MONUMENTA
SACRA ET PROFANA

OPERA

COLLEGII DOCTORUM BIBLIOTHECAE AMBROSIANAE

TOM. II.

MONUMENTA
SACRA ET PROFANA

EX CODICIBUS PRAESERTIM

BIBLIOTHECAE AMBROSIANAE

OPERA

COLLEGII DOCTORUM EJUSDEM

TOMUS II.

PENTATEUCHI SYRO-HEXAPLARIS QUAE SUPERSUNT CUM NOTIS.
ACCEDUNT NONNULLA ALIA FRAGMENTA SYRIACA.

EDIDIT

SAC. OBL. ANTONIUS MARIA CERIANI

DOCTOR COLLEGII BIBLIOTHECAE AMBROSIANAE.

MEDIOLANI. MDCCCLXIII

TYPIS ET IMPENSIS BIBLIOTHECAE AMBROSIANAE.

Die 15 *Januarii* 1863.

ADMITTITUR

P.r Vittadini Felix pro Excell.mo et Rever.mo D. D. Carolo e Comitibus Caccia Episcopo Famaug. Vicario Capit. Mediolani.

ILLUSTRISSIMO ET REVERENDISSIMO DOMINO

DOMINO H. E. MANNING, T. D.

ETC. ETC. ETC.

ANTONIUS CERIANI.

Numquam memor non ero, Illustrissime ac Reverendissime Domine, dulcis ac vere fraternae hospitalitatis, qua ad quatuor fere menses anno MDCCCLXI Londini excipiebar a Te, a ceteris Oblatis domus Tuae ad S. Mariae Angelorum in Bayswater et ab affini Tuo Josepho Gasquet M. D. Memoriam ejus adeo mihi jucundam liceat nunc instaurare, et quantum possum longius tueri inscribendo Tibi, et per Te etiam Tuis alumnis et affini, has primitias secundi Monumentorum tomi, qui magnam partem excipiet librorum, quos tunc e libris manuscriptis Musei Britannici describebam. Tua et Tuorum in me benevolentia, et amor quo Tu et Tui flagratis Sacrarum Literarum, ad quarum studium quantum in me est promovendum opus meum dirigitur, me adducunt ut sperem benigne a Vobis susceptum iri hoc mei grati animi testimonium.

MEDIOLANI, *die Epiphaniae Domini*, MDCCCLXIII.

PRAEFATIO.

Citius quam sperabam iter Londinense aggressus descripsi libros versionis Syro-Hexaplaris, quotquot exstant tantum in Museo Britannico, et quae jam habebam in eoque prostabant, ex parte contuli; inde regressus apographum libri IV Regum Parisiensis continuavi; in utraque demum Bibliotheca sedulo conquisivi ejusdem versionis fragmenta sive in auctoribus Syris praeter Barhebraeum, sive in codicibus biblicis et liturgicis. Hinc factum, ut ex libris hujus versionis, quos noverim in Bibliothecis Europae superesse, vix sit quem non habeam, et ex collatione fragmentorum patria et aetate differentium deprehenderim hanc versionem fideliter nobis conservatam fuisse in codicibus adhuc exstantibus. Ex his paene delatum mihi munus videtur, ut edam quod reliquum est dignissimae versionis, ipsumque libenter suscipio, et quantum ex me est, nihil non conabor, ut perficiam, novis etiam itineribus consecuturus quidquid ejusdem exstare noverim in Europa. Intermissis ergo et secundo voluminis prioris fasciculo, quem commodiori tempore ineditis Ambrosianae libellis complebo, et Prolegomenis editionis Syro-Hexaplaris jam novis subsidiis cumulandis, secundum tomum aggredior reliquiis Pentateuchi hujus versionis destinatum, quae constant ex Exodo integro, magna parte Genesis et Numerorum, pusilla Levitici lectione ecclesiastica, servatis in Museo Britannico, et ex locis Deuteronomii quos e suo codice dedit Masius. His addam nonnulla Syriaca excerpta, praesertim recensionis Jacobi Edesseni, quae opportunum hic sibi locum vindicant et rem criticam aliquantulum, spero, adjuvabunt.

Rationem editionis eandem sequar primi fasciculi; nisi quod singulis libris in diversis semper codicibus, si Ambrosianum excipias, prostantibus praefabor de codice, de subsidiis criticis pro notis meis et de recensionibus testium LXXviralium; in notis vero meis Holmesianos testes de more non excitabo singillatim, sed solum indicabo, utrum unus pluresve accedant, cujus rei causam declarabo in Praefatione ad Genesis fragmenta. Quam quidem, itinere distractus Neapolitano feriis autumni suscepto ad nonnulla Graecae Palaeographiae recognoscenda, non potui complere, sed cum reliqua parte Genesis dabo, et opportune satis, cum ad familias testium discutiendas edendis partibus praesertim sermo erit referendus, ad quas solum licebit dignissimum codicem Vaticanum assumere. Interea ut notarum sigla innotescant, en eorum declarationem, iis quae satis patent omissis. ER: editio Romana princeps LXX. Hm: unus codex Holmesii. Hmm: duo pluresve codices Holmesii. I, III, IV, X, 55, 58: codices Holmesii, quos ipse inspexi in collationibus vel editionibus Griesbachii in *Repertorium f. Bib. und Morg. Lit. I*, Tischendorfii in

Vet. Test. Graece, ed. II, et *Monum. Sacra II, III,* Maii in editione codicis Vaticani. Bodl: codex Bodlejanus editus a Tischendorf, *Mon. Sacra II.* d: lectiones ecclesiasticae codicis Ambrosiani recentioris. Ald, Compl: editiones Aldina et Complutensis in fonte adhibitae, quia Holmes interdum peccat. Sab: Sabatier, *Bibl. Sacr. Lat. versiones antiquae,* ex quo, ubi nihil addiderim, Patres Latinos excitavi. AH: versio Arabica Hareth, ex nostra Syro-Hexaplari confecta, desumpta ex Holmes, in quo duo ejusdem codices indicantur Arab. 1. 2; non semper tamen nominatim excitavi, in siglis *Hmm* eam comprehendens. CM: versio Copto-Memphitica. Aet: versio Aethiopica. Arm: versio Armeniaca edita a Zohrab. H: Hebraeus textus. HS: textus Hebraeo-Samaritanus. Sam: versio Samaritana. Abus: versio Arabica Abusaid ex Hebraeo-Samaritano. Onk, Jon, Jerus: Paraphrases Chaldaicae Onkelos, Jonathan et Hierosolymitana. P: versio Pescito; PA et Pa: duo ejusdem codices in Ambrosiana Bibliotheca; PP et PL: ejusdem editiones Polyglotton Londinensium et Lee anni 1823. Vulg: versio Latina vulgatae editionis. Ar: versio Arabica Polyglotton Londinensium. Pers: versio Persica. Ven: versio Graeca ex codice Veneto. Montf: Montfaucon Hexapla Origenis. Ap. Hm: Appendix Holmes ad calcem Genesis. Hos vero testes numquam in versione latina, plerisque addita et interdum fallaci, sed in archetypo consului. Quoad textum Syriacum lineas codicis ceteraque omnia, quantum per typos licet, fideliter retinui; solum in punctis diacriticis non dedi nisi quae certa, aut probabilia deprehendebam primae manus in male habito ad multam partem codice, cetera tacite omisi.

Reliquum est, ut correctiones prioris fasciculi apponam, quae a doctis prolatae mihi innotuerunt. Unus Dr. Aem. Roediger, cui gratias ago, mihi indicavit omissionem literae ܗ in voce ܠܟܘܠܗܘܢ p. 26, a, l. 4; et de voce ܟܪܡܐ, p. 48, not. monuit occurrere etiam in significatione *vitis*, cujus ipse quoque, exemplo recentiori allato in *Addenda*, p. xvi, duo alia reperi in Lexico Syriaco Bernstein, col. 75 Quoad Fragmenta Palimpsesta indicavit dissertationem Tischendorfii in Ephemeride *Theolog Studien und Kritiken*, sed eam nondum inspicere potui. Alia quae ipse addenda reperi, secundae tomi prioris parti opportunius reservo.

Quoniam vero justum est, ut innotescant qui suis officiis studiis meis faventes partem sibi in hac editione vindicant, eos hic recensebo. Conservatores Bibliothecae Ambrosianae, Doctoribus collegis meis suffragantibus, subsidium ad Londinense iter ex Bibliothecae reditibus decreverunt, et ejusdem impensis curarunt opus edendum. Londini Bibliothecarius Musei Britannici Doctor A. Panizzi una cum DD. Cureton, Wright, Rieu, omni benevolentia studia mea juvarunt; Wright imo, ad quem quin peterem pro me scripserat Dr. Roediger, sponte suam operam obtulit, si quis usus esset, largissimam, et reapse locos a me missos denuo inspexit. Hospitalitatis ibidem Reverendissimi Dr. Manning ceterorumque illi conjunctorum jam memini. In Bibliotheca Imperiali Parisiensi novis me sibi officiis devinxit Reinaud una cum docto juvene Michaele Bréal. Neapoli ego, qui extremos doctorum virorum benevolentiae limites jam alibi cognovisse putabam, majorem adhuc reperi in Praefecto Bibliothecae Nationalis Sac. Vito Fornari, et Bibliothecario Prof. Josepho De-Blasiis. Ultimus loco, sed merito primus commemorandus munificus vir Simon Gatti, qui et subsidia offerebat amplissima, si vix opus esset, ut longius Londini commorarer, et Neapolim voluit me secum ducere, ut ibi inquirerem quae studiis meis utilia forent. Alios commemorarem de me meritos, si spatium ferret, sed alibi, spero, erit locus. Demum grati mecum sint lectores Hermenegildo Besozzi typographiae Boniardi-Pogliani proprietario, qui hujus editionis in aedibus Bibliothecae ut prioris peractae curam suscepit, typothetam bonum Balzarini suppeditavit, omnibus invigilavit, ut meliori qua liceret forma opus prodiret.

NOMINA UXORUM PATRIARCHARUM PRIORUM JUXTA LIBRUM HEBRAEUM JOBELIA NUNCUPATUM.

Hoc exiguum *Parvae Genesis* excerptum descripsi e codice Musei Britannici, *Add.* 12154, f. 180, et edo tum quia libri olim diffamati historiae inservit et tramitibus indicandis ejus usus apud Syros, tum quia aliquid subsidii in nominibus propriis versionis Aethiopicae corrigendis conferre potest.

Utrum ex Hebraeo archetypo, an ex versione Graeca vel Syriaca totius libri derivatum fuerit nostrum excerptum, non habeo quo definiam. Nomina scriptionem Pescito referentia, ut patet conferenti quae in Genesi reperiuntur, nil per se indicant, cum in ipsa Hexaplari versione tantopere a Graeco pendente versionis Pescito scriptio in nominibus fere retenta fuerit. Quoad cetera in ea non occurrentia ex usu Syriaco potuit colorem Semiticum inducere Interpres. Vox tamen Graeca ܩܣܐܪܘܣ fortasse directam, vel indirectam a Graeco derivationem innueret.

Conditionem fragmenti in codice quod attinet, ܘܕܝܪܕ ܒܪܟܐ ܒܪܬ ܕܕܗ ܀ ܘܕܚܢܘܟ ܐܕܢܝ ܒܪܬ ܕܕܗ ܀, supplentur in margine prima manu, et sic, ut dedi, est ܘܕܝܪܕ pro ܘܕܝܪܕ. In numero ܗܠܟܝ linea obliqua subscripta sub ܗ ad numerica ejusdem vim indicandam more Syro, et duae lineolae superscriptae, item una lineola super ܐ sequentis vocis ܐܦܐ, et post vocem hanc et ante sequentem duo fere indices, et in marg. ܝ... nescio qua manu; corruptus est locus, ut patet, ex textu Aethiopico sanandus. Ante nomina uxorum filiorum Jacobi forma ܢܥܡܝ pro ܢܥܡܝ sic est in codice, et reperi etiam non semel in codice nostrae Bibliothecae B. 21. Inf. Utrum *Jud* inseratur ut mater lectionis, an incauto amanuensi fraudi fuerit illa quae in linea uniente literas ܢ et ܫ apparet prominentia, fere ut *Jud*, in antiquissimis codicibus Syriacis, non ausim definire. In titulo nescio an recte scripserim ܐܒܗ̈ܬܐ pro ܐܒܗܬܐ.

In nominum scriptione, qua una fere constat versio mea, versionis Pescito in Polyglottis usum secutus sum quoad vocales; ubi illa non succurrebat, Aethiopico textui adhaerebam, quantum poteram.

ܫ̈ܡܗܐ ܕܢܫ̈ܐ ܕܐܒܗ̈ܬܐ
ܩܕܡ̈ܝܐ ܡܬܩܪ̈ܝܐ. ܐܝܟ
ܟܬܒܐ ܕܝܠܗ ܠܥܒܪ̈ܝܐ ܗܘ
ܕܡܬܩܪܐ ܝܘܒܝܠܐ ܀

ܫܡ ܐܢܬܬܗ ܕܐܕܡ ܚܘܐ. ܘܐܢܬܬܗ ܕܩܐܝܢ
ܐܘܢ ܀ ܘܫܡ ܐܢܬܬܗ ܕܫܝܬ ܐܙܘܪܐ ܚܬܗ ܀
ܘܐܢܬܬܗ ܕܐܢܘܫ ܢܘܥܡ ܚܬܗ ܀ ܘܩܝܢܢ
ܡܘܠܠܝܬ ܚܬܗ ܀ ܘܕܡܗܠܠܐܝܠ ܕܝܢܐ
ܒܪܬ ܕܕܗ ܀ ܘܕܝܪܕ ܒܪܟܐ ܒܪܬ ܕܕܗ ܀
ܘܕܚܢܘܟ ܐܕܢܝ ܒܪܬ ܕܕܗ ܀ ܘܕܡܬܘܫܠܚ
ܐܕܢܐ ܒܪܬ ܕܕܗ ܀ ܘܕܠܡܟ ܒܬܢܘܫ ܒܪܬ
ܕܕܗ ܀ ܘܫܡ ܐܢܬܬܗ ܕܢܘܚ ܐܡܙܪܐ ܒܪܬ
ܕܕܗ ܀ ܘܐܢܬܬܗ ܕܫܡ ܨܕܩܬܠܒܒ. ܘܕܚܡ

ܢܥܠܡܣܘܣ ܀ ܘܕܝܦܬ. ܐܕܬܢܣܣ ܀
ܘܫܡ ܐܢܬܬܗ ܕܐܪܦܟܫܕ ܪܣܘܝܐ ܒܪܬ
ܫܘܫܢ ܀ ܘܕܩܝܢܢ ܒܪܗ ܡܠܟܐ ܒܪܬ
ܡܕܝ. ܀ ܘܕܫܠܚ ܒܪܗ. ܡܥܟܐ ܒܪܬ
ܕܕܗ ܀ ܘܐܢܬܬܗ ܕܥܒܪ. ܐܙܘܪܐ ܒܪܬ
ܢܒܪܘܕ ܀ ܘܕܦܠܓ ܠܡܢܐ ܒܪܬ ܣܢܥܪ ܀
ܒܬܘܠܣ ܦܠܓܝ ܐܚܘܗܝ ܡܢ ܐܒܘܗܝ. ܘܕܪܥܘ
ܗܘܠܝ. ܐܘܪ ܩܣܐܪܘܣ ܀ ܘܫܡ ܐܢܬܬܗ
ܕܣܪܘܓ ܡܠܟܐ ܒܪܬ ܟܒܪ ܀ ܘܕܢܚܘܪ ܡܠܟܐ
ܒܪܬ ܟܣܕ ܕܕܗ ܀ ܘܕܢܚܘܪ ܒܪܗ. ܚܫܡܠܐ
ܒܪܬ ܢܫܐܝ ܡܟܠܝܬܐ ܀ ܘܬܪܚ ܐܝܠܐ ܒܪܬ ܕܕܗ
ܐܒܪܡ ܀ ܘܢܚܘܪ ܒܪܐ ܘܦܪܢܐ ܡܟܠܐ ܐܒܪܡ
ܠܠ ܡܢܐ ܕܐܒܘܗ ܀ ܕܐܒܪܡ ܕܝܢ ܘܐܝܣܟܐ

ܘܕܡܟܣܝܢ. ܢܟܣܝܢ ܐܠܘ ܡܩ̈ܕܡܐ ܕܠܡܫܝܚ.
ܕܟܬ̈ܒܘܗܝ ܕܝܢ ܕܡܟܣܝܢ. ܕܐܘܪܫܠܡ ܐܪܐ ܀
ܕܡܫܡܫܝܢ ܠܐܒܐ ܡܢܚܢܬܐ ܀ ܕܟܘܢ
ܡܟܬܒܐ ܡܢ ܒܢ̈ܝ ܐܕܡ ܀ ܕܝܘܒܠܐ ܒܪܐ
ܡܫܠܡ ܡܢܚܢܬܐ ܀ ܕܐܫܬܪ ܟܠܗܝ ܀
ܕܐܒܘܟܘܢ ܐܕܡ ܀ ܕܝܢ ܠܘܬ ܚܢܢܐ ܀

ܘܕܫܡܥܢ ܐܡܪ ܡܢ ܒܬܗ ܠܗܘܢ ܀
ܘܕܢܘܚ ܡܟܬܒܐ ܀ ܘܕܐܢܫ ܢܘܚܐ ܀ ܕܢܘܚܦ
ܐܬܬܗ ܀ ܕܡܢܬܡܠܝܢ ܒܡܫܡܫܢܐ ܀ ܘܡܢ
ܒܝܬܘ ܕܦܪܝܘܢ ܗܘܐ ܕܢܒܝܗ ܠܡܠܘܟܐ
ܠܐܡܪܬܘܢ. ܐܝܟ ܐܢܫܝܢ ܕܝܢ ܢܡܘܣܐ ܀ ܀

NOMINA UXORUM PATRIARCHARUM PRIORUM

JUXTA LIBRUM HEBRAEUM JOBELIA NUNCUPATUM.

Nomen uxoris Adam Hava, et uxoris Caen Asva. Et nomen uxoris Scith Azura ejus soror, et uxoris Anusc Nahum soror ejus, et Kajnan Mahlaluth soror ejus, et Mahlalael Dina filia patrui, et Jar Barca filia patrui, et Hanuch Adni filia patrui, Mathusclah Adna filia patrui, et Lamach Anusci filia patrui. Et nomen uxoris Nuh Amizra filia patrui, et uxoris Scim Zadkatnebab, et Ham Nahlamhuk, et Japheth Adnatnesce. Et nomen uxoris Arphacsciar Rusa filia Sciuscian, et Kajnan filii ejus Malca filia Madai, et Scialah filii ejus Ma'ca filia patrui, et uxoris 'Abar Azura filia Nebrud, et Phalag Mana filia Sen'ar. In diebus Phalag aedificata est turris, et altitudo ejus MMMMMCDXXXIII cubita .... stadia. Et nomen uxoris Ar'u Arva filia Ur, et Srug Melca filia Cheber patrui ejus, Nahur filii ejus 'Aska filia Nesteg Chaldaei, Tarah Adna filia patrui sui Abram, quae genuit filium et vocavit nomen ejus Abram ex nomine patris sui. Nota autem sunt nomina uxorum Abram et Ishak, et Ja'kub. Filiorum autem Ja'kub, Rubil Ada, Scem'un Jab'a Chanaanitis, Levi Melca ex filiabus Aram, Ihuda filia Sciu' Chanaanitis, Isacar 'Azka, Zebolon Adni, Dan item Hagla, et Naphtali Ruscia ex Mesopotamia, et Gad Ma'ca, et Ascir Jauna, Jauseph Asjath, Benjamen 'Asmena. Et nomen filiae Pher'un quae educavit Musce Thermuthi, juxta alios autem Rahusa.

EXCERPTA RECENSIONIS JACOBI EDESSENI.

Viri, quos vidi ex documentis allatis paullo fusius disserentes de Recensione Jacobi Edesseni, Ladvocat in *Journal des Savants*, 1765, *Août*, Eichhorn in *Einleitung ins A. Testam.* § 260, ed. I, et *Allgemeine Bibliothek d. b. L.* II, 270 seqq., Bugati in *Daniel Syro-Tetraplari*, p. XI seqq., Silvestre de Sacy in *Notices et Extraits*, IV, 648 seqq. et *Allg. Bibl.* jam allata, VIII, 571 et seqq., in diversa abierunt, nec rem confecerunt. Quod non aliunde repeto in illis viris, nisi ex defectu subsidiorum, quae jam multo plura extant in Manuscriptis Syriacis librorum, qui in hac Recensione aeque ac in Hexaplari versione prostant, et in collatione Holmesiana, ex qua investigare licet variam constitutionem textus LXX; quem in ipso archetypo Graeco, prouti erat in Recensione quae Polychronio et Theodoreto prostabat assumsisse Jacobum cum aliis versionibus Syriacis saltem aliqua ex parte ostendunt plura, quae suis locis proferentur. Prostabat quidem tam Bugati quam Eichhorn Daniel Syro-Tetraplaris, quem una cum Pescito assumerent in dijudicandis locis aliquot; sed Graecus textus, quo in illo libro usus est Jacobus, erat Theodotionis, non vero LXX quem dat Syro-Tetraplaris, ideoque minus aptus, ut inde argueretur ad totius Recensionis indolem; quod illi ipsi senserunt. Mei

ergo muneris putavi ex codicibus Parisiensibus et Londinensibus, qui libros hujus Recensionis exhibent, nonnulla excerpere, quae item haberem in versione Syro-Hexaplari, cujus librorum singulorum editioni semper unam alteramve pericopen Jacobi adderem. Hac ratione doctis judicii documenta exhibeo; quod ut melius etiam proferre valeant ex pleniori textus quoque Pescito notitia, subjiciam pro iis locis hujus varietates ex editione Lee et codicibus duobus Ambrosianis collatis cum Polyglottis Londinensibus, quae magis omnibus prostant. Judicium ipse quoque suscipiam, sed commodius differo post exhibita documenta, ad quae necesse est continue revocare. Nunc satis sit brevem notitiam codicum Jacobi, quatenus novi, proferre et indicare quosnam in illa exstantes libros servet etiam versio Hexaplaris.

Recensionis Jacobi quatuor codices novi.

I est Parisiensis, *Syr. Suppl. XVII*, Pentateuchus cum lacunis, duplicis manus: descripsit Sacy l. c. Pars antiqua codicis majoris est aetatis, quam Sacy statuat, et vix saeculo VIII posteriorem haberem; partis vero posterioris tabulam bonam dedit Silvestre in *Paléographie Universelle.*

II Musei Britannici, *Add.* 14429, coeptus describi, ut ex Inscriptione fol. 1. r.º an. 1030, die X, mensis Nisan (Christi 719). Continet I et II Regum, mutilus in fine. Sed II Regum ex divisione, juxta testimonia hucusque mihi nota, in uno Patriarchatu Antiocheno vel in aliqua ejus parte vigente, pertingit usque ad mortem David.

III Musei Britannici, *Add.* 14441, Esaias, miserrime mutilus. Cum deficiat etiam initio et fine, nullum testimonium directum originis sui textus profert; sed hujus conditio et totus ipse habitus externus, collatis codice praecedente Musei Britannici et sequente Parisiensi, Jacobi recensioni vindicant.

IV Parisiensis, *Syr. V*, continet Danielem compactum cum IV Reg. Hexaplari. Danielicus codex adeo per omnia similis est Londinensibus Jacobi, primo praesertim, quantum memini, ut unius ejusdemque manus putem, praesertim ex epocha. Coeptus est enim describi (ex Inscriptione initio codicis) die ... (legi non potest numerus) mensis Canun prioris, an. Graecorum 1031 (Chr. 720) completus vero (ex Subscriptione) die XVIII mensis Canun posterioris ejusdem anni; nempe octo fere menses post codicem primum Londinensem, quot libris interjectis scribendis sufficerent. Singularem habet textus ordinem hic codex in ullis partibus.

Hexaplaribus codicibus Musei Britannici, *Add.* 14442, 12134, 14437, insunt bona pars Genesis, Exodus, bona pars Numerorum et III Reg. juxta communem divisionem, codici Hex. Ambrosiano, C, 313, Inf., Esaias et Daniel.

Quae occurrent notabilia in sequentium librorum excerptis tunc dabo; quae nunc do duo fragmenta Genesis, prius ipse descripsi cum aliis e codice, quocum tamen non contuli iterum, alterum edo ex apographo confecto pro Bugati a Behenam, qui codicem Parisios detulit, quem doleo non satis exactum fuisse, quantum conjicio, in textu, in margine vero omisisse multitudinem vocum Graecarum, quibus codicem scatere vidi. Sed non memini, puto, cum excerperem, hanc apographi Behenam conditionem.

IV, 8. ܘܐܡܪ ܩܐܝܢ ܠܘܬ ܗܒܝܠ ܐܚܘܗܝ: ܢܪܕܐ
ܠܦܩܥܬܐ. ܘܗܘܐ ܕܟܕ ܗܘܘ ܒܚܩܠܐ.
ܩܡ ܩܐܝܢ ܥܠ ܗܒܝܠ ܐܚܘܗܝ ܘܩܛܠܗ.
9 ܘܐܡܪ ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܠܩܐܝܢ. ܐܝܟܘ ܗܒܝܠ
ܐܚܘܟ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ. ܠܐ ܝܕܥ ܐܢܐ. ܕܠܡܐ
10 ܢܛܘܪܐ ܕܐܚܝ ܐܢܐ. ܘܐܡܪ ܐܠܗܐ. ܡܢܐ
ܥܒܕܬ. ܩܠܐ ܕܕܡܐ ܕܐܚܘܟ ܩܥܐ ܠܘܬܝ

11 ܡܢ ܐܪܥܐ. ܘܡܢ ܗܫܐ ܠܝܛ ܐܢܬ ܡܢ
ܐܪܥܐ. ܗܝ ܕܦܬܚܬ ܦܘܡܗ ܘܩܒܠܬܗ
12 ܕܡܗ ܕܐܚܘܟ ܡܢ ܐܝܕܝܟ. ܡܛܠ ܕܬܦܠܚ
ܐܪܥܐ. ܘܠܐ ܬܘܣܦ ܕܬܬܠ ܠܟ ܚܝܠܗ.
13 ܕܐܢܝܚ ܘܪܬܝܬ ܬܗܘܐ ܥܠ ܐܪܥܐ. ܘܐܡܪ ܩܐܝܢ
ܠܘܬ ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ. ܪܒܐ ܗܝ ܣܟܠܘܬܝ
14 ܡܢ ܗܝ ܕܢܫܬܒܩ ܠܝ. ܗܐ ܡܦܩ

23 ܒܢ̈ܝܐ ܘܒܢ̈ܬܐ. ܘܗܘܘ ܥܠ ܢܦܩܬܗ ܕܣܠܘܢ
24 ܠܟܘܡܪ̈ܐ ܘܢܫܝܗ ܘܣܝܦ̈ܐ ܩܛܠ. ܘܡܫܪ
ܫܠܡ ܠܐܠܗܐ [1]ܘܠܒܝܬܗܘܢ ܗܝܟܠܐ
25 ܕܢܝܐܝܠ ܠܐܠܗܐ ❖ ܘܚܕ ܬܢܝܢܐ ܪܒܐ
ܘܐܬܪ̈ܝܢ ܘܡܩܛܠ ܩܛܝܠ ܘܐܝܟ ܠܐܠܗܐ.
26 ܘܚܙܐ ܬܢܝܢܐ ܡܢ ܟܠܗ ܕܐܝܟ
ܠܐܠܗܐ ܡܣܬܓܕܐ ܘܐܬܪ̈ܝܢ ܘܐܬܩܝܡ
27 ܚܝܐ. ܘܐܝܟ ܓܒܪ̈ܐ ܘܒܢ̈ܝܬܐ. ܘܗܘܘ
ܒܟܠܗܘܢ ܢܦܩܬܗ ܕܬܢܝܢܐ ܠܡܣܬܓܕܐ
28 ܘܫܟܚ ܘܠܩܛܠܗ ܚܝܐ. ܘܦܬܚ ❖ ܘܚܙܐ
ܠܐܠܗܐ ܗܘܐ ܘܐܬܪ̈ܝܢ [2]ܘܐܬܩܝܡ ܚܝܐ
29 ܘܐܝܟ ܒܪܐ. ܘܦܬܚ ܦܘܡܗ ܢܦܫ. ܒܪ
ܐܦܢ ܗܘܐ [3]ܢܦܫ ܡܢ ܕܒܬܪ ܗܘܢ
ܒܚܠܠܐ ܕܐܪ̈ܝܢ ܗܘܢ ܐܝܟ ܗܘܢ ܕܒܥܝܢ
30 ܡܛܠ ܠܐܠܗܐ. ܘܚܙܐ ܠܐܠܗܐ ܡܢ ܟܠܗ
ܕܐܝܟ ܒܢܦܫ. ܣܓܝܐܐ [4]ܘܐܬܟܢܫܘ
ܘܣܩܛ ܚܝܐ. ܘܐܝܟ ܥܢܝܐ ܘܒܢ̈ܝܬܐ.
31 ܘܗܘܘ ܒܓܘܒܐ ܫܒܥܬܗ ܕܐܪܝܘ.
ܡܬܒܥܐ [5]ܘܡܬܒܥܝܢ [6]ܘܡܩܛܠ ܚܝܐ
VI,1 ܘܕܒܫ ❖ ܘܐܬܦܬܚܘ ܗܘܐ ܢܦܫ ܒܪ
ܡܬܬܡܠܐ ܚܝܐ. ܘܐܝܟ ܢܦܫ ܠܒܣܡ
ܘܒܣܡ ܘܫܘܒܚܐ ❖

[1] ܘܠܐ ܡܬܚܙܝܢ ܗܘܐ
[2] ܘܠܐܪ̈ܝܢ
[3] ܢܦܫ. Sic enim erroneum ܢܦܫ apographi Behenam corrigo, quod facile ortum est ex scriptione minuta codicis in marginalibus.
[4] ܘܣܓܝܐܐ
[5] ܘܡܬܒܥܝܢ
[6] ܘܠܐܬܪ

Lectiones variantes, ut supra, addito alio codice Ambrosiano recentiori, nullae, nisi v. 22, ubi Pol. ܠܟܘܡܪ̈ܐ, reliqui testes ܠܟܘܡܪ̈ܐ.

ܐܝܟ ܚܙܝ ܢܘܗܪܐ ܡܢ ܐܦܝ ܐܪܥܐ. ܘܐܦ
ܡܢ ܟܘܡܪ̈ܐ ܐܬܚܙܝ. ܘܐܬܘܐ ܐܪܐ ܘܪ̈ܓܠܐ
ܠܠܐ ܕܓܒܪ̈ܐ. ܘܢܫ̈ܐ ܘܟܠ ܡܢ ܕܠܡܩܪܒ
ܠܡܬܚܙܝܢ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܠܟܐ ܠܐܠܗܐ.
[2]ܠܐ ܗܘܐ. ܒܠ ܐܢܐ ܕܠܡܬܚܙܝܢ
ܠܟܘܡܪ̈ܐ. ܡܩܛܠ ܠܟܠܗܘܢ ܢܦܩܬܗ. ܘܦܬܚ
ܡܢ ܠܐܠܗܐ ܐܬܐ [3]ܠܟܘܡܪ̈ܐ. ܕܠܐ ܠܡܬܚܙܝܢ
ܥܠ ܟܠ ܕܡܬܚܙܝܢ ܠܗ. ܘܢܦܩ ܡܠܟ
ܡܢ ܒܝܬ ܦܘܪܥܢܐ ܕܡܫܪܐ. ܘܟܠܗܘܢ ܒܐܪܥܐ
[4]ܕܚܝܐ. ܠܟܘܡܪ̈ܐ [5]ܟܠܗܘܢ.

[1] ܘܕܢܝܐܝܠ
[2] ܠܐ. ܗܘܐ ܥܠ ܡܬܚܙܝܢ.
[3] ܒ in ܒܟܘܡܪ̈ܐ suppletur prima manu, ܕܠ primo praecesserat, sed reprobatur.
[4] ΝΑΙΔ.
[5] ΕΔΕΜ, sic in margine, in textu vero ܟܠ.

Lectiones variantes Pescito a textu Polyglotton Londinensium, sed omissis horum erroribus typographicis, ex variantibus *in* VI eorundem, ex editione Lee et ex codice Ambrosiano B. 21, Inf.

8. Pol., Lee: ܒܬܪܝܨܘܬܐ. Cod. Amb.: ܒܬܪܝܨܐ.

10. Pol., Lee: ܠܗ ܡܠܟܐ. Cod. Ambros. omittit.

12. Pol., Lee: ܠܟܠܗܘܢ. Cod. Amb. ܕܟܠܗܘܢ.

13. Pol. ܠܟܘܡܪ̈ܐ. Cod. Ambros., Lee: ܕܠܟܘܡܪ̈ܐ.

15. Polygl., Lee: ܠܐ ܗܘܐ. ܥܠ ܡܬܚܙܝܢ ܕܠܡܩܪܒ: ܚܕ. Cod. Amb.: ܠܐ ܗܘܐ ܥܠ ܡܬܚܙܝܢ. ܠܡܩܪܒ ܚܕ. Cod. Usserii in VI Polygl. ------. ܠܐ ܡܬܚܙܝܢ ܠܡܩܪܒ, et sic et codex Pocockii, sed non interpungens post ܠܐ.

16. Pol., Lee: ܡܬܚܙܝܢܗ. Cod. Ambrosianus: ܡܬܚܙܝܢܗ.

V, 21. ܘܚܙܐ ܚܝܘܬ ܒܪܐ ܘܥܡܗܝܢ ܘܥܣܒܐ
22 ܐܟܠ. ܘܐܝܟ ܠܬܘܪ̈ܐ ܡܛܥܡܝܢ. ܘܡܢ
ܐܢܫ ܚܝܘܬ ܠܐܠܗܐ ܡܢ ܟܠܗ ܕܐܝܟ
ܠܬܘܪ̈ܐ ܡܛܥܡܝܢ ܚܝܐ. ܘܐܝܟ

SUPPLEMENTUM AD CAPITULA GENESIS
(p. 2-13.)

Occasione itineris Neapolim novum subsidium editioni Capitulorum nactus fueram, archetypum nempe Graecum servatum in codice Bibliothecae Nationalis II, A, 12, descripto in Catalogo ejusdem Codicum Graecorum Cyrilli Salvatoris, N.º XII, quem confer. Cum nec Bugati ad Capitula Danielis, nec Magistris in Daniele codicis Chisiani, pp. 4, 11, nec continuator Grabe cum Capitula Isaiae dedit, V. T., III, Prol. V, 2, nec qui obiter de iisdem Syriacis locuti sunt, ut Middeldorpf, *Cod. Syr. Hex.*, p. IV, n. 13, et Skat Rördam, *Libri Jud. et Ruth*, p. I, unquam textus jam editi meminerint, inedita putaveram; magis vero in opinione confirmatus fueram tum cum reperi, non indicari ut jam vulgata, quantum equidem reminiscor modo, neque ab ipso editore Catalogi Neapolitani, qui cum aliis Capitulis contulit. Descripseram ideo quotquot in codicibus Syro-Hexaplaribus jam habebam ut occasione, qua ista ederem ante singulos libros Syro-Hexaplares, pro mea versione archetypum Graecum apponerem. Verum ex breviatis et vix divinandis notis το χρυσοστομου additis titulo in codice Neapolitano coepi inquirere Mediolani inter Chrysostomi opera, et perjucundum mihi accidit, ut opellam sane luce dignam editam jam reperirem, cui tamen mutilae ex apographo Neapolitani libri nonnulla Capitula in Syro quoque exstantia accederent praeter plurima alia, quorum ne hilum quidem in editione Montfaucon. Ex meo instituto dimisi textus jam vulgati editionem, solum singulis locis quae ex codice Neapolitano emolumenta haberi poterunt proferam. In ceteris cum Graeco edito, adhibito ubi utile sit etiam manuscripto, conferam Syrum, longe antiquiorem prae illo textus conditionem praebentem. Id jam in hoc fasciculo pro Capitulis Genesis praesto, ne conjungenda avulsa a suo loco proferam, praesertim quod miseram in multis Syri conditionem paulum sanare potero, et nonnulla supplere. Textum Graecum ex editione Montfauconi t. VI per paginas et lineas affero, Syrum ex mea editione item per paginas, columnas et lineas. Quae in Syro dubia dedi et intacta relinquo, jam certa sunt ex Graeco; quae vero ex contextu Graeco melius jam quoad constructionem verterentur aliquibus in locis, quam fecerim ex mutilo codice in versione latina, utpote plana ei qui conferat Graecum, omitto, ne longior sim.

P. 318, l. 19: αδελφον = 2, b, 3: addit αυτου.

318, 21: αδαμ, και των = 2, b, 8: αδαμ, των, cum codice Neapolitano, et recte textu Genesis collato.

318, 29, 30: πεντηκοντα... τριακοντα = 3, a, 14, 15: praemittit και utrique voci.

318, 31: κιβωτον = 3, b, 1: addit ο νωε.

318, 37: θαλλον ελαιας κομιζουσα = 3, b, 10: omittit.

318, 38: εθυσε = 3, b, 12: εθυε.

318, 40: μηκετι = 3, b, fin.: mutilus uno folio ad δωσειν, 319, 26, incl.

319, 32: και του λωτ = 4, a, 10: patet hinc quae dedi ut vestigia literae ܠ (ܠ) esse residuum literae ܬ in charactere estranghelo veterum codicum habentis lineam ab alto ad infra obliquam fere ut eam literae ܠ; lege ideo ܘܕܠܘܛ.

319, 38: της σοδομηνης = 4, b, 8: των σοδομηνων.

319, 39: ετερους = 5, a, 1: pro dubio ܪ pone ܕ; et supple ܐܚܪ̈ܢܐ *alios*.

319, 41: ο δε αβρααμ = 5, a, 4: jam ex incertis vestigiis quae enotavi suppleo ܒܪ, post quod ܕܝܢ δε ex spatio potest fuisse; suo more resolvit sequentia participia noster.

319, l. ultima: οτι και ο λευις ο δεκατας λαμβανων = 5, a, 11: supple jam --- ܕܐܦ *etiam Levi accipientem decimas,* quod et loco Pauli unice congruit.

320, 3: φησιν = 5, a, 15: pro ܐܢܐ ex ܐ supple ܐܡܪ.

320, 8: επιστευσεν = 5, b, 3: addit δε

(confer ad Rom. IV, 3, Jacob. II, 23, et variantes Holmes).

320, 11: ετη τετρακοσια = 5, b, 8: ܐ (ܬܐ) in fine vocis ܐܪܒܥܡܐ, ut certum ex vestigiis enotatis dedi; jam dubito, cum pro ετη τετρακοσια ex more nostri (cf. c. V Genesis) debuit fuisse ܐܪܒܥܡܐ ܫܢܝܢ.

320, 16: της δεσποινης = 5, b, 16: ex spatio addit ܕܝܠܗ̇. αυτης.

320, 18: εις πληθος = 5, b, ult.: dele jam dubium ܘ, vestigia vero codicis probabiliter sunt reliquiae literae ܬܐ vocis ܡܫܠܡܢܘܬܐ επιδωσει.

320, 20: ο αγγελος = 6, a, 2: ex ܐ supple ܡܠܐܟܐ.

320, 21: και αβρααμ = 6, a, 4: supple jam ܘܐܒܪܗܡ.

320, 25: ισαακ = 6, a, 11: ex Graeco pro ܚܬ-ܠ- lege ܣܚܩ (ܐܝܣܚܩ), nam ex meis notis satis probabilia etiam vestigia literae ܣ, in estranghelo charactere aliquid convenientis cum ܠ pro extrema parte; facile etiam potui in male habita membrana confundere cum ܒ literam ܟܒ, quam ideo dedi illic.

320, 29: του θεου = 6, a, l. ultima: του κυριου.

320, 30: επισταντες = 6, b, 2: ex Graeco similia in pluribus pro literis vestigia in charactere estranghelo lego ܩܡܘ pro ܩܝܡܐ.

320, 34: και αυτος μεν ...εις = 6, b, 6, 7: quae dedi ex vestigiis ut dubia jam falsa sunt.

320, 35: γεγονε = 6, b, 8: γινεται cum cod. Neap.

320, 37: λωτ = 6, b, 11: supplendum ex vestigiis ܠܠܘܛ.

320, 39: πατρος μιξιν = 6, b, 15: post alterutram vocem addit αυτων.

320, 40: εκλειψαν = 6, b, 15: vix ferri posset ܫܒܩܬܗ et melius ex Graeco ܫܒܩܘ.

320, 42: γεραρων = 7, a, 2: marg. γεραρα, formam in recto noster dedit, non prouti in textu Graeco prostabat, solum eo intendens, quantum video, ut vocis scriptionem melius confirmaret contra P, vel ut orthoepiam vocis indicaret; cf. pagg. 16, 35, 46, et saepe in cap. XXXVI.

320, 47: της οικιας μετα του παιδιου = 7, a, 10: jam certa apparent quae de notis transpositionis dixi, ut locus esset ܡܢ ܥܡܠܐ ܟܠ ܬܠܡܝܕܐ. Post haec Syrus alia addebat, haec fere ex reliquiis et textu sacro, Genesis XXI, 11, seqq.: *ut praecipiebat Deus*. Cetera ad Capitul. XV p. 320, 50: κελευεται ανενεγκαι in Syro desunt.

320, ult.: τον υιον = 7, b, 5: ex residuo ܐ supple ܠܒܪܐ.

Ibid.: και σφαζεται, cod. Neap. σφαγιαζεται = 7, b, 7: ex dubio ܗ (ܗ) in estranghelo simili aliquantulum literae ܣ et ex Graeco lego ܘܡܬܢܟܣܝܢ.

321, 1: τυποι = 7, b, 8: τυπος cum cod. Neapolitano.

321, 2: οικονομιας = 7, b, 9: ܕܡܕܒܪܢܘܬܐ; et sequentis lineae dubium ܕ jam puto certum, quamquam exactam pro vocibus versionem restituere non audeam.

321, 4: του χετταιου = 7, b, 13: ex ܐ supple ܚܬܝܐ pro ܚܬܐ, quod ex Gen. XXIII, 17 putaveram supplendum.

321, 7: η γυνη = 8, a, 5: videtur Syrus legisse η παις, vel liberius vertisse; cum Graeco est textus sacer Gen. XXIV, 5, 8.

321, 8: ο παις εις την πολιν = 8, a, 5: ex spatio conjicio omisisse Syrum ο παις, et ex ܐ reliquo suppleo ܠܡܕܝܢܬܐ.

Ibid. και το σημειον = 8, a, 6: ܘܐܬܐ.

321, 9: ην δε το σημειον = 8, a, 7, 8: lego ܐܬܐ (ܕܝܢ) ܗܘܬ (ܕܝܠܗ̇); vestigia ulla descripta jam video ex Graeco esse ܠ postremum.

321, 12: ναχωρ 1.º = 8, a, 11: ܕܢܚܘܪ; etiam pro ܘ vestigia, quae descripsi, jam recognosco, Graeco subsidium ferente.

321, 15: τινος ενεκεν, cod. Neapol. ενεκα τινος = 8, a, 16: ܕܡܛܠ ܡܢܐ; etiam pro altero ܡ vestigia exstant in codice.

321, 16: επετρεψαν = 8, a, ult.: ܐܦܟܘ.

321, 17: εκεινη = 8, b, 1: ܗܝ, non ܗܘܝܐ, ex Graeco; membrana avulsa nesciebam an alia voci adderentur.

321, 20: εξαπεστειλεν, cod. Neapolitanus απεστειλεν = 8, b, 5: ex vestigiis post ܫ jam lego ܫܕܪ.

321, 21: ουσιας = 8, b, 6 marg.: ουσια, fortasse, si error non intercessit, vocem Graecam, forma non servata textus sui, dedit noster, ut supra p. 7, a, 2. Post hanc vocem autem addit αυτου.

321, **22**: ισμαηλ = 8, b, 8; ex ratione nostri, ut forma constructa pro genitivi casu vix utatur, lego ܕܐܝܫܡܥܝܠ.

321, **23**: δε απο ευιλατ = 8, b, 9: vel aliter legit noster, vel vestigium, quod ut certum sumpsi, literae ܘ, est residuum literae ܢ (ܡܢ ܕ? δε); satis tamen haeret literae ܡ.

321, **26**: λαου = 8, b, 14: ex ܐ do ܠܥܡܐ.

321, **27**: αποδιδοται και πιπρασκει = 8, b, 17: ex ܢ, et ex vestigiis ܒ jam planis ex Graeco suppleo ܡܙܒܢ pro alterutro horum verborum, quae nescio ex defectu membranae an utrumque habuerit noster; secundum fortasse est glossema, in omnibus tamen Graecis testibus repertum.

321, **29**: ισαακ = 9, a, 1: ex ܩ dubio jam lego ܐܝܣܚܩ.

321, **32**: το σπερμα = 9, a, 5: ex ܐ supplerem ܠܙܪܥܐ, et numerum Capituli ad lineam sequentem retraho.

321, **33**: ο βασιλευς = 9, a, 6: ex ܐ suppleo ܡܠܟܐ, spatio codicis computato.

321, **35**: εξυβρισει (codex Neap. εξυβρισειεν) = 9, a, 10: ܢܨܥܪ.

321, **36**: και ευρεν = 9, a, 11: ܘܐܫܟܚܗ.

321, **37**: εκ της ευλογιας = 9, a, 13: ܒܒܘܪܟܬܐ (ܡܢ); vestigia ulla literarum ܒܠ jam plana ex Graeco.

321, **39**: εκειθεν = 9, a, 15: ܡܢ ܬܡܢ (ܡܢ); satis ductus ascendens literae ܬ in estranghelo cum eo literae ܠ confunditur.

321, **40**: αλλα = 9, a, 16: jam lego ܐܠܐ; cf. not. praeced.

321, **41**: ανθιστατο = 9, a, 18: ܩܐܡ ܗܘܐ. Ex ratione autem, qua αφιστημι et ανθιστημι vertit noster, reprobatur lectio αφιστατο codicum Neapolitani et Lugdunensis apud Montfaucon, qui etiam errore typorum legit αφισταντο.

321, **42**: επαυσαντο = 9, a, 20: videtur addere εκεινοι, sed id potuit facere etiam ex perspicuitate.

321, **43**: ασμενως = 9, b, 1: ܒܚܕܘܬܐ.

321, **45**: χαναναιας = 9, b, 3: ܟܢܥܢܝܬܐ; etiam literae ܢ prioris jam plana vestigia deprehendo.

321, **50**: και τα δερματα = 9, b, 10: ܘܡܫ̈ܟܐ.

322, **1**: ινα = 9, b, 11: .....ܕ ܐܝܟܢܐ.

322, **2**: και εισεπεμψεν. ο, cod. Neap. και επεμψεν. ο = 9, b, 13: jam nescio utrum ܗ sit suffixum verbo additum a Syro, an pars vocis ܗܘ; vestigia, quae descripsi, nil definiunt.

322, **4**: το γεγονος = 9, b, 15: ܠܗܢ ܕܗܘܬ.

322, **5**: τῃ επιμονῃ = 9, b, 17: jam dubito, num ܡ (ܡ) quod dedi sit ܒ (ܒ); nescio autem quid suppleam ex dubio seq. ܦ.

322, **6**: ομως = 9, b, 19: post ܒܪܡ interpungendum, et ex Graeco sequente μικρα τοινυν ευλογηθεις supple ܒܪܡ ܗܟܝܠ....

322, **7**: ευλογηθεις = 9, b, fine: post hanc vel proximam vocem lacuna in Syro unius folii, ratione subducta ex aliis foliis, usque ad τον γαδ, p. 322, l. 37.

322, **43**: ραβδους = 10, a, 10: addit περιξεων cum cod. Neap.

322, **44**: τα προβατα = 10, a, 12: nisi libertas intercesserit, ex ratione vertendi voces, aliis locis collatis, habebat ποιμνια.

322, **45**: σποδοειδη ραντα = 10, a, 13: κυανεα, ut indicare videtur vox ipsa Syra, nisi liberius dedit: Genesis XXX, 38, XXXI, 10, 12 cum Graeco.

322, **46**: αυτος = 10, a, 15: και αυτος cum cod. Neap.

322, l. ult.: ενεκαλει = 10, b, 8: addit πραως cum cod. Neap.

323, **1**: πεφθονησθαι = 10, b, 11: πεφοβησθαι cum cod. Neapol., et sacro textu, XXXI, 31.

323, **4**: επιτιθεται = 10, b, 15: addit αυτῳ cum cod. Neap.

323, **6**: και (βουνον); codex Neap. δη (βουνον) = 11, a, 4: omittit utrumque.

323, **9**: οι αποσταλεντες = 11, a, 9, 10: οι αγγελοι οι αποσταλεντες.

323, **12**; επικειμενου = 11, a, 14: προσδοκωμενου cum cod. Neapolitano.

323, **13**: εισηλθε = 11, b, 1: διηλθε cum cod. Neap.

323, **15**: πληθος = 11, b, 5: addit αυτου.

323, **17**: παιδιων, cod. Neap. παιδων = 11, b, 7: addit αυτου.

Ibid.: και την ραχηλ = 11, b, 8: hoc reddit noster, ut primo in nota proposui: mala interpunctio codicis adduxerat, ut secundam conjecturam proponerem, ex Graeco nunc reprobandam. Post haec noster addit

δε, quod post την, omisso και, habet cod. Neap.

323, 18: πρωτος = 11, b, 10: addit παντων, fortasse liberius ex contextu.

323, 24: νομῳ γαμου λαβειν = 12, a, 5, 6: sic et noster: quae vero de insolenti constructione dixi in nota, jam altero exemplo correctissimi codicis Ambrosiani Hexaplaris puto defendi. In Capitulo enim primo Ecclesiastici Graeca, quae Montfaucon, p. 380, D, Synopsis inter Op. Athanasii, T. II, 174, B, et codex Neapolitanus eadem exhibent, περι του δειν χωρις υποκρισεως προσιεναι θεῳ vertuntur: ܡܛܠ ܗܘ ܕܘܳܠܐ ܕܣܛܪ ܡܢ ܡܣܒ ܒܐ̈ܦܐ ܢܬܩܪܒܘܢ ܠܐܠܗܐ.

323, 25: δωσειν = 12, a, 7: addit αυτην.

323, 29: κελευσαντος = 12, b, 4: addit αυτῳ.

323, 32: γαδερ = 12, b, 9: γαζερ cum codice Neapolitano; cf. notam meam.

323, 35: παλλακης = 13, a, 5, nisi liberius vertit, legit παιδισκης, quod Genesi XXXV, 21 exhibent duo codices Holmes, non ex iis tamen, qui Hexaplarem textum redolent.

323, 39: αδελφοι = 13, b, 3: addit αυτου cum cod. Neap.

Ibid.: των ενυπνιων ενεκα = 13, b, 3: praeponit και.

324, 40: και λαβοντες μονον εβουλοντο ανελειν; cod. Neapol.: και λαβοντες μονον εις επισκεψιν αυτων ελθοντα εβουλευσαντο ανελειν = 13, b, 5-7: Syrus cum codice Neapolitano, nisi quod cum Montfaucon εβουλοντο; levis autem varietas Syri in aliis repetenda ex implicata, quae fuisset in Syrum invecta syntaxis Graeca. Post haec addit αυτον.

324, 41: εμβαλλειν — 13, b, ult.: addit αυτον. Abhinc cum praecedentibus εις λακκον, in Syro post verbum adjectis, desunt cetera Capitula, tria fere folia complectentia ex subducta cum ceteris foliis ratione.

Jam, datis quae ex his Graecis Capitulis in rem meam derivanda erant, calamus ponendus esset. Nam quae de eorum origine et conditione, ceterisque libri Graeci partibus Syrae versioni adjectis dicenda forent, proprium locum habent in Prolegomenis, par. I, cap. II, ubi etiam de accessionibus textui LXXvirali agetur. Sed pauca addam. Quisquis sit Capitulorum auctor, nam quae Montfaucon attulit, ut Chrysostomo vindicaret, debilitarunt quidem meam de auctore Pamphilo opinionem, sed non omnino convellerunt, ut alibi dicam; sit imo liber, prout longe plenior exstat in codice Neapolitano, ex diversis compilatio; certe dignus est qui edatur, cum totus vel fere antiquissimis partibus consuatur. Capitula enim quisquis tandem sit auctor, pluribus libris versionis Syrae praeposita, certe jam initio saltem saec. VII erant. Vitae Prophetarum item antiquissimae sunt, earumque nonnullae etiam versioni Syro-Hexaplari adjiciuntur, omnes vero, ut videtur, codici antiquissimo Marchaliano (cf. Mai, N. PP. Bib. IV, 320); alia demum codicis Neapolitani de Prophetis occurrunt ut Eusebii Caesariensis in eodem cod. Marchaliano (cf. Mai, l. c., p. 318-9), ex quo ea dedit Curterius ante Procopii Catenam in Esaiam. Non ingratam autem rem spero me facturum ei qui velit edere, si breviter indicem quae illi subsidia praebere possunt, et magnum fortasse supplementum. Sunt vero praeter libros initio et paullo ante allatos qui ut etiam sequentes alios fontes aperient, Hamaker, *Commentatio in Libellum de vita et morte Proph.* (ex tertiae classis Instituti Regii *Hollandici* commentariis), codices Ambr. D, 96, Sup., E, 3, Inf., fortasse etiam codex 64 Holmes, qui est Graecus II Bibl. Parisiensis; nec dubito plures repertum iri utiles codices ab eo qui in Bibliothecas inquirat. Magnum supplementum pro N. T., ad quod omnia deesse dolebat Montfaucon, vix dubito quin habeatur in Capitulis Euthalio tributis, de quibus cf. Zacagni, *Collectanea*, p. 401 seqq., praesertim 428, Montfaucon, *Bibliotheca Coisliniana*, p. 78, White, *versio Philox. N. T.* II, p. IX seqq. Graecis subsidiis ex Syris, praeter versionem Hexaplarem, quoad vitas Prophetarum plura addent codices Musei Britannici, *Add.* 7152, 12178, 14536, codex Parisiensis CXLII. Capitulorum demum Pentateuchi fere omnium versionem ex Syro-Hexaplari Arabicam exhibet, si ex descriptione judicandum, codex Arabicus Vaticanus, de quo cf. Mai, *S. V. N. C.* IV, pars II, p. 1.

ܕܒܬܪ ܕܢܚܐ. ܘܗܘܐ ܠܝܘܡܐ
ܕܒܬܪܗ. ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܠܘܬ f.104.v.
ܥܡܐ. ܐܢܬܘܢ ܚܛܝܬܘܢ
ܚܛܝܬܐ ܪܒܬܐ. ܘܗܫܐ ܐܣܩ
ܐܢܐ ܠܘܬ ܐܠܗܐ. ܐܝܟܢܐ
ܕܐܚܣܐ ܡܛܠ ܚܛܝܬܐ ܕܝܠܟܘܢ.ܗ.ܗ.
31 ܗܦܟ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܠܘܬ ⁵ܡܪܝܐ
ܘܐܡܪ. ܡܬܟܫܦ ܐܢܐ ∽ܡܪܝܐ↙.
ܚܛܐ ܥܡܐ ܗܢܐ ܚܛܝܬܐ
ܪܒܬܐ. ܘܥܒܕܘ ܠܗܘܢ ܐܠܗ̈ܐ
32 ܕܕܗܒܐ. ܘܗܫܐ. ܐܢ ܡܢ
ܫܒܩ ܐܢܬ ܠܗܘܢ ܠܚܛܝܬܐ
※ ܕܝܠܗܘܢ↙ ܫܒܘܩ. ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ.
ܠܚܘܢܝ ܡܢ ܟܬܒܐ ܕܟܬܒܬ ܗܘ
33 ܕܟܬܒܬ.ܗ.ܗ. ܘܐܡܪ ⁶ܡܪܝܐ
ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܠܐܢܫ ܕܚܛܐ
ܩܕܡܝ. ܐܠܚܘܝܘܗܝ ܡܢ ܟܬܒܝ
34 ܕܝܠܝ. ܗܫܐ ܕܝܢ ܗܠܟ ܘܕܒܪܝܘܗܝ

⁵ ܦܝܦܝ.

⁶ ܦܝܦܝ.

ܠܥܡܐ ÷ ܗܢܐ↙. ܠܕܘܟܬܐ ܗܝ
ܕܐܡܪܬ ܠܟ. ܗܐ ܡܠܐܟܐ
ܕܝܠܝ. ܢܐܙܠ ܩܕܡ ܦܪܨܘܦܐ
ܕܝܠܟ. ܒܝܘܡܐ ܕܝܢ ܗܘ ܕܐܣܥܘܪ
ܐܢܐ. ܐܝܬܐ ܥܠܝܗܘܢ ܚܛܝܬܐ
35 ܕܝܠܗܘܢ.ܗ. ܘܡܚܝܗܘܢ ⁷ܡܪܝܐ 105.r.
ܠܥܡܐ. ܡܛܠ ܥܒܕܗ ܕܥܓܠܐ
XXXIII, 1 ܗܘ ܕܥܒܕ ܐܗܪܘܢ.ܗ. ܘܐܡܪ
ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܐܙܠ ܣܩ
ܡܢ ܗܪܟܐ. ܐܢܬ ܘܥܡܐ ܕܝܠܟ
ܗܢܘܢ ܕܐܦܩܬ ܡܢ ܐܪܥܐ
ܕܡܨܪܝܢ. ܠܐܪܥܐ ܗܝ ܕܝܡܝܬ
ܠܐܒܪܗܡ ܘܠܐܝܣܚܩ ܘܠܝܥܩܘܒ
ܟܕ ܐܡܪ ܐܢܐ. ܠܙܪܥܐ ܕܝܠܟܘܢ
2 ܐܬܠܝܗ̇. ܘܐܫܕܪ ܐܢܐ
ܩܕܡ ܦܪܨܘܦܐ ܕܝܠܟ ܠܡܠܐܟܐ
÷ ܕܝܠܝ↙. ܘܢܦܩ ܠܟܢܥܢܝܐ ∽ܘ↙ܠܐܡܘܪܝܐ
ܘܠܚܬܝܐ ܘܠܦܪܙܝܐ ÷ܘܠܓܪܓܫܝܐ↙

⁷ ܦܝܦܝ.

κυριε = ∽ κυριε ↙. Omittit H et Hmm 15, 55, 85, 130, August.

32. αυτων = ※ αυτων ↙.

33. κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

ειτις = forma mutata reddit fere ut v. 24; Hm nihil praebet, quo varietas lectionis stabiliatur.

αυτους = αυτον.

34. καταβηθι = —.

τουτον = sub obelo. H omittit, sed habet codex primus Kennicott.

35. κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

XXXIII, 1. προπορευου = πορευου.

2. τον αγγελον μου προ προσωπου σου = προ προσωπου σου τον αγγελον ÷ μου ↙. H omittit μου, sed habet primo codex 4 Kennicott.

semel apponere post ο και. Et vero και omnes Hmm cum VII habent, nisi quod pauci allati legant η, et vix ideo potuit deesse in Origenis libris, ut sub asterisco ex aliis induceretur. Si haec solutio non placet, fortasse interpositum fuerat ↙ ο ÷ ÷ η ↙, quod ER habet cum testibus allatis, quo omisso, retenta tamen fuerint cetera.

υμας = ∸ ※ Γ. σημερον ↙.

ευλογιαν = Post hoc: *Explicit* (lectio Dominicae) *XXXIX*; cf. v. 17.

30. *Lectio Dominicae post Epiphaniam*, primae nempe, collata tabula initio libri; cf. supra p. 116.

ειπε = και ειπε.

31. κυριον = marg. ΠΙΠΙ. Deest index in textu, sed e regione est margo.

ܒܚܕܘܬܐ ܐܠܗ ܝܚܝ ܐܘܪܝ:
ܚܣܝܪܘܬܐ ܠܗܘܢ ܕܠܥܡܡ̈ܐ
ܕܒܥܠܕܒܒ̈ܝܗܘܢ. ܘܩܡ ܡܘܫܐ ܥܠ
ܬܪܥܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܐܡܪ.
ܡܢܘ ܠܘܬ ¹ܡܪܝܐ ܢܐܬܐ ܠܘܬܝ.
ܐܬܟܢܫܘ ²ܗܟܝܠ ܠܘܬܗ ܟܠܗܘܢ
ܒ̈ܢܝܐ ܕܠܘܝ. ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܗܟܢܐ
ܐܡܪ ³ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ.
ܣܝܡܘ ܟܠ ܚܕ ܠܣܝܦܗ ܥܠ ܥܛܡܐ
※ ܣܕܝܠܗ↙. ܘܥܒܪܘ ܘܗܦܘܟܘ ܡܢ
ܬܪܥܐ ܠܬܪܥܐ ܒܡܫܪܝܬܐ.

¹ ܦܝܦܝ.
² ܕܝܢ

ܘܩܛܘܠܘ ܟܠ ܚܕ ܠܐܚܐ ܕܝܠܗ ܘܟܠ
ܚܕ ܠܩܪܝܒܗ ܘܟܠ ܚܕ ܠܚܒܪܗ
28 ܕܩܪܝܒ ܠܗ. ܘܥܒܕܘ ܒ̈ܢܝܐ ܕܠܘܝ
ܐܝܟܢܐ ܕܡܠܠ ܡܘܫܐ. ܘܢܦܠܘ
ܡܢ ܥܡܐ ܒܝܘܡܐ ܗܘ ܐܝܟ
29 ܬܠܬܐ ܐܠ̈ܦܝܢ ܕܓܒܪ̈ܐ. ܘܐܡܪ
÷ ܠܗܘܢ↙ ܡܘܫܐ. ܡܠܘ ܐܝ̈ܕܝܟܘܢ
ܝܘܡܢܐ ⁴ܠܡܪܝܐ. ܟܠ ܚܕ
ܒܒܪܐ ※ܐܬ ܕܝܠܗ↙. ※ܐܬ ܘ↙ܒܐܚܐ ※ܥ ܕܝܠܗ↙.
ܕܢܬܝܗܒ ܥܠܝܟܘܢ ※ ܝܘܡܢܐ↙
30 ܒܘܪܟܬܐ. ܘ[illegible]

³ ܦܝܦܝ.
⁴ ܦܝܦܝ.

amanuensis, ut apparet ex lectione seq. Addit enim: ※ Σ. αυτου ↙.

28. αυτοις = —.

29. και ειπεν = ܘܐܡܪ, super ܐ lineola primae fortasse manus, quid sibi velit nescio, fortasse correctionem puncti, ut esset ܘܐܡ̇ܪ, sed nullus Hm legit και λεγει.

αυτοις = sub obelo.

κυριῳ = marg. ΠΙΠΙ.

υιῳ, η εν τῳ αδελφῳ αυτου = υιῳ ※ Α. Θ. αυτου ↙, ※ Α. Θ. και ↙ εν τῳ αδελφῳ ※ 'Ε. αυτου ↙: metobelus secundus est super ܒ εν, siglis ܐܬ impedientibus locum, ne statim post ܘ και poneretur; nisi potius corrigendum ܒܐܚܐ↙ܐܬ※ܘ και ※ Α. Θ. εν↙ τῳ αδελφῳ, cum ܒ εν solum desit in II, Philone, I, 366, Hmm 15, 19, 78, 108, 118, qui habent solum η pro η εν, quorum 19, 108, 118 recensionem Lucianaeam referre puto, atque ideo cum II conjuncti antiquissimum textum LXX probabiliter referunt. Hac quidem ratione tolleretur ea, quae maxime offendit, repetitio asterisci et siglorum, cum eadem sint omnia ac proxime praecedentia, et ex more codicum Syro-Hexaplarium, Graecorum Hexaplarium, et ex ipsa notarum natura sufficeret, suppressis primo metobelo secundo asterisco et ejus siglis, metobelum

tis ܕܕܗܒܐ, ubi ex eo Hm χρυσιον, quod noster aeque reddit, sed non puto legisse in suo textu, cum vix ulli Hmm Graeci iique non affines sic legant, et lectio nostra supponat illic χρυσια. Arm. 1 in Hm ※ *illud*, et sic sine ast. alii cod. Arm apud eundem et Arm. ed., sed silet de χρυσιον; verum Arm Zohrab et Veneta an. 1860, legunt *aurum... illud*. In codice ↙ superius inter ܒ et ܝ est ante punctum.

25. και ιδων = *et vidit*, cum H, sed nullo accedente Graeco Hm omissum fuit fortasse ܟܕ (ܘܟܕ ܚܙܐ, και ιδων), nisi formam Interpres resolvit contra morem. Marg. autem: Σ. ειδε δε μωυσης τον λαον οτι γεγυμνωται.

26. εστη δε = και εστη.

κυριον = marg. ΠΙΠΙ.

ουν = marg. δε.

λευι = parvae rasurae post ܠ et super ܘ.

27. και λεγει = και ειπεν, ut Hmm cum III, VII, sed cum Hm sileat, si tamen recte, pro hac lectione de affinibus 58 et 72, potuit puncti locus mutari, unde tota oritur differentia.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

μηρον = ܐ vocis ܥܛܡܐ in rasura, sed 1 manu ex atramento; ex vestigiis erat, ut omnino videtur, ܗ (ܥܛܡܗ). Lapsus fuerat

ܥܠܝܗܘܢ ܚܛܝܬܐ ܪܒܬܐ.

22 ܘܐܡܪ ܐܗܪܘܢ ÷ܠܘܬ ܡܘܫܐ↙

ܠܐ ܬܪܓܙ ※ܒܚܡܬܐ↙ ܡܪܝ ※ܕܝܠܝ↙.

ܐܢܬ ܓܝܪ ܝܕܥ ܐܢܬ ܠܫܘܪܥܗ

23 ܕܥܡܐ ܗܢܐ. ܐܡܪܘ ܓܝܪ ܠܝ.

ܥܒܕ ܠܢ ܐܠܗܐ ܕܢܐܙܠܘܢ

ܩܕܡܝܢ. ܡܘܫܐ ܓܝܪ ܗܢܐ

ܓܒܪܐ: ܗܘ ܕܐܦܩܢ ܡܢ ܡܢ

ܡܨܪܝܢ. ܠܐ ܝܕܥܝܢ ܡܢܐ ܗܘܐ

ܠܗ. 24 ܘܐܡܪܬ ܠܗܘܢ. ܠܡܢ

ܐܝܬ ܕܕܗܒܐ ܐܢܫܠܘ. ܘܝܗܒܘ

ܠܝ. ܘܫܕܝܬ ※ܐܢܘܢ↙[8] ܒܢܘܪܐ

25 ܘܚܙܐ ܡܘܫܐ ܠܥܡܐ ܗܢܐ. [9]ܕܦܪܝܥ

ܡܛܠ ܕܦܪܥܗ ܕܐܬܒܥܠܕܒܒܘ:

ܡܛܠ ܥܡܐ

ܕܒܪ ܐܠܗܐ

[8] ܐ. ܗܘ. ܠܗ ܐܢܘܢ

[9] ܗܘ. ܕܚܙܐ ܕܝ

bet HS et P. In codice ÷ est super ultimum ܘ.

εσπειρεν = διεσπειρεν, ut videtur, cum affini Hm 72.

υπο = επι.

αυτο = sub obelo; reprobat VIIm.

21. Marg. ΔΗ, Sectio minor. II** apponit initio v. seq., cum quo linea resumitur, ex quo, ut videtur, qui apposuit notas, locum mutavit; ex conditione textus melius noster. Cf. supra, XXIX, 41. Etiam ductus supra et infra minio scripta sunt.

τῳ ααρων = προς ααρων.

22. προς μωυσην = sub obelo; omittit, ut saepe, Hm 58: in H addunt duo codices Kennicott 69 et 181, quorum lectiones divisim affert Kennicott.

οργιζου = ÷ ※ θυμῳ↙.

κυριε = ÷ ※ μου↙.

24. εἶπνι = τίνι videtur reddere, collata Philox. Act. Ap. XXIV, 19, 20, XXV, 5, 1 Cor. III, 14, 15, 17, 18, legunt autem τινι plerique Hmm etiam vetustissimi, et ει superscribit 2 m. Hm 131, sed silet Hm de affinibus 58, 72.

ερριψα = ÷ ※ αυτα↙. Marg. autem: Α. Σ. Θ. αυτα, vel αυτους, et hoc potius, cum appositum fuerit ut varietas; sed deficiente Graeco etiam nomine definiri non potest; praesertim quod ab H recedant omnes, qui in sing. legit. AH cum aliis versionibus Hm legit in singulari, sed in AH id potuit esse a ratione versionis praecedentis nuensis ܒܥܘܡܩܐ *in valle*, non ܒܥܘܫܢܐ κατ' ισχυν ex confusione facillima literarum et ex sensu etiam non incommodo; certus est error amanuensis, si sic reapse scripsit pro ܒܥܘܫܢܐ, quod in ipsa versione Interpretum correxi. In vocula Aquilae ܕܐܘܣܦ super punctum est aliud reprobatum lineola primae manus, a qua manu est etiam quod exstat. In voce Theodotionis ܕܗܘܦܟ deest p. diacriticum, super ܗ ex sensu ponendum; item peccavit noster amanuensis supra IV, 28.

19. και ηνικα = ηνικα δε.

ηγγιζε = ηγγισε.

τας δυο = sub obelo; sed cum H omittat solum δυο cum Hm 72, qui saepe omittit quae sub obelo sunt, et hoc solum superscribat 1 m. Hm 131, obelus post ܠ retrahendus; verum passim in hujusmodi peccat noster.

20. κατηλεσεν = vertit noster per ܕܩܩ, sed desunt mihi loca, ex quibus usus nostri eruatur; cum vero affinis Hm 72 legat κατεθλασεν, quod eodem ac hic verbo reddit noster Es. LXIII, 3, hoc fortasse legit noster; nisi lectio codicis 72 est glossa, quae in textum irrepsit, ex qua etiam noster sit interpretatus. Verum cum Hesychius, a cujus glossis non abludit saepe noster, habeat κατελεσα (sic). ελεπτυνα, συνετριψα, et λεπτυνω reddat noster ܕܩܩ 4 Reg. XXIII, 6, 15, et alibi, atque hic ܕܩܝܩܐ reddat λεπτον, quid legerit incertum.

αυτον 2° = sub obelo: omittit H, ha-

ܘܥܡ ܩ̈ܠܐ ܒܢܨܚܬܐ ܡܫܡܥܐ.
ܚܝܠܐ ܡܢ ܐܪ̈ܘܚܐ ÷ ܕܡܬܟܬܫܝܢ
ܦܠܓ̈ܘܬܐ. ܘܢܣܒ ܐܢܫ ܒܚܝܠܐ
ܡܢ ܩܪܒܐ. ܘܡܢ ܢܨܚܐ
ܒܚܝܠܐ ܗܘ ܕܒܥܒܕܘ. ܐܘܡܪܐ

f.103.v. ܒܩܘܫܬܐ. ܘܡܕܒܪܢܘܬܗ ܕܡܫܝܚܐ ܘܥܒܕܘܗܝ
ܠܒܢ̈ܝܢܐ ܠܗܘܢ ÷ ܐܦܩܢ ܘܐܬܪ. ܠܟܠ ܥ
ܒܡܕܒܪܐ ܕܐܝܠܝܢ. ܘܐܡܪ ܡܫܡܥܐ
21 ܒܟܠ ܐܢܫ. ܡܢ ܒܟܪ
ܒܟܠ ܒܟܠܐ ܗܘܐ. ܕܐܬܐ

ex puncto diacritico, ut hic in textu LXX ex puncto diacritico: contra κατελεγεν vertit ܡܥܢܝܐ ܗܘܬ Ex. XV, 21 marg., και καταλεξουσιν ܘܢܥܢܘܢ Jer. LI, 14 Sym. (in Ap. Hm Aquilae tribuitur lectio), ubi ex puncto diacritico esset *Pahel*, ut hic in textu Aquilae in primo loco. Praeterea Masius in *Syrorum Peculium* affert *Hiphil* (*Afel*) pro χορευειν, pro εχορευον autem 3 Regum, I, 40 est ܡܥܢܝܢ ܗܘܘ. Quoad τροπη vertitur hic ܬܒܪܐ in textu, et idem fuisse in Interpretibus ex eadem voce Syra adhibita probabile est, sed Jer. XLIX, 32 est ܡܬܗܦܟܢܘܬܐ, Eccli. XLV, 23 ܗܘܦܟܐ, in quo loco item Pescito, a qua sumpsit fortasse Hexaplaris. Sed omnino Graeca vox per se *conversionem in fugam* significat tam activa, quam passiva significatione, in illa autem noster sumpsit, et ad sensum reddidit, ut pro τροπουμαι fecit, de quo cf. ad Exod. XVII, 13. Quoad ceteras voces quae in Interpretibus exstant, sed non in textu, βοη est ܓܥܬܐ Exod. II, 23, Es. XV, 8 et alibi; κακωσις ܡܒܐܫܢܘܬܐ Es. LIII, 4; πολεμος ܩܪܒܐ supra v. 17, et passim. Quae ex Syro, nostro nempe ex Bar Hebraeo, et ex AH habet Hm vel a corrupto textu, vel a libera versione esse patet conferenti; unum addam codicem Musei Britannici *Add. Mss.* 17162 marg. habere: ܒܪܘܩ (ܒܪܡܥܢܝܢ) ܩܠܐ ܕܗܘܢ ܕܡܥܢܝܢ ܠܐ ܫܡܥܬ ܩܠܐ (ܗ̇ܘ)ܗ̇ ܕܡܒܐܫܢܘܬܐ., quae praeter interpretamentum ex P in fine, paullum corrupta a textu nostro sunt, qui ex textu Graeco firmatur. Symmachus in voce ܕܡܬܗܦܟܢܘܬܐ H sine punctis ut nomen sumpsit, ut est Ps. XXII, 25; nisi liberius transtulit, ut ipse et alii duo cum LXX, a quo satis pendent, fecerunt alicubi in hoc loco. Quoad codicis scripturam in textu et in margine Aquilae et Theodotionis, quantum apparet, scripsit amantes, dum alia scriptura melius Aegyptium etymon sequitur quod plerique statuunt.

ουκ εστι = Α. ουκ εστι φωνη καταλεγοντων κατ' ισχυν, ουδε εστι φωνη καταλεγοντων απο τροπης· αλλα φωνην καταλεγοντων εγω ακουω. Σ. ουκ εστι βοη εντελλομενων ανδρειαν, ουδε βοη εντελλομενων τροπην· αλλα φωνην κακωσεως εγω ακουω· Θ. ουκ εστι φωνη πολεμου εξαρχοντων κατ' ισχυν, ουδε εστι φωνη εξαρχουσων τροπης· φωνην εξαρχουσων εγω ειμι ακουων.

In textu LXX οινου est sub obelo. Graeci textus Interpretum ne vestigium quidem reperi, sed difficile erat Latine reddere, quin quid interpretationis versioni miscerem, cum quid incerti occurrat in Syro; collato igitur usu Interpretum et Syri, qui fere omnia hic in textu eadem habet, dedi quod potui. Verbum ענה reddit per καταλεγω Aquila Ex. XV, 21, Num. XXI, 17, Ps. CXLVI, 7, Jer. XXV, 30 (LXX, XXXII, 30), LI, 14 (LXX, XXVIII, 14). Symmachus item reddit ac Aquila in duobus ex locis allatis, et 1 Reg. XXI, 11; ac praeterea εξαρχω, ut LXX in pluribus locis allatis, in uno loco Jer. XXV, 30, αποφθεγγομαι Hab. II, 11, et aliter alibi in Lexx. Montf. ad Hexapla; sed Syrus postulat εντελλομαι, vel simile quid, nec male quidem ad sensum reddit H, prouti LXX et alii Interpretes sumserunt. גבורה quidem aliis vocibus reddit Symmachus in Lexicis Montfaucon, sed גבור reddit ανδρειος idem saepe ibidem. Pro ratione autem Graecarum vocum ad Syras εξηρχε reddit noster ܡܥܢܝܐ ܗܘܬ Ex. XV, 21 text., εξαρχετε, εξαρξατε, ܥܢܘ Num. XXI, 17 in textu, Ps. CXLVI, 7 text., εξαρξει, ܢܥܢܐ Jer. XXV, 30 Sym., εξαρχειν, ܠܡܥܢܝܘ Es. XXVII, 2 text., quod idem occurrit Ps. LXXXVII, 1 Aquila, sed Graecum deest; in quibus locis praeter ultimos duos est *Afel* ex forma, vel

ܘܐܬܦܢܝ ܦܠܐܩܣ ܕܣܗܕܘܬܐ
ܒܐܝܕܗ ܕܝܠܗ. ܦܠܐܩܣ
÷ ܕܡܬܦܠ ܕܬܪ̈ܬܝܗܘܢ ܡܢ ܣܛܪ̈ܝܗܘܢ
ܡ̈ܟܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܡܟܐ ܘܡܟܐ
ܐܬܝܗܘܢ ܗ̈ܘܝ ܕܟ̈ܬܝܒܢ. ܘܠܘܚܝܢ f.103.r.
16 ܦܠܐܩܣ ܥܒܕܐ ܕܐܠܗܐ
ܐܬܝܗܘܢ ܗ̈ܘܝ. ܘܡܟ̈ܬܒܬܐ
ܟ̈ܬܒܬܐ ܕܐܠܗܐ ܐܬܝܗܘܢ.
17 ܘܫܡܥ ܒܦܠܐܩܣ. [illegible]
[illegible]

ܘܟܕ ܫܡܥ ܝܫܘܥ ܠܩܠܐ
ܕܥܡܐ ܕܙܥܩܝܢ. ܐܡܪ ܠܡܘܫܐ
ܡܬܫܡܥ. ܩܠܐ ܕܩܪܒܐ
18 ܒܡܫܪܝܬܐ. ܘܐܡܪ. ܠܐ
ܐܝܬܘܗܝ[7] ܩܠܐ ܕܙܥܩܝܢ ܕܡܙܟܝܢ
ܒܚܝܠܐ. ܐܦ ܠܐ ܩܠܐ ܕܙܥܩܝܢ
ܕܡܙܟܝܢ ܒܪܘܚܐ. ܐܠܐ ܒܩܠܐ
ܕܙܥܩܝܢ ܡܚܡܪܝܢ ÷ ܕܚܡܪܐ ܐܢܐ
19 ܫܡܥ ܐܢܐ. ܘܗܘܐ. ܡܢ ܕܝ ܐܬܩܪܒ
ܠܡܫܪܝܬܐ. ܚܙܐ ܠܥܓܠܐ ܘܠܪܩܕܐ.

[7] ܐ. ܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܩܠܐ
ܕܗܠܝܢ ܕܙܟܝܢ ܒܚܝܠܐ.
ܘܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܩܠܐ
ܕܗܠܝܢ ܕܙܟܝܢ ܡܢ
ܩܪܒܐ. ܐܠܐ ܩܠܐ
ܕܡܬܟܬܫܝܢ ܐܢܐ ܫܡܥ
ܐܢܐ. ܗܘ ܗܘ
ܒ. ܠܐ ܐܝܬܘܗ̇ ܡܠܬܐ
ܕܗܠܝܢ ܕܢܨܚܝܢ
ܒܬܘܪܬܐ. ܘܠܐ
ܡܠܬܐ ܕܢܦܩܝܢ ܩܪܒܐ.
ܐܠܐ ܩܠܐ ܕܡܟܬܫܢܘܬܐ
ܐܢܐ ܫܡܥ ܐܢܐ ܗܘ
ܓ. ܠܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܩܠܐ ܕܩܪܒܐ ܕܡܙܟܝܢ
ܒܚܝܠܐ. ܘܠܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܩܠܐ ܕܡܬܟܬܫܢܘܬܐ
ܕܩܪܒܐ. ܩܠܐ ܕܗܠܝܢ
ܕܡ̈ܟܬܫܝܢ ܐܢܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܕܫܡܥ ܐܢܐ ܗܘ ܘܡܢܗ ܘ .ܘ.

πλαξι = subjungit: *Explicit* (lectio Dominicae) *XXXVIII;* cf. v. 7.

17. *Lectio Dominicae XXXIX*, post Pascha, ut supra.

ιησους = vox ܝܫܘܥ in rasura, 1 manu; rasura autem in ipso scriptionis actu facta, cum ex vestigiis appareat fuisse primo vocem sequentem ܠܩܠܐ.

λεγει = *dixit:* nullus testis Graecus Hm favet, nam versioni Slav. Mosq. non multum in his tribuerim; ut alibi in hoc libro punctum, ex quo uno est differentia, mutavit, puto, loco amanuensis, contextu fere suadente.

18. λεγει = *dixit*, ut in not. praeced. Addit autem μωυσης, sive μωσης, ut cum ipso Hm IV et V saepe scribunt, vel fortasse semper affines 58, 72, in scriptura H referentem H, sed cum ER codex H Kennicott 69 et P.

λιθιναι = sub obelo.

16. η γραφη γραφη = in plurali sensum magis quam literam reddens. Cum vero nullus Hm nec H in plurali legant, et amanuensis debuisset et sequentia ipse mutare, si ab ipso esset corruptio, puto sic dedisse Interpretem, sensu non mutato, *et literae literae* θεου *sunt*, *insculptae.* Alibi, quantum vidi, γραφη redditur ܟܬܒܐ, ut Dan. V passim, et alibi.

θεου = ÷ *sunt,* mutato numero (cf. not. praec.) lectionis εστι, quam addunt plures Hmm cum affinibus 58, 72. In H favet ER codex Kennicott 109.

κεκολαμμενη = in plur., cf. notam primam hujus versus.

ܐܢܐ ܒܪܘܓܙܐ ※ܐܗ ܕܝܠܟ ܒܗܘܢ ܘܐܘܒܕ
ܐܢܘܢ܂ ܘܐܥܒܕܟ ܠܥܡܐ ܪܒܐ܀
11 ܘܐܬܟܫܦ ܡܘܫܐ ܩܕܡ ⁴ܡܪܝܐ
ܐܠܗܐ ܕܝܠܗ ܘܐܡܪ܂ ܡܛܠ
ܡܢܐ ⁵ܡܪܝܐ܂ ܡܬܚܡܬ ܪܘܓܙܐ
※ ܕܝܠܟ↙ ܒܥܡܐ ܕܝܠܟ܂ ܗܘ ܕܐܦܩܬ
ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ܂ ܒܚܝܠܐ ܪܒܐ
12 ܘܒܕܪܥܐ ܪܡܐ܂ ܕܠܡܐ ܢܐܡܪܘܢ
ܡܨܪ̈ܝܐ ܟܕ ܐܡܪܝܢ܂ ܕܒ
ܒܝܫܘܬܐ ܐܦܩ ܐܢܘܢ܂ ܠܡܩܛܠ
※ܐܢܘܢ↙ ܒܛܘܪ̈ܐ܂ ܘܠܡܓܡܪܘ ܐܢܘܢ f.102.r.
ܡܢ ܐܪܥܐ܀ ܐܬܬܘܝ ܡܢ
ܪܘܓܙܐ ܕܚܡܬܐ ܕܝܠܟ܂
ܘܡܬܦܝܣܢܐ ܗܘܝ ܥܠ ܒܝܫܬܐ
13 ܕܥܡܐ ܕܝܠܟ܂ ܟܕ ܡܬܕܟܪ
ܐܢܬ ܠܐܒܪܗܡ ܘܠܐܝܣܚܩ
ܘܠܝܥܩܘܒ ܒ̈ܢܝ ܒܝܬܐ ܕܝܠܟ܂
ܗܠܝܢ ܕܝܡܝܬ ܠܗܘܢ ܐܢܬ ܒܟ܂
ܘܡܠܠܬ ܠܘܬܗܘܢ ÷ܟܕ ܐܡܪ
÷ ܐܠܐ܂ ܣܓܝܐܐ↙ ܐܣܓܐ ܠܙܪܥܐ
ܕܝܠܟܘܢ܂ ܐܝܟ ܟܘܟ̈ܒܐ ܕܫܡܝܐ
÷ ܒܣܘܓܐܐ↙. ܘܟܠܗ ܐܪܥܐ
ܗܕܐ ܗܝ ܕܐܡܪܬ ܠܡܬܠ
ܠܙܪܥܐ ܕܝܠܗܘܢ܂ ܘܢܐܪܬܘܢܗ̇
14 ܠܥܠܡܝܢ܀ ܘܚܣ ⁶ܡܪܝܐ ܡܛܠ
ܒܝܫܬܐ ܗܝ ܕܐܡܪ ܠܡܥܒܕ
15 ܠܥܡܐ ܕܝܠܗ܀ ܘܟܕ ܐܬܦܢܝ
ܢܚܬ ܡܘܫܐ ܡܢ ܛܘܪܐ܂

⁴ ܦܝܦܝ.
⁵ ܦܝܦܝ.
⁶ ܦܝܦܝ

ον = ους.

8. μοσχον = + ※ 'E. χωνευτον↙.

9. αιγυπτου = + ※ και ειπε κυριος προς μωυσην· εωρακα τον λαον τουτον· και ιδου λαος σκληροτραχηλος εστι↙. Marg. autem ad κυριος: Σ. Θ. ΠΙΠΙ. Cum lectionem in textum nostrum illatam Symmacho et Theodotioni dent Hexapla ex Basiliensi codice, ac ulli Hmm in textum receperint, patet sane in illis, ut etiam in textu Graeco nostri, jam commutatam fuisse olim Hebraicam scriptionem יהוה, quam ipsi Interpretes retinuerant saltem interdum. Cf. supra p. 110, seqq. Ex usu vero passim obvio vel in LXX videntur Hmm 72 et 128 ante εωρακα inseruisse λεγων, quos imitatus est AH, cum H omittat, praeterquamquod in codice H Kennicott 107. Hos enim libros in hujusmodi ab Hebraica varietate pendere contra testes recensionis Hexaplaris antiquiores nullus puto.

10. οργη = + ※ Α. Σ. μου↙.

11. κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

θεου = + αυτου: H cum Syro, primo tamen ut ER codex H Kennicott 69.

κυριε = marg. ΠΙΠΙ.

θυμοι οργῆ = θυμωθησεται οργή ※ 'E. σου↙: de nullo Graeco notat Hm legere οργή, sed lectio Hm 58 postulat, quod ceteroquin in codicibus vetustissimis ut plurimum non distinguebatur scriptura.

ους = ον.

σου = —.

12. αποκτειναι = + ※ αυτους↙.

13. ωμοσας = + αυτοις.

λεγων. πολυπληθυνω = ÷ λεγων πολυ↙. πληθυνω: H omittit λεγων πολυ, sed HS favet additioni πολυ.

τω πληθει = sub obelo.

αυτοις = τω σπερματι αυτων.

14. κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

περιποιησαι τον λαον αυτου = περι της κακιας ης ειπε ποιησαι τον λαον αυτου, vel τω λαω αυτου, hoc enim legunt Hmm plures cum affini 72, illud alii Hmm plures et affinis 58 ex silentio Hm, non nimis fido, noster vero sua forma utrumque fert, idem enim sunt, nec potest Syrus distinguere.

15. μωυσης, κατεβη = κατεβη μωυσης:

ܐܠܗ̈ܐ ܕܝܠܟ ܐܝܣܪܐܝܠ. ܗܠܝܢ
ܐܝܠܝܢ ܕܐܣܩܘܟ ܡܢ ܐܪܥܐ
5 ܕܡܨܪ̈ܝܢ.ܗ̇ܝ. ܘܟܕ ܚܙܐ ܐܗܪܘܢ.
ܒܢܐ ܡܕܒܚܐ ܠܘܩܒܠܗ. ܘܐܟܪܙ
ܐܗܪܘܢ ܟܕ ܐܡܪ. ܥܐܕܐ
6 ܠܡܪܝܐ ܠܡܚܪ. [9]ܘܟܕ ܩܕܡ
ܠܡܚܪܬܗ ܕܝܘܡܐ. [1]ܐܣܩ ܕܒ̈ܚܐ
ܡܫܡ̈ܠܝܐ ܘܩܪܒܘ ÷ܕܒ̈ܚܐ↙ ܕܫܠܡܐ.
ܘܝܬܒ ܥܡܐ ܠܡܐܟܠ ܘܠܡܫܬܐ.
ܘܩܡܘ ܠܡܫܚܩܘ. ܫܠܡ ܠܙ ܘ.ܗ̇ܝ.
7 [2]ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܠܬܝܢ
ܘܬܡܢܝܐ.ܗ̇ܝ. ܘܡܠܠ ܡܪܝܐ
ܠܘܬ ܡܘܫܐ ÷ܟܕ ܐܡܪ.↙ ܗܠܟ

[9] ܐ. ܠ. ܘܩܕܡ.
ܫ. ܟܕ ܩܕܡܘ ܕܝܢ
[1] ܐ. ܫ. ܐܣܩܘ.
ܠ. ܘܐܝܬܝܘ.ܗ̇ܝ.

ܚܘܬ ÷ܒܥܓܠ ܡܢ ܗܪܟܐ.↙ ܐܥܘܠ
ܓܝܪ ܥܡܐ ܕܝܠܟ ܗܠܝܢ ܕܐܣܩܬ
8 ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪ̈ܝܢ. ܥܒܪܘ ܥܓܠ 102.r.
ܡܢ ܐܘܪܚܐ ܗܝ ܕܦܩܕܬ
ܐܢܘܢ. ܥܒܕܘ ܠܗܘܢ ܥܓܠܐ
※ [2]ܢܣܝܟܐ↙ ܘܣܓܕܘ ܠܗ. ܘܕܒܚܘ
9 ܠܗ ܘܐܡܪܘ. ܗܠܝܢ ܐܠܗ̈ܐ
ܕܝܠܟ ܐܝܣܪܐܝܠ. ܗܠܝܢ ܐܝܠܝܢ
ܕܐܣܩܘܟ ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪ̈ܝܢ.ܗ̇ܝ.
※ ܘܐܡܪ [3]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
※ ܚܙܝܬܗ ܠܥܡܐ ܗܢܐ. ܘܗܐ
※ ܥܡܐ ܩܫܐ ܩܕܠܐ ܐܝܬܘܗܝ↙.ܡܝ̇.
10 ܘܗܫܐ ܫܒܘܩܝܢܝ. ܘܟܕ ܡܬܚܡܬ

[2] ܦܬ̈ܟܪܐ
ܢ̈ܣܟܐ ܒܗ.
ܐ. ܣܠ.ܗ̇ܝ.
[3] ܫ. ܠ. ܐܠܗܐ.

5. του κυριου = *Domino* cum litera H, fortasse ex P, cum desint testes Graeci.

6. και ορθρισας = Α. Θ. και ωρθρισε. Σ. ορθρισαντες δε. Nullus quidem testis dat Graecum Interpretum, sed cum Syrus eadem textus voce utatur, forma tantum differente, ex textu ipse reddidi.

ανεβιβασεν = marg. sine ullo indice ubique, sed e regione lineae cui refero incipiunt: Α. Σ. ανηνεγκαν. Θ. *et adduxerunt*. Lectionem ανηνεγκεν habet in margine anonyme Hm 58, mutato, ut puto, numero ex textu, ut in his alibi, et in textum idem substituit Hm 25; quod verbum per ܐܣܩ reddit noster in hoc ipso libro XVIII, 19, XIX, 8, XXIX, 18, 25, et alibi. Huc vero referendas esse lectiones indicat pro Symmacho usus ejus in vertendo H cf. Montf. *Lexx. ad Hex.*; Aquila postularet potius ανεβιβασαν, collatis Lexx. Montfaucon, sed illud probabilius, cum conjungatur Symmacho. De Theodotione favet saltem contextus, sed si quis velit ad sequens προσηνεγκε retrahere, non refragarer, cum aeque ibi consistat.

προσηνεγκε = in plurali, nullo Hm favente; sic tamen H, et P, unde forte noster directe sumpsit, vel media Philoxeniana versione.

θυσιαν = ÷ *sacrificia* ↙, cum AH et Arm.

παιζειν = Post hoc *Explicit* (lectio Dominicae) *XXXVII*; cf. XXXI, 12.

7. *Lectio Dominicae XXXVIII*, post Pascha, ut supra. Et marg. *Stichi MMD:* circa hanc notam ornatus rubri.

λεγων = sub obelo; sub asterisco *et dicit* Arm. 1. in Hm, qui sic reddit Graecum passim ex idiotismo, et solet, ut etiam ed. Zohrab, asteriscum pro obelo quoque obtrudere, ut passim vel in hoc capite ille codex facit. Deest H, habet HS et Vulg, sed in hac omittunt plures testes, inter quos Amiatinus apud Vercellone.

το ταχος, καταβηθι εντευθεν = καταβηθι ÷ το ταχος εντευθεν ↙.

ܝܘܡ̈ܬܐ ܥܒܕ [5]ܡܪܝܐ ܠܫܡܝܐ
ܘܠܐܪܥܐ. ܘܒܝܘܡܐ ܫܒܝܥܝܐ.
ܢܚ ܘܐܬܬܢܝܚ. ܘܝܗܒ
1 ܠܡܘܫܐ ܡܐ ܕܢܚ ※ ܗܘ↙ ܡܢ
ܕܡܡܠܠܘ ܥܡܗ ܒܛܘܪܐ ܕܣܝܢܝ.
ܬܪ̈ܬܝܢ ܠܘܚ̈ܐ ܕܣܗܕܘܬܐ.
ܠܘܚ̈ܐ ܕܟܐܦ̈ܐ ܕܟܬܝ̈ܒܢ
XXXII ܒܨܒܥܗ ܕܐܠܗܐ܀ ܘܟܕ
ܚܙܐ ܥܡܐ ܕܐܘܚܪ ܡܘܫܐ
ܠܡܚܬ ܡܢ ܛܘܪܐ. [6]ܩܡ ܥܡܐ
ܥܠ ܐܗܪܘܢ ܘܐܡܪܘ ܠܗ.
ܩܘܡ ܥܒܕ ܠܢ ܐܠܗ̈ܐ. ܗܠܝܢ
ܕܢܐܙܠܘܢ ܩܕܡܝܢ. ܡܘܫܐ ܓܝܪ

ܗܢܐ ܓܒܪܐ: ܗܘ ܕܐܦܩ ܠܢ
ܡܢ ܡܨܪܝܢ. ܠܐ ܝܕܥܝܢ ܡܢܐ
2 ܗܘܐ ܠܗ. ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ
ܐܗܪܘܢ. ܐܢܫܛܘ ܠܩܕ̈ܫܐ
ܕܕܗܒܐ ܗܠܝܢ ܕܒܐܕ̈ܢܐ ܕܢܫ̈ܐ
ܕܝܠܟܘܢ. ※ ܘܕܒܢ̈ܝܐ ܕܝܠܟܘܢ↙ ܘܕܒܢ̈ܬܐ
※ ܕܝܠܟܘܢ↙. ܘܐܝܬܘ ܠܘܬܝ܀ ܀
3 ܘܐܢܫܛܘ ܟܠܗ ܥܡܐ ܠܩܕ̈ܫܐ f.101.v.
ܕܕܗܒܐ ܗܠܝܢ ܕܒܐܕ̈ܢܐ ܕܝܠܗܘܢ
4 ܘܐܝܬܝܘ ܠܘܬ ܐܗܪܘܢ. ܘܩܒܠ
ܡܢ ܐܝ̈ܕܝܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܘܨܪܗ
[7]ܒܓܠܘܦܐ. ܘܥܒܕܗ ܥܓܠܐ
ܢܣܟܐ. [8]ܘܐܡܪܘ. ܗܠܝܢ

[5] ܦܝܦܝ.

[6] ܐ. ܠ. ܘܐܬܟܢܫܘ.
ܣ. ܐܟ ܫܒܥܝܢ.

[7] ΕΝΤΗΡΑΦΙΔΙ

[8] ܐ. ܠ. ܘܐܡܪܘ.
ܣ. ܗܢܘܢ ܕܝܢ
ܐܡܪܘ.

2. υμων = ÷ ※ Θ. και υιων υμων ↙: H item, sed sine copula, quam tamen praemittunt P, Vulg et Ar; verum omnia omittit codex H Kennicott 104.

θυγατερων = ÷ ※ 'Ε. υμων ↙. De ⅄ 'Ε. aliquid dubii ne sit ⅄ Γ.

3. τα ενωτια = erat primo, ut apparet, ܠܩܕ̈ܫܐ, sed *Jud* erasum.

4. αυτα = αυτο.

εν τη γραφιδι = minio indices et voces Graecae sic scriptae, ut dedi, imo in litera Ε deest ductus medius, ut sit C: sic tamen ραφιδι scriptum est 1 manu in codice VII, ut fortasse error potuerit esse in Graeco archetypo Syri, sed cum hic reddat exacte γραφιδι, amanuensis omnino errasse videtur.

αυτα = αυτο.

και ειπεν = και ειπαν. Marg. Α. Θ. *et dixerunt*. Σ. *ipsi autem dixerunt*. Item H, sed in singulari codices H Kennicott 103 et 109.

εν εμοι = —.

εξ = ÷ εν ↙ εξ: Arm. 1. in Hm ܥܠܡ αιωνιον, loco moto, ut videtur, obelo. In codice obelus super ܕ, et metobelus in medio ܒ, sed retrahenda, ut dedi, ut patet ex H, qui εν omittit.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

18. *Capitulum VIII:* PA, quae habet a 2 manu, apponit initio capitis sequentis.

κατεπαυσε = ÷ ※ Θ. *ipse* ↙. Redderetne ο (λαλων) codicis Hm 128?

XXXII, 1. συνεστη = *et* συνεστη. Et marg. Α. Θ. *et* συνηθροισθησαν. Σ. *ut LXX*. Hexapla pro συνηθροισθησαν dant anonyme συνθροισθη (sic), quod ex textu LXX puto mutatum, ut interdum occurrit pro formis grammaticalibus. H per se in singulari, sed in plur. codex H Kennicott 111; ac praeterea in vetustissima orthographia licuit, et cum nomen sit collectivum sic Interpretes potuerunt reddere.

εκ γης = εξ: H cum ER, cum nostro codex H Kennicott 109.

f.100.v. ܠܡܘܫܐ ܟܕ ܐܡܪ. ܘܐܢܬ ܡܠܠ
13 ܠܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ ܟܕ ܐܡܪ
ܐܠܐ. ܚܙܘ. ܠܫܒ̈ܐ ܕܝܠܝ ܛܪܘ.
ܡܛܠ ܕܐܬܐ ܐܝܬܝܗ̇ ܠܘܬܝ
ܘܒܟܘܢ ܠܕܪ̈ܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܐܝܟܢܐ
ܕܬܕܥܘܢ. ܕܐܢܐ ܗܘ ܡܪܝܐ
14 ܗܘ ܕܡܩܕܫ ܠܟܘܢ. ܘܬܛܪܘܢ
ܠܫܒܬܐ. ܡܛܠ ܕܩܕܝܫܬܐ
ܐܝܬܝܗ̇ ܠܟܘܢ. ܗܘ ܕܡܣܝܒ
ܠܗ̇ ܡܘܬܐ ܢܡܘܬ. ܟܠ ܡܢ
ܕܢܥܒܕ ܒܗ̇ ܥܒܕܐ. ܬܬܚܒܠ

ܢܦܫܐ ܗܝ̇. ܡܢ ܡܨܥܬ ܥܡܗ̇
15 ܕܝܠܗ̇. ܗ̇ . ܫܬܐ ܝܘܡ̈ܝܢ ܬܥܒܕ
ܥܒܕ̈ܐ. ܒܝܘܡܐ ܕܝܢ ܫܒܝܥܝܐ.
ܫܒܬܐ. ܢܝܚܬܐ ܩܕܝܫܬܐ [2]ܠܡܪܝܐ.
ܟܠ ܡܢ ܕܥܒܕ ܥܒܕܐ ܒܝܘܡܐ
ܕܫܒܬܐ. ܡܘܬܐ ܢܡܘܬ. ܗ̇ .
16 ܘܢܛܪܘܢ ܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ
ܫܒܬܐ ܠܡܥܒܕܘܗ̇ ܠܕܪ̈ܐ
17 ܕܝܠܗܘܢ. ܕܝܬܩܐ ܕܠܥܠܡ [3]ܒܝ.
[4]ܘܒܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܐܬܐ
ܐܝܬܝܗ̇ ܕܠܥܠܡ. ܡܛܠ ܕܒܫܬܐ f.101.r.

[2] ܡܪܝܐ.

[3] ܐ. ܒܝܢܝ ܠܒܝ ܘܒܝܢܝ
ܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ ✣

[4] ܣ. ܒܝܢܝ ܠܒܝ ܘܠܒܢ̈ܝܐ
ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܗ̇
ܬ. ܒܡܨܥܬ ܠܝ
ܘܒܡܨܥܬ ܒܢ̈ܝܐ
ܕܐܝܣܪܐܝܠ ܗ̇

13. συνταξον = λαλησον.

και 2° = —.

φυλαξεσθε = φυλαξασθε.

σημειον = οτι σημειον.

εγω = in medio ܗܘ sequenti, quod ex idiomate Syro insertum fuit, est infra vocem macula, ubi erat fortasse punctum; in hoc usu vox vel cum puncto subjecto scribitur interdum in vetustissimis mss.

14. τα σαββατα = το σαββατον.

τουτο εστι χυριω υμιν = εστιν υμιν: H cum nostro, sed facile fert etiam ER pro τουτο εστι, praesertim in lectione codicis Kennicott 155 היא הוא לכם.

αυτου = sic et Syrus; sed αυτης plerique Hmm cum affini 72 et cum H, licet ulli codices H Kennicott legentes עמה in textu sine vocalibus ansam ullam praebere possint lectioni αυτου. In Syro fortasse punctum diacriticum super ܗ excidit, a quo est differentia.

15. εργα = εργον.

χυριω = marg. ΠΙΠΙ.

τη εβδομη, θανατωθησεται = του σαββατου, θανατω θανατωθησεται: Arm. 1. in Hm habet ※ *morte* ※ in fine horum; unde in nostro, vel ejus archetypo Graeco excidisse videtur asteriscus, cum et H habeat θανατω, et quidem in loco Syri, et item Hmm, qui vel testes Hexaplares sunt, ut 72, vel additamenta ex eo subinde habent.

16. τα σαββατα ποιειν αυτα = in singulari omnia, solus ex LXX, nisi quod Arm. 1 apud Hm habet: *sabbata facere illud (sic)*, sed Arm. Zohrab et ed. an. 1860 ut ER.

17. εν εμοι = Α. *inter me et inter filios Israel.* Σ. *inter me et filios Israel.* Θ. αναμεσον εμου και αναμεσον των υιων ισραηλ. Graeca Theodotionis ipse ex Syro reddidi, nescius quomodo Latine darem ad literam, collato Genes. IX, 12, et alibi. Licet lectiones istae eidem textus loco referantur, index lectionis Aquilae est ad εν εμοι, ille Symmachi a praecedenti differens ad και τοις υιοις, Theodotionis vero lectio, ut solet codex pro variis lectionibus Interpretum, quae eidem loco referuntur, nullo addito indice praecedenti subjicitur.

τοις = εν τοις, cum Hm 72; sed potuit εν repeti ex indole linguae, etsi non fuerit in Graeco.

ܐܝܟ ܟܠܗܘܢ ܕܦܩܕܬܟ܀
ܘܐܪܘܢܐ ※ ܗܘ̇ ܕܣܗܕܘܬܐ
ܘܠܚܘܣܝܐ ܗܘ̇ ܕܐܝܬܘܗܝ
ܡܢ ܠܥܠ ܡܢܗ̇. ܘܠܟܠܗ
ܟܠܗ ܡܫܡܠܝܘܬܐ ܕܡܫܟܢܐ
f.10 ܡܫܟܢܐ. ܘܠܦܬܘܪܐ ܘܡܐܢ̈ܘܗܝ
7 ܘܗܝ ܕܦܩܕܬܟ. ܠܡܫܡܫܢܐ
ܕܙܒܢܐ. ܘܠܡܬܩܢܢܘܬܐ
ܕܡܫܟܢܐ. ܘܠܦܬܘܪܐ ܘܡܐܢ̈ܘܗܝ
ܗܘ̇ ܕܟܝܢܗ. ※ ܘܠܟܠܗܘܢ↙ ܡܐܢ̈ܝܐ
8 ܕܡܬܩܢܐ. ÷ ܘܠܡܕܒ̈ܚܐ↙
ܘܠܡܢܪܬܐ ܘܠܟܠܗܘܢ ܡܐܢ̈ܘ
ܕܝܠܗ̇. ܘܠܡܕܒܚܐ ܕܒܣ̈ܡܐ

ܘܠܟܠܗܘܢ ܡܐܢ̈ܝܗ ܕܝܠܗ܀
9 ※ ܘܠܡܕܒܚܐ ܕܒܣ̈ܡܐ. ܘܠܡܕܒܚܐ
※ ܕܝܩ̈ܕܐ ܡܫܡ̈ܠܝܐ ܘܠܟܠܗܘܢ
※ ܡܐܢ̈ܝܐ ܕܝܠܗ↙. ܘܠܡܪܚܨܬܐ
10 ܘܠܒܣܝܣ ܕܝܠܗ. ܘܠܐܣ̈ܛܠܐ
ܕܬܫܡܫܬܐ ※ ܘܠܐܣ̈ܛܠܐ ܕܩܘܕܫܐ↙
ܠܐܗܪܘܢ ※ ܟܘܡܪܐ↙. ܘܠܐܣ̈ܛܠܐ
ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܗ ܠܡܟܘܡܪܘ ܠܝ.
11 ܘܠܡܫܚܐ ܕܡܫܝܚܘܬܐ. ܘܠܒܣܡܐ
ܕܪܘܟܒܐ ܕܩܘܕܫܐ. ܐܝܟ ܟܠܗܘܢ
ܗܠܝܢ ܕܦܩܕܬܟ ܢܥܒܕܘܢ ܬ ܒܗ̇
12 ܫܠܡ ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܠܙ
ܒܬܪ ܦܨܚܐ. ܘܡܠܠ ܡܪܝܐ ܠܘܬ

bus insignis, sed hic literalem H versionem servavit. Cf. et supra XXIX, 26. ER primo λειτουργικὰ, sed calamo correctum λῖθουργικά. Pro forma vocis ܠܡܫܡܫܢܘܬܐ sine punctis *ribui* cf. similia XXX, 20.

και εις τα εργα τα == ÷ εις τα εργα ↙, και τα.

6. εγω == εγω ※ Α. Θ. ιδου↙. In H omittunt ιδου duo codices H Kennicott.

παντι συνετῳ καρδιᾳ == (εν) τη καρδιᾳ παντι συνετῳ, sic Hmm affines 58, 72, praeter εν, quod non legunt et uncis ideo a me redditum inclusi, sed favet Arm. Sic tamen ut Syrus pro εν H.

πονησουσι == ποιησουσι.

7. και την διασκευην == ※ και συμπασαν ↙ την κατασκευην: in H και omittit unus codex Kennicott 152, συμπασαν כל codices ejusdem 80, 191, quod ex sequenti כלי facile fuit; cum vero nullus Hm omittat και, post hoc retrahendus asteriscus. Quoad κατασκευην pro διασκευην Syrus reddit per se utrumque; sed illud probabilius legit, cum legant iique soli affines Hmm 58 et 72.

8. και τα θυσιαστηρια == sub obelo.

9. και τον λουτηρα == ※ Θ. και το θυσιαστηριον του θυμιαματος, και το θυσιαστηριον *holocautomaton*, και παντα τα σκευη αυτου ↙, και τον λουτηρα: pro *holocautomaton* legunt cum H της ολοκαυτωσεως Hmm 72, 85, Aquila, Symmachus et Theodotio in Ap. Hm cod. 130, AH; του ολοκαυτωματος legit VIIm: cum vero noster Interpres passim Graecam vocem singularis numeri item in singulari reddat, nusquam quantum vidi in plurali, ex oscitantia amanuensis puncta *ribui* apposita puto: praeterea Syrus αυτου cum Hm 72, sed Hm 85 et 130 αυτης: cum Syro est H excepto codice Kennicott 256, qui favet lectioni αυτης.

10. λειτουργικας == ÷ ※ Θ. και τα ιματια του αγιου↙.

ααρων == ※ Ε. τῳ ιερει↙: του ἱερεως Hm 72, VIIm, cum AH; Arm, in quo Arm. 1 Hm habet sub asterisco; ex lectione codicis 72 Graecum effinxi: nescio, utrum Interpres Graecam formam resolverit, an reapse legerit τῳ ιερει, cum litera H, an potius amanuensis mutaverit formam ܠܐܗܪܘܢ ܟܘܡܪܐ in ܕܐܗܪܘܢ ܟܘܡܪܐ, ut et P legit; si AH in his testis idoneus, amanuensis mutasset.

11. εγω == —.

Fin. *Explicit* (lectio Dominicae) *XXXVI;* cf. XXX, 22.

12. *Lectio Dominicae XXXVII*, post Pascha, ut supra.

÷ ܥܒܕܐ ܡܪܩܚܐ. ܘܬܫܘܦ ܡܢ
ܗܠܝܢ ܕܡܒܩܢ. ܘܬܣܡ ※ܡܢܗ↙ 36
ܠܩܕܡ ܣܗܕܘܬܐ ܒܡܫܟܢܐ
ܕܣܗܕܘܬܐ. ܡܢ ܐܝܟܐ
ܕܐܬܝܕܥ ܠܟ ܡܢ ܬܡܢ
ܩܘܕܫܐ ܕܩܘܕܫܐ ܢܗܘܐ ܠܟܘܢ.܀.
※ ܐ̈ ܠܒܣܡܐ ※ܐ̈ ܗܘ ܕܬܥܒܕ↙. ܐܝܟ
ܪܘܫܡܐ ܗܢܐ. ܠܐ ܬܥܒܕܘܢ. 37
ܐܠܗܘ ܠܟܘܢ. ܩܘܕܫܐ ܢܗܘܐ
ܠܟܘܢ ܠܡܪܝܐ. ※ܐ̈ ܓܒܪܐ↙ ܗܘ ܕܐܢ f.99.v.
ܢܥܒܕ ܗܘ ܗܟܢܐ: ܐܝܟ ܕܠܡܪܚܘ 38
ܒܗ. ܢܬܚܪܡ ܡܢ ܥܡܗ ܕܝܠܗ.܀.܀ ܥܕ
ܘܡܠܠ ¹ܡܪܝܐ ܥܡ ܡܘܫܐ XXXI, 1

2 ܟܕ ܐܡܪ. ܗܐ ܩܪܝܬ ܡܢ
ܫܡܐ ܠܒܨܠܐܝܠ ܗܘ ܕܐܘܪܝ:
ܒܪܗ ܕܚܘܪ ܡܢ ܫܒܛܐ
3 ܕܝܗܘܕܐ. ܘܡܠܝܬܗ ܪܘܚܐ
ܐܠܗܝܐ ܕܚܟܡܬܐ ܘܕܣܘܟܠܐ
ܘܕܝܕܥܬܐ. ※ܘܐܦ↙ ܒܟܠ ܥܒܕܐ
4 ܠܡܬܪܥܝܘ. ܘܠܡܥܒܕ ܐܪܟܝܛ
ܠܡܥܒܕ. ܠܡܦܠܚ ܕܗܒܐ
ܘܣܐܡܐ ܘܢܚܫܐ ÷ܘܬܟܠܬܐ
÷ ܘܐܪܓܘܢܐ. ܘܙܚܘܪܬܐ ܕܙܚܠܐ
÷ ܘܒܘܨܐ ܡܫܙܓܐ. ܘܠܡܦܠܚܘܬܐ
5 ܦܪ̈ܫܐ ※ܕܡܫܡܠܝܢ↙ ÷ ܒܟܐܦܐ.
ܘܠܢܓܪܘܬܐ ܕܩܝ̈ܣܐ ܠܡܦܠܚܘ

¹ ܦܝܦܝ

AH; υιου enim Syrum reddere putarem collato Baruch, I, 1 saepe, Jer. XL, 5, 11, XLI, 1, 2; licet Hm affinis 72 (58 solum ωρ legeret omisso του) cum affini Arm et VIIm legat υιον, quam formam sine ܕ reddit Soph. I, 1, Zach. I, 1 in loco simili. Infra XXXVIII, 22 (Hm XXXVII, 20) in loco simili Syrus vertit ܒܪܗ, ubi Hmm cum 58, 72, AH, Arm in Hm (ed. Zohrab et an. 1860 ut VIIm υιος) legunt υιου, sed VIIm υιος, recedens tamen in aliis ibi ab aliis testibus allatis. XXXV, 30 vel affines testes Hmm dissident inter υιον et υιου, noster vero ܒܪܗ; sed tamen hac ratione aeque bene vertit etiam υιου, collato Jer. XLIII, 6, LI, 59.

3. εν παντι = ※ Γ. και ↙ εν παντι.

4. και την υακινθον, και την πορφυραν, και το κοκκινον το νηστον = ÷ και την υακινθον, ÷ και την πορφυραν, και το κοκκινον το νηστον, ÷ και την βυσσον την κεκλωσμενην. Deest in codice ↙, quod ex H ponendum post ܡܫܙܓܐ την κεκλωσμενην: ista omnia habet etiam VIIm, sed dein reprobantur.

5. λιθουργικα = ÷ ※ Θ. πληρωσεως ↙, ut utar, mutata forma, lectione πληρωσαι Hm affinis 72, qui est quidem scripturae errori-

εργον μυρεψου μεμιγμενον. καθαρον εργον αγιον = εργον μυρεψου συνθεσεως καθαρον, ÷ εργον ↙ αγιον: εργον 2° omittit Hm 58. Transpositiones vocum in Syro, qui legeret εργον καθαρον συνθεσεως μυρεψου, ε. α., ex linguae indole sunt, alioquin ex casuum defectu omnia confusa evaderent.

36. θησεις = ÷ ※ Ἑ. εξ αυτου ↙. Vix dubii aliquid ne pro ܣ Ἑ. sit ܓ Γ. in codice.

υμιν θυμιαμα. = υμιν· ※ Α. Θ. και το ↙ θυμιαμα ※ Α. Σ. Θ. ο ποιησεις ↙.

37. εσται = in ܢܗܘܐ, litera ܢ et pars literae ܗ in rasura, sed 1 manu ex atramento etiam ܢ quantum apparet.

38. ος = ※ Α. Θ. ανηρ ↙ ος. Post notam ↙ in codice est, quantum apparet, punctum tenue lineola reprobatum; membrana paullo passa est in hoc loco.

οσφραινεσθαι = litera ο in ܕܠܡܪܚܘ in rasura scribitur, sed 1 manu quantum apparet ex atramento.

Fin. *Explicit*, lectio nempe feriae V Mysterii, cujus initium v. 22. Prioris lectionis ibidem incipientis finis est XXXI, 11.

XXXI, 1. κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

2. τον ωρ = υιου ωρ cum Hmm pluribus et

ܟܠ ܕܩܪܒ ܒܗܘܢ ܢܬܩܕܫ.
ܘܠܐܗܪܘܢ ܘܠܒܢ̈ܝܐ ܕܝܠܗ
ܬܡܫܘܚ ܘܬܩܕܫ ܐܢܘܢ
ܠܡܟܗܢܘ ܠܝ. ܘܠܒܢ̈ܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܬܡܠܠ ܟܕ ܐܡܪ
ܐܠܝܦ. ܡܫܚܐ [4]ܡܫܚܐ[5] ܩܕܝܫܐ
ܢܗܘܐ ܗܢܐ. ܠܟܘܢ ܠܕܪ̈ܐ ܕܝܠܟܘܢ.
32 ܥܠ ܒܣܪܐ ܕܒܪܢܫܐ ܠܐ ܢܬܡܫܚ.
ܘܐܝܟ [6]ܡܪܟܒܬܐ ܗܕܐ
ܠܐ ܬܥܒܕܘܢ ܐܢܬܘܢ ܠܟܘܢ ܗܘ
f. 99. ܩܘܕܫܐ. ܩܕܝܫܐ ܐܝܬܘܗܝ

33 ܘܩܘܕܫܐ ܢܗܘܐ ܠܟܘܢ. ܐܝܢܐ
ܕܐܢ ܢܥܒܕ ܗܘ ܗܟܢܐ: ܘܟܠ
ܐܝܢܐ ܕܐܢ ܢܬܠ ܡܢܗ
ܠܐܚܪܢ ܢܘܟܪܝܐ. ܢܬܚܒܠ ܡܢ
34 [7]ܥܡ̈ܡܐ ܕܝܠܗ. ܘܐܡܪ [8]ܡܪܝܐ
ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܣܒ ܐܠܟ ܠܟ
ܒܣ̈ܡܐ. ܢܛܘܦܐ ※ܘܛܦܪܐ
ܘܚܠܒܢܝܬܐ ܕܒܣܡܐ ܘܠܒܘܢܬܐ
[9]ܢܗܝܪܐ: ܚܕ ܠܚܕ ܢܗܘܐ.
35 ܘܬܥܒܕܝܘܗܝ ܒܣ̈ܡܐ ܕܒܣܡܐ.
ܥܒܕܐ ܕܒܣܡ ܕܡܪ̈ܩܚܐ ܕܒܣܡܐ.

[4] ܕܡܫܝܚܘܬܐ.

[5] ΑΛΕΙΜΜΑ

[6] ΣΥΝΘΕΣΙΝ

[8] ܦܝܦܝ.

[7] ܗܠܝܢ ܝ. ܒܗ̇
ܒܡܫܘܚܬܐ
ܒܥܡ̈ܡܐ ܕܝܠܗ

[9] ΔΙΑΦΑΝΗ

31. αλειμμα χρισεως = αλειμμα, et marg. χρισεως, et sub voce Syra minio αλειμμα, nullo pro utraque lectione apposito indice ubique. In voce ܕܡܫܝܚܘܬܐ de litera ܕ (ד) aliquid dubii est ex membrana paullo male habita, ne sit ܘ (ו); nota Interpretum nulla apparet praemissa in membrana paullum passa. Ex istis lectionibus refero αλειμμα ad secundum ܡܫܚܐ, quod appositum apparet, ut vis vocis indicaretur cum eadem in Syro praeeedat pro ελαιον: quoad ܕܡܫܝܚܘܬܐ χρισεως, puto esse variam lectionem, cujus index post alterum ܡܫܚܐ inserendus est, si ex Graecis Hmm plerisque judicandum, vel super illud si ex affini Hm 72 cum 59, CM, AH, qui αλειμμα omisso legunt solum χρισεως. Dubii quidem aliquid esse posset, quia Es. LXI, 3 αλειμμα vertitur in nostro ܡܫܝܚܘܬܐ, alibi vocem Graecam non vidi, quae et in Syro exstaret; sed αλειμμα recte vertitur et per ܡܫܚܐ, imo sic hic vertere oportebat ex contextu Graeco; contra pro χρισις, χρισμα passim ܡܫܝܚܘܬܐ in nostro, ut XXV, 5, XXIX, 21, XXXI, 11, et alibi, ubi in Graecis το ελαιον της χρισεως, item-que, ubi in Graecis το ελαιον του χρισματος, XXIX, 7, XXXV, 14, XL, 7.

υμιν = μοι. H cum nostro, cum ER codex H Kennicott 69.

32. σύνθεσιν = indices et vox Graeca minio.

33. ος αν δῳ = pro ος legit *quicumque*, sed mera formae libertas; sed favet casu codex HS 65 in Kennicott. Pro ὃς primo ER legebat ὡς, sed calamo correctum.

του λαου = in plur. cum AH; et marg. οι Γ. *similiter* των λαων αυτου. Graecum ipse effinxi, ut formam servarem in Syro mutatam in ipso textu: facile fuit mutare numerum H in LXX ex scriptura defectiva.

34. κυριος = marg. ΠΙΠΙ. In codice ponitur ante lectionem praecedentem, ut dedi.

ονυχα = ※ και ✓ ονυχα.

χαλβανην = και χαλβανην.

ηδυσμου = liberius contra morem per adjectivum vertit. Simili, licet non eadem ratione Os. IV, 5 in Cyrilli loco οσμην ευωδιας ܪܝܚܐ ܒܣܝܡܐ.

διαφανη = indices et vox Graeca minio.

35. εν αυτῳ = αυτο.

ܕܪ̈ܝܗ ܒܬܪܗ. ܘܡܠܠ ⁹ܡܪܝܐ
23 ܠܡܘܫܐ ܟܕ ܐܡܪ. ܘܐܢܬ
ܣܒ ※ܐܢܬ ܠܟ ↙ ܒܣ̈ܡܐ. ܘܗܒܒܐ
ܕܡܘܪܐ ܓܒܝܐ ܚܡܫܡܐܐ
¹ܣܝ̈ܟܠܐ↙. ܘܕܩܝܢܡܘܡܘܢ ܗܘ
ܒܣܝܡ ܦܠܓܗ ܕܗܢܐ ܡܐܬܝܢ
ܘܚܡܫܝܢ. ܘܩܢܝܐ ܗܘ ܒܣܝܡ
24 ܡܐܬܝܢ ܘܚܡܫܝܢ. ²ܘܐܝܪܘܣ
ܚܡܫܡܐܐ ³ܣܝ̈ܟܠܐ ܕܩܘܕܫܐ.
ܘܡܫܚܐ ܡܢ ܙ̈ܝܬܐ ܗܝܢ.
25 ܘܬܥܒܕܝܘܗܝ ܡܫܚܐ ܡܫܝܚܘܬܐ
ܩܕܝܫܬܐ. ܡܘܪܐ ܕܒܣ̈ܡܐ.

98. v. ܐܘܡܢܘܬܐ ܕܒܣ̈ܡܐ. ܡܫܚܐ
ܡܫܝܚܘܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܢܗܘܐ.
26 ܘܬܡܫܘܚ ܡܢܗ ܠܡܫܟܢܐ
ܕܣܗܕܘܬܐ ܘܠܩܒܘܬܐ
ܕܣܗܕܘܬܐ. ※ܘܠܦܬܘܪܐ↙
27 ܘܠܟܠܗܘܢ ܡܐ̈ܢܝܗ.
ܘܠܡܢܪܬܐ ܘܠܡܐ̈ܢܝܗ.
28 ܘܠܡܕܒܚܐ ܕܥ̈ܠܬܐ ܘܠܡܕܒܚܐ
ܕܒܣ̈ܡܐ ܡܐ̈ܢܘܗܝ ܘܠܟܠܗܘܢ
ܡܐ̈ܢܝܗ. ܘܠܡܫܝܓܬܐ
29 ܘܠܒܣܝ̈ܣܐ ܕܝܠܗ. ܘܬܩܕܫ ܐܢܘܢ.
ܘܢܗܘܘܢ ܩܘܕܫ ܕܩܘܕ̈ܫܐ.

⁹ ܡܫܐ.

¹ ΣΙΚΛΟΙ

² ΚΑΙΪΡΕΩΣ

³ ΣΙΚΛΟΙ

και ταις γενεαις αυτου μετ' αυτον = και μετ' αυτον ταις γενεαις αυτου. Et post ista: *Explicit* (lectio Dominicae) *XXXV;* cf. supra v. 11.

22. *Lectio Dominicae XXXVI* (post Pascha, ut supra). Item *Lectio feriae V Mysterii mane.* Cf. ad Gen. supra pp. 13, 63. Marg. dextro autem: Λς, Sectio minor cum II^us: et marg. sinistro cum ornatu ex lineis minio scriptis et puncto nigro supra et infra: *Stichi MMCD;* contra morem est in marg. sinistro, puto quia dextrum occupaverat nota Sectionis.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

23. λαβε = ⊣— ※ Σ. σεαυτῳ ↙.

το ανθος = super primum ܒ parva rasura, ut apparet, in qua videntur fuisse puncta *ribui*.

σικλους = post hanc vocem metobelus est, deest nota praevia, quae ex H erat obelus ante ipsam vocem; reprobat VIIm, sed linea reprobans reprobata videtur. Marg. autem σικλοι casu neglecto, ut infra v. 24, Eccle. II, 12.

καλαμου = in casu accusativo: omissa fuit litera ܕ (ܘܩܢܝܐ) ex oscitantia amanuensis, puto, cum nullus Hm accedat: sic H, sed hic item in praecedentibus legit.

24. και ιρεως = indices et voces Graecae marg. minio. In textu est ܘܐܝ̈ܪܘܣ cum punctis *ribui*, nam vix ex conditione punctorum in codice alterum esset diacriticum. Collectivum indicat Graeca vox, et ideo in plurali, ut puto, dedit noster in textu.

σικλους = marg. σικλοι; ut v. 23.

25. τεχνῃ = vertit prima fronte ac si fuisset τεχνη, quod facile fuisset legere ex oscitantia in vetustis libris, vel etiam ac si fuisset τεχνην, sed puto ex linguae proprietate sic reddi item ac H est.

26. της σκηνης = —.

μαρτυριου = ⊣— ※ Ε. και την τραπεζαν ↙.

27. παντα 2⁰ = —. In H habent ulli codices Kennicott, codex 405 De Rossi, Targum codicis ejusdem 12, et HS.

28. και την τραπεζαν και παντα τα σκευη αυτης = —. VIIm reprobat.

λουτηρα — ⊣— και την βασιν αυτου. In plurali ex punctis *ribui* legeret noster τας βασεις, sed ut supra v. 18 ab oscitantia amanuensis repeto, cum nullus Hm legat τας βασεις, praeter liberam in hoc loco versionem Slav. Ostrog., licet Hmm fere omnes illa habeant.

ܠܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ ܕܡܪܝܐ
ܩܕܡ ܡܪܝܐ. ܠܡܚܣܝܘ ܡܛܠ
ܢܦ̈ܫܬܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܘܡܠܠ ܡܪܝܐ
ܥܡ ܡܘܫܐ ܟܕ ܐܡܪ. ⁶ܥܒܕ
ܡܫܝܓܬܐ ܕܢܚܫܐ ܘܒܣܝܣܗ
ܕܢܚܫܐ ܐܝܟ ܕܢܫܝܓܘܢ. ܘܬܣܝܡܝܗ
ܒܝܬ ܡܫܟܢܐ ܕܣܗܕܘܬܐ
ܘܒܝܬ ܡܕܒܚܐ. ܘܬܐܫܘܕ ܒܗ
19 ܡ̈ܝܐ. ܘܢܫܝܓܘܢ ܐܗܪܘܢ ܘܒ̈ܢܘܗܝ
ܕܝܠܗ ܡܢܗ ܐ̈ܝܕܝܐ ܕܝܠܗܘܢ
20 ܘܪ̈ܓܠܝܐ ※ ܕܝܠܗܘܢ ↙: ܐܡܬܝ ܕܥܐܠܝܢ

ܠܡܫܟܢܐ ܕܣܗܕܘܬܐ. ܢܫܝܓܘܢ
ܒܡ̈ܝܐ ܘܠܐ ܢܡܘܬܘܢ. ܐܘ ܐܡܬܝ *f. 98. r.*
ܕܡܬܩܪܒܝܢ ܠܘܬ ܡܕܒܚܐ:
ܠܡܫܡܫܘ ܘܠܡܣܩܘ ܡܫܡܠܝܘܬܐ
21 ܦܐܪ̈ܐ ⁷ܠܡܪܝܐ. ܢܫܝܓܘܢ ܐ̈ܝܕܝܐ
※ ܐܗ ܕܝܠܗܘܢ ↙ ܘܪ̈ܓܠܝܐ ※ ܕܝܠܗܘܢ ↙. ܐܝܟܢܐ
ܕܠܐ ܢܡܘܬܘܢ. ܘܬܗܘܐ ܠܗܘܢ
ܢܡܘܣܐ ܕܠܥܠܡ. ܠܗ ܘܠܗܘܢ
ܠܫܪ̈ܒܬܗ ܒܬܪܗ. ܗ ܟܕ. ܝܘ. ܝܘ.
ܡܪܝܐ ܕܡܫܡܫܝܢ ܕܢܣܩܘܢ ܥܠܬܐ. ܝܘ ⁸ ܠܗ
22 ܘܡܠܠ ܡܪܝܐ ܥܡ ܡܘܫܐ ܟܕ ܐܡܪ

⁶ ܐ. ܣ. ܬ. ܘܬܥܒܕ ܝܘ

⁷ ܦܐܪ̈ܐ

⁸ ܦܐܪ̈ܐ
ܥܠܡ̈ܐ ܒܗ.
ܐ. ܝܘ. ܝܘ.

ποδας = + ※ Ἑ. αυτων ↙.

υδατι = —.

20. οταν προσπ. = η οταν προσπ.

ολοκαυτωματα = ολοκαρπωματα Hmm plures, inter quos tamen desunt pro lectione affines 58 et 72. Sic legit noster, ut puto, non in numero singulari cum H, licet desint puncta *ribui* in ܡܫܡܠܝܘܬܐ, quia similia occurrunt, ut ܡܣܩ̈ܬܐ ܕܦܐܪ̈ܐ pro plurali καρπωματα infra, XL, 6, 8, Num XV, 14; et iterum pro καρπωματα ܩܘܪ̈ܒܢܐ ܕܦܐܪ̈ܐ infra XL, 26, Jos. XXII, 26, 27, 28, 29. Sed καρπωμα ܩܘܪܒܢܐ ܕܦܐܪ̈ܐ supra XXIX, 25, 38, 41, et ܩܘܪܒܢܐ ܕܦܐܪ̈ܐ Num. XV, 5, 10, 14, 25; et ܩܘܪܒܢܐ ܕܦܐܪ̈ܐ ܡܫܡܠܝܐ pro ολοκαρπωμα Num. XV, 3; semper sine *ribui* in secunda voce, excepto supra v. 9, quem cf.

κυριῳ = marg. ΠΙΠΙ.

21. χειρας = + ※ Α. Σ. αυτων ↙.

ποδας = + ※ Γ. αυτων ↙.

υδατι, οταν εισπορευωνται εις την σκηνην του μαρτυριου νιψονται υδατι = —; praeter prius υδατι omittunt Hmm, VII, et Arm in Hm, sed in Zohrab, ut noster, itemque CM; Hmm 53, 72 et 106 ab initio ad και εσται exclusive omittunt. De AH silet Hm ab initio versus ad ινα μη απο. exclusive.

dice 363 apud Houbigant. In Graeco autem ex textu et Symmacho pronum fuit mutare επι in εις.

18. ποιησον = ποιησεις. Marg. autem: Α. Σ. Θ. και ποιησεις, quod recepit in textum Hm affinis 72, ex quo etiam textum desumpsi.

βασιν = in plurali ex punctis *ribui*, itemque infra v. 28, ubi aeque ac hic nulla varietas numeri in Graecis Hm; contra est sine *ribui* XXIX, 12, XXXI, 9, alibi, pro singulari Graeco; oscitantiae ergo amanuensis danda puto puncta *ribui*.

αυτῳ = αυτου, liberior fortasse versio, vel corruptio amanuensis, cum sic legat ex Graecis codicibus unus Hm 128, et praeterea Ald. Deest vero in ܕܝܠܗ punctum diacriticum generis fem. super ܗ, male ex usu Syro constanti saltem in libris Hexaplaribus.

και εκχεεις = ܘܬܐܫܘܕ, de forma, cf. ad XXVI, 9.

19. νιψεται = νιψονται, ut Cyrillus semel et Arm; sed ex contextu videtur mutata ER liberiuscule contradicentibus codicibus Graecis Hmm omnibus. Cum Syro tamen H, cum ER HS.

χειρας = + αυτων.

12 ܐܢܬ. ܠ ܬܣܒ ܚܘܫܒܢܐ
ܕܒܢ̈ܝ ܕܐܝܣܪܐܝܠ ܒܡܢܝܢܗ
ܕܠܗܘܢ. ܐܦ ܢܬܠܘܢ ܟܠ ܚܕ
ܦܘܪܩܢܐ ܕܢܦܫܗ ܕܠܗ [8]ܠܡܪܝܐ
※ ܒ²ܡܢܝܢܐ ܕܠܗܘܢ↙. ܘܠܐ ܬܗܘܐ
ܒܗܘܢ ܡܚܘܬܐ ܒܡܢܝܢܗ
13 ܕܠܗܘܢ. ܘܗܢܐ ÷ܐܬܝܗܘܢ↙
ܗܘ ܡܐ ܕܢܬܠܘܢ ܗܠܝܢ ܕܐܝ
ܥܒܪܘܢ ܒܡܢܝܢܐ. ܦܠܓܗ
ܕܕܝܪܩܠܘܢ. ܗܘ ܕܐܝܬܝܗܘܢ
ܐܝܟ ܕܝܪܩܠܘܢ ܕܩܘܕܫܐ ܥܣܪܝܢ
[9]ܠܦܠܓܐ ܠܕܝܪܩܠܘܢ. ܦܠܓܗ ܕܝ

ܕܕܝܪܩܠܘܢ [1]ܠܓܒܝܬܐ [2]ܠܡܪܝܐ.
14 ܟܠ ܐܝܢܐ ܕܥܒܪ ܒܡܢܝܢܐ ܡܢ
ܒܪ ܥܣܪܝܢ ܫܢ̈ܝܢ ܘܠܥܠ. ܢܬܠܘܢ
15 ܠܓܒܝܬܐ [3]ܠܡܪܝܐ. ܗܘ ܕܥܬܝܪ. 97. v.
ܠܐ ܢܘܣܦ. ܘܗܘ ܕܡܣܟܝܢ ܠܐ
ܢܒܨܪ ܡܢ ܦܠܓܗ ܕܕܝܪܩܠܘܢ.
ܡܐ ܕܝܗܒܝܢ ܠܓܒܝܬܐ [4]ܠܡܪܝܐ.
ܠܡܚܣܝܘ ܥܠ ܢܦܫܬܐ ܕܝܠܟܘܢ.:.
16 ܘܬܣܒܘܢ ܟܣܦܐ ܕܓܒܝܬܐ
ܡܢ ܒܢ̈ܝ ܕܐܝܣܪܐܝܠ.
ܘܬܬܠܘܢ ܠܬܫܡܫܬ [5]ܥܒܕܐ
ܕܡܫܟܢ ܙܒܢܐ. ܘܢܗܘܐ

8 ܦܫܛ.

9 ΟΒΟΛΟΙ

1 ΕΙΣΦΕΡΑ

2 ܦܫܛ.

3 ܦܫܛ.

4 ܦܫܛ.

5 ܐ. ܠ. ܐܠ
ܥܒܕܬܐ ÷
ܗ. ܠܥܒܕܐ.

11. *Lectio Dominicae XXXV*, post Pascha, ut supra.

κυριος = marg. ПIПI.

12. λυτρα = λυτρον redderet cum Hmm 53, et affini 72, et versionibus ullis apud Hm; sed cum XXI, 30 et alibi sine punctis *ribui* in singulari reddatur vox pluralis, per se incertum quid legerit noster.

κυριῳ = marg. ПIПI.

Ibid. = ⳼ ※ Σ. Θ. εν τῃ επισκοπῃ αυτων ↙.

13. εστιν = sub obelo.

οβολοι = marg. vocem Graecam apponit minio, cujus indices item minio exarantur. Vertit autem ܠܦܠܓܐ, ut etiam Num. XVIII, 16; qua voce, quae est ipsum Graecum λεπτον, hoc rescribitur Marc. Philox. XII, 42, Luc. Philox. XII, 59, et scribitur ܠܦܛܐ Luc. Philox. XXI, 2. Λεπτον vero per οβολος explicat S. Joh. Chrysostomus in Stephani Thesauro, ed. Didot, sub utraque voce; itemque S. Cyrillus in Luc. XXI, 2, apud Mai N. PP. Bibl. II, 406, λεπτα sumit ut οβολους. Ex aliquo scholio ideo, vel ex opinione tunc obtinente noster interpretatus esse videtur.

εισφορα = vox Graeca, minio scripta cum indicibus, sic corrupta: facilis fuit in vetustissimis libris confusio inter ο et ε. In codice post lectionem sequentem ponitur, ut dedi.

κυριῳ = marg. ПIПI.

14. δωσουσι = in imo margine dextro nota Quinternionis ܟܐ *XI*.

κυριῳ = marg. ПIПI.

15. πλουτων = punctum post ܝ (ܝ̇) reprobatur lineola 1 manus ex atramento.

κυριῳ = marg. ПIПI.

16. της εισφορας = pars literae ܕ in rasura, sed 1 m. ex atramento.

εις το κατεργον = Α. Θ. επι την δουλειαν. Σ. εις τα εργα. Hm 108 in Ap. omisso Α, qui tamen legit Θ. εις την δουλειαν, sed pro εις noster ex suo textu habuit επι, quod ipse effinxi, et ex H confirmatur, in quo tamen HS legit אל pro על, excepto co-

ܥܠ ܣ̈ܗܕܘܬܐ. ※ ܠܩܘܒܠܐ
ܙܒܢܐ ܕܒܗ ܡܬܚܙܐ. ܗܘ
ܠܘܬܗ ܠܐ ܡܫܘܕܥܢܐ.
ܘܡܥܠܐ ܕܐܝܬܝܗ ܥܡ ܐܢܫ.
ܢܒܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܗܪܘܢ ܒܣܡܐ
ܡܪܟܒܐ [2]ܕܩܝܩܐ. ܒܨܦܪ ܨܦܪܐ.
ܡܐ ܕܡܬܩܢ ܫܪ̈ܓܐ ܢܒܣܡ
ܥܠܘܗܝ. ܘܡܐ ܕܡܕܠܩ ܐܗܪܘܢ
ܫܪ̈ܓܐ ܒܪܡܫܐ. ܢܒܣܡ ܥܠܘܗܝ
ܒܣ̈ܡܐ [3]ܕܐܡܝܢܘܬܐ ܩܕܡ
[4]ܡܪܝܐ ܠܫܪ̈ܒܬܗܘܢ.ܝܚ.ܝܚ.

[1] ΣΥΝΘΕΤΟΝ
[2] ΛΕΠΤΟΝ
[3] ܕܒܟܠܙܒܢ.
[4] ܦܝܦܝ.

9 ܘܠܐ ܬܣܩܘܢ ܥܠܘܗܝ ܒܣܡܐ
[5]ܐܚܪܢܐ. ܩܘܪܒܢ ܦܐܪ̈ܐ ܕܒܚܐ
ܘܢܣܟܐ ܠܐ ܬܢܣܟܘܢ ܥܠܘܗܝ܀
10 ܘܢܚܣܐ ܐܗܪܘܢ ܥܠ ܩܪ̈ܢܬܗ
ܕܥܠܘܗܝ. ܚܕܐ ܙܒܢ ܒܫܢܬܐ ܡܢ
f. 97. r. ܕܡܐ ܕܚ̈ܛܗܐ ÷ ܕܕܘܟܝܬܐ ✓ ܕܚܘܣܝܐ.
ܚܕܐ ܙܒܢ ܒܫܢܬܐ ܢܚܣܐ ܥܠܘܗܝ
ܠܕܪ̈ܐ ܕܫܪ̈ܒܬܗܘܢ. ܩܘܕܫܐ ܕܩܘ̈ܕܫܐ
11 ܐܝܬܘܗܝ [6]ܠܡܪܝܐ.ܡܚ. [illegible]
[illegible]
ܘܡܠܠ [7]ܡܪܝܐ ܥܡ ܡܘܫܐ ܟܕ

[5] ܐܚܪܢܐ ܢܘܟܪܝܐ.
[6] ܦܝܦܝ.
[7] ܦܝܦܝ.

ετερον = marg. Scholion inclusum linea ornata et minio exarata: ετερον, *alienum*.

καρπωμα = collatis aliis locis, quos cf. infra ad v. 20, videtur in plurali legere; cum vero nullus Hm Graecus sic legat, ex oscitantia amanuensis repeterem puncta *ribui* in ܦܐܪ̈ܐ, ex quibus est differentia.

σπεισεις = σπεισετε.

10. επ' αυτου = —. In H habent duo codices Kennicott.

ενιαυτου. απο του αιματος του καθαρισμου καθαριει αυτο. εις γενεας αυτων αγιον = ενιαυτου απο του αιματος των αμαρτιων ÷ του καθαρισμου ✓ του εξιλασμου. απαξ του ενιαυτου καθαριει αυτο εις τας γενεας αυτων· αγιον. De textu cf. Hm; interpunctio post αυτο in ER calamo Editorum inducta est in quatuor exemplaria, quae vidi; post αυτων vero, ut Syrus, distinxerat ER, sed erasa fuit interpunctio. Nostri interpunctioni favet contextus ejus ubique. In H vocem *peccati*, quae sine vocalibus in plurali legi potest, omittit codex H Kennicott 107; ab απο του αιματος ad ενιαυτου in Syri lectione inclusive duo codices H Kennicott item omiserunt, ex omoeoteleuto ut apparet.

κυριῳ = marg. ΠΙΠΙ.

5. σκυταλας = cf. not. praec.

6. του οντος = sub obelo; οντος omittit Hm 58: ex isto, et magis ex H patet ?, quod cum ܗܘ refert του, eximendum esse ex obelo, ac scribendum ✓ ܠܘܬܗ ÷ ܕ του ÷ οντος ✓. Peccat saepe codex in hujusmodi.

επι = *coram*, ut nostrum vertit AH; Graecus fert, sed usus nostri voluisset ܥܠ pro ܩܕܡ.

μαρτυριων = ÷ ※ κατα προσωπον του ιλαστηριου, ο εστιν επι των μαρτυριων ✓. Omittunt ista multi codices H Kennicott et De Rossi, HS.

εκειθεν = εκει.

7. Graeca omnia, et indices eorum minio.

8. λυχνους, οψε θυμιασει = λυχνους οψε, θυμιασει, ut primo interpunxerat ER, nam distinctio nunc post λυχνους est, erasa quae erat post οψε, in 4 exemplaribus quae inspexi; ut Syrus praeter Hmm VII et Compl.

αυτου. θυμιαμα = sine distinctione, ut VII, Compl, August.

ενδελεχισμου διαπαντος = in textu ενδελεχισμου: in marg. διαπαντος.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

9. ανοισεις = ανοισετε.

※ ⁷ܗܘ ܦܪܘܣܕܝܐ⸃ ܕܒܣ̈ܡܐ ܡܢ ܩ̈ܝܣܐ

2 ܠܐ ܡܬ̈ܥܒܕܝܢ. ܘܬܥܒܕܝܘܗܝ

ܕܐܡܬܐ ܐܘܪܟܐ ※ ⁴ܕܝܠܗ⸃.

ܘܕܐܡܬܐ ܦܬܝܐ ※ ⁴ܕܝܠܗ⸃.

ܡܪ̈ܒܥܐ ܢܗܘܐ. ܘܕܐܡ̈ܬܝܢ

ܐܝܟ ܪܘܡܐ ܕܝܠܗ. ܡܢܗ

3 ܢܗ̈ܘܘܢ ܩܪ̈ܢܬܐ ܕܝܠܗ. ܘܬܚܦܝܘܗܝ

ܒܕܗܒܐ ܕܟܝܐ. ܠܐܣܟܪܐ ܕܝܠܗ

ܘܠܣ̈ܛܪܐ ܕܝܠܗ ܚܕܪ ܚܕܪ.

ܘܠܩܪ̈ܢܬܐ ܕܝܠܗ. ܘܬܥܒܕ ܠܗ

ܡܥܠܐ ÷ܡܬܘܦܩܬܐ⸃ ܕܕܗܒܐ ܚܕܪ

⁷ ܐ. ܕܟܘܪܐ.

⁸ ܗ. ܠܦܩ̈ܐܬܐ ܐ

4 ܚܕܪ. ܘܬܪܬܝܢ ܥܙܩ̈ܬܐ ܕܕܗܒܐ

÷ ܕܩܕ̈ܝܫܬܐ⸃ ܬܥܒܕ ܠܗ. ܠܬܚܬ ܡܢ

ܡܥܠܐ ÷ܡܬܘܦܩܬܐ⸃ ܕܝܠܗ.

ܠܬ̈ܪܝܢ ܣܛܪ̈ܘܗܝ ※ܕܝܠܗ⸃ ܬܥܒܕ

ܠܬ̈ܪܬܝܢ ܓܒ̈ܐ ※ܕܝܠܗ⸃.

ܘܢܗ̈ܘܘܢ ܦܣܠܝ̈ܣ ⁸ܠܩܘ̈ܦܐ. *96. v.*

5 ܐܝܟ ܕܢܫܩܠܘܢ ܒܗܝܢ. ܘܬܥܒܕ

⁹ܩܘ̈ܦܐ ܡܢ ܩ̈ܝܣܐ ܠܐ

ܡܬ̈ܚܒܠܝܢ. ܘܬܚܦܐ ܐܢܝܢ

6 ܒܕܗܒܐ. ܘܬܣܝܡܝܘܗܝ ܠܘܩܒܠ

ܦܪܣܐ ܗܘ ÷ܕܐܝܬܘܗܝ⸃ ܥܠ

⁹ ܐ.

ܗ. ܠܦܩܘܣܐ.

ܠ.

sine *ribui* in codice, sed forma ipsa satis indicat pluralem; et post istam vocem rasura est, in qua ex vestigiis probabiliter erat ※, deletus, ut denuo scriberetur propior voci sequenti, qua linea impletur.

ψαλιδες ταις σκυταλαις = marg. ad ψαλιδες. Σ. εις θηκας. Et ad ταις σκυταλαις: Α. Σ. Θ. τοις αναφορευσι, quod praeter Hex. et Ap. Hm habet et VIIm anonyme. Ex H et ex Graecis corrigo locum indicum in Syro, qui iidem fere sunt ubique; ita ut prior voci ܦܣܠܝ̈ܣ ψαλιδες apponatur, alter voci ܠܩܘ̈ܦܐ ταις σκυταλαις, deleto qui est v. 5 ad σκυταλας ܩܘ̈ܦܐ; quamquam Syrus posset ferre et in hoc loco, cum ܠ possit et pro accusativo sumi, quo in casu esset legendum Α. Σ. Θ. τους αναφορεις, quod nullus testis Graecus exhibet. Sed proposita correctio praestare mihi videtur, cum et plures testes in Hexaplis et Ap. Hm illuc referant lectionem, et par fuerit potius primo loco apponere; index vero motus primo loco, fortasse quod casus idem esset secundae vocis in textu ac margine contra ac in prima, ansam erroris potuit praebere Syro. In secunda lectione sigla linea curva et recurva separantur ab ea.

σοι = + ※ 'Ε. εκει ↙, sine notis VIIm.

46. ειμι = sub obelo.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

αυτων θεος = ※ κυριος ↙ ο θεος αυτων.

XXX, 1. θυμιαματος = ※ Σ. Θ. θυμιατηριον ↙ θυμιαματος. Marg. autem ad θυμιατηριον: Α. *suffitus*. Sed ad vocem sequentem referenda videtur, nisi mutila est lectio. In H omittit θυμιατηριον codex Kennicott 686.

2. μηκος = + ※ Α. Θ. αυτου ↙.

ευρος = + ※ Α. Θ. αυτου ↙.

υψος = + αυτου. Cum in duobus locis praecedentibus sub asterisco cum siglis sit, ubi unus Hm 72 habet αυτου, etiam hic saltem asteriscus apponendus erat, cum αυτου praebeant solum Hexaplares testes Hmm 58, 72, Arm.

3. καταχρυσωσεις = + αυτο. In H omittit codex 152 Kennicott.

στρεπτην = sub obelo; reprobat VIIm.

4. καθαρους = sub obelo; reprobat VIIm.

ποιησεις = + αυτῳ.

στρεπτην = sub obelo; reprobat VIIm.

αυτου = super litera ܗ vocis ܕܝܠܗ rasura parva, in qua fortasse erat punctum.

κλιτη = + ※ αυτου ↙.

πλευροις = + ※ αυτου ↙. Vox ܓܒ̈ܐ

ܡ [5]ܡܪܝܐ. ܒܗܠܝܢ ܕܐܬܝܕܥ
ܟ ܬܡܢ ܐܝܟ ܕܠܡܡܠܠܘ ܥܡܟ
ܐܡܟ݂ܠ. ܘܐܬܛܟܣ ܬܡܢ ܠܒ̈ܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܘܐܬܩܕܫ ܒܬܫܒܘܚܬܐ
ܒ. ܘܐܩܕܫ ܠܡܫܟܢܐ
ܕܣܗܕܘܬܐ ܘܠܡܕܒܚܐ. ܘܠܐܗܪܘܢ
ܠܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܗ ܐܩܕܫ ܠܡܟܗܢܘ ܠܝ.
ܦܣܘܩ.

45 ܘܐܬܩܪܐ ܒܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ.
ܘܐܗܘܐ ܕܝܠܗܘܢ ܠܐܠܗܐ.
f. 96. r. 46 ܘܢܕܥܘܢ ܕܐܢܐ ÷ ܐܢܐ ‹ [6]ܡܪܝܐ
ܐܠܗܐ ܕܝܠܗܘܢ ܕܐܦܩ ܐܢܘܢ
ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ ܠܡܬܩܪܝܘ
ܠܗܘܢ ܘܠܡܗܘܐ ※ܡܪܝܐ ‹ ܐܠܗܐ
XXX, 1 ܕܝܠܗܘܢ. ܡܝ. ܘܠܚܡ ܡܪܚܡܐ
[6] ܦܣܘܩ.

marg. voci κυριῳ; sed referendae sunt, patet, lectiones loco, ubi apposui. Le LXX explicatur ex textu HS, qui pronor suffixum masculinum habet utrobique latum ad αμνον. Neque enim ex textu s vocalibus quaererem pro LXX effugium rara scriptione suffixi masculini ה, ut se posset legi H sine vocalibus. Praete omittunt ut LXX pronomen ultimum cc ces H Kennicott 4 et 18. Theodotio al pendet, qui utrobique pronomen suffixum mininum apponit relatum ad מנחה θυσια LXX. Theodotio pro isto vel θυσιαν cum L servavit, vel ut Daniel, II, 46, eadem enim H et Chaldaica vox, retinuit voc ipsam H in μαναα ut alibi in aliis voci facit (Montf. *Hexapl. Prael.* VII, m), quae feminini est generis Neh. XIII, 5, 9 in L ideoque dedit deinde αυτης. Contra Aquil Symmachus puto H vocem vertisse δω ut alibi in Lexx. Montf. ad Hexapla, q vox ܩܘܪܒܢܐ bis vertitur Ps. LXXI, 10 pro lectione Aquilae et Symmachi occu etiam Dan. loc. cit., ubi Graecum cer deest. Hinc nostri Interpretes dederunt d de αυτου, forma, non genere per se, co nientes cum LXX, quod Syrus in sin lari voce seorsim posita non animadve ac demum αυτῳ, quod Hm 72 legeret αυτο post primum ποιησεις, ubi plane al num ex contextu, sed vel codicis satis in recti culpae id tribuerem, qui corrupit et in αυτο absurdum in illo loco, vel etiam rem oscitantiae collatoris, atque huc re indubitanter, et corrigo αυτῳ ex Syro, cu

lectiones Hexaplares saepe codex ille servat, praesertim quod hic accedat Arm item testis Hexaplaris. Quod vero αυτῳ in Aquila et Symmacho referatur neutro δωρον, ut probabiliter jam conjeci, nil morari poterat Syrum, cui vox seorsim posita occurrebat, ut in primo loco; ceterum nec auctorem Hexaplorum ista videntur morata fuisse; Syrus quod invenit, dedit. AH *et facies hoc*, in quibus paullo recessit a Syro, licet versio *hoc* ex lingua possit defendi.

κυριῳ = marg. ΠΙΠΙ.

42. θυσιαν = ολοκαυτωμα. Et marg. Α. Θ. εις ολοκαυτωσιν. Σ. αναφοραν. Et anonyme θυσιαν, ut ER. Graecas voces omnes ipse effinxi ex veterum usu in H vertendo (confer Lexx. ad Hexapla, et Job, XLII, 8), et ex usu Syri in Graecis reddendis, cf. supra 18, 25, Ps. L, 21. Verum per ολοκαυτωμα et ολοκαυτωσις item LXX, Aquila et Theodotio vertunt H vocem, ut patet ex locis et Lexicis allatis supra, et Symmachus non solum αναφορα vertit, quod quidem saepissime fit, sed etiam ολοκαυτωσις, ut ceteri Interpretes, et δωρον, ut Aquila, quod vertitur ܩܘܪܒܢܐ (cf. ad v. 41), ut αναφορα redditur Ps. L, 21. Sed ut minus definitae Syrae voces exhiberentur eadem ratione, aliquo modo Graece repraesentavi. In codice post notam ‹ punctum erat, ut de more, quo coalescente cum ‹ sequente duo apposita 1 m. satis distantia inter se in codice; in fine vero ejusdem lineae deest omnis interpunctio in codice.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

εκειθεν = εκει.

ܥܕܡܐ ܠܨܦܪܐ. ܬܘܩܕ ܠܗܿܘ
ܕܢܘܪܐ ܒܢܘܪܐ. ܠܐ ܢܬܐܟܠ.
35 ܘܬܥܒܕ ܗܟܢ ܠܐܗܪܘܢ. ܘܠܒܢܘܗܝ
ܠܐܗܪܘܢ ܘܠܒܢ̈ܘܗܝ ܕܠܗܘܢ ܗܟܢܐ.
ܐܝܟ ܟܠܗܝܢ ܗܠܝܢ ܕܦܩܕܬܟ.
ܫܒܥܐ ܝܘ̈ܡܝܢ ܬܡܠܐ ܐܝ̈ܕܝܗܘܢ
36 ܕܠܗܘܢ. ܘܠܥܓܠܐ ܕܚܛܗܐ
ܬܥܒܕ ܒܝܘܡܐ ܕܕܘܟܝܐ: ܘܬܕܟܐ
ܠܡܕܒܚܐ ܡܐ ܕܡܚܣܝ ܐܢܬ
ܥܠܘܗܝ. ܘܬܡܫܚܝܘܗܝ ܐܝܟ
37 ܕܬܩܕܫܝܘܗܝ. ܫܒܥܐ ܝܘ̈ܡܝܢ
ܬܕܟܐ ܠܗ ܠܡܕܒܚܐ
ܘܬܩܕܫܝܘܗܝ. ܘܢܗܘܐ ܡܕܒܚܐ
ܩܘܕܫ ܩܘܕ̈ܫܐ. ܟܠ ܡܢ ܕܢܩܪܘܒ
38 ܠܡܕܒܚܐ ܢܬܩܕܫ. ܘܗܠܝܢ
÷ ܐܢܘܢ↙ ܐܝܠܝܢ ܕܬܥܒܕ ܥܠ

ܡܕܒܚܐ. ܐܡܪ̈ܐ ܒ̈ܢܝ ܫܢܬܐ
÷ ܕܠܐ ܡܘܡܐ↙. ܬܪܝܢ ܒܝܘܡܐ
÷ ܥܠ ܡܕܒܚܐ↙ ܐܡܝܢܐܝܬ. ÷ ܩܘܪܒܢ . 95. v.
÷ ܦܪܐ ܕܐܡܝܢܘܬܐ↙. ܠܐܡܪܐ
39 ܚܕ ܬܥܒܕ ܒܨܦܪܐ. ܘܠܐܡܪܐ
40 ܬܢܝܢܐ ܬܥܒܕ ܒܪܡܫܐ. ܘܥܣܪܘܢܐ
ܕܣܡܝܕܐ ܕܦܝܠܐ ܒܡܫܚܐ ܕܡܟܬܫ
ܪܒܝܥܝܬܐ [1]ܕܗܝܢ. ܘܢܣܟܐ ܪܒܝܥܝܬܐ
ܕܗܝܢ ܕܚܡܪܐ ܠܐܡܪܐ ܚܕ.ܗܘ.
+ܒܗ. ܘܠܐܡܪܐ ܬܢܝܢܐ ܬܥܒܕ ܒܪܡܫܐ.
41 ܐܝܟ ܕܒܨܦܪܐ ܗܘ ܩܘܪܒܢܐ
ܘܐܝܟ ܢܣܟܐ [2]ܕܠܗ ܬܥܒܕ
※ [3]ܐܠܗ↙. ܠܪܝܚܐ ܕܒܣܡܝܡܘܬܐ ܩܘܪܒܢܐ.
42 ܩܘܪܒܢ ܦܪܐ [3]ܠܡܪܝܐ. [4]ܢܩܝܐ
ܡܬܡܠ ܕܐܡܝܢܘܬܐ ܠܕܪ̈ܐ ܕܠܟܘܢ.
ܥܠ ܬܪܥܐ ܕܡܫܟܢܐ ܕܣܗܕܘܬܐ

[1] TOEIN

[2] ܠ. ܕܠܗܘܢ.
ܐ. ܗ. ܐܝܟ ܡܕܟܝܢ.

[3] ܩܕܫܐ.

[4] ܐ. ܠ: ܠܡܪܝܐ ܡܬܡܠ
ܗ. ܩܘܪܒܢܐ.ܗܘ
ܕܠܗ.ܗܘ

ER plene HS, nisi quod codex HS 64 omittit ενδελεχως.

40. του εν 1° = marg. ut dedi Graeca corrupte: minio voces et indices.

41. Marg. ΛΕ, Sectio minor; II[**] apponit v. 39; quisnam rectius nescio. Alibi etiam dissident, cf. ad XXII, 14. Minio in codice est etiam punctum et linea superscripta; cf. ad XXI, 28. Linea item est in codice fere ut hic, sed atramento, XXII, 14, ubi omisi eam indicare.

αυτου. ποιησεις εις = αυτου ποιησεις ※ Α. Σ. αυτω↙, εις. Et marg. ad αυτου: Θ. αυτης. Α. Σ. *ut LXX*. Index deest in textu, qui vero in marg. apponitur pro omnibus semel super lectione Theodotionis fere idem omnino ac ille qui deinde superponitur in textu et lectione favet interpunctioni ER, HS praesertim in variis lectionibus favet Graecae versioni, et interpunctioni Syri.

34. εως πρωι = In litera ܦ vocis ܠܨܦܪܐ erasum, ut apparet, alterum punctum, ex quo puncta *ribui* fuissent.

37. το θυσιαστηριον 1° = επι το θυσιαστηριον.

του αγιου = αγιων, seu των αγιων.

38. εστιν = sub obelo.

αμωμους = sub obelo; omittunt Hmm 15, 58.

επι το θυσιαστηριον = sub obelo.

καρπωμα ενδελεχισμου = sub obelo. In H tres codices Kennicott *holocaustum jugiter* pro ενδελεχως, καρπωμα ενδ., et pro iisdem *holocaustum juge* codex ejusdem 129: cum

ܕܒܢܘܗܝ ܡܢ ܒܬܪܗ ܕܢܬܡܫܚܘܢ
ܒܗܘܢ. ܘܢܬܡܠܐ ※ܕܝܠܗܘܢ
ܐܝܕܝܗܘܢ. ܘܫܒܥܐ ܝܘܡܝܢ
ܢܠܒܫ ܐܢܘܢ.
ܟܗܢܐ ܕܩܐܡ ܡܢ ܒܬܪܗ.
ܒܢܝܗ ܒܗܘܢ. ܘܠܕܟܪܐ
ܕܝܠܗ ܠܕܟܪܐ ܕܫܘܡܠܝܐ ܬܣܒ
ܘܬܒܫܠ ܒܣܪܗ ܒܕܘܟܬܐ ܗܘ
ܠܡܫܟܢ ܙܒܢܐ ܕܥܐܠ ܗܘ
ܠܡܫܡܫܘ ܒܩܘܕܫܐ.
ܩܕܝܫܬܐ ܡܢ ܚܕܐ ܕܟܗܢܐ
ܕܫܘܡܠܝܐ. ܘܥܠ
ܠܟܗܢܘܬܐ ※ܕܝܠܗܘܢ↙ ܒܕܘܟܬܐ
32 ܢܐܟܠܘܢ. ܐܗܪܘܢ ܘܒܢܘܗܝ
ܒܣܪܐ ܕܕܟܪܐ ܘܠܚܡܐ ܕܒܣܠܐ
ܕܒܣܠܐ ܕܒܣܠܐ. ܕܥܠ ܬܪܥܐ
ܕܡܫܟܢ ܙܒܢܐ ܕܫܘܡܠܝܐ
33 ܢܐܟܠܘܢ ܐܢܘܢ. ܒܗܘܢ ܕܐܬܟܦܪ
ܒܗܘܢ. ܠܫܘܡܠܝܐ ܐܝܕܝܗܘܢ
ܕܠܩܕܫܐ. ܠܩܘܕܫܐ ܐܢܘܢ. ܘܢܘܟܪܝܐ
ܠܐ ܢܐܟܠ ܡܢܗܘܢ.
ܕܩܕܝܫܝܢ ܐܢܘܢ. ܓܝܪ ܩܘܕܫܐ
34 ܘܐܢ ܢܫܬܚܪ ܡܢ ܒܣܪܐ ܕܩܘܪܒܢܐ
ܕܫܘܡܠܝܐ ܘܡܢ ܠܚܡܐ

ܦܘܫܩ.
ܐ. ܠܟܗܢܘܬܐ.
ܗ. ܠܟܗܢܘܬܗܘܢ ܗܘ

ܣܛܝܟܘܬܐ ܂
ܐܠܦܝܢ ܒ
ܫ

Graecum Interpretum ipse effinxi ex usu Syri in vertendo, cf. supra XXVIII, 37, in hoc capite v. 26; et pro passivo Symmachi item vertitur Sap. IV, 13, et Eccli. VII, 32. Index in codice est inter praecedens αυτοις, et και τελειωσαι, sed verbo isti refertur, ut patet.

29, 30. αυτων. επτα ημερας. ενδυσεται = αυτων. επτα ημερας ενδυσεται: sic distinguunt praeter Hm, qui in textum induxit eandem interpunctionem, testes Hmm.

30. ος = ‡ *etiam*, solus.

31. Marg. inter quatuor ductus recurvos minio exaratos ut nota: *Stichi MMCCC.* Sine punctis *ribui* voces ܕܟܗܢܘܬܐ ܘܠܟܘܢ in codice ipso, fortasse, quia atramento apponenda, omissa ut alibi, ut etiam alia puncta omnia omissa fuerunt.

χρεα = ‡ ※ ʼE. αυτου ↙. Vix paullum dubii, ne pro ܢ ʼE. sit legendum ܢ Γ.

32, 33. χανῳ παρα τας θυρας της σκηνης του μαρτυριου. εδονται αυτα εν = χανῳ· παρα τας θυρας της σκηνης του μαρτυριου εδονται αυτα· εν. Sic interpungit VII. H sua diversa

utrumque vertit, αφορισμα passim in hoc pite, ut vv. 26, 27, αφαιρεμα v. 27, in versu in fine, et XXXV, 5, 21, 24. affinis Hm 72 cum Hm 52 legit bis ρισμα; affinis Hm 58 est cum ER ex si tio collatoris; testis affinis 15, qui ta non jam constans testis Hexaplaris est φαιρεμα... αφορισμα cum pluribus Hmm, i quos VII et X; demum αφαιρεμα... α ρεμα III cum Hm 59, Hexaplares vero tiones exhibet et III, quin tamen tex referat Hexaplarem. Syrus, ut patet, on aeque fert, neque ex Graecis testibus finiri potest.

των υιων ισραηλ αφαιρεμα κυριῳ = ※ Θ. αυτων ↙, αφαιρεμα ※ʼE. αυτων τῳ ↙ κ Et ad vocem κυριῳ marg. ΙΙΙΙΙ. Imperf ex linguae conditione Syrus reddit τῳ ܠ, quod jam pro ipso casu Graeci erat nendum. Codex H Kennicott 129 in v lectione versus favet aliquantulum praemittens *Israel* praecedenti των σωτη

29. και τελειωσαι = A. πληρωσαι.. Σ. τ ωθηναι. Addit autem in textu: ※ εν αυτοι

f. 94. r. ܘܡܢ ܡܫܚܐ ※ ܚܕܐ↙: ܘܚܠܝܬܐ ܚܕ
ܡܢ ܣܠܐ ܕܦܛܝܪܐ: ÷ ܕܣܝܡܝܢ
÷ ܣܝܡܝܢ↙ ܩܕܡ ܡܪܝܐ. ܘܬܣܝܡ 24
ܟܠܗܘܢ ܥܠ ܐܝܕܝܐ ܕܐܗܪܘܢ
ܘܥܠ ܐܝܕܝܐ ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܗ.
ܘܬܦܪܘܫ ܐܢܘܢ[1] ܦܘܪܫܢܐ ܩܕܡ
25 ܡܪܝܐ[2]. ܘܬܣܒ ܐܢܘܢ ܡܢ
ܐܝܕܝܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܘܬܣܩ ܥܠ
ܡܕܒܚܐ ܕܝܩܕܐ ܡܫܡܠܝܐ. ܠܪܝܚܐ
ܕܒܣܝܡܘܬܐ ܢܝܚܐ ܩܕܡ ܡܪܝܐ[3].
ܡܩܪܒ ܦܐܪܐ ܐܝܬܘܗܝ ܠܡܪܝܐ[4].
26 ܘܬܣܒ ܚܕܝܐ ܡܢ ܕܟܪܐ

[5]ܕܫܘܡܠܝܐ ܗܘ ܕܐܝܬܘܗܝ
ܕܐܗܪܘܢ. ܘܬܦܪܘܫܝܘܗܝ ܦܘܪܫܢܐ
ܩܕܡ ܡܪܝܐ[6]. ܘܢܗܘܐ ܠܟ
27 ܠܡܢܬܐ ܗܝ. ܘܬܩܕܫܝܘܗܝ ܠܚܕܝܐ
ܦܘܪܫܢܐ: ܘܠܕܪܥܐ ܕܦܘܪܫܢܐ ܗܘ
ܕܐܬܦܪܫ: ܘܗܘ ܕܐܬܬܪܝܡ
ܡܢ ܕܟܪܐ ܕܫܘܡܠܝܐ: ܡܢ ܐܗܪܘܢ
28 ܘܡܢ ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܗ. ܘܢܗܘܐ
ܠܐܗܪܘܢ ܘܠܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܗ ܢܡܘܣܐ
ܕܠܥܠܡ. ܡܢ ܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ.
f. 94. v. ܐܝܬܘܗܝ ÷ ܓܝܪ↙ ܦܘܪܫܢܐ ܗܢܐ.
ܘܦܘܪܫܢܐ ܢܗܘܐ ܡܢ ܒ̈ܢܝܐ

[1] ܐ. ܐܢܘܢ.
ܣ. ܬ. ܐܢܝܢ
[2] ܦܝܦܝ
[3] ܦܝܦܝ.

[4] ܦܝܦܝ.
[5] ܐ. ܕܡܘܠܝܐ.
ܣ. ܬ. ܕܫ̈ܘܡܠܝܐ
[6] ܦܝܦܝ.

rectum in ER, et adnotat etiam Hm, qui in textum recepit, et pro lectione το υπ' αυ. paucos tantum testes attulit.

23. εξ ελαιου = ※ Γ. και κολλυραν αρτου ↙ εξ ελαιου ※ Ε. μιαν ↙. Litera superscripta in primo loco ܓ Γ. probabilior est quam ܗ Ε., eamque dedi. In H omittit totam Syri lectionem codex Kennicott 101.

αζυμων = puncta post ܕܦܛܝܪܐ reprobantur lineola primae manus ex atramento.

των προτεθειμενων = sub obelo; sed collato H των, quod Syrus refert in ܕ, ex obelo eximendum, ac restituendum ÷ ܕܣܝܡܝܢ, ܣܝܡܝܢ ↙, των ÷ προτεθειμενων ↙. Facilis, ut passim jam vidimus, error erat in Syro.

24. αυτα = αυτους. Marg. Α. αυτους. Σ. Θ. αυτα. Ex varietate Hm Graecas lectiones dedi.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

25. λημψη = δεξη.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

κυριῳ = marg. ΠΙΠΙ.

26. τελειωσεως = Α. πληρωσεως. Σ. Θ. τελειωσεων. Graecum Interpretum ex usu, quo noster vertit, dedi, collato textu, hic, 27 et 31 pro Symmacho et Theodotione, et pro Aquila Ezech. V, 2. H vero sic reddit Aquila cum aliis duobus Interpretibus Exod. XXV, 7 in Hexaplis, XXXV, 9 οι λοιποι, Montfaucon in Ap.; τελειωσις praeter LXX in locis allatis, αλλος cum LXX in Hexaplis Lev. VIII, 33. Confer et supra XXVIII, 37, infra v. 29.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

27. αφωρισται = sub ܦ punctum quod dedi reprobatur lineola, 1 manus quantum apparet ex atramento, fortasse quia paullum coaluerat, sed et praecedens sub ܬ prima manu est.

απο = punctum super ܡܢ reprobatur lineola 1 m. ex atramento.

της τελειωσεως = in casu nominativo; omissio literae ܕ praemissae pro genitivo est, puto, ab errore amanuensis.

28. γαρ = sub obelo: in H omittunt ulli codices Kennicott.

αφορισμα...... αφαιρεμα 1° = noster item

ܘܥܠ ܒ̈ܢܘܗܝ ܥܠ ܐ̈ܨܒܥܬܐ ܕܝ̈ܡܝܢܐ
ܕܐܝܕܗܘܢ. ܘܐܬܢܝܚ ܗܘ
ܘܐ̈ܨܒܥܬܐ ܕܐܝܕܗ. ܘܒ̈ܢܘܗܝ ܘܐ̈ܨܒܥܬܐ
ܕܝ̈ܡܝܢܐ ܕܪܓܠܗ ܕܗܘ. ÷ܘܡܪܣܣ
÷ ܕܕܡܐ ܬܪܣܣ ܥܠ ܡܕܒܚܐ
÷ ܚܕܪ ܚܕܪܝܗ̇. ܘܬܣܒ ܡܢ ܕܡܐ 22

ܠܡܕܒܚܐ ※ܘܡܢ ܡܫܚܐ ܕܡܫܘܚܬܐ: ܘܬܡܕܒܚܐ
ܗܘ ܕܢܫܘܒ ܠܒܣܡܐ: ܘܠܡܕܒܚܐ
ܕܡܢܐ ܘܡܬܬܢܝܚ ܒܡ̈ܐܢܐ:
ܘܡܬܪܒܐ ܕܒܣܡܘܬܐ: ܘܡܪܥܐ ܕܡܫܚܐ:
ܐܬܩܘܢ ܒܢ ܡܩܕܫܐ ܗܘܐ:
23 ܘܡܫܚܐ ܣܒ: ※ܘܡܩܕܫܐ ܕܡܫܚܐ ✓

concordant adamussim, et conveniunt plane cum Syro nostro, omissis quae obelo notantur. Verum HS omittit versum sequentem 21 totum, qui in H et LXX occurrit, nisi quod varietas inter H et LXX sit in fine, quam noster per obelum cum H exegit, sed nulla habita ratione omissionis HS. Huic ergo versui toti retrahendum Scholion, quod illuc forte retraxit amanuensis, vel ante eum Graeci, quia ab Hexaplis archetypis, in quibus H exstaret obelis notatus, avulsum obscurum factum erat, et propter obelos in LXX appositos illuc videbatur reducendum. Sic in rectum locum reductum Scholion cum toto systemate collationis H cum HS, quod in Exodo nostro obtinet, convenit, et hypothesin, quam innui, confirmat.

21. του απο του = του επι του, sic VIIp, et, ut ex imperfecta collatione satis evincitur, collato Alex. ed. Breiting., item Hmm. το δε αιμα του κριου προσχεεις προς το θυσιαστηριον κυκλῳ = sub obelo; legit vero και το pro το δε cum Hm 72; omittit omnia Hm 58. In ܕܐܘܪܐ litera ܘ in parva rasura scripta est, et videtur fuisse prius ܕ, sed omnia quae nunc sunt, sunt 1 m. et in spatio regulari.

22. το στεαρ αυτου = το στεαρ ※ Ἑ. και την ✓ κερκον αυτου ✓. Metobelus primus in codice est super ܐ vocis ܘܠܐܠܝܬܐ, alter post ܕܥܠܘܗܝ est sine nota praevia. Cum και την κερκον praeter Hm 128 et AH habeant cum H Hmm 72 in textu, 85 marg., et superscripta 1 m. 130, et Arm, qui, ut passim apparet, sunt testes Hexaplares, e contra Graeci omnes testes LXX habeant αυτου contra H, notae corrigendae ܠܝܬܐ ✓ ※ܘܠܐ ܕܥܠܘܗܝ ÷, ※ Ἑ. και την κερκον ✓ ÷αυτου ✓.

το υπ' αυ. = το επ' αυ., sic calamo cor- ÷ και επι τα ακρα των χειρων αυτων των δε- ÷ ξιων, και επι τα ακρα των ποδων αυτων ÷ των δεξιων ✓, ※ Θ. και προσχεεις το αιμα ※ επι το θυσιαστηριον κυκλῳ. Deest hic in fine in codice ✓, ubi ponendus collatis H et LXX. Nota ܠ Ἑ. est cum omni probabilitate, ut dedi, non ܓ Γ. Ceterum legit cum nostro Hm 72 praeter αυτου post υιων 1°, quod exhibent VIIm et Arm, et in lectione liberius versa ER, et pro quo legit αυτων, male ex ipso contextu, et praeter ea quae obelo notantur, et ab ipso omittuntur, ut saepe facit in hujusmodi (confer notam ad Gen. XLVII, 4), exstant vero in LXX. Alia dabit Hm, ubi etiam ceteri testes, licet anonymi, loci Theodotionis in fine pro επιχεεις codicis 72 legunt προσχεεις, quod noster reddit, non illud, collato ejus usu. Marg. autem sine ullo indice, e regione lineae ܕܡܕܒܚܐ ÷ vix altius, Scholion est in linea rubra ornata: *Obelis superius instructa in Hebraeo, ut quidem non posita in Hebraeo Samaritanorum.* Dura phrasis quoad linguam, quam etiam minus literaliter reddere coactus fui, a Syro Interprete derivanda videtur, ex Graeco satis brevi ut in Scholiis fit. Erat, puto, Graecum: ωβελισμενα εν τῳ εβραϊκῳ, ως μεν μη κειμενα εν τῳ των σαμαρειτων εβραϊκῳ. Sed durior est in re ipsa nodus, cui solvendo valet fortasse hypothesis, quam in simili loco protuli supra VIII, 10, XXII, 5, quod scilicet in Hexaplis textus Hebraeus quoque cum Hebraeo-Samaritano conferretur, ut LXX cum H, et asteriscis ac obelis pariter notaretur prouti alteruter textus deficeret vel abundaret. Cf. locos allatos. Interim hic H et HS, praeter leves differentias unius alteriusve vocis in ullis codicibus utriusque textus, inter sese

ܠܗܕ̈ܡܐ ※ ܕܝܠܗ↙ ܘܠܓܘ̈ܝܐ ※ ܕܝܠܗ↙.
ܘܐܫܝܓ ܠܗ ܪ̈ܓܠܐ ※ ܕܝܠܗ↙
18 ܟܠܗ ܕܝܢ ※ ܕܝܠܗ↙. ܘܐܣܩܝܘܗܝ
ܠܡܕܒܚܐ ܥܠܬܐ ܗ̇ܝ ܠܡܪܝܐ.
ܪܝܚܐ ܡܢܝܚܐ ܐܝܬܘܗܝ ⁶ܠܡܪܝܐ.
ܐܝܟ ܕܒܣܡܘܬܐ ܐܝܬܝ.
ܕܒܚܐ ⁷ܠܡܪܝܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܡܝ. ܝܗ.
19 ܘܬܣܒ ܠܕܟܪܐ ܗܘ ܐܚܪܢܐ.
ܘܢܣܝܡ ܐܗܪܘܢ ܘܒܢ̈ܝܐ ܕܝܠܗ
ܐܝ̈ܕܝܗܘܢ ܥܠ ܪܝܫܗ ܕܕܟܪܐ.
20 ܘܬܢܟܣܝܘܗܝ ܠܕܟܪܐ. ܘܬܣܒ
ܡܢ ܕܡܐ ܕܝܠܗ. ܘܬܣܝܡ ܥܠ
ܓܙܪܐ ܕܐܕܢܐ ܕܐܗܪܘܢ. ※ ܘܥܠ

⁶ ܠܡܪܝܐ.
⁷ ܠܡܪܝܐ.

※ ܓܙܪܐ ܕܐܕܢܐ ܕܒܢ̈ܘܗܝ ܕܝܠܗ
ܕܝܡܝܢܐ. ܘܥܠ ⁸ܪܝܫܐ ܕܐܝܕܐ
※ ܕܝܠܗܘܢ↙ ܕܝܡܝܢܐ. ܘܥܠ ܪܝܫܐ
ܕܪܓܠܐ ※ ܕܝܠܗܘܢ↙ ܕܝܡܝܢܐ. ÷ ܘܥܠ f. 93. v.
÷ ܓܙܪܐ ܕܐܕ̈ܢܐ ܕܒܢ̈ܝܐ ܕܝܠܗ
÷⁹ ܕܝܡܝܢܐ. ܘܥܠ ܪ̈ܫܐ ܕܐܝ̈ܕܝܐ
÷ ܕܝܠܗܘܢ ܕܝܡܝܢܐ. ܘܥܠ ܪ̈ܫܝ
÷ ܕܪ̈ܓܠܐ ܕܝܠܗܘܢ ܕܝܡܝܢܐ.↙
※ ↙ܘܬܙܠܦ ܕܡܐ ܥܠ ܡܕܒܚܐ
※ ܚܕܪܢܐ.ܝܗ. ܘܬܣܒ ܡܢ ܕܡܐ
21 ܗܘ ܕܥܠ ܡܕܒܚܐ: ܘܡܢ ܡܫܚܐ
ܗܘ ܕܡܫܝܚܘܬܐ. ܘܬܪܣ ܥܠ
ܐܗܪܘܢ ܘܥܠ ܐܣܛܠܐ ܕܝܠܗ.

⁹ ܗܠܝܢ ܕܚܣܝܪܝܢ ܒܟܠܗܘܢ
ܦܪ̈ܨܘܦܐ ܒܒܒܪܝܢ.
ܐܝܟ ܡܢ ܕܠܐ ܚܬ̈ܝܡܝܢ
ܒܒܒܪܝܢ ܕܡܒܪܢܐ.ܝܗ

⁸ AKPON

non liquet, cum illud omittant Hmm, inter quos II, et 72 affinis, et ܠ casum reddat.

εις οσμην = οσμη. H cum Syro, cum ER ulli codices H Kennicott et De Rossi absolute, vel primo, P.

θυμιαμα = θυσιασμα.

κυριῳ = marg. τῳ ΠΙΠΙ: pro τῳ, ut in nota prima pro margine. In textu nullus Hm habet praeter III.

20. αυτον = τον κριον.

ααρων του δεξιου, και επι το ακρον της δεξιας χειρος, και επι το ακρον του ποδος του δεξιου, και επι τους λοβους των ωτων των υιων αυτου των δεξιων, και επι τα ακρα των χειρων αυτων των δεξιων, και επι τα ακρα των ποδων αυτων των δεξιων = ααρων, ※ Θ. και επι τον λοβον ※ του ωτος των υιων αυτου ↙ του δεξιου, και επι το ακρον (ακρον habet et codex marg. minio cum indicibus item minio) της χειρος ※ Έ. αυτων ↙ της δεξιας, και επι το ακρον του ποδος ※ αυτων ↙ του δεξιου, ÷ και επι τους ÷ λοβους των ωτων των υιων αυτου των δεξιων,

ex nomine derivato ܦܘܠܓܐ pro διχοτομηματα in hoc ipso versu, quod occurrit etiam Cant. II, 17.

μελη = + ※ Έ. *ejus* ↙.

τα ενδοσθια = + ※ Έ. αυτου ↙. Ceterum utrum desint puncta *ribui* in voce ܠܗܕܡܐ, in quo peccat interdum amanuensis noster, an ex usu Syro sit, nescio; ut noster etiam P sine *ribui* ܗܕܡܘܗܝ reddens literam H.

ποδας = + ※ αυτου ↙.

υδατι = —; omittunt cum H Hmm 29, 59, 128, AH, ac praeterea III*, VII, CM, Aet.

διχοτομηματα = + ※ Έ. αυτου ↙. Nota quantum apparet est ܠ Έ., non ܥܠ Γ. De voce Syra cf. notam primam.

κεφαλη = + ※ αυτου ↙.

18. ολοκαυτωμα = + εστι. Deest codici H Kennicott 107.

τῳ κυριῳ = marg. τῳ ΠΙΠΙ: τῳ ipse apposui, ut aliqua ratione redderem praepositum ܠ. Num τῳ legerit Syrus in textu

ܬܝ̈ܢܝܬܐ. ܘܬܐܣܘܪ ܐܢܘܢ
ܒܗܡܝ̈ܢܐ. ※ ܠܐܗܪܘܢ ܘܠܒ̈ܢܘܗܝ ܕܝܠܗ↙.
ܘܬܗܘܐ ܠܗܘܢ ܠܟܗܢܘܬܐ.
ܠܝ ܠܗܘܢ ܒܢܡܘܣܐ ܠܥܠܡ ܥܠܡ.ܡܝ.
ܘܬܡܠܐ ܠܐܝ̈ܕܝܐ ܕܐܗܪܘܢ
ܠܐܝ̈ܕܝܐ ܕܒ̈ܢܘܗܝ. ܘܬܩܪܒ
ܠܬܘܪܐ ܠܘܬ ܬܪܥܐ ܕܡܫܟܢܐ
ܣܗܕܘܬܐ.ܡܝ. ܘܢܣܡܟܘܢ ܐܗܪܘܢ
ܒ̈ܢܘܗܝ ܕܝܠܗ ܠܐܝ̈ܕܝܗܘܢ ܥܠ
ܪܫܗ ܕܬܘܪܐ. ܘܬܟܘܣܝܘܗܝ
ܠܬܘܪܐ ܩܕܡ [5]ܡܪܝܐ ܥܠ
ܬܪܥܐ ܕܡܫܟܢܐ ܕܣܗܕܘܬܐ.
ܘܬܣܒ ܡܢ ܕܡܗ ܕܬܘܪܐ.
ܘܬܬܠ ܥܠ ܩܪ̈ܢܬܗ ܕܡܕܒܚܐ.
ܒܨܒܥܐ ܕܝܠܟ. ܗܘ ܕܝܢ ÷ ܕܡܐ↙
ܟܠܗ ܕܡܐ. ܬܐܫܘܕ ܠܘܬ

13 ܒܝܣܘܕܐ ܕܡܕܒܚܐ.ܡܝ. ܘܬܣܒ
ܟܠܗ ܬܪܒܐ ܗܘ ܕܥܠ ܟܪܣܐ:
ܘܠܚܨܪܐ ܕܟܒܕܐ ܘܠܬܪ̈ܬܝܢ
ܟܘܠܝ̈ܬܐ ܘܠܬܪܒܐ ܗܘ ܕܥܠܝܗܝܢ.
14 ܘܠܒܣܪ ܕܝܢ ܕܡܪܒܝܐ. ܠܡܫܟܐ
ܕܝܢ ܕܬܘܪܐ ܘܠܡܫܡܫܐ ※ ܕܝܠܗ↙
ܘܠܦܪܬܐ ※ ܕܝܠܗ↙. ܬܘܩܕ ※ ܒ↙ܢܘܪܐ
ܠܒܪ ܡܢ ܡܫܪܝܬܐ. ܕܚܛܗܐ
15 ܓܝܪ ܐܝܬܘܗܝ.ܡܝ. ܘܠܕܟܪܐ ܚܕ
ܬܣܒ. ܘܢܣܡܟܘܢ ܐܗܪܘܢ
ܘܒ̈ܢܘܗܝ ܕܝܠܗ ܠܐܝ̈ܕܝܗܘܢ
f. 93. r. 16 ܥܠ ܪܫܗ ܕܕܟܪܐ. ܘܬܟܘܣܝܘܗܝ
ܠܕܟܪܐ. ܘܟܕ ܬܣܒ ܠܕܡܐ
※ ܕܝܠܗ↙ ܬܐܫܘܕܝܘܗܝ ܥܠ ܡܕܒܚܐ
17 ܚܘܕܪܐ.ܡܝ. ܘܠܕܟܪܐ ܬܦܠܓܝܘܗܝ
ܐܝܟ ܗܕܡ̈ܐ ※ ܕܝܠܗ↙. ܘܬܫܝܓ

[5] ܩܕܡ.
IIIII

sita exciderunt, ut factum praeter voces εναντι κυριου in Hm 58, qui saepe obelo notata omittit.

11. κυριου = marg. ut dedi, subjecto voci Syrae archetypo ejusdem Graeco.

12. λοιπον = sub obelo; omittit Hm 58.

14. δερμα = ÷ ※ 'Ε. αυτου ↙. De ܠ 'Ε. dubii quid ne sit ܢ Γ.

κοπρον = ÷ ※ Γ. αυτου ↙. Hic nota videtur omnino ܢ Γ., non ܠ 'Ε. Suffixum in H omittit unus codex Kennicott 252.

πυρι = ※ Α. Θ. εν ↙ πυρι. Metobelus in codice superponitur post ܒ ex siglis superscriptis.

15. ληψη τον ενα = τον ενα ληψη.

16. αυτου = τον κριον.

αιμα = ÷ ※ 'Ε. αυτου ↙. Post vocem rasura, in qua punctum fortasse erat.

17. διχοτομησεις = verbum ܦܠܓ, cujus forma *Peal* ne sit, an alia, ex codice non liquet, deest Lexicis, sed satis confirmatur

αγιασματος, quod deest in Hm; nisi ex P d
rivanda est lectio, quae item ac noster legi

9. ζωναις = ÷ ※ ααρων, και τους υιο αυτου ↙.

ιερατεια = *in sacerdotium*, ut reddidit n strum et AH, item Arm: sed ex libera i terpretatione est, nisi est amanuensis err

μοι = sub obelo. In codice ÷ et ↙ mo solito, non altius.

ααρων τας χειρας αυτου = τας χειρας ααρ

10. τας θυρας = την θυραν, ut Hmm 19, 1 August., Arm: sed Graeci habent εις την θ ραν, noster contra επι praemittit cum ce ris Hmm et ER. Cum desint affines codic omissionem punctorum *ribui*, non raram oscitante paullisper in his amanuensi, pu intercessisse. Singulari numero faveret H qui locum tamen amplificavit; contra lib rius H reddunt Graeci.

εναντι κυριου, παρα τας θυρας της σκη του μαρτυριου = —; fortasse sub obelo

2 ܠܚܡܐ ܕܠܐ ܚܡܝܪ. ܘܚܠܝܬܐ
ܦܛܝܪܐ. ※ܕܠܝܦܢ ܒܡܫܚܐ ܦܛܝܪܐ
ܦܬܝܟܢ ܒܡܫܚܐ. ܘܓܠܝܨܐ ܦܛܝܪܐ
ܕܡܫܝܚܝܢ ܒܡܫܚܐ. ܣܡܝܕܐ
3 ܡܢ ܚܛܐ ܬܥܒܕ ܐܢܘܢ. ܘܬܣܝܡ
ܐܢܘܢ ܥܠ ܣܠܐ ܚܕ.
ܘܬܩܪܒ ܐܢܘܢ ܥܠ ܣܠܐ. f. 92. r.
ܘܠܬܘܪܐ ܘܠܬܪܝܢ ܕܟܪܐ.
4 ܘܠܐܗܪܘܢ ܘܠܒܢܘܗܝ ܬܩܪܒ
ܥܠ ܬܪܥܐ ܕܡܫܟܢ ܙܒܢܐ.
5 ܘܬܣܚܐ ܐܢܘܢ ܒܡܝܐ. ܘܬܣܒ

ܐ. ܟܘܬܝܢܐ ܘܠܟܘܬܝܢܐ
ܕܗܘ ܕܠܥܠ ܡܢ ܟܘܬܝܢܐ.
ܣ. ܟܘܬܝܢܐ ܘܠܒܘܫܐ ܡܢ

ܠܢܚܬܐ ܘܬܠܒܫ ܠܐܗܪܘܢ ※ܐܚܘܟ
ܠܟܘܬܝܢܐ ÷ܐܝܟ ܕܠܥܠ. ܘܠܡܥܝܠܐ
ܘܠܐܦܘܕܐ ※ܕܠܬܚܬ ܡܢ ܠܒܘܫܐ.
ܘܠܚܘܫܢܐ ܘܠܐܦܘܕܐ. ܘܬܥܒܕ
ܠܗ ܐܦܘܕܐ ܠܘܬ ܚܘܫܢܐ.
6 ܘܬܣܝܡ ܡܨܢܦܬܗ. ܥܠ ܪܫܗ. ܘܬܣܝܡ
ܟܠܝܠܐ. ܘܬܣܝܡ ܟܠܝܠܐ ܕܩܘܕܫܐ
7 ܥܠ ܡܨܢܦܬܐ. ܘܬܣܒ ܡܢ ܡܫܚܐ
ܕܡܫܝܚܘܬܐ. ܘܬܫܘܕܝܘܗܝ ܥܠ
8 ܪܫܗ ܕܝܠܗ ܘܬܡܫܚܝܘܗܝ. ܘܠܒܢܘܗܝ
ܕܝܠܗ ܬܩܪܒ. ܘܬܠܒܫ ܐܢܘܢ

ܠܒܘܫܐ ܕܠܥܠ ܡܢ
ܠܒܘܫܗ
ܬ. ܟܘܬܝܢܐ ܘܠܒܫܐ ܡܢ
ܠܒܘܫܐ ܕܟܬܦܬܗ

5. ενδυσεις = ÷ ※ Σ. αυτας ↙: ex αυτα in III effeci αυτας. Asteriscus in rasura, sed 1 manu ut videtur ex atramento, primo fortasse fuit ÷, sed nota ܣ et metobelus primae manui danda sunt. H deest additamentum; faverent tamen unus H Kennicott prima manu, et forte alter in alia forma. Ex Symmacho ideo liberiori interprete supplevit contra H: confer supra XXV, 19, XXVIII, 6.

τον αδελφον σου = sub obelo: reprobat cum sequenti και VIIm.

και τον χιτωνα τον ποδηρη = και τον χιτωνα και τον ποδηρη ※ του επενδυματος ↙. Marg. autem: Α. *tunicam et vestem illius quod desuper veste*. Σ. τον χιτωνα και το επενδυμα του επενδυματος. Θ. τον χιτωνα και τον επενδυτην της επωμιδος.

6. και επιθησεις 2º = *et facies;* lapsus fortasse amanuensis, cum nullus testis faveat.

το αγιασμα = Hmm affines 58, 72 cum cod. 128 et VIIm το αγιον; Hm 85 marg. ό. το αγιον, quod pariter Aquila legit in Hexaplis: hoc quidem per se reddere potest Syrus, sed fortasse ex litera sua habuit του αυτους = sub obelo: omittunt Hmm, reprobat VIIm.

δε = —.

εκ βοων εν = εν εκ βοων.

αμωμους δυο = δυο αμωμους.

2. αζυμους πεφυραμενους = αζυμους, ※ Γ. και κολυρας αζυμους ↙ πεφυραμενας. Hexapla hinc corrigenda, in quibus lectio addita refertur ad λαγανα. E contra vero ex lectionibus Aquilae et Theodotionis diversis inter se et a nostra, apparet nostrum, ut alibi, similes licet non easdem lectiones Interpretum in unam miscuisse; nisi tamen ܓ Γ. in ܐ 'E. mutandum, quae sigla facillime commutare potuit amanuensis. In codice post ܐܦ και rasura, ubi videtur fuisse ↙, sed ↙ appositum in fine 1 m. est.

3. κανῳ = super hanc vocem in extremo margine superiori vestigia brevis vocis Graecae, ut appareret, ex quibus videtur posse erui ΚΑΝΩ, vel ΚΑΝΙΣΚΙΩ, quo vocem textus interpretatur Hesychius, et κανισκιον apponit voci praecedenti κανουν VIIm: quae magis apparet probabilis litera est Ν; recentioris omnino manus vox videtur.

ܠܗܘܢ ܠܐܝܩܪܐ ܘܠܬܫܒܘܚܬܐ.
37 ܘܬܠܒܫ ܐܢܝܢ ܠܐܗܪܘܢ ܐܚܘܟ
ܘܠܒܢܘܗܝ ܕܥܡܗ. ܘܬܡܫܘܚ ܐܢܘܢ.
ܘܬܫܡܠܐ ܐܝܕܝ̈ [2]ܘܬܩܕܫ
ܐܢܘܢ ܕܢܟܗܢܘܢ ܠܝ. ܘܬܥܒܕ ܠܗܘܢ
ܦܬ̈ܓ ܒܬ ܟ ܐܝܟܢܐ ܕܢܟܣܘܢ ܥܪܛܠܝܘܬܐ
ܕܒܣܪܗܘܢ. [1]ܦܪܝܣܩܠܐ ܕܟܬܢܐ
/.91.v. ܘܢܗܘܘܢ ܡܢ ܚܨܐ ܘܥܕܡܐ
[2]ܠܝܪ̈ܟܬܐ ÷ ܢܗܘܘܢ. 39 ܘܢܗܘܘܢ
※ ܠܐܗܪܘܢ ܘܠܒܢܘ̈ܗܝ ܐܝܟ ܕܡܐ
ܕܥܐܠܝܢ ܠܡܫܟܢܐ ܕܙܒܢܐ. ܐܘ
ܡܐ ܕܩܪܒܝܢ ܠܡܫܡܫܘ ܠܘܬ ܡܕܒܚܐ
ܕܩܘܕܫܐ. ܘܠܐ ܢܝܬܘܢ ÷ ܥܠܝܗܘܢ ܚܛܝܬܐ.
ܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܢܡܘܬܘܢ. ܢܡܘܣܐ ܕܠܥܠܡ
ܠܗ ܘܠܙܪܥܗ ܕܡܢ ܒܬܪܗ.
XXIX, 1 ܘܗܠܝܢ ܐܢܝܢ ܕܬܥܒܕ ܠܗܘܢ ܬܩܕܫ
ܐܢܘܢ. [3]ܐܝܟ ܕܢܟܗܢܘܢ ܠܝ ܐܢܘܢ
ܘܬܣܒ ܥܓܠܐ ܚܕ ܡܢ ܬܘܪܐ ܘܕܟܪܐ
ܐܪ̈ܒܐ ܬܪܝܢ ܕܠܐ ܡܘܡܐ. ܘܠܚܡܐ ܘܦܛܝܪܐ.

[9] ܗ. ܘܠܡܫܡܫܘ ܠܝ.
ܐ. ܠ. ܘܠܡܫܡܫܘ ܠܝ.

[1] ΠΕΡΙΣΚΕΛΗ

[2] ΧΡΩΤΟΣ

[3] ܐ. ܠ. ܠܡܫܡܫܘ.
ܗ. ܐܝܟ ܕܠܡܫܡܫܘ.

και ζωνας = και ποιησεις αυτοις ζωνας.

37. και εμπλησεις = Σ. και τελειωσεις. Α. Θ. και πληρωσεις. Graecus textus omnium Interpretum deest, sed vix Latine differentia appareret, et pro Symmacho sic vertitur Syre eadem vox Graeca in LXX infra XXIX, 9; item πληροω vertit noster ac hic infra XXXII, 29, ac reddunt sic alibi Graece H Aquila et Theodotion. Licet enim idem in Syro sint isti et LXX, in Graeco diversitatem fuisse apparet ex apposita lectione, ut alibi fit, cf. supra IX, 32.

38. Marg. *Stichi MMCC.*

περισκελη = huc, ut patet, retrahenda vox Graeca sine indice in textu in codice, posita e regione 1 lineae folii v., ex quo videtur omissus index. Vox et index marginis scribuntur minio. Vox Syra ܦܪܝܣܩܠܐ deest Lexicis, sed occurrit etiam infra XXXIX, 28.

χρωτος = marg. vox Graeca et indices minio.

αυτων = sub obelo.

εως = ※ Α. Σ. *et* ↙ εως. Metobelus ex siglis est super ܡ in codice, sed, ut patet, post ܘ retrahendus, ubi apposui. Copulam omittit codex H Kennicott 244, et nunc etiam codex H ejusdem 247.

39. ααρων αυτα = ÷ αυτα ↙ ααρων: sic transponunt Hmm 30, 58, 72; ex affinibus codicibus probabile sic legisse Syrum, sed per se ex linguae usu non definit.

οταν 1⁰ = cum hanc voculam passim reddat sine ܐܘ, nec meminerim num unquam apposuerit, putarem legisse ως αν Hmm aliquot, vel etiam εως αν duorum affinium Hmm 58 et 72.

λειτουργειν προς το θυσιαστηριον του αγιου = προς το θυσιαστηριον του αγιου λειτουργειν: duo Hmm affines 58, 72 transponunt, sed alius aliter et transponunt et legunt, H referentes: ex his autem dubito ne corruptus sit noster, et pro ܕܩܘܕܫܐ sit legendum vel ܠܡܫܡܫܘ post ܕܩܘܕܫܐ, quod faceret cum cod. 72, vel ܕܩܘܕܫܐ item transposito, quod melius literam H reddit, et est in codice 58 in alio tamen verborum ordine.

προς εαυτους = ÷ εφ' εαυτους ↙.

XXIX, 1. αγιασεις = Α. Θ. αγιασαι. Σ. εις το αγιασαι. Contra morem codicis sigla et lectiones charactere medio eoque minuto exarantur.

μοι = punctum post vocem, non superpositum, reprobatur lineola 1 manus ex atramento.

[illegible]

30 [illegible]

31 [illegible]

32 [illegible]

33 [illegible]

[5] [illegible]
[6] [illegible]
[7] [illegible]

91.r.

34 [illegible]

35 [illegible]

36 [illegible]

[8] [illegible]

33. επι υακινθου κεκλωσμενης = legunt επι κεκλωσμενου υακινθου, Hm 58, επι κεκλωσμενης υακινθου Hm 72: Syrus ortus est, ut apparet ex prima lectione, sumpta voce κεκλωσμενου vi nominis, ut in illo textu oportebat, versione Pescito fortasse *immediate*, vel *mediate* adductus, quae *legit* [illegible].

34. κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

35. κοσυμβωτοι = ex forma vocis legit κοσυμβοι cum pluribus Hmm, inter quos sunt etiam affines 58, 72. Desunt in voce puncta *ribui* in ipso codice, satis tamen ipsa forma numerum pluralem indicat. Marg. autem: Α. και συσφιγξεις τον χιτωνα *byssi*. Σ. *tunicas*. Graeca Aquilae dat anonyme VIIm.

και ποιησεις κιδαριν βυσσινην = —: ex omoeoteleuto omisit amanuensis Syrus: minus facilis enim erat in Graeco hujusmodi omissio ex βυσσου praecedenti et βυσσινην, contra βυσσινος noster vertit [illegible] Ezech. XVI, 13, Dan. X, 5 bis. AH legit cum ER ex silentio collationis Hm.

36. Marg. ΑΓ: Sectio minor, cum ΙΓ*.

contra morem deest obelus initio lineae resumptae, licet margo spatium non impediat.

υπο = επι. In sequenti [illegible] punctum super [illegible] coalescit cum litera ex parte.

το αυτο = το δε αυτο, Hmm cum affini 72.

χρυσους, και κωδωνας = και κωδωνας χρυσους.

30. παρα ροισκον χρυσουν κωδωνα, και ανθινον = κωδωνα χρυσουν ÷ και ανθινον ↙ παρα ροισκον.

31. ααρων = ※ Γ. επι ↙ ααρων, vel ※. επι του ↙ ααρων. In Hexaplis Α. Σ. επι του ααρων. Θ. Ο. επι ααρων: de articulo autem in Syro non liquet.

εισιοντι = ÷ ※ αυτῳ ↙.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

εξιοντι = ÷ ※ αυτῳ ↙.

32. χρυσουν καθαρον = καθαρον χρυσουν, conjungens tamen ratione versionis καθαρον cum πεταλον. Lapsus amanuensis est, ut apparet.

και εκτυπωσεις εν αυτῳ = και *in quo* εκτυπωσεις εν αυτῳ: sic ex ? inserto verti potest, sed contra omnes cum sit, errorem amanuensis esse apparet.

κυριου = κυριῳ: et marg. ΠΙΠΙ.

※ [Syriac]
※ [Syriac]
[Syriac]
f. 90. [Syriac]
29 [Syriac]
[Syriac]
[Syriac]
[Syriac]

[Syriac]
[Syriac]
[Syriac]
[Syriac]
[Syriac]
[Syriac]
[Syriac]
[Syriac]

latis locis supra v. 5, 8, infra XXXV, 23, 35, XXXIX, 8 in Hexaplis, quos locos plerosque et Syrus habet et alium, qui in Hexaplis deest, supra v. 6. In Aquila sine *ribui* legendum, et in Graeco et genus esset mutandum, quia in locis allatis in Graeco est διαφορον: Syrus, ut ex multis ex locis allatis patet, vel ex textu LXX, vel ex [Syriac] σκωληξ genus semper mutavit. Symmachi lectio prorsus absona orta est, ut videtur, ex Graeco διβαφου, quo locis allatis vertere H solet, lecto quasi δια βαφης. In Theodotione vox H vertitur αλλοιουμενος XXXV, 23, 35, ubi noster v. 23 reddit illata in textum και κοκκινον αλλοιουμενον [Syriac], ubi tamen Syrus Theodotioni in margine dat [Syriac] *tinctam;* itemque v. 35, illata in textum voce, reddit [Syriac] ※ [Syriac] ※ Graeca και εν τῳ κοκκινῳ τῳ αλλοιουμενῳ. Vocis αλλοιουμενου ideo, quae in Graeco exstiterit, ob nomen femininum in Syro textu mutatum fuit genus et in Theodotione, ac reddita fuit ut adjectivum absolute sumptum; si enim cum [Syriac] κοκκινου LXX, quo et Theodotio solet uti pro nomine praecedenti, connectenda est vox, legendum [Syriac] sine ?. In codice infra lectiones istas manus longe serior, cum indice superscripto ac in illis sed puncto supra et infra apposito, repetitur ch. estr. [Syriac], quibus levis lector, puto, imitari voluit praemissam notam [Syriac] cum ejus indice.

και βυσσου κεκλωσμενης = sub obelo: omittunt Hm 30, 58. H omittit, sed habet HS, et multi testes Vulg. apud Vercellone, qui a Graeco hic pendent, ut patet. In codice nostro, et της αρχης inserunt alii Hmm; et habet in marg. in Ap. Hm. codex 130, qui Hexaplaria saepe ita affert: O (sic, forte Θ.) το περιστομιον της αρχης αυτου. Ex his της αρχης αυτου verti potius, quam της κεφαλης αυτου, quae noster aeque reddit, et Aquilae tribuit idem Hm 130 in Appendice.

μεσον = ÷ ※ 'Ε. αυτου ↙. De [Syriac] 'Ε. paullum dubii ne sit [Syriac] Γ.

ωαν εχον κυκλῳ του περιστομιου. εργον υφαντου, την συμβολην = *suspensum peristomio* ※ Γ. *ejus* ↙ κυκλῳ, εργον υφαντου, την ωαν: sic nullus Hm legit; pro ωαν εχον affinis 72 cum 106 et Compl legit ᾧ ανεχον facili ex vetustissimis libris commutatione, Hm vero 18 legit ο ανεχων; affinis 58 omittit ωαν εχον et του περιστομιου: κυκλῳ post περιστομιου repetit Hm 72: την ωαν demum translatum fuisse in nostro pro vocibus την συμβολην arguit ipsa vox Syra, quae ωαν reddit infra XXXIX, 23, cum συμβολη passim aliter reddatur, ut ipse vocum sensus postulat. Infra XXXIX, 23 (in ER apud Hm XXXVI, 31) noster recte reddit, apposita in marg. ipsa voce ΩΑΝ, ubi etiam affinis 58 cum nostro facit, sed 72 corrupit iterum ὡς ἀνέχον, Hm 53 το ανεχον, Compl ᾧ ἀνέχον. Vel corruptus ergo est hic Syrus, vel Interpres haerens in textu Graeco, libere commutavit. In H omittit *ejus* codex 5 H Kennicott.

29. υπο = επι. Et marg. Σ. Θ. προς ποδων. ωσει εξανθουσης ροας = sub obelo: omittit Hm 58.

διανενησμενου = Α. *variarum.* Σ. *per tincturam.* Θ. *versicoloris.* Satis male se habent istae lectiones, facile tamen corrigendae col-

ܕܩ̈ܢܝܐ ܕܐܫܬܪܝܠܐ ܠܐ ܦܪܝܐ
ܕܕܝܢܐ ܠܐ ܚܕܐ ※ ܕܠܒ̈ܘܬܐ. ܘܐܢ
f. 90. r. ܕܚܙܝܠܐ ܠܫܡܐ ܡܘܕܝܐ. ܕܡܪܢܘ
24 ܡܪܡ ܠܟܘܢ ܡܡܠܠܐ. ÷ ܘܐܫܒܡ
÷ ܠܐ ܦܪܐ ܕܕܝܢܐ ܠܫ̈ܘܟܐ
÷ ܕܡ̈ܫܠܡܐ. ܠܐ ܠܬܪ̈ܝܗܘܢ ܣܓܝܐܘ
÷ ܕܦܪܐ ܠܐܫܡܟ. ܘܠܬܪ̈ܬܝܗܘܢ
25 ÷ ܡܘܣ̈ܪܐ. ܠܐܫܡܟ ܠܐ
÷ ܠܬ̈ܪܬܝܗܘܢ ܟ̈ܬܦܬܐ ܕܡܫܝܚܬܐ.
÷ ܠܥܘܡܠܐ ܦܪܨܘܦܐ ܡܢ ܠܥܠܡܐ ↙

⁹ ܐ. ܗ. ܠ. ܠܥܘܗܪܐ.
ܘܠܥܘܡܠܐ. ܝܗ.

※ ܒܡܡܠܠܐ. ܘܐܫܡܟ ܠܐ ܦܪܐ
26 ܕܕܝܢܐ ܠܚܘܫܒܢܐ [1] ܘܠܡܚܙܝܬܐ. ܘܢܗܘܘܢ
ܠܐ ܚܘܝܐ ܕܢܘܗܪܐ. ܘܫܘܡܠܝܐ
ܕܚܙܝܠܐ ܠܫܡܐ ܡܘܕܝܐ ܡܢܟ
[1] ܡܪܝܐ. ܘܢܗܘܘܢ ܢܘܗܪܐ ܠܚܕܝܐ
ܕܩ̈ܢܝܐ ܕܐܫܬܪܝܠܐ ܠܐ ܚܕܐ
※ ܐܡ ܕܠܒ̈ܘܬܐ. ܡܢܟ [2] ܡܪܝܐ ܡܡܠܠܐ.÷.
27 ܘܬܥܒܕ ܠܡܘܣܐ ܦܘܪܝ ܡܠܘܬ
28 ܡܢ ܠܥܠܡܐ. ܘܢܗܘܐ ܒܗ
ܬܪܐ ※ ܕܪܫܐ ܕܠܒܘܬܐ. ܡܚܝܪܬܐ

[1] ܩܘܩܐ.
[2] ܩܘܩܐ.

puncta *ribui* super ܣܘ̈ܟܐ, ut in plurali legatur, ut etiam verti: sic tamen sine ribui et XXXIX, 16. V. 27 ad μηχανωματος, marg. Α. διαζωσματος. Σ. κατασκευασματος.

23. και ληψεται = contra morem literam, non sensum mutavit; ex P fortasse, quae vertit ܘܢܣܒ ܢܗܘܐ.

στηθους = ÷ ※ Ἑ. αυτου ↙. In Syro ex puncto diacritico referretur ad λογειου, sed puto esse ab amanuensis oscitantia. Metobelus ↙ in codice est super ܗ ante punctum superpositum ultimum.

θεου = ÷ διαπαντος. Cf. infra v. 25.

24. και θησεις επι το λογειον ad v. 25 προσωπον = omnia una cum additis in fine *ab infra*, sub obelo: Graeca omnia omittit Compl, et reprobat VIIm.

τους κρωσσους. τα αλυσιδωτα επ᾽ αμφοτερ.; = τους κρωσσους τους αλυσιδωτους. επ᾽ αμφοτερ.: AH vertit Syrum, et ipsa Syri interpunctio supponit hanc lectionem: τους αλυσιδωτους legit Hm 58 pro τους κρωσσους. τα αλυσιδωτα, sed ex ratione lectionis videtur omnino praemisisse τους κρωσσους.

25. κατα προσωπον = ÷ *ab infra* ↙ ※ Σ. Θ. διαπαντος ↙: Arm addit ut noster *ab infra*: quoad διαπαντος bis illatum fuit cum semel habeat H, in fine nempe v. 23, et hic, quod, reprobatis obelo omnibus quae interjecta sunt, quiddam absurdi fit. Omnes Graeci qui habent, solum v. 23 inserunt. Inde Graecum ego sumpsi.

26. την δηλωσιν και την αληθειαν = Α. Σ. Θ. τον φωτισμον και την τελειοτητα. Hexapla et Anonymus in Cat. Nic.: οι λοιποι, τους φωτισμους και τας τελειοτητας, H formam pressius sequentes; ex istis singularem numerum effinxi pro Syro. Easdem voces in plurali verterunt Interpretes isti Lev. VIII, 8 in Hexaplis; item Num. XXVII, 21 Hex. οι λοιποι,.. των φωτισμων, sed in Cat. Nic., allata etiam in Ap. Hm, quem cf., οι αλλοι ερμηνευται φωτισμον εκδεδωκασι, sed Anonymus alludens ad locum Exodi vel Levitici pluralem numerum confirmat; Deuter. demum XXXIII, 8 Procop. in Cat. Nic., allata etiam in Ap. Hm: Σ. τελειοτης σου και διδαχη σου, sed VIIm anonyme φωτισμους. Fortasse ergo unus alterve Interpres in singulari dederit etiam hic, et solum numero differentes lectiones in unum coaluerint; sed pronum omnino fuit et Syro amanuensi puncta *ribui* omittere, praesertim ex textu LXX, ex quo imo et Graecum potuit ante Syrum Interpretem corrumpi.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

στηθους = ÷ ※ Α. Σ. αυτου ↙.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

28. περιστομιον εξ αυτου = περιστομιον ※ της αρχης αυτου ↙: sic sine ast. Hm 72 affinis

ܥܒܕܐ ܡܥܓܠܢ ܕܕܗܒܐ ܕܟܝܐ.
※ ܘܬܥܒܕ ܒܚܘܫܢܐ ܕܕܝܢܐ ܬܪܬܝܢ
(23) ※ ܥܙܩܬܐ ܕܕܗܒܐ. ܘܬܬܠ ܐܢܝܢ
※ ܠܬܪܬܝܗܝܢ ܥܙܩܬܐ ܥܠ
※ ܬܪܝܗܘܢ ܪܫܘܗܝ ܕܕܝܢܐ. ܘܬܬܠ
(24) ※ ܐܢܝܢ ܠܬܪܬܝܗܝܢ ܫܫܠܬܐ
※ ܕܕܗܒܐ. ܥܠ ܬܪܬܝܗܝܢ ܥܙܩܬܐ
※ ܕܥܠ ܪܫܘܗܝ ܕܕܝܢܐ. ܘܠܬܪܬܝܗܝܢ
(25) ※ ܪܫܐ ܕܬܪܬܝܗܝܢ ܫܫܠܬܐ.
※ ܬܬܠ ܥܠ ܬܪܬܝܗܝܢ [7]ܣܝܪܬܐ.
※ ܘܬܬܠ ܥܠ ܟܬܦܬܗ ܕܡܥܦܪܬܐ.
f. 89. v. ※ ܠܩܘܒܠ ܦܗ ܦܬܐ ܕܦܪܨܘܦܗ
※ ܕܝܠܗ. ܘܬܥܒܕ ܬܪܬܝܢ ܥܙܩܬܐ
(26) ※ ܕܕܗܒܐ. ܘܬܬܠ ܐܢܝܢ ܥܠ
※ ܬܪܝܢ ܪܫܘܗܝ ܕܕܝܢܐ. ܥܠ

※ ܣܦܬܐ ܕܝܠܗ. ܗܘ ܕܐܝܬܘܗܝ
※ ܡܢ ܠܩܘܒܠܗ ܕܡܥܦܪܬܐ ܡܢ ܠܓܘ.+.
※ ܘܬܥܒܕ ܬܪܬܝܢ ܥܙܩܬܐ
(27) ※ ܕܕܗܒܐ. ܘܬܬܠ ܐܢܝܢ ܥܠ
※ ܬܪܬܝܢ ܟܬܦܬܗ ܕܡܥܦܪܬܐ ܡܢ
※ ܠܬܚܬ. ܡܢ ܠܩܘܒܠ ܦܪܨܘܦ
※ ܡܠܦܝܬܗ. ܘܙܘܓܐ ܕܐܦܝܐ
※ ܕܝܠܗ. ܠܥܠ ܡܢ [8]ܡܬܩܢܘܬܐ
※ ܕܡܥܦܪܬܐ. ܘܢܣܪܘܢ ܠܚܘܫܢܐ
(28) ※ ܡܢ ܥܙܩܬܐ ܕܝܠܗ ܠܥܙܩܬܐ
※ ܕܡܥܦܪܬܐ ܒܚܘܛܐ ܕܬܟܠܬܐ.
※ ܠܡܗܘܐ ܠܥܠ ܡܢ ܡܬܩܢܘܬܐ
※ ܕܡܥܦܪܬܐ. ܘܠܐ ܢܗܘܐ
※ ܡܫܬܩܠ ܚܘܫܢܐ ܡܢ ܡܥܦܪܬܐ.+.
23 ܘܢܗܘܐ ܢܣܒ ܐܗܪܘܢ ܠܫܡܗܐ

[7] ܐ. ܣܝܪܬܐ.
ܗ. ܣܝܪܬܐ ܐܚܪܬܐ.

[8] ܐ. ܕܗܝܡܢܐ.
ܗ. ܕܐܘܕܝܐ.

※ το λογιον εκ του δακτυλιου αυτου εις τον
※ δακτυλιον της επωμιδος εν κλωσματι υακιν-
※ θινῳ, ινα η επι του μηχανωματος της επω-
※ μιδος, και ου μη αποσπασθη το λογιον απο
※ της επωμιδος. Deest metobelus, sed patet ex H post haec esse ponendum. Graecum dant Hexapla, Hmm libri, et VIIp, qui tamen male collatus est hic illic in Hm etiam pro isto loco. V. 27 in και την contrario errore ac v. 10 peccavit Syrus, confundens ΚΑΤΑ-ΤΗΝ cum ΚΑΙΤΗΝ, nisi ista reperit in suo Graeco. Marg. demum v. 25 ad συσφιγκτων: Α. σφιγκτηρων. Σ. συσφιγκτηρων. Graecum quidem nullus testis hic exhibet, sed, cum vix possint Latine reddi, dedi collatis pro Aquila supra v. 13 Hexaplis, et XXXIX, 16 Syro et Hexaplis, pro Symmacho autem Ps. XLIV, 14 Syro et Hexaplis, συσφιγκτηρων enim Symmacho dandum ex Syra et Graeca lectione, licet Syrus forma utatur alia in vertendo: hic vero ex H supplenda utar voce Graeca, quam Hexapla exhibent solum v. 14.

εκ χρυσιου = χρυσιου.

καθαρου = ÷ (23) ※ Θ. και ποιησεις επι
※ του λογιου δυο δακτυλιους χρυσους και δω-
※ σεις τους δυο δακτυλιους επι των δυο ακρων
※ του λογιου. (24) και δωσεις τα δυο αλυσι-
※ δωτα τα χρυσα επι τοις δυσι δακτυλιοις
※ προς τα ακρα του λογιου. (25) και τα δυο
※ ακρα των δυο αλυσεων δωσεις επι των δυο
※ συσφιγκτων, και δωσεις επι τους ωμους της
※ επωμιδος επι το μετωπον του προσωπου αυ-
※ της. (26) και ποιησεις δυο δακτυλιους χρυ-
※ σους, και δωσεις αυτους επι τα δυο ακρα του
※ λογιου επι του χειλους αυτου· ο εστιν εις το
※ αντικρυς της επωμιδος εσωθεν. (27) και ποι-
※ ησεις δυο δακτυλιους χρυσους, και δωσεις αυ-
※ τους επι τους δυο ωμους της επωμιδος κα-
※ τωθεν, εκ του κατα προσωπον συμφωνως, και
※ την συμβολην αυτου επανω του μηχανωμα-
※ ματος της επωμιδος. (28) και συσφιγξουσι

f.89.r.

16 ܠܡܪܒܥܘܬܐ. ܥܦܝܦܬܐ ܢܗܘܐ
ܒܙܪܬܐ. ܕܐܪܟܐ ܐܘܪܟܐ
※ ܕܝܠܗ ✓ ܘܙܪܬܐ ܦܬܝܐ ※ ܕܝܠܗ ✓.
17 ܘܬܐܪܓ ܒܗ ܐܪܓܐ ܕܟܐܦܐ.
ܐܪܒܥ ܣܕܪܝܢ. ܣܕܪܐ ܕܟܐܦܐ
÷ ܢܗܘܐ. ܣܪܕܝܢ ܛܘܦܐܙܝܢ
ܘܙܡܪܓܕܐ ܣܕܪܐ ܚܕ.:.
18 ܘܣܕܪܐ ܕܬܪܝܢ. ܐܢܬܪܩܣ
ܘܣܦܝܪܐ ܘܐܣܦܝܣ.:.
19 ܘܣܕܪܐ ܕܬܠܬܐ. ܠܝܓܘܪܝܢ
ܐܓܐܛܝܣ ܘܐܡܝܬܘܣܛܘܣ.:.

20 ܘܣܕܪܐ ܕܐܪܒܥܐ. ܟܪܘܣ ܕܝܡܐ
ܘܐܘܢܘܟܝܢ ܘܒܪܘܠܠܐ. ܕܡܚܦܝܢ
ܒܕܗܒܐ. ÷ ܘܐܣܝܪܝܢ ✓ ܐܟܚܕܐ
ܒܕܗܒܐ ܢܗܘܘܢ ܐܝܟ ܣܕܪܐ
21 ܕܝܠܗܘܢ. ܘܟܐܦܐ ܢܗܘܘܢ. ܡܢ
ܫܡܗܐ ܕܒܢܝ ܕܐܝܣܪܝܠ.
ܠܬܪܥܣܪ ܐܝܟ ܫܡܗܐ
ܕܝܠܗܘܢ. ܓܠܦܐ ܕܚܬܡܐ. ܕܟܠ
ܚܕ ܐܝܟ ܫܡܐ ※ ܕܝܠܗ ✓ ܢܗܘܘܢ.
22 ܠܬܪܥܣܪ ܫܒܛܐ. ܘܬܥܒܕ
ܥܠ [5] ܠܘܓܝܐ [6] ܫܫܠܬܐ ܡܬܢܝܢ.

, [5] ΛΟΓΙΟΝ

[6] ܐ. ܗ. ܫܫܠܬܐ.
ܠ. ܬܢܝܬܐ.

20. και βηρυλλιον, και ονυχιον = και ονυχιον, και βηρυλλιον.

περικεκαλυμμενα χρυσιῳ, συνδεδεμενα εν χρυσιῳ = περικεκαλυμμενα χρυσιῳ, συν ÷ δεδεμενα ✓ εν χρυσιῳ: tota pars secunda συνδ. εν χρ. erat obelo reprobanda, quandoquidem hic ponitur obelus, ac reapse ista omittunt Hmm, inter quos affines 15, 72, et reprobat VIIm; sed ex H potius reprobanda esset prima pars περικ. χρυσιῳ, quae videntur oriri ab HS, qui ut Graeco Hm et VIIm utar pro prima voce legit περικεκυκλωμενα, συνδεδεμενα εν χρυσιῳ.

χρυσιῳ. εστωσαν = non distingit cum VII, cf. et Hm.

21. σφραγιδων εκαστος = σφραγιδων. εκαστου. Pro interpunctione sic aperte VII.

ονομα = ÷ ※ Ἑ. αυτων ✓. Per se noster legeret αυτου cum ipsa H forma, ut etiam AH et Arm, sed cum αυτων legant Hmm 72 affinis nostro et 75, ex praecedenti ܕܟܠ ܚܕ putarem mutatam formam.

δεκαδυο = bis puncta *ribui* codex, nescio utrum ex oscitantia, an usu veteri pro compositi ratione. Sic alibi similia occurrunt in vetustissimis libris, si recte memini.

22. λογειον = marg. λογιον, cf. ad v. 15.

κροσσους = Α. Σ. αλυσεις. Θ. χαλαστα, ut tor Wright non rescripsit mihi certe sic legi, sed solum: *It seems to be an* ܠ (EE), *and two* NUN. An ergo ex mutatione levissima in charactere *estranghelo* legendum ܕܡܬܢܝܢܐ? *artificiosi*, τεχνικοῦ? Vox deest Lexicis, sed ܐܬܬܢܝܘ pro τεχνασασθε occurrit Es. XLVI, 5 in nostro et in Recensione Jacobi Edesseni, idemque verbum infra XXXV, 32, ubi H idem ac hic, cf. et XXXVIII, 23; per nomen vero ܬܢܝܬܐ noster interpretatur ܗܘ ܡܬܢܝܢ εμμελετηματα, Sap. XIII, 10, marg.

αυτο εκ = αυτο· εκ.

15, 16. κεκλωσμενης. ποιησεις αυτο τετραγωνον. εσται = κεκλωσμενης ποιησεις αυτο. τετραγωνον εσται.

μηκος = litera ܒ in ܐܘܪܟܐ in rasura unius literae, fortasse ܗ; sed 1 m. est.

αυτου = ※ Α. Θ. αυτου ✓. Plures, ac inter eos vetustissimi testes Hmm omittunt: in VII addit VIIm.

ευρος = ÷ ※ Α. Θ. αυτου ✓, VIIm.

17. εσται = sub obelo: omittit Hm 58; VIIm reprobat λιθων εσται.

19. λιγυριον — fuerat primo ܠܝܓܘܪܝܢ, sed rasura literae ܠ, et hoc inscripto arcte ante ܝ 1 manu ex atramento, correctum ut dedi.

αμεθυστος = και αμεθυστος.

ܠܥܘܗܕܢܐ [7]ܕܒܢܝܗܘܢ ܩܕܡ [8]ܡܪܝܐ.
ܠܐ ܠܬܪܬܝܗܝܢ ܟ̈ܬܦܬܐ ܕܝܠܗ
ܕܥܘܗܕܢܐ ܡܛܠܬܗܘܢ. ܥܠ ܟܠ ܗ
13 ܘܬܥܒܕ [9]ܡܩ̈ܒܪܢܐ ܡܢ ܕܗܒܐ
÷ ܕܟܝܐ ܘܬܥܒܕ ܠܬܪܬܝܢ [1]ܫ̈ܝܫܠܢ ܡܢ
14 ܕܗܒܐ ܕܟܝܐ [2]ܕܡܫܠܡܢ ܒܥ̈ܠܥܠܐ. f. 88. v.
ܥܒܕܐ ܕܫܪܫܠܐ. ܘܬܣܝܡ ܐܢܝܢ

ܒܫ̈ܝܫܠܢ ܥܠ ܡܩ̈ܒܪܢܐ.
÷ ܠܐ ܟܬ̈ܦܬܐ ܕܒܢܝܗܘܢ ܡܢ
÷ ܩܕܡܝܗܘܢ. ܘܬܥܒܕ [3]ܠܘܓܝܐ ܕܕܝܢܐ
15 ܥܒܕܐ [4]ܕܡܨܝܪܢܘܬܐ. ܐܝܟ ܥܒܕܐ
ܕܟܬܘܢܐ ܠܐܦܘܕܐ. ܡܢ ܕܗܒܐ
ܘܬܟܠܬܐ ܘܐܪܓܘܢܐ ܘܙܚܘܪܝܬܐ
ܕܨܒܥܐ. ܘܒܘܨܐ ܕܙܒܥܐ

7 ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ.

8 ܩܕܡ

9 ܡܩܒܪ̈ܐ ܐܣܦܕܝܩܣ. ܢܫ̈ܦܐ ܕܗܘܝ ܒܕܡܘܬ ܬܪ̈ܣܐ ܙܥܘܪ̈ܐ ܕܕܗܒܐ

1 ܐ. ܣ. ܫ̈ܠܫܠܬܐ.
ܬ. ܢܫ̈ܦܐ.

2 ܬ. ܡܫܠܡܢ ܐܣܝܪ̈ܐ
ܥܒܕ ܐܝܟ ܥܒܕܐ
ܕܫ̈ܠܫܠܬܐ.

3 ΛΟΓΙΟΝ

4 ܐ. ܣ. ܕܡܬܛܥܢܢܘܬܐ
ܬ. ܡܨܝܪܘܬܐ.
ܕܗܘܝ ܡܨܝܪ ܗܘ

divisum, in masculinum genus mutavit Interpres Syrus ut est in LXX, licet praecedens nomen ܢܫ̈ܦܐ χαλαστα, femininum requireret. In ܫ̈ܠܫܠܬܐ desunt, ut interdum, ex oscitantia puncta *ribui*.

κατα τας παρωμιδας αυτων εκ των εμπροσθιων = sub obelo. Voces κατα τας παρωμιδας liberius vertit *super humeros*, nisi codex aliquid omisit, vel potius vocem incertae significationis ex loco parallelo XXXIX, 18 interpretatus est. Quoad ܩܕܡܝܐ pro εμπροσθιων repeterem singularem numerum ex eo quod adjectivum neutrum per nomen redditur: αυτων versum materialiter fuit ܕܝܠܗܘܢ, dubito num recte pro genere.

15. λογειον = marg. λογιον, sic, ut etiam infra v. 22; et sic etiam codices Graeci variant. Atramento hic vox Graeca scribitur, ut alibi quoque fit, ubi nihil adnoto.

ποικιλτου = Α. Σ. *gestabilis*. Θ. *ut LXX*. Reddidi literam vocis ܕܡܬܛܥܢܢܘܬܐ, quae occurrit in hoc sensu in Comment. S. Cyrilli in Luc. p. 241, l. 17. Sed quomodo ex H sic reddi potuerit, nescio, nisi praeter primam significationem alia eaque reflexiva tribuatur voci Syrae, cujus nullum suppetit mihi exemplum. Sed notandum aliquid dubii esse in lectione literarum ܢܢܢ, de quibus Doc-

qui tamen satis abundat scripturae erroribus. Errorem puto in Syro ortum ex facili confusione literarum ד et ר in charactere *estranghelo:* ܕܨܝܪܐ enim redderet ER. Recte dedit infra in loco parallelo XXXIX, 7.

των υιων ισραηλ = sic marg.: in textu αυτων. Deest index notae in textu, sed e regione lineae est.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

περι αυτων = περι αυτων ⸓: H collato, supplendus obelus ante ista, quae etiam reprobat VIIm, ut saepe facit pro iis, quae obelo notantur in Syro. Post ista: *Explicit* (lectio Dominicae) *XXXIV:* cf. v. 1. In codice litera ד est sine suo puncto, quod atramento literae minio scriptae apponendum ex oscitantia amanuensis omissum fuit.

13. ασπιδισκας = marg. infer. Scholion cinctum linea rubra: ασπιδικαι *sunt ornamenta aurea instar scutorum parvorum:* ܢܫ̈ܦܐ, quod verti *ornamenta* ne paraphrasi uterer, indicat proprie ea quae ex metallis fiunt sive conflatis sive cusis.

καθαρου = sub obelo; VIIm reprobat εκ χρυσιου καθαρου, substituens χρυσας.

14. κροσσωτα = Α. Σ. αλυσεις. Θ. χαλαστα.

καταμεμιγμενα = Θ. *conserta faciet ea*, *opus catenarum:* neutrum Graecum a nomine

÷ ܐܚܝܕ̈ܢ ܕܡܫܬܘܬܦܢ. ܠܬܪܬܝܢ
7 ܟܬ̈ܦܝܬܐ ܡܫܬܡ̈ܠܝܢ ܢܗܘ̈ܝܢ
ܠܗ̇.[5] ܕܠܐ ܠܬܪ̈ܝܗܘܢ ܓܒ̈ܐ
※ ܕܝܠܗ↙ ܐ̈ܚܝܕܢ. ܘܐܦܘܕ ܕܡܚܫܒܬܐ
8 ܗܘ ܕܐܝܬ ܥܠܘܗܝ. ܐܝܟ
ܥܒܝܕܘܬܐ ܕܥܠܘܗܝ. ܡܢܗ
ܢܗܘܐ ܡܢ ܕܗܒܐ ܘܬܟܠܬܐ
ܘܐܪܓܘܢܐ. ܘܙܚܘܪܝܬܐ ܕܥܙܝܠܐ
9 ܘܒܘܨܐ ܕܡܥܙܠ. ܘܬܣܒ ܠܬܪܬܝܢ
ܟܐ̈ܦܐ ܕܐܣܡܪܓܕܐ. ܘܬܓܠܘܦ f.88.r.
ܒܗܘܢ ܫܡܗ̈ܐ ܕܒ̈ܢܝܐ
10 ܕܐܝܣܪܝܠ. ܫܬܐ ܫܡܗ̈ܐ
※ ܕܝܠܗܘܢ↙ ܥܠ ܟܐܦܐ ܚܕܐ.

[5] ܕܐܚ̈ܝܕܢ ܐܚܕ̈ܐ
ܡܢ ܐܚܕ̈ܐ. ܝܗ

υφαντον = sub obelo.

7. ετερα την ετεραν = — in textu, ut Hm 72 et AH, sed marg. συνεχομεναι ετερα εκ της ετερας, ut utar Graeco textu, quem item vertit noster XXVI, 3 bis. Index hujus lectionis deest in textu et margine, sed est lectio e regione lineae a .ܠܗ̇ αυτῳ incipientis.

μερεσιν = + ※ Γ. αυτου ↙.

8. ποιησιν = + αυτων.

καθαρου = —.

9. λιθους, λιθους = λιθους.

εν αυτοις = επ' αυτοις, vel επ' αυτους: utrumque affines habent.

10. ονοματα = + ※ Ε. αυτων ↙.

ενα, και τα εξ ονοματα τα λοιπα = ενα, κατα ονοματα. ※ τα ↙ λοιπα εξ. Vox κατα, quam nullus testis Graecus exhibet, est, ut patet, Interpretis confusio vocum ΚΑΙΤΑ, ut scribebatur in continua scriptura, cum ΚΑΤΑ, cum vix in Syro potuerit corrumpi ܐܝܟ ܫܡܗ̈ܝܗܘܢ και τα ονοματα in ܘܫܡܗ̈ܝܗܘܢ κατα ονοματα, quod et AH legit in suo codice, cum Hm afferat *secundum nomina eorum*. Quoad *eorum*, quod AH dedit et Syrus haberet per se in suffixo nominis, nullus

ܐܝܟ ܡܘ̈ܠܕܝܗܘܢ. ※ ܕܝܠܗܘܢ↙ ܫܬܐ
ܕܫܪܟܐ ܥܠ ܟܐܦܐ ܗ̇ܝ
ܠܬܘ̈ܠܕܬܗܘܢ. ܐܝܟ ܢܚܬܘܪܘܬܐ
11 ܕܥܒܕܝܗܘܢ. ܥܒܕܐ ܕܐܘܡܢܘܬܐ
ܕܦܣܠܐ ܟܐܦܐ. ܓܠܘܦܐ ܕܚܬܡܐ.
ܬܓܠܘܦ ܒܗܘܢ ܠܬܪܬܝܢ ܟܐ̈ܦܐ
ܥܠ ܫܡܗ̈ܐ ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ.
ܕܚܒ̈ܝܫܢ [6]ܒܚܒܫܐ ܕܕܗܒܐ
12 ܬܥܒܕ ܐܢܘܢ ※ ܐܢܝܢ↙. ܘܬܣܝܡ
ܠܟܬܦ̈ܬܗܘܢ ܟܐ̈ܦܐ ܥܠ
ܟܬܦܬܐ ܕܡܚܫܒܬܐ. ܟܐܦܐ
ܘܕܘܟܪܢܐ ܐܢܝܢ ܠܒ̈ܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ.ܝܗ. ܘܢܫܩܘܠ ܐܗܪܘܢ

[6] ܐ. ܡܚܒܫ̈ܬܐ
ܣ. ܡܣܕܪ̈ܬܐ

Graecus legit, nec H, et ex indole linguae puto additum, cum suffixo hic noster utatur nomini addito, qua ratione raro reddit pronomina, non voculae ܕܝܠ. AH ex nostro versus nihil testatur.

11. ισραηλ = + περικεκυκλωμενους, και συνεσφιγμενους χρυσιῳ ποιησεις ※ αυτους ↙. Marg. autem ad συνεσφιγμενους: Α. συνεσφιγμενους. Σ. *dispositos* (*lapides*), supplerem enim ex contextu puncta *ribui*, quae desunt in codice. Variat quidem paullo forma Syri pro eodem Graeco, quod dedi pro textu et Aquila, sed non semper, imo raro noster reddit praepositiones verborum cum sensum non mutant, et eadem radix, qua utitur sensu eodem, postulat fere eandem vocem Graecam. Ne συνεσφραγισμενους aliquot testium Hmm dem textui vetat Syra vox, nisi contra suum morem sensum potius noster reddiderit, quam literam.

12. λιθοι = supplenda puncta *ribui* in ܟܐܦܐ, ut non raro, male omissa; patet ex contextu, et AH dedit *lapides*.

μνημοσυνου = *et* μνημοσυνον, Graecum sine copula sic legunt ulli Hmm cum affini 72,

¹ܕܩܘܣܘܡܒܘܛܘܢ² ܘܡܨܢܦܬܐ܂
ܘܢܥܒܕܘܢ ܐ̈ܣܛܠܐ ܩܕܝ̈ܫܬܐ
ܠܐܗܪܘܢ ܐܚܘܟ ܘܠܒ̈ܢܘܗܝ
5 ܠܡܟܗܢܘ ※ܕ ܢܗܘܘܢ ܠܝ ܟܗ̈ܢܐ܂ ܘܗܢܘܢ
ܢܣܒܘܢ ܕܗܒܐ ܘܬܟܠܬܐ

ܘܐܪ̈ܓܘܢܐ ܘܙܚܘܪܝܬܐ ※ܕܨܒܝܥܬܐ³ ↙
6 ܘܒܘܨܐ܂ ܘܢܥܒܕܘܢ ܠܡܥܦܪܬܐ
※ ܡܢ ↙ ܕܗܒܐ ܘܬܟܠܬܐ܂
⁴ܘܐܪ̈ܓܘܢܐ ܘܙܚܘܪܝܬܐ ܕܨܒܝܥܐ܂
ܘܒܘܨܐ ܕܡܥܙܠܐ܂ ܥܒܕܐ

¹ ܣܡܟ̈ܐ

² ΚΟΣΥΜΒΩΤΟΝ

³ ܐ. ܬ. ܡܫܚܠܦܬܐ.
ܣ. ܬܢܝܢܘܬ ܨܒܥܐ.

⁴ ܐ. ܘܐܪ̈ܓܘܢܐ
ܘܬܘܠܥܬܐ
ܡܫܚܠܦܬܐ.
ܣ. ܘܐܪ̈ܓܘܢܐ
ܘܙܚܘܪܝܬܐ
ܬܢܝܢܘܬ ܨܒܥܐ.
ܬ. ܡܫܚܠܦܬܐ܀

Theodotio in Hexaplis, sed testis affertur una ER, quae nomen Theodotionis non apponit, sed notam αλλος; falso autem apponi Theodotionis nomen evincitur ex versione diversa ejusdem in nostro mox afferenda. H non habet εκ, quod ex Symmacho, ut alibi fecit contra literam H ex ipso vel alio Interprete, sub asterisco supplevit Origenes; cf. supra XXV, 19, et alibi idem arbitror vidisse. Copulam ante κοκκινου habent multi codices in Kennicott et De Rossi, HS, Jonat, P, Vulg, Ar, Pers, et apud De Rossi Arabs Mauritanus, et Onkelos in mss. et editionibus ullis. Cum testes additamenti Hmm sint pauci ac qui Hexaplaria servant, non solum εκ, sed et cetera sub asterisco erant ponenda, sed decidit, fortasse quod ante χρυσιου alius fuerit sine siglis Interpretum, cum super εκ esset nota ܣ Σ. Ante ܕ vocis ܕܗܒܐ paullo altius est quidem parva rasura, sed ex ratione ejus non puto fuisse ibi asteriscum. Omisso asterisco et metobelus decidit, qui post και ante βυσσου fuisset apponendus. Marg. autem ad και πορφυρας A. *et purpuram et vermem varium.* Σ. *et* (ex) *purpura et coccino bis tincto.* Θ. *vario;* quae Theodotionis lectio refertur voci νενησμενου, ut patet, et ex Graeco διαφορου relato ad κοκκινου genus mutuata est in Syro. Casus praeterquam pro Symmacho, cujus εκ in textum receptum definit, per se incerti in Syro; pro Aquila literae H tenaciori, collatis et Hexaplis XXXIX, 8, accusativus erat probabiliter.

και χιτωνα κοσυμβωτον, και κιδαριν = και χιτωνα, και κιδαριν κοσυμβωτον: sic solus. Marg. autem ad κοσυμβωτον: συσφιγκτον, quod Aquilae et Theodotioni dant Hexapla in Ap., vel etiam σφιγκτον, quod habet anonyme VIIm; Syrus enim utrumque aeque reddit collatis infra v. 25 in additamento Hexaplari, XXXIX, 21, et 4 Reg. XII, 10. Et deinde vox Graeca, minio uti et indices, sub qua rasura, in qua videtur omnino ex vestigiis fuisse eadem vox Graeca, quae ex aliquo errore scripturae fuerit deleta et rescripta. Ceterum sic vox Syra, quae est materialis descriptio vocis Graecae praeposito ܕ quasi nomine ex adjectivo efficto, ut fecit XXV, 5 textu et marg., ubi cf. notam; et ex Syra scriptura ac Graeca voce vere κοσυμβωτον fuisse in Graeco archetypo apparet, non aliam vocis formam.

αρων = ⟶ τῳ αδελφῳ σου.

ιερατευειν = ⟶ ※ 'Ε. αυτον ↙. Asteriscus est in rasura fere totus, sed 1 m.

5. κοκκινον = ⟶ ※ κεκλωσμενον ↙. Huic voci autem marg. apponitur: A. Θ. το διαφορον. Σ. το διβαφον. Vocem H respondentem omittit codex HS 64 in Kennicott.

6. και ποιησουσι = sub ܥܒ parva rasura, punctum erat ut videtur.

εκ βυσσου = ※ Σ. εκ ↙ χρυσιου, και υακινθου, και πορφυρας, και κοκκινου νενησμενου, και βυσσου. Praeter Hmm (in quibus mala collatio de και ante βυσσου, quod ER in notis habet in eadem lectione), ut Syrus legeret

[illegible]
[illegible]
[illegible] f. 87. r.
21 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
XXVIII, 1 [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
2 [illegible]
[illegible]
[illegible]
3 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
4 [illegible] f. 87. v.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[6] [illegible]
[7] [illegible]
[8] [illegible]
[9] [illegible]

tem de AH a nostro verso, deesse καθαρον, quod sub obelo positum omisit fortasse noster, et videtur glossema vocis ατρυγον, collato Hesychio, quem refert etiam Schleusner, vel alia versio. VIIm voci ατρυγον apponit ἔλαιον καθαρὸν τρυγίαν μὴ ἔχον....... ἐκ σπερμάτων (ulla evanuerunt in codice male habito).

καυσαι = —.

21. κυριου = marg. ΠΙΙΠΙ.

XXVIII, 1. *Lectio Dominicae XXXIV*, post Pascha, ut supra. Et marg.: *Stichi MMC*.

αυτου = ⸓ ※ Θ. μετ'αυτου ↙.

και εκ = εκ.

μοι = ⸓ ※ 'Ε. αυτον ↙. Hm 72 anonyme ponit ante μοι, ut Aquila, Symmachus et Theodotio in Hexaplis, et etiam H necessario, cum suffixo ad verbum utatur. Ad sequentem καρων transtulit noster et cum eo conjunxit, cum v. 3 et 5 locum H sequatur. In codice est vere [illegible] 'Ε., non [illegible] Γ. H cum nostro, HS cum LXX. Puncta ad [illegible] reprobantur lineolis primae manus.

και ναδαβ = ⸓ και ↙ ναδαβ: omittit και Hm 72.

και ελεαζαρ = ⸓ και ↙ ελεαζαρ.

3. σοφιας και αισθησεως = αισθησεως: marg. autem: σοφιας.

την αγιαν = sub obelo.

ιερατευσει = ⸓ ※ 'Ε. αυτος ↙. H cum Syro, cum LXX HS.

ας = marg. inf. nota Quinternionis [illegible] X.

4. το περιστηθιον = Σ. Θ. το λογιον. Et Scholion in linea rubra ornata, sine indice, sed refertur, ut patet, ad marg. lectionem: το λογιον *est indumentum apparatum manifestationis, quod ponitur super pectus principis sacerdotum*. In vocibus, quae verti *indumentum apparatum manifestationis* serviliter, ut indefinitum quid, quod habent, relinquerem, puto latere μαντειον, quo utitur Suidas in voce explicanda: λογειον. το μαντειον, οπερ εφορει ο ιερευς, κ. τ. λ. Ceterum [illegible] σκευος σκευαστον Es. LIV, 17, cf. et infra 27 text. et marg. in additamento Hexaplari, et Ezech. XXIII, 12 Sym.

÷ ܥܡܘ̈ܕܐ ܕܝܠܗܘܢ ܥܣܪܐ.
ܘܒ̈ܣܝܣ ܕܝܠܗܘܢ ܥܣܪܐ ↙.
14 ܘܕܚܡܫܬܥܣܪܐ ܐܡ̈ܝܢ ܪܘܡܐ
ܕܐܪ̈ܟܘܢ ³ܠܟܬܦܐ ܚܕ. ܥܡܘ̈ܕܐ
ܕܝܠܗܘܢ ܬܠܬܐ. ܘܒ̈ܣܝܣ ܕܝܠܗܘܢ
15 ܬܠܬܐ. ⁴ܘܟܬܦܐ ܗܘ ܬܪܝܢܐ.
ܕܚܡܫܬܥܣܪܐ ܐܡ̈ܝܢ ÷ ܪܘܡܐ ↙
ܕܐܪ̈ܟܘܢ. ܥܡܘ̈ܕܐ ܕܝܠܗܘܢ
ܬܠܬܐ. ܘܒ̈ܣܝܣ ܕܝܠܗܘܢ ܬܠܬܐ܀.܀
f. 86. v. 16 ܘܠܬܪܥܐ ܕܕܪܬܐ ܦܪܣܬܐ
ܕܥܣܪܝܢ ܐܡ̈ܝܢ ÷ ܪܘܡܐ ↙ ܡܢ
ܬܟܠܬܐ ܘܐܪܓܘܢܐ ܘܙܚܘܪܝܬܐ
ܕܨܒܝܥܐ. ܘܒܘܨܐ ܕܡܫܙܪ.
ܒܡܥܒܕܢܘܬܐ ܕܨܝܪܐ
ܕܡܦܣܚܢܐ. ܥܡܘ̈ܕܐ ܕܝܠܗܘܢ

ܬܠܬܐ. ܘܒ̈ܣܝܣ ܕܝܠܗܘܢ
17 ܬܠܬܐ܀.܀ ܟܠܗܘܢ. ܥܡܘ̈ܕܐ
ܕܕܪܬܐ ܚܕܪ ܚܕܪܝܗ̇ ܕܡܚܦܝܢ
ܒܣܐܡܐ. ܘܩ̈ܘܠܒܐ ܕܝܠܗܘܢ
ܕܣܐܡܐ. ܘܒ̈ܣܝܣ ܕܝܠܗܘܢ
18 ܕܢܚܫܐ. ܘܐܘܪܟܗ̇ ⁵ ܕܕܪܬܐ. ܡܐܐ
ܥܠ ܡܐܐ. ܘܦܬܝܗ̇ ܚܡܫܝܢ ܥܠ
ܚܡܫܝܢ. ܘܪܘܡܗ̇ ܕܚܡܫ ܐܡ̈ܝܢ
ܡܢ ܒܘܨܐ ܕܡܫܙܪ. ܘܒ̈ܣܝܣ
19 ܕܝܠܗܘܢ ܕܢܚܫܐ܀.܀ ܘܟܠܗܘܢ
ܡܐܢܘܗ̇ ܕܡܫܟܢܐ ܘܟܠܗܘܢ
ܡܐܢ̈ܘܗܝ ܦܘܠܚܢܗ: ܘܟܠܗܘܢ ܣ̈ܟܐ
20 ܕܕܪܬܐ ܕܢܚܫܐ܀.܀ ܘܐܢܬ ܦܩܕ
ܠܒ̈ܢܝ ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܘܢܣܒܘܢ ܠܟ
ܡܫܚܐ ܡܢ ܙܝܬܐ ܕܟܝܐ

³ ܐ. ܣ. ܬ. ܕܟܬܦܬܐ
ܚܕܐ. ܚܝ

⁴ ܐ. ܣ. ܬ. ܘܟܬܦܬܐ
ܬܪܝܢܝܬܐ. ܚܝ

⁵ ܕܝܢ.

στυλοι αυτων δεκα, και βασεις αυτων δεκα = sub obelo; omnia reprobat VIIm, omittit Arm. ed. in Hm, sed non Arm Zohrab, nec ed. Ven. anni 1860. In codice contra morem deest ÷ initio secundae lineae.

14. τῳ κλιτει = Α. Σ. Θ. *humeri unius.* Hexapla et App. Hm solum Α. Σ. τῃ ωμιᾳ cum litera H. Additio ܚܕܐ *unius* in Syro ex textu LXX est, ut apparet. Sed et casus etiam in Syro corruptus est.

15. και το κλιτος = Α. Σ. Θ. *et humero secundo:* H ad literam cum istis, HS ad literam cum LXX, sed isti utrumque item reddunt, collatis v. praecedenti, et 9, 11, ac alibi pro utroque.

το υψος = sub obelo.

16. το υψος = sub obelo: reprobat VIIm.

18. το δε μηκος = και μηκος: marg. autem δε post μηκος inserendum ex indice inter μηκος et της αυλης, sed hoc ex forma linguae Syrae, licet reapse in Graeco fuerit post το.

19. κατασκευη = ÷ της σκηνης.

εργαλεια = ÷ αυτης: est quidem in Syro per suffixum redditum nomini adjectum, non voculae ܕܝܠܗ additum, ut mos est, sed cum addant αυτης solum affines Hmm 58, 72 cum AH et Arm, et interdum hac etiam ratione Syrus reddat pronomina, omnino probabiliter legit et ipse.

οι πασσαλοι = παντες οι πασσαλοι.

20. ελαιων = in singulari; infra XXX, 24 est cum punctis *ribui,* quae fortasse hic omissa, sed usus Syrus fert et singularem pro plurali, et propius H noster respondet.

ατρυγον καθαρον = ατρυγον, omisso καθαρον, ut probabilius omnino ex vi vocis Graecae et Syrae, et cum nostro puto esse AH et Slav. Ostr., quos Hm affert tamquam omittentes ατρυγον, cum conjiciendum sit, sal-

ܕܠܣܛܪܐ ܘܩܘ̈ܩܣܐ ܕܝܠܗܘܢ.
f.86.r. [8]ܘܦܣ̈ܠܝܕܣ[9] ܕܝܠܗܘܢ ܕܣܐܡܐ. ܡܚ.
11 ܘܠܣܛܪܐ ܓܪܒܝܐ ܗܘ ܕܝܠܗ ܡܢ ܓܪܒܝܐ.
ܘܐܣܛܘ̈ܢܐ ܕܡܐܐ ܐܡ̈ܝܢ ܐܡܝܢ.
ܘܒ̈ܣܝܣܐ ܕܝܠܗܘܢ ܥܣܪܝܢ. ܘܩ̈ܘܩܣܐ
ܕܝܠܗܘܢ ܥܣܪܝܢ ܕܢܚܫܐ.
ܘܩܘ̈ܩܣܐ ܕܝܠܗܘܢ ܘܦܣ̈ܠܝܕܣ

ܕܐܣܛܘ̈ܢܐ ÷ܘܒ̈ܣܝܣ⸓ ܟܣܝܦܢ
12 ܒܣܐܡܐ.ܡܚ. ܘܦܬܝܗ ܕܕܪܬܐ
ܕܠܡܥܪܒܐ ܣܬܪ̈ܐ. ܘܐܣܛܘ̈ܢܐ ܕܣܬܪܐ
ܐܡ̈ܝܢ. ܒܥܣܪ̈ܝܢ ܕܝܠܗܘܢ ܒܢܚܫܐ.
ܘܩܘ̈ܩܣܐ ܕܝܠܗܘܢ ܒܢܚܫܐ.ܡܚ.
13 ܘܦܬܝܗ ܕܕܪܬܐ ※[2]ܩܕܡܝܬܐ⸓ ܕܟܠܗ
ܡܕܢܚܐ. ÷ܘܐ̈ܣܛܘܢܐ⸓ ܕܣܬܪܐ ܐܡ̈ܝܢ.

[8] ܐ. ܕܩܘܩܐ ܗ̇ܝ
[9] ΚΑΙΨΑΛΙΔΕΣ
[1] ܦܣ̈ܠܝܕܣ ܡܠܒܟ̈ܢܐ
ܐܝܬܝܗܝܢ ܕܢܚܫܐ.
ܐܘ ܕܦܪܙܠܐ ܐܘ

ܕܣܐܡܐ ܘܫܪܟܐ.
ܗܠܝܢ ܕܓܙܡܢ ܘܠܒܟܢ
ܠܡܕܡ ܒܡܕܡ ܗ̇ܝ
[2] ܐ. ܠ. ܠܣܛܪܐ ܗ̇ܝ
ܣ. ܠܘܩܒܠ ܦܪܨܘܦܐ.

και αι ψαλιδες = minio indices et voces Graecae, quae superscribuntur ipsi voci Syrae in margine superiori, et sic omisso *αι* ex oscitantia, puto, propter praecedens *και* in scriptione continua, cum nullus Hm omittat; nam de Arm, quod interdum adnotat Hm deesse, nihili est ex ratione linguae Armeniacae. Et marg. Α. *glutinamentum*, sed ex H in plurali legendum esset, ac omissa puto puncta *ribui*, quod interdum ex oscitantia fecit noster amanuensis, ut XXVI, 2. Infra XXXVIII, 10 Aquila item ܕܩܘܩܐ sed cum *ribui*, et XXXVIII, 17 item Aquila, Symmachus et Theodotio. VIIm hic anonyme in margine *προσκολλήματα*, XXXVIII, 10 *συγκολλήματα*: vertit autem noster per ܘܐܩܘܩ *και προσκολλησω* Ezech. XXIX, 4, et ܡܩܘܩ *συγκολλων* Eccli. XXII, 7. Probabiliter ergo *προσκολληματα* et *συγκολληματα* sunt Aquilae; qui verbum ejusdem stirpis ac hic nomen vertit *προσεκολληθη* Deut. VII, 7 in Hex. Et probae notae sunt vocabula, ut *ανακολλημα, επικολλημα, παρακολλημα*. Notandum tamen infra, XXXVIII, 11, 12 (Hm XXXVII, 9, 10), in textu ex Theodotione esse ܕܩܘܩܐ, ubi praeter Compl., non satis fidum testem hic, servavit Graecum *αι ψαλιδες* utrobique VIIm, in aliis paullum varians a Compl. Sed diversa vox hic in textu et Aquila innuit satis, puto, diversam vocem. Sequitur deinde sine indice ubique Scholion: *αι ψαλιδες sunt forcipes aeris, aut ferri aut argenti et caetera, quae incidunt et retinent aliquid in alio.* Idem Scholion contractius infra XXXVI, 38.

ψαλιδες = ⳼ *αυτων*. Suffixum omittit unus codex HS in Kennicott.

11. *απηλιωτην* = *βορραν*.

κρικοι = ⳼ *αυτων*: H deest suffixum in alia lectione, sed HS cum nostro.

και αι βασεις αυτων = ÷ *και αι βασεις* ⸓ VIIm reprobat *αυτων* notae praecedentis, et *των στυλων· και ἁι βασεις περιηργυρωμεναι αργυρω*, et refinxit cum H totum locum *καὶ οἱ κρίκοι τῶν στύλων καὶ αἱ ψαλίδες αὐτῶν ἀργυραί*.

12. *το δε ευρος* = *και ευρος*.

13. *αυλης της* = *αυλης* ※ *το πρωτον* ⸓ *το*. Marg. Α. Θ. *ad latus.* Σ. *contra faciem;* quae non ad *πρωτον*, juxta indicem sed ad vocem לפאת praecedentem referuntur, quae in LXX non repraesentatur. VIIm ad *και ευρος* apponit *καὶ τὸ κλίτος* et *πλάτος*, priora videntur referre corrupte lectionem Aquilae et Theodotionis, et ideo puto fuisse corrupta quod ad *και ευρος* fuerint apposita, cum vocem H omissam reddentia posteriori loco essent referenda.

νοτον = *ανατολας*.

ιστια = sub obelo; omittunt VII, in quo nullus deinde supplevit, August.

7 ܘܡܥܠܬ ܐܢܘܢ ܒܥܩܠܐ. ܦܠܠ
ܠܩ̈ܘܦܐ ※ܕܝܠܗ ܒܥܙ̈ܩܬܐ.
ܘܢܗܘܘܢ ܩ̈ܘܦܐ ܥܠ ܬܪܝܢ
ܓ̈ܒܘܗܝ ܕܡܕܒܚܐ ܡܐ ܕܡܫܩܠܝܢ
8 ܠܗ. [8]ܚܠܝܠܐ ܕܕ̈ܦܐ ܬܥܒܕܝܘܗܝ.
ܐܝܟ ܗܘ ܕܐܬܚܘܝ ܠܟ ܒܛܘܪܐ.

9 ܘܬܥܒܕ ܠܡܫܟܢܐ. ܘܠܓܒܐ ܕܪܬܐ
ܠܬܝܡܢܐ ܒܥܒܪܐ ܕܟܠܗ ܠܡܕܢܚܐ.
[7]ܘܐܪ̈ܟܣ ܕܕܪܬܐ ܡܢ ܒܘܨܐ
ܟܬܝܢܐ. ܕܡܐܐ ܐ̈ܡܝܢ ܐܘܪܟܐ
10 ܕܓܒܐ ܚܕ. ܘܥܡ̈ܘܕܐ ܕܝܠܗܘܢ
ܥܣܪܝܢ ܘܒ̈ܣܝܣܐ ܕܝܠܗܘܢ ܥܣܪܝܢ

[8] ΚΟΙΛΟΝ

[7] ΪΣΤΙΑ

dicem habet diversum a praecedenti, sed qui in textu non apponitur. Nullibi enim melius quam hic poni potest ex sensu. Vocem H sensu quidem eodem sed aliis vocibus reddunt Interpretes illi XXX, 4, XXXIX, 35 Hex., et ex his potius quam *portantes*, *gestantes*, ut Lexicum Michaelis sine exemplo interpretatur cum Ferrario, reddidi *vectes*, quod vocis forma fert, ut ܡܫܩ̈ܠܐ pro σκυταλαι infra XXX, 4, 5. Eadem vox Syra occurrit infra XL, 20 in Aq., Sym. et Theodotione pro eadem voce H ac hic, et in textu LXX est διωστηρας quod vertitur in Syro ܩ̈ܘܦܐ, ut hic αναφορεις; item occurrit pro Theodotione XXXVIII, 3, ubi LXX et alii Interpretes aliter pro יעים. Si quid ex etymo inferendum, quod satis sectatur noster Interpres, putarem habuisse αρτηρες, cum per ܫܩܠ reddat v. 7 et alibi αιρω cum ejus compositis; vox occurrit Neh. IV, 17, ubi Pescito reddit ܩ̈ܘܦܐ, ut hic, quo etiam hic saepe et alibi noster reddit αναφορεις, sed in Nehemia vox H alia est ab illa hujus loci, licet ejusdem sensus radicalis, quem potius quam formam respexerunt LXX et Pescito. VIIm apponit αναβασταζοντας, sed per ܛܥܢ reddit noster verbum Jud. XVI, 3, itemque βασταζω, 4 Reg. XVIII, 14, et non lectio Interpretum, sed glossa omnino videtur, collatis Glossariis apud Schleusner sub αναφορευς.

7. τους αναφορεις = ÷ ※ αυτου ↙: H cum Syro, HS cum ER.

πλευρα = δυο πλευρα: H cum Syro, sed cum ER codices H Kennicott 193, 244, et super rasura scribit שתי codex H Kennicott 110: de codice 193 tamen imperfecta

est collatio, ut jam adnotavi de hoc codice IX, 23 et alibi, cum manu fere coaeva suppleatur vox in margine, post quam est una vel duae literae, quas assequi non potui.

8. κοιλον = minio indices et vox Graeca in marg.

εν τῳ ορει = in codice deest punctum literae ܪ vocis ܒܛܘܪܐ.

αυτο = —.

9. σκηνη. εις το κλιτος το προς λιβα ιστια = σκηνῃ εις το κλιτος το προς νοτον. ιστια: sic interpungit VII; de vocibus λιβα et νοτον per se incertum, quia si diversa voce vertit noster duo nomina Ezech. XLVII, 20 (Hm 19), eadem utitur pro utroque Ps. LXXVII, 26, sed νοτον probabilius legit, quia cum aliis Hmm sic habent affines 15 et 72. Vox Graeca ἵστια et indices minio exarantur.

κεκλωσμενης = νενησμενης probabiliter cum VIIp, quia κεκλωσμενος passim vertit per ܡܥܙܠܐ, contra νενησμενος per ܥܙܝܠܐ XXVIII, 6, XXXV, 25. Sed voces Syrae et Graecae per se invicem sibi respondent.

μηκος εκατον πηχεων = εκατον πηχεων μηκος.

τῳ ενι κλιτει = *lateris unius*, liberius.

10. οι στυλοι = nihil de Syro hic adnotandum, sed corrigo errorem in nota ad XXVI, 32, in quem me traxerunt Hexapla, cum Scharfenberg *Animadversiones* ad h. l. non inspexissem. Lectionem enim ex Theodoreto illic positam ex ipso Theodoreto collato diligentius recte Scharfenberg retrahit ad XXVI, 15. Restat ergo quod in fine notae dicebam, ab ignaro nempe H notam illam Syram appositam fuisse.

5 ܘܬܥܒܕ ܠܐܣܟܪܬܐ ܐܝܟ ܥܒܕܐ
ܥܙܩܬܐ ܕܢܚܫܐ ܥܠ ܐܪܒܥ
ܦܐܬܐ※ܕܝܠܗ̇↙ܕܟܠܗ̇. ܘܬܣܝܡܝܘܗܝ
ܠܬܚܬ ܠܐܣܟܪܬܐ ܕܡܕܒܚܐ ܡܢ

ܠܬܚܬ. ܘܬܗܘܐ ܕܝܢ ܗܝ ܐܣܟܪܬܐ
ܥܕܡܐ ܠܦܠܓܗ ܕܡܕܒܚܐ.
6 ܘܬܥܒܕ ܩܘ̈ܦܐ ܠܡܕܒܚܐ.
ܩܘ̈ܦܐ[4] ܡܢ ܩ̈ܝܣܐ ܠܐ ܡܬ̈ܚܒܠܢܐ.

[4] ܐ. ܗ. ܠ. ܡܨܝܕܬܐ ܗܘ

[5] ܐ. ܗ. ܠ. ܡܩܦܦܐ

sed qua sensum bene reddit; formam εργον δικτυωτον in loco parallelo XXXVIII, 4 reddit sine ܐܝܟ; sed ibi item P, licet H idem sit ubique.

υπο = επι.

κλιτη = —+— ※ Γ. αυτου ↙. Pro ܗ̇ Γ fortasse legendum ܠ 'E., sed illud probabilius.

5. αυτους = αυτην Hm 72 cum H; nec ipse HS, forma non re differens, favet ER, quacum in genere, non in numero convenit; Syrum αυτην puto habuisse cum in singulari legat, sed genus commutans retulit fortasse ad ܐܝܟ ܥܒܕܐ εργῳ, cum praecedens ܠܐܣܟܪܬܐ τῃ εσχαρᾳ, cui refertur, sit in Syro fem., ut patet ex v. seq. et XXXVIII, 5. Error fortasse amanuensis est; nisi etiam correxerit Origenes αυτο ex Interpretibus legentibus κοσκινωμα, et correctionis notae deciderint, sed jam vidimus in simili casu XXVI, 15 ex textu commutare genus.

6. τῳ θυσιαστηριῳ αναφορεις = αναφορεις τῳ θυσιαστηριῳ, αναφορεις: item H, sed secundum αναφορεις omittit codex unus H Kennicott.

αναφορεις 2º in Syro = Α. Σ. Θ. *rete*. Linea curva et recurva sigla separantur a lectione. Index quidem idem in textu et margine, et est ubi indicavi, sed referendum, ut patet, voci η εσχαρα v. 5, ubi in H est הרשׁת, quod δικτυον reddunt alibi LXX, Symmachus, et resoluta forma H per δικτυωτον v. 4 οι λοιποι. Ne huic loco vero retraham lectionem haec me tenent, primum quod mutandum esset ܡܨܝܕܬܐ in ܕܡܨܝܕܬܐ, ut reddat δικτυωτον, ut in textu illic et alibi, secundum quod potius tunc conjuncta fuisset lectio cum parte ejus prima ܐܝܟ ܕܟܪܒܠܐ, κοσκινωμα in Hexaplis. Huic vero loco αναφορεις refero lectionem sequentem Α. Σ. Θ. *vectes*, quae in-

Interpretum in H vertendo fert., ut patet ex Lexx. ad Hexapla, et ex locis mox afferendis. Praeterea XXXV, 17 (16 H) Syrus dedit in textu ܠܐܣܟܪܬܐ, apposito in marg. και το κοσκηνωμα (sic), et XXXVIII, 4, qui est locus parallelus nostro, in textu est ܐܣܟܪܬܐ εσχαραν, in marg. anonyme ܟܪܒܠܐ, quae est idem ac hic nomen; utrobique autem H utitur eadem ac hic voce. Demum κοσκινον vertit Syrus ܟܪܒܠܐ Eccli. XXVII, 4 in textu, et Amos IX, 9 in Aquila et Symmacho, ubi H utitur voce ejusdem stirpis ac hic. Quidni ergo in Syra lectione lateat κοσκινωμα Hexaplorum, quam rarissimam vocem notionem quidem vocis κοσκινον habere, sed ex ipso contextu quid simile cribro potius quam cribrum verum indicare noster judicaverit, nec male, et ideo reddiderit, ut fecit? Equidem quid dubii ei haesisse de hac voce subobscure innuit ipse infra XXXV, 17, ubi, ut retuli, alia voce usus in textu, sibi non constans in voce eadem Syra usurpanda, ipsum Graecum apposuit, quasi, ut ex aliis ejus locis arbitror, Syram vocem non judicaret reddere adamussim Graecam. Prouti est tamen Syra lectio aliquid fortasse passa est, fortasse delendum ܕ, ita ut sit ܐܝܟ ܟܪܒܠܐ, quod propius abesset a voce κοσκινωμα pro forma, ut statim reddit εργῳ δικτυωτῳ per ܐܝܟ ܥܒܕܐ, ܕܡܨܝܕܬܐ, vel etiam aliquid fortasse supplendum ante ܕܟܪܒܠܐ.

εργῳ δικτυωτῳ = *sicut opus reticulatum*, liberior in forma versio LXX, a P fortasse pendens, quae item vertit H; εργον δικτυωτον, quod legit Hm 76 et refinxit VIIm, H propius reddere videretur, sed reapse, ut puto, ER Syrus reddit, usus libera forma,

37 ܕܡܫܟܢܐ. ܘܬܥܒܕ ܠܦܪܣܐ
ܚܡܫܐ ܥܡܘܕ̈ܝܢ ※ ܕܠܐ ² ܡܬܚܒܠܢܐ.
ܘܬܚܦܐ ܐܢܘܢ ܒܕܗܒܐ.
ܘܩܦܣ̈ܝܗܘܢ ܕܝܠܗܘܢ ܕܕܗܒܐ.ܡ̣ܢܗ.
ܘܬܢܣܘܟ ܠܗܘܢ ܚܡܫܐ ܒ̈ܣܝܣܐ
XXVII, 1 ܕܢܚܫܐ. ܘܬܥܒܕ ※ ܠܗ̇ ܠܡܕܒܚܐ ܡܢ
ܩܝ̈ܣܐ ܠܐ ܡܬܚܒܠܢܐ. ܕܚܡܫ
ܐܡ̈ܝܢ ܐܘܪܟܐ ܘܕܚܡܫ ܐܡ̈ܝܢ
ܦܬܝܐ. ܡܪܒܥܐ ܢܗܘܐ ܗܘ
ܡܕܒܚܐ. ܘܬܠܬ ܐܡ̈ܝܢ ܪܘܡܐ

² ܐ. ܕܣܛܝܡ.
ܣ. ܕܟܘ̈ܒܢܐ.

2 ܕܝܠܗ.ܡ̣ܢܗ. ܘܬܥܒܕ ܩܪ̈ܢܬܐ ※ ܕܝܠܗ ↙
ܥܠ ܐܪ̈ܒܥ. ܙܘܝ̈ܬܐ ※ ܕܝܠܗ ↙.
ܡܢܗ ܢܗܘ̈ܝܢ ܩܪ̈ܢܬܐ ※ ܕܝܠܗ ↙.
3 ܘܬܚܦܐ ܐܢܘܢ ܒܢܚܫܐ.ܡ̣ܢܗ. ܘܬܥܒܕ
ܕܟܠܗ ܠܡܕܒܚܐ. ܘܠܡܣܝܡܬܐ
ܕܝܠܗ ܘܠܡܙܪ̈ܩܐ ܕܝܠܗ. ܘܠܡܩܛ̈ܪܢܐ
ܕܝܠܗ ܘܠܡܚܬܐ ܕܢܘܪܐ ܕܝܠܗ. ܘܟܠܗܘܢ
ܡܐܢ̈ܐ ܕܝܠܗ ܬܥܒܕ ܕܢܚܫܐ.ܡ̣ܢܗ.
4 ܘܬܥܒܕ ܠܗ ³ܐܣܟܪܐ ܕܢܚܫܐ
f. 85. v. ܐܝܟ ܥܒܕܐ ܕܡܨܝܕܬܐ

³ ܐ. ܐܝܟ ܕܟܪܒܠܐ
ܣ.
ܬ.

Marg. vero: A. *Setim.* (in casu genitivo). Σ. *acanthinos*, Graece ακανθινους, ut supra XXV, 22, et in Hexaplis infra XXXV, 7.

XXVII, 1. θυσιαστηριον = ※ Σ. Θ. το ↙ θυσιαστηριον: το inserunt Hm 15, et VIIm. H cum Syro, cum ER HS. In codice ܠ est post ܕ ex loco antea impedito ex siglis positis super literis ܡܢ.

ευρος = in ܦܬܝܐ punctum secundum reprobatur lineola primae manus ex atramento, ideoque Syrus respondet Graeco.

2. κερατα = ÷ ※ 'E. αυτου ↙.
γωνιων = ÷ ※ 'E. αυτου ↙.
κερατα = ÷ ※ 'E. αυτου ↙.

3. και παντα = παντα: H cum Syro, sed correctio Scribarum in Kennicott 683, et primo unus liber H ejusdem cum ER.

4. εσχαραν = in plurali, nisi *ribui* ex oscitantia, vel potius unum sit punctum diacriticum, quod tamen in hac voce alibi deest. Marg. autem: A. Σ. Θ. *quasi cribri.* Sigla linea curva et recurva separantur a lectione, quae sine indice ubique, et prouti est videretur referenda ad sequens δικτυωτῳ, quod cum εργῳ vertitur ܐܝܟ ܥܒܕܐ ܕܡܨܝܕܬܐ. Sed in Hexaplis est οι λοιποι, κοσκινωμα δικτυωτον, ex quo patet reliquos Interpretes retinuisse δικτυωτον, quod neutiquam noster vertisset aliter ac in textu fecit, nec ipse usus

τῃ θυρᾳ της σκηνης = ※ 'E. τῃ θυρᾳ της σκηνης ↙: recte sub asterisco, cum habeant cum H solum Arm, in editionibus Zohrab et postrema anni 1860, et ex ratione collationis Hmm 15, 72, AH, Arm. Slav. Mosq., codex C in Aet, et margo prima manu Hm 130, qui testes sunt Hexaplares, quibus jungendi Hm 58, et ulli alii, qui partem lectionis habent, et Hexaplaria plus minus receperunt. Ex silentio Hm haberet etiam II, sed in editione Mai adnotatum ista esse in margine, non in textu, licet ut apparet prima manu, cum de secunda manu sileat Mai in nota; nonnulla vero Hexaplaria in margine, imo et in textu, quantum memini, in ullis libris habere videtur etiam II; pro margine cf. Praef. Caroli Vercellone, tom. I, p. xv, sintne ista ex codice Hexaplari, vel a simili ac Origenis opera alius cujusvis. Sed sint in II ista ex vera ac prima LXXvirali versione: cum desint ceteris testibus Graecis vel vetustissimis[1], et versionibus, inter quas sunt antiquissima CM, Latina vetus ex Augustino et codice E in Vercellone, *Var. Lect. Vulg.* ad calcem Exodi, et Aet in veteri textu, si erant in textu LXX, jam ante Origenem deciderant, saltem in pluribus libris, et in illis Origenis. De nota ܠ 'E aliquid dubii, ne sit ܘ Γ.

37. στυλους = ÷ ※ Θ. ασηπτους ↙.

mm

ܘܡܢܪܬܐ ܠܘܩܒܠ ܗ̇ܝ ܦܬܘܪܐ ※ ܕܡܫܟܢܐ ܡܢ ܣܛܪܐ

÷ ܕܡܫܟܢܐ ܗ̇ܘ ܕܠܘܬ ܓܪܒܝܐ܀ f. 85. r. ܘܐܪܓܘܢܐ ܘܙܘܗܪܬܐ ܕܡܥܙܠܐ.

36 ܘܬܥܒܕ ܦܪܣܐ ※ ܠܬܪܥܐ ܘܒܘܨܐ ܕܡܥܙܠܐ. ܥܒܕܐ

¹ ܒܥܒܪܝܐ ܕܫܡܪܝܐ. ܒܬܪ ܗܠܝܢ ܐܝܬ ܒܗ ܡܢ ܗܪܟܐ ܘܬܥܒܕ ܡܕܒܚܐ ܒܣܡ ܒܣ̈ܡܐ
ܕܒܣ̈ܡܐ ܡܢ ܩ̈ܝܣܐ ܠܐ ܡ̈ܬܒܠܝܢ. ܘܬܥܒܕܝܘܗܝ ܕܐܡܬܐ ܐܘܪܟܐ ܘܕܐܡܬܐ
ܦܬܝܐ ܕܪ̈ܒܝܥ ܢܗܘܐ. ܗܠܝܢ ܕܐܦ ܗܪܟܐ ܒܬܪ ܗܠܝܢ ܡܫܟܚ ܐܢܬ. ܒܬܪ
ܘܢܕܥܘܢ ܕܐܢܐ ܐܢܐ ܡܪܝܐ ܐܠܗܗܘܢ. ܗܘ ܕܐܦܩ ܐܢܘܢ ܡܢ ܐܪܥܐ
ܕܡܨܪܝܢ. ܕܐܬܩܪܐ ܒܗܘܢ ܘܐܗܘܐ ܠܗܘܢ ܐܠܗܐ ܕܝܠܗܘܢ܀

quentia ܡܢ ܗܪܟܐ non sunt, ut puto, nisi literalem versionem Graecorum απο τοῦ, nempe incipiendo a vocibus, quae sunt initium additamenti, quod HS hic inserit. Locus deinde allatus reapse est initium pericopae decem versuum textus Hebraeo-Samaritani, post v. 35 insertae, quos Hebraeus habet XXX, 1-10. Quae hic afferuntur ex Hebraeo-Samaritano (H XXX, 1-2) eum referunt, sed non sine varietate ex textu LXX derivanda; nempe HS esset, ut utar Graeco LXX quem Syrus sequitur, εκ ξυλων ασηπτων ποιησεις αυτο. πηχεως; dein HS addit αυτου post μηκος, et post ευρος, quod juxta H cum HS convenientem supplet Syrus infra XXX, 2 in textu LXX: in fine demum post τετραγωνον, cum abrumpat non liquet num omiserit εσται, quod deest solum in duobus codicibus H Kennicott, sed non in HS, nec in H. Vox ܗܪܟܐ *hic* indicat textum ipsum LXX, nempe in hoc ipso textu. *Post ista*, nempe post ea quae sequuntur in LXX ex horum ordine. Per sequens *post* demum etiam locus LXX capitis XXIX, v. 46, accurate definitur, ubi sint quae Hebraeo-Samaritanus huc transtulit, cum reapse post istum versum 46, postremum Capitis XXIX, statim sequatur XXX, 1, ubi tralatitia HS reperiuntur in H et in LXX. Textus versus 46 Capitis XXIX paullum differt a textu Syro infra, qui est Hexaplaris, cum hic reddat literaliter ER, imo et ratione formae ipsius linguae variat.

36. επισπαστρον = in plurali sine teste Hm. Num unum punctum esset diacriticum? Tunc cum ER concordaret; sed v. 37 et alibi punctum diacriticum est infra.

ignaro archetypi H est nota, quae tunc respicere potest v. 15 supra.

αι βασεις αυτων τεσσαρες = αι τεσσαρες βασεις αυτων; sunt idem, sed ut Syrus legunt soli Hmm affines 15, 58, 72.

33. και θησεις = super ܣ vocis Syriacae parva rasura, fortasse puncti.

34. και κατακαλυψεις τῳ καταπετασματι την κιβωτον = Σ. *et pones propitiatorium super arcam.* Pro הכפרת quod dedit Symmachus, LXX legerunt הפרכת, quod habent duo codices H Kennicott, quod imo unus codex nempe 84 et v. 33 cum illo commutavit versa vice; et sic etiam LXX potuerunt hic confundere. Per καταπετασμα enim vertunt פרכת hic vv. 31, 33 ter, et 35; contrà כפרת per ιλαστηριον XXV, 16, 17, 18, 19, 20, alibi.

35. της σκηνης 2.° = sub obelo; reprobat VIIm, omittit Hm 58. H omittit, sed habet in erronea lectione codex Kennicott 84.

Fin. In margine inferiori: (Exemplaria) *Hebraea Samaritanorum. Post ista est in eo* (exemplari) *exinde a:* και ποιησεις θυσιαστηριον θυμιατηριον θυμιαματος εκ ξυλων ασηπτων. και ποιησεις αυτο πηχεως το μηκος, και πηχεως το ευρος τετραγωνον. *Quae etiam hic post ista reperies, post* και γνωσονται, οτι εγω ειμι κυριος ο θεος αυτων, ο εξαγαγων αυτους εκ γης αιγυπτου, επικληθηναι αυτοις, και ειναι αυτων θεος. Initio ante ܕܫܡܪܝܐ ܒܥܒܪܝܐ supplendum ܨܚܚ̈ܐ *exemplaria*, vel potius ܨܚܚܐ in singulari, correcto ܒܥܒܪ̈ܝܐ in ܒܥܒܪܝܐ, ut est infra XXIX, 20, et postulat sequens ܒܗ, et vertendum *Hebraeum Samaritanorum*. ܒܗ refertur ad idem nomen ܨܚܚܐ *exemplar*. Se-

29 ܐܣܝܪܐ ܫܩܝܠܐ. ܘܬܚܒܘܫ
ܠܚܘܫܢܐ ܡܢ ܥܙܩܬܐ. ܕܥܠܘܗܝ
※ܕܝܠܗܘܢ↙ ܠܥܙܩܬܐ ܕܐܦܘܕܐ. ܘܢܗܘܢ
ܕܐܚܝܕܝܢ ܠܡܥܒܕܐ. ܘܐܦܘܕܐ
30 ܠܡܥܒܕܐ ܕܐܦܘܕܐ.܀ ܘܡܫܬܟܚܝܢ
ܒ ܠܡܥܒܕܐ ܐܝܟ ܕܒܥܬܐ ܗܘܬ
ܕܐܦܘܕܐ ܥܠ ܚܘܫܢܐ.܀ ܘܐ.
31 ܘܬܥܒܕ ܦܪܦܪܐ ܡܢ ܒܛܢܢܐ
ܘܐܦܘܕ ܘܠܒܘܫܐ ܕܬܟܠܬܐ
ܘܣܒܪ ܒܐܠܦܐ ܒܟܠܗ ܐܦܝܗ
32 ܘܢܗܘܐ ܦܘܡܗ ܘܡܫܬܟܚܝܢ
f.84.v. ܠܐ ܠܥܠ ܕܦܘܡܐ [8] ܕܠܐ
ܢܬܦܠܓ ܘܢܦܩ ܡܢܗ.

[8] ܐ. ܣ. ܬ. ܒܗ
ܒܬܘܬܐ ܕܦܘܡܐ
ܐܬܝܪ ܘܬܚܝܬ.

ܘܦܬܚܐ ܕܢܗܘܐ ܕܦܘܡܗ.
ܘܐܢܫ ܒܟܢܦܐ ܕܢܗܘܐ
33 ܕܦܘܡܐ. ܘܡܫܬܟܚܝܢ ܠܦܪܦܪܐ
ܠܐ ܒܟܢܦܘܗܝ.܀ ܘܠܐ ܒܬܘܒ
ܠܗ ܡܢ ܦܪܦܪܐ ܠܥܠܡܐ
ܕܬܟܠܬܐ. ܘܐܪܓܘܢܐ ܘܙܗܘܪܐ
ܒܟܠ ܒܥܕ ܦܘܕܝܐ ܘܒܥܕ
34 ܥܠܘܗܝ ܒܢܘܢܐ [9] ܘܬܣܝܡ ܒܙܗܘܪܐ
ܠܡܥܒܕܐ ܕܐܦܘܕܐ ܒܠܥܠ
35 ܒܢܘܢܐ.܀ ܘܢܗܘܐ ܠܐܗܪܘܢ
ܒܕ ܡܢ ܦܪܦܪܐ. ܘܡܫܬܡܥܐ
ܠܩܠܐ ܕܝܠܗ. ܠܐ ܢܡܘܬ
ܕܡܫܡܫ ܒܩܘܕܫܐ.

[9] ܣ. ܘܬܥܒܕ
ܢܘܣܐ ܠܐ
ܘܬܣܝܡ ܒܗ.

29. δακτυλιους = + ※ Γ. αυτων ↙. In H suffixum omittit unus codex H Kennicott.

30. Marg. Λ, Sectio minor, apposita in codice ubi dedi. II** apponit versui 26 incipienti .και ποιησεις, et sic incipit etiam v. 31, ad quem ideo ut proximiori retraherem notam in Syro. Quisnam peccaverit, nescio, sed probabilius qui posterius apposuit Vaticano codici, initium Sectionis ex linea resumpta videns incipere ab iisdem vocibus ac erat in alio libro, unde desumebat notas, facilius errare potuit; ut fecit probabilius in eadem occasione non semel, cf. supra XII, 23, XIV, 26. Et erat omnino difficilius peccare transponendo ad plures versus illi qui notas in prima scriptione apponebat, ut Syrus noster, nisi tamen ejus Graecum archetypum jam erraverat.

32. στυλων = Α. Σ. Θ. *similiter* στυλων *dixerunt hic.* Non versum 15 supra respicit ista nota, sed XXVII, 10, ubi ex Theodoreto in Hexaplis οι λοιποι, σανιδες. Ο. και στυλοι pro voce H quae eadem ac hic; nisi ab

28. απο του ενος = sub obelo; sed obelus retrahendus ante ܡܢ ενος, quod unum solum contra H inserunt LXX.

εις το ετερον κλιτος = εις το ετερον κλιτος ↙: deest nota ante metobelum, qui etiam male apponitur: H habet solum, ut Graeco LXX utar, εις το κλιτος; ergo ut in hoc ipso versu ενος, licet paullum peccans, reprobavit, ita hic ετερον tantummodo erat reprobandum, atque ideo scribendum ܠ÷ ܗܘ ↙ ܐܚܪܢܐ ܣܛܪܐ. εις το ÷ ετερον ↙ κλιτος. Etiam ܗܘ sub obelo posui, non vero το, quia in Syro ex usu linguae est ibi, ex servato ܐܚܪܢܐ et in tali loco, nec vero articulum proprie reddit, quia et in prima parte versus deest. Puto tamen in Graeco suo legisse Syrum εις το ετερον ÷ κλιτος ↙, et ideo si non ad Origenis archetypum, prouti ex H erat constituendum, sed ad codices Graecos Interpretis textus refingendus sit, scribendum ÷ ܣܛܪܐ ↙, quia vocem κλιτος reapse omittunt Hmm 58, 72, qui passim omittunt quae sub obelo sunt.

ܬܐܡܐ[7] ܡܢ ܩ̈ܦܠܝܕܐ ※ܕܝܠܗܘܢ↙
ܠܥܡܘܕܐ ܚܕ܂ ܗܟܢܐ ܠܟܠܗܝܢ
ܠܬܪ̈ܬܝܗܝܢ ܙ̈ܘܝܬܐ܂ ܢܗ̈ܘܝܢ
25 ܢܗ̈ܘܝܢ܂ ܘܢܗܘܘܢ ܬܡܢܝܐ
ܕܦ̈ܬܘܪܐ܂ ܘܒ̈ܣܝܣ ܕܝܠܗܘܢ
ܕܣܐܡܐ ܫܬܬܥܣܪܐ ※ܒܣܝܣܐ↙܂ ܚܕ܂
ܬܪܬܝܢ ܒ̈ܣܝܣ ܠܥܡܘܕܐ ܚܕ
÷ܠܬܪ̈ܝܗܘܢ ܦܢ̈ܝܢ ܕܝܠܗ↙܂ ܘܬܪܬܝܢ *f.84.r.*
26 ܒ̈ܣܝܣ ܠܥܡܘܕܐ ܚܕ܂ ܘܬܥܒܕ

ܡܥܒ̈ܪܢܐ ܡܢ ܩܝܣܐ ܠܐ ܡܬܚܒܠܢܐ܂
ܚܡܫܐ ܠܥܡܘܕܐ ÷ܚܕ↙ ܡܢ ܦܢܝܬܗ
27 ܚܕ ܕܡܫܟܢܐ܂ ܘܚܡܫܐ ܡܥܒ̈ܪܢܐ
ܠܥܡܘܕܐ ܒܦܢܝܬܐ ܐܚܪܢܐ
ܕܡܫܟܢܐ܂ ܘܚܡܫܐ ܡܥܒ̈ܪܢܐ
ܠܥܡܘܕܐ ܠܦܢܝܬܐ ܒܣܛܪܐ
28 ܕܡܫܟܢܐ ܠܘܬ ܝܡܐ܂ ܘܡܥܒܪܢܐ
ܡܨܥܝܐ ܒܡܨܥܬܐ ܕܥܡ̈ܘܕܐ
ܢܥܒܪ܂ ÷ܡܢ ܚܕ↙ ܦܢܝܐ ܠܗܘ

[7] ܬܐ̈ܡܝܢ

κεφαλων = κεφαλιδων ※ αυτων ↙.

αμφοτεραις ταις δυσι = alterutrum omitteret, sed ex usu linguae repeterem, cum item reddat in loco parallelo infra XXXVI, 29, ubi Hmm affines 58 et 72 (ad calcem Exodi in Hm) legunt ταις δυσιν αμφοτεραις, VIIm αμφοτεραις ταις δυσι, Compl. αμφοτεραις... ταις δυσι. H ut ER, sed αμφοτεραις omittit codex H Kennicott 151.

25. δεκαεξ = -+- ※ βασεις ↙, sine notis VIIm. Desunt puncta *ribui* in codice, male, ut patet, ex usu codicis.

εις αμφοτερα τα μερη αυτου = sub obelo; reprobat VIIm, omissis tamen ex prima manu ceteris ad finem versus, quae VIIm a praecedenti VIIm diversus supplet, sed ex alia interpretatione.

26. ενι = sub obelo.

του ενος μερους της σκηνης = του μερους της σκηνης του ενος, ut arguendum legisse ex eo quod sic legunt Hmm affines 15, 58, 72, iique solum cum H; noster enim ex linguae usu et ex perspicuitate του ενος in medio posuit, ut et P.

27. ενι = —.

κλιτει 1.° = *in latere*, ut AH, qui de nostro versus; liberior versio, vel error amanuensis, salvo sensu.

τῳ προς = προς, nec omissionem literae ܕ ante ܠܘܬ puto accidisse, qua addita redditur ER, quia sic cum H legunt Hm 15 et Arm, nostro affines.

In codice punctum super ܠܬܪ̈ܝܗܘܢ ex atramento primae manus est quantum apparet.

23. εκ των = επι των.

24. εσται = εσονται.

εξ ισου = Α. Σ. Θ. *geminatae ex infra:* VIIm διπλαι, sed desidero exemplum in Syro-Hexaplari, ubi vertatur ut hic vox Graeca. Ut vero in VIIm refertur διπλαι voci σανιδας, quam pro στυλους anonyme legit v. 23, sic *geminatae* dedi, ut eidem voci referatur, qua tres Interpretes supra vv. 15 et 18 reddunt H, et quae in Syro versa per ܦܢܐ mas. generis est; nisi forte vocis seorsim positae genus noster, vel prius Graeci ex textu mutaverint; cf. supra v. 15.

κατα = και κατα: H cum Syro, HS cum ER.

ισοι = marg. *erumpentes;* item P vertit hic et XXXVI, 29: ex H procedit ista lectio, contra LXX lectionem habuerunt HS תאמים, vel ut hoc, ut est, sumserunt תמים ex praecedenti תאמם. In Syro punctum secundum reprobaretur lineola tenuissima primae manus, alioquin enim esset cum *ribui: alatae.* Ego verti, ut editores P in Polyglottis, nescius quomodo melius verterem. Sed unde venit ista lectio? Fortasse ex Philoxeniana, si tamen pro Pentateucho fuit, quae vicissim ex Pescito sumsit; dubito enim, num noster ex Pescito umquam directe marginalia sumserit. Cf. Tom. V, Praef. ad Fragmenta Esaiae Philoxeniana.

ܠܥܡܘܕܐ ÷ܚܕ↙. ܘܬܪܬܝܢ ÷ܚܕ↙
ܘܦܠܓܗ ※ܐܡܬܐ↙. ܦܬܝܗ
17 ܕܥܡܘܕܐ ܚܕ ܬܪܬܝܢ ܐܝ̈ܕܝܢ
ܠܥܡܘܕܐ ܚܕ. ܕܦܠܝܓܢ ܐܚܕܢ
ܠܐܚܕܢܐ. ܗܟܢܐ ܬܥܒܕ ܠܟܠܗܘܢ
18 ܥܡܘ̈ܕܐ ܕܡܫܟܢܐ. ܘܬܥܒܕ
[4]ܠܥܡܘ̈ܕܐ ܕܡܫܟܢܐ. ܥܣܪܝܢ
ܥܡܘ̈ܕܐ ܡܢ ܦܢܝܐ ܕܬܝܡܢܐ
19 ܘܐܪܒܥܝܢ ܒܣ̈ܝܣ ܕܣܐܡܐ
ܦܬܐ ܬܥܒܕ ܠܥܣܪܝܢ ܥܡܘ̈ܕܐ. ܗ̈..
ܗܟܢܐ ܬܪܬܝܢ ܒܣ̈ܝܣ ܠܥܡܘܕܐ ܚܕ
ܗ.ܘ ܠܣܛܪ̈ܘܗܝ ܕܬܪܝܢ. ܘܬܪܬܝܢ
f. 83. v. ܒܣ̈ܝܣ ܠܥܡܘܕܐ ܚܕ ܠܣܛܪ̈ܘܗܝ

[4] ܐ.
ܗ. ܠܥܡܘ̈ܕܐ.
ܠ.

[5] ܕܠܗܘܢ.

20 ܘܠܣܛܪܐ ܕܬܪܝܢ. ܒܦܢܝܬܐ ܕܝܢ
※ܕܡܫܟܢܐ↙ ܬܪܝܢܐ ܗ̇ܘ ܕܓܪܒܝܐ
21 ܬܥܒܕ. ܥܣܪܝܢ ܥܡܘ̈ܕܐ ܘܐܪܒܥܝܢ
ܒܣ̈ܝܣ [5]ܠܗܘܢ ܕܣܐܡܐ. ܬܪܬܝܢ
ܒܣ̈ܝܣ ܠܥܡܘܕܐ ܚܕ ÷ܠܣܛܪ̈ܘܗܝ
÷ܠܣܛܪܐ ܕܬܪܝܢ. ܘܬܪܬܝܢ ܒܣ̈ܝܣ
÷ܠܥܡܘܕܐ ܚܕ ܠܣܛܪ̈ܘܗܝ ܣܛܪܐ
÷ܕܬܪܝܢ↙. ܘܡܢ ܒܣܬܪܗ ܕܡܫܟܢܐ
22 ܡܢ ܣܛܪܐ ܕܝܡܐ ܢܣܒ. ܬܥܒܕ
23 ܫܬܐ ܥܡܘ̈ܕܐ. ܘܬܪܝܢ ܥܡܘ̈ܕܐ
ܬܥܒܕ ܠܟܠ ܙܘ̈ܝܬܐ ܕܡܫܟܢܐ
24 ܟܠ ܒܣܬܪܗܘܢ. ܘܢܗܘܘܢ [6]ܫܘܝܢ
ܡܢ ܠܬܚܬ. ܘܐܟܚܕܐ ܢܗܘܘܢ

[6] ܐ. ܡܬܐܡܝܢ
ܗ. ܡܢ ܠܬܚܬ.
ܠ. ܢܗ

ισταμενας, quod melius cum praecedenti nomine Interpretum concordat. In codice punctum diacriticum infra est, sed pro εστωτας est omnino supra apponendum, ut fit passim. Infra XXXVI, 20 est sine puncto diacritico. Item esset mutandum, etiam si legatur ισταμενους, ex significatione. Ante ܐ superscriptum initio vocis, ut fit de his notis, est in codice parva rasura.

16. ποιησεις = ※ μηκος ↙ ÷ ποιησεις ↙.

τον ενα = sub obelo; omittit Hm 58; VIIm reprobat τον στυλον τον ενα, substituens το μηκος της σανιδος: deest H, habet HS.

ενος = sub obelo; omittit Hm 58.

ημισους = ÷ ※ *cubiti* ↙.

18. στυλους = Α. Σ. Θ. τας σανιδας, VIIm. Etiam in textu Syrus, collato v. 15, habuit probabiliter τους στυλους cum ullis Hmm, inter quos affinis 15; sed per se incertum, cum, cum vel sine articulo Graeco praemittat ܠ in accusativo passim. Sigla a lectione separantur ut v. 15.

τη σκηνη = της σκηνης.

κλιτους = in ܪ vocis ܦܢܝܐ punctum erat, ut apparet, ante illud quod nunc est, sed erasum fuit; puncta *ribui* ideo fuissent primo, et vox in plurali.

19. δυο βασεις 1° = marg. *Stichi MM.*

20. και το κλιτος το δευτερον = κατα δε το κλιτος ※ της σκηνης ↙ το δευτερον: sine notis AH, et, omissis το δευτερον, Hmm affines 15, 58, 72.

21. αυτων = sic marg. anonyme: in textu αυτοις.

εις αμφοτερα τα μερη αυτου, και δυο βασεις τω στυλω τω ενι εις αμφοτερα τα μερη αυτου = sub obelo; VIIm reprobat in utroque loco εις αμφοτερα τα μερη αυτου, quae Hm 58 cum duobus aliis omittit in secundo loco. H omittit quae VIIm reprobat, eaque tantum. Male ergo obelus ad omnia apponitur, et apponendum ↙ post primum ܠܣܛܪ̈ܘܗܝ, delendum ÷ ante ܠܥܡܘܕܐ, inserendum vero ante proximum ܠܣܛܪ̈ܘܗܝ, ut Graeca sint: ÷ εις αμφοτερα τα μερη αυτου ↙, και δυο βασεις τω στυλω τω ενι ÷ εις αμφοτερα τα μερη αυτου ↙.

12 ܘܬܚܦܝܬ ܗܘ ܡܐ ܕܝܬܝܪ
ܒܝܬܝܪܘܬܐ ܕܡܫܟܢܐ: ܠܦܠܓܗ
ܕܝܬܝܪܘܬܐ ܗܘ ܕܡܝܬܪ. ÷ ܬܚܦܝܬܐ
÷ ܠܗܘ ܡܐ ܕܝܬܝܪ ܡܢ ܝܬܝܪܘܬܐ
13 ÷ ܕܡܫܟܢܐ. ↙ ܐܡܬܐ ܡܢ ܗܪܟܐ
ܘܐܡܬܐ ܡܢ ܗܪܟܐ: ܡܢ ܗܘ
ܡܐ ܕܝܬܝܪ ※ ܒܐܘܪܟܐ ↙ ܕܝܬܝܪܘܬܐ
ܕܡܫܟܢܐ. ※ ² ܘ↙ ܢܗܘܐ ܠܡܚܦܝܘ ܠܗ f. 83. r.
ܠܓܒܘܗܝ ܕܡܫܟܢܐ ܡܟܐ ܘܡܟܐ.
14 ܐܝܟܢܐ ܕܢܚܦܐ ※ ܠܗ ↙. ܘܬܥܒܕ
ܬܚܦܝܬܐ ܠܡܫܟܢܐ. ܡ̈ܫܟܐ
ܕܕܟܪ̈ܐ ܕܣܡܩܝܢ. ܘܬܚܦܝܬܐ
ܕܡ̈ܫܟܐ ܕܣܓܠܝܢܐ ܡܢ ܠܥܠ.܀
15 ܘܬܥܒܕ ³ܣ̈ܛܘܢܐ ܕܡܫܟܢܐ ܡܢ
ܩܝܣܐ ܠܐ ܡܬܒܠܝܢ ※ ܐ̄ ⁴ ܕܩܝܡܝܢ ↙.
16 ܕܥܣܪ ܐܡ̈ܝܢ ※ ܐܘܪܟܐ ↙ ÷ ܠܣܛܘܢܐ ܚܕ ↙

³ ܐ. ܣ. ܬ. ܕ̈ܦܐ.

12. υποκαλυψεις εις το πλεοναζον των δερρεων της σκηνης. υποκαλυψεις οπισω της σκηνης = ÷ υποκαλυψεις εις το πλεοναζον των δερρεων της σκηνης ↙. Hm 58 omittit υποκαλυψεις εις το πλεοναζον, Hm 72 contra omittit των δερρεων της σκηνης. υποκαλυψεις: saepe vero isti omittunt obelo confossa, sed hic ex parte tantum, saltem in Hm; uterque tamen satis finem lectionis ER habet, quae, reprobatis recte ex H quae Syrus obelo confodit, veram H lectionem exhibet: in Syro ergo ex omoeotoleuto deciderunt υποκαλυψεις οπισω της σκηνης, et quidem Syri amanuensis culpa, cum in Hm bis excitetur AH pro horum lectione. Quoad εις ante το πλεοναζον, quod omittunt plures Hmm, inter quos affinis 15, noster ex sua forma non definit; επικαλυψεις etiam pro υποκαλυψεις legunt affines utrobique, nisi omiserint semel ut 58, 72, sed et idem sunt et desunt mihi exempla quibus usum Syri definiam.

13. των δερρεων, εκ του μηκους = ※ του μηκους ↙, sic ut noster sine asterisco Arm et AH, qui tamen in Hm legeret εκ του μηκους: του μηκους sine ast. Hmm, inter quos affinis 15; affines 58, 72 et alii omittunt omnia. H cum Syro, in quo fortasse των δερρεων sub obelo posita perierunt, cum omissioni affinium codicum 58, 72 et aliorum omoeoteleuton ansam potuerit praebere. Vel potius omnia ER deerant in libris Graecis Origenis, uti reapse desunt in III, in VII, ubi supplet cum varietate VIIp, et in Hmm 59, 118, et aliis allatis, et merito ideo Origenes supplevit του μηκους sub asterisco.

εσται = ※ Θ. και ↙ εσται: sine notis Hmm, inter quos affines 15 et 72, AH, Arm. H non habet, cum leget יהיה, sed fortasse pro hoc legit Theodotion והיה, nisi liberius addidit, ex quo sub asterisco supplevit Origenes, ut alibi factum videtur, cf. XXV, 19.

συγκαλυπτον = *ad cooperiendum*, liberius.

χαλυπτη = ÷ ※ αυτην ↙. Asteriscus super ܗ in codice.

14. επικαλυμματα = in singulari, ex praecedenti in hoc ipso versu, ut puto, cum nullus testis Hm adsit: sic tamen H. Infra XXXVI, 19 etiam Syrus in plurali.

δερματα 2.° = *pellium*, solus.

υακινθινα = vertit ut supra XXV, 5, sed melius dat infra in loco parallelo XXXVI, 19.

15. στυλους = Α. Σ. Θ. σανιδας. Sigla a lectione separantur linea curva et recurva supra et infra.

ξυλων ασηπτων = in singulari, solus. Et addit: ※ Α. Θ. εστωτας ↙, quod inserunt sine notis Hmm 15, 72. Sed sic quidem habuisse Syrum colligitur ex affinitate cum his codicibus, verum lectionem Aquilae et Theodotionis paullulum mutatam puto, ut in genere concordaret cum στυλους. VIIm enim, qui pro στυλους apposuit σανιδας, quod Aquilae, Symmacho et Theodotioni dant Hexapla et Syrus, cf. not. praeced., hic addit

ܘܬܠܒܟ ܠܝܪ̈ܝܥܬܐ ܐܚܕܐ
ܠܐܚܕܐ ܒܦܘܪ̈ܦܣܐ. ܘܢܗܘܐ
7 ܡܫܟܢܐ ܚܕ. ܡܝܗ. ܡܝܗ. ܘܬܥܒܕ
ܝܪ̈ܝܥܬܐ[2] ܕܣܥܪܐ ܠܡܛܠܠܘ ܥܠ
ܡܫܟܢܐ. ܚܕܥܣܪܐ ܝܪ̈ܝܥܬܐ
8 ܬܥܒܕ ܐܢܝ̈ܢ. ܐܘܪܟܗ̇ ܕܝܪܝܥܬܐ
ܚܕܐ ÷ ܢܗܘܐ ↙ ܕܬܠܬܝܢ ܐܡ̈ܝܢ.
ܘܦܬܝܗ̇ ܕܐܪ̈ܒܥ ܐܡ̈ܝܢ
ܕܝܪܝܥܬܐ ܚܕܐ. ܡܫܘܚܬܐ
ܗ̇ܝ ܗ̇ܝ ÷ ܬܗܘܐ ↙ ܠܗܝܢ
ܠܚܕܥܣܪܐ ܝܪ̈ܝܥܬܐ. ܘܬܠܒܟ f. 82. v.
9 ܠܚܡܫ ܝܪ̈ܝܥܬܐ ܐܚܕܐ.

ܘܫܬ ܝܪ̈ܝܥܬܐ ܐܚܕܐ. ܝܗ.
ܘܬܥܦܦ ܠܝܪ̈ܝܥܬܐ ܫܬܝܬܝܬܐ
ܠܩܘܒܠ ܦܪܨܘܦܐ ܕܡܫܟܢܐ. ܡܝܗ.
10 ܘܬܥܒܕ ܚܡܫܝܢ ܐܢ̈ܩܠܐ ܥܠ
ܣܦܬܗ̇ ܕܝܪܝܥܬܐ ܚܕܐ ܗ̇ܝ
ܕܒܡܨܥܬܐ ܐܝܟ ܕܒܟܘܦܠܐ.
ܘܚܡܫܝܢ ܐܢ̈ܩܠܐ ÷ ܬܥܒܕ ↙ ܥܠ
ܣܦܬܗ̇ ܕܝܪܝܥܬܐ ܬܪܝܢܝܬܐ
11 ܗ̇ܝ ܕܒܟܘܦܠܐ. ܝܗ. ܘܬܥܒܕ
ܦܘܪ̈ܦܣܐ ܕܢܚܫܐ ܚܡܫܝܢ.
ܘܬܥܠ ܠܦܘܪ̈ܦܣܐ ܡܢ ܐܢ̈ܩܠܐ.
ܘܬܠܒܟ ܠܝܪ̈ܝܥܬܐ ܘܢܗܘܐ ܚܕ. ܡܝܗ.

[2] ΙΟΔΕΣΡΙΣ

collato Schleusner Lex. ad voc. Sic tamen est in nostro etiam in loco parallelo infra XXXVI, 14.

8. τριακοντα == ÷ εσται ↙ τριακοντα: habent εσται plerique Hmm, inter quos non solum affines 15, 72, Arm, sed ex vetustissimis III, VII; omittit contra, ut passim quae sub obelo, Hm 58 ex silentio collatoris.

και τεσσαρων πηχεων το ευρος == και το ευρος τεσσαρων πηχεων, cum affinibus 15, 58, 72: H favet Syro, HS cum ER est.

το αυτο μετρον εσται == μετρον το αυτο ÷ εσται ↙: εσται omittit ut passim Hm 58, cetera cum Hmm plerisque et affini 15 legens cum Syro.

9. και επιδιπλωσεις == ܘܬܥܦܦ, sic cum ***Olaf*** inserto, ut in aliis verbis interdum factum, cf. supra XII, 44, quibus alia plura exempla ex codicibus ipsis Hexaplaribus addi possunt, ut infra XXX, 18, alibi.

10. αγκυλας πεντηκοντα == πεντηκοντα αγκυλας cum solis tribus affinibus Hmm 15, 58, 72, VIIm, ut supra v. 6: H cum Syro, HS cum ER.

ποιησεις == sub obelo: omittit H, sed inserit HS.

106, neque etiam ex εις αλληλα Hmm 85, 131 repeterem, sed ex idiotismo Syro, cum sic sit in eadem conditione supra v. 3, et infra XXXVI, 12, ubi Hm 58 legit αλληλαις, Compl εις αλληλας, et Hm 72 erronee (αγκυλα) αλληλοις.

6. κρικους πεντηκοντα == πεντηκοντα κρικους, cum Hmm affinibus 15, 58, 72, et VIIm.

7. δερρεις == marg. minio omnia, etiam indices ubique, atque ut dedi: puto referenda sequentibus ܚܕܥܣܪܐ ܝܪ̈ܝܥܬܐ, ενδεκα δερρεις, et corrigenda ΙΑ. ΔΕΡΡΕΙΣ, cf. supra v. 1; imperitiam amanuensis tota vocis scriptio confirmat. Si quis tamen voluerit locum codicis tueri, reprobare ι praemissum, et in ο legere notam οι εβδομηκοντα, ut v. 1, ita ut indicetur ipsos LXX hic dedisse, ut v. 1 Aquila, non refragarer. Ceterum numeros non vocibus, sed per literas vim numerorum referentes etiam in vetustissimis libris Graecis vidimus Gen. V, 3.

σκεπην == σκεπειν, ut Hmm aliquot, inter quos affinis 15; sed cum ex iotacismo tota differentia explicari possit, et vix H trahi possit in subsidium lectionis σκεπειν, ex illo repeto varietatem, praesertim quod uni Symmacho fere sit proprium hoc verbum σκεπω,

ܕܟܪ̈ܘܒܐ ܘܥܒܕܐ ܐܥܒܕܝܗܝ.
ܘܦܬܝܐ ܕܐܪ̈ܒܥ ܐܡ̈ܝܢ
ܕܝܪܝܥܬܐ ܚܕܐ ÷ܢܗܘܐ܉.
ܡܫܘܚܬܐ ܗܝ ܚܕܐ ܗܝ
÷ܬܗܘܐ܉. ܠܟܠܗܝܢ ܝܪ̈ܝܥܬܐ.
3 ܚܡܫ ܝܪ̈ܝܥܬܐ ܢܗ̈ܘܝܢ: ܕܒܩܢ
ܚܕ̈ܕܐ ܐܚ̈ܝܕܢ ܐܚܪܬܐ ܡܢ
ܐܚܪܬܐ. ܘܚܡܫ ܝܪ̈ܝܥܬܐ
ܢܗ̈ܘܝܢ. ܕܐܚ̈ܝܕܢ ܐܚܪܬܐ ܡܢ
4 ܐܚܪܬܐ. ܘܬܥܒܕ ÷ܠܗܝܢ܉ [8]ܐܢ̈ܩܠܐ
ܕܬܟܠܬܐ ܥܠ ܣܦܬܗ

ܕܝܪܝܥܬܐ ܚܕܐ. ܡܢ ܚܕ ܓܒܐ
[9]ܠܣܘܡܒܠܐ. ܘܗܟܢܐ ܬܥܒܕ ܥܠ
ܣܦܬܗ ܕܝܪܝܥܬܐ ܒܪܝܬܐ. ܠܘܬ
5 ܣܘܡܒܠܐ ܬܢܝܢܐ. ܚܡܫܝܢ ܐܢ̈ܩܠܐ
ܬܥܒܕ ܠܝܪܝܥܬܐ ܚܕܐ.
ܘܚܡܫܝܢ ܐܢ̈ܩܠܐ ܬܥܒܕ ܡܢ
ܓܒܗ ܕܝܪܝܥܬܐ ܐܝܟ ܕܠܣܘܡܒܠܐ
ܕܬܢܝܢܬܐ. ܠܘܩܒܠ ܦܪ̈ܨܘܦܐ
[1]ܕܩܒ̈ܠܝܢ ܢܗ̈ܘܝܢ ܗ̈ܠܝܢ ※ ܐܢ̈ܩܠܐ↙
6 ܒܚܕ̈ܕܐ ܠܘܬ ܚܕܐ܀ ܘܬܥܒܕ
ܚܡܫܝܢ ܩܘܪ̈ܩܣܐ ܕܕܗܒܐ.

[1] ܗ. ܠ. ܕܩܒ̈ܠܢܗ

[8] ΑΓΚΥΛΑΣ

[9] ΣΥΜΒΟΛΗΝ

lentio varietatis, nisi quod aliquot omittunt, ubi noster vertit ut hic.

τῃ ετερᾳ = εκ της ετερας.

4. αυταις = ÷ *ei* ↙ (αυτῃ): nullus sic legit, omittunt vero Hmm 19, 108, AH, Arm.

αγκυλας = sic recte Graeca vox minio uti et indices, et sic in textu *Jud*, non *Nun* in Syra vocis Graecae transcriptione, ut etiam infra v. 5 ter, v. 10 bis, v. 11, XXXVI, 11, 12 ter, 17 bis, sed contra presse Graecam formam tuetur noster XXXVIII, 17, 19, 28, scribens ܐܢܩ̈ܠܘܣ.

συμβολην = marg. vox Graeca minio, ut et indices.

5. αντιπιπτουσαι = in marg. lectio Symmachi et Theodotionis eadem ac textus: sed varietas in Graeco erat certo, quia reddidit, ut IX, 32, et alibi.

αλληλαις εις εκαστην = *sint* αι ※ αγκυλαι↙ εις αλληλας εκαστη: Hmm plures cum affinibus legunt εις αλληλας εκαστη: αι αγκυλαι sine asterisco solum Hmm affines 15, 72 cum H, ideoque sub asterisco erat ponendum etiam αι: *sint* ex perspicuitate inseruit, fortasse ex P, quae habet aliter tamen vertens alia. Est vero in codice reapse ܒܚܕ̈ܕܐ, quod non ex εις αλληλους Hmm 72, putarem tamen hic nostrum Interpretem a P pendere, quae legit in PA cum aliis hic ܒܪܘܩܡܐ ܥܒܕܐ ܕܐܘܡܢܐ ܬܥܒܕ ܐܢܝ̈ܢ: et XXXVI, 8: ܒܪܘܩܡܐ ܥܒܕܐ ܕܐܘܡܢܐ. ܥܒܕ ܐܢܝ̈ܢ. Demum εργασιαν exhibent Hmm, sed nullus ex affinibus, noster vero in similibus locis item reddidit tam dativum, quam accusativum casum Graecorum infra XXXVI, 8, 35, 37, alibi; ut reapse dubia sit lectio Syri.

2. πηχεων 1° = in ܐܡܐ supplenda puncta *ribui* ex usu codicis.

η αυλαια η μια εσται = *aulaei unius* ÷ εσται ↙; sic AH omisso εσται, et ex praecedenti in Graeco quoque της αυλαιας της μιας repetenda mutatio Syri, quae sine sensus varietate est; sic et P: εσται omittunt, ut saepe confossa obelo, Hmm affines 58, 72, item AH, si in his testatur. Ante ܚܕܐ rasura unius literae, quae videtur fuisse ܕ.

εσται 2.° = sub obelo: omittit Hm 58.

3. δε = —, omittunt Hmm, sed nullus affinis ex Graecis testibus; fortasse ideo quia sub obelo positum omissum fuit. Copula deest H, sed habent codex unus II Kennicott et HS.

εχομεναι = συνεχομεναι, ut plures Hmm et affines omnes 15, 58, 72, et infra in hoc versu omnes testes Hmm cum ER ex si-

f. 81. v. ܕܗܒܐ ܕܕܟܝܐ. ܠܟܠܗܘܢ ܡܐ̈ܢܐ
39 ܗܠܝܢ. ܟܟܪܐ ܕܕܗܒܐ ܐܝܟ ܛܘܦܣܐ
ܚܙܝ ܗܘ ܕܐܬܚܘܝ ܠܟ ܒܛܘܪܐ.
XXVI, 1 ܘܠܡܫܟܢܐ ܬܥܒܕ ܥܣܪ [6]ܝܪ̈ܝܥܬܐ
ܡܢ ܒܘܨܐ ܕܡܫܙܪܐ. ܘܬܟܠܬܐ
ܘܐܪܓܘܢܐ. [7]ܘܙܚܘܪܝܬܐ ܕܙܗܝܪܐ.
ܟܪܘܒ ܥܒܕܐ ܕܐܘܡܢܐ ܬܥܒܕ
2 ܐܢܝܢ. ܐܘܪܟܐ ܕܝܪܝܥܬܐ ܚܕܐ.

[6] O: ΑΥΛΑΙΑΣ
A: ΔΕΡΡΙΣ

[7] ܕ

Kennicott, ex sequente voce simili ut apparet, et ποιησεις legunt cum HS duo codices H Kennicott, quorum unus est nota critica sic legendum indicans ex Scribarum judicio, apud De Rossi unus H, et alius primo, aliquot Targumim, P et Ar.

XXVI, 1. Marg. ΚΘ. Sectio minor cum II**. In codice scribitur ubi dedi; spatium infra occupant voces Graecae.

αυλαιας = marg. minio omnia Graeca et indices; in textu deest index. Prima lectio est: ο′ (οι εβδομηκοντα): αυλαιας; secunda Α. δερρεις, quae male scripta est, ut dedi, in codice, ex confusis Α et Δ, quod facillimum in vetustissimis libris, et ex iotacismo. Sed cur etiam Graecum Aquilae appositum, omissa contra usum Syra voce cui referatur? Putarem hanc excidisse in codice nostro ex culpa amanuensis. Sic tamen Cant. Cant. II, 17 ad ܕܒܣ̈ܡܐ apponitur praeter alia: ΜΑΛΑΘΡΩΣ. ܗ., de quo cf. Field in ejus editione Hexaplorum Origenis.

και κοκκινου κεκλωσμενου χερουβιμ. εργασια = και κοκκινου κεκλωσμενου. χερουβιμ εργασιαν. In codice ad ܘܙܚܘܪܝܬܐ sub initio literae ܘ lineola perpendicularis primae manus ex atramento, quae remittit ad ܕ marginale, quod dedi, primae item manus ex atramento, et characteris maronitici; quo quidem casum genitivum vult reddere, cujus vim habet per se vox Graeca sine εκ, quod tamen, ut patet, ex praecedenti repetendum. Pro χερουβιμ ܟܪܘܒ est sine *ribui*, ut fit etiam in loco parallelo XXXVI, 8; nec probabilis est omissio amanuensis, cum AH vertens *figuratum* supponat ܟܪܘܒ: in Graeco vero χερουβιμ pro singulari χερουβ est XXV, 18 bis in codicibus affinibus cum aliis Hmm, itemque alibi pro singulari occurrit:

Α. Σ. *et vasa emunctoria ejus.* Θ. *et* λαβιδας *ejus.* Noster per ܡܣܡܟܢܐ reddit statim in textu υποθεμα, bis ενθεμιον, seu ut alii legunt ανθεμιον, inter quos affinis 58, et AH, prouti interpretatur collator Hm, XXXVII, 16 (XXXVIII, 16); ubi quidem Syrus omnino videtur ex usu vocis Syrae legisse ενθεμιον, non ανθεμιον, quod Eccl. XII, 6 vertit ܫܘܫܢܐ. Ex ista vocis significatione et ex lectione, quam habet codex Coislinianus, οι λοιποι, λαβιδας, tum quia ita vertunt vocem H מלקחים, quae una vocali, non vi, vel saltem vix differt a voce hic occurrente pro τους επαρυστηρας, Aquila, Symmachus et Theodotion cum LXX Esai. VI, 6, puto in Syro tralatitiam lectionem Aquilae et Symmachi, ac referendam ad και τα υποθεματα, et varietatem quidem exstitisse in archetypo Graeco, si vere illuc traducenda, licet eadem sit lectio in Syro, quod in eodem casu interdum vidimus factum (cf. XXV, 17). Nescio autem an referre possit lectionem codicis Coisliniani, qui habet οι λοιποι, πυριατα, καλουμενα τρυβλια, quae legerem ... πυρια, τα κ.... Sed aliter noster vertere solet πυριον, πυρειον. VIIm ad υποθεματα duplicem apponit lectionem, primam καπνιστήρια, quae fortasse est mera interpretatio, alteram valde detritam, quam legerem τὰ πυρία ..... θυμιατοὺς. Sed nihil certi, mihi saltem, vel ex istis in lectionem Syram eruere possum. Translatio quidem lectionum Interpretum facilis fuit oscitanti amanuensi, qui neglecto indice ordinem illorum restituere sibi videbatur.

καθαρου ποιησεις. 38 παντα τα σκευη ταυτα ταλαντον χρυσιου καθαρου = καθαρου. 38 ταλαντον χρυσιου καθαρου ποιησεις αυτην· παντα τα σκευη ταυτα. In H omittit αυτην unus H

ܕܡܢܪܬܐ ܩܢܝܐ ܕܢܦܩܝܢ ܡܢܗܿ

33 ܕܡܢܪܬܐ. ܘܬܠܬܐ ܐܣܟܠܐ
ܐܝܟ ܕܫܓܕܝܢ ܦܩܘܥܐ.
ܘܐܦܘܣܪܐ ※ ܕܝܠܗܿ ↙ ܘܫܘܫܢܬܐ

34 ܕܝܠܗܿ. ܐܦܘܣܪܐ ܠܚܕ ܬܪܝܢ
ܩܢܝܐ ܡܢܗܿ. ܘܐܦܘܣܪܐ ܠܬܪܝܢ
ܬܪܝܢ ܩܢܝܐ ܡܢܗܿ. ܘܐܦܘܣܪܐ
ܠܬܪܝܢ ܬܪܝܢ ܩܢܝܐ ※ ܡܢܗܿ ↙. ÷ ܘܐܝܟܢܐ
ܕܡܢܪܬܐ ܩܢܝܐ ܗܠܝܢ ܕܢܦܩܝܢ ܡܢܗܿ

35 ܕܡܢܪܬܐ. ܘܐܦܘܣܪܐ ※ ܐ̄ ܕܝܠܗܘܢ ↙
ܘܩܢܝܐ ※ ܐ̄ ܕܝܠܗܘܢ ܡܢܗܿ ܢܗܘܘܢ.
ܡܢܗܿ ܠܟܠܗܿ ܚܘܪܬܐ. ܐܝܟ ܕܟܝܐ

36 ܕܕܗܒܐ ܕܟܝܐ. ܘܬܥܒܕ ܫܪܓܐ
ܕܝܠܗܿ ܫܒܥܐ. ܘܬܢܝܚ ܫܪܓܐ
ܕܝܠܗܿ. ܘܢܢܗܪܘܢ ܡܢ ܚܕ

37 ܦܪܨܘܦܐ ※ ܕܝܠܗܿ ↙. ܘܡܠܩܛܢܝܬܐ[5]
ܕܝܠܗܿ ܘܡܚܬܝܬܐ ܕܝܠܗܿ. ܡܢ

38 ܕܕܗܒܐ ܕܟܝܐ. ܟܟܪܐ ܕܕܗܒܐ

[5] ܐ. ܗܘ. ܘܡܚܬܝܬܐ ܕܝܠܗ.

ܐ. ܘܩܛܡܘܢܝܬܐ ܕܝܠܗܿ

(cf. not. praec.), quae in II, (III 1. m. in loco tamen variato), aliisque pluribus Hmm obtinet, correctionem aliqualem omissionis indicat quae jam acciderat, quae tamen correctio non omnes occupaverat codices, cum Hmm alii et ipse vetustissimus VII legunt δυο.

ουτω = sub obelo: omittit H, sed inserunt apud De Rossi unus codex H, et primo tres alii H, et Targ. unum ante correctionem, P, Ar.

και εν τη λυχνια τεσσαρες κρατηρες εκτετυπωμενοι καρυισκους = —.

35. οι σφαιρωτηρες = και οι σφαιρωτηρες: item AH, et και praemittunt in alia lectione Hmm 53, 56, Compl, nostro non affines: H omittit, sed habet P; pronum erat copulam addere, ut alibi in his.

Ibid. addit: ※ Α. Θ. αυτων ↙.

καλαμισκοι = ÷ ※ Α. Θ. αυτων. Deest ↙ post ܕܝܠܗܘܢ certo apponendum, cum hanc unam vocem habeant soli Hmm 15, 72, testes Hexaplares, nullus vero Hm omittat sequentia.

εξ ενος = *simul*, Graecum interpretatus dedit, sed infra dedit ܡܢ ܚܕ in loco parallelo XXXVII, 22 (ER XXXVIII, 17 in collatione Hm).

36. λυχνους 2.° = ÷ αυτης.

προσωπου = ÷ ※ Γ. αυτης ↙.

37. τον επαρυστηρα = τους επαρυστηρας cum VIIm, Slav. Ostrog.; in plurali etiam Arm in lectione textus et variante. Marg. autem: Syrum, qui apposito Graeco utrobique reddidit ܡܚܬܝܬܐ Gen. XLIV, 2, ubi cf. notam meam, et ܟܣܐ Jer. XXXV, 5. Vox ܟܘܒܐ occurrit pro σκαφη etiam Dan. XIV, 32 (33 Hm) in nostra versione et in P.

Ibid. ad κρινον additamenti Syri marg. Α. *germen*. Σ. *flos*. Θ. *sicut LXX*. Erat, ut in plurali habent Hexapla pro eadem voce v. 30 (31) 33, (34), Α. βλαστος. Σ. ανθος.

33. εν τω ενι καλαμισκω σφαιρωτηρες = *et* σφαιρωτηρες: *et* nullus habet praeter AH, qui a nostro versus fuit, et praeter Arm, et P, a qua tamen non puto invectum, cum pronum esset illud inducere ratione loci; εν τω ενι καλαμισκω plures Hmm omittunt, nullus tamen affinis; deciderant fortasse in Graeco archetypo quia erant sub obelo, cum desint H, qui etiam *et* non habet.

σφαιρωτηρες = ÷ ※ αυτης ↙.

34. υπο τους τεσσαρας = υπο τους δυο.

εξ αυτης = ÷ και σφαιρωτηρ υπο τους δυο καλαμισκους ※ εξ αυτης ↙, sine asterisco item VIIm, et quae praecedunt in hoc versu legit prima manu ut Syrus; in char. min. sub ast. conjecturali inserit eadem Alex., legens tamen και ο. Cum haec omnibus desint testibus LXX, praeter duos allatos, omnia erant sub asterisco ponenda, nisi tamen omissio ceterorum librorum, vetustissima sane, quae ex repetitis ter iisdem accidit, nondum fuerat in libris, quibus Origenes utebatur; sed lectio τεσσαρας pro δυο

※ ܗ̇ ܕܡܢܪܬܐ ܡܢܗ̇ ܢܗܘܘܢ܀
31 ܘܫܬܐ ܕܝܢ ܩܢܝ̈ܐ ܢܦܩܝܢ ܡܢ
ܣܛܪܝ̈ܗ̇ ※ ܕܡܢܪܬܐ. ܬܠܬܐ ܩܢܝ̈ܐ
ܕܡܢܪܬܐ ܡܢ ܣܛܪܗ̇ ܚܕ.
ܘܬܠܬܐ ܩܢܝ̈ܐ ܕܡܢܪܬܐ ܡܢ

ܐ. ܟܘܣܐ ܕܐܝܟ
ܒܠܡܘܣܝܢ ܕܦܩܘܥܐ
ܕܟܦܘܪ̈ܐ.
ܣ. ܐܝܟ ܡܓܦܦܐ
ܟܦܘܪ̈ܐ.

32 ܣܛܪܐ ※ ܗ̇ ܕܡܢܪܬܐ ܐܚܪܢܐ. ܬܠܬܐ
ܐܝܟ ܕܡܫܩܠܝܢ ܠܓܘܙܐ ܒܩܢܝܐ
f. 81. r. ܚܕ. ܦܩܘܥܐ ܘܫܘܫܢܬܐ. ※ ܘܬܠܬܐ
※ ܐܝܟ ܕܡܫܩܠܝܢ ܠܓܘܙܐ ܒܩܢܝܐ
※ ܚܕ. ܦܩܘܥܐ ܘܫܘܫܢܬܐ ܀ ܗܟܢܐ

ܓ. ܐܝܟ ܕܐܡܝܪ ܒܠܡܘܣܝܢ
ܕܦܩܘܥܐ ܕܟܦܘܪ̈ܐ ܀
ܐ. ܟܘܣܐ.
ܣ. ܦܟܪܐ.
ܬ. ܐܝܟ ܡܬܚܡܝܢ ܀

plane ut est Syrus refingit Grabe codicem Alex. In margine autem ad εκτετυπωμενοι: Α. *scyphi* εξημυγδαλισμενοι. Σ. *crateres efformati in amygdalas*. Θ. *crateres* εξημυγδαλισμενοι, ut utar voce Aquilae, cum idem sit Syrus. In Symmacho desunt ribui voci ܡܓܦܦܐ in codice; ejus vero lectio est in Hexaplis εντετορνευμενοι, vel melius ex Coisl. εκτετορνευμενοι αμυγδαλα, quae sensum quidem referunt Syrae lectionis, sed cum per εκτετορνευμενη verbum aliud H Symmachus reddat infra v. 35, (36) in Hexaplis, vereor, ne huc translata fuerit in codicibus Basiliensi et Coisliniano lectio illius loci et corrupte pro forma ex contextu; cf. et v. 17. Nam Syra lectio Symmachi praeter morem abluderet a litera Graeca. Fortasse etiam, ut corrupte ex alia parte exhibet ER, idemque transtulit Cat. Nic. ad v. 31 (30 Hm), pro εκτετορνευμενοι vel εντετορνευμενοι, legendum in Hexaplis εκτετορευμενοι. Vix opus est monere omnes istos testes Graecos referre lectiones primae partis hujus versus, quod aeque est, cum secunda sit sola repetitio earundem vocum. Quoad vocem Aquilae ܟܘܣܐ ea reddit sine dubio σκυφοι, cum H vocem Aquila sic reddiderit constanter hic v. 30 (31) in Hexaplis, Gen. XLIV, 2, Jer. XXXV, 5 in codice Syro-Hexaplari, in quo et Graeca vox refertur; deest quidem in Lexicis significatio ejus apta, sed nullus dubito quin respondeat Arabico غرب GHARAB *poculum*; et mirum quantum vox σκυφος vexaverit Interpretem

καλαμισκοι = + ※ 'Ε. αυτης ↙.

κρατηρες = + ※ Γ. αυτης ↙. Post hanc vocem rasura, fortasse puncti.

σφαιρωτηρες = + ※ Γ. αυτης ↙. H item habet; omitteret quidem suffixum codex H Kennicott 193, legens כפתורים, sed mala collatio est, ut IX, 23 jam indicavi accidisse de hoc codice, legit enim כפתוריה.

κρινα = + ※ Γ. αυτης ↙.

31. πλαγιων = in singulari, sine testibus Hmm; favent in H 4 codices Kennicott. Sed in Syro est, puto, mala omissio alterius puncti *ribui*. Dein addit: ※ 'Ε. αυτης ↙. Apposui ܗ̇ 'Ε, quia fere certum puto, sed aliquid dubii est mihi, ne sit ܗ̇ Γ.

κλιτους 2° = + ※ Γ. αυτης ↙.

32. και = sub obelo; omittit, ut saepe in hoc casu, Hm 58: H omittit, sed habet codex H Kennicott 84.

εν τῳ ενι καλαμισκῳ = εν καλαμισκῳ τῳ ενι, ut plures Hmm, inter quos affines 58, 72, vel εν τῳ καλαμισκῳ τῳ ενι, ut Hm 15 aeque affinis. Sed solum ex affinitate codicum sic Syrum legisse dicendum, cum per se reddat et ER.

κρινον — + ※ και τρεις κρατηρες εκτετυπωμενοι καρυισκους εν καλαμισκῳ τῳ ενι, σφαιρωτηρ και κρινον ↙: repetunt ut noster, sed sine asterisco Compl, excepto εν τῳ καλαμισκῳ (de quibus cf. not. praec.), sed pro his, ut Syrus, III, qui eadem fere habet in v. seq. in textu satis variato ab ER; item ut Syrus repetunt cum levi varietate AH, Arm;

ܠܒ̈ܬܐ ܠܩ̈ܘܦܐ ܐܝܟ ܕܠܡܫܩܠܘܗ̇
27 ܠܦܬܘܪܐ܀ ܘܬܥܒܕ ܠܩ̈ܘܦܐ ܡܢ
ܩ̈ܝܣܐ ܠܐ ܡܬܚܒܠܢܐ. ܘܬܚܦܐ f. 80. v.
ܐܢܘܢ ܒܕܗܒܐ ÷ܕܟܝܐ↙. ܘܢܫܩܠܘܢ
28 ܒܗܘܢ ܦܬܘܪܐ܀ ܘܬܥܒܕ
ܦܝ̈ܢܟܐ ※ܥ ܕܝܠܗ↙. ܘܢܣ̈ܟܐ ※ܥ ܕܝܠܗ
[3]ܘܡܢܩܝ̈ܬܐ ※ܥ ܕܝܠܗ↙ ܘܟ̈ܣܐ ※ܥ ܕܝܠܗ:
ܕܒܗܘܢ ܢܬܢܣܟ ܒܗܘܢ. ܕܗܒܐ

29 ܕܗܒܐ ܕܟܝܐ ܬܥܒܕ ܐܢܘܢ܀ ܘܬܣܝܡ
ܥܠ ܦܬܘܪܐ ܠܚܡ̈ܐ [4]ܕܐܦ̈ܐ
ܩܕܡ ܡܪܝܐ ܐܡܝܢܐܝܬ܀
30 ܘܬܥܒܕ ܡܢܪ̈ܬܐ ܡܢ ܕܗܒܐ
ܕܟܝܐ. [2]ܢܩܝܫܐ ܒܩܘܪ̈ܢܝܗ̇ ܬܥܒܕܝܗ̇
ܠܡܢܪܬܐ. ܥܩܪܐ ܕܝܠܗ̇ ܘܩܢ̈ܝܐ
※ܥ ܕܝܠܗ̇↙ ܘܙܝܪ̈ܐ ※ܥ ܕܝܠܗ̇↙
ܘܫܘܫܢ̈ܐ ※ܥ ܕܝܠܗ̇↙ ܘܩܢ̈ܝܐ

[3] ܗ. ܐ. ܘܡܢܩܝ̈ܬܗܘܢ
[4] ܗ. ܕܣܡܟܬܐ
ܩܘܪ̈ܒܗ

[2] ܐ. ܢܩܝܫܬܐܝܬ
ܗ. ܐ. ܐܝܟ ܡܚܫܠܬܐ

τεσσαρων ↙ ποδων. Quoad suffixum in voce ܡ̈ܢܘܬܗܘܢ μερη ex usu Syro repeto, cum nullus testis addat pronomen; deinde peccat in genere codex, fortasse Interpres ipse materialiter reddidit in feminino Graecum neutrum, cum ex nomine praecedenti debuisset dare ex Graeco ܕܝܠܗܝܢ. Amanuensis ad nomina praecedentia fortasse retulit.

αυτης υπο την στεφανην. και εσονται = αυτης. υπο την στεφανην εσονται: interpunctio ex ipsa lectione necessario oritur, και nullus Hm omittit, sed cum Syro est H: fortasse sub obelo cum esset decidit, ut saepe vidimus, indeque tota lectio orta cum sua interpunctione.

26. εν αυτοις = —.

27. καθαρῳ = sub obelo; omittunt Hmm 71, 76: H omittit, sed habent, duo in textu et unus in margine, tres codices H Kennicott.

28. αυτης = ÷ ※ Γ. αυτης ↙: omittunt Slav. Ostrog. et Arm; sed Arm nil testatur, quia etsi textum Hexaplarem referat, cum reapse addat αυτης in hoc ipso versu post θυισκας et post σπονδεια, quod ponit post κυαθους, cum Syro et paucissimis iisque Hexaplaribus testibus, omittit tamen et post κυαθους, ubi item Syrus solum cum Hexaplaribus libris habet; idemque alibi memini vidisse in Arm, ita ut ex quadam linguae elegantia sit repetenda omissio. Sed mirum quod sub asterisco, addita etiam nota trium Interpretum, scribatur vox, quae in nullo Hm teste Graeco deest. Cum tamen facilius longe fuerit omittere asteriscum et notam, quam addere, et testes sunt passim Hexaplares libri Graeci et Syro-Hexaplares, licet in genere Graecis accuratiores, reapse codices Graecos, quos Origenes adhibuit, hac vocula caruisse dicendum. In codice punctum post ܕܝܠܗ reprobatur lineola, primae manus ex atramento.

θυισκας = ÷ ※ 'E. αυτης ↙. Post ܕܝܠܗ rasura, in qua punctum fuisse videtur.

και τα σπονδεια = marg. Σ. Θ. και τας φιαλας: anonyme in textum intulerunt Hmm ante και τα σπονδεια.

σπονδεια = ÷ ※ 'E. αυτης ↙.

κυαθους = ÷ ※ 'E. αυτης ↙. Apposui in textu ܥ 'E., quia probabilius apparet esse quam ܓ Γ.

εκ = —.

29. ενωπιους = Σ. προθεσεως.

30. λυχνιαν = in codice est ܡܢܪ̈ܬܐ in plurali, sed punctum prius reprobatur lineola, primae manus ex atramento, ut reapse Graecum referat.

χρυσιου = sub ܐ vocis ܕܗܒܐ rasura est, fortasse puncti.

τορευτην = A. *decorticatam*, seu *contusam*. Σ. Θ. *sicut LXX:* cf. supra v. 17.

f.80.r. ܘܗܠܝܢ ܕܐܬܝܗܘܢ ܥܠ ܟܠ ܡܢ
ܩܒܘܬܐ ܕܣܗܕܘܬܐ. ܐܝܟ
ܟܠܗܝܢ ܗܠܝܢ ܕܐܢܐ ܦܩܕ ܠܟ
ܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܗܐ ܗܟܢ ܗܘ
22 ܘܬܥܒܕ ܦܬܘܪܐ ※ ܡܢ [8] ܩ̈ܝܣܐ
※ ܠܐ ܡܬܚܒܠܢܐ. ܕܬܪ̈ܬܝܢ ܐܡ̈ܝܢ
ܐܘܪܟܐ ※[ܐܬ] ܕܝܠܗ. ܘܐܡܬܐ ܕܦܬܝܐ
※[ܐܬ] ܕܝܠܗ. ܘܐܡܬܐ ܘܦܠܓܗ̇ ܕܪܘܡܐ
※[ܐܬ] ܕܝܠܗ. ܘܬܚܦܝܘܗܝ ܕܗܒܐ
23 ※ ܕܟܝܐ. ܘܬܥܒܕ ܠܗ ܫܦܬܐ

[8] ◌ ܕܕܗܒܐ ܕܟܝܐ ◌

÷ ܡܬܗܦܟܢܝܬܐ ↙ ܕܕܗܒܐ ܚܕܪ
ܚܕܪ. ܘܬܥܒܕ ܠܗ ܟܠܝܠܐ ܕܕܗܒܐ
24 ܚܕܪ ܚܕܪܝܗ̇. ܘܬܥܒܕ ܫܦܬܐ
÷ ܡܬܗܦܟܢܝܬܐ ↙ ※[ܣܬ] ܕܕܗܒܐ ↙ ܠܟܠܝܠܐ
※ [ܐܣ] ܕܝܠܗ ↙ ܠܣܘܦܪܐ. ܘܬܥܒܕ ※[ܬ] ܠܗ ↙
25 ܐܪܒܥ ܥܙܩܬܐ ܕܕܗܒܐ.
ܘܬܣܝܡ ܠܥܙܩܬܐ ܥܠ ܐܪܒܥ
ܦ̈ܢܘܬܗ. ※[ܬ] ܗܠܝܢ ܕܐܝܬܝܗܝܢ
※ ܕܐܪ̈ܒܥܬܝܗܝܢ ↙ ܪ̈ܓܠܘܗܝ. ܠܥܒܪܐ
26 ܡܢ ܟܠܝܠܐ ܢܗܘܝܢ ܥܙܩܬܐ.

ܐ. ܕܩܕܫܐ ܕܡܫܡܫܢ ◌
ܗ. ܡܢ ܦ̈ܢܝܬܐ ܕܥܒ̈ܪܝܐ ◌

21. επι = vertit ac si fuisset επανω, quod tamen nullus Hm legit; sed item ac noster habet P.

και κατα = κατα: H omittit copulam, sed habent multi codices H Kennicott, ulli De Rossi, et nonnulli Targumim mss. apud eundem.

Fin. *Explicit* (lectio Dominicae) *XXXIII*: cf. v. 1.

22. χρυσην χρυσιου καθαρου = ※ Θ. εκ ξυλων ασηπτων ↙: marg. χρυσιου καθαρου. Α. *ligni Setim*. Σ. (εκ ξυλων) ακανθινων. In Symmacho pro vocibus εκ ξυλων nullus testis Graecus est, ideoque inclusi, ακανθινων exhibet corrupte in ακανθηνον anonyme margo Hm 108, quod, collatis Hexaplis Ex. XXXV, 7, Symmachi est.

μηκος = ÷ ※ Α. Θ. αυτης ↙.

πηχεος το ευρος, και πηχεος και ημισους το υψος = vertit ac v. 9, ubi confer.

ευρος = ÷ ※ Α. Θ. αυτης ↙. Asterisco deest punctum superius spatio impedito ex ܐ (ܐܬ) Α superscripto.

υψος = ÷ ※ Α. Θ. αυτης ↙. Deinde addit: και καταχρυσωσεις αυτην χρυσιῳ ※ καθαρῳ ↙. Cum praeter affines Hmm 15, 58, 72, et Arm, qui additamenta Hexaplaria solent omnes, vel singuli habere, et praeter Hm 131, qui habet recenti manu in margine, qua scriptura Hexaplaria saepe exhibet, ut vel in hoc v. et 24 bis, vix ulli alii habeant, qui etsi non Hexaplares libri, lectiones interdum Hexaplares vel iis affines exhibent, ut Hmm 19 (sed cum varietate), 83, 108, VIIm, Ald, Compl., Slav. Mosq. (sed de hoc num sit imo Hexaplaris nondum mihi constat); et cum H eadem ac isti addat, sub asterisco ponendum additamentum totum. Fortasse decidit asteriscus initio, quia praecesserat jam asteriscus cum metobelo, et ille appositus denuo, quia sine siglis erat lectio, amanuensem fugit, vel fefellit. Hac ratione appositum asteriscum sine siglis post alterum metobelo suo jam circumscriptum habes supra v. 16, quem cf.

23. στρεπτα κυματια χρυσα = ÷ στρεπτον ↙ κυματιον χρυσουν. Punctum in voce ܡܬܗܦܟܢܝܬܐ videtur reprobari lineola minutissima, sed aliis locis collatis casualem eam judicarem.

24. στρεπτον = sub obelo; omittunt Hm 54, AH. Et addit: ※ Σ. Θ. χρυσουν ↙.

στεφανη = ÷ ※ Α. Σ. αυτης ↙.

25. ποιησεις = ÷ ※ 'Ε. αυτη ↙. Dedi ܗ 'Ε, prouti apparet esse, sed dubii aliquid remanet, ne sit ܓ Γ.

τεσσαρας 2.° = —.

μερη των ποδων = μερη ※ Θ. α εστιν των

ܣܛܪܗ ܕܗܢܐ. ܘܟܪܘܒܐ ܚܕ
ܡܢ ܣܛܪܗ ܐܚܪܢܐ ܕܚܘܣܝܐ.
ܘܬܥܒܕ ÷ ܠܬܪܝܗܘܢ ↙ ܟܪܘܒܐ ܥܠ
19 ܬܪܝܗܘܢ ܣܛܪܐ ※ ܕܝܠܗ ↙. ܢܗܘܘܢ
ܗܢܘܢ ܟܪܘܒܐ ܕܡܬܚܝܢ ܓܦ̈ܐ
[7] ※ ܕܝܠܗܘܢ ↙ ܡܢ ܠܥܠ. ܟܕ ܡܛܠܠܝܢ
ܓܦ̈ܐ ܕܝܠܗܘܢ ܥܠ ܒܝܬ ܚܘܣܝܐ.
ܘܦܪ̈ܨܘܦܐ ܕܝܠܗܘܢ ܠܚ̈ܕܕܐ

ܒܒܝܬ ܚܘܣܝܐ ܢܗܘܘܢ
20 ܦܪ̈ܨܘܦܝܗܘܢ ܕܟܪܘܒܐ. ܘܬܣܝܡ
ܠܒܝܬ ܚܘܣܝܐ ܥܠ ܩܒܘܬܐ
ܡܢ ܠܥܠ. ܘܒܩܒܘܬܐ ܬܣܝܡ
ܠܣܗ̈ܕܘܬܐ ܗܠܝܢ ܕܐܢܐ ܐܬܠ
21 ܠܟ. ܘܐܬܝܕܥ ܠܟ ܡܢ ܬܡܢ.
ܘܐܡܠܠ ܠܟ ܡܢ ܠܥܠ ܡܢ ܒܝܬ
ܚܘܣܝܐ. ܡܒܝܬ ܬܪܝܢ ܟܪܘܒܐ

7 ܗܘ ܦܘܫܩܐ ܗܘ
ܕܡܠܟܐ ܐܝܬܘܗܝ.

punctum literae ܪ et puncta *ribui* initio vocis prima manu sunt.

18. δυο 1° = sub obelo; VIIm deletis τους δυο substituit τα: H omittit *duo*, sed habent codex 12 De Rossi, relictis tamen punctis, ut reprobandum, et P.

χλιτη = ÷ ※ Σ. Θ. αυτου ↙.

19. πτερυγας = ÷ ※ Σ. Θ. αυτων ↙. H non habet suffixum, addunt tamen Onk, P, Ar, liberius quidem, et sic puto fecisse Symmachum et Theodotionem; nam huc non crederem traducta sigla ex αυτων sequenti post πτερυξιν, quod testes LXX Hmm habent, hic contra αυτων addunt tantum Hmm 15 et 72 affines nostro, Sedul. Scot. et Arm. Quod Symmachus et Theodotio offerebant, sub asterisco inductum fuit; nisi tamen et in H eos legisse putandum una cum aliis Interpretibus supra allatis; una enimvero litera pro hac lectione supplenda esset in H, lecto כנפיהם pro כנפים.

Ibid. marg. *Stichi MDCCCC.* Super litera ܡ lineola atramento, fortasse primae manus, ut vis numeralis literae indicaretur, cf. supra XXI, 28, sed ex ejus conditione hic casualem putarem lineolam.

εν ταις πτερυξιν = collato XXXVII, 9 corrigerem ܒܓܦ̈ܐ, ut reddat Graecum ER, vel etiam aliorum codicum Hmm, inter quos sunt affines 15, 58, 72, qui legunt ταις πτερυξιν.

χερουβιμ = sub litera ܪ̈ est rasura, fortasse puncti.

literis scripta, et civitate donata, cum etiam in P occurrat 3 Reg. VII, 9, ubi quidem PA scribit ܒܛܘܪܢܘܣ.

Ibid. ad τορευτα Syri marg. A. *decorticatum*, seu *contusum*. Σ. Θ. *tornata*, seu, ut voce utor Hexaplorum v. 35, εκτετορνευμενα. Lectio quidem Symmachi et Theodotionis, quae eadem est ac in textu praeter scripturam diversam ejusdem vocis, de qua confer not. praecedent., indicat differentiam vocis fuisse in Graeco, ut alibi, cf. supra IX, 32. In Aquila codex quidem sic legit per ܕ, sed infra v. 30 per ܪ, et sic corrigo et hic ܦܪܝܡܐ. Quoad sensum vocis sine exemplis refert Michaelis derivata, quae aliqua correctione indigent, sed pro versione confirmantur etiam ex Lexico Syro-arabico ms. Bibliothecae Ambrosianae; ipsa forma Peal occurrit Proverb. XXIII, 31 in Scholio, quo declaratur nomen ܡܕܘܟܐ υπερον textus, est vero: ܡܕܘܟܐ ܩܪܐ ܠܗܘ ܕܕܐܫ ܒܗ ܐܢܫ ܐܪܫܢܐ ܐܘ ܡܕܡ ܕܕܡܐ ܠܗܢܐ. = υπερον ܡܕܘܟܐ *vocat illud quo quis tundit ptisanam aut quid simile*. Sed cum tundendo decorticetur ptisana, incertum quid adamussim vox significet, ac omnibus collatis, etiam Hebraica radice eadem, putarem verbum significare primo *tundere*, vel etiam *tundendo frangere*, ac dein *decorticare*: utram habeat hic significationem vox ܦܪܝܡܐ non audeo definire; *decorticatum* etymon ipsum H referret. In textu super ܪ vocis ܟܪ̈ܘܒܐ rasura puncti, vel punctorum ܪ̈ vel ܪ̈, sed

ܠܐܬܝ ܡܪܘܣܐ ܕܕܗܒܐ ܕܟܝܐ[6]
ܒܐܘܪܟܗ ܘܦܬܝܗ ܐܝܟ ܗܢܐ

ܠܐܬܝ ܡܟܪܘܒܐ ܕܚܣܝܐ܂
18 ܠܬܪܝܗܘܢ ܡܪܘܣܐ ܚܕ ܡܢ

6 ܐ. ܕܢܩܝܐ ܀

ܗ. ܐ. ܢܩܝܫ ܟܬܘܪܘܬܐ܂

16. επιθεμα = sub obelo: omittunt in Hm 58, Sedul. Scot.; in VII erasum seriori cura.

μηκος = ÷ ※ θ. αυτου ↙.

πλατος = ÷ ※ αυτου ↙. Et post hoc addit ※ *et cubitus et dimidium altitudinis ejus* ↙; margine autem e regione sine ullo indice et inclusa ornatu rubro: ※ *et cubitus et dimidium altitudo ejus* ↙: *non invenimus in duobus exemplaribus textus hujus LXX, et propter hoc apposuimus ei stellam.* Additionem istam habet in textu AH, cujus codex primus notat in marg. apud Hm: *haec desunt apud* τοὺς ό, *quamobrem habent* ※ *sibi appositum.* Quae quidem sunt compendium Scholii Syri. Quoad formam textus confer supra v. 9. Praeterea initio secundae textus lineae folii v. male per se ex usu codicis deest asteriscus, et in Scholio sic ܗܠܝܢ, quod ex Graeco repeto, in quo additio una linea (*Sticho*) contineretur. Sed quid sibi vult asteriscus in textu, et in margine, quem Scholion tractat et sic textum confirmat, dum H omnia omittit? Undenam repetendum Scholion? Pluralia *invenimus*, *apposuimus* innuuntne Eusebium et Pamphilum, qui et in Subscriptionibus 4 Regum, Proverbiorum, Ecclesiastis, Cant. Canticorum, Esaiae et Prophetarum Minorum conjunctim occurrunt ut correctores codicum ex Hexaplis ac Tetraplis derivatorum, ex quibus demum codicibus orta est versio Syra, ut ex iisdem Subscriptionibus patet? Sed illi nisi corruptus jam H in libris Origenis, contra rationem asterisci peccassent, quod nimis audax esset affirmare praesertim de doctissimo Eusebio. Sed cur etiam praecedit ↘ ܕܗܠܝܢ ※, et deinde subsequitur immediate asteriscus alius? An quod ܕܗܠܝܢ ab Interprete, vel Interpretibus sit, quorum sigla amanuensis omiserit? An secundus asteriscus in obelum mutandus? Sed Scholion marginis dubium istud non permittit. Quoad additamentum in se consideratum fortasse repetendum ex loco simili supra v. 9, qui locus repetitur etiam infra XXXVII, 1.

17. και ποιησεις = marg. sinistro, cum dexter Scholio impediatur: κη, Sectio minor cum II**.

χρυσοτορευτα = χρυσα τορευτα cum pluribus Hmm, inter quos II**, III, VII, et affines 58, 72; sic enim noster reddit τορευτα XXXVII, 7 (ER XXXVIII, 6 in Hm), ut legunt Hmm V, 58, 72, Compl, τορευτην ibid. 17 (ER, XXXVIII, 17), in Hm 58, et in V, et τορευτη ibid. v. 22 (ER XXXVIII, 17), in Hm 58; ubi solum codices affines occurrunt, quos attuli, archetypum Syri referentes; qui loci sunt paralleli locis hujus capitis versuum 17, 30, 35, in quibus duobus ultimis voces separatae τορευτην et τορευτη occurrunt, et affines libri 15, 58, ex silentio Hm sic legunt, itemque 72 v. 30, et corrupte ολοτορευτοι v. 35 pro ολη τορευτη; et etiam in his omnibus locis Syrus pariter reddit. Ergo τορευτος idem Syrus habuit ac τορνευτος, quod in hoc capite et alibi pro τορευτος habent interdum libri Hmm, sed nullus ex vetustissimis, ut II, III, V, VII, et Sinaiticus; in qua interpretatione Syrus convenit cum Arm, quae sic reddidit hic, 30 (31 in Zohrab), 35 (36 in Zohrab), XXXVII, 7, et cum aliis ex Versionibus ab Hm allatis diserte hic illic. Nam hic in margine sic reddit Syrus lectionem Symmachi et Theodotionis, quae in Graeco, collato v. 35 (36) in Hexaplis, probabiliter erat εκτετορνευμενα, quamquam lectio Symmachi in Syro v. 30 dubium relinquit. Omnino enim ܟܬܘܪܘܬܐ et ܟܬܘܪܐ inter se commutantur, ut Cant. V, 14, ubi Syrus vertit ܢܩܝܫܬܐ simpliciter vocem τορευται, et in margine apponit scholion ܗܢܘ .ܢܩܝܫܬܐ ܢܩܝܫܬܐ ܕܐܝܟ ܕܢܩܝܫܝܢ ܟܬܘܪܘܬܐ, sed VII, 2 ad ܢܩܝܫܬܐ pro τορευτος in margine ܕܐܝܟ ܗܢܘ .ܢܩܝܫܬܐ ܕܢܩܝܫܐ ܟܬܘܪܘܬܐ. In Lagarde autem, *Analect.* p. 136, l. 15, ܟܬܘܪܘܬܐ est pro τορνος. Syra vox, ut patet, est ipsa Graeca Syris

ܠܣܦܗ ܕܝܪܝܥܬܐ܀ ܘܬܥܒܕ ܠܗ̇
ܣܦ̈ܪܐ ÷ ܡܬܐܦܣܝܬܐ↙ ܕܝܪܝܥܬܐ
11 ܦܡ ܣܪ̈ܝܐ· ܘܬܥܒܕ ܠܗ̇ ܐܪ̈ܒܥ
ܚܘܩ̈ܬܐ ܕܝܪܝܥܬܐ· ܘܬܚܡܘܪ
ܠܠ ܐܪ̈ܒܥ ܣܦܪܐ ※ ܕܒܠܥܗ↙.
ܘܐܪܒܥ ܚܘܩ̈ܬܐ ܠܠ ܣܦܪܐ
※ ܕܒܠܥܗ↙ ܚܕ· ܘܐܪܒܥ ܚܘܩ̈ܬܐ
ܠܠ ܣܦܪܐ ※ ܕܒܠܥܗ↙ ܘܬܪܝܢ܀
12 ܘܥܒܕ ܕܝܢ ܥܩܘܐ ܡܢ ܩܝܣܐ
ܠܐ ܡܬܚܒܠܢܐ· ܘܬܚܦܐ ܐܢܘܢ
13 ܒܕܗܒܐ· ܘܬܠܠ ܩܝܣܐ ܒܚܘܩ̈ܬܐ
. [5] ※ ܘܐܪܟܐ ܘܦܬܝܐ ܘܪܘܡܐ
※ ܕܒܠܥܗ· ܠܐ ܡܬܚܝܠ
ܒܐܪ̈ܦܐ ܚܝ̈ܐ

ܘܠܚܡ ܕܡܫܟܢܐ ܕܐܦܣܝܬܐ܀
ܠܥܒܕܐ ܡܥܡܠܐ ܡܢܗܘܢ܀
14 ܡܩܒܠܬܐ ܕܡܬܚܡܠ ܚܢܘܢ
ܩܘܦܐ ܠܐ ܡܬܬܙܝܥܝܢ ※ ܕܒܠܥܗ↙.
15 ܘܬܥܒܕ ܒܡܩܡܬܐ ܕܡܫܟܢܐ
ܗܘ ܕܝܢ ܠܟܠ ܚܕ܀܀܀
16 ܘܬܥܒܕ ܟܠ ܚܕ ܩܝܣܐ ÷ ܦܘܪܡܐ↙
ܕܐܡܬܐ ܕܐܡܝܢ· ܕܬܪܬܝܢ ܐܡ̈ܝܢ
ܘܦܠܓܐ ܐܪܟܐ ※ ܕܒܠܥܗ↙. ܘܦܬܝܐ
[f. 79. v.] ܘܦܠܓܐ ܦܬܝܐ ※ ܕܒܠܥܗ↙. ※[5] ܘܪܘܡܐ
17 ܘܦܠܓܐ ܕܪܘܡܐ ܕܒܠܥܗ↙܀ ܘܥܒܕ ܚܕ
ܕܡܬܚܡܠܝܢ ܗܘܘ
ܕܡܬܚܡܠܝܢ· ܘܡܬܚܒܠ ܗܘܘ
ܫܡܫܐ ܠܗ ܒܡܫܟܢܐ ܀.

10. και καταχρυσωσεις αυτην = margine Scholion: καταχρυσωσεις, *idest obduces eos auro;* sic *eos* ܐܢܘܢ, ex Graeco fortasse αυτα, relato ad ξυλων v. 9, quod ܩܝܣܐ vertitur, vel etiam ex loco infra v. 12 huc translatum fuit Scholion.

εσωθεν και εξωθεν = εξωθεν και εσωθεν, Hm 129 et Cyr. Alex. V, 785. Cum isti solum nec affines testes transponant, ipso H reclamante, ex oscitantia amanuensis sive Syri sive Graeci archetypi repeto varietatem.

στρεπτα = sub obelo; omittit Hm 58 ut saepe, et Slav. Ostrog., et reprobat VIIm.

11. κλιτη = ✚ ※ Σ. Θ. αυτης ↙.

κλιτος 1.° = ex oscitantia apponuntur puncta *ribui*, ac si κλιτη esset legendum, quae vel sequens ܚܕ reprobat. Addit autem ※ αυτης ↙.

κλιτος 2.° = ✚ ※ Σ. Θ. *ejus* ↙.

12. ξυλα ασηπτα = εκ ξυλων ασηπτων.

14. της κιβωτου = της διαθηκης.

ακινητοι = ✚ ※ Σ. Θ. εξ αυτης ↙.

15. τα μαρτυρια = *testimoniorum;* του μαρτυριου Hm 25: errorem puto amanuensis literam ?, ex qua est differentia ab ER, ex frequenti κιβωτος του μαρτυριου ortum, ut in Hm 25.

ουτω = και ουτω: item H, sed copulam omittit unus H Kennicott.

9. μαρτυριου = μαρτυριου ↙, ante hanc vocem supplenda nota ante metobelum, quae obelus est, cum desit vox eaque una in H; VII omittit vocem.

μηκος = ✚ ※ Θ. αυτης ↙.

πηχεος και ημισους το πλατος, και πηχεος και ημισους το υψος = vertit, ut videretur, ac si legisset πηχυς και ημισυ του πλατεος..., και πηχυς και ημισυ του υψεος; sed infra v. 16 vertit in loco simili primo bis, ut hic initio, sed tertio, cujus loci postremi tamen deest Graecum, habet ut hic secundo et tertio; porro v. 22 idem Graecum ER sine varietate in Hm Syrus item vertit ac hic; eadem demum mixtio formae occurrit Ezech. XLV, 5 in Symmacho, cujus tamen non exstat Graecum; in plurimis vero aliis locis tum Exodi, tum Ezechielis a cap. XL ad XLVIII nullibi reperi eandem ac hic formarum mixtionem. Ex locis tamen similibus allatis libertas formae videtur esse tantum in vertendo, non lectio varia ex Graeco, nec error amanuensis.

πλατος = ✚ ※ Θ. αυτης ↙.

υψος = ✚ ※ Θ. αυτης ↙.

ܟܕ ܡܬܩܢ. ܘܫܪ̈ܓܐ ܒܗܘܢ.
8 ܘܡܐ ܕܡܢܗܪ ܐܗܪܘܢ ܠܫܪ̈ܓܐ
ܒܪܡܫܐ ܢܒܣܡ ܥܠܘܗܝ ÷ ܒܣܡ̈ܐ ܠܗ.
ܠܒܣܡܬܐ ܕܡܬܡܝܢ. ܘܠܒܣܡܬܐ
ܕܩܕܡܘܗܝ ܕܡܪܝܐ ܠܕܪ̈ܝܗܘܢ. ܘܠܐ ܬܣܩ
9 ܥܠܘܗܝ. ܘܒܣܡܐ ܢܘܟܪܝܐ

ܬܕܗܒ ¹
ܗܘ ܕܝܢ
ܬܡܢܘܢ

ܕܟܘܪ̈ܢܐ ܡܢ ܡܬܩܢ. ܠܐ
ܩܘܪ̈ܒܢܐ ܕܐܝܟ ܐܢܫ ܘܢܣܟܐ
ܐܢܣܟ ※ ܕܢܟܣܬܐ. ܘܢܣܟܐ
ܘܢܣܟ ܕܚܛܗܐ ※ ܕܢܟܣܬܐ. ܘܢܣܟܐ
10 ܘܢܣܟ ܕܢܘܟܪܝܐ ※ ܕܢܟܣܬܐ. ܘܠܒܣܡ̈ܡܢܐ. f. 79. r.
ܒܩܘܪܒܢܐ ܕܚܛܗܐ. ܡܢ ܚܕܐ ܙܒܢ

ܐܝܟ
ܒܩܘܕܫܐ.

altero puncto omisso in ܪ pro *ribui* sit differentia, verum puto αρωματα.

6. εις την γλυφην = ÷ εις ↙ την γλυφην: deest H εις, sed aliter legit, et reprobato obelo εις alia saltem forma fuisset inducenda.

και τον ποδηρη = Scholion: ποδηρης, *vestis sacerdotum erat*, *quae descendebat desuper usque ad pedes,* quae vix a litera glossae Lex. Origenis in notis ad vocem apud Hesychium, ed. Alberti, discrepant, quae est ποδηρης. το μεχρι των ποδων ενδυμα ιερατικον τιμιωτερον. Scholion plus minus in forma mutatum occurrit Syriace Sap. XVIII, 24, Ezech. IX, 2, ubi Graecum Origenis vertitur fere literaliter, nisi quod pro τιμιωτερον habet *descendens,* et pro ποδηρη textus codex ascribit ΠΟΔΗΡΑ, quam formam nullus Hm dat; et item fere ac in Ezech. est Zach. III, 5, ubi tamen Graeca vox ascribitur ΠΟΔΗΡΗ. Super hoc Scholion erat scriptura, quae ex ipsis vestigiis videtur fuisse ΠΟΔΗΡΑ, sic quantum apparet cum Α in fine ut in Ezechielis loco, non cum Η, ut est in Zachariae loco, et constanter scribitur in codicibus Vaticano, Sinaitico, Alexandrino, VII, et in collationibus Hm; pro qua voce exstat adhuc in textu index super ܘܠܟܣܘܕܪ̈ܐ, alius ab indice Scholii. Cum per se ex codice vox Graeca sit incerta, uncis inclusi.

8. σοι δεικνυω = εγω δεικνυω σοι.

εν τῳ ορει = sub obelo: in H addunt unus H Kennicott, et HS.

Monum. sacr. et prof. t. II.

legisse θυμιαματων, quod quidem H formam redderet adamussim; sed Graecis libris omnibus refragrantibus puto in singulari eum legisse, quod non solum in singulari vertit, sed passim etiam in plurali, ut XXX, 1, 8, 27, 35, XXXV, 28, Gen. XLIII, 11, Ps. LXV, 15, Jer. XLIV, 21, quibus in locis nullus Hm in plurali legit. Sed peccat Syrus in notis Hexaplaribus: και quidem initio erat obelo confodiendum, ut fecit, cum desit H, exceptis quatuor H Kennicott et HS,* et soleat noster communem textum H referre pro notis Hexaplaribus; sed post και metobelus erat apponendus, quem exciperet asteriscus, cujus vis pertingeret usque ad θυμιαματος inclusive, apposito tamen inter ista obelus ad ο *et,* ut apparet ex allatis, cum omnia usque ad θυμιαματος inclusive desint in vetustis libris omnibus II, III, VII, X et in plerisque Graecis Hmm. Ab amanuensi repeto errorem qui omisit metobelum et asteriscum in media voce, et initio alterius lineae obelum ante ο cum metobelo post hanc literam, quem iterum exciperet asteriscus. Sed notas fortasse reperisse in media voce arguère liceret ex indice sic fere effícto ⁓, quem posuit super ܣܡ vocis ܘܣܡ̈ܡܢܐ, dum in margine est super Scholio, quod jam attuli, et in textu alibi erat collocandus.

Ibid. ad θυμιαματα textus Syri = marg. Α. Σ. Θ. αρωμα. Graecum αρωματα anonyme pro θυμιαματα in margine Hm 108, unde Graecum effinxi Interpretum, sed cum et H in plurali legat, et in nostro solum ex

ܘܥܡܪܐ ÷ ܕܡܨܒܥܐ ܘܣܥܪܐ ܕܥܙܐ.
5 ܘܡܫܟܐ ܕܕܟܪܐ ܕܡܣܡܩܝܢ.
ܘܡܫܟܐ ܕܗܘܩܝܢܬܝܢܐ. ܘܩܝܣܐ
ܠܐ ܡܬܚܒܠܢܐ. ÷ [9]ܘܡܫܚܐ ܠܢܘܗܪܐ.
[1]ܘܒܣ̈ܡܐ ܠܡܫܚܐ ܕܡܫܝܚܘܬܐ
6 ※ܘܠܪܘܟܒܐ ܕܒܣ̈ܡܐ ↙. ܘܟܐ̈ܦܐ
ܕܣܪܕܝܢ. ܘܟܐ̈ܦܐ ÷ ܠܓܠܦܐ
7 ܠܟܘܢܬܐ [2]ܠܐܦܘܕܐ[3] ↙. ܘܠܦܕܝܪ

[9] ܗܘܩܝܢܬܐ ܗܘ ܕܝܢ ܕܐܣܛܠܒܘܢ.

[1] ܐ. ܗܘ. ܠ. ܗܘܪܡܐ.

[2] (ΠΟΔΗΡΑ)

[2] ܦܘܕܪܐ ܠܒܘܫܐ ܕܟܗ̈ܢܐ ܐܦܠܘܛܘܣ ܗܘܐ ܕܢܚܬ ܗܘܐ. ܡܢ ܟܬܦܐ ܠܪܓܠܐ ܠܓܘ ܡܢ ܐܦܘܕ

υακινθον v. 4, cum sit nomen, quod hic declaratur. Sed in codice lŏcus etiam Scholii, cum incipiat e regione lineae in qua est vox ܗܘܩܝܢܬܝܢܐ, huic voci illud retraheret. Quoad ܕܐܣܛܠܒܘܢ et ܕܐܣܛܝܠܒܘܢ varia orthographia nil curanda, cum in Graecis vocibus Syriace scribendis parum sibi constent Syri, et etiam Hexaplares libri, et passim obvia sunt exempla; sed notandum est hic primum ܠ post ܛ esse quidem prima manu, et ut apparet ex atramento in ipsa scriptione refictum, sed primo videtur fuisse ܝ vel ܢ, et hoc potius collato loco XXXV, 7, ubi tamen ܢ est post ܛܠ, non medium inter has literas. Hanc autem vocem, quae Lexicis deest, puto omnino esse Graecum στιλβον, ut nomen sumptum in utroque Scholio, ut factum de υακινθινα. Non inveni equidem quod respondeat, ut saepe fit, in Hesychio aliisque Graecis Glossographis, et quae erat in VIIm lectio vel nota marginalis adeo obliterata fuit, ut legi nequeat; sed forma Graecae vocis adeo certa apparet, et adeo convenit cum στιλβον, et sensus adeo aptus, ut dubius haerere vix possim.

ασηπτα = ÷ ⊤ και ελαιον εις την φαυσιν, *et* θυμιαματα εις το ελαιον της χρισεως, ※ και εις την συνθεσιν του θυμιαματος ↙: *et* nullus Hm, sed habet Arm in ed. Zohrab et in ed. anni 1860 Venetiis, Aet in codice C, et in H habent unus codex H Kennicott, HS, P, Ar; sed facile fuit addere in omnibus copulam, licet nec in H, nec in Graecis exstaret. Quoad του θυμιαματος videretur noster ex parte refictae, 1 manu, ut omnino videtur ex atramento; refictio tamen non est in ductu inferiori, ex quo in charactere *estranghelo*, quo utitur codex, ܠ ab ܒ distinguitur, sed in parte superiori. Paullum etiam dubii superest mihi, num pro ܓ Γ. sit legendum ܒ Ε. In codicibus enim *estranghelo* characteris, vix saepe distingui possunt duae literae istae, cum minutae valde superscribuntur, quia tota differentia est in ductu initiali inferiori, qui saepe maxime exiguus est, nec sinit tuto judicare. Quae lector trahat ad alios locos, ubi dubium in genere indicabo. Demum codex in voce ܘܡܫܟܐ superscribit ܓ inter ܘ et ܡ, (sigla enim in codice superscribuntur, ut indicavi ad I, 11), ܒ vero post ܡ superscribitur.

4. κεκλωσμενην = sub obelo; linea ducta delet VIIm.

5. δερματα υακινθινα = marg. Scholion: *Hyacinthus, idest* του *estillebon*. Eaedem Graecae voces item versae in textu infra, XXVI, 14, XXXV, 7, et in ultimo loco et vox Graeca marg. υακινθινα, et Scholion fere idem: ܡܫܟܐ ܕܗܘܩܝܢܬܝܢܐ. ܐܝܬܝܗܘܢ ܕܐܣܛܝܠܒܘܢ. δερματα υακινθινα *sunt* του *estlibon*. Ex collatione autem utriusque loci apparet primo, ex ratione versionis et ex Graeco apposito υακινθινα Interpretem non bene novisse qua ratione hic redderet, licet recte illud vertat alibi; apparet secundo, certo quidem retrahendum esse indicem Scholii, qui est in codice super ܘܡܫܚܐ; sed probabilius potius quam ad υακινθινα referendum esse Scholion ad ܗܘܩܝܢܬܐ και

ܒܪܝܫܗ ܕܛܘܪܐ. ܩܕܡ ܒ̈ܢܝܐ

18 ܕܐܝܣܪܝܠ. ܠܚ ܀ ܒ ܘܥܠ ܡܘܫܐ

ܒܡܨܥܬܗ ܕܥܢܢܐ. ܘܣܠܩ ܠܛܘܪܐ.

ܘܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ⁴ ܡܘܫܐ

ܒܛܘܪܐ. ܐܪܒܥܝܢ ܐܝ̈ܡܡܝܢ

ܘܐܪܒܥܝܢ ܠܠܝ̈ܘܬܐ. ܠܚ ܀ ܒ ܘ

XXV, 1 ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܠܬܝܢ

ܘܬܠܬܐ. ܘܡܠܠ ⁵ܡܪܝܐ ܥܡ

⁴ ܠܚ.

⁵ ܩܘܩ.

⁶ ܐ. ܠ. ܘܢܣܒܘܢ.

2 ܡܠܠ ܥܡ ܐܗܪܘܢ. ܐܡܪ ܠܒ̈ܢܝܐ

ܕܐܝܣܪܝܠ. ⁶ܘܢܣܒܘܢ ܠܝ ⁷ܦܪܫܘܬܐ

ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܗܢܘܢ ܕܠܐ ⁸ܢܨܒܐ

ܠܒܗܘܢ ܠܡܬܠ ܦܪܫܘܬܐ ܕܝܠܝ.

f. 78 r. 3 ܘܗܕܐ ܐܝܬܝܗ ܦܪܫܘܬܐ ܗܝ

ܕܬܣܒܘܢ ܡܢܗܘܢ. ܕܗܒܐ

4 ܘܣܐܡܐ ※ܘ̄ ܢܚܫܐ ※ܘ̄ ܬܟܠܬܐ

※ܘ̄ ܐܪܓܘܢܐ. ܘܙܚܘܪܝܬܐ ܥܒܝܬܐ

⁷ ܐ. ܦܪܫܬܐ.

ܣ. ܠ. ܦܪܫܘܬܐ.

⁸ ܐ. ܗܘ ܕܨܒܐ.

ܣ. ܗܘ ܕܡܢ ܨܒܝܢܗ.

Fin. *Explicit*. Ex duobus titulis Lectionum qui praecedunt, v. 1 et 9, nescio cui referatur istud *Explicit*, cum alterum sequatur in fine versus sequentis.

18. εχει = — in textu cum Hmm affinibus 15, 58, Anonym. apud Aug., Georg., sed habet in marg. cum ER et ceteris testibus Hmm LXX. Dein addit in textu μωυσης cum Hm 72, vel μωσης cum Hm 15; item addit Arm ante εχει.

Fin. *Explicit*, cf. notam ultimam v. 17.

XXV, 1. *Lectio Dominicae XXXIII*, post Pascha, ut supra.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

2. και λαβετε = Α. Θ. και λαβετωσαν. Anonyme verbum in marg. Hm X, omnia in textu VIIm, Hm 129, Compl.; αναλαβετωσαν in textu Hm 53. Codex VII marg. 1 m. tribuit Symmacho lectionem Aquilae et Theodotionis, indice apposito in textu super τε vocis λαβετε, et marg. ascribens συ τωσαν (συμμαχος· λαβετωσαν). Post λαβετε autem Syrus addit μοι. H habet μοι, sed omittit unus codex H Kennicott.

απαρχας = Α. αφαιρεμα. Σ. Θ. απαρχην (Graecum απαρχην in testibus Graecis non reperi, sed Latine referre non possum). *Jud* ante *Scin* omnino deesse videtur in ܦܪܫܬܐ, sed non certum ex membrana paullo male habita, vel paullo erasa. Index in lectione Aquilae deest, vel potius amanuensis eam ita scribit ut videatur conjungere cum praecedenti lectione marg., et idem est in lectione proxima ܐ. ܗܘ ܕܨܒܐ., quam sine indice item scribit ut conjungere videatur cum praecedenti ܣ. ܠ. ܦܪܫܘܬܐ.

δοξῃ = Α. *qui vult*. Σ. *qui ex voluntate sua*. De indice cf. not. praeced.

καρδιᾳ = cum suffixo utatur, nomini annexo, non particulae ܕܝܠ, incertum, utrum habeat ex idiotismo, an legerit in Graeco αυτων, quod nullus codicum Hmm legit, sed solum Ald, Alex. ch. min., et versiones CM, Slav., Georg., Arm. Sed CM in his ex indole linguae non testatur.

και = —.

τας απαρχας = in singulari; sed cum ex defectu sit alterius puncti super ܪ pro *ribui*, et nullus Graecus testis faveat, ab oscitantia repeto amanuensis.

μου = sic interpunctio post vocem, sed lineae erant puncta minio circumscribenda, quae, ideo quia diverso colore scribenda, videntur fugisse amanuensem, ut etiam supra XXI, 15 factum videtur. Cf. et XXI, 20.

3, 4. και χαλκον, και υακινθον, και πορφυραν = ※ Ε. και ↙ χαλκον ※ Γ. και ↙ υακινθον, ※ Γ. και ↙ πορφυραν: και ubique omittunt plures Hmm. H habet ubique, sed omittit ante υακινθον HS. Literae duae ܘ̄

ܩܦܠ ܙ ܘܐܬܠܬܘܝܗܝ. ܘܐܡܪ ⁹ܡܪܝܐ
12 ܠܡܘܫܐ. ܣܩܝ ܠܘܬܝ ܠܛܘܪܐ.
ܘܗܘܝ ܬܡܢ. ܘܐܬܠ ܠܟ
ܠܛܦܘܟܣܝܐ¹ ܕܟܐܦܐ. ※ ܘܐܦ ܢܡܘܣܐ
ܘܦܘܩܕܢܐ ܗܠܝܢ ܕܟܬܒܬ
ܠܡܚܘܝܘ ܢܡܘܣܐ ܠܗܘܢ܀
13 ܘܩܡ ܡܘܫܐ ܘܝܫܘܥ ܗܘ
ܕܩܐܡ ܩܕܡܘܗܝ. ܣܠܩܘ
14 ܠܛܘܪܐ ܕܐܠܗܐ. ܘܠܩܫܝܫܐ
ܐܡܪ. ܬܒܘ ܗܪܟܐ ܥܕܡܐ
ܕܠܐ ܢܗܦܘܟ ܠܘܬܟܘܢ. ܘܗܐ
ܘܐܗܪܘܢ ܘܚܘܪ ܥܡܟܘܢ. ܐܢ
ܐܢܫ ܕܢܗܘܐ ܕܝܢܐ ܢܬܩܪܒܘܢ
15 ܠܘܬܗܘܢ. ܘܣܠܩ ܡܘܫܐ ܠܛܘܪܐ. f.78.r.
16 ܘܫܪܬ ܥܢܢܐ ܠܛܘܪܐ. ܘܫܪܬ
ܬܫܒܘܚܬܗ ܕܡܪܝܐ ܥܠ
ܛܘܪܐ ܕܣܝܢܝ ܘܟܣܝܗ ܥܢܢܐ
ܫܬܐ ܝܘܡܝܢ. ܘܩܪܐ ²ܡܪܝܐ
ܠܡܘܫܐ ܒܝܘܡܐ ܫܒܝܥܝܐ ܡܢ
17 ܡܨܥܬܗ ܕܥܢܢܐ. ܚܙܘܐ ܕܝܢ
ܕܬܫܒܘܚܬܗ ܕ³ܡܪܝܐ. ܐܝܟ
ܢܘܪܐ ܕܡܬܠܗܒܐ ܗܘܬ ܥܠ

⁹ ܦܝܦܝ.

¹ ΤΑΠΥΞΙΑ

² ܦܝܦܝ.

³ ܦܝܦܝ.

τα πυξια = Graeca et indices minio.

τον νομον = ※ και ✓ τον νομον. H habet copulam, sed HS eam omittit.

14. ειπαν = ειπεν, sic Hmm multi, inter quos III, VII, AH, Arm; sed ex tribus libris Graecis affinibus nullus; ex usu codicis tamen scriptura defectiva admitti posset, ut sit pro ܐܡܪܘ ειπαν: cf. p. 176, et XIV, 22.

εως = εως αν.

15. και ιησους = —.

16. κυριος = sub obelo; et marg.: ΠΙΠΙ. H non habet hic *Jehovah*, nisi in uno codice Kennicott 84, sed initio versus pro του θεου. Idem ergo putarem hic accidisse quod supra v. 1, ubi confer.

τον μωυσην = ܠ extra ordinem textus scribitur totum, ut omnino suppletum postea appareat, sed ex atramento primae manus est.

17. κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

φλεγον = φλεγομενον cum Hmm 30, 75, 85, 130, quorum quidem nullus affinis nostro: Graecae lectiones quidem vix differunt, sed noster φλεγον et φλεγει constanter vertit forma activa vel participiali activa, Psal. LVI, 5 Sym., CIII, 4, Sap. XVI, 19; contra φλεγομενον, ut hic forma passiva Sap. XVI, 22, Jer. XX, 9, in quo φλεγομενον pro φλεγον legunt libri Hmm varia lectione.

a Barhebraeo allatus, in Hm redditur *non splenduit unus ex iis*, in qua lectione vel amanuensis codicis Barhebraei mutavit ܐܗܪ in ܐܢܗܪ, vel potius ut hoc sumsit ܐܗܪ collator Hm; quia duo codices Barhebraei Musei Britannici, quos mihi contulit D. Guilelmus Wright, *Add.* 21,580 et 23,596, legunt uterque in lectione nostra, quam afferunt, ܐܗܪ cum vocali *a* formae *Afel* in prima litera. Loci in quibus vox Graeca occurrit in LXX nihil mihi exhibuerunt pro loci illustratione.

12. Marg. *Capitulum VII*, item PA 2 manu. Supra et infra ornatus minio.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

αναβηθι = ܣܩܝ cum *Jud* in fine apertissime, quod cum ductu finali literae in charactere estranghelo confundi nequit. Nullum et in liberrima orthographia veterum codicum reperi exemplum *Jud* adjecti in mas. sing. Imperativi, licet addatur in 1 persona futuri, ut Ruth I, 16, ubi addunt et codices P in VI Polyglotton Londinensium, et in Pa, sed non addit PA; item Ruth I, 17. Putarem ergo amanuensem codicis nostri incaute *Jud* credidisse ductum finalem literae interdum longe porrectum et crassum in fine, et sic scripsisse oscitanter.

6 ܘܢܣܒ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܠܦܠܓܗ
ܕܕܡܐ [4]ܢܣܒ ܒܐ̈ܓܢܐ. ܦܠܓܗ
ܕܝܢ ܕܕܡܐ ܐܫܕ ܥܠ ܡܕܒܚܐ ܀
7 ܘܢܣܒ ܟܬܒܐ ܕܕܝܬܩܐ.
ܘܩܪܐ ܒܐܕܢܘܗܝ ܕܥܡܐ ܀
ܘܐܡܪܘ. ܟܠܗܘܢ ܡ̈ܠܝܢ ܕܡܠܠ
8 [5]ܡܪܝܐ. ܢܥܒܕ ܘܢܫܡܥ ܀ ܘܢ
ܟܐ ܢܣܒ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܠܕܡܐ. ܐܙܠܦ
ܥܠ ܥܡܐ ܘܐܡܪ. ܗܐ ܕܡܐ
ܕܕܝܬܩܐ ܗܝ ܕܓܙܪ [6]ܡܪܝܐ
ܥܡܟܘܢ. ܥܠ ܟܠܗܘܢ ܡ̈ܠܝܢ
9 ܗܠܝܢ ܀ ܩ̈ܪܝܢ ܕܫܒܬܐ

[4] ܗ. ܠ. ܒܡܙܪ̈ܩܐ
ܕܥ̈ܡܐ ܡܠܟܝܢ ܀

[5] ܡܪܝܐ

ܕܫܒܬܐ ܕܢܝܚܐ ܀ ܘܣܠܩ
ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ ܘܢܕܒ
ܘܐܒܝܗܘܕ ܘܫܒܥܝܢ ܡܢ ܣ̈ܒܘ
10 ܕܐܝܣܪܝܠ. ܘܚܙܘ ܠܐܬܪܐ
ܐܝܟܐ ܕܩܐܡ ܗܘܐ ܐܠܗܐ (f. 77. r.)
ܕܐܝܣܪܝܠ. ܘܗܠܝܢ ܕܬܚܘܬ ܪ̈ܓܠܘܗܝ
ܕܝܠܗ ܐܝܟ ܥܒܕܐ ܕܠܒܢܬܐ
[7]ܕܣܦܦܝܪܐ. ܘܐܝܟ ܡܢ ܕܚܙܝܐ
ܕܪ̈ܩܝܥܐ [8]ܕܫܡܝܐ ܒܕܟܝܘܬܐ.
11 ܘܡܢ ܓ̈ܒܪܐ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܠܐ
ܐܒܕ ܘܠܐ ܚܕ. ܘܐܬܚܙܝܘ
ܒܐܬܪܐ ܕܐܠܗܐ. ܘܐܟܠܘ

[6] ܦܩܦܩ

[7] ΣΑΦΦΕΡΟΣ

[8] ܗ. ܠ. ܐܒܕܝܬ
ܕܫܡܝܐ.

5. ισραηλ = literae ܪ vocis ܕܐܝܣܪܝܠ deest punctum literae.

ολοκαυτωματα = in ܥܠܘܬܐ desunt puncta ribui ex ipsius codicis usu supplenda.

6. ενεχεεν = Σ. Θ. *similiter ac LXX.*

7. κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

8. λαβων=marg. ΚΖ cum II", Sectio minor.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

9. *Lectio Sabbati Hebdomadae Requiei.* Ex tabulis lectionum Ecclesiasticarum, quae praeponuntur in codice Musei Britannici 14445 (cf. supra p. 114, a), fol. 1.º r. et fol. 2.º r., ex Assemani, Cat. Bibl. Vat. II, 103, 137, et ex Adler, Vers. Syr. p. 70, apparet Hebdomadam Requiei esse Hebdomadam Paschatis.

και ναδαβ = ÷ και ✓ ναδαβ.

της γερουσιας = των πρεσβυτερων.

10. τον τοπον = marg. infer. dextro nota Quinternionis ⳁ *IX.*

σαπφειρου = marg. minio omnia ΣΑΦΦΕΡΟΣ, ut dedi; videretur hinc habuisse in suo archetypo σαπφειρος, ut legunt aliquot Hmm nostro non affines, sed ut ER legisse arguit textus. Ceterum peccavit, ut patet, in hac voce amanuensis in primo Φ, ex Syra orthographia fortasse, et in omissione literae I post E. Alibi in Graecis peccat noster, ut XXII, 9; et in Subscriptione ad hunc librum Syro ܕܦܡܦܘܠܘܣ apponit ΠΑΜΦΥΛΟΣ, peccans ut hic et in orthographia et in casu, cum oporteret scribi ΠΑΜΦΙΛΟΥ.

του ουρανου = Σ. Θ. *sicut caeli.*

11. διεφωνησεν = sic codex ut dedi, et si exempla suppeterent *Olaf* praemissi in Peal etiam ante ܗ, omnia sana essent, et litera redderetur Graeci non male. Sed ut est, omnino puto esse Afel, et hujus formae vocales apponunt duo codices Barhebraei, quos infra afferam; cui formae intransitivam significationem ex Lexicis tribuere non licet; et sic sensus loci periisset; esset enim vertendum: *non laesit neque unum;* cum tamen ex ουδε εις non potuisset Interpres ita reddere, Amanuensem putarem ex ܗܘܐ minus usitato effinxisse ܐܒܕ. Ceterum AH reddidit *periit* in Hm, et Syrus, noster ipse nempe

XXIV. ܫܠܡ ܠܘܬ ܩܕܡܝܬܐ. ܀ ܒ ܚܕܒ: ܩܪܝܢܐ
1 ܕܪܝܫ ܨܘܡܐ ܕܚܕܒܫܒܐ. ܀
ܘܠܡܘܫܐ ܐܡܪ. ܣܩ ܠܘܬ
[9]ܡܪܝܐ ܐܢܬ ܘܐܗܪܘܢ. ܘܢܕܒ
ܘܐܒܝܗܘܕ. ܘܫܒܥܝܢ ܡܢ ܩܫܝ̈ܫܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ. ܘܢܣܓܕܘܢ ܡܢ ܪܚܘܩ
÷ [1]ܠܡܪܝܐ ↙. ܘܢܬܩܪܒ ܡܘܫܐ
2 ܒܠܚܘܕܘܗܝ ܠܘܬ ܐܠܗܐ. ܗܢܘܢ
ܕܝܢ ܠܐ ܢܬܩܪܒܘܢ. ܥܡܐ ܕܝܢ
ܠܐ ܢܣܩ ܐܟܚܕܐ ܥܡܗܘܢ. ܀
3 ܐܬܐ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܘܐܫܬܥܝ ܠܥܡܐ
ܟܠܗܘܢ ܡ̈ܠܐ ܕܐܠܗܐ. ※ܘܟܠܗܘܢ ↙

[9] ܦܝܦܝ.
[1] ܦܝܦܝ.

ܘܕ̈ܝܢܐ. ܀ ܥܢܐ ܕܝܢ ܟܠܗ ܥܡܐ
ܒܩܠܐ ܚܕ ܟܕ ܐܡܪܝܢ. ܟܠܗܘܢ
ܡ̈ܠܐ ܗܠܝܢ ܕܡܠܠ [2]ܡܪܝܐ. ܢܥܒܕ
÷ ܐܦ ↙ ܢܫܡܥ. ܀ ܘܟܬܒ ܡܘܫܐ
4 ܟܠܗܘܢ ܡ̈ܠܘܗܝ [3]ܕܡܪܝܐ. ܟܕ
ܩܕܡ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܒܨܦܪܐ. ܒܢܐ
ܡܕܒܚܐ ܠܬܚܬ ܡܢ ܛܘܪܐ.
f. 77. r. ܘܬܪ̈ܬܥܣܪܐ ܩܝ̈ܡܐ ܠܬܪ̈ܬܥܣܪܐ
5 ܫܒ̈ܛܐ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܘܫܕܪ
ܠܥܠܝܡ̈ܐ ܕܒܢ̈ܝ ܐܝܣܪܝܠ.
ܘܐܣܩܘ ܝܩܕ̈ܐ ܘܕܒܚܘ
ܕܒܚܐ ܕܦܘܪܩܢܐ ܠܐܠܗܐ. ܥܓ̈ܠܐ. ܀

[2] ܦܝܦܝ.
[3] ܦܝܦܝ

33. προς με = *ante me*, liberius; sic et P, ex qua fortasse invectum.

Fin. *Explicit* (lectio Dominicae) *XXXII;* cf. v. 20.

XXIV, 1. *Lectio Dominicae initii jejunii.* Cf. supra p. 2, not. ad Capitulum I Genesis.

κυριον = marg. ΠΙΠΙ.

τῳ κυριῳ = sub obelo: deest Hm 58 saepe ista omittenti. Huic autem voci marg. ΠΙΠΙ, quod ei refertùr ex indice, et ex loco etiam. Recte obelus apponitur cum H desit, et male ideo adscribitur ΠΙΠΙ, quod retrahendum ad θεον ܐܠܗܐ versus sequentis, ubi H reapse pro θεον habet *Jehovah*. Cf. supra XVIII, 1, XXIII, 17.

3. και τα = ※ και παντα ↙ τα: και nullus omittit testium LXX, nisi 72, qui et alia omittit; male ideo sub asterisco ponitur, qui ad unum παντα retrahendus, qui reapse est tantum in Hm 15, All 2, Arm: H habet παντα, exceptis codicibus 2 Kennicott.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ.

ποιησομεν και ακουσομεθα, = ακουσομεθα ÷ και ↙ ποιησομεν, sine obelo All; ex duro contextu mutatum, puto, ut infra v. 7. ulli Hmm, HS, P, et XIX, 8 ulli Hmm fecerunt in loco simili: ex H, in quo est solum ποιησομεν, etiam ante ܢܫܡܥ ακουσομεθα obelus ponendus; legunt quidem ܢܫܡܥ ܘܢܥܒܕ PJ, PP et Pa, sed quia cum H sunt PA et PL, serior corruptio est in illis vel ex v. 7, vel ex nostro.

4. κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

και δωδεκα = in media fronte paginae in extremo margine manu posteriori, ut videtur, et charactere currentiori est ܚܙܝ *vide*. Nullus index cui referatur. Indicat locum quavis de causa animadversione dignum. In 4 Esdrae codicis Ambrosiani vidi appositum locis duobus erroneis, cf. t. I, fasc. 2, pag. VI ad X, 32, XIII, 56. In eodem codice 1 Maccab. VI, 20 apponitur margini lineae, in qua est vox ܩܠܣܛܪ̈ܐ pro βελοστασεις, quae sine nota occurrit item v. 51, pro qua voce textus Lagarde utrobique ܡܚܢܝ̈ܩܐ. Item ibidem X, 89 apponitur lineae, in qua est ܦܪܙܠܐ pro πορπην, quae vox sine nota occurrit etiam XI, 58. Item 2 Maccab. IV, 25, lineae ܘܡܫܡܫܢܐ. ܘܐܦܫܩܘ ܕܝܢ. Eadem nota alibi in eodem codice occurrit. In codice Hexaplari Ambrosiano occurrit 1 m. fol. 3 r. col. 2, et item 1 m. Esa. III, 18 ad ΚΟΣΥΜΒΟΥΣ, quod in marg. apponitur voci textus ܘܠܩܛܡܝܪ̈ܐ.

[illegible]

8 [illegible]

32 [illegible]

33 [illegible]

f. 76. v. [illegible]

quo locus refingendus του ÷ μεγαλου ↙ ποταμου ÷ ευφρατου ↙, quo sic constituto facile potuit Graecus vel Syrus amanuensis medias notas transilire. Vocem μεγαλου omittunt etiam Hmm 53, 58, qui postremus passim omittit quae sub obelo sunt.

εγκαθημενους = sic primo scriptum fuit [illegible], sed erasa fuit pars ascendens secundi [illegible] et fortasse etiam punctum quod primo fuerat sub ipso; punctum superius prima manu est, et non solum post correctionem, sed etiam in prima scriptione ponere licuit ex usu codicum non infrequenti. Equidem inutilis fuit correctio, nisi facta ab amanuensi indicet sic voluisse suum archetypum sequi adamussim, qua de causa laude dignus esset. Nam non solum in usu Syro, sed in ipsa versione Hexaplari promiscue occurrit utraque forma. Pro εγκαθημενος infra XXXIV, 12, 15, Jud. II, 2, est participium *Poel*, itemque pro καθημενος Exod. XII, 29, Jud. V, 10, XIII, 9, Psalm. XLIX, 20, LXVIII, 12, Esai. XLII, 7, et alibi passim: vicissim pro εγκαθημενος participium *Peil*, ut hic primo, Ezech. XXIX, 3, itemque pro καθημενος Psalm. CVI, 10, Esai. XLVII, 8, in codice Ambrosiano et Hon. Roberti Curzon, ubi sic dedit et Recensio Jacobi Edesseni in codice Musei Britannici *Add.* 14441, sed Pescito et Fragmenta ineditae versionis e LXX, quam Philoxeni cura factam omnino puto, in codice Musei Britannici *Add.* 17106 est participium *Poel.* Idem usus promiscuus pro καθημενος est etiam in Philoxeniana versione Novi Testamenti.

men [illegible] prima manu est ex atramento et forma literae. Ceterum etiam in Ezech. XVI, 47, ubi Hmm XII et 88 cum aliis libris legunt κατα μικρον, noster item vertit ac hic; ut hic quoque non oporteat Syro tribuere lectionem κατα μικρον μικρον, quam Hmm multi legunt, sed nullus ex affinibus 15, 58, 72.

Ibid. — E regione hujus versus marg. externo seriori manu, sed deleta confricatione in ipsa scriptionis actu est vox ab infra sursum ascendens, cujus ductus tales sunt PANHS, nisi quod P inferius exit, ut in Graecis libris uncialibus, et A formam Graeci A eorundem codicum magis refert; sed literae ANH dubiae, et illae magis perspicuae adhuc sunt P et S, quae ultima major ceteris est, et formam quam dedi habet, nisi quod extremitates sine ductu recto finiuntur. Quid significet, non assequor. Super vocem et ulterius est lineola, et altera quoque ab S exiens ejusdem manus serioris.

31. Marg. *Stichi MDCCC.*

της φυλιστιειμ = Α. Θ. *similiter ac LXX.* Σ. των φυλιστιειμ, fortasse, cum Hm 32: etiam 4 Reg. VIII, 2, 3, Symmachus in Syro ut hic reddidit, quam vocem Middeldorpf reddidit φυλιστιϊμ, sed silent Hexapl. et Appendix Hm, ideoque ex sua sententia sic dedit. Sed eadem voce ac hic noster reddidit etiam φυλισταιους Aquilae Ps. LV in titulo, ubi Symmachus in Graeco habet φυλισταιοι, et idem φυλιστιαιων Amos I, 8. Hic ergo fortasse dedit Symmachus των φυλισταιων. Index lectionis paullo differt in textu ab illo marginis.

του μεγαλου ποταμου ευφρατου = sub obelo, male, cum του ποταμου habeat etiam H, ex

ܠܒܥܠܕܒ̈ܒܐ ܕܝܠܟ. ܘܐܩܘܡ
ܠܘܩܒܠ ܗܢܘܢ ܕܩܝܡܝܢ ܠܘܩܒܠܟ.
23 ܢܐܙܠ ܓܝܪ ÷ܗܘ↙ ܡܠܐܟܐ ܕܝܠܝ
ܩܕܡܝܟ. ܘܢܥܠܟ ܠܘܬ ܐܡܘܪ̈ܝܐ
ܘܚ̈ܬܝܐ ܘܦܪ̈ܙܝܐ ܘܟܢ̈ܥܢܝܐ
ܘܓܪ̈ܓܫܝܐ ܘܚ̈ܘܝܐ ܘܝ̈ܒܘܣܝܐ.
24 ܘܐܣܚܘܦ ܐܢܘܢ.ܡܢ. ܠܐ ܬܣܓܘܕ
ܠܐܠܗ̈ܐ ܕܝܠܗܘܢ ܐܦ ܠܐ
ܬܦܠܘܚ ܐܢܘܢ. ܠܐ ܬܥܒܕ
ܐܝܟ ܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܐܠܐ
ܡܣܚܦܘ ܬܣܚܘܦ ※ܐܢܘܢ↙.
ܘܡܬܒܪܘ ܬܬܒܪ ܠܩ̈ܝܡܬܐ
25 ܕܝܠܗܘܢ. ܘܬܦܠܘܚ ܠܡܪܝܐ
ܐܠܗܐ ܕܝܠܟ. ܘܐܒܪܟ ܠܠܚܡܟ
ܘܠܚܡܪܐ ܕܝܠܟ. ܘܐܗܦܟ ܡܟܐܘܒܐ
26 ܡܢܟܘܢ. ܠܐ ܬܗܘܐ ܕܠܐ
ܥܩܪܐ ܘܠܐ ܥܩܪܬܐ [7]ܥܠ
ܐܪܥܐ ܕܝܠܟ. ܠܡܢܝܢܐ ܕܝܘ̈ܡܬܐ
27 ܕܝܠܟ ܐܡܠܐ. ܘܕܚܠܬܐ ※ܕܝܠܝ↙
ܐܫܕܪ ܩܕܡܝܟ. ܘܐܬܡܗ ܠܟܠܗܘܢ
ܠܥܡ̈ܡܐ. ܗܢܘܢ ܕܐܢܬ ܥܐܠ
ܐܢܬ ܒܗܘܢ. ܘܐܬܠ ܟܠܗܘܢ. f. 76. r.
28 ܣܩܘ̈ܒܠܝܟ ܕܝܠܟܘܢ ܥܪ̈ܘܩܐ. ܘܐܫܕܪ
ܕܒܘܪ̈ܐ ܩܕܡܝܟ. ܘܢܦܩܘܢ
ܠܐܡܘܪ̈ܝܐ ÷ܘ↙ܠܚ̈ܘܝܐ ܘܠܟܢܥܢ̈ܝܐ
29 ܘܠܚ̈ܬܝܐ ܡܢܟ. ܠܐ ܐܦܩ ܐܢܘܢ
※ܡܢ ܩܕܡ ܦܪܨܘܦܐ ܕܝܠܟ↙ ܒܫܢܬܐ
ܚܕܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܬܗܘܐ ܐܪܥܐ
ܚܪܒܐ. ܘܣܓ̈ܝܐܐ ܢܗ̈ܘܘܢ
ܥܠܝܟ ܚܝܘܬܐ ܚܩܠܐ ܕܐܪܥܐ.ܡܢ.
30 ܒܩܠܝܠ ܩܠܝܠ ܐܦܩ ܐܢܘܢ ܡܢܟ.
ܥܕܡܐ ܕܬܪܒܐ ܘܬܐܪܬܝܗ

[7] ܒ

omittunt, non ea tantum quae sub asterisco Syrus habet; et simul apparet auctori Scholii, quod Syrus attulit, Graecos codices LXX praesto fuisse, in quibus additamentum assutum non fuerat.

ακοη = —.

ακουσητε = ακουσῃς cum Hmm, sed desunt affines 15, 58, 72, qui tamen legunt in singulari in verbo sequenti; fortasse ex contextu Syrus numerum mutavit. De H confer supra; semel enim habet ista in hoc versu.

ποιησητε = ποιησῃς: H qui semel habet in numero singulari legit; verum in plurali habet HS.

σοι 1⁰ = sub obelo.

23. ο = sub obelo.

24. καθελεις = ÷ ※ αυτους ↙.

25. και τον οινον σου = —.

26. επι = marg. εν, ut in textu legit Hm 128.

αναπληρων = —.

φοβον = ÷ ※·'Ε. μου ↙. ER φονον legebat, sed calamo correctum fuit.

παντας = sic punctum post ܠܟܠܗܘܢ codex, male.

σου = *vestrum:* error amanuensis, ut apparet, vel Interpretis, cum nullus sic legat.

28. εκβαλεις = εκβαλει legisse videtur cum pluribus Hmm inter quos affines 58, 72, Arm; sed servilem H versionem Graecam εκβαλει ex contextu commutavit, ut apparet, in pluralem numerum; quod H reapse postulat, si nomen collectivum praecedens in plurali vertitur.

και τους ευαιους = ÷ και ↙ τους ευαιους: copulam omittit H, sed habent tres codices H Kennicott, et HS in loco tamen aucto.

29. αυτους = ÷ ※ 'Ε. απο προσωπου σου ↙.

θηρια = ܚܝܘܬܐ sine ribui, ut supra v. 11.

30. κατα μικρον = in ܩܠܝܠ secundo super ܩ parva rasura; erat fortasse ܒ, sed ta-

ܕܐܢ ܐܡܪ ܠܟ: ܘܬܛܪ
ܕܝܬܩܐ ܕܝܠܝ. ⁶※ ܬܗܘܘܢ ܠܝ ܥܡܐ
※ ܡܝܬܪܐ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܥܡ̈ܡܐ:
※ ܕܕܝܠܝ ܓܝܪ ܐܝܬܝܗ̇ ܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ.
※ ܐܢܬܘܢ ܕܝܢ ܬܗܘܘܢ ܠܝ ܡܠܟܘ

※ ܡܠܟܘܬܐ ܘܟܗܢܐ ܩܕܝܫܐ.↙ ܟܝ. ܟܝ.
ܗܠܝܢ ܡ̈ܠܐ ܕܬܐܡܪ ܠܒ̈ܢܝܐ
f. 75. v. ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܐܢ ܬܫܡܥ ܒܩܠܐ
ܕܝܠܝ: ܘܬܥܒܕ ܟܠܗܝܢ ܐܝܠܝܢ ܕܐ
ܐܡܪ. ÷ ܠܟ ↙. ܐܗܘܐ ܒܥܠܕܒܒܐ

⁶ ܗܠܝܢ ܕܣܝ̈ܡܝܢ ܥܠܝܗܘܢ
ܟܘܟ̈ܒܐ. ܠܐ ܐܫܬܟ̈ܚܝ
ܗܪܟܐ ܒܡܫܠܡܢܘܬܐ
ܗܕܐ ܕܫܒ̈ܥܝܢ ܗܝ

εσεσθε μοι λαος περιουσιος απο παντων των εθνων. εμη γαρ εστιν πασα η γη. υμεις δε εσεσθε μοι βασιλειον ιερατευμα, και εθνον αγιον = sub asterisco; et in marg. e regione inter lineam rubram ornatam sine indice ullo: *Ista quibus superpositi asterisci, non reperta fuerunt hic in textu isto* των *LXX*. Ex Graecis textibus VII prima manu ab ειπω σοι, quod legit pro εντειλωμαι σοι, transilit ad εχθρευσω, eademque omittunt Hmm 29, 59, 71, 83, Ald, Compl, codex E ex Graeco in Vercellone, Slav. Ostrog., Aet, Arm; sic enim jungendi libri, quos Hm disjungit. Vel potius isti referunt H, omittentes ab initio versus usque ad ισραηλ inclusive, quae ut additamentum cum varietate huc translata fuerunt ex XIX, 5, 6, cui loco alludit etiam Scholion Syrum voce *hic*. In nostro ergo ex ratione notarum Hexaplarium ista omnia quae illi codices omittunt, obelo confodienda essent. Sed qua ratione Scholion Syri extricandum, quod in sua conditione ex Graeco esse evidenter apparet? Si enim solum de asteriscis esset causa, mutatio obeli in asteriscum non infrequens solveret nodum. An quod in Graecis libris factum, in Hebraeis quoque accidit quos Origenes habebat; nisi imo LXX ipsi tales libros Hebraeos nacti sunt, in quibus translatio loci erat, verum et LXX jam in exemplaribus Origenis ex H correcti fuerant? An post Origenem Scholion accessit ex serioribus curis, fortasse Eusebii et Pamphili, auctorum exemplarium, unde Syrus Hexaplaris translatus? Nescio, sed illud saltem probabile est ex allatis, sub nota Hexaplari, sive obelo sive asterisco, ponenda fuisse omnia illa quae testes Hmm allati ex duplici ܠܐ alterum error putaretur, vel deinceps omitteretur.

αυτῳ = A. Θ. *similiter*, εν αυτῳ, quod in textu habent affines Hmm 58, 72; atque in textu ideo habere debebat ex affinitate etiam Syrus, quod postulat et margo; et reapse sic puto eum in Graeco habuisse, sed ex contextu et ratione linguae sic vertere debuit, materialiter conveniens cum forma ER. Marginalem lectionem seorsim appositam in archetypo Graeco item materialiter reddidit, nulla habita ratione textus, ut etiam alibi fecit. Punctum super ܒܗ. marg. nihil moror; vel est interpunctio minor, vel incaute apposuit amanuensis.

22. Marg. *Capitulum VI*, item PA a secunda manu.

εαν ακοη = sub asterisco; ακοη omittunt VII et alii Hmm, nullus vero εαν: ergo asteriscus retrahendus post εαν ante ακοη.

ακουσητε = ακουσης, Hmm; legunt ακουση Hmm 72 affinis, 76, III, quod noster aeque redderet: H cum nostro, sed cum ER est HS, et primo forte unus H Kennicott.

εντειλωμαι = ειπω cum Hmm, sed nullus ex affinibus, ex quibus imo 15 et 58 legunt εντελλομαι, sed hoc verbum noster solet aliter reddere: H cum nostro pressius.

φυλαξητε = φυλαξεις, Hm 55, qui alioquin ex praecedentibus verbis legere deberet φυλαξης quod aeque Syrus reddit; sed cum codex ille isque unus non sit affinis, putarem ex contextu Syrum immutasse verbi numerum, ut puto fecisse etiam Slav. Mosq. in Hm, et duo testes Latini in Vercellone; H non habet, sed supra XIX, 5, unde locus iste repetitur in LXX, H legit in plurali.

15 ܠܥܡܘܪܐ ܕܦܠܫܬܝܐ ܐܬܪܘܗܝ. ܘܢܙܢܘܢ
ܒܬܪ ܐܠܗܝܗܘܢ. ܘܢܕܒܚܘܢ ܐܝܟ
ܡܢ ܕܒܚܝܗܘܢ. ܘܬܣܒ ܕܢܣܒ
ܕܒܢܬܗܘܢ. ܠܗܘ ܕܝܢ ܕܢܣܒ ܡܢ
ܡܢܗܘܢ. ܠܐ ܬܬܠܐ ܒܪܘܚܐ
16 ܘܬܣܒ ܡܢ ܒܢܬܗܘܢ. ܘܡܢ ܒܢܬܟ
ܕܢܙܢܝܢ ܒܬܪ ܐܠܗܝܗܝܢ ÷ ܠܒܢܝܟ ܘܢܙܢܘܢ
ܒܢܝܟ. ܕܢܗܘܘܢ ܒܬܪ ܐܠܗܝܗܘܢ
ܒܛܘܠܬܗܘܢ. ܘܡܢ ܕܢܣܒ ܠܗܘܢ
ܒܕܘܟܬܐ ܕܐܠܗܐ. ܕܒܢܘܗܝ
ܕܢܣܒ ܕܢܣܒ ܘܢܙܢܘܢ ܒܬܪܗܘܢ.
17 ܐܠܗܐ ܐܚܪܢܐ ܒܬܘܟܝܐ ܠܐ
ܬܥܒܕ ܠܟ. ܕܝܢ ܕܝܠܟ ܒܪܡ ³ܡܕܡ
18 ܥܐܕܐ. ܠܐ ܬܘܕܥ ܟܠ
ܫܒܥܐ ܝܘܡܝܢ ܕܦܛܝܪܐ ܕܝܠܝ.
ܐܦ ܠܐ ܢܬܚܙܐ ܩܕܡܝ

³ ܦܘܪܫܐ.

⁴ ܦܘܪܫܐ.

ܕܒܪܐ ܕܝܠܟ ܒܝܪܚܐ ܕܚܒܒܐ.ܗܘ
19 ܟܪܣܬܐ ܕܦܬܚ ܟܠܗܘܢ ܕܕܟܪܐ
ܕܝܠܝ. ܒܘܟܪܐ ܕܬܘܪܐ ⁴ܘܕܡܪܝܐ
ܒܘܟܪܐ ܕܥܢܐ. ܠܐ ܬܦܪܘܩ
ܐܠܐ ܒܥܪܒܐ ܕܦܪܘܩ ܕܝܠܗ
(f. 75 r.)
20 ܡܝܬ ܕܫܒܘܩܐ ܕܐܦܩܬ
ܡܢ ܩܕܡܝ. ܘܗܐ ܐܢܐ ܡܫܕܪ
ܐܢܐ ܡܠܐܟܐ ܕܝܠܝ ܩܕܡ
ܦܪܨܘܦܟ ܕܝܠܟ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܛܪܟ
ܒܐܘܪܚܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܥܠܟ ܠܐܬܪܐ
21 ܚܙܝ ܕܬܛܥܢ ÷ ܠܟ. ܗܢܘ ܕܝܢ
ܘܡܫܡܥ ܠܗ. ܠܐ ܬܬܦܛܠ
ܠܗ. ܠܐ ܓܝܪ ܡܫܒܩ ܠܟ.
ܫܡܐ ܓܝܪ ܕܝܠܝ ܐܝܬ ܥܠܘܗܝ.
ܡܢ ※ܢ ܡܫܡܥܘ ܬܫܡܥ ܠܩܠܝ
22 ܕܝܠܝ: ܘܬܥܒܕ ܡܕܡ ܕܐܡܪ

⁵ ܐ. ܒ. ܒܗ
ܒܪܡܫܐ
ܒܗ.

σου = —.

18. οταν γαρ εκβαλω τα εθνη απο προσωπου σου, και εμπλατυνω τα ορια σου = —.

θυμιαματος = θυσιασματος.

19. κυριου = marg. ΠΙΠΙ.

ουχ = marg. Κς, Sectio minor. II" apponit v. 21. Neuter recte, sed apponenda est nota v. 20 και ιδου, ut patet: peccavit amanuensis Syrus ex majoris divisionis nota quae occurrit etiam in linea, cui apposuit; peccavit serior Graecus codicis II ex linea resumpta in prima scriptura, ubi is apposuit.

20. *Lectio Dominicae XXXII*, post Pascha, ut supra.

σοι = sub obelo.

21. σεαυτῳ = αυτῳ

και μη = μη: copulam habet codex H Kennicott 181. Puncta post ܠܐ sic ut dedi in codice; admonere voluit amanuensis ne μοι του ενιαυτου, sic transponit Hm 15, nisi quod legit ex Hm εορτασατε et καιρους praecedens in ER post μοι ponit, ubi si et Syrus reperisset, ut probabile ex affinitate ejus cum Hm 15, ex indole linguae potuit transferre; Hieronymus semel *mihi festa celebrabitis in anno;* εορτασετε vero plures Hmm.

15. φυλαξασθε = φυλαξεσθε.

ποιειν = —.

16. ποιησεις = sub obelo.

σου 2.° = —; omittit Hieronymus cum H: sub obelo positum videtur excidisse, cum in nullo Graeco teste desit.

σου 4.° = —. Origenes in Cat. Nic. p. 812 omittit tertium σου, non quartum, ut perperam habet Hm.

17. κυριου = marg. ΠΙΠΙ. Ex H sequenti θεου referendum. Cf. infra XXIV, 1.

ܥܡ ܣܓܝܐܐ ܠܘܬ ܒܝܫܬܐ܂ ܡܢܗ܂
ܠܐ ܬܬܘܣܦ ܥܡ ܣܘܓܐܐ
ܠܡܣܛܝܘ ܥܡ ܣܓܝܐܐ܂ ܐܝܟܢܐ
3 ܕܬܣܛܐ ܕܝܢܐ܂ ܘܠܘܬ ܡܣܟܢܐ
4 ܠܐ ܬܪܚܡ ܒܕܝܢܐ܂ ܡܢܗ܂ ܐܢ ܕܝܢ
ܬܦܓܘܥ ܒܬܘܪܐ ܕܒܥܠܕܒܒܟ ܐܘ
ܒܚܡܪܐ ܕܝܠܗ ܟܕ ܛܥܝܢ܂ ܬܗܦܟ
5 ܬܗܦܟܝܘܗܝ ܠܗ܂ ܡܢܗ܂ ܐܢ ܕܝܢ
ܬܚܙܐ ܚܡܪܐ ܕܒܥܠܕܒܒܟ
ܕܢܦܠ ܬܚܝܬ ܛܥܢܐ ܕܝܠܗ܂ ܠܐ
ܬܥܒܪܝܘܗܝ܂ ܐܠܐ ܬܩܝܡܝܘܗܝ܂
6 ܥܡܗ܂ ܡܢܗ܂ ܢܗ܂ ܠܐ ܬܣܛܐ ܕܝܢܐ
ܕܡܣܟܢܐ ※ ܕܝܠܟ↙ ܒܕܝܢܐ ܕܝܠܗ܂
7 ܡܢ ÷ܟܠܗ↙ ܡܠܬܐ ܕܥܘܠܐ ܬܬܪܚܩ܂
※ ܐܦ↙ ܠܙܟܝܐ ܘܠܟܐܢܐ ܠܐ
ܬܩܛܘܠ܂ ܘܠܐ ܬܙܕܩ ܠܪܫܝܥܐ܂ ܡܢܗ܂
8 ܘܡܘܗܒܬܐ ܠܐ ܬܣܒ܂ ܡܘܗܒܬܐ
ܓܝܪ ܡܥܘܪܐ ܥܝܢܝܗܘܢ ܕܦܬܝܚܝܢ
f. 74. r. ܕܚܙܝܢ܂ ܘܡܥܩܡܐ ܠܡܠܐ ܙܕܝܩܬܐ܂ ܢܗ܂
9 ܘܠܓܝܘܪܐ ܠܐ ܬܐܠܨܘܢ܂ ܐܢܬܘܢ
ܓܝܪ ܝܕܥܝܢ ܐܢܬܘܢ ܢܦܫܗ ܕܓܝܘܪܐ܂

¹ ܕܡܠܟܐ.

ܐܢܬܘܢ ܓܝܪ ܓܝܘܪܐ ܐܝܬܝܟܘܢ
ܗܘܝܬܘܢ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ܂ ܡܢܗ܂ ܥܕ ܟܐ ܢܗ
10 ※ ܐܦ↙ ܫܬ ܫܢܝܢ ܬܙܪܘܥ ܐܪܥܐ
ܕܝܠܟ܂ ܘܬܟܢܫ ܥܠܠܬܐ ܕܝܠܗ܂
11 ܒܫܒܝܥܝܬܐ ܕܝܢ ܫܘܒܩܢܐ ܬܥܒܕ
ܘܬܫܒܩܝܗ܂ ܘܢܐܟܠܘܢ ܡܣܟܢܐ ܕܥܡܐ
ܕܝܠܟ܂ ܡܢܗ܂ ܘܫܪܟܢܐ ܕܝܢ ܕܫܒܩܝܢ
※ ܐܢܘܢ ܡܫܬܒܩܝܢ↙.
ܢܐܟܠܘܢ ܚܝܘܬܐ ܕܒܪܐ܂
ܗܟܢܐ ܬܥܒܕ ܠܟܪܡܐ ܕܝܠܟ
12 ܘܠܙܝܬܐ ܕܝܠܟ܂ ܡܢܗ܂ ܫܬܐ ܝܘܡܝܢ
ܬܥܒܕ ܥܒܕܐ ܕܝܠܟ܂ ܒܝܘܡܐ ܕܝܢ
ܫܒܝܥܝܐ ܬܬܢܝܚ܂ ܐܝܟܢܐ
ܕܬܬܢܝܚ ܬܘܪܐ ܕܝܠܟ ܘܚܡܪܟ
ܘܐܝܟܢܐ ܕܢܬܢܦܫ ܒܪܗ
13 ܕܐܡܬܟ ܕܝܠܟ܂ ܢܗ܂ ܟܠܗܝܢ ܕܐܡܪܬ
ܕܐܡܪܬ[1] ܠܟܘܢ ܛܪܘ܂ ܡܢܗ܂
ܘܫܡܐ[2] ܕܐܠܗܐ ܐܚܪܢܐ ܠܐ
f. 74. v. ܬܥܗܕܘܢ܂ ܐܦ ܠܐ ܢܫܬܡܥ
14 ܡܢ ܦܘܡܟܘܢ܂ ܡܢܗ܂ ܬܠܬ
ܙܒܢܝܢ ܬܥܕܥܕܘܢ ܠܝ ܒܫܢܬܐ܂

² ܝ܂ ܫܡܗ ܕܝܥܘܬܐ

2. εκκλεισαι = εκκλιναι.

5. συναρεις = συνεγερεις.

6. πενητος = ✚ ※ Ἑ. σου ✓.

7. παντος = sub obelo.

αθωον = ※ Γ. και ✓ αθωον.

ενεκεν δωρων = —.

8. δωρα 1⁰ = in singulari cum Arm: item H. Fortasse etiam a P est.

τα γαρ δωρα = in singulari, ut in nota praecedenti.

9. αιγυπτῳ = post hoc *Explicit* (lectio Dominicae) *XXXI:* cf. XXII, 14.

10. εξ = ※ και ✓ εξ: H concordat, sed copulam omittant 2 codices H Kennicott, P.—

11. υπολειπομενα = ✚ ※ Α. Σ. αυτων ✓.

θηρια = sine *ribui*, et certe in plurali numero ex verbo, nec supplerem, cum item occurrat infra v. 29.

12. αναπαυσις = αναπαυση.

και ο προσηλυτος = ex oscitantia omissum, cum nulli desit; Hmm enim 73, 78 cum aliis omittunt.

13. ειρηκα = marg. λελαληκα.

και ονομα = Γ. *similiter*.

14. του ενιαυτου εορτασατε μοι = εορτασετε

26 [illegible]
[illegible] f. 73. r.
[illegible]
27 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
28 [illegible]
[illegible]
[illegible]
29 [illegible]

[illegible]
[illegible]
30 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
31 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] f. 73. v.
XXIII, 1 [illegible]
2 [illegible]

⁷ [illegible]
[illegible]
[illegible]
⁸ [illegible]

[illegible]
⁹ [illegible]
[illegible]
[illegible]

26. δε = —; omittit Georg. nullius in his fidei; cf. v. 12. Sub obelo positum fortasse excidit; deest enim H.

πλησιον = ⟛ σου.

προ δυσμων = προς δυσμας.

αποδωσεις = ⟛ ※ Θ. αυτο ↙.

27. μονον = jungit praecedentibus.

ιματιον = ⟛ ※ 'Ε. αυτου ↙.

καταβοηση = cf. supra v. 23.

εισακουσομαι = ※ Α. Θ. και ↙εισακουσομαι. Sic et H, in quo copulam omitteret codex Kennicott 196, sed male; ut alibi in codicibus Ambrosianis (cf. ad Gen. XXXVI, 28, Ex. IX, 23, XV, 2), cum copulam suppleat ipsa prima manus, et est copula in eo etiam in Targum, quod singulis versibus subjicitur.

28. ου κακολογησεις = Α. *non maledices.* Σ. ουκ ατιμασεις. Θ. *ut LXX.*

αρχοντα = αρχοντας. Marg. autem: Α. *elatum.* Σ. Θ. αρχοντα, ut ER, unde Graecum sumo.

ερεις = punctum post vocem reprobatur lineola primae manus.

29. απαρχας = in singulari cum Arm. 1 in Hm, et Arm Zohrab et ed. Ven. an. 1860.

30. ποιησεις. τον μοσχον .... σου επτα = ποιησεις τον μοσχον .... σου· επτα, faventibus VII, Compl, Cat. Nic., Arm Zohrab et ed. anni 1860.

το προβατον = in plurali cum Slav. Ostrog. Cum versionis in istis vix auctoritas ulla sit, et in nostro ex uno puncto diacritico sit differentia contra omnes testes LXX, error puncti tantum intercessit, puto.

και το υποζυγιον σου = sub obelo.

μητερα = ⟛ ※ 'Ε. αυτου ↙.

31. κρεας = ⟛ ※ Σ. Θ. εν τῳ αγρῳ ↙: in codice literae ? asteriscus praeponitur, cum post illam poni debuisset, quae inservit tantum reddendo participio, quod et in LXX erat, nec sub asterisco reapse est.

αποῤῥιψατε = αποῤῥιψετε.

XXIII, 1. Marg. *De rectitudine judiciorum.* Titulus est, ut supra XXII, 22. Incipit in codice inter lineam 1 et 2 v. 1.

20 ܕܡܕܒܚ² ܠܐܠܗܐ ܢܚܪܡ. ܣܛܪ
ܡܢ ³ܠܡܪܝܐ ܒܠܚܘܕܘܗܝ.÷.
21 ܘܠܬܘܬܒܐ ܠܐ ܬܥܠܒܘܢ ܐܦ ܠܐ
ܬܠܚܨܘܢܝܗܝ. ܡܛܠ ܕܬܘܬܒܐ
ܗܘܝܬܘܢ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ.
22 ⁴ܠܟܠ ܐܪܡܠܬܐ ܘܝܬܡܐ ܠܐ
23 ܬܒܐܫܘܢ.÷. ܐܢ ܕܝܢ ܡܒܐܫܘ
⁵ܬܒܐܫܘܢ ܠܗܘܢ: ܘܡܢ ܩܥܝܢ

¹ ܐ. ܗܘ ܒܡܕܒܚܐ
² ܕܡܕܒܚ ܠܐܠܗܐ
³ ܒܠܚܘܕ

ܢܩܥܘܢ ܠܘܬܝ. ܫܡܥ ܐܫܡܥ
ܩܥܬܗܘܢ. 24 ܘܢܬܚܡܬ ܪܘܓܙܐ ܘܐܩܛܘܠ
ܐܢܘܢ ܒܣܝܦܐ. ܘܢܗܘܝܢ ܢܫܝܟܘܢ ܐܪܡܠܬܐ.
ܘܒܢܝܟܘܢ ܝܬܡܐ.
25 ⁶ܐܢ ܕܝܢ ܟܣܦܐ ܬܘܙܦ
ܠܥܡܝ ܠܡܣܟܢܐ ܕܥܡܟ
ܠܐ ܬܗܘܐ ܠܗ ܐܝܟ ܡܥܨܝܢܐ.
ܘܠܐ ܬܣܝܡ ܥܠܘܗܝ ܪܒܝܬܐ

⁴ ܟܬܒ ܗܘܐ ܐܬܕܒܚܘ
ܐܬܟܬܒ
⁵ ܐܬܒܐܫܘ ܐܬܒܐܫ
⁶ ܘܐܢ ܕܝܢ

23. κακωσητε = marg. *Stichi MDCC.*

καταβοησωσι = addere videretur *contra vos*, sed est pro κατα verbi compositi, ut etiam fit infra v. 27 in eadem voce, supra v. 6 et XXI, 29 pro alia simili voce composita.

φωνης = βοης.

24. τα παιδια = sic marg.: in textu τα τεκνα cum Hmm affinibus 15, 58, 72, et aliis ullis. Per se enim Syrus textus redderet etiam τα παιδια, ut in hoc ipso libro pro παιδιον ܛܠܝܐ II, 3, 6 ter, 7, 8, 9 bis, 10; ܒܪܐ IV, 20, XXI, 4, 5; τεκνα ܒܢܝܐ XVII, 3. Unum est quod obstare videtur, ne margo vere reddat παιδια, quod scilicet numquam pro eo, nec vel pro παιδαριον invenerim vocem eandem Syram in pluribus locis quos contuli; sed tamen adeo etymologice reddit formam παιδια, ut eam putem omnino referre, ac ideo selectam ut indicaretur differentia duarum vocum τεκνα et παιδια.

25. αδελφῳ = + σου.

παρα = τῳ παρα.

ουκ επιθησεις = *et* ουκ επιθησεις: copulam habent Arm, Georg., Slav. Mosq., si tamen in his versionibus fidendum; AH a nostro habet; fortasse ergo addidit liberius Interpres, vel codicis amanuensis, quod facile erat ex loci conditione. Habent tamen etiam aliquot codices H in Kennicott, P. cum affinibus 15, 72, an παντα κοιμωμενον.... αυτον cum aliis arcta affinitate non conjunctis, an etiam αυτους omiserit cum multis Hmm, qui aeque arcta affinitate Syro non conjunguntur, non definio: in prima enim lectionis Graecae parte, omnes refert noster, ut patet, et etiam si αυτους legerit, potuit ex praecedentibus aeque reddere per suffixum singularis numeri, imo et si non habuerit alterutrum, ex Syro idiotismo potuit suffixum addere. Ratione tamen affinitatis putarem legisse παντα κοιμωμενον.... αυτους. Notandum tamen αυτους, in 15, 72 tantum argui ex silentio Hm, alios vero Hmm plerosque ex legentibus παντα cum 15 et 72 habere αυτον.

20. ο θυσιαζων = Α. Σ. Θ. *similiter* ο θυσιαζων θεοις. Sigla linea ornata dividuntur a lectione ipsa.

θανατῳ εξολοθρευθησεται = ολοθρευθησεται.

κυριῳ = marg. ΠΙΙΙΙ.

21. ητε γαρ προσηλυτοι = προσηλυτοι γαρ ητε.

22. Marg. *De viduis et orphanis.* Tituli similes apponuntur et in hoc libro, ut VII, 20, seqq., XV, 1, XX, 3, seqq., infra XXIII, 1, et in aliis libris Syro-Hexaplaribus, ut Genesi, XXXVI, 15, ubi cf. notam, XLVI, 8, in Numeris et alibi. Infra titulum linea ornata ducitur.

ܡܢܗ܂ ܢܦܪܘܥ ܠܡܪܐ ※ܕܝܠܗ↙܂ ܀

13 ܐܢ ܕܝܢ ܕܪܝܣ ܚܝܘܬܐ ܢܝܬܐ
ܢܗܘܐ܂ ܢܝܬܝܘܗܝ ※ܠܣܗܕܘܬܐ↙ ܥܠ
ܬܪܥܐ ܘܠܐ ܢܦܪܘܥ܂ ܀ ܬܐ. ܟ. ܚ.
ܚܬܡ ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܠܬܝܢ ܀
14 ܐܢ ܕܝܢ ܢܫܐܠ ܐܢܫ ܡܢ ܩܪܝܒܐ
※ܕܝܠܗ↙: ܘܢܬܬܒܪ [1] ܐܘ ܢܡܘܬ:
ܡܪܗ ܕܝܢ ※ܕܝܠܗ↙ ܠܐ ܢܗܘܐ
15 ܥܡܗ܂ ܡܦܪܥܘ ※ܢܦܪܘܥ↙ ܐܢ ܕܝܢ
ܡܪܗ ※ܕܝܠܗ↙ ܢܗܘܐ ܥܡܗ
ܠܐ ܢܦܪܘܥ܂ ܀ ܐܢ ܕܝܢ ܐܓܝܪܐ
ܐܝܬܘܗܝ܂ ܢܗܘܐ ÷ܠܗ↙ ܚܠܦ
16 ܐܓܪܗ ܕܝܠܗ܂ ܀ ܐܢ ܕܝܢ ܢܛܥܐ
ܐܢܫ ܠܒܬܘܠܬܐ ܕܠܐ ܡܟܝܪܐ
ܘܢܕܡܘܟ ܥܡܗ̇܂ ܦܪܢܐ ܢܦܪܢܝܗ̇
17 ܠܗ ܠܐܢܬܬܐ܂ ܀ ܐܢ ܕܝܢ ܡܣܪܒܘ
ܢܣܪܒ ܐܒܘܗ̇: ܕܢܬܠܝܗ̇ ܠܗ
÷ܠܐܢܬܬܐ↙܂ ܟܣܦܐ ܢܦܪܘܥ܂ ܐܝܟ f.72.v
ܟܡܐ ܕܐܝܬܝܗ̇ ܦܪܢܝܬܐ
18 ܕܚܪ̈ܫܘܬܐ܂ ܚܪ̈ܫܐ ܠܐ ܬܚܝܘܢ܂ ܀
19 ܟܠ ܕܡܕܡܟ ܥܡ ܒܥܝܪܐ
ܡܡܬܐ ܢܡܘܬܘܢ܂ ܀

[1] ܐܘ ܢܬܚܛܦ.

vel ex atramento; fuerat primo ex ductibus residuis ܓ Γ, vel ܗ ʹE, sed probabilius ܓ.

αποτισει = αποτιννυων ※ Θ. αποτισει ↙, ut legunt, sine notis tamen, ulli Hmm, inter quos affines 15 et 72; VIIm αποτισιν αποτισει, quod aeque noster vertit in forma ex usu linguae mutata. Ut patet ex ipso contextu, et ex conditione textus LXX, in quo vix ulli minusculi iique, saltem duo, Hexaplares, inserunt αποτιννυων, nullus testis vero omittit αποτισει, textus Syrus refingendus pro notis ※ܡܦܪܥܘ ↙ ܢܦܪܘܥ et Graecus ※ Θ: αποτιννυων ↙ αποτισει. Interpunctio post has voces nulla in codice.

15. κυριος = ÷ ※ Θ. αυτου ↙. In codice litera ܕ est sine suo puncto.

αυτῳ = sub obelo; omittit, ut passim in istis, Hm 58.

17. και μη βουληται = —; Arm Zohrab item, et idioma fraudi fuit, puto, collatori Hm: sub obelo posita omisit fortasse Syrus, vel ejus archetypum Graecum, ut passim in Graecis videmus, interdum, probabiliter saltem, etiam in nostro.

γυναικα = sub obelo.

τῳ πατρι = —.

18. περιποιησετε = περιβιωσετε.

19. παν κοιμωμενον .... αυτους = utrum sic legerit, an παντα κοιμωμενον .... αυτους

κλαπη = ※ Θ. κλοπη ↙ κλαπη: formae diversitas a Graeca in nostro ex usu linguae est; quod passim fit in hujusmodi.

κυριῳ = ÷ ※ ʹE. αυτου ↙.

13. αυτον = ÷ ※ μαρτυρα ↙: in H omittit μαρτυρα codex Kennicott 84.

θηραν = θυραν: orta ex iotacismo lectio plane falsa, sed vetustissima cum et in Graeco Syri archetypo fuerit, sed in Hm solum habent 72, 106, 128 et Compl., AH enim a nostro est; VII ex correctione primae manus habet θηραν, verum litera η est in rasura, sed non liquet quaenam litera prius fuerit; spatium quidem unam fert literam eamque ex majoribus pro forma.

Fin. *Explicit* (lectio Dominicae) *XXX*. Cf. XXI, 28.

14. *Lectio Dominicae XXXI*, post Pascha, ut supra. Et marg. ΚΕ, Sectio minor; II** apponit v. 25; sed ratione habita quotum textum quaevis Sectio soleat complecti, melius Syrus apposuit, ut etiam supra videtur factum, XIV, 26.

πλησιον = ÷ ※ ʹE. αυτου ↙.

η αιχμαλωτον γενηται = omittit in textu, sed, apposito in textu indice ante η αποθανη, habet in marg.

κυριος = ÷ ※ Σ. Θ. αυτου ↙. Litera ܘ superscripta est in rasura, sed prima manu

10 ܐܢ ܢܬܠ ܠܩܪܝܒܐ ܕܝܠܗ: ܚܡܪܐ
ܐܘ ܬܘܪܐ: ܐܘ ܥܪܒܐ ܐܘ
ܟܠ ܒܥܝܪܐ ܠܡܛܪ: ܘܢܬܬܒܪ
ܐܘ ܢܡܘܬ ܐܘ ܫܒܝܐ ܢܗܘܐ:
11 ܘܠܐ ܐܢܫ ⁵ܢܕܥ⁶ ܡܘܡܬܐ

5 ܢܕܥ.
6 ܐ. ܗ. ܠ. ܕܢܚܙܐ.
7 ܐ. ܗ. ܠ. ܒܡܨܥ[illegible].

⁷ܕܐܠܗܐ ܬܗܘܐ ܒܡܨܥܬܐ f. 72. r.
ܬܪܝܗܘܢ. ⁸ܕܠܐ ⁹ܐܫܬܠܛ
÷ ܥܠ ܟܠܗ ܒܟܠܗ ܦܘܩܕܢܐ ܕܩܪܝܒܐ ※ ܕܝܠܗ ↙.
ܘ÷ ܢܩܒܠ↙ ܢܦܫܗ ܗܘ ܡܪܐ ܕܝܠܗ
12 ܘܠܐ ܢܦܪܘܥ. ܐܢ ※ ܕܝܢ ܡܓܢܒܘ ܢܬܓܢܒ ܡܢ

8 ܐ. ܐܢ ܠܐ ܡܢ ܐܝܕܐ
ܕܝܠܗ..
9 ܗ. ܠ. ܡܫܠܚ.
ܐܝܕܗ.

και ο αλους = A. *et eum quem damnani dii.* Σ. *et eum quem damnaverint dii.* Θ. *damnabunt dii.* Et super istas lectiones cum indice, cui nullus alius respondet, in linea rubra ornata: *Scholion, quod* θεους τους κριτας ονομαζουσι, ut utar Scholio Origenis quod ad Ex. XXI, 6 est in Montfaucon, et Catena Nicephori. Haec referuntur, ut patet, voci ܐܠܗܐ *dii*, quem tres Interpretes usurpant. In Syro punctum sub ܠܕܝܢܐ vel ad finalem literam retrahendum esse, ut sit interpunctio, vel potius superius apponendum ex ipso contextu patet; non enim *judicia* ܠܕܝܢܐ, sed *judices* ܠܕܝ̈ܢܐ requiritur.

πλησιον = ÷ ※ 'E. αυτου ↙.

10. δε τις δῳ = δῳ: affines codices Hmm 58, 72 cum 129 legunt δε δῳ τις, nec ullus voculam τις omittit; sed isti affines habent ex silentio Hm δε. quod omittit Hm 136 non affinis: in nostro ergo ܕܝܢ et ܐܢܫ omissa, et probabilius ܐܢܫ post ܢܬܠ erat ex affinibus codicibus. In H deest δε, sed habent unus codex H Kennicott et HS.

πλησιον = ÷ αυτου.

συντριβῃ η τελευτηση = τελευτηση η συντριβη.

γνῳ = sic marg. anonyme; in textu vero ιδῃ. Deinde marg. iterum A. Σ. Θ. *videns.*

11. ορκος εσται = sic nomen cum *ribui* et verbum in singulari, sed nihil est mutandum, licet refragetur Hoffmann, Gram. Syr. p. 307. Sic enim nomen istud cum *ribui* et cum verbo in singulari occurrit hic etiam in PA, Judic. XXI, 5 in versione Hexaplari et in PA, ubi etiam adjectivum simul est sine *ribui* in utroque teste, 3 Esdr. VIII, 90 in codice Bibliothecae Universitatis Cantabrigiae notato Oo, 1, 1 et 2. Itemque nomen istud cum *ribui* copulatur cum adjectivo vel pronomine singularis numeri Gen. XXIV, 8 in PA, Jer. XI, 5 in versione Hexaplari, Jacob. V, 12 in versione Philoxeniana, imo etiam in Josue II, 17, 20 in PL.

εσται του θεου = του θεου εσται. Et ad θεου marg. A. Σ. Θ. ΠΙΠΙ.

η μην = A. *si non misit manum suam.*

πεπονηρευσθαι = μετασχειν. Margine autem: Σ. Θ. *extendit:* et anonyme πεπονηρευσθαι, ubi ܕ ante Syram vocem ex Graeca lectione ex textu assumendum est; de Symmacho et Theodotione non liquet, utrum in infinito legerit Graecum eorum, et ܕ sit ex textu assumendum, an ut Aquila stricte Hebraicam formam conservaverint in modo indicativo.

καθολου = sub obelo.

πλησιον = ÷ ※ 'E. αυτου ↙.

αυτος = sub obelo. Ante praecedens ο και in margine prope textum parva rasura, ibi fortasse incoepit amanuensis scribere obelum, sed qui nunc est, est prima manu.

12. δε = —. Cum nullus Graecus testis omittat, ex ܐܢ praecedenti fortasse ܕܝܢ omisit amanuensis; omittunt in Hm Slav. Ostrog. et Georg., sed collatis vv. 2, 3, 5, 6, 8, 13, 15, etc. nihil testantur. H est cum ER, sed copulam omittunt ulli testes Kennicott et De Rossi, HS, et Targ. codicis 419 De

6 ܕܟܪܡܗ ܢܦܪܘܥ܀ ܐܢ ܕܝܢ ܡܢ
ܬܦܘܩ ܢܘܪܐ ܘܬܫܟܚ ܟܘ̈ܒܐ:
ܘܬܘܩܕ ܒܟܕܫ̈ܐ ܐܕܪܐ ܐܘ
ܫ̈ܒܠܐ: ܐܘ ܦܩܥܬܐ. ※ܣ ܡܦܪܥܘ ↙
ܢܦܪܘܥ ܗܘ̇ ܕܐܘܩܕܗ̇ ܠܢܘܪܐ܀ f. 71. r.
7 ܐܢ ܕܝܢ ܢܬܠ ܐܢܫ ܠܚܒܪܗ
※ܕܝܠܗ↙: ܟܣܦܐ ܐܘ [9]ܡ̈ܐܢܐ
ܠܡܛܪ: ܘܢܬܓܢܒ ܡܢ ܒܝܬܗ
ܕܓܒܪܐ. ܐܢ ܢܫܬܟܚ ܗܘ̇ ܓܢܒܐ.
8 ܢܦܪܘܥ ܒܥܦܝܦܐ܀ ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ
ܢܫܬܟܚ ܗܘ̇ ܕܓܢܒ. ܢܬܩܪܒ
ܡܪܗ ܕܒܝܬܐ ܩܕܡ ܐܠܗܐ.
÷ܘܢܬܡܐ↙ ܕܠܐ ܗܘܐ ܗܘ̇
ܐܒܐܫ [1]ܒܟܠܗ ܕܟܠܗ ܒܓܘܥܠܢܘ
9 ܕܚܒܪܗ ※ܕܝܠܗ↙. ܒܟܠ [2]ܥܘܠܐ
ܡܦܪܫܐ. ܕܡܛܠ ܬܘܪܐ ܘܚܡܪܐ
ܘܥܪܒܐ ܘܠܒܘܫܐ. ܘܟܠ ܐܒܕܬܐ
ܕܡܬܥܣܩܐ. ܕܡܕܡ ܕܗܘ̇
ܡܐ ܕܐܢ ܢܗܘܐ. ܩܕܡ ܐܠܗܐ
ܠܬܪ̈ܝܢ ܕܝܢ ܕܐܬܕܝܢܘ. [3]ܘܗܘ̇
ܕܡܬܚܝܒ ܡܢ ܐܠܗܐ. ܢܦܪܘܥ
ܒܥܦܝܦܐ ܠܚܒܪܗ ※ܕܝܠܗ↙܀

[9] ΣΚΕΥΗ

[1] ܠܐ ܒܟܠܗ.

[2] PHTYH

[4] ܡܫܟܚܝܢ ܕܒܪ̈ܢܫܐ
ܐܠܗ̈ܐ ܡܥܡܕܝܢ܀

[3] ܐ. ܘܗܘ̇ ܕܡܚܝܒܝܢ
[4]ܐܠܗ̈ܐ. ܗܘ.
ܗ. ܘܗܘ̇ ܕܐܢ ܢܚܝܒܘܢ
ܐܠܗ̈ܐ.
ܠ. ܢܚܝܒܘܢ ܐܠܗ̈ܐ.

aliis locis plurimis nostri libri hic accidisset, qui adeo accurate referunt diversam H et HS conditionem, quae etiam nunc conspicua est; hic scilicet haberemus ex nostro codices Hebraeo-Samaritanos convenisse cum H, quem nunc habemus, et contra codices Hebraeos, quibus auctor notae utebatur, retulisse HS hodiernum. Cf. et supra ad VIII, 10.

6. αλωνας = αλωνα.

αποτισει = ※ Σ. Θ. αποτιννυων ↙ αποτισει. VIIm affert etiam αποτισιν αποτισει, quod Syrus aeque refert; item infra v. 14.

7. τις δῳ = δῳ τις.

πλησιον = ⁜ ※ 'Ε. αυτου ↙.

σκευη = vox Graeca in marg. et indices minio.

8. και ομειται = sub obelo.

εφ' ολης = vertit in textu ut v. 11 καθολου: in margine vero εφ' ολης.

πλησιον = ⁜ ※ 'Ε. αυτου ↙.

9. ρητον αδικημα = in textu index minio super ܥܘܠܐ αδικημα, in marg. minio omnia PHTYH, sic pro ρητον, et aperte omnino aliis locis codicis collatis est H pro N, quocum noster amanuensis vel alius ante eum facillime confudit; duram phrasin Graecam Syrus non male, si verba respiciantur, reddidit, Hesychium fortasse secutus, qui ρητων, ρητως interpretatur φανερων, φανερως: φανερος autem noster vertit ܡܦܪܫܐ Es. VIII, 16, XXXIII, 9. Index in textu, ut patet, ponendus super ܡܦܪܫܐ ρητον. Demum adnotandum e regione vocis PHTYH in extremo margine punctum esse, fortasse et alterum; quod ut in aliis libris Hexaplaribus posset esse indicium corrupti loci; ejus tamen est rei conditio hic, ut casui probabiliter totum tribui debeat.

εγκαλουμενης = ⁜ *quam expostulat*, sic, sumpta voce ut participio Afel; ex versione hujus loci latina AH in Hm: *amissionis quae desideratur aut accusatur in deposito*, posset fortasse vox Syra verti *depositi*, et libenter ita verterem, si exempla hujus significationis haberem. Scholion quidem mihi videtur, ex margine in textum illatum, cum in nullo alio teste LXX quid simile reperiatur.

4 ܡܫܟܚ ܢܫܬܟܚܐ ※ ܕܝܠܗ. ܐܢ ܕܝܢ
ܓܢܒܬܐ ܒܐܝܕܘܗܝ ܚܝܬܐ
ܕܝܠܗ ܢܫܬܟܚܐ: ܡܢ ※ ܬܘܪܐ
※ ܘܥܕܡܐ ܠܚܡܪܐ ܠܚܝܘܬܐ ܡܢ
5 ܚܝܝܢ. ܥܦܐ ܢܦܪܘܥܝܘܗܝ. ܐܢ ܕܝܢ
ܢܪܥܐ ܐܢܫ ܚܩܠܐ ܐܘ ܟܪܡܐ:

ܘܢܫܒܘܩ ܠܒܥܝܪܐ ܕܝܠܗ ܠܡܪܥܐ
ܚܩܠܐ ܐܚܪܢܐ. [8] ÷ ܢܦܪܘܥ ܡܢ
÷ ܚܩܠܐ ܕܝܠܗ ܐܝܟ ܥܠܠܬܐ
÷ ܕܝܠܗܘܢ. ܐܢ ܕܝܢ ܟܠܗ ܚܩܠܐ
÷ ܢܪܥܐ. ܗܠܝܢ ܕܫܦܝܪܢ ܒܚܩܠܐ
ܕܝܠܗ. ܘܗܠܝܢ ܕܫܦܝܪܢ ܒܟܪܡܗ

8 ÷ ܡܦܪܥܘ ܢܦܪܘܥ. ܐܝܟ ܚܩܠܐ ܘܐܝܟ ܦܐܪܐ ܕܝܠܗ. ܥܡ ܟܠܡܕܡ ܕܚܩܠܐ ܗܘ ܕܐܬܪܥܝ:
÷ ܗܠܝܢ ܐܝܟ ܕܒܬܘܣܦܬܐ ܐܝܬ ܗܘܐ ܒܥܒܪܝܐ ÷ ܗܠܝܢ ܕܡܢ ܦܨܝܚܐ ܐܝܬܝܗܝ.
ܟܕ ܐܝܬ ܥܠ ܟܠܗܘܢ ܐܘܒܠܣܐ. ܗܢ

in codice qui in fine prioris lineae post ܕܐܬܪܥܝ *qui depastus fuit* ponendus erat ex lectionis conditione, ac delendus obelus initio secundae lineae. Reddunt autem *rependendo-fuit* HS, sed liberius, cum adamussim illum referat lectio textus, exceptis *rependendo rependet*, ubi margo ipsum idiotismum repraesentavit, obliteratum in textu. ܕܐܬܪܥܝ sic vere est in codice pro ܕܐܬܪܥܝ, ut ex nostris Grammaticis scribendum esset, neque enim ex contextu potest vox a ܪܥܐ derivari, vel a ܪܥܝ; sed confer notam ad Gen. XXXIX, 12. Dubium exemplum occurrit etiam in *Didascalia Apost.* (ed. de Lagarde) p. IV, not. ad pag. 20 l. 13. Sed videndum quid per *Hebraeum* intelligatur. Cum in textu Hebraeo-Samaritano tantum ista ferantur, ratio esset dubitandi, ne incaute omissa fuerit additio ܕܡܥܒܪܐ quae in similibus locis apponi solet varia ratione, ut passim in toto isto libro. Sed in Exodo Hexaplari, contra ac factum in Numeris et a Jacobo Edesseno in sua Recensione (cf. supra ad VI, 9 et ad VIII, 10), asteriscus apponitur istiusmodi additamentis. Contra VIII, 10 dicitur appositos fuisse obelos in Hebraeis, quod deessent obelo notata in Hebraeo-Samaritano, itemque ac apertius id recurrit infra XXIX, 20. Eadem autem ratio loci nostri videretur esse, ut scilicet ista in textu et margine sub obelo allata, ideo sub obelo sint, quod essent quidem in Hebraeo, sed non in Hebraeo-Samaritano. Sed tunc plane contrarium ac in

κλεμματος = ✝ ※ Ἑ. αυτου ↙.

4. καταλειφθη = καταληφθη, quod non modo est in Hmm, inter quos sunt affines 15 et 72, sed etiam in II, III, VII, quorum nullum affert Hm, et in quibus ex vetusta orthographia codicum sacrorum praesertim scribitur καταλημφθη, quod servavit etiam Hm 82. Etiam versiones veteres ex LXX omnes confirmant hanc lectionem. Genuina ergo haec est lectio LXX, et lectio ER ex iotacismo orta.

απο τε ονου = απο ※ Θ. μοσχου και ↙ ονου. In codice metobelus male post ܡܢ retrahitur, ut patet, et post ܘ erat apponendus. H *a bove ad asinum*, sed ulli codices Kennicott et P *a bove et ad asinum*. Asteriscus est sine puncto versus textum, licet locus sit.

αυτα = —.

5. αποτισει εκ του αγρου αυτου κατα το γενημα αυτου. εαν δε παντα τον αγρον καταβοσκηση = sub obelo: desunt H, sed habet HS, nisi quod ex idiomate praemittat *rependendo* voci αποτισει. His vero refertur, ut patet, lectio in margine superiori, quae est sine indice ubique: ÷ *rependendo rependet* ÷ *juxta agrum et juxta fructum ejus cum* ÷ *quolibet agri qui depastus fuit* (vel ex forma verbi strictius licet barbare ÷ *qui pa-* ÷ *scere factus fuit*). *Ista tamquam in ad-* ÷ *ditione erant in Hebraeo. Quae ex ipsis* ÷ *exemplaribus allata fuerunt, cum essent super illa obelisci.* Saltem similia si non eadem reperit AH in Hm. Metobelus deest

ܠܡܪܐ ܕܝܠܗܘܢ܂ܢܗ܂ ܘܬܘܪܐ ܢܬܪܓܡ

33 ܢܬܪܓܡ܂ܢܗ܂ ܐܢ ܕܝܢ ܢܦܬܚ ܐܢܫ

ܓܘܒܐ: ܐܘ ܢܦܣܘܪ ※ܐܬ ܐܢܫ↙ ܓܘܒܐ f. 70. v.

ܘܠܐ ܢܟܣܝܘܗܝ: ܘܢܦܠ ܬܡܢ

34 ܬܘܪܐ ܐܘ ܚܡܪܐ. ܡܪܗ ܕܓܘܒܐ

ܢܦܪܘܥ. ܟܣܦܐ ܢܬܠ ܠܡܪܐ

ܕܝܠܗ. ܗܘ ܕܝܢ ܕܡܝܬ ܢܗܘܐ

35 ܠܗ܂ܢܗ܂ ܐܢ ܕܝܢ ܢܢܓܚ ܬܘܪܐ ـ

ܕܐܢܫ ܠܬܘܪܐ ܕܩܪܝܒܐ ※ ܕܝܠܗ↙

ܘܢܡܘܬ. ܢܙܒܢܘܢ ܠܬܘܪܐ ܗܘ

ܕܚܝ. ܘܢܦܠܓܘܢ ܟܣܦܗ ܕܝܠܗ.

÷ ܘܠܬܘܪܐ↙ ܗܘ ܕܡܝܬ ܢܦܠܓܘܢ܂ܢܗ܂

36 ܐܢ ܕܝܢ ܡܬܝܕܥ ܗܘ ܬܘܪܐ:

ܕܢܓܚ ܐܝܬܘܗܝ ܡܢ ܩܕܡ

ܐܬܡܠܝ ܘܡܢ ܩܕܡ ܠܬܠܬܐ:

÷ ܘܐܣܗܕܘ ܐܬܣܗܕܘ ܠܡܪܐ

÷ ܕܝܠܗ↙ ܘܠܐ ܢܚܪܘܣܝܘܗܝ. ※ܬ ܡܪܐ

※ ܕܝܠܗ↙. ܢܦܪܘܥ ܬܘܪܐ ܚܠܦ

ܬܘܪܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܕܡܝܬ ܢܗܘܐ

XXII, 1 ܠܗ܂ܢܗ܂ ܐܢ ܕܝܢ ܢܓܢܘܒ ܐܢܫ

ܬܘܪܐ ܐܘ ܥܪܒܐ: ܘܢܟܣܝܘܗܝ

ܐܘ ܢܙܒܢܝܘܗܝ. ܚܡܫܐ ܬܘܪܐ

ܢܦܪܘܥ ܚܠܦ ܬܘܪܐ. ܘܐܪܒܥܐ

2 ܥܪܒܐ ܚܠܦ ܥܪܒܐ܂ܢܗ܂ ܐܢ ܕܝܢ

ܒܦܠܚܘܬܐ ܢܫܬܟܚ ܓܢܒܐ:

f. 71. r. ܘܡܚ ܢܬܡܚܐ ܢܡܘܬ. ܠܐ ܐܝܬܘܗܝ

3 ܠܗ ܩܛܠܐ܂ܢܗ܂ ܐܢ ܕܝܢ ܢܕܢܚ

ܫܡܫܐ ܥܠܘܗܝ ܚܝܒܐ

ܐܝܬܘܗܝ. ܢܡܘܬ ܚܠܦܘܗܝ܂ܢܗ܂

ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܢܗܘܐ ܠܗ. ܢܙܕܒܢ

33. τις ανοιξη = ανοιξη τις.

λατομηση = ·÷ ※ Ά. Θ. τις ↙. In ܦ vocis ܢܦܣܘܪ in parte literae superiori duae lineolae minutissimae, fortasse prima manu, nescio casu, an arte ut reprobetur ܦ. Si arte lineolae istae ductae fuerunt, voluit corrector delere ܦ, ut futurum esset per vocalem *a*, quod amant tum verba cum ܪ in fine, tum quae primam radicalem *nun* habent: quamquam exempla multa in contrarium occurrant. Sed hucusque non vidi alibi futurum hujus verbi, ut definire possim, rectane fuerit correctio.

34. αυτων = αυτου.

αυτῳ εσται = εσται αυτῳ, probabilius saltem, cum sic legant ex Hmm codicibus affines iique soli 15, 58, 72, nam in Cyrillo pro his vix auctoritas: sed cf. et v. 36.

35. τινος ταυρος = ταυρος τινος, cum sic legant cum ullis aliis Hmm affines 15, 58, 72; sed nec aliter Syrus potuisset reddere, puto.

πλησιον = ÷ ※ αυτου ↙.

και τον ταυρον = sub obelo; ut patet ex H, obelus retrahendus post και ο; sed saepe peccat noster, cum in media voce nota est apponenda.

36. ο ταυρος = in ܗܘ punctum erat supra ܗܘ, sed abrasum fuit; quod infra est, prima manu est ex atramento.

ημερας = —.

και διαμεμαρτυρημενοι ωσι τῳ κυριῳ αυτου = sub obelo.

αυτον = ÷ ※ Θ. ο κυριος αυτου ↙. Post asteriscum est punctum paullo alte positum, sed reprobatum lineola primae manus ex atramento.

αυτῳ εσται = εσται αυτῳ supponeret, ut v. 34, sed hic sic legunt solum Hmm non affines 30 et 75, et ex tribus affinibus 15, 58, 72, solum 15 legit εσται αυτου; ita ut ex indole linguae transposuisse potuerit Syrus.

XXII, 1. τις κλεψη = κλεψη τις.

σφαξη = ÷ αυτο.

αποδωται = ÷ αυτο.

3. πραθητω = punctum super ܙ reprobatur lineola primae manus ex atramento.

24 ܚܠܦ ܢܦܫܐ. ܥܝܢܐ ܚܠܦ ܥܝܢܐ.
ܫܢܐ ܚܠܦ ܫܢܐ. ܐܝܕܐ ܚܠܦ
25 ܐܝܕܐ. ܪܓܠܐ ܚܠܦ ܪܓܠܐ. ܟܘܝܐ
ܚܠܦ ܟܘܝܐ. ܦܠܓܘܬܐ ܚܠܦ
ܦܠܓܘܬܐ. ܡܚܘܬܐ ܚܠܦ
26 ܡܚܘܬܐ.܀ ܐܢ ܕܝܢ ܢܡܚܐ ܐܢܫ
ܠܥܝܢܐ ܕܥܒܕܐ ܕܝܠܗ: ܐܘ
ܠܥܝܢܐ ܕܐܡܬܐ ܕܝܠܗ:
ܘܢܥܘܪ※ܗ̇ ܠܗ↙. ܒܢ̈ܝ ܚܐܪܐ ܢܫܕܪܘܢ
ܐܢܘܢ ܚܠܦ ܥܝܢܐ ܕܝܠܗܘܢ.܀
27 ܐܢ ܕܝܢ ܫܢܐ ܕܥܒܕܐ
ܕܝܠܗ: ܐܘ ܫܢܐ ܕܐܡܬܐ
ܕܝܠܗ ⁷ܢܚܒܠ. ܒܢ̈ܝ ܚܐܪܐ ܢܫܕܪ
ܐܢܘܢ ܚܠܦ ܫܢܐ ܕܝܠܗܘܢ.܀ ܫ. ܟܛ.܀
28 ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܠܬܝܢ.܀
ܟܐ ܐܢ ܕܝܢ ܢܩܘܫ ܬܘܪܐ ܠܓܒܪܐ
ܐܘ ܠܐܢܬܬܐ ܘܢܡܘܬ. ܒܟܐܦܐ f. 70. r.
ܢܬܪܓܡ ܗܘ ܬܘܪܐ. ܘܠܐ
ܢܬܐܟܠ ܒܣܪܐ ܕܝܠܗ. ܡܪܗ
ܕܝܢ ܕܬܘܪܐ ܙܟܝ ÷ܢܗܘܐ↙.܀
29 ܐܢ ܕܝܢ ܗܘ ܬܘܪܐ ܢܩܘܫܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܡܢ ܩܕܡ
ܐܬܡܠܝ ܘܡܢ ܠܩܕܡܬܐ:
ܘܡܣܗܕܝܢ ܠܡܪܗ ܕܝܠܗ ܘܠܐ
ܢܛܪܝܘܗܝ: ܢܩܛܘܠ ܕܝܢ ܠܓܒܪܐ
ܐܘ ܠܐܢܬܬܐ. ܗܘ ܬܘܪܐ
ܢܬܪܓܡ. ܘܡܪܗ ܕܝܠܗ ܐܦ ܗܘ
30 ܢܡܘܬ.܀ ܐܢ ܕܝܢ ܦܘܪܩܢܐ
ܥܠܘܗܝ ܢܬܪܡܐ. ܢܬܠ ܦܘܪܩܢܐ
ܕܢܦܫܗ ܕܝܠܗ ※ܐܝܟ ܕܒܟܠܗܘܢ↙ ܐܝܟܡܐ
31 ܕܐܢ ܢܪܡܘܢ ܥܠܘܗܝ.܀ ܐܢ ܕܝܢ
ܠܒܪܐ ܢܩܘܫ ܐܘ ܠܒܪܬܐ. ܐܝܟ
ܕܝܢܐ ܗܢܐ ܢܥܒܕܘܢ ܠܗ.܀
32 ܐܢ ܕܝܢ ܠܥܒܕܐ ܢܩܘܫ ܗܘ
ܬܘܪܐ ܐܘ ܠܐܡܬܐ. ܬܠܬܝܢ
ܙܘ̈ܙܐ ܕܟܣܦܐ ܢܬܠ

⁷ ΕΚΚΟΨΗ

εσται = sub obelo.

29. ἦ = ἦν.

αυτου = punctum interpunctionis sub ܕܝܠܗ probabiliter fuit, nunc coopertum litera subjecta ܠ vocis ܠܓܒܪܐ.

λιθοβοληθησεται = punctum interpunctionis alterum erat probabiliter sub ܘ, nunc coopertum litera subjecta ܠ vocis ܢܡܘܬ.

30. επιβληθη αυτω = αυτω επιβληθη, ex oscitantia amanuensis, puto, cum nullus ita legat, nec sit ex indole Syri Interpretis mutare locum sine causa.

οσα = ※ Α. Θ. κατα παντα↙ οσα.

επιβαλωσιν = sub ܕ aliud punctum videtur esse, ut vocalis *a* indicetur, sed ex more codicis, si verum est, esset posterius, ideoque omisi.

31. η θυγατερα κερατιση = κερατιση η θυγατερα.

26. τις παταξη = παταξη τις.

εκτυφλωση = ✝ ※ Ἑ. αυτον↙. In codice asteriscus inter ܥ et ܗ, et nota ↙ inter ܗ et ܠ superscribuntur, sed post ܠ retrahendae, ut patet, omnes notae.

εξαποστελει = *dimittent*, ex errore, ut videtur, amanuensis, cum ipse contextus refragetur.

27. οικετου = ✝ αυτου.

εκκοψη = Graeca vox et indices minio.

Fin. *Explicit* (lectio Dominicae) *XXIX*, cf. v. 15.

28. *Lectio Dominicae XXX*, post Pascha, ut supra.

εαν δε = marg. ΚΔ cum II'', Sectio minor. Literis ܟܐ lineola superscripta atramento, ut index vis numeralis, ut alibi fit in Syris libris, raro in Hexaplaribus, ut supra XIV. 5, et XX, 12, 13, 14, 15, 16.

16 ܗ̇ܘ ܕܓܢܒ ܒܓܢܒܘܬܐ ܠܐܢܫ
ܕܢܙܒܢܝܘܗܝ ܐܘ ܠܐܡܪܗ ܒܡܕܡܐ
18 ܢܬܩܛܠ ܗܘ. ܐܢ ܕܝܢ ܢܬܚܪܘܢ ÷ܬܪܝܢ↙
ܓܒܪ̈ܐ: ⁵ܘܢܡܚܘܢ ܠܚܒܪܗ ※ܐ. ܕܚܒܪܗ↙
ܒܟܐܦܐ ܐܘ ⁶ܒܟܘܦܐ ܘܠܐ
ܢܡܘܬ: ܢܦܠ ܕܝܢ ܥܠ ܥܪܣܐ.
19 ܐܢ ܡܢ ܢܩܘܡ ÷ܗ̇ܘ ܓܒܪܐ↙:
ܢܗܠܟ ܠܒܪ ܥܠ ܚܘܛܪܐ ※ܐ. ܕܝܠܗ↙.
ܙܟܐ ܢܗܘܐ ܗ̇ܘ ܕܡܚܝܗܝ.
ܒܪܡ ܕܒܛܠܢܐ ܕܝܠܗ ܢܬܠ
ܦܠ ܘܐܣܝܘܬܐ ܗܘ. ܐܢ ܕܝܢ ܢܡܚܐ
ܡܕܓ ܐܬܐ ܗ ܐܢܫ ܠܥܒܕܗ ܕܝܠܗ ܐܘ
ܠܐܡܬܗ ܕܝܠܗ ܒܫܒܛܐ ܘܢܡܘܬ

ܬܚܝܬ ܐܝܕܘܗܝ. ܬܒܥܬܐ
21 ܢܬܬܒܥ ܗܘ. ܐܢ ܕܝܢ ܝܘܡܐ
ܚܕ ܐܘ ܬܪܝܢ ܢܚܐ ܠܐ
ܢܬܬܒܥ. ܒܟܣܦܐ ܓܝܪ ܕܝܠܗ
22 ܐܬܬܢܝܚ ܗܘ. ܐܢ ܕܝܢ ܢܨܘܢ
÷ܬܪܝܢ↙ ܓܒܪ̈ܐ: ܘܢܡܚܘܢ ܠܐܢܬܬܐ
ܗ̇ܝ ܕܒܛܢܐ ܐܝܬ ܠܗ̇: ܘܢܦܘܩ
ܒܪܐ ܕܝܠܗ̇ ܟܕ ܠܐ ܡܨܝܪ: f. 69. v.
ܡܬܚܝܒܘ ܢܬܚܝܒ. ܟܡܐ ܕܐ
ܢܪܡܐ ※ܥܠܘܗܝ↙ ܒܥܠܗ̇
ܕܐܢܬܬܐ. ※ܐ. ܝܗܒ↙ ܢܬܠ ܥܡ
23 ܦܣܩܬܐ. ܐܢ ܕܝܢ ܡܨܝܪܐ
ܢܗܘܐ ܐܬܬܘܗܝ. ܢܬܠ ܢܦܫܐ

⁵ ܐ. ܡ. ܘܢܡܚܐ ܐܢܫ ܠܗ ܠ.

⁶ ΠΥΓΜΗ

cum alio affini 58, qui omittit ubique αυτον. In antiquissimo archetypo Graeco Hexaplari, vel in Syro ante nostrum exemplar sub obelo videntur fuisse καταδυναστευσας αυτον, cum nullus Graecorum testium omittat, quae deinde in nostro exciderint ut alibi; αυτον vero ex ipso, quem occupat locum in H, etiam post αποδωται additum fuit sub asterisco et nota ʽE., cujus additamenti vestigium apparet in affinibus Hmm 15 et 72, qui in fine ponunt. In codice asteriscus est super ܕ, sed post ܠ retrahendus ut patet.

τελευτατω = θανατουσθω, ratione habita versionis verbi τελευτατω in v. seq. 16, et lectionis ejusdem in affinibus Hmm 15, 58, 72.

16. τελευτησει θανατῳ = θανατῳ τελευτατω: per se utrumque refert Syrus, sed transponunt cum eo Hmm affines 15, 58, 72, Orig., τελευτατω inter alios legunt 15, 72, Orig., sed τελευτησει Hm 58 aeque affinis.

18. δυο = sub obelo; omittit Hm 58, ut passim.

και παταξωσι = Α. Σ. Θ. και παταξῃ τις: H cum istis, sed HS cum ER. In codice nullus index, sed e regione est lectio.

πλησιον = ÷ ※ ʽE. αυτου ↙.

κοιτην = ܥܪܣܐ. totum vel fere in rasura, sed prima manu.

19. ο ανθρωπος = sub obelo.

ραβδου = ÷ ※ ʽE. αυτου ↙.

αποτισει = δωσει cum Hm 75 de more non affini, sed cum H concordat: VIIm αποδωσει: cf. pro versione Syri vv. 34, 36.

20. Marg. *Stichi MDC:* in litera ܓ deest punctum diacriticum literae; cum enim minio literae et ܗ in fine, puncta vero atramento scribantur, potuit facile amanuensis omittere.

τις παταξῃ = παταξῃ τις.

21. διαβιωσῃ ημεραν μιαν η δυο = ημεραν μιαν η δυο διαβιωσῃ.

εκδικηθητω = per se noster reddit hoc, sed puto omnino habuisse in Graeco εκδικηθησεται, cum sic legant Hmm omnes fere, inter quos affines 15, 58, 72, et vetustissimi omnes II, III, VII, X.

22. δυο = sub obelo: omittit Hm 58.

επιβαλῃ = ÷ ※ αυτῳ ↙: in H omissum in codice Kennicott 686.

δωσει = ※ ʽE. και ↙ δωσει.

ܢܦܪܩܝܗ̇ ܠܥܡܐ ܕܝܢ ܢܘܟܪܝܐ.
ܠܐ ܐܫܬܘܕܝܘܗܝ ܡܪܐ
ܠܡܙܕܒܢܘܬܗ̇. ܡܛܠ ܕܐܣܠܝ ܒܗ̇.
f. 68. v. 9 ܐܢ ܕܝܢ ܠܒܪܐ ※ܕܝܠܗ ↙ ܢܡܟܪܝܗ̇.
ܐܝܟ ܕܝܢܐ ܕܒܢܬܐ ܢܥܒܕ
10 ܠܗ̇. ܐܢ ܕܝܢ ܐܚܪܬܐ ܢܣܒ
ܠܗ. ܘܗܠܝܢ ܕܘܠܝܢ ※ܠܗ̇ ↙ ܘܡܐܢܐ
※ ܕܝܠܗ̇ ↙: ܘܥܘܢܐ ܕܝܠܗ̇ ܠܐ ܢܒܨܪ.
11 ܐܢ ܕܝܢ ܬܠܬ ܗܠܝܢ ܠܐ ܢܥܒܕ
ܠܗ̇. ܬܦܘܩ ܡܓܢ ܕܠܐ ܟܣܦܐ.
12 ܐܢ ܐܢܫ ܢܡܚܐ ܠܐܢܫ ܘܢܡܘܬ.
13 ܡܡܬ ܢܡܘܬ. ܗܘ ܕܝܢ
ܕܗܘ ܠܐ ܨܕܐ: ܐܠܐ ܐܠܗܐ
ܐܫܠܡ ܒܐܝܕܘܗܝ. ܐܬܠ ܠܟ
ܕܘܟܬܐ ܐܝܟܐ ܕܢܥܪܘܩ ܬܡܢ
ܗܘ ܕܩܛܠ. ÷ ܐܢ ܕܝܢ ܐܢܫ
14 ܢܬܚܫܡ ܥܠ ܩܪܝܒܐ ※ ܕܝܠܗ ↙:
ܕܢܩܛܠܝܘܗܝ ܒܢܟܠܐ ÷ ܘܢܬܓܘܣ ↙.
ܡܢ ܡܕܒܚܝ ܕܝܠܝ ܬܣܒܝܘܗܝ
ܠܡܡܬܘܬܗ. ܫ. ܚܕܒ. ܟܚ. ܟܚ
15 ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܟܛ
ܒܬܪ ܦܨܚܐ. ܗܘ ܕܡܚܐ ܠܐܒܐ
ܕܝܠܗ ܐܘ ܠܐܡܗ. ܡܡܬܐ
17 ܢܡܘܬ. ܗܘ ܕܓܢܒ ܠܐܢܫ
÷ ܡܢ ܒ̈ܢܝܐ ↙ ܕܐܝܣܪܝܠ: ܘܢܙܒܢ ※ܠܗܘܝܘܗܝ ↙
ܘܢܫܬܟܚ ܒܗ. ܡܡܬܐ ܢܡܘܬ. f. 69. r.

9. υἱῷ = + ※ αυτου ↙.

10. δεοντα = + ※ αὐτης ↙: ad literam noster redderet αυτῃ, sed ex linguae ratione est forma ejus.

ιματισμον = + ※ *ejus* ↙.

12. δε = —

13. ο φονευσας = sub obelo; omittit Hm 58; cf. supra v. 3.

14. πλησιον = + ※ ʹE. αυτου ↙.

και καταφυγῃ = sub obelo.

Fin. *Explicit* (Lectio Dominicae) *XXVIII*; cf. XX, 22.

15. *Lectio Dominicae XXIX*, post Pascha, ut supra.

16, 17. — Transponit versus cum Hmm: item H, sed ordinem ER tuetur codex De Rossi 998.

17. τις = —.

των υιων = sub obelo: ex H et ipso Syri contextu confossis obelo των υιων etiam ισραηλ confodi debebat.

καταδυναστευσας αυτον αποδωται = αποδωται ※ ʹE. αὐτον ↙: omittunt καταδυναστευσας AH et Arm, quae ut versiones de loco vocis αυτον non testantur, licet Arm in ed. Zohrab habeat in fine ut Syrus, et de AH sileat Hm: αυτον legunt in fine affines Hmm 15, 72, sed 72 pro αποδωται habet πωλησει ου καθωμολογησατο αυτην, quae reapse cum praecedenti concordant: 3⁰ demum: ην ου καθωμολογησατο αυτω, si in ܠܗ̇ moveantur puncta, et scribatur ܠܗ, quae facile ex contextu et salvo sensu mutare potuit in illa Syrus amanuensis. Prior lectio conveniret cum affini Hm 72, sed cur tunc usurpavit ܠܗ̇ pro suffixo addito ipsi verbo, ut fecit in margine bis et v. 9, ubi reddendum erat ipsum pronomen Graecum αυτην, cum hic ex solo idiotismo esset apponendum suffixum, ac brevior ideo forma, ut passim, adhibenda? Secunda, praeter formam mutatam in reddendo αυτην, de quo jam dixi, hoc habet incommodi quod in codicibus Hmm occurrat, qui arcta affinitate non conjunguntur cum textu Syro. Tertia reperitur in III, in quo tamen ην et αυτῳ rescripta sunt, et in affinibus codicibus 15, 58, et ex AH, qui ex Syro versus fuit, firmari posse videtur, qui in Hm legeret, nescio an recte, *et si non posuerit sibi hoc:* mutatio quidem punctorum, quam innui, levissima est et fuit facillima, tolluntur vero omnia, quae in aliis lectionibus offendunt incommoda. In H pro לא οὐ legunt לו αυτῳ Keri, codices nonnulli Kennicott, Onk, et favet Vulg.

ܢܐܡܪ ܗܘ ܥܒܕܐ: ܕܐܚܒܬ
ܠܡܪܝ ܕܝܠܝ: ܘܠܐܢܬܬܝ ※ ܕܝܠܝ ܘ
ܠܒܢܝ ※ܕܝܠܝ: ܠܐ ܢܦܩ ܐܢܐ
6 ܒܪ ܚܐܪܐ. ܢܩܪܒܝܘܗܝ ܡܪܗ
ܕܝܠܗ ܠܘܬ ܒܝܬ ܕܝܢܐ ܕܐܠܗܐ.
÷ ܘܗܝܕܝܢ ܢܩܪܒܝܘܗܝ ܠܘܬ ܬܪܥܐ
ܠܘܬ ܣܩܦܐ. ܘܢܢܩܘܒ ܡܪܗ
ܕܝܠܗ ※ ܐܕܢܗ ܒܡܪܨܥܐ. ܘܢܦܠܚܘܗܝ
ܠܥܒܕܘܬܐ ܠܥܠܡ ܠܥܠܡܝܢ. ܐܢ ܕܝܢ
7 ܢܙܒܢ ܐܢܫ ܒܪܬܐ ܕܝܠܗ
ܠܐܡܬܐ. ܠܐ ܬܦܘܩ ܐܝܟ
8 ܡܐ ܕܢܦܩܢ ܐܡܗܬܐ. ܐܢ
ܠܐ ܬܫܦܪ ※ ܒܥܝܢܝ ܕܡܪܐ ܕܝܠܗ̇:
ܗܝ ܕܠܐ ܐܫܬܘܕܝ ܠܗ̇

ܐ. ܘܐܡܬܝ ܕܢܙܒܢ ܓܒܪܐ
ܠܒܪܬܗ ܕܝܠܗ ܒܪܬ ܒܝܬܐ.
ܠܐ ܬܦܘܩ ܐܝܟ
ܡܦܩܬܐ ܕܥܒܕܐ. ܐܢ ܕܝܢ
ܬܬܒܐܫ: ܒܥܝܢܐ ܕܡܪܐ
ܕܝܠܗ̇: ܗܘ ܕܠܐ ܐܫܬܘܕܝܗ̇...
ܣ. ܠܐ ܬܦܘܩ ܡܦܩܬܐ
ܐܡܗܝܬܐ: ܐܢ ܠܐ ܬܫܦܪ
ܒܥܝܢܝ ܕܡܪܐ ܕܝܠܗ̇: ܗܘ
ܕܠܐ ܐܬܬܘܕܝ..
ܬ. ܠܐ ܬܦܘܩ ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܩܝܢ
ܥܒܕܐ. ܐܢ ܒܝܫܐ ܐܝܬܝܗ̇
ܒܥܝܢܐ ܕܡܪܐ ܕܝܠܗ̇: ܗܝ
ܕܠܐ ܐܫܬܘܕܝܗ̇..

αυτου = αυτης: ER cum HS, cum H Syrus.

μονος εξελευσεται = εξελευσεται μονος.

5. γυναικα = ⟛ ※ ʽΕ. μου ↙. Nec Montfaucon, nec Appendix Hm exhibent hanc lectionem Hexaplarem, sed in textu habent plures Hmm, et sic passim infra nunc plures, nunc pauci, vel unus Hm in textu vel margine anonyme habent, quae in Syro textu cum notis Hexaplaribus feruntur; in his ego semper textum Graecum ab Hm sumsi, notis ex Syro servatis, quae originem lectionis declarant, quin quid adnotarem; Hm enim semper praesto esse debet curioso harum rerum indagatori.

παιδια = ⟛ ※ μου ↙.

6. και τοτε = sub obelo: ex H και ex obelo eximendum; sed, ut saepe, obelum in media voce ponendum loco movit Syrus.

επι την θυραν = προς την θυραν.

επι τον σταθμον = επι του σταθμου cum affini Hm 72, favente etiam altero affini Hm 15, qui legit επι των σταθμων.

ους = ⟛ ※ Α. Θ. αυτου ↙.

7. Marg. ΚΓ cum II'', Sectio minor.

εαν δε = Α. και οταν πωλησῃ ανηρ την θυγατερα αυτου εις οικετιν, ουκ εξελευσεται ως εξοδος των δουλων. 8. εαν *autem* κακισθῃ εν οφθαλμοις του κυριου αυτης, ος ου καθωμολογησατο αυτην. Σ. ου προελευσεται προελευσιν δουλικην. 8. ει μη αρεσκῃ εν οφθαλμοις *domini* αυτης, ἡ μη καθωμολογημενη. Θ. ουκ εξελευσεται ωσπερ εκπορευονται οι δουλοι. 8. ει πονηρα εστιν εν οφθαλμοις κυριου αυτης, ην ου καθωμολογησατο αυτην. Voculam αυτου in Aquila ex VIIm sumsi, qui partem lectionis affert, licet corrupte; et in Symmacho ἡ sumpsi ex notis ER, cum Montfaucon habeat ει. In codice indices lectionum marginalium nulli nec in textu, nec in margine, sed e regione sunt lectiones; reapse autem Symmachus et Theodotio incipiunt ad ουκ απελευσεται, sed melius putavi exhibere simul in nota sub uno conspectu.

τις αποδωται = αποδωται τις

8. τῳ κυριῳ αυτης = ※ ʽΕ. εν οφθαλμοις ↙ *domini* αυτης ↙: deest notá Hexaplaris ante alterum metobelum, quae ex H asteriscus esset, ante αυτης, ut puto, ponendus, quae vox omitti facile potuit in ullo Graeco codice olim salvo sensu. Asterisco in codice deest primum punctum.

η αυτῳ καθωμολογησατο = ratione habita varietatis Holmesianae varie per se reddi potest Syrus: 1° ην ου καθωμολογησατο: 2° ην

ܐܢܬܬܐ ÷ܐܚܪܢܐ ܠܚܡܘܗ
ܒܥܠܗ̇. ܐܘܟܝܬ ܐܦ ܐܢܬܬܐ
4 ܕܥܠܘ ܒܥܠܘ.. ܠܐ ܕܝܢ ܡܪܐ
ܕܥܠܘ ܢܦܩ ܥܠܘ ܐܢܬܬܐ:

f. 68. r. ܘܐܬܠܒ ܥܡܗ ܩ̈ܕܡ ܐܘ ܥ̈ܒܕܐ.
ܐܢܬܬܐ ܘܩ̈ܕܡܘܗܝ ܬܗܘܐ
ܠܥܡܪܐ ܕܒܝܬܗ. ܗܘ ܕܝܢ ܢܦܘܩ
5 ܒܟܢܘܫܬܗ. ܠܐ ܕܝܢ ܡܢ ܠܒܝܬܐ

1 manu ex atramento, prima ο fuisset charactere maronitico; sed nisi referuntur voci ܡܪܝܐ, ut correctio innuatur, maculam vel casuale quid omnia putarem. Nota demum metobeli lineae quartae post locum textus allati, amanuensis oscitantiae fortasse danda, cum non sit mos apponendi eam in simili casu, saltem quantum nunc memini.

XXI, Ab hoc loco jam rationem notarum mearum paullum mutabo, ut scilicet primo in varietate lectionum et in versione lectionum marginalium, prolato Graeco archetypo Syri, vel facta Latina versione, si illud nusquam compareat, nullos testes excitem, si jam prostent vel apud Holmes sive in collatione textui subjecta sive in appendice, vel in Montfaucon, nec e re sit plenius locum tractare; secundo autem omnem collationem cum Hebraeo omittam, si ex uno textu communi sit instituenda, quod desit ejusdem varietas lectionis in apparatibus criticis Kennicott et De Rossi. Causas mutationis afferam in Praefatione ad Exodum.

2. σοι = super ܟ vocis ܠܟ parva rasura, fortasse puncti.

ετι = sub obelo: omittunt Hm 108 et Compl. Male sub obelo in codice etiam ܒ ponitur quod et H habet, et in Syro refertur etiam sequenti ܠܡܣܒܗ̇.

3. αυτος = sub obelo: omittit Hm 58, de quo cf. supra XVI, 29.

συνεισελθῃ = ÷ συν ↙ εισελθῃ, omittunt συν legentes εισελθῃ Hmm ulli, inter quos affinis 72, de quo cf. Gen. XLVII, 4. Sensum reddunt LXX, et si ex Hebraeo obelus apponendus erat, tota vox erat confodienda.

γυνη αυτου = ✝ μετ' αυτου.

4. και εαν δε = εαν δε: H solum εαν habet, unus H Kennicott, et primo unus De Rossi ואם cum P, Vulg et Ar, sed etiam hoc reddit jam εαν δε.

κυριος = ✝ αυτου.

legunt, et Pater Zingerle indicabat supplendum ܢܚܘܐ ostendit, indicat; quod insertum apparet ad duriorem locum emolliendum. Lin. 22 ܡܪܝܐ codex, num corrigendum ܡܪܝܐܝܬ? Severus iste epistolae auctor, unde Scholion istud excerptum, ut alia alibi in versione Hexaplari, praesertim in 3 et 4 Regum, erat Antiochenus patriarcha Monophysita initio sec. VI, et frequentiora sunt ejus scholia etiam in Graecis Catenis, ut patet ex iisdem editis, ex Fabricii Bibl. Graec. t. X, p. 616 seqq., ed. Harles, ex operibus Mai saepe. Monophysitarum sui temporis princeps, titulo *Sancti* passim exornatur in scholiis Syriacis, ut hic, et etiam in Graecis, ut in Mai S. V. nova Coll. I, II, 171, quae Monophysitis collectoribus saltem in origine ideo tribui possunt. De pluribus ejus operibus cf. Fabricius l. all., inter quae Epistola ad Constantinum Episcopum commemoratur, ibid. 620, et Montfaucon, Bibl. Coisl. 55, non indicato cujusnam urbis esset episcopus, quae ex nostro jam innotescit, Laodicea scilicet, eaque quae *ad mare* dicitur, quae erat in Patriarchatu Antiocheno, cui, inter quos annos ille incidit, praefuit Severus; illius enim urbis episcopus Constantinus ille factus est an. 510, et ejectus de sede an. 518; de quibus omnibus, cf. le Quien *Oriens Christ.* II, 731, 796, et Assemani Bibl. O. II, Dissertatio de Monoph. Capit. IX, in voce *Laodicea*. Quae scripturam codicis attinent, haec sunt. Lin. 8 ܐܬܚܫܒܬ punctum sub ܫ reprobatur lineola 1 m. ex atramento. Ibid. literae ܫܒ, fortasse et sequentia vocis hujus in rasura videntur scriptae, sed 1 manu. Lin. 16 ܢܡܘܣܝܐ ܕܡܘܫܐ, omnes literae praeter priorem ܕ et ultimam ܐ in rasura scriptae, sed 1 m. Lin. 20 ܐܢܫ ܡܢ، ܡܨܝܠ ܕܡ, praeter ܐ initio, in rasura, sed 1 manu. Lin. 22 marg. extremo externo e regione lineae una alterave litera fuisse videntur,

2 ܠܐ ܠܗܝܢ ܟܐܦܐ ܟܝܢܝܐ. ܡܛܠ ܕܝܗܝܒܝܢ ܠܦܘܠܚܢ ܟܐܦܘܬܐ ܟܕ: ܡܫܬܟܚܢ ܐܝܟ ܡܫܟܚܘܬܐ.

3 ܢܦܠܬ ܥܒܕܘܬܐ ܕܝܗܘܕܝܐ. ܠ ܗܘܬ ܒܡܫܝܚܘܬܗ ܕܡܪܢ ܐܦ ܒܡܫܝܚܘܬܗ ܕܦܘܩܕܢܐ. ܠܐ ܕܝܢ

ενωσας εαυτῳ καθ' υποστασιν σωμα το *ex nobis* τοις εκ γης ουσιν, ομοιοπαθες *nobis* τε και ομοουσιον *nobis*, ψυχην εχον την λογικην· εκ λιθων δε ολοκληρων, δηλαδη θεοτητος και ανθρωποτητος, τελειως εχουσων, επειπερ εις ην εκ δυοιν, και αμεριστος μετα την αφραστον ενωσιν, ο αυτος θεος τε και ανθρωπος, και ουκ ανα μερος εις δυω διηρημενος και διατετμημενος εις ανθρωπον και θεον ιδικως· και ατρωτος και αναλωτος ταις εξ αμαρτιας πληγαις. αμαρτιαν γαρ ουκ εποιησεν, ουδε ευρεθη δολος εν τῳ στοματι αυτου (1 Petr. II, 22). Ταυτα *enim* σαφως υπαινιττεται το τους λιθους του θυσιαστηριου του τυπικου μη ειναι τρητους. Syriace pars hujus Scholii magna, usque ad lin. 16 ܕܥܠ ܗܘܢܐ, reperitur etiam in codice Musei Britannici, *Add.* 12154, f. 58 v.°, 59 r.°, ubi etiam subjicitur interpretatio a Severo allata ex Sancto Cyrillo Alexandrino *De Adorat. in Sp. et Ver.*, lib. IX (t. I, p. I, 290, A, C, ed. Aubert, et pusillum fragmentum Cat. Niceph. col. 785); et ea quidem quae cum nostro communia habet, tum alicubi discedunt a nostro, tum in pluribus adeo consentiunt, ut versio nostra dici possint parum commutata. Pars item magna ad lin. 15 ܡܫܡܠܝܐ exstat in cod. Vat. Syr. CIII (Cat. Bibl. Vat. III, 7 seqq.), quam intercedente Reverendiss. Carolo Vercellone mihi exscripsit Pater Pius Zingerle, sed adeo commutantur pleraque et etiam transponuntur, ut dum ulla nostrum Scholion compilatori codicis illius subjectum fuisse innuunt, in summa magno usus fuisset arbitrio, nisi aliunde habuit. Quae nostro Scholio declarando inde peti possunt, suis locis proferam. Lin. 8 ܐܟܣܘܣܐ, sic et recte in nostro et Vaticano, ms. 12154 omittit locum: pl. ܐܟܣܘܣܐ 1 Paralip. XXII, 3, quod recte Castelli dedit, male in Michaelis scribitur ܐܟܣܘܣܐ; vox ista videtur mihi Graecum ξοῖς, ξοῖδος. Post hanc vocem supplerem ܐܘ *aut;* Vaticano desunt ܡܛܘܠ ܕܐܝܟ ܗܢܐ, et alia commutat et transponit. Lin. 13 Vat. inserit ܠܘ.. ante ܗܘ ܕܗܘ, quae omnes

par est. Sancti Severi ex epistola ad Constantinum episcopum Laodiceae. —. « *Interrogasti ergo, quid sibi velit praeceptum divinum, quod positum est in lege, quae per Moysen data est, et dicit:* Εαν δε θυσιαστηριον εκ λιθων ποιῃς μοι, ουκ οικοδομησεις αυτους τμητους. το γαρ εγχειριδιον σου επιβεβληκας επ' αυτο, και μεμιανται ✓. —. *Sensus quidem simplex et supernatans, ut quis diceret, scripturae praecipit, ne lapides secti assumantur in opus altaris, colligantur autem qui in montibus, aut in torrentibus sponte dispositi sunt, et istis ad constructionem utamur.* Εγχειριδιον *autem* ονομαζει το υπο των λατομουντων εκ σιδηρου εγχειριζομενον οργανον, *securis ut puta, aut scalprum, aliquid hujusmodi.* Το γαρ εκ των τετμημενων λιθων κατεσκευασμενον θυσιαστηριον, αποβλητον κρινει, και *ut quidem* μεμιασμενον *non* (est) *acceptum. Erudit autem typus, quod fructus qui ex ipsa natura dantur a terra, magis jucundi* (sunt) *Deo, et isti offerentur ad altare, et non illi qui* (sunt) *ex rapina et violentia belli, qui acquisitio ferri sunt.* — Et iterum. Εισαγει *ad nos* δε ο τυπος *legalis etiam sensum alium congenerem hujus et fructuosum.* Το γαρ εκ των αυτοματων λιθων, και φυσικως αναδιδομενων εκ γης οικοδομουμενον θυσιαστηριον, το τον θεον τοις απλοις κινημασι και φυσικοις της ψυχης διαλογισμοις επιτερπεσθαι παριστησι· και ουχι τοις *ex praeparatione artificiosa et adinventione varia exornatis et quasi* λαξευομενοις διανοημασιν επιμιγνυμενοις τῃ αληθειᾳ, και τῃ εντευθεν *simplicitati.* — Et post plura. *Typus autem praecepti legalis velamen caliginis Judaicae rejicit, et in contemplatione spirituali illuminatur, et ad altitudinem Theologiae extollit mentem, et* τον χριστον υποδεικνυσιν ημιν εξ αυτου προτυπουμενον, τον αυτον οντα τον αρχιερεα τον μεγαν και θυμα· ην γαρ ο αμνος του θεου ο αιρων την αμαρτιαν του κοσμου (Joh. I, 29)· και θυσιαστηριον *erat* νοερον, εκ γης μεν, επειπερ λογος ων και υιος του θεου και πατρος προαιωνιος, σαρξ ατρεπτως εγενετο, τουτεστιν ανθρωπος,

ܡܕܒܚܐ ܕܟܐܦ̈ܐ ܐܚܝܢ ܕܠܐ   ܐܬܪ̈ܐ ܘܗܠܝܢ ܝܗ. ܩܦܠܐܘܢ XXI,
ܠܬܠܐ ܦܘܪܫܢܐ ܕܟܐܦ   ܐܝܠܝܢ ܕܐܩܝܡ ܩܦܠܐܘܢ. ܝܗ. 1.

« ܐܬܡܪܬ ܒܠܚܘܕ ܘܡܫܬܡܫ ܗܘ. ܟ.ܡܝܗ. ܬܪܬܝܢ ܡ̈ܢ ܦܘܫܩ̈ܐ ܘܬܚܡ̈ܐ ܐܝܟ ܐܢܫ ܕܐܡܪ ܕܡܬܒܢܐ ܦܦܪܐ. ܕܠܐ ܒܛܠܐ ܕܦܣ̈ܝܠܬܐ ܢܬܬܡܠܐ ܠܒܢܝܢܐ ܕܡܕܒܚܐ. ܢܬܒܢܐ ܕܝܢ ܗܠܝܢ ܕܒܛܘܪ̈ܐ ܐܘ ܒܦܩܥܬܐ ܡܢ ܓܒܘܬ ܢܬܡܗܘܢ ܦ̈ܬܝܟܐ. ܘܗܘܠܝܢ ܠܒܬ ܒܢܝܢܐ ܢܬܬܢܣܒܘܢ. ܒܪ ܐܝܕܐ ܕܝܢ ܡܬܡܥܝܢ. ܠܐ ܬܬܒܢܘܢ ܕܡܢ ܦܪܙܠܐ ܕܡܬܓܒܝܢ ܡܢ ܗܘܢ ܕܦܣܠܝܢ. ܦܠܚܐ ܐܘ ܬܓܪܐ ܐܘ ܐܦܣܝܪܐ. ܡܛܠ ܕܐܝܟ ܗܟܢܐ. ܠܡܕܒܚܐ ܓܝܪ ܕܡܬܒܢܐ ܡܢ ܒܛܠܐ ܕܦܣ̈ܝܠܬܐ ܡܣܠܝܐ ܣܦܩ. ܘܐܝܟ ܡܢ ܕܡܬܒܥܐ ܠܐ ܡܫܬܠܡܝܢ. ܕܪ̈ܐ ܕܝܢ ܕܛܘܦܣܐ. ܕܦܐܪ̈ܐ ܕܡܠܘ ܕܒܢܝܢܐ ܡܬܡܗܘܢ ܡܢ ܐܪܥܐ. ܡܬܦܪܫܐ ܗܢܘܢ ܠܐܠܗܐ. ܘܗܠܝܢ ܢܬܩܪܒܘܢ ܠܡܕܒܚܐ. ܘܠܐ ܗܢܘܢ ܕܡܢ ܣܘܛܝܐ ܘܛܝܒܘܬܐ ܕܦܪܨܐ. ܗܢܘܢ ܕܡܬܒܢܝܢ ܕܦܪܙܠܐ ܐܬܡܠܝܘ. ܡܝܗ ܐܕܘܢܐ. ܡܛܠ ܠܝ ܕܝܢ ܛܘܦܣܐ ܢܒܥܘܬܐ. ܐܦ ܬܪܬܝܢ ܐܣܪ̈ܐ ܒܪܬ ܝܫܘܥ ܕܗܘܐ ܘܡܬܬܪܝܢܐ. ܡܕܒܚܐ ܓܝܪ ܕܡܬܒܢܐ ܡܢ ܟܐ̈ܦܐ ܕܡܢ ܓܒܘܬ ܢܬܡܗܘܢ ܘܡܫܬܐܠܐ ܬܚܘܡܗܘܢ ܡܢ ܐܪܥܐ. ܗܢܘܢ ܕܗܢܘܢ ܠܗ ܠܐܠܗܐ ܒܪ̈ܘܟܐ ܦܬܓܡ̈ܐ ܘܡܬܬܚܫܒܢܘܬܐ ܬܡܝܡܬܐ ܕܢܫܐ ܡܫܡܫ. ܘܠܗ ܒܗܘܠܝܢ ܕܡܬܩܪܒܝܢ ܡܢ ܒܬܪ ܐܘܡܢܐ ܘܡܫܡܠܝܐ ܡܫܬܠܡܐ. ܘܐܝܟ ܗܘ ܕܦܬܓܡܝܢ ܡܫܬܒܚܐ ܦܬܓܡܐ ܒܦܪܘ ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܡܢ ܗܪܟܐ ܀ ܘܐܠܐ ܗܟܢܐ. ܛܘܦܣܐ ܕܝܢ ܕܦܘܩܕܢܐ ܢܒܘܥܬܐ. ܬܚܘܡܐ ܕܡܬܒܢܝܢܬܐ ܡܗܘܕܥܐ ܦܪܐ. ܘܡܬܐܘܪܐ ܗܢܘܢ ܕܪܘܚܐ ܡܬܢܗܪ. ܘܠܗܘܢ ܢܘܗܪܐ ܕܡܬܡܠܠܘܬ ܠܗܘܢܬܐ ܡܫܡܫ ܠܗܘܢܐ. ܘܡܫܘܐ ܠܝ ܠܡܫܡܫܐ ܕܡܢܗ ܩܪܝܒ ܡܬܪܥܐ. ܕܗܘ ܒܝ ܗܘ ܐܬܬܘܢ ܢܗܫ ܒܦܘܠܐ ܗܘ ܢܦܠ ܘܕܒܝܫܐ. ܐܬܬܘܢ ܗܘܐ ܓܝܪ ܐܡܪܘ ܕܠܐܠܗܐ. ܗܘ ܕܡܢܠܐ ܣܓܝܬܗ ܕܒܠܒܐ. ܘܡܕܒܚܐ ܐܬܬܘܢ ܗܘܐ ܡܬܩܪܒܢܐ. ܡܢ ܐܪܥܐ ܦܝܢ. ܡܛܠ ܕܒܝ ܐܬܬܘܢ ܡܠܬܐ ܘܒܪܐ ܕܐܠܗܐ ܘܐܦܐ ܩܪܝܒ ܒܒܫܪܐ. ܒܪܐ ܠܐ ܡܬܡܣܟܢܐܝܬ ܗܘܐ.
ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܪܢܫܐ. ܒܪ ܣܡ ܗܘ ܠܗ ܩܢܘܡܐܝܬ ܚܘܡܬܐ ܗܘ ܕܡܢ ܗܢܘܢ ܕܡܢ ܐܪܥܐ ܐܬܐܡܪ. ܡܕܒܚܐ
ܟܬܝܒܐ ܕܐܠܗ ܡܢܗ ܒܦܘܠܐ ܠܢ. ܕܢܫܐ ܡܠܟܡܠܬܐ ܐܬܬ ܠܗ. ܡܢ ܟܐܦܐ ܕܝܢ ܡܬܦܬܟܡܐ. ܡܬܢܒܐ f. 67. r.
ܕܡܢ ܠܗܘܬܐ ܘܐܢܫܘܬܐ ܕܡܬܡܠܟܝܢܬ ܐܬܬ ܠܗܘܢ. ܡܛܠ ܕܒܝ ܐܬܬܘܢ ܗܘܐ ܡܢ ܬܪܬܝܢ ܘܠܐ ܡܬܦܠܓܢܐ ܒܬܪ ܚܝܘܬܐ ܠܐ ܡܬܡܠܠܝܢܬܐ. ܗܘ ܒܝ ܗܘ ܠܐܠܗܐ ܘܒܪ ܐܢܫܐ. ܘܠܗ ܒܦܪܘܬܐ ܠܬܪܝܢ ܡܓܠܝܢ ܘܫܡܫ. ܠܒܪܢܫܐ ܘܠܐܠܗܐ ܕܒܟܝܢܗ. ܘܠܐ ܡܬܦܠܓܢܐ ܘܠܐ ܡܬܒܣܡܢܐ ܠܦܪܘܫܬܐ ܗܠܝܢ ܕܡܢ ܚܕܝܬܐ. ܚܕܝܬܐ ܓܝܪ ܠܐ ܚܒܝܒ. ܘܠܐ ܐܬܒܪܝ ܒܠܐ ܒܫܡܝܐ ܕܐܠܗܐ. ܗܠܝܢ ܓܝܪ ܓܠܝܬܐ ܢܦܪܐ. ܗܢܘܢ ܕܒܦ̈ܬܓܡܐ ܕܡܕܒܚܐ ܛܘܦܣܢܐ. ܠܐ ܡܫܬܠܚܐ ܐܬܬܘܢ ܝܗ.

Cujus Scholii partes duae in Graeco textu reperiuntur in Catena Nicephori, prima praefixo ΑΔΛΟΣ, col. 785, et valde discrepat in pluribus, altera col. 784, praefixo ΑΔΗΛΟΥ; utramque partem insero quatenus Syrum reddunt, utrobique autem etiam vocem aliquam loco motam, ut mihi videtur, in Graeco, ex Syro disposui; textum sacrum in initio Scholii e LXX retinui, ut xaplorum, collatis Praef. Hm et Hex. Mont. in Ex. H *et profanasti eum* (lapidem), sed ad *altare* aeque referre potest pronomen HS, et sic P et Vulg; cf. et notam praecedentem.

Ibidem. = Huc refertur Scholion Severi, quod subjicitur in fol. 67, r.° usque ad finem paginae, ubi est nota Quinternionis ܚ *VIII*, et continuatur in parte superiori folii versi, refertur autem toti v. 25, in f. v.° incipienti.

HUJUS COLLECTIONIS OPERA DOCTORIS A. CERIANI PRODIERUNT

Tom. I. Fasc. I. — Fragmenta versionum Latinarum Evangelii Lucae, Parvae Genesis et Assumptionis Mosis; versio Syro-Hexaplaris Baruch, Threnorum et Epistolae Jeremiae cum notis; accedunt duae tabulae lithographicae . . . . *Ital. L.* 20 —

Fasc. II. — Versio Latina Apocalypsis Baruch ex versione Syra inedita codicis seculi fere VI; versio Latina vetus 4 Esdrae ad ejusdem Syram versionem ineditam recensita; Passio S. Vincentii et Lectio Actuum Apostolorum in natali S. Stephani Latine; Gelasii Cyziceni Commentarii Actorum Concilii Nicaeni liber tertius fere totus cum collatione primi et partis secundi Graece . . . . » 8 —

Tom. II. Fasc. I. . . . . » 14 —
» » » II. . . . . » 12 —
» » » III. . . . . » 12 —
» » » IV. . . . . » 8 —

Continent versionem Syro-Hexaplarem, Genesis quae supersunt, et Exodi usque ad XXXIII, 2 cum notis. In Exodo insunt ut pars textus Hexaplaris additamenta textus Hebraeo-Samaritani ex Graeco Syriace versa.

Finis Praefationis in Genesim, et Praefatio in Exodum in sequenti fasciculo erunt.

Tom. III. Fasc. I. . . . . » 8 —
» » » II. . . . . » 5 —
» » » III. . . . . » 8 —

Continent textum primae manus codicis Graeci seculi fere V, Holmesiani VII, paginis et lineis codicis servatis. Genesis, 31, 15 – 37. 42, 14-21. 42, 28 – 46, 6. 47, 16 – 48, 3. 48, 21 – 50, 14. Exodus, 1, 10 – 8, 19. 12, 31 – 30, 29. 31, 18 – 32, 6. 32, 13 – 36, 3. 37, 10 – ad finem. Leviticus, I, 1 – 9, 18. 10, 14 – ad finem. Numeri. Deuteronomium I, 1 – 24. Antiquissimus codex habet passim accentus et spiritus primae manus juxta leges a recentioribus ex parte diversas.

Tom. V. Fasc. I. . . . . » 12 —

Insunt Syriace Fragmenta Esaiae XXVIII, 4 – 17; XLII, 17 – XLIX, 18; LXVI, 11 – 23 versionis ex Graeco probabiliter Philoxenianae cum Graeco textu recensito ex Syro; Fragmenta Esaiae recensionis Jacobi Edesseni, XXVIII, 1 – 21; XLV, 7 – 16; XLVI, 2 – XLIX, 25; IV Esdrae: Graece Paralipomena Jeremiae, quae idem liber sunt ac Reliqua verborum Baruchi Aethiopica, et pars Apocalypsis Moysi ex codice *D* apud Tischendorf.

CRIVELLI (Dott. Giovanni). Giovanni Brueghel, pittor fiammingo, o lettere e quadretti esistenti presso l'Ambrosiana. Un elegante volume in 8.° con fac-simili . . . . » 7 50

MONUMENTA

SACRA ET PROFANA

OPERA

COLLEGII DOCTORUM BIBLIOTHECAE AMBROSIANAE

TOM. II. = FASC. III.

MEDIOLANI MDCCCLXVI

TYPIS ET IMPENSIS BIBLIOTHECAE AMBROSIANAE

IN TYP. ET LIBRARIA POLIANAEA HERMENEGILDI BESOZZI

AUGUSTAE TAURINORUM ET FLORENTIAE
apud HERMANNUM LOESCHER

LONDINI
apud WILLIAMS ET NORGATE.

ܠܘܬܟ ܘܐܒܪܟܟ܀
f.67.v. ܐܢ ܕܝܢ ܡܕܒܚܐ ܡܢ ܟܐܦ̈ܐ
25 ܬܥܒܕ ܠܝ܂ ܠܐ ܬܒܢܐ ܐܢܝܢ

ܦܣܝ̈ܠܬܐ܂ ܟܕ [9]ܐܝܕܐ [1]ܓܝܪ
※ ܕܝܠܟ ܐܪܡܝܬ ܥܠܝܗܘܢ܂ [2]ܘܡܬܛܢܦܝܢ
26 [3]ܗ̈ܘܝܢ܂ ܠܐ ܬܣܩ ܒܕܪ̈ܓܐ ܠܘܬ

[9] ܟܕ ܐܝܕܐ ܗܘ ܕܝܢ ܦܪܙܠܐ
ܕܒܐܝܕܐ.
[1] ܐ. ܡܛܠ ܕܣܦܣܪܐ ܕܝܠܟ
ܐܪܡܝܬ ܥܠܘܗܝ ✧
ܣ. ܠܣܦܣܪܐ ܕܝܠܟ

ܐܙܝܥܬ ܥܠܘܗܝ.✧.
ܬ. ܡܛܠ ܕܠܪܘܡܚܐ ܕܝܠܟ
ܐܪܡܝܬ ܥܠܘܗ̈ܝ
[2] ܐ. ܣ. ܬ. ܘܛܢܦܬܗ ✧

[3] [illegible]
« ܡܬܚܫܒ ܗܘܠܐ. ܕܡܢܐ ܐܡܪ ܦܘܩܕܢܐ ܠܡܘܫܐ ܗܘ ܕܫܡܗ ܒܬܘܪܬܐ ܕܡܢ ܡܘܫܐ ܐܬܝܗܒ
« ܘܐܡܪ. ܐܢ ܕܝܢ ܡܕܒܚܐ ܡܢ ܟܐܦ̈ܐ ܬܥܒܕ ܠܝ. ܠܐ ܬܒܢܐ ܐܢܝܢ ܦܣܝ̈ܠܬܐ. ܟܕ ܐܝܕܐ ܓܝܪ ܕܝܠܟ

sunt, ex contextu vero, usu ipso vocis ferente, melius LXX, quatenus vox in margine explicatur; dein εκινησας Symmachi adamussim reddit H, quem non male et alii reddunt; de επ' αυτους confer infra. In Symmacho γαρ addunt post την Hexapla, noster incaute omisit, nec enim deesse potuisse videtur interpretatio hujus voculae, quam et H habet.

σου = sub asterisco; omittunt Hmm, VII, CM; in Aet habet codex C, sed aliter reliqui codices; addit supra lineam alia manus in Hm 130: habet H.

επ' αυτους — επ' αυτο, Hmm, inter quos affines 15 et 58, III, VII, Ald, AH, Arm, Aet in codice C, et faverent in erronea versione alii codices Aet FHG. H refert ex genere pronomen in singulari ad *lapides*, non ad *altare;* sed ad *altare* aeque referre possunt codex unus H Kennicott et HS, cum masculino genere utantur, et sic sumserunt P, et Vulg, prouti ex ejus forma obvius est sensus, et sic videntur dedisse in nota supra allata Aquila, Symmachus et Theodotio; nam deficiente parte quae praecedit non licet definire, cui voci referatur pronomen. Bene igitur sensum reddiderunt LXX in ER.

και μεμιανται — Α. Σ. Θ. και εβεβηλωσας αυτο, anonyme in Hexaplis et in Hm 85 marg., qui est ipse Basiliensis codex Hesumsisse puto, Symmacho nempe, vel Theodotione, qui ex plurali forma versus praecedentis eam continuarint hic, ut etiam Vulg.

και τα 2° = τα, Hmm, III, VII, Ald, Compl, Hesychius Latinus, lectiones Miss. Armiensis l. all., Aet, Arm: H item, sed praeponunt copulam aliquot codices H Kennicott et De Rossi, in quo et Targum unum ms., P.

προβατα = ÷ ※ υμων ✓, sine asterisco Hmm 15, 72, AH, Arm: H in singulari, ut in hoc versu ad υμων 1°, ubi confer.

εν παντι τοπῳ = sequentibus jungit cum VII, Ald, Arm: item H ex ipso contextu.

εκει = εκει ✓: deest H, sed addunt unus H Kennicott, et HS. Apparet hinc notam Hexaplarem omissam esse obelum, cum ex testibus LXX, saepe cum HS concordantibus, nullus omittat, contra desit H, ad quem constitutum in summa, ut nunc habemus, recensetur, ut apparet passim, textus Hexaplaris.

25. εγχειριδιον = marg. εγχειριδιον, *idest autem ferrum quod in manu;* cf. ad Epistolam Jeremiae, 15. Ex hoc scholio orta lectio AH in Hm. Dein sine indice: Α. οτι μαχαιραν σου εξηρες επ' αυτο. Σ. την μαχαιραν σου εκινησας επ' αυτο. Θ. οτι την ρομφαιαν σου επιβεβληκας επ' αυτο. Vocem εγχειριδιον, et quae huic respondent in ceteris, aeque fert H, et ex communiori vocis usu reliqui Interpretes profecti

ܐܠܗ̈ܐ ܕܣܐܡܐ ܘܐܠܗ̈ܐ ܕܕܗܒܐ.
24 ܠܐ ܬܥܒܕܘܢ ܠܟܘܢ܀ ܡܕܒܚܐ
ܡܢ [8]ܐܕܡܐ ܬܥܒܕܘܢ ܠܝ. ܘܬܕܒܚܘܢ
ܥܠܘܗܝ ܥܠܘ̈ܬܐ ܘ̈ܫܠܡܐ ※ܕܝܠܟܘܢ.

[8] ܡܢ ܐܕܡܐ ܗܢܘ ܕܝܢ
ܡܢ ܡܕܪܐ ܀

ܘܥܢܟܘܢ ܕܩܘܪܒܐ ܕܝܠܟܘܢ܆ ܒܟܠ ܕܘܟܐ
※ ܕܝܠܟܘܢ. ܘܬܘܪ̈ܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܒܟܠ
ܕܐܬܪܐ ܐܝܟܐ ܕܐܢ ܐܫܡܗ
ܠܫܡܐ ܕܝܠܝ ܐܬܐ. ܐܦ ܐܬܐ

܀ ܐ. ܕܐܪܥܐ.
ܣ. ܒܐܕܡܬܐ.
ܬ. ܡܢ ܐܕܡܬܐ.

24. εκ γης = marg. inter lineam nigram: εκ γης, *idest de terra aggesta*, ut usum nostri sequar, qui per ܡܕܪܐ vertit χωμα, Job, XIV, 19, XXVIII, 6, Esai., XXV, 2, προσχωμα 2 Reg. XX, 15, 4 Reg. XIX, 32 apud Masium, *Syrorum peculium*, et secundus locus exstat reapse in 4 Reg. edito, vel si mavis, *de humo*, *de luto*, cujus significationis documenta sunt in Thomae Novariensis *Thesauro* pag. 261, et in Bernstein *Lex. Ling. Syr.* sub ܐܕܡ et ܐܘܡܪܐ, ex quo postremo loco dubia mihi fiunt quae ex Bar-Bahlul feruntur in Lex. Syr. Castelli-Michaelis. Haec significatio nec ipsa a loco nostro esset aliena, et favet H cum P, quae eadem utitur voce, utrique dialecto communi, et alii ex veteribus Interpretibus, ut infra in hac nota. Ceterum vox Syriaca in Land, *Anec. Syr.* I, p. 3 ex loco Jacobi Edesseni indicat *terram*, ut unum ex quatuor elementis, quibus materialem creaturam constare veteres dicebant. Deinde sine indice, sed pone sequuntur praecedens scholion: A. *terrae*. Σ. *humo*. Θ. *de humo*. Vim vocis H pressius sequuntur Symmachus et Theodotio, a qua tamen ex contextu non recedunt LXX et Aquila, qui formam H presse sequitur, quam ceteri resolverunt.

υμων 1° = sub asterisco; omittunt Hmm plures (sed non affines 15, 58, 72, quos par erat licet sine nota servare lectionem Hexaplarem), III, VII, Compl, Fulgent., Hesych. Latinus, Missale Armiense l. all., CM, Aet: H cum in singulari persona omnia legat habet *tua*, sensu ex contextu eodem in utroque H et nostro manente. Cum et hic et mox sub asterisco in plurali addat, quae in singulari legit H, ex aliquo Interprete LXX, quibus praemittunt πασας sub ast. AH1 et Alex. ch. m., sine ast. Hmm, nec reapse differunt omnes; copulam vero habent H l. all., et LXX. Lin. 17 *in sorte*: HS. *ad possidendam eam*, quae, forma H aeque mutata, item ac noster reddiderunt LXX loco all. In codice l. 13 in ܒܝܪܘܬܐ. ܐ, non punctum, ex parte in rasura, prima manu ex atramento; primo erat fortasse ܗ *in impietate sua*. Lin. 17 in ܒܡܫܠܡܢܘܬܐ litera ܠ ex ܟ efficta, prima tamen manu ex atramento, et relicta etiam prima scriptura, ut alibi, cf. XVI, 17.

22. *Lectio Dominicae XXVIII*, post Pascha, ut supra.

τῳ οικῳ ιακωβ, και αναγγελεις = sub obelo cum AH1 et Alex; omittit Hm 58, ut saepe facit de locis notatis obelo: desunt H.

23. υμιν αυτοις = sic marg.; in textu vero εαυτοις cum Hmm pluribus, inter quos affines 58 et 72, III, VII, Ald, Compl; idem omnes sunt, et in ipso nostro quidnam legerit distinguere non liceret, nisi marginis lectio indicaret: H legit pro his *mecum*, ut Philo semel apud Hm, LXX vero et H conjunxit P.

χρυσους = praecedentibus jungit interpunctione, et faveret Compl, cujus tamen turbata hic est interpunctio; ipsa vero lectione id faciunt Hm 15 et 76 omittentes θεους ante χρυσους, et Hm 72 legens ουδε χρυσους, pro και θεους χρυσους. H per se absolute non definit, sed ex paralellismo favet ER.

υμιν εαυτοις = υμιν, cum Hmm 15 affini et 106: H cum nostro ad literam, sed ut in nota prima hujus versus, forma nostri utramque Graecam lectionem per se reddere potest.

ܕܡܬܟܬܒܢ ܕܡܫܝܚܐ ܘܡܬܬܩܢܢ܀ ÷ ܘܬܦܩܘܕ ܠܗ ܠܒܢܝ̈ܐ ܕܐܝܣܪܝܠ܂ ܐܡܪ ܠܗܘܢ

f. 67. r. ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ܀ ܢܗܘܐ ܕܡܢ ܡܫܟܢ ܙܒܢܐ

ܘܠܒܢܝ ܠܐܡܪ ÷ ܠܥܠܡܐ ܕܥܠܡܝܢ܀ 23 ܠܥܠܡ܀ ܠܐ ܬܣܛܘܢ ܡܢܗ[7]

[7] ܐܢܬܘܢ ܠܒܬܝܟܘܢ

πασας ante τας εντολας cum H (non HS), nonnulli Hmm et AH2, et sub asterisco sic habet AH1 et Alex. ch. m. Lin. 6 *verbum meum:* HS fert hoc et *verba mea* sine vocalibus, ex quibus H Deut. XVIII, 18 *verba mea;* LXX ibi τα ρηματα, sed το ρημα μου, ut hic noster, Hmm, III, IV, VII, Ald, Compl, CM, Aet. Lin. 6-7 *quemadmodum*, seu Graecum ad literam καθοτι αν Deut. XVIII, 18: HS *quaecumque.* Lin. 7 *et homo* cum LXX Deut. XVIII, 19: HS *et erit, homo*, quae idiomatis est differentia. Ibid. *verba mea:* HS *verba ejus*, sed cum nostro H Deut. XVIII, 19, non HS, nec plures testes LXX hoc addentes in Hm. Lin. 8 *propheta* 1.°: HS omittit, sed inserit ante *locutus fuerit* H unus codex H Kennicott Deut. XVIII, 19, et ut noster inserunt ο προφητης εκεινος LXX, εκεινος vero LXX in ER omittunt plures testes Hmm, inter quos affines IV et 15, Eusebius, Arm, habent vero sub obelo ο πρόφητης IV, Alex., AH1. Lin. 12 *et factum non fuerit:* HS *factum non fuerit*, sed ut noster H et LXX Deut. XVIII, 22. Lin. 14 *non recedetis ab eo:* HS *non timebis ab eo;* sed radix H *deflectendi* notionem continet, et αφεξεσθε Deut. XVIII, 22 reddiderunt LXX, quam vocem usurpasse et Interpretem Graecum nostri loci HS apparet ex versione Syra, quae literam reddit Graecae vocis LXX, in plurali vero legunt, ut noster, Deut. XVIII, 22, unus codex H Kennicott, HS cum pluribus libris ex silentio collationis et Sam (sed 7 libri HS legunt in singulari), LXX, P, Targum unius codicis De Rossi; quod defectivae demum scriptionis quaestio est. Ibidem *revertimini vos:* HS *revertimini vobis;* sed idioma *vobis* reticent duo H Kennicott Deut. V, 27 (HS et LXX, 30), et ut noster reddiderunt LXX l. allato. Lin. 15 *omnia mandata et:* HS *omne mandatum;* in plurali legit unus H Kennicott Deut. V, 28 (31), P, Vulg, et τας εντολας AH silet Hm. Est vero: ※ *Et locutus est* ΠΙΠΙ (*Jehovah*) *ad Moysen dicens: Audivi vocem verborum populi hujus, ea quae locuti sunt ad te; recte omnia quae locuti sunt. Quis dabit esse sic cor eorum istud in eis, ut timeant me et custodiant omnia mandata mea omnibus diebus, ut bene sit eis et filiis eorum in seculum? Prophetam suscitabo eis de medio fratrum eorum sicut te, et dabo verbum meum in ore ejus, et loquetur eis quemadmodum mandavero ei. Et homo qui non audierit verba mea, ea quae locutus fuerit ille propheta in nomine meo, ego ulciscar ab eo. Veruntamen propheta qui impie egerit ut loquatur verbum in nomine meo, quod non praecepi ei loqui; et qui locutus fuerit in nomine deorum aliorum, morietur propheta ille. Si autem dixeris in corde tuo: Quomodo cognoscemus verbum quod locutus non est* ΠΙΠΙ (*Jehovah*)? *Quae locutus fuerit propheta in nomine* ΠΙΠΙ (*Jehovah*), *et factum non fuerit verbum, et non evenerit, hoc est verbum quod locutus non est* ΠΙΠΙ (*Jehovah*); *in impietate locutus est illud propheta; non recedetis ab eo: Vade, dic eis: Revertimini vos in domos vestras; tu autem hic sta mecum, et loquar ad te omnia mandata et justificationes et judicia, quae docebis eos, et faciant in terra quam ego do eis in sorte* ↙.—. *Etiam ista in textu Samaritano Hebraeo tantum feruntur.* Ista omnia in Deuteronomio H et HS recurrunt, ab initio ad *in seculum* l. 5, V, 25-26, HS 28-29, ullis initio mutatis ratione contextus. Sequentia ad *ab eo* l. 14, XVIII, 18-22. Reliqua ad finem V, 27-28, HS 30-31; leves varietates Deuteronomii adnotare supersedeo. Noster ab HS Exodi differt: l. 3: *sic:* deest HS, sed addunt ουτω LXX, Deut. V, 29. Ibid. noster legeret ܕܒܗܘܢ *quod in eis*, sed lineola primae manus ex atramento reprobatur, ut remaneat ܒܗܘܢ *in eis*, ut verti, et εν αυτοις LXX, Deut. V, 29: HS *eis.* Lin. 3-4 *omnia mandata:* HS *mandata;* sed et LXX Deut. V, 29

ܕܬܗܘܐ ܕܚܠܬܐ ܕܝܠܗ ܒܟܘܢ.
ܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ³ܬܚܛܘܢ ܡܝ. ܡܝ.
21 ܘܩܐܡ ܗܘܐ ܕܝܢ ܥܡܐ ܡܢ

ܪܘܚܩܐ.ܡܝ. ܡܘܫܐ ܕܝܢ ܥܠ
ܠܥܪܦܠܐ. ܐܝܟܐ ܕܐܝܬܘܗܝ
22 ⁶ܗܘܐ ܬܡܢ ܐܠܗܐ. ܫ. ܚܪ.. ܡܫܠܡ

⁵ ܒܗ̇ ܒܪܡܫܐ..

ܫ..
⁶ ※ ܘܡܠܠ ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ ܟܕ ܐܡܪ. ܫܡܥܬ ܠܩܠܐ ܕܡ̈ܠܐ ܕܥܡܐ ܗܢܐ
※ ܐܝܠܝܢ ܕܡܠܠܘ ܠܘܬܟ. ܫܦܝܪܐܝܬ ܟܠܗܝܢ ܐܝܠܝܢ ܕܡܠܠܘ. ܡܢܘ ܢܬܠ ܕܢܗܘܐ
※ ܗܟܢܐ ܠܒܐ ܕܝܠܗܘܢ ܗܢܐ ܕܢܕܚܠܘܢ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܕܚܠܘܢ ܡܢܝ ܘܢܛܪܘܢ ܟܠܗܘܢ
※ ܦܘܩܕ̈ܢܐ ܕܝܠܝ ܒܟܠܗܘܢ ܝܘܡܬܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܛܐܒ ܢܗܘܐ ܠܗܘܢ ܘܠܒܢ̈ܝܗܘܢ
※ ܕܝܠܗܘܢ ܠܥܠܡ. ܢܒܝܐ ܐܩܝܡ ܠܗܘܢ ܡܢ ܡܨܥܬܐ ܕܐܚ̈ܝܗܘܢ
※ ܐܝܟܘܬܟ. ܘܐܬܠ ܡ̈ܠܝ ܒܦܘܡܗ. ܘܢܡܠܠ ܠܗܘܢ ܟܠܗܝܢ ܐܝܠܝܢ
※ ܕܐܦܩܕܝܘܗܝ. ܘܒܪܢܫܐ ܐܝܢܐ ܕܠܐ ܢܫܡܥ ܠܡ̈ܠܘܗܝ ܕܢܡܠܠ: ܐܝܠܝܢ ܕܐ
※ ܢܡܠܠ ܗ̇ܘ ܢܒܝܐ ܠܗ ܡܢ ܫܡܝ. ܐܢܐ ܐܬܒܥ ܡܢܗ. ܒܪܡ ܢܒܝܐ ܗ̇ܘ
※ ܕܐ ܢܡܪܚ ܠܡܡܠܠܘ ܡܠܬܐ ܠܐ ܦܩܕܬ ܕܢܡܠܠ: ܗ̇ܘ ܡܢ ܕܠܐ ܦܩܕܬ ܠܗ
※ ܠܡܡܠܠܘ: ܘܗ̇ܘ ܕܐ ܢܡܠܠ ܡܢ ܫܡܐ ܕܐܠܗ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢܐ. ܢܡܘܬ ܢܒܝܐ
※ ܗ̇ܘ. ܘܐܢ ܬܐܡܪ ܒܠܒܟ ܕܐܡܪ: ܐܝܟܢܐ ܢܕܥ ܡܠܬܐ ܗ̇ܝ ܕܠܐ ܡܠܠ
※ ܡܪܝܐ. ܐܝܠܝܢ ܕܢ ܢܡܠܠ ܢܒܝܐ ܗ̇ܘ ܡܢ ܫܡܗ ܕܡܪܝܐ: ܘܠܐ ܬܗܘܐ ܡܠܬܐ
※ ܐܦ ܠܐ ܬܬܩܝܡ. ܗܕܐ ܗܝ ܡܠܬܐ ܗ̇ܝ ܕܠܐ ܡܠܠ ܡܪܝܐ. ܒܙܘܕܢܐ ܡܠܠܗ̇
※ ܢܒܝܐ. ܠܐ ܬܬܢܟܦܘܢ ܡܢܗ. ܗܠܟ ܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܗܦܘܟܘ ܠܟܘܢ ܠܡ̈ܫܟܢܐ
※ ܕܝܠܟܘܢ. ܐܢܬ ܕܝܢ ܗܪܟܐ ܩܘܡ ܥܡܝ. ܘܐܡܠܠ ܥܡܟ ܟܠܗܘܢ ܦܘܩܕ̈ܢܐ
※ ܘܢܡܘ̈ܣܐ ܘܕ̈ܝܢܐ ܐܝܠܝܢ ܕܬܠܦ ܐܢܘܢ. ܘܢܥܒܕܘܢ ܒܐܪܥܐ ܕܐܢܐ ܝܗܒ
※ ܐܢܐ ܠܗܘܢ ܠܡܐܪܬܗ̇.ܡܝ. ܘܗܠܝܢ ܒܡܫܬܟܚܢܘܬܐ ܡܫܬܡܠܝܐ ܒܥܒܪܝܐ ܒܠܚܘܕ
ܫܡܪ̈ܝܐ. ܡܝ.

ceteri testes Graeci desint, fortasse punctum ex quo uno est differentia, mutavit loco amanuensis, cf. supra II, 11, 13, alibi.

αυτοις μωυσης = μωυσης αυτοις, Hmm 15, 58, 72: transponit ut noster H, sed pro αυτοις legit *ad populum*.

προς υμας = sub obelo: deest H.

μη αμαρτανητε = *Similiter* Γ. Item H.

21. ου = ܬܡܢ, primo erat ܬܡܢ, sed erasa fuit linea perpendicularis literae ܢ, cujus tamen vestigia reliqua.

θεος = *Explicit* (lectio Dominicae) *XXVII*, cf. XIX, 20.

Ibid. Huc retrahenda lectio Hebraeo-Samaritani, quae sine ullo indice apponitur in fronte fol. 66 v°; hic enim ponit HS. De gnantibus. In codice lin. 1 punctum post ܕܡܠܠܗ in fine reprobatur lineola 1 manus ex atramento; et linea 8 ܠܥܠܡ. ܘܡܡܠܠ ܘܡܠܠܗ in rasura sunt, sed evidenter prima manu; quid prius fuerit non assecutus sum, sed ܠ vocis ܠܥܠܡ cooperit ex parte punctum interpunctionis plenae primo scriptum.

μη = μήποτε, Hmm, inter quos affines 15 et 58, III, VII, Ald, Compl, Lectiones Missalis Armiensis l. c., Augustinus semel, semel ER favet, Arm; favet CM legens ΜΗΠΩΣ ipsa Graeca voce servata, quam mirum est non exstare in ullo teste Hm. H utrumque fert, et veteres versiones alterutrum interpretantur.

20. λεγει = *dixit*, H, lectiones Miss. Armiensis loc. cit., et Slav. Mosq. in Hm; cum

ܠܐܠܗܐ ܕܟܠܗ ܠܚܝܠܘܬܗ܀
ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܠܘܬ ܐܠܗܘܗܝ܀ f. 66. v. 20

ܡܢܐ ܐܠܗܝ — ܕܐܠ ܗܘ ܕܢܬܠܠ semper pro ܚܙܝܐ ܐܠܗܐ ܕܢܬܠܠ (cf. supra p. 110, et 111. — ܗܘ pro ܗܘܝܘ. Lin. 3: ܠܡܩܘܡ. Lin. 4: ܕܡܢܐ pro ܐܡܠܐ. Lin. 5: ܕܐܬܚܙܝ male. Lin. 7: ܡܫܠܡܢܘܬܐ pro ܡܫܡܠܝܘܬܐ. Lin. 8: ܡܛܠ ܡܫܠܡܐ, sed *ribui* potuit editor omittere. Lin. 10: ܒܗܘܢ omisso ܡܢ. Lin. 10, 11: ܐܠܗܐ ܡܡܠܠܐ. Lin. 11: ܒܡܨܥܬܐ ܕܢܘܪܐ ܐܝܟ ܕܚܢܢ ܫܡܥܢ ܠܡܫܡܥ. Lin. 12 deest, sed simile quid habuisse codicem Masii docent verba ejus allata. In codice nostro lin. 11 in ܡܡܠܠܐ literae ܠܠ in rasura scribuntur, sed prima manu, ut apparet.

18. την φωνην 1⁰ = τας φωνας, H, VIIm. φοβηθεντες = φοβηθεις, Hmm 15, 58, 72, et supponunt AH et Arm, sed pro Arm, nisi ei intercederet affinitas cum illis codicibus, ex sequenti λαος posset repeti singularis numerus: H Masorethicus *et videbat* (in plurali HS), sed sine vocalibus nostrum aeque fert, et sic Vulg, Sam.

λαος = ⟶ ※ A. και σαλευθεις ✓, sine notis Hmm 15, 58, Arm, et supponit AH, cujus codex 2 habet et asteriscum: H *et commovebantur* ex subjecto collectivo.

19. ημιν = ⟶ ※ και ακουσομεθα ✓, sine ast. Hmm 15, 72, Arm; superscribit alia manus in Hm 130; item AH versus tamen *ut audiamus:* item H. Post haec ornatus index in textu apponitur, qui repetitur marg. inferiori ad lectionem Hebraeo-Samaritani, cujus lectionem commemorat margo AH1, cujus tamen notam ad finem versus retrahit Hm; in HS vero inseruntur ista post praecedens μωυσην, sed cum postrema *Et tu loqueris ad nos* in HS, quae habet fere similia etiam H, excipiantur a nonnullis sequentibus praeter H, hinc forte erroris occasio. Est autem lectio ;÷ ※ *Ecce ostendit nobis* IIIII (*Jehovah*) *Deus noster gloriam suam, et majestatem suam, et vocem ejus audivimus de medio ignis. In die ista vidimus, quia loquetur Dominus cum homine, et vivet. Et nunc ne moriamur, quoniam consumet nos ignis iste magnus. Si adjecerimus nos audire*

ܡܠܠ ܥܡ ܕܒܢܝ̈ܢܫܐ ܐܢܐ
ܐܠܗܐ ÷ ܠܡܫܬܘܕܥܘ܀ ܐܢܫܐ

vocem IIIII (*Jehovah*) *Dei nostri adhuc, etiam moriemur. Quis enim omnis caro, aut quis audivit vocem Dei viventis, loquentis de medio ignis, sicut nos, et vivet? Accede tu, et audi omnia quae dixerit* IIIII (*Jehovah*) *Deus*✓ *noster. Et tu loqueris ad nos omnia quae locutus fuerit* IIIII (*Jehovah*) *Deus noster ad te, et audiemus, et faciemus* ✓. *Etiam ista in textu Samaritano Hebraeo tantum feruntur.* Recurrit hoc fragmentum Hebraeo-Samaritanum in H Deut. V, 21-24 (HS 24-27); concordat vero nostra Exodi lectio cum HS, praeter haec: l. 1: *et majestatem:* HS *majestatem,* sed *et majestatem* 4 codices HS hic, et tres Deut. V, 24, ut arguo ex collatione Kennicott, paullo praepostere disposita, et in Deut. V, 21 H, ubi, v. 24, in Hm supplent και την μεγαλωσυνην αυτου a LXX omissa ulli Hmm, et sub ast. AH1 cum Alex. ch. m. Lin. 3: *ne:* HS *cur*, sed seriori tempore et in H vox usurpata est in sensu nostri, uti in Syro est, ac ut noster LXX Deut. V, 25. Lin. 5: *Quis enim omnis caro, aut quis:* HS *nam quae omnis caro, quae;* sed ex Graeco perperam distincto est omnis varietas; LXX enim, a quibus adeo pendere videmus Interpretem lectionum Hebraeo-Samaritani, Deut. V, 26 dederunt τις γαρ σαρξ ήτις (πασα vero praemittunt voci σαρξ Hm 58, AH2, et sub ast. AH1 et Alex. ch. min., margo etiam Hm 108 idem dat); ήτις autem in codicibus vetustissimis sine accentibus et spiritibus et scriptionis continuae legit noster ἢ τίς, ut fecerunt CM, Ar. 3, nisi hoc a CM habet (cf. supra III, 22), et sic scripserunt Hmm 130 et 131, exhibentes ἡ τις (sic); VII in scriptione continua juxta morem antiquissimum τίς γαρ σάρξ' η τίς, in quo qui erat in η spiritus, forte et accentus abrasi et serioribus cooperti, VIIm vero τίς γὰρ σὰρξ ἢ τίς, deleto apostropho, qui probabillime erat, ideoque eum dedi, non punctum. Hinc tota loci differentia, cum hoc semel sic lecto locus aliter sumi debebat, nec vocibus nec contextu repu-

ܗܘܐ ܠܥܡ̈ܐ ܘܠܡܫܪ̈ܝܬܐ ܘܠܥܡܐ
ܕܣܦܪܐ. ܘܠܓܘܪܐ ܕܡܬܐܠܝ. ܡܢ
ܕܝܢ ܕܢܦܩ ܡܢܗ ܥܡܐ. ※ ܘܐܒܕ.

19 ܡܛܠ ܡܢ ܐܘܣܝܐ ܘܐܡܪܘ
ܠܗܘܢ ܡܘܫܐ. ܡܛܠ ܐܢܬ ܠܟܝ
※ ܘܢܡܢܐ ܠܢ ܘܠܐ ܢܡܛܐ ܠܥܡܐ

※ ܗܐ ܗܢܘܢ ܒܥܒܪܐ ܕܝܘܪܕܢܢ ܕܡܢ ܠܡܥܪܒ ܫܡܫܐ ܕܡܢܗ ܘܠܡܥܪܒܗ ܘܠܥܡܐ ܕܡܢܗ.
※ ܡܥܒܪܝܢ ܡܢ ܡܬܪܟܢܐ ܕܣܦܪܐ. ܒܡܘܥܕܐ ܗܢܐ ܕܝܘܡܐ ܕܡܥܒܪܝܢ ܠܗܘܢ ܬܡܢ
※ ܒܪܝܫܐ ܘܟܐܦܐ. ܘܗܘܝܢ ܠܐ ܢܦܠܘܢ. ܡܛܠ ܕܡܬܓܠܝܢ ܒܢ ܗܕܐ ܗܝ ܬܒܐ.
※ ܐܢ ܢܦܩܬ ܗܘ ܒܡܥܒܪ ܥܠܡܐ ܕܥܒܪ ܝܘܪܕܢܢ ܕܡܢ ܠܘܬ. ܐܦ ܡܬܚܡܝܢ.
※ ܡܛܠ ܕܝܢ ܥܠ ܟܦܪܐ. ܐܘ ܡܛܠ ܡܥܒܪ ܠܥܠܡܐ ܕܐܠܗܐ ܗܘ ܕܡܥܒܪ ܡܢ
※ ܡܬܪܟܢܐ ܕܣܦܪܐ ܐܡܪܬ ܕܝܢ ܘܣܦܪܐ. ܦܪܘܫ ܐܢܬ ܘܡܥܒܪ ܒܠܚܘܕ ܐܡܪܝܢ
※ ܕܐܢ ܢܦܩܬ ܒܥܒܪ ܝܘܪܕܢܢ ܕܡܢ. ܘܐܢܬ ܠܡܥܒܪ ܠܥܡܐ ܒܠܚܘܕ ܐܡܪܝܢ ܕܐܢ
※ ܢܥܒܪ ܒܥܒܪ ܝܘܪܕܢܢ ܕܡܢ ܠܥܠܡ. ܘܡܥܒܪ ܘܒܢܘܢ.. ܘܗܠܝܢ ܒܡܥܡܕܢܘܬܐ
ܘܡܫܪܝܬܐ ܒܥܪܘܒܬܐ ܕܢܩܒ̈ܘ ܩܕ̈ܝܫܐ. ܝܗ

ac male reddiderunt locum. L. 10-11, *super occasum:* HS *in planitie;* sed LXX Deut. XI, 30, confundentes cum ערב, ut Num. XXII, 1, XXXIII, 48, 49, 50, Deut. I, 1, etc., verterunt επι δυσμων, unde Interpres HS videtur pependisse. Ibid. *juxta Galgal;* HS *contra Galgal;* sed ut noster LXX Deut. XI, 30; nec adeo dissident reapse. Ibid. *excelsam:* HS *More,* quod LXX Deut. XI, 30 verterunt ut noster Interpres HS, qui ut passim apparet, ab illis pendet, eo quod fortasse vocem sibi duram ex contextu crediderint sic reddendam, uti et Gen. XII, 6 fecerunt, et Vulg Judic. VII, 1 (cf. Vercellone). Ibid. *juxta Sichem:* HS *contra Sichem;* vide supra. Idem fragmentum HS editum fuit in Masii notis ex suo codice ad Deuteronomii partem alteram in *Critici Sacri*, I, II ed. Amstelaedami, ad calcem Deut., ubi Masius docet post finem Deuteronomii apponi, et in Hebraeo non reperiri, scribam vero significare eos versus in Samaritano exemplari haberi veluti supplementum Decalogi Deuteronomii, ubi reapse, quod Masius ex ineditis, imo in Europa tunc temporis adhuc inauditis codicibus HS rescire non poterat, apponuntur, ut jam dixi, eadem omnino ac in Exodo ab HS post v. 18 Hebraeae notationis. En textus Masii varietates a nostro, sed omissis, vel tacite, si affero, correctis innumeris mendis typorum. Lin. 1: vero *juxta Sichem*, cf. et H Gen. XII, 6. Noster differt ab HS in paucis istis: l. 6, *altare ex lapidibus*: HS *altare lapidum*, sed ut noster LXX Deut. XXVII, 5. L. 7, *altare* ΠΙΠΙ *Deo:* HS *altare Jehovah Dei*, sed cum nostro LXX Deut. XXVII, 6, excepto Hm 75, qui cum H et HS facit; nescio autem an imperfectae correctionis indicium sit lineola, primae manus ex atramento, quae a media hasta ascendenti literae ܠ ad dorsum literae ܒ pertingit; modo enim legatur ܕܒܥܒ cum HS faceret noster; sed in hujusmodi saepe a LXX pendere lectiones HS nostri passim vidimus. L. 8, *sacrificium pacificum*, ex radicis H notione: HS *sacrificia salutaria*, sed, ut innui, radix fert etiam notionem nostri, quam praeterquamquod secuti sunt tum LXX tum reliqui Interpretes Graeci saepe alibi (confer Montfaucon Lexx.), Deut. XXVII, 7 reddiderunt aperte Vulg et Ven; H vero et HS plurale verterunt in singulari et LXX Deut. XXVII, 7. L. 10 *in terra Chanaan, quod habitat;* HS *in terra Chananaei, qui habitat;* LXX Deut. XI, 30 εν γη χαναναν το κατοικουν, quos serviliter, ut apparet, secutus est noster Interpres, nisi serius ex LXX mutatio facta fuit, ideoque ipse reddidi *quod habitat*, licet aeque *qui habitat* Syrus verti possit: LXX videntur non animadvertisse literam ' in fine vocis הכנעני

[illegible] f. 66. r.

[illegible] 18

[illegible]

haberi, quae hic sunt in HS. Est autem: ※ *Et erit, si introducet te* ΠΙΠΙ (Jehovah) *Deus tuus in terram Chananaeorum, quam tu ingrederis eo ad possidendam, et statues tibimetipsi lapides magnos, et obduces eos calce* (literalius κονιασεις αυτους κονιᾳ, ut LXX, Deut. XXVII, 2), *et scribes super lapides omnia verba legis hujus. Et erit cum transieritis Jordanem, statuetis lapides istos, quos ego mando vobis hodie, in monte Garizim. Et aedificabis ibi altare* ΠΙΠΙ (Jehovah) *Deo tuo, altare ex lapidibus. Non injicies super eos ferrum; lapides integros aedificabis altare* ΠΙΠΙ (Jehovah) *Deo tuo. Et offeres super illud holocaustomata* ΠΙΠΙ (Jehovah) *Deo tuo. Et sacrificabis sacrificium pacificum, et comedes ibi, et jucundaberis coram* ΠΙΠΙ (Jehovah) *Deo tuo. Mons ille trans Jordanem post viam occasus solis in terra Chanaan, quod habitat super occasum juxta Galgal prope quercum excelsam juxta Sichem* ↙. *Etiam ista in textu Samaritano Hebraeo solum feruntur.* Occurrunt vero ista in H et HS Deut. XXVII, 2-7, et XI, 30, sed cum multa varietate; eadem vero omnino ac in Exodo HS repetuntur in HS Deuter. V, 21; pro vocibus forte et alius codex Kennicott, margine vero apponit unus H ejusdem, omnes vero HS habent in textu, ut Deut. V, 18 et H et HS, ubi alius ordo praecedentium in H. Margine demum A. *domûs socii tui.* Σ. Θ. *ut LXX*, nempe ut in nostro est textus, quem esse Hexaplaris recensionis, cui similes notae apponebantur, arguunt codices Hmm 15 et 130 et Arm. H bene reddunt omnes, in lectione vero Aquilae quod *domûs* in genitivo habeatur, ex mutila lectione Graeca puto ortum, quae in tali casu fuerit, quam noster serviliter dedit, sic et Gen. V, 29, videtur factum, et alibi. In textu index harum lectionem ad [illegible] vocis [illegible] et [illegible] vocis [illegible] extenditur.

την οικιαν του πλησιον σου, ουτε τον αγρον αυτου = την γυναικα του πλησιον σου, H, Hm 15, Arm; cf. not. praeced.

ουτε παντος κτηνους αυτου = sub obelo; omittunt, fortasse ex omoeoteleuto, Hmm 59, 131, Damasc. II, 518, sed liberior est in allegatione: desunt H.

Fine. Indice margini apposito, in margine superiori lectio textus Hebraeo-Samaritani, de qua margo AH notat alibi in Hebraeo

12 [6] ܝܩܪ ܠܐܒܐ ܕܝܠܟ ܘܠܐܡܟ܆
÷ ܐܝܟܢܐ ܕܫܦܝܪ ܠܟ ܢܗܘܐ.↙
ܘܐܝܟܢܐ ܕܐܪܝܟ ܙܒܢܐ ܬܗܘܐ
ܥܠ ܐܪܥܐ. ܗܝ ܕܡܪܝܐ ܐܠܗܟ
ܕܝܠܟ ܝܗܒ ܠܟ. ܗ. ܗ. ܗ.
15 [7] ܗ. ܗ. ܠܐ ܬܓܢܘܒ. ܗ̈. ܗ.

13 [8] ܗ. ܗ. ܠܐ ܬܓܘܪ. ܗ. ܗ.
14 [9] ܗ. ܗ. ܠܐ ܬܩܛܘܠ. ܗ̈. ܗ. ܗ.
16 [1] ܠܐ ܬܣܗܕ ܕܓܠܬܐ ܠܘܬ
ܩܪܝܒܐ ܕܝܠܟ. ܣܗܕܘܬܐ ܕܓܠܬܐ. ܗ.
17 ܠܐ ܬܪܓ [2] ܠܒܝܬܗ ܕܩܪܝܒܐ ܕܝܠܟ.
ܘܠܐ ܚܩܠܐ ܕܝܠܗ↙.. ܠܐ ܬܪܓ .

[1] ܦܘܩܕܢܐ ܛ..
[2] ܐ. ܠܐܢܬܬܐ ܕܩܪܝܒܐ
ܕܝܠܟ ܀
ܗ: ܠ. ܐܝܟ ܡܫܠܡܢܐ .

[6] ܦܘܩܕܢܐ ܗ.
[7] ܦܘܩܕܢܐ ܘ..
[8] ܦܘܩܕܢܐ ܙ..
[9] ܦܘܩܕܢܐ ܚ..

ponendum enim fuisse demonstrat usus ceterorum testium, quos v. 3 attuli, et rubrica ipsa nostri codicis *Decem praecepta*, versui 3 praemissa.

την γυναικα του πλησιον σου = την οικιαν του πλησιον σου, ουδε τον αγρον αυτου ↙, sine nota Hexaplari Hm 15, prout ejus textum affert Montfaucon, *Bibl. Coisl.* p. 35, Arm, et vestigia servavit lectionis Hexaplaris Hm 130, in quo superscribit manus secunda γυναικα super οικιαν mox sequenti: H cum nostro, sed omittit ουδε τον αγρον αυτου, quibus ideo ex H praeponendus obelus, omissus in codice ex oscitantia amanuensis, quem apposuisse Origenem demonstrat metobelus in fine horum appositus, quem obelum AH2, omissis istis cum ουκ επιθυμησεις την γυναικα του πλησιου σου, quod et AH1 fecit, ad ουτε τον παιδα αυτου apposuit, quod indicat illa deesse ex oscitantia amanuensis, vel etiam interpretis ex similibus initio et fine, servatam vero fuisse notam hexaplarem, praepostere quidem, quia satis revocabat attentionem ejus; Alex. alia habet ουδε τον αγρον αυτου sub obelo, sed legit ubi ER habet, et VIIm linea ducta reprobat ουτε τον αγρον αυτου, item posita ut sunt in ER. Verum in ipso H unus H Kennicott, fortasse etiam duo alii ejusdem, legunt γυναικα et οικιαν eodem loco quo ER, quod et H facit Deut. V, 18; post γυναικα του πλησιον σου vero H et nostri, addunt *agrum ejus* tres H Kennicott, et unus De Rossi (in *Sch. crit.*),

11. κυριος bis = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

12. Marg. ut supra v. 7: *Praeceptum V*. Hic super ܗ, et in sequentibus ܘ, ܙ, ܚ, ܛ vv. 15, 13, 14, 16, in codice lineola atramento superscribitur, ut vis numeralis magis indicetur; nullus vero in his omnibus index, sed e regione textus sunt.

ινα ευ σοι γενηται = sub obelo: H deest, sed Deut. V, 16 addunt ante επι της γης H et HS, vix ullis testibus exceptis, sed et ibi ut noster hic LXX. Ut patet etiam sequens ο και sub obelo esse debebat, sed apponendus metobelus in media voce ad finem praecedentis translatus fuit, ut passim.

της αγαθης = —, H, Hm 15, Theophil. III, ιx, Origen. III, 488, Basil. I, 544, Hieronym., lectiones Miss. Arm. l. c., codex C in Aet.

13. ου μοιχευσεις. 14. ου κλεψεις. 15. ου φονευσεις = ου φονευσεις. ου μοιχευσεις. ου κλεψεις, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, Synopsis inter opp. Athanasii, Tertullian., Augustin., sed semel aliter ac noster et ER; Anonymus apud Augustin. t. III, p. II, ad calcem, 45, CM, Aet, Arm; supponit ordinem nostri Josephus Hebraeus, *Antiq. Jud.* III, v, 5. Singulis vero versibus, in omnibus ut v. 12, marg.: *Praeceptum VI*, *Praeceptum VII*, *Praeceptum VIII*.

16. Marg. ut v. 12 per omnia: *Praeceptum IX*.

17. Deest marg. *Praeceptum X*, fortasse quia marginem e regione jam occupaverant lectiones marginales infra afferendae. Ap-

ܚܣܕܐ ܠܐܠܦܐ ܠܗܠܝܢ ܕܪܚܡܝܢ
ܠܝ ܘܠܐܝܠܝܢ ܕܢܛܪܝܢ ܠܦܘܩܕܢܝ̈
ܟܒ [2]ܕܥܠܝܗ. ܓ. ܠܐ ܬܣܒ ܠܫܡܗ 7
ܕܡܪܝܐ ܐܠܗܟ ܕܥܠܝ ܥܠ
ܣܪܝܩܘܬܐ. ܠܐ ܓܝܪ ܡܙܟܐ
ܡܪܝܐ ܠܗܘ ܕܢܣܒ ܠܫܡܗ
[3]ܕܥܠܘܗܝ ܥܠ ܣܪܝܩܘܬܐ.·܀· ܕ ܗ
8 ܐܬܕܟܪ ܠܝܘܡܐ ܕܫܒ̈ܬܐ
※ܐܣܛ ܠܡܩܕܫܘܬܗ. ܫܬܐ ܝܘ̈ܡܝܢ
9 ܬܦܠܘܚ. ܘܬܥܒܕ ܟܠܗܘܢ
10 ܥ̈ܒܕܐ ܕܝܠܟ. ܒܝܘܡܐ ܕܝܢ
ܫܒܝܥܝܐ. ܫܒ̈ܬܐ ܠܡܪܝܐ ܐܠܗܟ

ܕܝܠܟ. ܠܐ ܬܥܒܕ ÷ܒܗ̇ ܟܠ
ܥܒܕܐ. ܐܢܬ ܘܒܪܐ ܕܝܠܟ
ܘܒܪܬܟ. ܥܒܕܟ ܘܐܡܬܟ
f. 65. v. ܕܝܠܟ. ÷ܬܘܪܟ ܘܚܡܪܐ ܕܝܠܟ.
ܘܟܠܗ ܒܥܝܪܐ ܕܝܠܟ. ܘܓܝܘܪܐ
※ ܕܝܠܟ ܗܘ ܕܡܬܬܘܬܒ ܒܟ.
11 ܒܫܬܐ ܓܝܪ ܝܘ̈ܡܝܢ ܥܒܕ
[4]ܡܪܝܐ ܠܫܡܝܐ ܘܠܐܪܥܐ ܘܠܝܡܐ.
ܘܠܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܒܗܘܢ.
ܘܐܬܬܢܝܚ ܒܝܘܡܐ ܫܒܝܥܝܐ.
ܡܛܠ ܗܢܐ ܒܪܟ [5]ܡܪܝܐ ܠܝܘܡܐ
ܫܒܝܥܝܐ ܘܩܕܫܗ.·܀·܀·

[2] ܦܘܩܕܢܐ ܓ.
[3] ܦܘܩܕܢܐ ܕ.
[4] ܦܫܝܛܐ.
[5] ܦܫܝܛܐ.

et του sub ast. conj. ch. min. Alex.; voluit Origenes vel praefixum ל Hebraei referre. In nostro deest metobelus post ܒ apponendus, ut patet, cum του omnes testes LXX omittant praeter Hexaplares libros, nullus vero αγιαζειν; sed quia intra vocem erat apponendus, et locum quoque impediebat ex parte nota ⊂ super ܒ posita in codice, omissus fuit ut alibi.

10. εν αυτη = sub obelo: deest H, sed addunt HS, Pa, PJ, PP, PL (non PA), et Vulg, in qua est post sequentia *omne opus*, sed ut LXX habent multi testes in Vercellone, verum plures omittunt, inter quos Amiatinus.

ο βους σου, και το υποζυγιον σου = sub obelo; item Alex.: H omittit, sed habet unus codex H prima manu apud De Rossi ad calcem t. IV. In nostro codice amanuensis primo scripserat ܬܘܪܟ (ܠܬܘܪܟ), sed ipse ⊂ lineola reprobavit, ut fere XIX, 14, et superscriptum fuit ÷, ut dedi in textu.

προσηλυτος = ÷ ※ Ε. σου ↙, sine notis Hmm 15, 72, AH, Sl. Ostr., Arm; cum ast. ch. min. Alex.: item H, sed ex contextu omittunt Pa, PJ, PP, PL (non PA) et Vulg.

Equidem in locis parallelis Ex. XXXIV, 7, γενεαν habent testes LXX, sed obelo reprobat noster; Num. XIV, 18 item habent γενεας omnes testes LXX, nisi quod miro consensu omittunt II, IV; Deut. V, 9 γενεαν omnes habent; quibus in locis H ut in hoc loco; incertum ideo, num in nostro loco LXX habuerint; ita ut ex Symmacho suppleverit Origenes. De supplementis vero ex Interpretibus sub asterisco, licet per se litera H desit, similia memini me vidisse in nostro.

7. In textu *III;* et marg. sine ullo indice ut supra v. 4: *Praeceptum tertium.* Item marg. dextro KB, Sectio minor, cum II[**] in tabula correctionum ad calcem tomi.

ο θεος σου = —, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, AH, Anonymi duo apud Augustinum et apud Prosperum, Lectiones Mis. Armiensis l. c., CM, Aet, Arm.

8. In textu *IV,* et marg. ut v. 7: *Praeceptum IV;* in textu ipso punctum literae ܕ minio primo scriptum, dein superductum atramentum.

αγιαζειν αυτην = ※ Α. Σ. του αγιαζειν αυτην, sine notis Hmm 15 (legens αυτα), 58, 72,

ܠܟ ܐܠܗ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܣܛܪ ܡܢܝ܀

4 ܒ̇ ܠܐ ܬܥܒܕ ܠܟ ܦܬܟܪܐ܂

ܘܠܐ ܕܡܘܬܐ ܕܟܠ ܐܝܠܝܢ

ܕܒܫܡܝܐ ܠܥܠ܂ ܘܐܝܠܝܢ ܕܒܐܪܥܐ

ܠܬܚܬ܂ ܘܐܝܠܝܢ ܕܒܡܝ̈ܐ ܠܬܚܬ

5 ܡܢ ܐܪܥܐ܂ ܠܐ ܬܣܓܘܕ ܠܗܘܢ

ܐܦ ܠܐ ܬܦܠܘܚ ܠܗܘܢ܀

f. 65. r. ܐܢܐ ܓܝܪ ܐܝܬܝ ܡܪܝܐ ܐܠܗܟ ܣܛܝܟ̈ܐ ܡܕ

ܕܝܠܟ܂ ܐܠܗܐ ܛܢܢܐ܂ ܦܪܥ

ܚܛܗ̈ܐ ܕܐܒ̈ܗܐ ܥܠ ܒܢ̈ܝܐ

ܥܠ ܬܠܝܬܝܐ ܘܪ̈ܒܝܥܝܐ ※ܫܪ̈ܒܬܐ↙

6 ܠܣܢ̈ܐܝ ܘܥܒܕ ܚܣܕܐ܂ ܠܐܠܦ̈ܝܢ

1 ܦܘܩܕܢܐ ܒ

Opp. Athanasii, Arm Zohrab et Ven. an. 1860 incipiunt primum praeceptum v. 2, secundum v. 4, in ceteris cum nostro incipiunt. P demum in PA, Pa, PL non numeris quidem, sed interpunctione majori utentes imperfecte licet eam firmat distinctionem, quae incipit praeceptum II v. 7, et ab Augustino *Quaest. in Exod.* Q. LXXI defenditur, et vel ab Origene innui vidimus. Sed cf. et Vercellone pro aliis testibus Latinis, et auctores ab eo allatos.

4. In textu paullo altius charactere minori illo textus *II*, et marg. ut supra, sed omissa linea, indicibus vero appositis: *Praeceptum II.*

5. εγω γαρ = marg. *Stichi MD.*

εως τριτης και τεταρτης γενεας = επι τριτην και τεταρτην ※ Σ. γενεαν↙, sine notis Hmm, inter quos affinis 15, III, VII, Ald, Compl, Origen. I, 771, II, 125, Fulgent., Lectiones Missalis Armiensis in Schedis asservatis inter codices Bibliothecae Ambrosianae, CM, Arm alia tamen utens forma in numeris; quoad γενεαν a nostro in plurali versum, sic et Num. XIV, 18, ex usu linguae ut puto; numeri vero sic ut dedi in codice, et similis licet non eadem ratio est infra XXXIV, 7. H על שלשים ועל רבעים nempe *super generatos tertio gradu, et super generatos quarto gradu* (*super pronepotes et super abnepotes*), ut ex usu linguae ordinem generationis voces indicent; ideo γενεαν, seu γενεας et LXX expresserunt in omnibus testibus, et necessaria est vox ut H vertatur ea ratione qua interpretantur LXX, et sic et aliae ex veteribus versionibus. Cur ergo ex Symmacho sub ast. inductum γενεαν?

nam ex editione Mai non liquet utrum v. 1, an 2 apponatur; VIIp vero ut noster v. 3 apponit A, imo et prima manu erat aliquid, quod adeo obliteratum ut legi totum nequeat, et cum VIIp et nostro testes plures Vulgatae apud Vercellone, sed Amiatinus ut II, v. 2 apponit. Ut brevius vero rem perficiam pro testibus numerationis Praeceptorum Philo, *de Decal.* II, 188; decem praecepta dividit ut noster, nisi quod incertum, utrum v. 2 aut 3 incipiat primum praeceptum, secundum, ut arguitur, ac deinceps certo cetera ut noster distinguit, sed sextum est de adulterio, septimum de homicidio. Josephus Hebraeus, *Ant. Jud.* III, v, 5, distinguit item ut noster, sed incertum utrum primum v. 2, an v. 3 incipiat. Origenes, quod majoris est momenti cum de Hexaplari libro agitur, Hom. VIII in Exod. diserte incipit primum praeceptum et secundum cum nostro, de ceteris silet, nisi quod decem diserte dicens praecepta, cum nostro concordare debet, ut ceteri omnes testes faciunt qui tertium praeceptum a v. 7 incipiunt; idem vero memorat qui primum praeceptum ad v. 6 inclus. extendunt, quos reprobat, nullius tamen vis argumento. Ex codicibus cum nostro per omnia conveniunt VIIp, et multi testes Vulg in Vercellone, quocum facit et vetustus codex Vulg Ambrosianus *E. 53, Inf.;* contra II cum Amiatino Vulg. apud Vercellone, convenientes in ceteris cum nostro, primum praeceptum incipiunt v. 2, secundum v. 3, ut de II quidem arguo ex Vercellone, nam editio per se incertum relinquit ubi duo praecepta incipiant; Synopsis demum inter

ܡܫܟܚܐ ܥܡܐ ܠܡܣܩ ܠܥܠ
ܠܛܘܪܐ ܕܣܝܢܝ. ܐܢܬ ܓܝܪ
ܣܗܕܬ ܠܢ ܟܕ ܐܡܪ ܐܢܬ.
ܠܡܬܚܡܘ ܠܛܘܪܐ ܘܠܡܩܕܫܘܗܝ. f. 64. v.
24 ܘܐܡܪ ܠܗ ⁵ܡܪܝܐ. ܙܠ ܚܘܬ.
ܘܣܩ ܐܢܬ ܘܐܗܪܘܢ ܥܡܟ.
ܟܗ̈ܢܐ ܕܝܢ ܘܥܡܐ ܠܐ ܢܗܠܟܘܢ
ܠܡܣܩ ܠܘܬ ܐܠܗܐ. ܕܠܡܐ
⁶ܢܘܒܕ ܡܢܗܘܢ ⁻ܡܪܝܐ.
25 ܢܚܬ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܠܘܬ ܥܡܐ
XX, 1. ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܘܡܠܠ ܡܪܝܐ
ܠܗܘܢ ܡ̈ܠܐ ܗܠܝܢ ܟܕ ܐܡܪ.
2 ܐܢܐ ܐܝܬܝ ܡܪܝܐ ܐܠܗܟ
ܕܐܦܩܬܟ. ⁷ܗܘ ܐܢܐ ܕܐܦܩܬܟ
ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܡܢ ܒܝܬܐ
⁸ܕܥܒܕܘܬܐ. ⁹ ܐ ܘ ܠܐ ܢܗܘܘܢ

⁵ ܦܩܦ
⁶ ܐ. ܢܦܩܘܢ.
ܗ. ܢܦܠ.
ܠ. ܢܣܘܦ.

⁷ ܗܘ ܕܐܦܩ.
⁸ ܕܥܒ̈ܕܐ
ܕܥܒ̈ܕܘܬܐ
⁹ ܕܥܒܕܘܬܐ ܐ

απολεση == A. *discindat.* Σ. *perdat.* Θ. *caedat.* De Aquila et Symmacho cf. supra v. 22; liberius, sed bene LXX; Theodotio Aquilam sequitur, formamque nostri in vertendo diversam puto repetendam ex eo quod Aquilae Graecum fuerit διακοψη, ut supra v. 22, Theodotionis contra fuerit simplex κοψη, quod per ܦܣܩ in *Peal* noster vertit 4 Reg. XIX, 23, Es. IX, 10, X, 15, XIV, 8, alibi; contra διακοπτω per *Pael*, supra v. 22 Aquila, Amos IX, 1, Hab. III, 14, verum idem per *Peal* 4 Reg. III, 26, Ps. XXVIII, 7; ut ex his locis probabiliter quidem, sed non certo de Graeca Theodotionis voce statui possit.

κυριος == sub obelo: deest H.

XX, 2. οστις εξηγαγον == marg. ο εξαγαγων cum Hmm, III, VII, Ald; et sic in marg., sed ut ER et noster in textu Hmm 85, 131: H cum ER.

3. Marg. sine ullo indice mimio omnia etiam puncta, quibus tamen atramentum superductum deinde, inter lineam nigram conformationem notae sequentem et vix apertam: *Decem praecepta.* P v. 1: *Decem verba.* Dein in textu charactere paullo minori eo textus: *I*, et in marg. sine ullo indice, omnibus ut in nota praecedenti, etiam linea, ornatiori tamen, servatis: *Praeceptum I.* II apponit A v. 2, ut ex Vercellone arguo, sed bene et ceteri ex contextu. Desunt in codice indices, sed e regione textus sunt lectiones.

κυριος == marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

23. θεον == marg. Γ. ΠΙΠΙ: H *Jehovah;* conjungit in textu utrumque Hm 15 legens κυριον τον θεον, VIIm vero voci θεον superscribit κυριον.

λεγων. ἀφόρισαι ... αγίασαι == verba αφορισαι et αγιασαι ut indefiniti modi sumsit noster, ut reapse sunt, modo accentus mutetur, et reapse αφορίσαι legit VII et VIIm, ἁγιάσαι VIIm, itemque H, fortasse ex accentibus secundae manus codicis; in mss. vero vetustissimis, ut plurimum saltem, accentibus deficientibus pronum erat vertere, ut noster fecit. H in imperativo. Ceterum non video, cur tales accentus in ER, Ald et Compl apponantur. In codice nostro cum λεγων finiat paginam, interpunctum fuit ac si imperativus modus sequeretur.

24. ειπε δε == και ειπεν, Hmm, III, VII, Ald, CM: H utrumque fert.

κυριος == marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.* Index lectionis in margine contra morem diversus ab illo textus.

βιαζεσθωσαν == βαδιζετωσαν, Hm 15, βαδιζεσθωσαν Hmm 53, 56, Compl, Cyr. Alex. I, II, 319; favet AH: H non male uterque reddit, imo vim propius reddit ER.

18 ܡܢ ܛܘܪܐ. ܛܘܪܐ ܕܝܢ ܕܣܝܢܝ
ܡܬܬܢܢ ܗܘܐ ܟܠܗ. ܡܛܠ
ܕܢܚܬ ܥܠܘܗܝ ܐܠܗܐ ܒܢܘܪܐ.
ܘܣܠܩ ܗܘܐ ܕܝܢ ܬܢܢܐ ※ܕܝܠܗ↙
ܐܝܟ ܬܢܢܐ ܕܐܬܘܢܐ. ܘܐܬܕܠܚ
19 ܟܠܗ ܥܡܐ ܛܒ ܛܒ. ܗܘܝܢ ܗܘܘ
ܕܝܢ ܩܠܐ ܕܫܝܦܘܪܐ ܟܕ f. 64. r.
ܡܬܬܘܣܦܝܢ ܚܝܠܬܢܝܢ
ܛܒ ܛܒ. ܡܘܫܐ ܕܝܢ ܡܡܠܠ ܗܘܐ.
ܐܠܗܐ ܕܝܢ ܦܢܐ ܗܘܐ ܠܗ
20 ܒܩܠܐ. ܛܒ ܛܒ. ܢܚܬ ܕܝܢ ܡܪܝܐ
ܕܡܪܝܐ ܘܡܪܝܐ. ܠܪܝܫܗ ܕܝܢ
⁸ܡܪܝܐ ܥܠ ܛܘܪܐ ܕܣܝܢܝ ܥܠ
ܪܝܫܗ ܕܛܘܪܐ. ܘܩܪܐ ⁹ܡܪܝܐ
ܠܡܘܫܐ ܥܠ ܪܝܫܗ ܕܛܘܪܐ.
21 ܘܢܚܬ ܡܘܫܐ. ܛܒ. ܘܐܡܪ ܐܠܗܐ
ܠܘܬ ܡܘܫܐ ÷ܟܕ ܐܡܪ↙. ܢܚܘܬ
ܣܗܕ ܠܥܡܐ ܕܠܡܐ ܢܬܩܪܒܘܢ
ܠܘܬ ܐܠܗܐ ܠܡܣܬܟܠܘ. ܘܢܦܠ
22 ܡܢܗܘܢ ܣܓܝܐܐ. ܘܟܗܢܐ
ܗܢܘܢ ܕܡܬܩܪܒܝܢ ¹ܠܡܪܝܐ ܐܠܗܐ
ܢܬܩܕܫܘܢ. ܕܠܡܐ ²ܢܚܒܠ
23 ܡܢܗܘܢ ³ܡܪܝܐ. ܛܒ. ܛܒ. ܘܐܡܪ
ܡܘܫܐ ܠܘܬ ⁴ܐܠܗܐ. ܠܐ

⁸ ܦܝܦܝ.
⁹ ܦܝܦܝ.
¹ ܦܝܦܝ.
² ܐ. ܢܦܣܘܩ.
ܣ. ܢܚܒܠ.
ܬ. ܢܚܪܘܡ.
³ ܦܝܦܝ.
⁴ ܝܝ. ܦܝܦܝ.

18. το ορος = το δε ορος, H, Hmm, III, VII, Compl, AH, Augustin., Cassiodor., CM, Aet, Arm; item II apud Hm, cui hic fiderem, cum Mai fortasse retinuerit lectionem ER ex suae editionis ratione (cf. Praefationem ejus edit. p. XI).

και ανεβαινεν = ανεβαινεν δε, Hmm, III, VII, Ald, Compl, CM: H utrumque fert.

ο καπνος = ÷ ※ αυτου ↙, sine asterisco Hmm 15, 72, VIIm, AH, Arm, in quo etiam aliqui libri apud Zohrab in plurali legerent: ut noster H.

19. ελαλησεν = δε ελαλει, Hmm, CM, et supponit AH, qui in Hm referret και μωυσης cum Hm 52; ελαλει Hmm, III, VII, Ald, Compl, Origen. I, 135, Augustin., Arm: H deest copula, in verbo favet nostro; copulam vero praemittunt P, Ar.

απεκρινατο = απεκρινετο, Hmm, VII, Augustin., CM, Arm: favet H.

Fin. *Explicit*, indeterminata nota per se refertur, puto, simul lectionibus v. 1 et v. 9, nam alia notâ deest, quae alterutrae referatur. Num referatur quoque breviori notae marg. v. 17, nescio; brevior quidem pro more codicis esset lectio, facile autem potest deesse ejus nota *Explicit*, si serius addita fuit.

20. *Lectio Dominicae XXVII*, post Pascha, ut supra.

κυριος bis = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

21. λεγων = sub obelo: omittunt H, Hmm 58, 71, 72, Ar. 3.

πεσωσιν = πεση, H, Hmm, III, VII, codex E in Vercellone in duplici quam exhibet versione ex Vulg et ex veteri Latina. Potuit tamen in nostro ex nomine collectivo sic verti ER, cum desint in testibus allatis affines Hmm 15, 58, 72, si recte desunt in Hm.

22. κυριῳ = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

απαλλαξη = Α. διακοψη. Σ. διαφθειρη. Θ. *exterminet*, eadem voce versum a nostro, qua et textus LXX, sed apposita lectio varietatem in Graeco probabiliter indicat, ut supra IX, 32: vel etymon sectatur Aquila,

14 ܘܢܚܬ ܡܘܫܐ ܡܢ ܛܘܪܐ ܣ
ܠܘܬ ܥܡܐ ܘܩܕܫ ܐܢܘܢ܂ ܘܚܘܪܘ
15 ܠܡܐܢܝܗܘܢ ※ܕܝܠܗܘܢ܀. ܘܐܡܪ ܠܥܡܐ܂
ܗܘܘ ܡ̈ܛܝܒܝܢ܂ ܠܬܠܬܐ ܝܘ̈ܡܝܢ
ܠܐ ܬܬܩܪܒܘܢ ܠܐܢ̈ܬܬܐ܂ ܝܗ ܀
16 ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܝܘܡܐ ܬܠܝܬܝܐ܃ ܟܕ
ܗܘܐ ܠܘܬ ܨܦܪܐ܂ ܗܘܘ
ܩ̈ܠܐ ܘܒܪ̈ܩܐ܂ ܘܥܢܢܐ
ܥܡܛܢܐ ܥܠ ܛܘܪܐ ÷ ܕܣܝܢܝ܀.
ܐܦ ܩܠܐ ܕܫܝܦܘܪܐ ܩ̇ܥܐ
ܗܘܐ ܪܘܪܒܐܝܬ܂ ܘܙܥ ܥܡܐ
ܡܢ̇- ܥܡܐ ܕܒܡܫܪܝܬܐ܂ ܝܗ܂ ܘܐܦܩ
17 ܡܘܫܐ ܠܥܡܐ ܠܐܘܪܥܗ ܕܐܠܗܐ
ܡܢ ܡܫܪܝܬܐ܂ ܘܩܡܘ ܠܬܚܬ

vocis confirmat sic fuisse correctum non contra, ac primo sic scriptum fuisse ob praecedens in Symmacho ܠܥܡܐ.

14. κατεβη δε = *et tu*, sed super ܐ lineola est, et in margine vix infra lineam ܣ charactere minori illo textus ejusdem ac lineola manus, primae, ut videtur, ex atramento; qua ratione imperfecte corrigitur ܢܚܬ݂ܘ και κατεβη, ut legunt Hmm, Compl. Utramque lectionem ER, et nostri correcti H fert.

ιματια = ÷ ※ αυτων ↙, sine asterisco Hmm, VIIm, Ald, Compl, AH, versio Latina vetus apud Mai, *Spic. R.* IX ad calc., Arm: item H.

16. και εγενοντο = εγινοντο, Hm 76, III, Cyr. Alex. I, ii, 320, sed alibi ut ER apud Hm, Arm, sed verbum in fine ponit post σινα; και εγινοντο Hmm, inter quos affinis 58, II; και omittunt Hmm, VII, Ald, versio Latina vetus apud Mai, *Spic. R.* IX ad calc., CM: H favet ER in copula, in verbo utrumque fert.

σινα = sub obelo: deest H.

φωνη = και φωνη, H, Hmm 15, 58, 72, VII, versio Latina vetus apud Mai, *Spic. Rom.* IX ad calcem, Aet in codice C, Arm, Slav. Ostrog. in Hm.

ο εν = εν, Hmm, inter quos affinis 72, III, Aet, si testatur: H cum ER, sed cum nostro unus codex H Kennicott.

17. Marg. *Lectio*, cf. ad IV, 1. Cum contra morem codicis et punctum literae ܝ̇ sit minio exaratum, et margini apponatur et quidem solus index lectionis in genere, non in textu et plene, forsan seriùs adjecta fuit nota.

margine Α. *in tractu illius qui transducit.* Σ. *quando transibit clangor.* Θ. *in itione Jobel.* H במשך היבל *in trahendo (canendo) classico.* Aquila sumpto textu H sine vocalibus etymologice dedit, et in secunda voce communi radicis significatione ductus videtur, licet in hac forma ipsa non occurrat: libere in forma, sed bene Symmachus interpretatus est: Theodotio liberius, sed non omnino male in prima voce, in secunda ipsam Hebraeam vocem retinuit, more in eo non infrequenti (Montfaucon, *Praelim.* VII, iii), quod in hac voce fecit Levit. XXV, 11 in Ap. Hm, et fecerunt οι λοιποι Jos. VI, 6 Ap. Hm. et Ap. Montfaucon, sed collatis Masio *Hist. Jos.* Comment. ad VI, 4, p. 103-4, et margine Josue Syro-Hexaplaris (Mus. Britann. *Add.* 12133) VI, 5, dubium exurgit, ne nota οι λοιποι stricte sit sumenda. Cf. et Hm ad hos locos. In LXX ex aliis locis hujus capitis, ut videtur, multa addita; in nostro vero notis Hexaplaribus additamenta saltem reprobare tentatum est, sed paullo loco motae fuerunt, ut saepe; nam et δε sub obelo ponendum, ab eoque subtrahendum αι σαλπιγγες. Demum in Theodotione primo scriptum fuerat ܝܘܒܒ, dein ipsa prima manus, ut ex atramento apparet, linea ascendenti ducta effecit ܝܘܒܠ, relicto et ܒ, ut alibi in similibus facit noster amanuensis, sic supra IX, 30, XVI, 17, et infra v. 14, XX, 10; hanc vero successionem correctionis esse inde apparet, quod si primo scriptum fuisset ܠ ex ratione scripturae hujus literae in nostro codice, ut fere in estranghelo charactere fit, crassiori tractu in linea inferiori exisset, quod non est; sed et ratio

ܗܘܿܢ ܝܘܡܢܐ ܘܡܚܪ ܐܦ
ܢܚܠܠ ܘܢܚܘܪ. ܘܢܗܘܘܢ ܠܚܕܝܐ
※ ܕܢܗܘܘܢ ܠܗ. ܡܛܝܒܝܢ
11 ܠܝܘܡܐ ܬܠܝܬܝܐ. ܒܝܘܡܐ ܓܝܪ
ܬܠܝܬܝܐ. ܢܚܘܬ ⁴ܡܪܝܐ ܩܕܡ
ܥܡܐ ܟܠܗ ܥܠ ܛܘܪܐ ⁵ܕܣܝܢܝ.
12 ܘܬܬܚܡܝܘܗܝ ܠܥܡܐ ܠܚܕܪܝܗ
ܟܕ ܐܡܪ ܐܢܬ. ⁶ܐܙܕܗܪܘ ܠܟܘܢ
ܕܠܡܣܩ ܠܛܘܪܐ. ܘܠܡܩܪܒ ܠܣܘܦܗ

⁴ ܩܢܘܡܐ.
⁵ ܐ.
ܣ. ܗܘ ܕܒܣܝܢܝ ܕܣܝܢܝ.
ܠ.

ܕܝܠܗ. ܟܠ ܡܢ ܕܢܬܩܪܒ ܒܛܘܪܐ
13 ܡܡܬܐ ܢܡܘܬ. ܠܐ ܬܬܩܪܒ
ܒܗ ܐܝܕܐ ܒܪܓܡܐ ܓܝܪ ܢܬܪܓܡ
ܐܘ ܒܓܐܪܐ ܢܫܬܕܐ. ܐܢ
ܒܥܝܪܐ ܐܢ ܒܥܝܪܐ ܐܢ ܒܪ
ܐܢܫܐ ܠܐ ܢܚܐ. ܐܡܬܝ ܕܝܢ،
÷ ܕܩܠܐ ܘܫܝܦܘܪܐ ܢܐܙܠܘܢ:
f. 63. v. ÷ ܘܬܐܙܠ ܥܢܢܐ ܡܢ ܛܘܪܐ.
ܗܢܘܢ ܢܣܩܘܢ ܠܛܘܪܐ. ܗ.

⁶ ܐ. ܛܪܘ ܐܢܫܝ ܠܟܘܢ.
⁷ ܐ. ܟܢܘܫܝܐ ܕܗܘ̈ ܕܡܟܟܢ.
ܣ. ܐܟܠܘܣ ܕܟܢܫ ܡܟܟܐ.
ܠ. ܟܢܫܐ ܕܡܟܟܐ.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*. Deest index in textu, sed e regione est.

10. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*. Deest index in textu, sed e regione est.

καταβας = sub obelo: deest AH2: in H pro καταβας διαμαρτυραι est solum *vade;* illa vero occurrunt in loco simili v. 21, unde videntur huc traducta; male tamen in nostro obelus apponitur, et potius sequenti verbo erat apponendus.

ιματια = ÷ ※ αυτων ↙, sine ast. Hmm, Compl, Cyprian., Hieronym., Augustin. semel, nam et omittit, alius in Marten. Anec. apud Sabatier, Arm; VII εαυτων: addit ut isti H.

11. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah:* sine indice in textu et margine, sed e regione est.

επι το ορος το σινα, εναντιον παντος του λαου = εναντιον παντος του λαου επι το ορος το σινα, H, Hmm 15, 58, 72, Arm, sed το ante σινα omittunt Hmm 58, 72, de quo noster non definit, neque habet H; favet etiam Hieronymus. Ad σινα autem marg. A. Σ. Θ. *similiter Sinai.* Nota ista supponit σιναΐ in textu Graeco, unde est versio nostra, eaque scriptio exstat in Hm 75 et in Hieronymo, et H refert; sed cum a P suo more potuerit noster nominis scripturam mutare et in textu et in margine, incerta omnia sunt, ut in aliis locis similibus jam vidimus; verum et alibi varietas eadem σιναΐ in Graecis Hmm occurrit. Sigla Interpretum lineola separantur a nota, quae lineola ad duas extremitates intrat et recurvatur.

προσεχετε = A. *custodite vosmetipsos*, H literae propius.

13. εαν τε κτηνος = repetitur errore, ut patet, amanuensis. In H repeteret codex Kennicott 196, sed codice inspecto (est in Bibl. Ambrosiana, *E*, 52, *Inf.*, olim 86) אם בהמה אם, quae post אם בהמה אם scripta fuerant, vocales non habent appositas, et linea ducta reprobantur ejusdem quae vocales apponit manus ex atramento.

οταν αι φωναι και αι σαλπιγγες και η νεφελη απελθη απο του ορους = οταν δε ÷ αι φωναι και αι σαλπιγγες ↙ *abibunt*, ÷ και απελθη η νεφελη απο του ορους ↙: addunt δε Hmm, Compl, Ald, AH, Arm; post σαλπιγγες addit παυσονται Hm 71; και η νεφελη omittunt Hmm 19, 108, Compl.; VII cum ER, sed VIIm linea ducta reprobat και αι σάλπιγγες και ἡ νεφελη απελθη απο του ὄρους, et alia manus minuscula haec nunc mutila apposuit (οτ)αν φωνήση (ισ6)ὴλ. Ad αι φωναι autem

ܡܥܡܝܢܐ ܡܢ ܟܠܗܘܢ
ܥܡ̈ܡܐ. ܕܕܝܠܝ ܓܝܪ ܐܝܬܝܗ̇
6 ܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ. ܐܢܬܘܢ ܕܝܢ
ܬܗܘܘܢ ܠܝ. [a]ܡܠܟܘܬܐ ܟܗܢܝܬܐ
ܘܥܡܐ ܩܕܝܫܐ. ܗܠܝܢ ܡ̈ܠܐ
ܬܐܡܪ ܠܒܢ̈ܝ ܕܐܝܣܪܐܝܠ.ܗ̇.
7 ܐܬܐ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܘܩܪܐ
ܠܩܫܝܫ̈ܐ ܕܥܡܐ. ܘܣܡ
ܩܕܡܝܗܘܢ ܟܠܗܘܢ ܡ̈ܠܐ ܗܠܝܢ.
ܗܠܝܢ ܕܦܩܕ ܠܗ °ܐܠܗܐ.ܗ̇.
ܘܥܢܐ ܕܝܢ ܟܠܗ ÷ܥܡܐ ܐܟܚܕܐ
8 ܘܐܡܪܘ. ܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܐܡܪ

[a] ܐ. ܡܠܟܘܬܐ
ܕܟܗ̈ܢܐ.
ܣ. ܬ. ܡܠܟܘܬܐ
ܟܗ̈ܢܐ.ܗ̇.

ܐܠܗܐ. ܢܥܒܕ ÷ܘܢܫܡܥ↙. ܐܣܩ
ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܠܡ̈ܠܘܗܝ ܕܥܡܐ
9 ܠܘܬ ܐܠܗܐ.ܗ̇. ܩܪܝܢܐ ܕܚܕ
ܒܫܒܐ ܕܬܪܬܝܢ ܕܨܘܡܐ.ܗ̇.ܗ̇.
ܐܡܪ ܕܝܢ [1]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
ܗܐ ܐܢܐ ܐܬܐ ܐܢܐ ܠܘܬܟ
ܒܥܡܘܕܐ ܕܥܢܢܐ. ܐܝܟܢܐ
ܕܢܫܡܥ ܥܡܐ ܟܕ ܡܡܠܠ ܐܢܐ
ܠܘܬܟ. ܘܠܟ ܢܗܝܡܢܘܢ ܠܥܠܡ.ܗ̇. f. 63. r.
ܐܘܕܥ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܠܡ̈ܠܘܗܝ
10 ܕܥܡܐ ܠܘܬ [2]ܡܪܝܐ.ܗ̇. ܐܡܪ
ܕܝܢ [3]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ÷ܟܕ ܐܙܠ↙

° ܓ. ܦܝܦܝ.
[1] ܦܝܦܝ.
[2] ܦܝܦܝ.
[3] ܦܝܦܝ.

2 m. et Cas. 1, qui a Graeco habent additamentum.

λαος = sub obelo: deest H. Ante ܥܡܐ rasura, in qua ex vestigiis et forma literae ܠ apparet fuisse ܠ (ܠܥܡܐ *in populum*).

6. βασιλειον ιερατευμα = Α. *regnum sacerdotum*. Σ. Θ. *regnum*, *sacerdotes*. Literam ipsam H dedit Aquila, ut in statu absoluto sumpserunt primum nomen Symmachus et Theodotio, quod ex usu quidem vocis prouti in Bibliis exstat, non posset defendi, sed cum iisdem facit Ven; et fere P, quae in omnibus libris et Ephraem I, 221, legit *regnum et sacerdotes*, ex qua Arm mihi videtur, ut alibi (cf. Gen. IV, 21), sumsisse *in regnum et in sacerdotium*, quae vix forma ab illa differunt: nec ab hac ratione omnino abludunt Onk *reges sacerdotes*, Jerus *reges et sacerdotes*, Jon *reges cincti corona, et sacerdotes:* formam H resolvunt demum LXX, et parum etiam vim ejus mutant.

7. ους = ܗܠܝܢ, sub ܗ ad finem rasura in qua forte erat punctum, sed et superius, quod nunc habet, est primae manus et recte.

αυτοις = αυτῳ, H, Hmm, II, VIIp et VIIm, Compl, Aet in codice C, Arm.

ο θεος = Γ. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*. In codice deest index in textu, super ܐܠܗܐ ponendus. Ex textibus LXX autem legit κυριος pro ο θεος Hm 76; κυριος ο θεος Hm 15; et super ο θεος superscribit κυριος VIIm. Nominum istorum commutationem alibi vidimus.

8. Marg. ΚΑ cum II**, Sectio minor.

και ακουσομεθα = sub obelo; omittit Hm 72, ut passim obelo confossa, confer ad Gen. XLVII, 4; linea ducta reprobat VIIm: desunt H.

τουτους = του λαου, H, Hmm, III, VII, in quo literae ΛΑ in rasura, sed prima manu, ut fortasse coeptum fuerit scribi τουτους, Ald, Compl, AH, CM, Aet, Arm.

9. *Lectio Dominicae secundae Jejunii*, nempe Quadragesimae, cf. supra XVI, 4.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

27 ܘܫܠܚ ܗܘܐ ܗܘ ܠܚܡܘܗܝ. ܡܘܫܐ ܕܝܢ f. 62. r.
ܡܘܫܐ ܠܐܪܥܗ. ܘܐܙܠ

XIX, 1. ܠܝܪܚܐ ܕܝܢ ܬܠܝܬܝܐ. ܩܪܝܢܐ ܕܚܕ ܒܫܒܐ
ܕܫܘܠܡܐ ܕܦܢܛܩܘܣܛܐ.
ܕܡܦܩܬܐ ܕܝܢ ܕܒܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܡܢ ܐܪܥܐ
ܕܡܨܪܝܢ. ܒܗܢܐ ܝܘܡܐ ܐܬܘ

2 ܠܡܕܒܪܐ ܕܣܝܢܝ. ܘܫܩܠܘ ܡܢ
ܪܦܝܕܝܡ ܘܐܬܘ ܠܡܕܒܪܐ ܕܣܝܢܝ.
※ ܘܫܪܘ ܒܡܕܒܪܐ. ܘܫܪܐ ܬܡܢ
ܐܝܣܪܝܠ ܠܘܩܒܠ ܛܘܪܐ. ܘܡܘܫܐ

3 ܣܠܩ ܠܛܘܪܐ ܕܐܠܗܐ.
ܘܩܪܐ ܠܗ ܐܠܗܐ ܡܢ ܛܘܪܐ
ܟܕ ܐܡܪ. ܗܟܢܐ ܬܐܡܪ
ܠܒܝܬܗ ܕܝܥܩܘܒ. ܘܬܬܢܐ ܠܒܢܝܐ

4 ܕܐܝܣܪܝܠ. ܐܢܬܘܢ ܚܙܝܬܘܢ
ܟܠܡܕܡ ܕܥܒܕܬ ܠܡܨܪܝܐ.
ܘܫܩܠܬܟܘܢ ÷ ܐܝܟ ܕܥܠ ܓܦܐ
ܕܢܫܪܐ ܘܩܪܒܬܟܘܢ ܠܘܬܝ.

5 ܘܗܫܐ ܐܢ ܡܫܡܥ ܬܫܡܥܘܢ
ܠܩܠܝ ܕܝܠܝ: ܘܬܛܪܘܢ ܕܝܬܩܝ
ܕܝܠܝ. ܬܗܘܘܢ ܠܝ ÷ ܥܡܐ ↙ f. 62. v

ܘܟܠܗܘܢ. ܠܐ ܡܬܪܓܡܝܢ ܒܢܘܣܚܐ ܕܝܘܢܝܐ. ܐܝܟ ܕܡܬܚܙܐ ܐܦ ܒܐܚܪܢܐ ܕܝܢ. ܠܐ ܡܬܬܣܝܡܝܢ ܡܢ ܦܢܛܩܘܣܛܐ ܕܝܠܢܐ. ܡܛܠ ܕܝܘܡܐ ܕܚܡܫܝܢ ܗܘ. ܘܡܛܠ ܐܢܐ ܕܩܕܡ ܡܢܗܘܢ. ܕܫܘܡܠܝ ܐܝܬܘܗܝ. ܘܐܡܟܢܐ. 25 ܘܥܒܕ ܡܘܫܐ ܥܒܕܐ ܕܚܝܠܐ

ܘܟ. De scriptura demum codicis Hexaplaris lin. 6 reprobatur punctum finale suppositum voci ܘܐܡܪܘ. lineola primae manus ex atramento, et l. 13 post ܫܠܡܝܢ. sequitur ܫܠܡܝܢ.

25. και εποιησεν = Σ. και κατεστησεν, in textu Hm 58 sine nota Symmachi: H liberiuscule, sed bene omnes.

27. Fin. *Explicit* (lectio Dominicae) *XXVI:* cf. v. 13.

XIX, 1. *Lectio Dominicae complementi Pentecostes,* Festi nempe, ut patet, Pentecostes ita indicati ex ipso nominis etymo, cum occurrat quinquagesimo post Pascha die; simplicius *Dominica Pentecostes* indicari solet, ut Adler, *Vers. Syr.* p. 71, Tabula codicis Musei Britannici *Add.* 14445, f. 2. r., alibi; sed ratio formae hic adhibitae apparet ex Act. Apost. II, 1, ipsamque exhibet antiquissimus liber in Cureton, *Anc. Syr. Doc.* p. ܢܗ, l. 8-9 ܕܐܝܬܘܗܝ ܚܕ ܒܫܒܐ ܘܫܘܠܡܐ ܕܦܢܛܩܘܣܛܐ *qui* (dies) *est Dominicá et complementum Pentecostes.* Dominicae Pentecostes lectionem hanc ipsam sumunt, saltem pro initio, Nestoriani in Cat. Bibl. Vat. II, 206.

2. απηραν = contra morem suum, confer XIV, 15, pro ܐܫܩܠܘ dedit ܫܩܠܘ, quo ubi noster illud usurpat, solet uti P, uti etiam hic fecit, cf. XII, 37, XIV, 19 bis, XVI, 1, XVII, 1.

ραφιδειν = ραφιδειμ, Compl, Hieronym. Arm Zohrab et Ven. anni 1860, et apud Hm Arm. 1; apud eundem Armeni alii pauci codices et ed. legerent *Rabidim,* sed in calce tomi corrigit codices tantum non omnes cum ed. legere *Rapidim:* ut noster H; cf. supra XVII, 1, 8.

σινα = ÷ ※ *et castramentati sunt in deserto* ↙, sine ast. AH, Arm, et sic Hieronymus, nisi quod *in eremo,* quo ipsa Graeca vox servatur, quam et noster et Arm legebant: item H.

4. ωσει = sub obelo: deest H, sed ex contextu, puto, etiam P ut LXX.

αετων = αετου, Hm 53, Lucifer Calaritanus, Aet, Arm, in qua aliqui apud Zohrab cum ER faciunt: H cum ER; sed convenit cum nostro usa iisdem contextus vocibus P. Ex omissione tamen unius puncti in litera ܪ (ܕ) oritur tota differentia, quod facile in hujusmodi dicendi formis omittere potuit amanuensis.

5. εσεσθε = *eris,* contra omnes testes, solum infra XXIII, 22, ubi LXX in ER et plerisque libris locum nostrum repetunt, sic legunt apud Vercellone Vulg codices B

ܘܣܡ ܓܒܪ̈ܐ ܪ̈ܝܫܢܐ ܥܠ
ܥܡܗ ܐܝܣܪܝܠ. [7]ܘܦܩܕ ܐܢܘܢ
ܠܕܝ̈ܢܘܗܝ ܪ̈ܒܝ ܐܠܦ̈ܐ ܘܪ̈ܒܝ
ܡܐ̈ܘܬܐ. ܘܪ̈ܒܝ ܚܡܫܝܢ ܘܪ̈ܒܝ

26 ܠܥܡܐ. ܘܕܝܢܝܢ ܗܘܘ ܠܥܡܐ
ܒܟܠ ܙܒܢ. ܠܡܠܬܐ ܕܝܢ ܩܫܝܐ
ܕܐܬܐ ܠܘܬܗ. ܡܝܬܝܢ ܗܘܘ ܠܘܬ
ܡܘܫܐ. ܟܠ ܕܝܢ ܡܠܬܐ ܕܩܠܝܠܐ

[7] ܗܣ. ܘܐܦܩܕ.

ritos, et constituit eos esse eis principes, chiliarchas et centuriones, et quinquagenarios et decanos, et γραμματοεισαγωγεις *judicibus eorum. Et praecepit judicibus dicens: Audite inter fratres vestros, et judicate probe inter virum et inter fratrem ejus, et inter proselytum ejus. Non agnosces faciem in judicio: sicut parvum et sicut* (ita) *magnum judicabitis; non verebimini faciem viri, quia judicium Dei est. Et verbum quod durum erit a vobis, afferetis illud ad me, et audiam illud. Et mandavit eis verba quae facient.*ܫ — *Etiam ista in textu Samaritano Hebraeo tantum feruntur.* Ullis exceptis ex diversa loci ratione, et aliqua levi varietate, textus HS habetur Deut. I, 9-18, in H et HS, ubi HS si ab H discedit facit cum suo textu Exodi. Differt vero in aliquibus, idiomatibus exceptis, hic noster ab HS, aliqua etiam, ut alibi, a LXX in Deuteronomio mutuatus in vertendo. Lin. 4: *Quomodo potero solus ferre voluntatem vestram, et sustinentiam et contentiones vestras?* HS *Quomodo feram solus laborem vestrum, onus vestrum, et contentionem vestram?* Sed πως δυνησομαι μονος φερειν τον κοπον υμων και την υποστασιν υμων και τας αντιλογιας υμων; LXX Deut. I, 12; atque *et onus vestrum* H Deut. l. c. Lin. 7: *et viros;* HS *viros.* Lin. 8: *esse eis principes:* HS *principes super eos;* sed LXX Deut. I, 15 ηγεισθαι εφ' υμων, et ηγεισθαι υμιν Hm 72. Ibidem: *et quinquagenarios:* HS omittit *et*, quod tamen habent supra v. 21 unus codex H Kennicott, unus H De Rossi primo, LXX, P, Vulg, Ar, Pers, et in Deut. I, 15 habent H, ullis libris exceptis, et LXX. Lin. 9: *et* γραμματοεισαγωγεις (ut utar voce LXX, hic in Hmm v. 21, et Deut. I, 15) *judicibus eorum*: HS *et praefectos* (ex usu, sed radix non omnino damnat versionem LXX et nostri) *tribubus eorum;* sed LXX Deut. I, 15 τοις κριταις, verum Hmm ulli cum HS, et H; LXX ibi et noster confuderunt •••• לשבטי cum לשפטי••••, quo quidem nil facilius sive ex forma, sive ex pronuntiatione. Ibidem *judicibus:* HS addit *eorum.* Lin. 11: *Non agnosces:* HS *non agnoscetis,* ut et contextus postulat: ut noster LXX Deut. I, 17, ubi Hmm et AH in plurali, ut HS et H. Ibidem *et sicut;* HS sine *et*, sed και praemittunt LXX Deut. I, 17. Lin. 13: *afferetis illud:* HS *afferetis;* sed αυτο addunt LXX l. all. Ibid. *verba:* HS *omnia verba.* Jacobus Edessenus intulit additamentum hoc in textum, cum obelo praefixo singulis lineis et reficto textu, post v. 24: ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܠܥܡܐ. ܠܐ ܡܫܟܚ
ܐܢܐ ܐܢܐ ܒܠܚܘܕܝ ܠܡܣܝܒܪܘܬܟܘܢ. ܡܪܝܐ
ܐܠܗܟܘܢ ܐܣܓܝܟܘܢ. ܘܗܐ ܐܝܬܝܟܘܢ ܝܘܡܢܐ.
ܐܝܟ ܟܘܟ̈ܒܐ ܕܫܡܝܐ ܒܣܘܓܐܐ. ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ
ܕܐܒ̈ܗܝܟܘܢ ܢܘܣܦ ܥܠܝܟܘܢ ܐܝܟ ܕܐܝܬܝܟܘܢ
ܒܐܠܦ ܙܒ̈ܢܝܢ ܘܢܒܪܟܟܘܢ ܐܝܟܢܐ ܕܐܡܪ ܠܟܘܢ.
ܐܝܟܢܐ ܐܢܐ ܒܠܚܘܕܝ ܡܫܟܚ ܐܢܐ ܠܡܣܝܒܪܘ
ܛܥ̈ܢܝܟܘܢ ܘܠܚܪ̈ܝܢܝܟܘܢ ܘܠܡܣܝܒܪܘܬܟܘܢ.
ܗܒܘ ܐܢܬܘܢ ܠܟܘܢ ܓܒܪ̈ܐ ܚܟܝ̈ܡܐ ܘܝܕ̈ܘܥܬܢܐ
ܘܣܘ̈ܟܠܬܢܐ ܠܫܒ̈ܛܝܟܘܢ. ܘܐܩܝܡܘ ܐܢܘܢ
ܪ̈ܝܫܢܝܟܘܢ. ܘܥܢܘ ܠܗ ܘܐܡܪܘ. ܫܦܝܪܐ ܡܠܬܐ
ܕܐܡܪܬ ܕܢܥܒܕ. ܘܢܣܒܘ ܠܪ̈ܝܫܢܐ ܡܢ ܫܒ̈ܛܝܗܘܢ:
ܓܒܪ̈ܐ ܚܟܝ̈ܡܐ ܘܝܕ̈ܘܥܬܢܐ. ܘܐܩܝܡܘ ܐܢܘܢ
ܕܢܗܘܘܢ ܠܗܘܢ ܪ̈ܝܫܢܐ. ܪ̈ܒܝ ܐܠܦ̈ܐ ܘܪ̈ܒܝ
ܡܐ̈ܘܬܐ. ܘܪ̈ܒܝ ܚܡܫܝܢ ܘܪ̈ܒܝ ܥܣܪ̈ܐ.
ܘܣ̈ܦܪܐ ܠܕ̈ܝܢܐ ܠܫܒ̈ܛܝܗܘܢ. ܘܦܩܕ
ܐܢܘܢ ܡܘܫܐ ܠܕܝ̈ܢܘܗܝ ܘܐܡܪ. ܫܡܥܘ ܒܝܬ ܐܚ̈ܝܟܘܢ.
ܘܕܘܢܘ ܒܟܐܢܘܬ ܒܝܬ ܓܒܪܐ ܠܐܚܘܗܝ. ܘܒܝܬ ܠܗ

22 [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] f. 61. v.

[illegible] [illegible]

[illegible] 24 [illegible]

[illegible] [illegible]

23 [illegible] ※ [illegible]

25

※ [illegible]

※ [illegible]

※ [illegible]

※ [illegible]

※ [illegible]

※ [illegible]

※ [illegible]

※ [illegible]

※ [illegible]

※ [illegible]

※ [illegible]

※ [illegible]

※ [illegible]

[illegible]

Ibid. Huc retrahenda lectio in marg. sup. Samaritani textus, cujus indicem codex apposuit margine initio v. 26; contra huc retrahunt notae utriusque codicis AH, atque id extra dubium omne ponit HS. Est vero: ※ *Et dixit Moyses ad populum: Non possum ego solus ferre vos.* ΠΙΠΙ (Jehovah) *Deus vester multiplicavit vos; et ecce estis hodie sicut stellae coeli in multitudine.* ΠΙΠΙ (Jehovah) *Deus patrum vestrorum addat vobis sicut estis in millia dupla, et benedicat vos, sicut locutus est vobis. Quomodo potero solus ferre voluntatem vestram, et sustinentiam et contentiones vestras? Date vobismetipsis viros sapientes et peritos et intelligentes secundum tribus vestras, et constituam eos principes vestros. Et responderunt et dixerunt. Pulchrum* (est) *verbum quod locutus es facere. Et sumsit principes tribuum illorum, et viros sapientes et periti,* Ap., X (Coisl.) etiam in Ap. Montfaucon, et anonyme Montfaucon et VIIm. H reddunt Interpretes isti.

καταστησεις = ⟛ αυτους, Hmm plerique, III, VII, Ald, Compl, AH, CM, Arm: deest H.

23. κατισχυσει = και κατισχυσει, Hmm, VIIm, Compl, CM: και praemittit et H.

μετ' ειρηνης ηξει = ηξει μετ' ειρηνης, Hmm 15, 58, Damasc. II, 682: item H.

24. γαμβρου = ⟛ ※ αυτου ✓, sine ast. Hmm, Ald, Compl, AH, Anonymus apud Ambros., Arm: item H.

εποιησε = punctum super ܒ erat, sed lineola 1 manus ex atramento reprobatur.

οσα = ※ παντα ✓ οσα; sine ast. Hm 15, 19, 72, Ald, AH: voces H serviliter numerat ista lectio, bene enim reddunt LXX.

αυτῳ = sub obelo; omittit in Hm Georg.: deest H, addit P.

ܘܐܢܬ³ ⁴ܘܟܠܗ ܥܡܐ ܗܢܐ. ܗܘ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܥܡܟ. ܝܩܝܪ ܠܟ
ܡܠܬܐ ÷ܗܕܐ↙ ܠܐ ܡܫܟܚ
ܐܢܬ ܠܡܥܒܕܘܗ̇ ܐܢܬ ܒܠܚܘܕܝܟ.
ܗܫܐ ܗܟܝܠ ܫܡܥܢܝ ܘܐܡܠܟܟ. f. 61. r. ܦܬ ܐܬܬ ܐ.
ܘܢܗܘܐ ܐܠܗܐ ܥܡܟ. ܗܘܝ
ܐܢܬ ܠܥܡܐ ܗܠܝܢ ܕܠܘܬ ܐܠܗܐ.
ܘܬܩܪܒ ܠܡܠܐ ÷ܕܝܠܗܘܢ↙ ܠܘܬ
20 ܐܠܗܐ. ܘܬܣܗܕ ܐܢܘܢ
ܠܦܘܩܕܢܘܗܝ ÷ܕܐܠܗܐ↙ ܘܠܢܡܘܣܐ
÷ܕܝܠܗ↙. ܘܬܘܕܥ ܐܢܘܢ ܐܘܪܚܬܐ
ܗܠܝܢ ܕܢܐܙܠܘܢ ܒܗܝܢ. ܘܥܒ̈ܕܐ
21 ܗܠܝܢ ܕܢܥܒܕܘܢ ܐܢܘܢ. ܘܐܢܬ ܚܙܝ
÷ܠܢܦܫܟ↙ ܡܢ ܟܠܗ ܥܡܐ. ܓܒܪ̈ܐ
ܚܝܠܬܢ̈ܐ ܕܕܚܠܝܢ ܠܐܠܗܐ: ܓܒܪ̈ܐ
ܟܐܢ̈ܐ ܕܣܢܝܢ ⁵ܠܡܫܬܥܠܝܢܘܬܐ. ܘܬܩܝܡ
ܐܢܘܢ ܥܠܝܗܘܢ ܪ̈ܫܝ ܐܠܦܐ
ܘܪ̈ܫܝ ܡܐܘܬܐ: ܘܪ̈ܫܝ ܚܡܫܝܢ

³ ܠܟ ܘܠܟܠܗ ܥܡܐ ܗܢܐ.

⁴ ܐ. ܣ. ܬ. ܘܟܠܗ ܥܡܐ ܗܢܐ.

⁵ ܐ. ܣ. ܬ. ܝܬܝܪܘܬܐ.

και πας — Α. Σ. Θ. *et populus iste* cum H, sed πας addit P. In textu sub puncto super ܗܢܐ rasura est, in qua fortasse erat punctum (נקודה), ut interrogative legeretur.

τουτο = sub obelo: omittit H, sed ex contextu non respuit.

ποιειν = ✝ αυτο, H, Hmm, Arm, et sub ast. conj. ch. m. Alex.; praemittit vero ex veteri Latina versione *hoc* codex E in Vercellone. De singularitate formae suffixi cf. supra p. 120; ex hoc autem exemplo non tantum in verbis primae radicalis ܥ, sed et in aliis eam adhiberi ostenditur.

19. Marg. *Stichi MCCCC.*

αυτων = sub obelo; omittit Hm 58, ut saepe facit de locis notatis obelo: deest H, sed addit P.

20. του θεου = sub obelo: deest H.

αυτου = sub obelo: deest H.

τας οδους = contra morem desunt ribui, sed ipsa vocis forma numerum pluralem indicat.

21. σεαυτω` σκεψαι = σκεψαι ÷ σεαυτω ↙; nullus Hm transponit, potuitque id noster ex quadam libertate facere indole linguae favente; omittunt σεαυτω Hmm 15, 58, ut alibi in hujusmodi faciunt. H deest, sed addit HS.

υπερηφανιαν = Α. Σ. Θ. πλεονεξιαν, quod sub nota οι λοιποι habent Hmm X, 130 in videtur, et puto excidisse ? nude positum, ut X, 8, quod sequenti ܐܢܬ textus conjunctum reddidisset ο; sed si recte ad ܗܢܐ τουτο refertur lectio marginis, illud ipsum commutaret, et inserta postea litera ? affiniorem Hebraeo textum induceret, qui τουτο per se respuit, et margo nostri melius accederet Armeniaco Zohrab et Ven. an. 1860; alioquin margo esset post ܗܢܐ inserendus, et tunc postularet omnino ?, et inserviret reddendo ο codicum Hmm 15 et 72, conservato etiam τουτο. Omnino mihi videtur pro margine necessarium istud ? ratione contextus, ut sensus probabilis exurgat. Equidem in hoc casu mutandum esset et ܠܡܠܬܐ in ܡܠܬܐ, sed nudae lectiones marginales non semper curant conditionem textus.

18. ανυπομονητω = sub obelo; omittunt Hmm, Ald; item VII, sed addidit VIIp: deest H.

και συ = marg. *tibi et universo populo isti.* H *et tu, et populus iste:* και primum omittunt Hmm 19, 52, 108, Ar. 3, CM, Aet, Arm. Vel aliquis cum ανυπομονητω conjungere voluit, aut isti per modum scholii ex contextu apposuit; vel etiam traduci huc potuit lectio marginalis ex additamento confecta, quae fuerit ad σοι mox sequenti. In codice post punctum quod dedi ad ܠܟ, alterum apponitur, sed reprobatur lineola primae manus ex atramento.

14 ܥܕܡܐ ܠܪܡܫܐ. ܘܚܙܐ ܝܬܪܘ
ܟܠܗܝܢ ܗܠܝܢ ܕܥܒܕ ܗܘܐ
ܠܥܡܐ. ܘܐܡܪ. ܡܢܐ ܗܘ
※ܡܠܬܐ↙ ܗܕܐ ܗ̇ܝ ܕܐܢܬ ܥܒܕ
ܐܢܬ ܠܥܡܐ. ܡܛܠ ܡܢܐ ܐܢܬ *f. 60. v.*
ܝܬܒ ܐܢܬ ܒܠܚܘܕܝܟ. ܘܟܠܗ
ܕܝܢ ܥܡܐ ܩܐܡ ܩܕܡܝܟ.
ܡܢ ܨܦܪܐ ※ܥܕܡܐ↙ ¹ܠܪܡܫܐ.
15 ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܠܚܡܘܗܝ ※ܕܝܠܗ↙.
ܡܛܠ ܕܐܬܐ ܠܘܬܝ ܥܡܐ.

¹ ܠܦܢܝܐ.

ܠܡܒܥܐ ܕܝܢܐ ܡܢ ܐܠܗܐ.
16 ܐܡܬܝ ܓܝܪ ܕܢܗܘܐ ܠܗܘܢ
ܚܪܝܢܐ ܘܢܐܬܘܢ ܠܘܬܝ. ܕܐܢ
ܐܢܐ ܠܟܠܚܕ. ܘܡܣܒܪ ܐܢܐ
÷ ܠܗܘܢ↙ ܦܘܩܕܢܘܗܝ ܕܐܠܗܐ
17 ܘܠܢܡܘܣܐ ܕܝܠܗ. ܐܡܪ ܕܝܢ
ܚܡܘܗܝ ܕܡܘܫܐ ܠܘܬܗ. ܠܐ
ܗܘܐ ܬܪܝܨܐܝܬ ܠܡܠܬܐ
18 ²ܗܕܐ ܐܢܬ ܥܒܕ ܐܢܬ. ܒܚܒܠܐ
ܬܬܚܒܠ ÷ܠܐ ܡܣܬܝܒܪܢܘܬܐ↙.

² ܗ̇ܝ

Anne potius, ut ulli codices H Kennicott et HS legunt, και praemiserunt Interpretes veteres, quod sub asterisco invexerit Origenes (in nostro ܘܥܕܡܐ↙※), quo omisso conditio praesens textus nostri orta sit, Syrorum fortasse amanuensium culpa, qui metobelum in media voce post ܘ scribere debentes, facile peccare poterant?

δειλης = sic marg.; in textu vero εσπερας cum Hmm 53, 72, VII, et hoc in margine Hmm 57, 131 prima manu, et anonyme Montfaucon. Utrumque fert H, ut v. 13.

15. γαμβρῳ = ÷ ※ Γ. αυτου ↙, sine notis Hmm, VIIp, Compl, AH, Arm: item H.

16. αυτους = sub obelo; omittunt Hm 58, de quo cf. XVI, 29, Philo, I, 363; VII in textu εκαστον, et marg. prima manu αυτους: deest H, sed *eum* sensu eodem addit HS, et cum LXX Onk, Jon, P, Ar ex contextu.

17. συ ποιεις το ρημα τουτο = το ρημα τουτο συ ποιεις; et ad τουτο marg. *illud.* Hm 15 cum Damasc. II, 681 το ρημα τουτο ο συ ποιεις, et ab his vix discedit Arm Zohrab et Veneta an. 1860; Hm 72 το ρημα ο συ ποιεις τουτο, et cum hoc apud Hm codices aliqui Arm. et Arm. Ed. H cum Hm 15, nisi quod τουτο iste addit, non male ex ipso contextu. Noster videtur in textu Graecum habuisse, quod omiserat ο codicum affinium 15, 72 et Arm., ex quo et το ρημα in accusativo reddidit; margo vero mutilus mihi

δειλης = εσπερας, Hmm fere omnes cum affinibus 15, 58 et 72, III, VII, Ald, Compl; licet enim sensus idem possit esse, attamen noster δειλη per ܦܢܝܐ solet reddere, ut 3 Reg. XVII, 6, Sophon. II, 7, itemque δειλινον infra XXIX, 39, 41; cf. et infra v. 14. H item utrumque per se fert.

14. ιδων = *vidit*, resolvens, puto, formam; ειδεν tamen supponere videtur lectio sequens και λεγει pro λεγει in affini Hm 15 et nostro, ubi cf. Ut est tamen literam H dat noster, sed bene reddunt et LXX.

ποιει = εποιει, Hmm, III, VII, Ald, Compl, CM, Arm: H fert utrumque.

λεγει = και λεγει, Hm 15, CM, Arm, et aliae versiones Hmm, licet ιδων praecesserit in CM et Arm, ut etiam in versionibus Hmm et 15 ex silentio collationis; in nostro vero ex resoluto ιδων posset esse copula, nisi affines Hm 15 et Arm adessent: H *et dicebat*.

τι = ÷ ※ το ρημα ↙ sine asterisco Hmm 15, 72, Arm, anonyme VIIm, et Montfaucon, et superscribit manus recentior in Hm 130; item paullo corrupte Hm 128; Aquilae autem tribuit Hm 57 in Ap. H ut noster.

εως = ※ Γ. *usque* ↙ *ad.* Syrum ܥܕܡܐ ܠ.. reddit adamussim εως, quod et H reddit, et servatur in omnibus testibus LXX, ut difficile sit unquam defuisse in LXX.

÷ ܘܡܢ ܐܝܕܗ ܕܦܪܥܘܢ܀ ܗܘ ܘܦܪܩ
10 ܠܟܘܢ܆ ܡܒܪܟܐ ܗܘ ⁸ܡܪܝܐ܀
ܕܦܪܩ ܐܢܘܢ܆ ܡܢ ܐܝܕܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ f. 60. r.
ܘܡܢ ܐܝܕܗ ܕܦܪܥܘܢ܆ ※ ܗܘ ܕ
ܕܦܪܩܗ ܠܥܡܐ ܡܢ ܬܚܝܬ ܐܝܕܐ
11 ܕܡܨܪ̈ܝܐ܀ ܗܫܐ ܝܕܥܬ ܕܪܒ ܗܘ
ܡܪܝܐ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܐܠܗ̈ܐ܀
ܡܛܠ ܗܢܐ ⁹ܕܐܬܥܫܢܘ ܥܠܝܗܘܢ܀ ܗ܀
12 ܘܢܣܒ ܝܬܪܘ ܚܡܘܗܝ
ܕܡܘܫܐ܆ ܝܩܕܐ ܡܫܠܡܐ ܘܕܒ̈ܚܐ

⁸ ܦܝܦܝ܀

ܠܐܠܗܐ܀ ܐܬܐ ܕܝܢ ܐܦ
ܐܗܪܘܢ ܘܟܠܗܘܢ ܩܫܝ̈ܫܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ܆ ܠܡܐܟܠ ܠܚܡܐ
ܥܡ ܚܡܘܗܝ ܕܡܘܫܐ ܩܕܡ
13 ܐܠܗܐ܀ ܫ. ܟܗ· ·܀·܀ ܩܪܝܢܐ
ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܒܬܪ ܩܝܡܬܐ. ܟܘ. ܗ.
ܘܗܘܐ ܒܝܘܡܐ ܕܒܬܪܗ܆ ܝܬܒ
ܗܘ ܡܘܫܐ ܠܡܕܢ ܠܥܡܐ܆
ܩܐܡ ܗܘܐ ܕܝܢ ÷ ܟܠܗ ܥܡܐ
ܩܕܡ ܡܘܫܐ ܡܢ ܨܦܪܐ܀

⁹ ܐ. ܣ. ܕܐܫܬܥܠܝܘ
ܥܠܝܗܘܢ܀ ܗ܀

αιγυπτιων = in singulari; sed cum ex uno puncto omisso super ܪ sit tota differentia, oscitantiae amanuensis do varietatem, quam nullus testis fulcit.

και εκ χειρος φαραω = sub obelo: deest H, sed omnino ac noster in ipsa forma habet P. Deest in codice metobelus, ex H apponendus post φαραω.

10. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

οτι = tam hoc refert noster, quam ος, quod legunt Hmm, inter quos affinis 72, Arm; item in textu, οτι in margine apposito, Hmm 85 et 130; AH cum ex nostro sit, nihil testatur: H per se utrumque fert.

φαραω = ※ Θ. *ille 4 qui eripuit populum de sub manu Aegyptiorum;* AH1 *qui liberavit populum ex manu Aegyptiorum*, et sic AH2 omisso *qui;* Arm Zohrab *benedictus est Dominus*, *quod eripuit populum de sub manu Aegyptiorum*, et sic Arm 1 apud Hm, nisi quod habet *qui* pro *quia*, et *ex manu* pro *de sub manu*, quod ab interprete Latino repeto; sed Arm codices aliqui et Arm. Ed. in Hm, et editio Veneta an. 1860 cum Zohrab, sed omissis *benedictus est Dominus*, *et ex manu* in Hm, ut supra. H cum nostro, sed *ille* in eo subintelligitur, et tam *quia* quam *qui* fert, sed hoc ex contextu probabilius. Metobelus demum in nostro ad finem lectionis retrahendus, ut patet, et ܗܘ *ille* Graeco ος reddendo adhibitum una cum ܕ puto.

11. ενεκεν τουτου, = sequentibus jungit cum VII, Ald, editione ipsa Romana in Tischendorf ed. 2, Arm; favet Aet: item H ex suo ipso textu interpungit.

οτι επεθεντο = Α. Σ. *quia* υπερηφανευσαντο εις αυτους, Hm 108 in Ap. pro Graeco; et ibidem et in Montfaucon οι λοιποι, υπερηφανευσαντο, quod anonyme et mutile dat et VIIm, Proprius vi vocum H isti, sed bene sensum et LXX reddunt.

12. Marg. ܟ, Sectio minor cum II**, qui tamen apponit XVIII, 1; quisnam melius fecerit nescio, cum si ex ratione rerum melius apponitur in II**, ratione extensionis Sectionum istarum ex qua videtur dirigi distributio, ut patet conferenti Syrum et II**, melius fieret in nostro.

ααρων = και ααρων, Hmm, III, VII, Augustin.; Arm cum 2 testibus Vulg in Vercellone, *Moyses et Aaron:* H cum ER.

Fin. *Explicit* (lectio Dominicae) *XXV;* cf. v. 1.

13. *Lectio Dominicae XXVI*, post Pascha, ut supra.

πας = sub obelo: deest H et Aet.

ܡܥܕܪܢܝ ܕܝܠܝ: ܘܦܨܝܢܝ ܡܢ ܐܝܕܗ
5 ܕܦܪܥܘܢ. ܘܐܬܐ ܝܬܪܘ
ܚܡܘܗܝ ܕܡܘܫܐ. ܘܒ̈ܢܘܗܝ ※ ܕܝܠܗ↙
ܘܐܢܬܬܗ ܠܘܬ ܡܘܫܐ ܠܡܕܒܪܐ. f. 59. r.
ܐܝܟܐ ܕܫܪܐ ܗܘܐ ܒܛܘܪܐ
6 ܕܐܠܗܐ. ܐܬܐܡܪ ܕܝܢ
ܠܡܘܫܐ ÷ ܟܕ ܐܡܪܝܢ↙. ܕܗܐ
ܚܡܘܟ ܝܬܪܘ ܐܬܐ ܠܘܬܟ.
ܘܐܢܬܬܐ ܕܝܠܟ ܘܬܪ̈ܝܗܘܢ ܒ̈ܢܝܟ
7 ܥܡܗ܀ ܢܦܩ ܕܝܢ ܡܘܫܐ
ܠܐܘܪܥܗ ܕܚܡܘܗܝ. ܘܣܓܕ
÷ ܠܗ↙ ܘܢܫܩܗ. ܘܫܐܠܘ ܚܕ ܠܚܕ
ܕܚ̈ܒܪܐ ※ ܒܫܠܡܐ↙ ܘܥܠܘ ܠܗ
8 ܠܡܫܟܢܐ. ܘܐܫܬܥܝ ܡܘܫܐ
ܠܚܡܘܗܝ ※ ܕܝܠܗ↙. ܟܠܗܝܢ ܐܝܠܝܢ
ܕܥܒܕ [5]ܡܪܝܐ ܠܦܪܥܘܢ ܘܠܡܨܪ̈ܝܐ
ܡܛܠ ܐܝܣܪܝܠ. ܘܟܠܗ̇ ܐܘܠܨܢܐ
ܗܘ ܕܗܘܐ ܠܗܘܢ [6]ܒܐܘܪܚܐ.
9 ܘܦܨܝ ܐܢܘܢ [7]ܡܪܝܐ. ܚܕܝ ܕܝܢ
ܝܬܪܘ ܥܠ ܟܠܗܝܢ ܛܒ̈ܬܐ ܗܠܝܢ
ܕܥܒܕ ܡܪܝܐ ܠܗܘܢ. ܡܛܠ
ܕܦܨܝ ܐܢܘܢ ܡܢ ܐܝܕܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ.

[5] ܦܝܦܝ.
[6] ܒܐܪܥܐ.
[7] ܦܝܦܝ.

αυτων = —, H, Hmm, III, VII, Ald.

4. λεγων = —, H, Hmm, III, VII, AH, CM; Aet item supponit in aliis codicibus, cum in editione suppletum sit ex codice C (cf. supra v. 3, not. I).

5. εξηλθεν = ηλθεν, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, CM, Aet, Arm.

υιοι = —+— ※ Γ. αυτου ↙, sine notis Hmm, VII, Arm; item in alio verborum ordine Hmm alii: item H.

γυνη = cum suffixo utatur, non dilutiori forma per ܕܝܠܗ, incertum num addat αυτου cum Hm 15 affini, Hm 106 et Arm, quod idem superscribitur posteriori manu in alio verborum ordine in Hm 130, qui saepe hac ratione Hexaplares lectiones offert; noster enim, licet raro, per suffixum quoque reddit pronomina Graeca personalia, et habent αυτου hic testes ulli Hexaplares. H item addit.

6. λεγοντες = sub obelo: deest H.

γυνη = —+— σου, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, AH, Arm.

7. τῳ γαμβρῳ = licet suffixo utatur, probabilius per illud reddit αυτου, cum addant H, Hmm plerique, inter quos affines 15 et 58, III, VII, Ald, Compl, Arm, et AH, si testatur cum a nostro sit.

αυτῳ = sub obelo: deest H, sed ex contextu ut LXX addit P.

αλληλους = —+— ※ εις ειρηνην ↙, sine asterisco Hm 128, Arm; εν ειρηνη Hm 15; supponit nostri lectionem AH, si vere addit *et interrogavit de salute ejus*, nec sunt ista versio praecedentium in nostro Syro ܘܫܐܠܘ ܚܕ ܠܚܕ, quibus redditur και ησπασαντο: H per se addit in fine ut noster, sed ea vox inservit cum contextu eidem sensui exprimendo quem bene reddiderunt LXX forma mutata.

8. γαμβρῳ = —+— ※ Γ. αυτου ↙, sine notis Hmm, VIIm, Ald, Compl, Arm: item H. Metobelus in codice superponitur in medio literae ܗ ante punctum.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

πασι = —, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, AH, CM, Aet, Arm.

εν τῃ οδῳ, = marg. *in terra.* H cum textu. Levis fortasse crisis voluit *in terra*, Aegypti nempe, ex contextu.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

εκ χειρος φαραω, και εκ χειρος των αιγυπτιων = —, H, Hmm, VII, AH, CM, Aet, Arm.

9. αυτοις κυριος = κυριος αυτοις, Hmm, inter quos affines 15, 58, 72, III, VII, Ald: H *Dominus Israeli.*

※ ܐܦ ܠܐܝܣܪܝܠ ܥܡܐ ܕܝܠܗ:
ܐܦܩ ܓܝܪ ܡܪܝܐ ܠܐܝܣܪܝܠ.
2 ܡܢ ܡܨܪܝܢ. ܘܢܣܒ ܝܬܪܘ
[1]ܚܡܘܗܝ ܕܡܘܫܐ: ܠܨܦܘܪܐ
ܐܢܬܬܗ ܕܡܘܫܐ: ܡܢ ܒܬܪ

[1] ܚܡܝܐ ܗܘ ܕܐܝܬ ܠܗ
ܚܡܝܐ.

3 [1]ܡܦܢܝܢܘܬܗ: ܘܠܬܪܝܢ ܒܢ̈ܝܗ ܕܝܠܗ:
ܕܫܡܗ ܕܚܕ ܓܪܫܘܡ: ܡܢ ܐܡܪ
ܕܬܘܬܒܐ ܐܝܬܝ ܗܘܝܬ ܒܐܪܥܐ
4 ܢܘܟܪܝܬܐ: ܘܫܡܗ ܕܐܚܪܢܐ
ܐܠܝܥܙܪ: ܐܠܗܗ ܓܝܪ ܕܐܒܝ

[1] ܐ. ܬ. ܒܬܪ ܫܘܕܪ̈ܐ
ܕܝܠܗ̇.
ܣ. ܐܝܟ ܫܒܥܝܢ.

ut LXX. In Syro ex usu linguae lectio Symmachi et textus eadem voce redduntur, ut factum in alia voce supra IX, 32. Omnes fert H sine vocalibus sumptus in multiplici vocis significatione; cf. et infra v. 2. Ante ܗܘ in codice rasura paullo altior basi literarum, ex quo non litera, sed index fortasse alter alterius lectionis marginalis erat.

κυριος 1⁰ = ─┼─ ※ μωυση και ✓, sine ast. Hmm 58, 72; τῳ μωσῃ και Hm 15, quod noster aeque reddit ac Aet in codice C; item liberius in forma AH et Arm: ut noster H.

2. ελαβε δε = και ελαβεν, Hmm: H utrumque fert.

ο γαμβρος = marg. ο γαμϐρος, *ille cui est gener*, ut ex contextu interpretandum; varia est enim, vel potius generalior et ex uno contextu definienda vocis significatio in Graeco et in Syro: H Masorethico consonat ista interpretatio nostri. Cf. et supra v. 1, et pag. 121, et III, 1. Ex Graeco versum hoc scholion patet ex ipsius conditione, ex qua in Syro absurdum quid se offert, cum vox per eandem explicetur. Interpres vero ex variis vocis γαμϐρος significationibus eam elegit, quae contextui non convenit; nisi vel ܚܡܝܐ primum et γαμβρος generica notione *affinis* sint interpretanda, vel potius pro primo ܚܡܝܐ reponendum ܚܬܢܐ, quod ratio scholii postulare videtur.

αφεσιν = Α. Θ. *post dimissiones* αυτης. Σ. *ut LXX*. Montfaucon anonyme εξ αποστολης αυτης, ex codice Regio et Drusio, et noster quidem ex contextu redderet hanc lectionem; sed alius codex apud eundem item anonyme εξαποστολην, quod praemisso μετα την aeque redderet noster, imo literalius, at semper adesset numeri diversitas. Ex vi radicis H omnes reddunt, vel numerum Aquila et Theodotio, quem jure potuerunt negligere alii. Servilitas Aquilae me movit, ut puncta *ribui* judicarem duo puncta literae ܪ̈, neque alterum ut diacriticum sumerem, quo vox nostra caret Eccle. VIII, 8, Jer. XXXII, 36, Baruch II, 25 in textu et in margine. In Graeco vero apud Montfaucon nil mirum, quod ex textu numeri mutatio intercesserit, ut alibi factum in similibus, cf. V, 3, XII, 41, 42. Illas enim a Montfaucon allatas lectiones, anonymas licet, Aquilae et Theodotionis censeo, ut plures ejusmodi, cum LXX sine varietate, quae ad rem nostram faciat, in Hm, et Symmachus aliter legant, pro ceteris vero versionibus antiquis V, VI et VII vix vestigium VIae in nostro, VII, 19, occurrit, ut uni ex illis has tribuam. Quae ipsae in unam, εξαποστολην, puto, recidunt, quae seorsim posita ex textu LXX, et ex rarissimo usu vocis, quae etiam in praeposito εξ ansam mutationi praebebat, demum facta est εξ αποστολης. Meam autem conjecturam firmat locus Es. XXVII, 8, ubi vocem ejusdem stirpis ac significationis, solum forma diversam, per εξαποστολη reddit Theodotio, ut hic fecit, nec ibi ansa est separationi syllabae εξ ex loci conditione.

3. αυτης = αυτου, Hmm plerique, inter quos 15, 58, 72, III, VII (in quo VIIm αυτης), Ald, Compl, AH, CM, Aet in cod. C (coll. Append, pp. 10, 26): H ut ER, sed ut noster unus codex Kennicott.

ܫܠܡ. ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܟܗܢ̈ܐ ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ.

XVIII, 1. .ܝܚ. ܫܡܥ ܕܝܢ ⁸ܝܬܪܘ ܟܘܡܪܐ

⁸ ܐ. ܝܬܪܘ.

ܗ. ܠ. ܐܝܟ ܡܫܠܡܢܐ.

⁹ ܕܡܕܝܢ

⁹ܕܡܪܝܐ: ¹ ²ܗܘ ܚܡܘܗܝ ܕܡܘܫܐ:

ܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܥܒܕ ܡܪܝܐ ※ ܠܡܘܫܐ

¹ ܘܗܟܢ ܠܝ ܕܡܕܝܢ.

² ܐ. ܚܡܐ.

ܗ. ܚܡܘܗܝ.

ܠ. ܐܝܟ ܡܫܠܡܢܐ.

in margine vero sinistro: *et* οι Γ. *Madian.* Cum istis H. Nostri vero lectio prorsus inaudita orta videtur ab homine Syro, qui Jethro esse sacerdotem veri Dei voluerit indicare contra opinionem S. Ephraemi, qui Jethro a veri Dei cultu alienum dixerat ante hunc cum Moyse congressum (Opp. Syr. I, 200, 220), quod et Targum Jonathanis supponit infra v. 6, 7, supra IV, 24, 25, in quo postremo versu cum eo facit etiam Targum Hierosolymitanum. Et scriptura quidem Syriaca facilius admitteret mutationem ex literarum similitudine ܕܡܕܝܢ et ܕܡܪܝܐ; sed obstaret margo ΠΙΠΙ, qui jam in Graeco suo ista legisse nostrum Interpretem suaderet; nisi ex ܕܡܪܝܐ textus apposuerit ܕܡܕܝܢ amanuensis, quod vel a Syro vel a Graeco amanuensi (κυριος ΠΙΠΙ) alibi factum; cf. XV, 2. Mire vero lectio trium Interpretum innuere videtur in Graeco textu, ac proin in Syro ܕܡܕܝܢ μαδιαν, quod tamen nullus Graecus Hm legit, sed μαδιαμ, quod a nostro mutari in illud ratione ejus orthographiae ex P vidimus jam supra II, 15, et IV, 19. Hoc quidem confirmaret a Syro amanuensi repetendam esse lectionem nostri singularem et marginale ܕܡܕܝܢ, cum Interpretem Paulum Telensem lectio Interpretum satis moneret de errore Graeci libri, si jam in eo fuisset. Cum tamen et alibi serviliter ipse quoque reddat Graecum suum, licet absonum quid inde in Syrum induceret, ut supra I, 11, IV, 19, IX, 32, infra in hoc ipso versu et v. 2, nil certi inde desumere licet. Demum lectio ܕܡܕܝܢ in codicis margine dextro scribitur contra ac fit in folio recto, puto quia margo sinister aliis lectionibus jam praeoccupatus fuerat.

ο γαμβρος = Α. νυμφευτης. Σ. πενθερος. Θ.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

16. οτι = praemittit ※ Γ. και ειπεν ↙, sine notis Hm 128, AH, Aet in codice C, Arm: item H.

χρυφαιᾳ = ÷ ※ Γ. κυριου ↙, sine notis Hmm 15, 58, 72, et praemittunt AH, et Arab 3 in Hm. Marg. vero ΠΙΠΙ. H non *Jehovah,* sed *Jah* addit, quod vertere solent LXX per κυριος; de ΠΙΠΙ inde apposito cf. supra XV, 2. LXX vero in χρυφαιᾳ forte legissent יה conjunctum cum כס, sed cf. Criticos ad h. l., inter alios De Rossi ad calc. t. IV *Varr. Lectt.*

πολεμει = punctum post vocem paullo dubium est ex atramenti specie. Sed punctum ex lectione sua potuit utique et scriptor codicis apponere: H aliter legit.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah,* sed in alia textus conditione.

Fin. *Explicit XXIV. Explicit*, lectiones scilicet vv. 1 et 8.

XVIII, 1. *Lectio Dominicae XXV*, post Pascha, ut supra. Et marg. *Capitulum V.*

ιωθορ = Α. *Jethro.* Σ. Θ. *ut LXX.* Infra v. 5, in Montfaucon, Α. ιεθρω, sed Hm Ap. ιεθρο. Σ. ιωθορ, ut hic et ibi etiam LXX in ER; nam lectio nominum propriorum Graece passim mutata et corrupta. Noster vero nec variam lectionem Aquilae distinguit, licet utramvis supponit, in Symmacho vero et LXX, a Pescito mutuatus scripturam, quamnam in LXX et in Symmacho proinde legerit non indicat, et eam, quam in Graecis libris de Symmacho notam reperit, serviliter transtulit in suam versionem, licet absonum quid in ea exurgat post mutationem scripturae LXX ex Pescito. Simile vide supra IV, 19.

μαδιαμ = *Domini;* et marg. dextro ΠΙΠΙ:

ܡܬܚܝܠ ܗܘܐ ܥܡܠܝܩ.
ܐܡܬܝ ܕܝܢ ܕܡܪܟܢ ܗܘܐ
ܠܐܝܕܐ ※ܐܝܕܘܗܝ↙. ܡܬܚܝܠ ܗܘܐ
ܥܡܠܝܩ. ܐܝ̈ܕܘܗܝ ܕܝܢ ܕܡܘܫܐ 12
ܝܩܝܪ̈ܢ ܗܘ̈ܝ. ܘܟܕ ܢܣܒܘ ܟܐܦܐ
ܣܡܘ ܠܬܚܬܘܗܝ. ܘܝܬܒ ܗܘܐ
ܥܠܝܗ̇. ܘܐܗܪܘܢ ܘܚܘܪ ܡܣܡܟܝܢ
ܗܘܘ ܐܝ̈ܕܘܗܝ ܕܝܠܗ. ܡܟܐ ܚܕ
ܘܡܟܐ ܚܕ. ܘܗ̈ܘܝ ܐܝ̈ܕܘܗܝ
ܕܡܘܫܐ ܕܫܪ̈ܝܪܢ ܥܕܡܐ
ܠܡܥܪ̈ܒܝ ܫܡܫܐ܀ ܘܗܦܟ 13
ܝܫܘܥ ܠܥܡܠܝܩ ܘܠܟܠܗ ÷ܠ↙ܥܡܐ

ܕܝܠܗ ܒܩܛܠܐ ܕܣܝܦܐ܀
14 ܘܐܡܪ ⁴ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
ܟܬܘܒܝܗ ܠܗܕܐ ܠܥܘܗܕܢܐ
ܒܟܬܒܐ ܘܣܝܡ ܒܐܕ̈ܢܘܗܝ ܕܝܫܘܥ.
ܡܛܠ ܕܡܠܚܫ ܐܠܚܫ ܕܘܟܪܢܗ
ܕܥܡܠܝܩ. ܡܢ ܗܘ ܕܬܚܝܬ ܫܡܝܐ܀
15 ܘܒܢܐ ܡܘܫܐ ܡܕܒܚܐ.
ܘܩܪܐ ܫܡܗ ܕܝܠܗ. ⁵ܡܪܝܐ
16 ܓܘܣܝ ܕܝܠܝ. ※ܘܐܡܪ↙ ܡܛܠ f. 59. r.
ܕܒܐܝܕܐ ܟܣܝܬܐ ※⁶ܕܡܪܝܐ↙ ܡܩܪܒ.
⁷ܡܪܝܐ ܥܠ ܥܡܠܝܩ ܡܢ ܕܪܐ
ܠܕܪܐ. ܐ. ܥܐ. ܠ. ܢܗ. ܦܣܘܩܐ

⁴ ܦܫܝܛܐ.
⁵ ܦܫܝܛܐ.
⁶ ܦܫܝܛܐ.
⁷ ܦܫܝܛܐ.

11. χειρας 1° = + ※ Γ. αυτου ↙, sine notis Hmm 15, 72, Ald, Arm; sub asterisco conjecturali ch. min. Alex.: addit item H.

χειρας 2° = + ※ Γ. *ejus* ↙, sine notis Arm; αυτου sub ast. conj. ch. m. Alex.: habet H.

12. βαρειαι = videtur addere *erant*, quod praeponit Cyprianus; sed cum testes Graeci desint, nec pleniori qua solet forma per ܐܝܬ.. utatur, ex perspicuitate sic versum puto. H omittit, nec enim solet ista exprimere.

13. ετρεψατο = *vicit* cum AH. Utrum legerit noster ετρεψατο, quod omnes Hmm habent, an ετροπωσατο, quod innuit codex Neapolitanus in Capitulis (cf. supra p. 117), hoc adhibens pro ετρεψατο, quod exhibet editio eorum in S. Joh. Chrys. Opp. VI, 328, C, non definio. Desunt enim exempla certa rationis qua noster illud vertat, cum in altero loco Num. XIV, 45, qui unus conferri potest, vertat quidem noster per ܗܦܟ, ut hic, sed Hm XI ibi habet ετροπωσαντο: hoc vero verbum per ܗܦܟ reddit Jud. XX, 36, 39, 3 Reg. XXII, 35, Dan. VII, 21; et nomen τροπη per ܗܘܦܟܐ infra XXXII, 18; sed aliter verbum Judic. XX, 35, Psalm. LXXXVIII, 23. Glossae vero Hesychii (cf. ad XVI, 31) una cum Suida utrumque verbum etiam per νικαω interpretantur. Cf. et Schleusner sub τροποω. H favet huic interpretationi.

και παντα τον = και παντα ÷ τον ↙; H omittit παντα, ideo post primum ܠ retrahendus obelus, ex quo et imperfecta expressio articuli per idioma necessario caderet, qui tamen in H quoque ex forma subintelligitur, et quatenus praemissum את reddit articulus Graecus satis refertur in ܠ praemisso. Aet omittit παντα. Ex duplici ܠ videtur amanuensis noster retraxisse obelum.

14. ειπε δε = και ειπε, Hmm, III, VII, Cyprian. *bis*, CM: utrumque fert H.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ιησοι = ιησου, H, Hmm, inter quos affines 15, 58, 72, III, VII, Ald, Compl. In Graeco quidem ιησου et pro dativo casu adhibetur in codicibus et editionibus, ut apparet vel ex v. 9 supra in apparatu Hm, sed hanc lectionem habebat utique noster, ut suam versionem proferret.

15. κυριῳ = —, H, Hmm, III, VII, AH, CM; favet Augustin.; Hm X omittens in textu habet κυριου in marg.

ܐܝܬܘܗܝ ²ܡܪܝܐ ³ܒܢ ܐܘ ܠܐ܂ ܡ܀

8 ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܥܣܪܝܢ
ܘܐܪܒܥܐ ܕܩܝܡܬܐ܂ ܡ܀ ܐܬܐ ܕܝܢ ܥܡܠܝܩ
ܘܩܪܒ ܗܘܐ ※ܠܘܬ ↙ ܐܝܣܪܝܠ
9 ܒܪܦܝܕܝܢ܂ ܡ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܘܫܐ
ܠܝܫܘܥ܂ ܓܒܝ ܠܟ ܓܒܪܐ܂
ܘܦܘܩ ܩܪܘܒ ܩܪܒܐ ܠܥܡܠܝܩ
ܠܥܡܠܝܩ ܠܡܚܪ܂ ܘܗܐ ܐܢܐ ܩܐܡ

³ ܐ. ܠܓܘ ܕܝܠܢ܀
ܬ. ܒܡܨܥܬܐ ܕܝܠܢ܀

ܐܢܐ ܥܠ ܪܝܫܗ ܕܓܒܥܬܐ܂
ܘܚܘܛܪܐ ܕܐܠܗܐ ܒܐܝܕܝ ܕܝܠܝ܂ ܡ܀
10 ܘܥܒܕ ܝܫܘܥ ܐܝܟ ܡܐ ܕܐܡܪ
ܠܗ ܡܘܫܐ܂ ܘܢܦܩ ܩܪܒ ܠܥܡܠܝܩ
ܠܥܡܠܝܩ܂ ܡ܀ ܘܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ
ܘܚܘܪ ܣܠܩܘ ܥܠ ܪܝܫܗ
11 ܕܓܒܥܬܐ܂ ܡ܀ ܘܗܘܐ ܕܐܡܬܝ ܕܡܪܝܡ
ܗܘܐ ܡܘܫܐ ܠܐܝ̈ܕܘܗܝ ※ ↙ܕܝܠܗ܂ f. 58. v.

ܣ. ܐܝܟ ܫܒܥܝܢ܀
ܐܝܬܘܗܝ.

time Symmachus et Theodotio, durius demum sed a vi H non recedentes LXX; transponit vero cum nostro H, sed cum ER P, et Vulg, in qua tamen plures testes cum Amiatino ut H.

εποιησε δε μωυσης ουτως = και εποιησεν ουτως μωυσης, Hmm 15, 72, Euseb. in Ps. 469, 502, Arm; και εποιησε plures Hmm, III, VII, Ald, CM; ουτως μωυσης Hm 58: cum nostro H, sed transponunt cum ER μωυσης ουτως unus codex H Kennicott, Vulg et P in Pa, PJ, PP, PL, sed PA cum H.

7. πειραζειν = ⸓ ※ αυτους ↙, sine notis Euseb. in Ps. 469, 503, Arm, et sub asterisco conjecturali ch. min. Alex.; addit αυτον Hm 58 affinis, qui ex contextu legere debet αυτους: cum nostro H.

κυριον et κυριος = marg. *Jehovah* semel pro duplici textus voce eodem indice instructa: H utrobique *Jehovah*. Casus differentiae nulla solet ratio haberi, neque est in marginali voce sive Graeca, sive Syra. Ceterum et alibi duplici, imo vel multiplicato indici ad vocem eandem in textu pro eadem lectione marginali semel ista apponitur; cf. supra III, 4, cujus loci exemplis alia nunc plura possem addere.

εν ημιν = Α. *introrsum nostri*. Θ. *in medio nostri*. Σ. *ut LXX*. *Est*. Omnes aeque H reddunt, sed vocem H strictius Aquila. Quoad *Est*, sic exhibitum in codice, videtur potius cum tota nota de Symmacho retrahendum ante aliorum Interpretum lectiones, cum referatur voci εστι praecedenti; nisi nota marginalis duplex confusa fuit. Deest tamen index ad εστι textus. Ceterum εστι et H habet. Post ܡܫܬܠܡ in nota de Symmacho sic ✣, quod puto appositum ab oscitante amanuensi, cum sic ordinario finiantur similes notae, nihil sequente.

Fine. *Explicit*, lectio incipiens XVI, 33.

8. *Lectio Dominicae XXIV*, post Pascha, ut I, 1, et alibi passim.

ισραηλ = ※ Σ. προς ↙ ισραηλ, sine notis Hm 15; praepositionem praemittit et H, liberius, sed sensu manente, commutata in nostro, et propius adhuc nostro unus codex H Kennicott; sed bene et LXX dederunt.

ραφιδειν = ραφιδειμ, Hm 15 affinis, Cyrill. Alex. VI, 261, nisi ex literis M et N confusis orta in eo lectio, cum I, ι, 88 legat ραφδιν (sic); ραφιδιμ, Hmm 75, 82; utrumvis refert Arm, ut et noster; cf. supra v. 1. H cum nostro; P vero ut v. 1. ܪܦܝܕܝܢ.

9. τῷ ιησοι = προς ιησουν, Hm 15: H cum nostro, sed cum ER tres codices H Kennicott; sed reapse idem sunt omnes.

δυνατους = —, H, Hmm, III, Ald, AH, codex Latinus E in Vercellone, Cyprian., CM, Aet; habet in marg. Hm X, et superscribitur alia manu in Hm 130.

10. εξελθων = —, Hmm, III, VII, in quo habet VIIp, Ald, AH, codex Lat. E in Vercellone, Aet, Arm: item H, sed P favet ER.

4 ܩܥܐ ܕܝܢ ܡܘܫܐ
ܠܘܬ ⁸ܡܪܝܐ ܟܕ ܐܡܪ. ܡܢܐ
ܐܥܒܕ ܠܥܡܐ ܗܢܐ. ܥܘܕ
÷ ܩܠܝܠ ܘܪܓܡܝܢ ܠܝ. ܘܐܡܪ ⁹ܡܪܝܐ
ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܥܒܪ ܩܕܡ ܥܡܐ.
ܣܒ ܕܝܢ ܥܡܟ ܡܢ ܩܫܝܫܐ
ܕܥܡܐ. ܘܫܒܛܐ ※ ܕܝܠܟ↙: ܒܗ
ܕܡܚܝܬ ܠܢܗܪܐ. ܣܒ ܒܐܝܕܐ
6 ܕܝܠܟ ܘܬܐܙܠ. ܗܐ ܕܝܢ ܐܢܐ

ܩܐܡ ܐܢܐ ¹ܩܕܡ ܕܐܢܬ ܠܬܡܢ
ܥܠ ܟܐܦܐ ܒܚܘܪܒ. ܘܬܡܚܐ
ܠܟܐܦܐ ܘܢܦܩܘܢ ܡܢܗ ܡ̈ܝܐ
f. 58. r. ܘܢܫܬܐ ܥܡܐ.܀ ܘܥܒܕ ܗܟܢܐ
ܡܘܫܐ ܩܕܡ ܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ.܀
7 ܘܩܪܐ ܫܡܗ ܕܕܘܟܬܐ ܗܝ
ܢܣܝܘܢܐ ܘܨܝܪܐ. ܡܛܠ ܨܝܚܘܬܐ
ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ ܘܡܛܠ ܕܢܣܘ
※ ܠܗܘ↙ ²ܠܡܪܝܐ ܟܕ ܐܡܪܝܢ. ܕܐܢ

⁸ ܦܝܦܝ.
⁹ ܦܝܦܝ.

¹ ܐ. ܒܦܪܨܘܦܐ ܕܝܠܟ.
ܣ. ܬ. ܩܕܡܝܟ ܀
² ܦܝܦܝ.

que, III, VII, Ald, Compl, Euseb. in Ps. 469, Augustin., codex Lat. E in Vercellone, CM, Aet, Arm.

ραβδον = ÷ ※ Γ. σου ↙, sine notis Hmm 15, 72, Arm; item Aet, si testatur; anonyme και την βακτηριαν σου Montfaucon, qui Aquilam subobscure innuit ut auctorem lectionis: item addit H.

6. οδε εγω = *ecce autem* εγω; ιδου εγω, Hmm 76, VIIm, Compl, Procopius in codice Bibl. Ambrosianae *Q.* 96. *Sup.*; ιδε εγω, Eusebius in Ps. 469, non ιδου εγω juxta Hm; ωδε εγω, Hmm, inter quos affines 58, 72, Philo saepe apud Hm, Eusebius in Ps. 502; ωδε καγω Hm 107; εγω δε Hm 106, codex Lat. E in Vercellone, Slav. in Hm, CM; *et ego* AH, Ar. 3. Hm; alterutrum Arm; II demum in editione Mai, ex serioribus accentibus codicis fortasse, ὁ δὲ ἐγὼ; quid legerit noster Interpres ex istis non ausim definire, sed in versione de P pendere videtur, quae habet ܘܗܐ ܐܢܐ *et ecce ego:* H *ecce ego.*

εκει προ του σε = προ του σε εκει, Hmm, Euseb. in Ps. 469, 502, AH, male vertens tamen. Et marg. ad προ του σε, A. *in facie tui.* Σ. Θ. εμπροσθεν σου cum Hm 108 pro Symmacho tantum in Ap. Aquila etymon quoque H sectatus suo more reddidit, op-quia non omnino eadem erat, licet sensu contextus eodem, ideo obelo quoque notatam fuisse? Duplex quidem nota conjuncta non inusitata in textu Hexaplari et Graeco et Syro, et apud Graecos Grammaticos (cf. ad Gen. XLVII, 4), quae quidem in Syro-Hexaplari, vel juxta scribitur, ut Prov. XX, XXIV, vel superponitur, ut Prov. XVII, 21 (※ et ⁓), XXII, 14 (⁓ et ÷), qui duo loci, male editi a Middeldorpf, indigent inquisitione, quae suo loco instituetur. An potius noster locus esset corrigendus ܠܝ↙※ܠ↙ܠܗ÷, ÷ *nos* ↙ ※ *me* ↙? Sed tunc cur sequentia intacta manserunt?

κτηνη = ÷ ημων, Hmm, Ald, Arm: H *mea*, cf. in not. praecedenti.

4. κυριον = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

5. Marg. ΙΘ, Sectio minor, cum II**, in quo tamen initio versus praecedentis apponitur, nisi id factum in eo ab editore, quia e regione lineae sequentis, ubi incipit v. 5, est lectio serior.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

τουτου = —, Hmm, III, VII, Euseb. in Ps. 469, AH, Augustin., codex Latinus E in Vercellone, Aet, sed ex ejus contextu nescio an testetur: H item, sed cum ER unus codex H Kennicott.

σεαυτω = μετα σεαυτου, H, Hmm pleri-

ܕܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ ܡܢ ܡܕܒܪܐ
ܕܣܝܢ: ܐܝܟ ܡܫܪܝܬܐ
ܕܠܗܘܢ ܒܝܕ ܡܠܬܗ ⁴ܕܡܪܝܐ.
ܘܫܪܘ ⁵ܒܪܦܝܕܝܢ. ܠܐ ܐܝܬ
ܗܘܐ ܕܝܢ ܡ̈ܝܐ ܠܥܡܐ ܠܡܫܬܐ.
2 ܘܡܬܚܪܐ ܗܘܐ ܥܡܐ ܥܡ
ܡܘܫܐ ⁶ܘܐܡܪܝܢ ܗܘܘ. ܗܒ
f. 57. r. ܠܢ ܡ̈ܝܐ ܐܝܟܢܐ ܕܢܫܬܐ. ܡܝܘ. ܡܝܘ.

ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ ܡܘܫܐ. ܡܢܐ
ܡܬܚܪܝܢ ܐܢܬܘܢ ܥܡܝ. ܘܡܢܐ
3 ܡܢܣܝܢ ܐܢܬܘܢ ⁷ܠܡܪܝܐ. ܨܗܐ
ܕܝܢ ܬܡܢ ܥܡܐ ܠܡ̈ܝܐ. ܘܪܛܢ
ܗܘܐ ܥܡܐ ܥܠ ܡܘܫܐ ܟܕ
ܐܡܪܝܢ. ܡܛܠ ܡܢܐ ܗܕܐ.
ܐܣܩܬ ܠܢ ܡܢ ܡܨܪܝܢ. ܠܡܩܛܠ
※ ܠܢ ܘܠܒܢ̈ܝܢ ܕܝܠܢ ܘܠܒܥܝܪܐ ܕܝܠܢ

⁴ ܦܝܦܝ.
⁵ ܘܗܢܘܢ ܓ̈. ܐܝܟܢܐ
ܕܗܢܘܢ ܫܒܥܝܢ ܗܘ
⁶ ܟܕ ܐܡܪܝܢ.
⁷ ܦܝܦܝ.

2. λεγοντες = sic marg.; in textu και ελεγον, H, Hmm plures, III, VII, Ald, Euseb. in Ps. 502, CM.

δος = in ima pagina interius nota Quinternionis ܝ, VII.

κυριον = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

3. εκει 2⁰ = —, H, Hmm plerique, III, VII, Ald, Compl, AH, Augustin., CM, Aet omisso et ο λαὸς, Arm, in quo ulli habent.

προς μωυσην = επι μωυσην, H, Hmm plerique cum affinibus 15, 58, III, Ald, Compl; favet in Aet codex C. Sic enim nostrum legisse, licet quoad sensum idem sit utraque Graeca lectio, arguit usus nostri vertendi προς per ܠܘܬ, ut v. 2, et alibi.

ημας 2⁰ = sub asterisco; super asterisco vero macula, vel nota erasa; quem dedi tamen asteriscum suo loco scribitur et prima manu. H *me*, ut etiam proxime et *filios meos et pecora mea*, licet praecedat *ascendere fecisti nos*, quocum consentiunt HS, Sam, Abus, Onk, Pers, Ven, sed duriorem prima fronte lectionem commutarunt ut LXX etiam Jon literalis Interpres in hoc loco, P, Vulg, Ar. Ex his obscura est ratio asterisci in nostro; ημας nullus testis LXX omittit ac ideo vix deesse poterat Origeni in libris Graecis, ut asterisco suppleretur. An rasura, quam innui, vera est rasura super asterisco, in qua fuisset nota obeli, ut indicaretur asterisco voculam extare in H, sed dice lectionum Proverbiorum in codice Musei Britannici *Add.* 14445, ex Assemani, *Bib. Laur. Cat.* p. 11, Syr. XXV, et Cat. Bib. Vat. II, 85, si testatur liber diversi ritus.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

ραφιδειν = ραφιδειμ cum Hm 15, seu, quod idem est nec a nostro distinguitur, ραφιδιμ cum Hm 82, et Eusebio in *Onomastico* sub voce, qui tamen ibidem sub Σιν legit ραφιδειν, ut etiam in Ps. p. 469, sed Hieronymus etiam sub Σιν legit bis ut et sub voce, semper *Raphidim*, et sic et alibi apud Sabatier, et Anonymus apud Ambrosium, et Arm; facilis alioquin erat in Graeco commutatio. H ut noster, qui ceteroquin nullatenus, ut mos fere illi est in nominibus propriis (cf. supra VI, 14), a P hic pendet, quae legit ܪܦܝܕܝܡ, fortasse ex forma sua pluralium nominum masculinorum ܝܢ pro H ים, ut factum est etiam in nomine ܡܨܪܝܢ. Marg. autem: *Etiam* οἱ Γ. *sicut* οἱ *LXX*, nempe Hexaplaris textus prouti et a nostro et ab allatis aliis illius testibus affertur; ex H enim aequum est eos legisse contra lectionem LXX ραφιδειν, primaevam, ut apparet ex tot testibus Hmm.

τῳ λαῳ πιειν = πιειν τῳ λαῳ, H vix forma discedens, Hmm, inter quos affines 15, 58, 72, Euseb. in Ps. 469, 502, sed alibi in Hm ut ER, Arm; favet Latinus codex E in Vercellone.

ܗܒ ܩܣܛܐ ÷ ܕܕܗܒܐ ↙ ܚܕܐ :
ܘܐܪܡܐ ܒܗ̇ ܡܠܐ ܓܘܡܪܐ ܡܢ
f. 57. r. ܡܢ ܡܢܢܐ· ܘܬܣܝܡܝܘܗܝ ܩܕܡ
ܐܠܗܐ ܠܡܛܪܬܐ ܠܕܪ̈ܐ ܕܝܠܟܘܢ·
34 ܒܗܘ ܐܝܟ ܕܦܩܕ ܡܪܝܐ ܠܡܘܫܐ·
ܘܣܡ※ܗ↙ ܐܗܪܘܢ ܩܕܡ
35 ܣܗܕܘܬܐ ܕܠܡܛܪܬܐ·ܡܢ· ܒܢ̈ܝܐ
ܕܝܢ ܕܐܝܣܪܐܝܠ· ܐܟܠܘ ܡܢܢܐ

ܐܪ̈ܒܥܝܢ ܫܢ̈ܝܢ· ܥܕܡܐ ܕܐܬܘ
ܠܐܪܥܐ ܡܬܡܥܡܪܢܝܬܐ ܡܢܢܐ
ܐܟܠܘ· ܥܕܡܐ ܕܐܬܘ ܠܡܢܬܐ
ܦܢ̈ ܕܦܘܢܝܩܐ·ܡܢ· ܓܘܡܪܐ ܕܝܢ ܚܕ ܡܢ
ܐܫܩ ܣܛ ܥܣܪܐ ܕܬܠܬܐ ܣܐ̈ܬܐ ܐܝܬܘܗܝ
XVII, 1 ܗܘܐ·ܡܢ· ܫܠܡ· ܩܪܝܢܐ ܕܬܠܬܐ
ܒܫܒܐ ܕܫܒܘܥܐ ܪܒܐ· ·ܡ·ܚ·ܚ·ܡ·
ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܠܥܕܬܐ

ܚܕܬܐ. Quonam vero die commemoratio ista fieret, non liquet ex nostro libro. Inter diem Nativitatis Domini et Dominicam proxime sequentem ponunt index serior lectionum codicis I Laurentiani in Assemani, l. c. pp. 4, XVIII, et index lectionum Proverbiorum secundum textum LXX, nostrum nempe (cf. supra p. 114), compactus cum codice Musei Britannici, *Add.* 14445; qui indices ambo a Jacobitis confecti sunt, ut de primo apparet ex Assemani Catalogo p. 10, et de altero indicat usus illius versionis Jacobitis proprius. Ab illis autem indicibus paulum discedunt Nestorianorum libri in Catal. Bibl. Vat. II, 175, 190, 197, qui ad feriam VI post Dominicam subsequentem Nativitatem Domini retrahunt. Syri Graeci demum, postquam festum peculiaris commemorationis Deiparae celebraverint die 9 Julii, Cat. Bib. Vat. 131, diem emortualem celebrant die 15 Augusti ibidem, 133, et 100, 170. In tabulis demum ad calcem N. Test. ed. Widmanstadii, Jacobitici ritus (cf. ad XV, 22), in ea Evangeliorum *Memoria* et *Festum Deiparae* celebrari apparet mense Augusto, in altera sequente de Deipara lectiones assignantur post Nativitatem Domini, et idem dies arguitur ex tabula tertia, contra epocha primae tabulae argueretur ex tabula ultima: ex quibus inferre licet duplicis Festi lectiones assignari. Sed in indice nostro codici praefixo inter Dominicam ante Nativitatem Domini et illam post Epiphaniam deest nota istius lectionis, aliae vero notae a I ad XLVIII perierunt.

χρυσουν = sub obelo: deest H.

εμβαλε = εμβαλεις cum Hm 59, de more non affini, H ipso contradicente; sensu permittente, imo eodem fere manente videtur commutata forma pro ܘܐܪܡܐ και εμβαλε.

του = ܡܢ in fine paginae scriptum oscitanter repetitur initio sequentis.

αυτο = αυτον cum Hm 53, de more non affini, sed fortasse alii codices idem legentes fugerunt oculos collatorum, nisi et ille corrupit αυτον ex αυτο. H cum lectione αυτο facit, sed ܘܐܣܝܡܗ P in PA et marg. codicis in Wiseman, *Hor. Syr.* p. 225.

34. απεθηκεν = ÷ ※ αυτο ↙, sine ast. Hmm 15, 72, 108, Compl, AH, Slav. in Hm, Aet in codice C, Arm: item H. In codice asteriscus est super litera ܗ.

35. ετη τεσσαρακοντα = transponit cum H, et Hmm 15, 72, 82, Arm.

την οικουμενην = γην οικουμενην, Hmm plures, III, VII, Ald, Augustin.; supponunt codex Latinus E in Vercellone, CM, Aet, Arm, si versiones testantur: cum nostro H, sed γην omittit unus codex H Kennicott. Ceterum de commutatione in Graecis inter την et γην cf. ad Gen. XXXII, 3, et in Hm Ex. VI, 13, VII, 4, IX, 24, etc.

εφαγοσαν το μαν = το μαν εφαγον, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, Augustin.; favet Arm.

36. Marg. *Stichi MCCC.* Literae ܫܩ ex parte, praesertim ܐ passae sunt in codice.

Fin. *Explicit;* lectioni v. 22 refertur, cum *Explicit* pro lectione v. 33 occurrat infra XVII, 7.

XVII, 1. *Lectio* (diei) *tertiae in hebdomada hebdomadis magnae;* nempe hebdomadis Passionis Domini, ut luculenter patet ex in-

ܐܢܫ ܡܢ ܕܘܟܬܐ ܕܝܠܗ ܒܝܘܡܐ
30 ܫܒܝܥܝܐ. ܘܫܒܬ ܥܡܐ ܒܝܘܡܐ
31 ܫܒܝܥܝܐ܀ ܘܩܪܘ ܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ
ܫܡܗ ܕܝܠܗ ܡܢܢܐ. ܗܘ ܕܝܢ
ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܐܝܟ ܙܪܥܐ
ܕܟܘܣܒܪܬܐ ܚܘܪܐ. ܘܛܥܡܬܗ
ܕܝܢ ܕܝܠܗ ¹ܐܝܟ ܚܒܝܨܐ ܒܕܒܫܐ܀
32 ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܘܫܐ. ܗܢܐ ܗܘ

¹ ܐ. ܐܝܟ ²ܐܣܘܠܝܢ.
² ܐܣܘܠܝܢ ܡܐܣܘܠܝܬܐ

ܡܠܬܐ ܗܝ ܕܦܩܕ ܡܪܝܐ. ܡܠܝ
ܥܘܡܪ ܡܢ ܡܢܢܐ ܠܡܛܪܬܟܘܢ
ܠܕܪ̈ܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܚܙܘܢ
ܠܚܡܐ. ܗܘ ܕܐܘܟܠܬܟܘܢ ܐܢܬܘܢ
ܒܡܕܒܪܐ. ܟܕ ܐܦܩܬܟܘܢ ³ܡܪܝܐ
33 ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ܀ ܩܪܝܢܐ
ܒܕܘܟܪܢܐ ܕܝܠܕܬ ܐܠܗܐ.ܘ.܀܀
ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܠܐܗܪܘܢ.

ܕܘܟܪܢܐ ܡܢ ܫܢ̈ܝܐ ÷

³ ܦܝܦܝ.

παρ' εαυτῳ; itemque marg. et textu Hm 85; ut noster in textu Hmm; praemittunt item lectioni ER Hm 128, VII, Ald, et sic fere codex Latinus E in Vercellone; addunt vero item cum Compl alii Hmm, inter quos affines nostro 58 et 15 (sic enim ejus εαυτων corrigo, quod ex amanuensis vel collatoris oscitantia videtur repetendum, accentu circumflexo sumpto pro compendio literae ν); in quibus codicibus margo et textus confluxerunt; habet nostri textum in marg. Hm X. Cum textu nostri H, liberiuscule tamen versus pro forma, sed optime quoad sensum, et sic etiam Vulg, formamque H resolvunt etiam P, Ar, Abus, Pers; liberius quidem, sed bene tamen et ER reddit H, modo non stricte vox οικους sumatur de Israelitis in deserto degentibus et sub tentoriis commorantibus, cf. supra v. 16.

μηδεις εκπορευεσθω = μη εκπορευεσθω μηδεις, Hm 15: propior noster formae H.

31. αυτο = —, H, Hmm, III, VII, AH, Arm.

ην δε = αυτο δε ην, Hmm 15, 58, 72, Sl. Ost., Arm: favet H.

ως = A. *sicut* αμυλος, quam Graecam vocem Aquilae tribuunt Montfaucon in Hexaplis et eorum Appendice ex pluribus testibus, et Procopius in codice Ambrosianae Bibl. *Q.* 96. *Sup.* Ad hanc vero lectionem cum indice parvae crucis, quae deest in textu Aquilae, subjicitur scholion αμυλος, βρωμα το εκ πυρου, ut Hesychii glossa utar quem noster in Scholiis non semel sequi videtur, sive Hesychio sit usus, sive eadem in Graecis libris repererit, ex quibus ipsis in Hesychium migraverint. Hm Ap. « Aquila, *ut omelin* (i. e. *pars intima, medulla*) *tritici*. Syrus in Bar-Hebraeo. Videtur potius ad ωσει σπερμα κοριου referendum ». Quae, collatis Hexaplis Montf. et nostro ac ipso H *sicut placenta*, corrupta apparent ex lectione Aquilae et ejus scholio simul confusis, ac ipsum nomen *omelin* magis adhuc a Graeco detortum. Sed vel noster paulum recedit ab αμυλος, licet liberiores sint Syri in hujusmodi, ac magis accederet ad αμυλιον. H et Aquila et LXX referunt.

32. κυριος 2° = marg. ΠΙΠΙ: H non habet hic, sed ubi LXX supra in hoc versu habent κυριος, ibi legit *Jehovah*. Inde forte appositam primo lectionem marginalem oscitans amanuensis aliquis ad hunc locum traduxit.

33. *Lectio in commemoratione Deiparae.* Vox ܕܘܟܪܢܐ *commemoratio* de more refertur memoriae diei mortis, ut arguitur ex usu passim obvio in indicibus lectionum Ecclesiasticarum Cat. Bibl. Vat. II, 11, 28 seqq., 37 seqq., 152 seqq., etc., Assemani Cat. Bibl. Laurent. p. 4 seqq. Syr. p. XVIII seqq., sed generaliorem etiam notionem habere apparet ex Cat. Bibl. Vatic. II, 131, coll. et p. 133, ubi pro die mortis sumitur vox

ܐܢܝܚ ܥܕܡܐ ܠܨܦܪܐ܀

24 ܘܫܒܩܘ ܡܢܗ ܥܕܡܐ ܠܨܦܪܐ
ܐܝܟܢܐ ܕܦܩܕ ܠܗܘܢ ܡܘܫܐ܂
ܘܠܐ ܣܪܝ ܐܦ ܠܐ ܬܘܠܥܐ
25 ܗܘܐ ܒܗ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܘܫܐ܂
ܐܟܘܠܘ※ܗܘ↙ ܝܘܡܢܐ܂ ܐܝܬܘܗܝ
ܓܝܪ ܫܒܬܐ ܝܘܡܢܐ ܠܡܪܝܐ܂
※ ܝܘܡܢܐ↙ ܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܐܢܬܘܢ ※ ܠܗ↙
26 ܒܚܩܠܐ܂ ܫܬܐ ܝܘ̈ܡܝܢ
ܬܠܩܛܘܢܗ܂ ܒܝܘܡܐ ܕܝܢ ܫܒܝܥܝܐ
27 ܫ̈ܒܬܐ܂ ܠܐ ܢܗܘܐ ܒܗ܀ ܗܘܐ
ܕܝܢ ܒܝܘܡܐ ܫܒܝܥܝܐ܂ ܢܦܩܘ
ܡܢ ܥܡܐ ܠܡܠܩܛ ܘܠܐ ܐܫܟܚܘ܀
28 ܐܡܪ ܕܝܢ [7]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ܂
ܥܕܡܐ ܠܐܡܬܝ ܠܐ ܨܒܝܢ ܐܢܬܘܢ
ܠܡܛܪ ܠܦܘܩܕܢܝ ܕܝܠܝ
29 ܘܠܢܡܘܣܝ ܕܝܠܝ܂ ܚܙܘ܂ [8]ܡܪܝܐ
ܓܝܪ ܝܗܒ ܠܟܘܢ ÷ ܝܘܡܐ ܗܢܐ↙
ܫܒܬܐ܂ ܡܛܠ ܗܢܐ ܗܘ ܝܗܒ
ܠܟܘܢ ܒܝܘܡܐ ܫܬܝܬܝܐ܂ ܠܚܡܐ f. 56. v.
ܕܬܪܝܢ ܝܘܡܬܐ܂ ܬܒܘ ܟܠ ܚܕ
[9]ܗܘ ܠܒܝܬܗ܂ ܠܐ ܢܦܘܩ ܘܠܐ

7 ܦܝܦܝ.

8 ܦܝܦܝ.

9 ܒ̈ܬܝܐ ܕܝܠܟܘܢ ✣

necessario noster legit in textu cum illius testibus sine interrogatione.

εις το πρωϊ = εως πρωϊ, Hmm, III, VII. codex Lat. E in Vercellone, Arm: H cum nostro, verum inserto articulo cum ER, quem tamen omittit HS cum tribus codicibus H Kennicott.

25. φαγετε = ✝ ※ Γ. αυτο ↙, sine notis Hmm 15, 72, AH, Arm; addunt post σημερον sequens Hm 19, Compl, Alex. ch. min: cum nostro H, sed omittit unus codex H Kennicott. In codice ܗܘ cum ܐܟܘܠܘ conjunctum est, et superscribuntur, ut de more, asteriscus super secundum ο, et ↙ super ܗ.

σημερον τῳ κυριῳ. ουχ ευρεθησεται = σημερον τῳ κυριῳ. ※ Γ. σημερον ↙ ουχ ευρησετε ※ Γ. αυτο ↙; σημερον primum habent post κυριῳ sed huic jungunt Hmm plures, III, VII, Arm, connectunt vero sequentibus Hmm ulli, VIIm, Ald, Compl, codex Lat. E in Vercellone, Slav. Mosq. in Hm; non omisso primo σημερον AH legit *et hodie* pro altero σημερον nostri, σημερον alterum addunt post ευρησετε Alex. ch. min., Cyr. Al. I. ı, 234, qui habet et primum in loco nostri, Arm; ευρησετε plures Hmm, III, VII, Ald, Cyr. Al. l. c., codex Lat. E l. c., CM, Aet; Arm *invenitis;* αυτο addunt in fine Hmm 15, 72, Arm; sed nulla ubique in his testibus nota Hexaplaris. H cum nostro ad omnia, sed αυτο omittit HS.

26. συλλεξετε = ✝, αυτο, H, Hmm 15 et 72, VIIm, Arm.

οτι = —, H, Hmm, III, VII, codex Latinus E in Vercellone, CM, Aet, Arm.

27. τινες = —, H, Hmm 15 et 72, codex Latinus E in Vercellone.

28. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

29. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

σαββατα την ημεραν ταυτην = ÷ την ημεραν ταυτην ↙ σαββατα, sine obelo Hmm, VII, Compl; sic, sed τα σαββατα, Hmm, quod noster quoque aeque refert; utrumvis supponit CM; et sic fere Hm 84 et III; την ημεραν ταυτην το σαββατον Hm 15, Cat. Nic., Arm, favente etiam Vigil. Taps., et sic et Hm 59, qui saepe posteriores curas repraesentat codicis VII, in quo hic paullum abrasis post alias seriores curas vocibus την ημεραν ταυτην effictum fuit το σαββατον; omissis την ημεραν ταυτην legit το σαββατον Hm 58, qui interdum obelo reprobata omittit, ut infra XVIII, 15, 19, 21, alibi: cum hoc codice 58 Hm facit H.

εις τους οικους υμων = sic marg.; in textu

ܐܡܬܝ ܕܝܢ ܕܫܚܢ ܗܘܐ
ܫܡܫܐ ܦܫܪ ܗܘܐ܀ ܬ ܩܗ܀
22 ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܐܪܒܥܐ
ܕܨܘܡܐ. ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܝܘܡܐ
ܫܬܝܬܝ. ܠܩܛܘ [4]ܠܚܡܐ ܕܬܪ̈ܬܝܢ
ܒܟܦܠܐ. ܬܪܝܢ ܥܘܡܪ̈ܝܢ ܠܚܕ܀ ܩܗ܀
ܐܬܘ ܕܝܢ ܟܠܗܘܢ ܪ̈ܫܢܐ
ܕܟܢܘܫܬܐ ܘܐܘܕܥܘ ܠܡܘܫܐ܀ ܩܗ܀

23 ܐܡܪ ܕܝܢ ÷ܡܘܫܐ↙ ܠܘܬܗܘܢ.
ܗܢܐ ÷ܡܠܬܐ↙ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܝ
ܕܡܠܠ [6]ܡܪܝܐ. ܫܒܬܐ ܢܘܚܬܐ.
ܩܕܝܫܬܐ ܠܡܪܝܐ ܡܚܪ. ܟܠܗܝܢ
ܗܠܝܢ ܕܐܢ ܐܦܝܢ ܐܢܬܘܢ ܐܦܘ.
ܘܟܠܗܝܢ ܐܝܠܝܢ ܕܐܢ ܡܒܫܠܝܢ
f. 56. r. ܐܢܬܘܢ ܒܫܠܘ. ܘܟܠ ܗܘ ܡܐ
ܕܝܬܝܪ. ܣܝܡܘܗܝ ܒܗ

[4] ܐ. ܠܚܡܐ [5]ܬܢܝܢܐ ܀
ܣ. ܠܚܡܐ ܟܦܝܠܐ ܀

[5] ܬܢܝܢܐ ܟܦܝܠܐ.
[6] ܦܝܦܝ.

20. επ' αυτοις μωυσης = μωυσης επ' αυτοις, Hmm, inter quos affines 15, 58, 72, III**, VII, Aet, si testatur; transponunt alii in aliis lectionibus: H cum ER, sed cum nostro unus codex H Kennicott.

21. εκαστος = A. *juxta os cibi sui*. Σ. *juxta rationem cibi sui*. Θ. *in illos qui edunt illud*. Literam H serviliter Aquila, liberius sed bene Symmachus, ut etiam, quantum video ex exiguo versionis fragmento, Theodotio; LXX ut supra v. 16 recedunt, H vero idem est ac illic, solum hic כפי pro לפי, quod idem est, imo et legunt HS, quocum saepe LXX conveniunt, et ulli codices H Kennicott.

Fin. *Explicit* lectio; cf. supra v. 4.

22. *Lectio Dominicae quartae Jejunii;* cf. supra v. 4.

τα δεοντα = A. *panem secundum*. Σ. *panem duplicem*. Et inter lineam rubram scholion ad alteram Aquilae vocem: ܬܢܝܢܐ (*secundus*), *duplex;* index hujus scholii est ille ipse fere qui primae voci Aquilae apponitur, nec alius habetur hujus scholii index in codice. VIIm αρτους διπλους, et item VIIm alia manus αρτον. H ad literam et ex frequentiori vocis alterius usu redderet Aquila, sed vide infra, optime ex usu loci Symmachus; liberius sed bene LXX. Ceterum duplicem H vocis usum Syra vox ipsa habet; *secundus* δευτερος, Gen. L, 22, quocum cf. locum parallelum Cureton, *Anc. Syr. Doc.* p. 7, l. 9, Jer. LII, 24, et passim in versione Hexaplari; *duplex* διssος Prov. XX, 10, 23, XXXI, 21, Eccli. XLII, 24, et pro διssως ܬܢܝܢܘܬ Eccli. XXIII, 11. Ex his non liquet de scholio, utrum sit philologicum, ut indicet vocem in sensu altero *duplex* accipiendam esse; an exegeticum, ut scilicet extans δευτερον in Graeco ܬܢܝܢܐ dederit juxta communiorem usum vocis, quae tamen indicet in contextu *duplicem* panem, idem ac in Symmacho ܟܦܝܠܐ, quo saepe vertitur in nostro διπλους, ut infra XXVIII, 16, XXXIX, 9, alibi. Etiam Aquila ideo potuit vertere *duplicem;* qui Deut. XV, 18 eandem vocem H reddidit δευτερουμενον, quod secundae vocis ܬܢܝܢܐ significationi accedit.

23. μωυσης = sub obelo; omittit Compl: deest H, sed post προς αὐτους addunt 2 codices H Kennicott, unus codex H De Rossi marg., in quo codice et Chald. habet, P.

ου τουτο το ρημα = τουτο ÷ το ρημα ↙, sine obelo Hmm fere omnes, II**, III, VII, Ald, Compl, Origen. II, 124, IV, 173, AH, codex E Latinus in Vercellone, CM, Aet, Arm: H solum habet quod voci τουτο respondet, sed totam nostri lectionem habent unus codex H Kennicott, et codex H Casanatensis apud De Rossi prima manu, seu sine punctis, qua ratione is qui puncta vocalia apposuit, fueritne scriptor ipse, an alius, reprobasset.

κυριος; = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*. Ex lectione vero in nota praecedenti allata

ܠܡܐܟܠܬܗܘܢ. ܝܗܘ̇. ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܘܫܐ
f. 55 r. ܠܘܬܗܘܢ. ܠܐ ܐܢܫ ܢܫܒܘܩ ܡܢܗ̇
20 ܠܨܦܪܐ. ܘܠܐ ܫܡܥܘܗܝ
ܠܡܘܫܐ. ܐܠܐ ܫܒܩܘ ܐܢܫܝܢ

ܡܢܗ̇ ܠܨܦܪܐ. ܘܐܪܚܫ ܬܘܠܥܐ
ܘܣܪܝ. ܘܐܬܡܪܡܪ ܥܠܝܗܘܢ ܡܘܫܐ
21 ܥܠܝܗܘܢ. ܘܠܩܛܘܗܝ ܒܨܦܪܐ ܨܦܪܐ.
ܠܟܠܚܕ[3] ܗܘ̇ ܡܐ ܕܙܕܩ ܠܗ̇ ܠܡܐܟܘܠܬܗ..

[3] ܐ. ܐܝܟ ܦܘܡܐ
ܕܡܐܟܘܠܬܐ ܕܝܠܗ ✧
ܗ. ܐܝܟ ܡܐܟܘܠܬܐ

ܕܡܐܟܘܠܬܐ ܕܝܠܗ ✧
ܠ. ܒܗܠܝܢ ܕܐܟܠܝܢ ܠܗ.

prietate quamnam legerit non definiat; imo vel γομορ, modo ut in dativo sumatur, redderet noster, nisi affinis Hm 15 obstaret. Marg. autem Α. *in amor*. Σ. Θ. *gomor*. H reddit lectio nostri, item Aquila, nisi quod molliorem literae *Ain* pronunciationem selegit, ut supra v. 16; in Symmacho et Theodotione unius vocis *gomor* allata varietas fuit, nec praepositionem, vel notam casus quoquo modo omissam fuisse censerem in integra lectione, cum in plena Symmachi lectione *in gomor* legatur. Sed cur et Symmachus jam plene allatus affertur, et Theodotio a LXX non diversus, modo omissio notae casus explicari debeat ut feci? Serviliter putarem ex Graecis libris versas a nostro Interprete appositas voces, fortasse etiam plures Graecos libros habuit. In H autem legit primo in accusativo cum articulo unus codex H Kennicott, quod το γομορ referret, quod legunt Hmm plures, III**, Ald, Compl, et Cyr. Al. I, ii, 287 (Hm falso το γομερ), et etiam 72 in τον γομορ, et 58 in το γομερ.

ουχ 1° = και ουχ, Hmm, VII, Ald, AH, Ambros., codex E in Vercellone, CM: item H, sed ex phrasi resoluta deest copula in ER; omittunt tamen illam duo codices H Kennicott.

εκαστος = sub ܪ vocis ܢܦܫ rasura, fortasse puncti.

παρ' εαυτῳ = pars literae ܠ vocis ܠܘܬܗ in rasura.

συνελεξαν = συνελεξεν, Hmm tres, inter quos affinis 15, III**: Philo allatus ab Holmes non satis certe sic legit loco collato: H cum ER, noster potuit ut et ceteri a praecedenti εκαστος commutare lectionem ER.

νιαις in textu; τοις εν τοις συσκηνιοις, Hmm et VII, in quo τοις primum reprobat serior cura. Marg. vero noster *pro contubernalibus;* Hm 58 nostro affinis habet in marg. lectionem ER; εν τοις συσκηνοις, Hmm, III, Ald, quae margini [...]ri est affinior lectio, fortasse eadem, ex contextu sic verso εν; συν τοις συσκηνοις ulli Hmm, quae noster redderet, si mutaretur ܥܡ in ܠܒܝܬ. H *iis qui in tabernaculo*.

17. Marg. ΙΗ cum II**, Sectio minor.

και συνελεξαν = Σ. *et collegerunt alius quidem multum, alius vero paucum. Et mensi sunt illud in gomor; neque repererunt plus ille qui multum, neque ille qui paucum minus habuit:* in forma quidem saepe discedit Symmachus ab H, sed optime reddit; LXX item, de quibus cf. et notas seqq. In Symmacho notanda esset forma adnectendi suffixi in verbo ܐܫܟܚܘܗܝ ubi forma ipsa futuri ad perfectum traduceretur, cujus tamen [...]m mihi praesto est exemplum; sed cum verbum praecedens et sequens sint in plurali, sic reddidi, et puto male insertum fuisse *Jud;* fortasse autem amanuensis ex praecedentibus ܗܘ in singulari coeperat scribere nescio quam suffixi formam, vel quid, et in ipsa scriptione correxit, relicto quod scripserat, ut et alibi fecit, v. 16, IX, 30.

18. μετρησαντες = εμετρησαν, Hmm, VII, Ald, Ambros., codex E Vercellone, CM: item H, sed resolvit tantum phrasin lectio ER.

γομορ = εν τῳ γομορ, Hm 15, seu τῳ γομορ, Hmm, II, VII; alterutrum CM, Aet, Arm, qui voce generalis sensus reddit nomen, de P fortasse pendens, ut et alibi fecit (cf. ad Gen. IV, 21), licet pro forma ex linguae pro-

ܝܕܥܝܢ ܗܘܘ ܡܢܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ÷. ܐܡܪ ܕܝܢ
ܡܘܫܐ ܠܗܘܢ. ܗܢܘ ܠܚܡܐ
ܗܘ ܕܝܗܒ ܠܟܘܢ [7]ܡܪܝܐ
16 ܠܡܐܟܠ. ܗܢܐ ܗܘ ܡܠܬܐ
ܗܝ ܕܦܩܕ ܡܪܝܐ. ܠܩܘܛܘ ܡܢܗ
ܟܠ [8] ܚܕ ܠܘܬܗܘܢ ܕܙܕܩܝܢ ※ܠܘܬܗ.
ܒܥܘܡܪܐ ܠܓܘܠܓܠܬܐ. ܐܝܟ

ܡܢܝܢܐ ܕܢܦܫܬܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܟܠ
ܚܕ [9]ܥܡ ܗܠܝܢ ܕܒܡܫܟܢܐ ܕܝܠܟܘܢ
ܢܣܒܘܢ.÷ ܥܒܕܘ ܕܝܢ ܗܟܢܐ ܒ̈ܢܝ
17 ܕܐܝܣܪܝܠ [1]ܘܠܩܛܘ. ܗܘ ܕܣܓܝ
18 ܘܗܘ ܕܒܨܝܪ. ܘܐܬܟܝܠܘܗܝ
[2]ܒܥܘܡܪܐ. ܘܠܐ ܐܝܬܪ ܗܘ
ܕܣܓܝ ܘܗܘ ܕܒܨܝܪ ܠܐ ܐܚܣܪ.
ܟܠ ܚܕ ܠܘܬܗܘܢ ܕܙܕܩܝܢ ܠܘܬܗ

[7] ܦܣܩܐ
[8] ܐ. ܓܒܪܐ ܠܡܐܟܘܠܬܐ
ܕܡܐܟܘܠܬܗ.
ܥܘܡܪܐ ÷
ܣ. ܟܠ ܚܕ ܠܡܠܬܐ
ܕܡܐܟܘܠܬܗ
ܥܘܡܪܐ ܀
ܬ. ܓܒܪܐ ܠܡܐܟܘܠܬܐ
ܕܝܠܗ ܥܘܡܪܐ ܀ ܀

[9] ܥܡ ܒ̈ܢܝ ܡܫܟܢܐ.
[1] ܗ. ܘܠܩܛܘ. ܗܘ ܡܢ
ܣ̈ܓܝܐܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܡܒܨܪ.
ܘܐܬܟܝܠܘܗܝ ܒܥܘܡܪܐ.
ܘܠܐ ܐܘܬܪ ܡܣܓܝܐ.
ܗܘ ܕܐܒܨܪ. ܘܠܐ ܗܘ
ܕܡܒܨܪ ܐܚܣܪ ܗܘ
[2] ܐ. ܒܟܝܠܐ.
ܗ. ܠ. ܥܘܡܪܐ.

literae *Ain* selegit molliorem pronuntiationem ex duplici in H obtinente, ut arguere licet ex usu veterum (cf. Gesenius, *Lehrg. d. H. S.* 19): optime Symmachus reddit, bene et Theodotio, licet liberius in parte; omnino libere LXX; qui aliquid contextui non incongruum dederunt, sed sensum H nullatenus. In lectione Theodotionis ipsa prima manus scripserat partem literae ܕ nimis prope literam praecedentem ܠ, sed in ipso actu scriptionis removit, relicta prima scriptura.

καθηκοντας = ÷ ※ παρ' αυτῳ ↙, sine asterisco Hmm 15, 72, 128: H habet suffixum *sui* sed in alia lectione, quam vide not. praeced.

συν τοις συσκηνιοις = τοις εν ταις σκηναις, Hmm 19, 108, et favet codex E versionis Latinae apud Vercellone ad calcem Exodi; quibus adderem affinem nostro Hm 72 satis incorrectae scripturae, legentem τοις εν τοις σκηνοις; Hm 58 item affinis τοις εν ταις συσκηνes ad hunc locum. Vulg *Manhu? quod significat: quid est hoc?* Et sic redditur in P et Ven. Codex VIIm in textu pro ER dedit μάν αὐτό, et alia manus minuscula marg. μάν. Coisl. (Hm X) in Montfaucon, *Bibl. Coisl.* p. 15: εντευθεν και μαννα εκληθη, και γαρ Εβραϊστι ερμηνευεται το μαννα, τι εστιν τουτο.

αυτοις = προς αυτους, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*. Index contra morem alius in textu est, alius in margine.

16. εκαστος = Α. *vir ad os cibi sui, gomor.* Σ. *unusquisque* εις λογον της βρωσεως αυτου, *gomor.* Θ. *vir ad cibum suum, gomor.* Graecum Symmachi dedit Procopius in ms. Bibl. Ambros. *Q. 96. Sup.*, sed aeque referri per se potest v. 18, nec locum Procopius definit; Syrus tamen pro εις legisse videtur προς cum vertat ܠܘܬ, contra εις per ܠ hic in textu et margine, licet idem sint. Literam H serviliter dedit Aquila, in nomine vero עמר

11 ܒܥܢܢܐ. ܘܡܠܠ ܡܪܝܐ ܠܡܘܫܐ
12 ܟܕ ܐܡܪ. ܫܡܥܬ
ܪܛܢܐ ܕܒܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܡܠܠ
ܠܘܬܗܘܢ ܟܕ ܐܡܪ ܐܢܐ. ܠܘܬ
ܪܡܫܐ ܬܐܟܠܘܢ ܒܣܪܐ.
ܘܒܨܦܪܐ ܬܣܒܥܘܢ ܠܚܡܐ.
ܘܬܕܥܘܢ ܕܐܢܐ ܗܘ ܡܪܝܐ
13 ܐܠܗܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܗܘܐ ܕܝܢ. ܘܗܘܐ
※ ܒܪܡܫܐ. ܘܣܠܩܬ ܣܠܘܝ

ܘܟܣܬ ܠܡܫܪܝܬܐ. ܒܨܦܪܐ ܕܝܢ
ܗܘܐ ܟܕ ܢܝܚ ܛܠܐ ܚܕܪܝܗ
ܕܡܫܪܝܬܐ. ⁴ܘܣܠܩܬ ܢܝܚܬܗ
14 ܕܛܠܐ. ܘܗܘܐ ܥܠ ܦܪܨܘܦܐ
ܕܡܕܒܪܐ. ⁵ܕܩܛܝܢ ܐܝܟ
ܟܘܣܒܪܬܐ. ܚܘܪ ܐܝܟ ܓܠܝܕܐ (f. 55. r.)
15 ܥܠ ܐܪܥܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܚܙܘ
ܒܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܐܡܪܘ ܐܢܫ
ܠܐܚܘܗܝ. ⁶ܡܢܘ ܐܝܬܘܗܝ ܗܢܐ. ܠܐ

⁴ ܐ. ܘܣܠܩܬ ܡܫܟܒܬܐ
ܕܛܠܐ +
ܣ. ܘܣܠܩܬ ܣܝܡܬܐ
ܕܛܠܐ.

ܬ. ܘܣܠܩܬ ܡܫܟܒܬܐ ܕܛܠܐ +
⁵ ܐ. ܬ. ܕܩܛܝܢ ܡܩܠܦܐ. ܕܩܛܝܢ ܐܝܟ ܓܠܝܕܐ.
ܣ. ܕܩܛܝܢ ܓܠܝܕܐ. ܕܩܛܝܢ ܐܝܟ ܡܬܩܪܫ ܓܠܝܕܐ
⁶ ܣ. ܡܢܘ.

legas, perinde est. Omnes serviliter reddunt H, praeter Symmachum in voce *depositio*, qui bene tamen reddit H.

14. λεπτον = Α. Θ. *minutum decorticatum*, *minutum sicut glacies*. Σ. λεπτον ανασυρομενον, λεπτ[…]σει παχνη; quae Graeca exhibet sine nomine Interpretis VII ex refictione posteriori ch. minusculo, servatis ex prima scriptura in fine ΛΕ--ΟΝ ΩΣΕΙΠΑ; παχνη et Montf. anonyme; et si Symmachi Graecum textum reapse non exhibent, Syrum quidem vertunt. Bene omnes isti reddunt H, LXX vero interpretando reddiderunt. ER in LXX interpungit κοριον λευκον, ωσει, sed noster κοριον, λευκον ωσει, ex ipsa versione, quod faciunt ulli Hmm, Arm, et Aet e[…]psa versione: item H in sua lectione. Lectiones Interpretum incipiunt quidem ubi ceterae in margine, sed pone sub textum scriptae infra eum protrahuntur.

15. αυτο = —, H, Hmm, III, VII, Compl, CM, Aet.

τι 1° = Σ. *Quid est?* Quae H reddunt ad literam, uti etiam LXX, licet paullo liberius in forma, modo vox מן ut in Aramaeo sumatur, quod non absonum, et contextus postulare omnino mihi videtur; de quo cf. Commentatores, et Vercellone *Variae Lectio-*

vocem nota Hexaplaris ponenda est; corrigatur in Syro ܗܘܐ※ܘ, και ※ Ε. ιδου ↙.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

13. εγενετο δε = και εγενετο, Hmm, III, VII, Euseb. in Ps. 472, CM: utrumque fert H.

εσπερα = ※ Γ. *in* ↙ *vesperi*: item H pro ipsa forma. Ceterum in Graecis libris et vetustissimis et recentioribus, in quibus nullum *jota* sit adscriptum vel subscriptum, nomen illud tum in nominativo tum in dativo accipi poterat, sensu quidem contextus eodem manente, et in dativo sumpserunt etiam CM et Arm; et tunc nonnisi ex verborum tenacitate additur εν, cum jam idem esset εσπ[…] Sed ipsa fortasse scripturae Graecae amphibologia movit Origenem ut illud εν adderet ex aliis Interpretibus.

το πρωΐ = ✠ δε, Hmm, III, Ald, Compl, Euseb. in Ps. 472, CM, Aet, A[…]; item H, sed omittit unus codex H Kennicott.

παρεμβολης = ✠ *et ascendit requietio roris*. Et marg. Α. *et ascendit cubatio roris*. Σ. *et ascendit depositio roris*. Θ. *et ascendit cubatio*. Additionem textus, Aquilam et Theodotionem refert anonyma lectio codicis VIIm marg. και ανεβαινε το κοιμ. της δροσου, vocem abrupte scriptam sive κοίμητρον sive κοίμημα

ܕܒܢ̈ܝ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܒܪܡܫܐ
ܬܕܥܘܢ ܕ[7]ܡܪܝܐ ܐܦܩܟܘܢ ܡܢ
7 ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܒܨܦܪܐ ܕܝܢ
ܬܚܙܘܢ ܠܐܝܩܪܗ ܕ[8]ܡܪܝܐ.
ܟܕ ܫܡܥ ܕܐܝܬܘܗܝ ※ܠܗܘ↙ ܪܛܢܐ
ܕܝܠܟܘܢ ܕܥܠ ܐܠܗܐ. ܚܢܢ ܕܝܢ
ܡܢܐ ܐܝܬܝܢ ܕܡܪܛܢܝܢ ܐܢܬܘܢ
8 ܥܠܝܢ܀ ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ. ܐܡܬܝ
ܕܝܗܒ ܠܟܘܢ [9]ܡܪܝܐ ܒܪܡܫܐ
ܒܣܪܐ ܠܡܐܟܠ. ܘܠܚܡܐ ܒܨܦܪܐ
ܠܡܣܒܥ. ܡܛܠ ܕܫܡܥ [1]ܡܪܝܐ
ܪܛܢܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܗܘ ܕܐܢܬܘܢ
ܡܪܛܢܝܢ ܐܢܬܘܢ ܥܠܘܗܝ. ܚܢܢ ܕܝܢ
ܡܢܐ ܐܝܬܝܢ. ܠܐ ܗܘܐ ܓܝܪ
ܥܠܝܢ ܪܛܢܐ ܕܝܠܟܘܢ ܐܝܬܘܗܝ.
9 ܐܠܐ ܕܥܠ ܐܠܗܐ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ
ܡܘܫܐ ܠܐܗܪܘܢ. ܐܡܪ ܠܟܠܗ̇
ܟܢܘܫܬܐ ܕܒܢ̈ܝ ܕܐܝܣܪܝܠ.
f. 54. v. ܩܪܘܒܘ ܩܕܡ ܐܠܗܐ. ܫܡܥ
10 ܓܝܪ ܠܪܛܢܐ ܕܝܠܟܘܢ܀ ܟܕ ܕܝܢ
ܡܡܠܠ ܗܘܐ ܐܗܪܘܢ ܠܟܠܗ̇
ܟܢܘܫܬܐ ܕܒܢ̈ܝ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܐܦ
ܐܬܦܢܝܘ[2] ܠܡܕܒܪܐ. ※ܘܗܐ↙
ܐܝܩܪܗ ܕ[3]ܡܪܝܐ ܐܬܚܙܝ

[7] ܦܝܦܝ.
[8] ܦܝܦܝ.
[9] ܦܝܦܝ.
[1] ܦܝܦܝ.

[2] ܐ. ܬ. ܘܐܬܦܢܝܘ..
ܣ. ܘܐܬܪܟܢܘ
[3] ܦܝܦܝ

8. κυριον 1° et 2° = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

εστιν ο γογγυσμος υμων = ο γογγυσμος υμων εστιν, Hmm, III, VII (in quo εστιν reprobat VIIm), Ald, Compl, Augustin.: H utrumque fert, cum εστιν non exprimat, sed in plurali est eodem sensu.

10. και επεστραφησαν = Α. Θ. *et* ενευσαν, si tamen Syrum reddit, quem melius refert και απεστραφησαν codd. Hmm 55, 72, et Ald. Σ. *et inclinaverunt se*. Illud Aquilae tribuit Procopius in codice Am[illegible]s. Bibliothecae *Q*. 96. *Sup*. pro Aquila, et sic saepe H vertit Aquila in Montfaucon, Lexx. ad Hex. H omnes fert, sed melius LXX. In Symmacho erat [illegible]), sed punctum inferius prima manus ex atramento reprobavit lineola.

και = ※ Ἐ. και ιδου ↙, sine notis Hmm 15, 72, AH, Arm; etiam sine και Hm 58; ιδου, inserit VIIm: item H. Cum και omnes Graeci habeant, praeter Hm 58, male sub asterisco ponitur, et ܐ superscriptum in codice ex parte etiam super ο retrahitur; sed saepe vidimus peccare nostrum cum inter mediam in textu Hmm 58, 72: i[illegible]H. Marg., indice in textu super asterisco posito, scholion: ρημα, *indigentia*, seu *necessitas*; non mala quidem interpretatio loci est. Fortasse illi qui hoc scholion scripsit, obversabatur locus Orationis Dominicae Matt. VI, 11, Luc. XI, 3 versionis Pescito, ubi τον αρτον ημων τον επιουσιον redduntur ܠܚܡܐ ܕܣܘܢܩܢܢ.

ημεραν = ÷ ※ Α. αυτης ↙, sine notis Hmm 15, 58: item H.

5. το καθ' ημεραν = Α. Θ. *die* [illegible] (quotidie). Σ. *quotidie:* H omnes reddunt, et vero dant eadem omnes, sed vel formam retulerunt Aquila et Theodotio.

6. κύριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

7. και πρωϊ = πρωϊ δε, Hmm 58, 72, Euseb. in Ps. 472; et sic, nisi quod πρωϊα, Hm 15: H aeque reddunt.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

εν τῷ εισακου[illegible] = ÷ ※ Γ. αυτον ↙, sine notis Hm 72, Euseb. in Ps. 472, Arm, Alex. ch. min.: item H. Ceterum phrasin noster resolvit.

ܒܝܘܡܐ ܕܝܢ ܕܚܡܫܬܥܣܪܐ ܕܝܪܚܐ
ܕܬܪܝܢܐ: ܕܢܦܩܘ ܗܘܘ ܡܢ f. 53. r.
2 ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ² ܡܪܛܢܝܢ ܗܘܘ
ܟܠܗ̇ ܟܢܘܫܬܐ ܕܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ.
ܥܠ ܡܘܫܐ ܘܥܠ ܐܗܪܘܢ ※ܣ ܬ ܒܡܕܒܪܐ ↙ .ܦܐ.
ܘܐܡܪܘ ܠܘܬܗܘܢ ܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ.
ܠܘܝ ܡܝܬܝܢ ܗܘ ܡܬܡܚܝܢ ܡܢ
³ܡܪܝܐ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܟܕ
ܝܬܒܝܢ ܗܘܝܢ ܥܠ ܩܕ̈ܪܐ ܕܒܣܪܐ.
ܘܐܟܠܝܢ ܗܘܝܢ ܠܚ̈ܡܐ ܠܣܒܥܐ.
ܡܛܠ ܕܐܦܩܬܘܢ ܠܢ ܠܡܕܒܪܐ
ܗܢܐ. ܠܡܩܛܠ ܠܟܠܗ̇ ܟܢܘܫܬܐ
4 ܗܕܐ ܒܟܦܢܐ. ܦܐ. ܦܐ. ܩܪܝܢܐ ܕܚܕ
ܒܫܒܐ ܕܬܠܬܐ ܕܨܘܡܐ. ܦܐ. ܦܐ.
ܐܡܪ ܕܝܢ ⁴ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
ܗܐ ܐܢܐ ܡܡܛܪ ܐܢܐ ܠܟܘܢ
ܠܚ̈ܡܐ ܡܢ ܫܡܝܐ. ܘܢܦܩܘܢ
ܥܡܐ ܘܢܠܩܛܘܢ ※ܐ ⁵ܡܠܬܐ ↙ ܕܝܘܡܐ
ܒܝܘܡܐ ※ܐ ܕܝܠܗ ↙. ܐܝܟܢܐ ܕܐܢܣܐ
ܐܢܘܢ ܐܢ ܐܙܠܝܢ ܒܢܡܘܣܐ
5 ܕܝܠܝ ܐܘ ܠܐ. ܦܐ. ܘܢܗܘܐ ܒܝܘܡܐ
ܫܬܝܬܝܐ. ܘܢܛܝܒܘܢ. ܗܘ̇ ܡܐ ܕܐܝ
ܢܥܠܘܢ. ܘܢܗܘܐ ܥܐܦܐ ܗܘ̇ f. 54. r.
ܡܐ ܕܐܝ ܢܠܩܛܘܢ. ܥܠ ⁶ܝܘܡܐ
6 ܠܝܘܡܐ. ܦܐ. ܦܐ. ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ
ܘܐܗܪܘܢ ܠܟܠܗ̇ ܟܢܘܫܬܐ

² ܦܐ̈
ܡܪܝܐ.
.ܐ.
³ ܦܝܦܝ

⁴ ܦܝܦܝ
⁵ ܡܠܬܐ ܦܬܓܡܐ.
⁶ ܐ. ܠ. ܝܘܡܐ ܝܘܡܐ.
ܗ. ܒܟܠ ܝܘܡܐ.

p. 114), a Paschate ad Dominicam ante Nativitatem Domini serie continua procedat Dominicarum post Pascha, post Epiphaniam serie continua ad Dominicas Jejunii, quae Pascha praecedunt; idemque ordo colligitur etiam ex codice Ezechielis Vaticano pariter Monophysiticae originis (cf. supra 114). Ex Assemani item Cat. Bibl. Laur. p. 5-7, Syr. XIX-XXI, ex Cat. Bibl. Vat. II, 38, 40-1, et ex tabulis ad calcem N. Test. ed. Widmanstadii, qui indices omnes Jacobiticae originis sunt (cf. supra ad XV, 22), colligitur praecedere Pascha sex Dominicas Jejunii, et septimam Dominicam *Hosannarum*. Idem est de Nestorianis, cf. Assemani *B. O.* III, ɲ, 382, Cat. Bibl. Vat. II, 192-203; sed alii Syri aliter, Cat. Bibl. Vat. II, 84, 112.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

συλλεξουσι = ⸓ ※ Α. ρημα ↙, sine notis superscribit recentius Hm 130, et addunt

XVI, 2. Marg. inter rubros ornatus ܦܐ: *Stichi MCC*. Index minio inter textum ubi dedi, et margini apponitur cum nota incipiente in eadem linea, unde apparet in Graeco stichum incepisse initio versus.

ααρων = super ܘ in medio parva est rasura, fortasse metobelí incaute scripti, qui in vocibus per ܘ finientibus ibi solet poni. Et post ααρων additur: ※ Σ. Θ. εν τη ερημω ↙, quae sine notis addunt Hm 15, AH, Arm: item H.

3. κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

εκαθισαμεν = εκαθημεθα, Hmm sex, de more non affines; sed ex contextu et ex sequenti ησθιομεν potuit sic verti, ut factum et in Tertulliano et Arm: favet H.

4. *Lectio Dominicae tertiae Jejunii*, Quadragesimae nempe; cum nulla peculiaris alius Jejunii nota adjiciatur, et noster liber, collatis etiam tabulis similibus duabus codicis Musei Britannici, *Add.* 14445 (cf. supra

ܡ̈ܝܐ ܡܢ ܡܪܐ. ܡܪܝܪܐ ܓܝܪ
ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ. ܡܛ[illegible]ܐ
ܫܡܗ ܢܫܡܗ ܕܕܘܟܬܐ ܗܝ
24 ܡܪܛܢܘܬܐ. ܘܡܪ̈ܛܢܝܢ ܗܘܐ
ܥܡܐ ܥܠ ܡܘܫ[illegible]ܐܡܪܝܢ
25 ܡܢܐ ܢܫܬܐ. ܩܥܐ ܕܝܢ ÷ܡܘܫܐ↙
ܠܘܬ ܡܪܝܐ. ܘܚܘܝ ܠܗ ܡܪܝܐ
ܩܝܣܐ. ܘܐܪܡܝ÷ܗ↙ ܒܡ̈ܝܐ f. 53. r.
ܘܐܬܚܠܝܘ ܡ̈ܝܐ. ܬܡܢ ܣܡ
ܠܗ ܢܡ̈ܘܣܐ ܘܕܝ̈ܢܐ. ܘܬܡܢ ܢܣܝܗ
26 ܗܘܐ ܠܗ. ܘܐܡܪ. ܐܢ ܡܫܡܥ
ܬܫܡܥ ܒܩܠܗ ܕ²ܡܪܝܐ ܐܠܗܟ
ܕܝܠܟ: ܘܬܥܒܕ ܕܫܦܝܪ ܩܕܡܘܗܝ

ܬܥܒܕ: ܘܬܨܘܬ ܠܦܘ̈ܩܕܢܐ ܕܝܠܗ:
ܘܬܛܪ ܟܠܗܘܢ ܢܡܘ̈ܣܐ ܕܝܠܗ. ܟܠܗ
ܟܘܪܗܢܐ ܗܘ ܕܐܝܬܝܬ ܠܐ
ܡܨܪ̈ܝܐ. ܠܐ ܐܝܬܐ ܥܠܝܟ. ܐܢܐ
ܓܝܪ ܐܢܐ ܐܝܬܝ ¹ܡܪܝܐ ܗܘ ܕܡܐܣܐ
27 ܠܟ.÷. ܘܐܬܘ ܠܐܝܠܝܡ. ܘܬܡܢ
ܬܪ̈ܬܥܣܪܐ ܡܒܘ̈ܥܝܢ ܕܡ̈ܝܐ
ܘܫܒܥܝܢ ܫܘ̈ܬܐ ܕܕܩ̈ܠܐ. ܘܫܪܘ
XVI, 1 ܬܡܢ ܥܠ ܡ̈ܝܐ.÷. ܐܫܬܩܠܘ ܕܝܢ
ܡܢ ܐܝܠܝܡ. ܘܐܬܘ ܟܠܗ ܟܢܘܫܬܐ
ܕܒ̈ܢܝ ܕܐܝܣܪܝܠ ܠܡܕܒܪܐ ܕܣ[illegible]
ܗܘ ܕܐܝܬܘܗܝ [illegible] ܠܡܨܥܬ
ܐܝܠܝܡ ܘܠܡܨܥܬ ܣܝܢܝ.÷.

¹ ܦܝܦܝ.

² ܦܝܦܝ.

Ibid. Marg. inter tres ornatus rubros sequente puncto nigro . ܢܗ *Capitulum IV.*

ωστε πιειν = sub obelo: desunt H.

23. Marg. IZ cum II**; est Sectio minor.

εις μερρα = Σ. *in Murath*. Θ. *ut LXX*, *in Mura*. H מרתה *Maratha*, cui accedunt plerique ac digniores testes Vulg in Vercellone legentes *in Merath;* verum ex ה locali addito est forma מרתה, simplex autem est מרה bis recurrens in hoc ipso versu, et hanc reddere oportebat in interpretatione praemissa praepositione. De lectione Graeca nostri Interpretis ac proinde Theodotionis non liquet, cum forma ejus *Mura* sit ex P ܡܪܘܬ pro prima parte, ex qua et alibi in parte scriptionem effingit noster in nominibus propriis (Gen. IV, 16, 18 et alibi); plures [illegible]dem Hmm, inter quos affines 15 et 72, III, VII (VIIm μαρραν), Ald, Compl; CM legunt μερραν, sed hoc casus notam solum addit, ut in sequenti μερρας et ER.

πιειν = -+- υδωρ, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, AH, Anonymus apud Ambrosium, CM, Aet in codice C, Arm.

25. μωυσης = sub obelo: deest H, sed addunt codex unus H Kennicott, HS, P.

αυτο = sub obelo: deest H, Compl.

και εγλυκανθη = in [illegible]ܘܐܬ pro ܐ apparet primo scriptum fuisse ܐ ex quo abrasione effictum ܐ.

αυτον επειρασε = επειραζεν αυτον, Hmm, inter quos affinis 72, III, VII; αυτον, quod per se in nostro ex indole linguae etiamsi in Graeco praepositum transponi potuit, postponunt alii Hmm, inter quos affines 15 et 58, II: H omnes fert, licet pronomen suffixo usus necessario postponat.

26. κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ὁ θεος σου = —, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, Origen. II, 566, AH, Vetus Lat. versio apud Mai, *Spic. Rom.* IX ad calc., Anastasius II apud Sab, Aet, Arm.

Fine. *Explicit* lectio; cf. v. 22.

27. ησαν = —: H omittit; sed in eo subintellectum exprimunt P, Vulg. Forte sub obelo positum excidit in nostro, vel in Graecis ejus codicibus, ut interdum in istis vidimus fieri, I, 11; II, 11, Gen. XLVII, 4, alibi.

παρενεβαλον [illegible] = *et* παρενεβαλον: H seque reddunt.

~ ܡܢ ܐܦܪܝܬܐ ܠܘܩܕܡ [7] [illegible].
ܘܡܫܪܝܐ ܠܗܝܢ ܡܪܝܡ.
ܠܗܘܢ ܘܐܡܪܐ ※ ܕܢܫܒܚ ܠܡܪܝܐ ܓܝܪ
22 ܒܡܠܟܘܬܐ. ܩܪ̈ܝܢܐ ܕܡܥܠܢܐ ܕܨܠܝܒܐ
ܡܫ. ܠܡܫܠܡܢܘܬܗ. ܐܦܩܗ ܕܝܢ ܡܘܫܐ
ܠܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ ܡܢ ܝܡܐ

ܣܘܡܩܐ. ܘܐܦܩ ܐܢܘܢ
ܠܡܕܒܪܐ ܕܣܘܪ. ܘܐܙܠܝܢ ܗܘܘ
ܬܠܬܐ ܝܘܡ̈ܬܐ ܒܡܕܒܪܐ.
ܘܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܗܘܘ ܡ̈ܝܐ ⊤ܐܝܟ
⊤ ܕܢܫܬܘܢ. ܐܬܘ ܕܝܢ [8] ܠܡܪܗ.
23 ܘܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܗܘܘ ܠܡܫܬܐ

[7] ܠܫܒܚܬ̈.
[8] ܗ. ܠܡܪܗ.

ܙ. ܐܝܟ ܡܫܡܫ
ܠܡܪܗ ✤

post 8 Dominicas Pentecosten subsequentes et post Festum Tabernaculorum amandant tabula codicis Laurentiani (Assemani, *Bib. Laur. Cat.* 8, Syr. XXII), et cum eo fere tabulae N. Test. ed. Widmanstadii ad calcem; quae tabulae pariter Jacobiticae sunt originis, cum memoria Severi in eis fiat (Assemani, *Bib. Laur. Cat.* 10, et N. Test. Widmanstadii ad calc. HH, 3, p. 3, de quo confer et Adler, *Vers. Syr.* 40). Cum vero in his quoque post Festum Tabernaculorum ponatur, ut in Barberino, dubium exoritur, ne in isto tempus determinetur exacte, vel non semper eidem tempori assignatum fuerit Festum. Ex istis demum documentis non liquet mihi de nostro titulo, num referatur ad Festum Inventionis Sanctae Crucis, quod celebrant Syri Nestoriani die 13 septembris ex Cat. Bibl. Vat. II, 195, Assemani, *B. O.* III, II, 384, ut ex ejus contextu apparet, et cujus tempus per Dominicas post Pentecosten sequentes indicant alii codices Nestoriani, Cat. Bib. Vat. II, 183, 209; quae quidem temporis notae ad aliam ab ea Jacobitarum epocham festum protraherent, modo idem sit, et tempore notam adamussim indicent notae Jacobitarum. Contra Festum Exaltationis S. Crucis celebrant die 14 septembris Syri Graeci, ut ex Cat. Bib. Vat. II, 89, 115, 152; quod idem festum esse apparet ex Assemani, *B. O.* III, I, 525, ubi et haec unius diei differentia indicatur. De aliis Ecclesiis cf. Assemani, *Kalendaria Eccl. Universae*, V, 231 seqq., qui de tota re legi meretur.

21. ἐξῆρχε = Α. κατελεγεν. Σ. κατελεγεν *autem*. Θ. *ut LXX*; Graecum dat Montfaucon Ap. pro Aquila tantum, anonyme idem in Hexaplis suo loco, et VIIm. Sensum H LXX et Theodotio, propius reddunt alii.

λεγουσα = ⁓ λεγουσα ◂: deest H, habet Vulg. Obelus est nota, ut in Prolegomenis demonstrabo.

τῳ κυριῳ = marg. (τῳ) ΠΙΠΙ: H (τῳ) *Jehovah*.

αναβατην = ⊣⊢ ※ αυτου ◂, sine asterisco Hm 15, VIIm: item H.

22. *Lectiones Enceniae Crucis.* Mirum plurale *Lectiones*, nisi alterum punctum sit diacriticum, quod contra codicis morem est. Ejusdem tituli festum commemoraretur in tabula altera codicis Musei Britannici, *Add.* 14445, et in Cat. Bib. Vat. II, 29, pro quo titulo habetur generalior *Festum Crucis* ܥܐܕܐ ܕܨܠܝܒܐ, ib. 39 in alio codice, quem idem Festum indicare apparet ex collatione utriusque libri. Festum vero sub hoc titulo generaliori vix post Pentecosten et ante subsequentes eam Dominicas celebrari videretur ex codice Barberino in Adler, *Vers. Syr.* 71; idemque fere tempus indicaret tabula codicis Musei Britannici allati; sed notae lectionum statim sequentes incertum relinquunt, num temporis ratio habita fuerit in hac tabulae parte. Qui quidem indices lectionum omnes Jacobiticae sunt originis, ut de Vaticanis patet collatis pp. 33 et 36, ubi Severi memoria celebratur, de ceteris autem indicat ipsa versionum Hexaplaris et Harklensis origo et usus. Sed Festum Crucis

ܐܝܟ ܡܐܦܐ. ܒܛܘܪܐ ܕܒܫܢ
ܠܗܢܐ ܕܨܒܐ [2]ܡܪܝܐ. ܒܛܘܪܐ
ܕܢܥܡܪ ܗܢܐ ܕܨܒܐ ܗܘܐ ܗܘ̇
17 ܘܢܫܪܐ. ܥܕ ܠܫܠܡ ※ ܐܢܬ ⌐ܠܓܡܪ.
ܪܟܒ ܐܠܗ ܒܪܒܘ̈ܬܐ ܕܐܠܦܝܢ
ܕܚܕܝܢ. ܒܣܝܢܝ ܡܩܕܫܐ ܕܚܕܝܢ.
ܗܘ̇ ܕܒܗܘܢ [3]ܡܪܝܐ. ܡܩܕܫܐ.
ܡܪܝܐ ܗܘ̇ ܕܣܠܩܬ ܐܚܝܕ ܕܚܕܝܢ.
18 [4]ܡܪܝܐ ܗ̇ܘ ܕܡܡܠܟ ܠܥܠܡ
19 ܘܠܥܠܡ ܥܠܡܝܢ. ܡܛܠ ܕܥܠܘ ܪ̈ܟܒܐ
ܕܦܪܥܘ ܥܡ ܓ[...]ܠܡܘܬܐ ※ ⌐ܕܠܐ ܡܬܚܙܝܢ
ܘܦܪ̈ܫܐ ※ ⌐ܕܠܐ ܡܬܚܙܝܢ ܠܝܡܐ. ܘܐܗܦܟ
ܡܪܝܐ ܥܠܝܗܘܢ ܠܡ̈ܝܐ ܕܝܡܐ.
ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܐܙܠܘ
ܒܝܒܝܫܬܐ ܒܡܨܥܬܗ ܕܝܡܐ.
20 [5]ܢܣܒܬ ܕܝܢ ܡܢܟ ܗ̇ܘ ܠܟܠܗ̇
ܚܝܠܗ ܕܦܪܥܘܢ ܠܡ̈ܪܟܒܬܐ ܘܦܪ̈ܫܐ
ܕܝܠܗ. ܘܠܦܫܝܢ ܡܫܠܡܝܢ ܗܘܘ
ܡܠܟܘܬܐ ܥܡ ܩ̈ܕܡܝܐ ܘܐܚ̈ܪܝܐ.
21 ܘܫܒܚܘ ܡܪܝܐ [6]ܡܒܪܟܐ ܗܘܐ ܠܥܠܡ ܕܝܢ ܡܪܝܐ

f. 52. v.

[2] ܦܝܦܝ.
[3] ܦܝܦܝ.
[4] ܐ. ܦܝܦܝ. ܢܡܠܟ.
ܣ. ܦܝܦܝ. ܕܝܠܟ ܢܡܠܟ.
ܬ. ܦܝܦܝ ܕܡܡܠܟ.

[5] ܡܢ ܢܣܒܬ.
[6] ܐ. ܡܒܪܟܐ ܗܘܐ ܟܝ
ܣ. ܡܒܪܟܐ ܗܘܐ ܕܝܢ ⁂
ܬ. ܐܝܟ ܡܒܪܟܝܢ.

lectione Symmachi super ܡܠܟܘܬܐ desunt puncta ribui, quae ex lectionis contextu addenda mihi videntur ex more codicis, et ego verti ac si adessent.

χυρις = marg. ПІПІ: H *Jehovah*.

17. εισαγαγων = ⸓ ※ *tu* A. *eos* ↙: H *introduces eos*. A. est nota Aquilae: quoad *tu* potuit, quin in Graeco fuerit, a nostro inferri perspicuitatis gratia, ut cum hujusmodi participiis alibi facit, ut supra, XII, 3, XIII, 8 etc.; sed non video cur sub asterisco ponatur, cum nec H habeat; alioquin nota A, super secunda voce posita, illam tantum innueret ex Aquila sumptam.

χατηρτισω = [...]τειργασω, Hmm fere omnes, III, VII, Philo saepe apud Hm, duodecim Psalteria Ambrosianae Bibliothecae (aliud ejusdem Bibliothecae Graecum et Latinum ειργασω, sed Latinum est Bibl. Vulg.) Ald, Compl, Psalt. Sedulii jam allatum, (quod est ed. Lotharing. in Hm), Psalterium Graeco-Latinum editum Mediolani, an. 1481, et Psalterium Graecum Aldinum an. 1497, vel 1498, CM, Aet, Arm: H accc que reddunt uterque, licet radici propius est κατειργασω.

χυρις 1° = marg. ПІПІ: H *Jehovah*.

18. χυριος = A. ПІПІ. *regnabit*. Σ. ПІПІ. *tui regnabit*. Θ. ПІПІ *regnans*. H *Jehovah regnabit*, seu *regnat*.

19. αρμα[...] = ⸓ ※ 'E. *ejus* ↙, AH sine notis: item H. Nota superscripta est ⸓ juxta omnem probabilitatem, non ⸓, a quo vix illud differt in codice in hisce notis superscriptis.

αναβαταις = ⸓ ※ 'E. αυτου ↙, sine notis Hmm, III, Psalt. Sedulii l. c. in Graeco, non in Lat., AH, Arm: item H. De litera ⸓ ut in nota praecedenti.

επ' αυτους χυριος = χυριος επ' αυτους, H, Hmm, III, VII, codex E a LXX saepe mutuatus in Vercellone contra Vulg, quae cum ER facit, uti et P.

20. λαβουσα = sic in margine, in textu vero ελαβε cum H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, Psalt. Latinum Veronense, non Graecum ejus, cod. Vatic. Latinus olim reginae Sueciae.

7 ܘܒܣܘܓܐܐ ܕܬܫܒܘܚܬܐ
ܕܝܠܟ ܫܚܩܬ ܠܗܠܝܢ ܕܠܘܩܒܠܐ.
ܫܕܪܬ ܠܪܘܓܙܐ ܕܝܠܟ ܘܐܟܠ
8 ܐܢܘܢ ܐܝܟ ܕܠܩܫܐ. ܘܒܪܘܚ
ܪܘܚܐ ܕܚܡܬܐ ܕܝܠܟ ܐܬܦܪܫܘ
ܡ̈ܝܐ. ܩܡܘ ܐܝܟ ܫܘܪܐ f. 51. v.
ܡ̈ܝܐ. ܩܡܘ ܓ̈ܠܠܐ
9 ܒܡܨܥܬܗ ܕܝܡܐ. ܐܡܪ ܗܘܐ
ܒܥܠܕܒܒܐ ܐܪܕܘܦ ܐܕܪܟ ܐܦܠܓ
ܒ̈ܙܬܐ. ܐܣܒܥ ※ ܡܢܗܘܢ ↙ ܢܦܫܝ
ܕܝܠܝ. ܐܩܛܘܠ ܒܣܝܦܐ ܕܝܠܝ.
ܬܫܬܠܛ ܒܗܘܢ ܐܝܕܐ ܕܝܠܝ.
10 ܫܕܪܬ ܠܪܘܚܐ ܕܝܠܟ. ܚܦܐ ܐܢܘܢ
ܝܡܐ. ܛܒܥܘ ܐܝܟ ܐܒܪܐ ܒܡ̈ܝܐ
11 ܥܫܝ̈ܢܐ. ܡܢܘ ܕܕܡܐ ܠܟ ܒܐܠܗ̈ܐ
[8]ܡܪܝܐ. ܡܢܘ ܕܕܡܐ ܠܟ ܕܡܫܬܒܚ
ܒܩܘܕܫܐ. ܬܡܝܗܐ ܒܬܫܒ̈ܚܬܐ.
12 ܗܘ ܕܥܒܕ ܬܕܡܪ̈ܬܐ. ܦܫܛܬ
ܠܝܡܝܢܐ ܕܝܠܟ. ܒܠܥܬ ܐܢܘܢ
13 ܐܪܥܐ. ܕܒܪܬ ܒܙܕܝܩܘܬܟ ܠܥܡܐ
ܕܝܠܟ ܗܢܐ. ܗܘ ܕܦܪܩܬ. ܒܝܐܬ
ܒܚܝܠܐ ܕܝܠܟ ܠܡܫܪܝܐ ܗܘ
14 ܩܕܝܫܐ ܕܝܠܟ. ܫܡܥܘ ܥܡ̈ܡܐ
ܘܪ̈ܓܙܘ. ܚ̈ܒܠܐ ܐܚܕܘ ܠܥܡܘܪ̈ܐ
15 ܕܦܠܫܬ. ܗܝܕܝܢ ܐܣܬܪܗܒܘ
ܡܕܒܪ̈ܢܐ ܕܐܕܘܡ. ܘܪ̈ܫܢܘ
ܕܡܘܐܒܝ̈ܐ ܐܚܕ ܐܢܘܢ ܪܬܝܬܐ.
16 ܐܬܡܣܝܘ ܟܠܗܘܢ ܥܡܘܪ̈ܐ ܕܟܢܥܢ. ܬܦܠ f. 52. r.
ܥܠܝܗܘܢ [9]ܪܬܝܬܐ ܘܕܚܠܬܐ.
ܒܪܒܘܬܐ ܕܕܪܥܐ ܕܝܠܟ [1]ܢܬܟܐܦܘܢ

[8] ܦܝܦܝ.
[9] ܐ. ܬܗܘܪܐ.
ܘܙܘܥܬܐ.
ܬ. ܐܝܟ ܫܒܥܝܢ ܣܗ

[1] ܐ. ܬ. ܢܫܬܬܩܘܢ.
[2] ܣ. ܠܐ ܡܬܬܙܝܥܢܐ
ܢܗܘܘܢ. ܣܗ

7. κατεφαγεν = και κατεφαγεν, Hmm, II, III, VII, Compl, Psalt. Sedulii tum in Graec. tum in Lat. apud Montfaucon, *Palaeogr. Gr.*, (p. 240-1), Psalt. Ver. in utroque textu, codices tres Ambrosianae Bibl. (*A.* 221. *Inf.*, *B.* 1. *Sup.*, *M.* 54, *Sup.*, ad calcem Psalterii), Latini plurimi apud Sab., Breviarium Ambros., Augustin., CM, Aet, Arm; AH *et perdidisti:* H tacet copulam, quam habet P; vel irrepsit, contextu permittente, vel *Jod* initiale vocis יאכלמו sumptum fuit ut *Waw*, quo nil facilius.

9. εμπλησω = + ※ *ex eis* ↙, sine asterisco AH (*ab illis* in Hm), Arm: item H.

κυριευσει = + αυτων, Philo in uno codice, I, 152, nisi libere in illo additum, cum Graeci alii testes desint, AH, Arm: item H.

11. κυριε = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

14. ηκουσαν = post ܫܡܥܘ rasura, in qua fortasse erat punctum.

16. τρομος και φοβος = A. *stupor et timor*. Θ. *ut LXX:* H omnes reddunt, vim vero ipsam radicis videtur reddere Aquila in primo nomine.

απολιθωθητωσαν = A. Θ. *conticescant*. Σ. *immobiles fiant*. LXX nervose reddiderunt H ידמו כאבן per unum verbum, quod Syrus debuit resolvere per *indurentur sicut lapis;* et uni verbo H et Syro respondent lectiones Interpretum, sive in Graeco sic invenerit noster Interpres, sive ex sua versione, in qua voces *sicut lapis* expressae erant, easdem in illorum lectionibus reticuerit. Aquila et Theodotio literaliter reddunt H, liberius, sed bene Symmachus. In

ܠܗ ܠܦܪܘܩܢ܂ ܢܩܕܡ ܠܦܪܨܘܦܗ ܕܝܠܗ܂
ܘܒܬܫܒܚ̈ܬܐ ܢܙܡܪ ܠܗ
3 ܕܐܠܗܐ ܪܒܐ ܗܘ ²ܡܪܝܐ
ܘܡܠܟܐ ܪܒܐ܂ ³ܡܪܝܐ ܥܠ
4 ܟܠܗܘܢ ܐܠܗ̈ܐ܂ ܕܒܐܝܕܗ ܐܢܘܢ ܣܘ̈ܦܐ ܕܐܪܥܐ
÷ ܪ̈ܘܡܐ ܕܛܘܪ̈ܐ ܕܝܠܗ ܐܢܘܢ܂
ܐܝܬܝܗܘܢ ܥܡܐ ܫܘܡܠܝܐ܂
5 ⁴ܕܝܠܗ ܗܘ ܝܡܐ܂ ܘܗܘ ܥܒܕܗ ܘܝܒܫܬܐ
6 ܐܝܕܘܗܝ ܓܒܠ܂ ܬܘ ܢܣܓܘܕ
⁵ܡܪܝܐ ܘܢܒܟܐ ܩܕܡܘܗܝ܂ ⁶ܢܩܕܘܡ
ܕܥܒܕܢ ⁷ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܥܒܕܢ܂

² ܦܝܦܝ.
³ ܦܝܦܝ.
⁴ ܐ.
ܗ. ܐܠܗܘܬܐ
.ܐ

⁵ ܦܝܦܝ.
⁶ ܠܐ. ܗܘ ܕܥܒܕܢ
⁷ ܦܝܦܝ.

Paulo Interprete profecta est, puto, cum eum forma Graeca satis moneret, sed ab amanuensi, favente, imo fere flagitante contextu in ea verborum forma, quae prostat. Sic autem H interpungit textu ipso postulante, qui nostro prouti est favet; in Graeco necessario sic interpungunt testes LXX tantum non omnes, qui legunt επιλεκτους αναβατας τριστατας κατεποντισεν, quam lectionem fere habet P in Pa, PJ, PP, PL, et in Psalt. Ambr. Bibl. G. 31. *Sup.* legens ܘܓܢܒܪ̈ܐ ܕܬܠܝܬܝܘܗܝ ܛܒܥ, sed non PA, quae legit ܘܓܢܒܪ̈ܐ ܕܬܠܝܬܝܘܗܝ ܛܒܥܘ; ex quibus patet non ex P pendere nostri interpunctionem.

5. ποντῳ = ποντος, Hm 81, et, ut videtur, Hm 69, VIIm (in quo marg. minuscule item αβυσσος); in marg. Hmm 57, 85, ex Latinis Psalt. Rom., Sorbon. duo, Breviarium Mozar., et Ambrosianum ad Laudes, Psalt. Latinum Veronense contra Graecum suum ποντῳ; AH *et pontus;* supponunt nostri lectionem CM, Aet, Arm, et apud Hm Georg. Marg. autem Α. Σ. Θ. *abyssi;* cum his vel pro forma H, quem bene et noster reddit. Sigla Interpretum ornatu a lectione dividuntur.

6. κυριε = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*. Sequenti notae postponitur in codice.

η δεξια = Γ. *similiter*. Item H.

χειρ = —˙, Psalt. Latinum Veronense contra suum Graecum, Arm, si testantur: deest H.

κυριε = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

intulit post κυριος, melius Marchalianus (XII Hm) marg. ※ Π. ΙΑ (Π ut in Syris libris superscribitur voci ΙΑ), in Curterii ed. Procopii, ubi putarem melius referri lectionem Hexaplarem, quam in Montfaucon, qui dat ※ Π. ια: κυριος. Ex ΙΑ vero nec in Graeco ΠΙΠΙ, nec in Syro ܦܝܦܝ poterat oriri, vel saltem in hoc a jam corrupto Graeco ΠΙΠΙ deberet derivari. Habent quidem יהוה, unde in Graeco ΠΙΠΙ, et in Syro ܦܝܦܝ effinguntur, unus H Kennicott, et primo unus H De Rossi, sed in his praecedit יה, ΙΑ, et glossema hujus postremi forte illud est, et vetustissimum quidem, si non ex eadem causa, sed ex H repetenda est eadem lectio P in PA, Pa, PJ, PP, PL ܗܘ ܡܪܝܐ, nisi ex parallelo loco Es. XII, 2, ubi additur יהוה post יה, in codices illos H et in P migravit. Ex Graeco κυριος ideo repeterem appositum ܦܝܦܝ, cum alibi id factum fuisse verisimile sit, collatis infra XVII, 16, XVIII, 1, alibi; ita ut Graecus vel Syrus amanuensis ex more apponendi in margine ΠΙΠΙ ܦܝܦܝ ad κυριος ܡܪܝܐ etiam hic illud invexerit.

μου = punctum post ܕܝܠܝ reprobatur lineola, primae manus ex atramento.

3. κυριος bis = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

4. αναβατας = sub obelo: deest H. Ceterum noster voces επιλεκτους αναβατας τριστατας ex ipsa forma in LXX verbo praecedenti conjunctas, ex eadem vero in nostro incertas, ponit ut subjectum verbi sequentis κατεποθησαν sua interpunctione, quae non a

ܐܙܡܪ ܡܘܫܐ ܘܒܢܝ̈ܐ ܕܐܝܣܪܝܠ
ܬܫܒܘܚܬܐ ܗܕܐ ܠܡܪܝܐ. ܘܐܡܪܘ f. 51. r.
ܠܡܐܡܪ. ܢܙܡܪ [2]ܠܡܪܝܐ. ܡܫܒܚܐܝܬ

ܓܝܪ ܐܫܬܒܚ. ܠܣܘܣܝܐ ܘܪܟܒܐ
※ ܕܪܟܒ ܥܠܘܗܝ ↙ ܫܕܐ ܒܝܡܐ. ܡܥܕܪܢܐ
2 ܘܡܟܣܝܢܐ ※ ܕܝܠܝ [1]ܡܪܝܐ ↙ ܗܘܐ

[2] ܦܫܝܛ.

[1] ܦܫܝܛ.

et canticum Jah. Quoad σκεπαστης, nisi libere ex praecedentis vocis versione dederunt, probabile est cum Frankel, *Ueber den Einfl. Palaest. Ex.* p. 88, Interpretem ex Alexandrina pronunciatione confudisse זמרת cum שמרת. Quod sub asterisco additur μου, in H non habetur, excepto uno codice H Kennicott, si tamen legendum וזמרתי יה nec in וזמרת י יה, quod ipse praebet, aliquis error typorum subsit, vel vere exhibeatur scriptura codicis, quae quid sibi velit nescirem; alius item codex H Kennicott, forte et alter H, certo decem HS legunt וזמרתי omisso sequenti יה κυριος, quibus HS adde et codicem HS 197, ex quo Kennicott exhibet וזמרתי ·ה, sed in eo reapse est וזמרתי, cum literae ה in finem lineae ex more Samaritano retractae punctum imponatur, quo reprobari eam literam nullus dubito, altero ex more Samaritano voci apponendo post י ascripto. Sed quomodo pronomen subintelligatur in ipso H, et in aliis ejusdem lectionibus, cf. in De Rossi, *Var. Lect.*, *Schol. Crit.*, et Gesenius, *Lehrg. der H. S.* 734, ne longior sim; exprimunt autem etiam Onk, Vulg, Ar, et Arabs Maurit. apud De Rossi, item exprimunt in loco isto repetito, Ps. CXVII, 14 et Es. XII, 2, LXX, P et Vulg (in Ps. Hieronymi versio ex H item exprimit). Cum vero pronomen etiam Symmachus exprimat Ps. CXVII, 14 in versione Syro-Hexaplari, satis probabile est ipsum, aliumve ex Graecis Interpretibus etiam hic in Exodo expressisse μου, quod Origenes proin sub asterisco invexerit in suum textum LXX. Demum pro κυριος H habet יה, quod quidem idem est; sed unde ΠΙΠΙ marginale, quod יהוה postulat? Illud quidem in Graecis libris non ΠΙΠΙ, sed ΙΑ repraesentatur (confer supra p. 107) Ps. LXVII, 5, Es. XII, 2, in quo postremo loco male codex Hm 48 in textum derit amanuensis; eodem recidit ex subjecto collectivo in singulari.

Fin. *Explicit* (lectio Dominicae) *XXIII. Explicit;* de priori *Explicit* cf. v. 21, de altero cf. v. 15.

XV, 1. Marg. inter ornatum nigrum ex tribus partibus initio facto a l. 4 ante finem: ***Canticum Israelitarum de liberatione sua et interitu inimicorum suorum.*** Coislinianus (Montfaucon, Bibl. Coisl. p. 11) ad ᾳσωμεν marg. ῳδη μωυσεως; PA ante τοτε minio inter textum ܬܫܒܘܚܬܐ ܕܡܘܫܐ. *Canticum Moysis;* Pa, PJ, PP, PL, Codices Vaticani I, II, in Cat. Bibl. Vat. T. II: ܬܫܒܘܚܬܐ ܕܥܡܐ ܕܥܠ ܦܘܪܩܢܗ ܀ *Canticum populi pro liberatione sua.*

ησε = ησαν, Compl, Georg. apud Hm; sed puto ex subjecto adductam varietatem cum affines codices desint; sic et P contra H alio a nostro usa verbo.

θεῳ = κυριῳ, H, Hmm, III, VII, Augustin., CM.

λεγοντες ÷= τῳ λεγειν, Hmm, III, Ald; et praemisso εν Hm 82; et omisso τῳ Hmm, quod aeque ac τῳ λεγειν referunt Augustin. (qui ait ita legere Graecum), CM, imo et noster; ut patet; VII marg. prima manu ακ (Ακυλας) λεγειν, non λεγων alia, sed antiqua manu, ut habet Hm: H vel in forma reddit noster, sed ex usu LXX passim obvio bene reddit et ER.

κυριῳ = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

αναβατην = ÷ ※ 'Ε. αυτου ↙, sine notis Hm 15, AH; Arm addit in plurali quia in plurali dedit nomen, quod licebat, ut fecit etiam P, licet H sit cum nostro Syro.

2. και σκεπαστης = ※ μου κυριος ↙; sine notis superscriptum recentius in Hm 130, in textu Arm; κυριος inserit etiam Hm 15, et post εγενετο μοι Brev. Moz., forte Augustin. Ad κυριος autem marg. ΠΙΠΙ. H וזמרת יה,

ܘܢܦܨ[6] ܡܪܝܐ ܠܡܨܪ̈ܝܐ ܒܡܨܥܬܗ
28 ܕܝܡܐ܀ ܘܟܕ ܗܦܟܘ ܡ̈ܝܐ
ܟܣܘ ܠܡܪ̈ܟܒܬܐ ܘܠܦܪ̈ܫܐ
ܘܠܟܠܗ ܚܝܠܗ ܕܦܪܥܘܢ. ܗܠܝܢ
ܕܥܠܘ ܒܬܪܗܘܢ ܠܝܡܐ. ܠܐ
ܐܫܬܒܩ ܡܢܗܘܢ ܐܦܠܐ ܚܕ܀
29 ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܕܐܝܣܪܝܠ ܐܙܠܘ
ܥܠ ܝܒܝܫܬܐ ܒܡܨܥܬܗ ܕܝܡܐ.
ܡ̈ܝܐ ܕܝܢ ܠܗܘܢ ÷ ܫܘܪܐ ܡܢ
ܝܡܝܢܐ ܕܝܠܗܘܢ ܘܫܘܪܐ ܡܢ
÷ ܣܡܠܐ ※ ܐ̄ܬ̄ ܕܝܠܗܘܢ↙܀ ܘܦܪܩ
30 ܡܪܝܐ ܒܝܘܡܐ ܗܘ ܠܐܝܣܪܝܠ
ܡܢ ܐܝܕܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ܀ ܘܚܙܐ
ܐܝܣܪܝܠ ܠܡܨܪ̈ܝܐ ܕܡܝܬܝܢ ܥܠ
31 ܣܦܬܗ ܕܝܡܐ܀ ܚܙܐ ܕܝܢ
ܐܝܣܪܝܠ ܠܐܝܕܐ ܗܝ ܪܒܬܐ.
ܗܝ ܕܥܒܕ [7]ܡܪܝܐ ܠܡܨܪ̈ܝܐ. ܕܚܠܘ
ܕܝܢ ܥܡܐ ܡܢ ܡܪܝܐ. ܘܗܝܡܢܘ
ܠܐܠܗܐ ܘܠܡܘܫܐ ܗܘ̇ ܡܫܡܫܢܗ
XV, 1. [8]ܕܝܠܗ܀ ܬܒ ܥܠ ܬܒ ܀ ܗܝܕܝܢ ܫܒܚ

[6] ܘܢܦܨ ܘܢܦܨ.
[7] ܦܩܕ.
[8] ܠܬܫܒܘܚܬܐ
ܩܕܡܝܬܐ
ܕܡܘܫܐ ܒܝܡܐ
ܘܕܡܪܝܡ ܘܕܒ̈ܢܝܐ
ܕܒܢ̈ܝ ܐܝܣܪܝܠ܀

LXX commutarunt salvo sensu, nisi ita legerunt in H, in quo unus codex De Rossi (t. IV), *et redierunt aquae*, sed nil dicitur ibi de sequentibus vocibus; libere etiam επι χωρας verterunt pro *ad perennitatem*, ad quod propius ceteri accedunt; cum LXX tamen Vulg et P, et ex ceteris veteribus alii aliter.

και εξετιναξε = marg. και εξετιναξε, *et impulit;* scholium philologicum.

28. και ου = ου, Hmm, III, VII, Ald: item H, sed praemittunt *et* ulli codices H Kennicott et De Rossi vel absolute, vel primo, Targum unius codicis De Rossi ante correctionem, P, Ar; Vulg praesertim in lectione plurium testium, inter quos Amiatinus, apud Vercellone aegre in hujusmodi testatur.

κατελειφθη = in plurali, neque enim hanc formam et pro singulari assumerem in hoc codice (cf. supra VI, 6); ex praecedentibus verbis forte adductum fuit ab amanuensi, nec sensus mutatur.

29. τειχος εκ δεξιων, και τειχος εξ ευωνυμων = ÷ τειχος εκ | δεξιων αυτων και τειχος εξ | ÷ ευωνυμων ↙ ※ Α. Θ. αυτων ↙; sine ulla nota Hm 15, AH; item Arm, nisi quod supplet *erat* post primum τειχος, alterum vero τειχος omittit cum Ar. 3 apud Hm et Aet; sed et Ar. 3 et Arm omittunt αυτοις quod ista praecedit. H cum nostro textu, nisi quod alterum τειχος omittit. Ex ista H conditione et ex ipso contextu, et quod αυτων utrumque fere omnes ac vetustissimi testes LXX omittant, inserentes contra H alterum τειχος, patet utrumque obelum praepostere apponi, ac unum tantum alteri τειχος ascribendum, itemque asteriscum apponendum ad primum αυτων. Male etiam per se emissus fuit metobelus ad primum obelum, nisi omisit obelum, qui tamen falso appositus fuisset, ad lineam mediam.

30. τον ισραηλ εν τη ημερα εκεινη = εν τη ημερα εκεινη τον ισραηλ, H, Hmm 15, 58, 72. In codice deest punctum diacriticum ad ܗܘ, quod ex Graeco superscribi debuisset.

τεθνηκοτας = de forma Syriaca cf. supra ad XII, 30.

31. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

επιστευσαν = in singulari, sive ex scriptura defectiva, occurrenti licet raro in codice (cf. v. 22, et supra p. 176), sive quod ex verbo praecedenti in singulari sic de-

※ ܕܝܠܗ ✓ ܘܦܪ̈ܫܐ ܠܡܨܥܬܗ ܕܝܡܐ܀܀
ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܡܛܪܬܐ ܨܦܪܝܬܐ.
ܣܛ ܟܩ ܡ ܘܚܪ ³ܡܪܝܐ ܒܡܫܪܝܬܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ
ܒܥܡܘܕܐ ܕܢܘܪܐ ܘܕܥܢܢܐ. ܘܕܠܚܗ
25 ܠܡܫܪܝܬܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ. ܘܐܣܪ
ܐܟܣܢܐ ⁴ܠܓܝ̈ܓܠܐ ܕܡܪ̈ܟܒܬܐ
ܕܝܠܗܘܢ. ܘܕܒܪ ܗܘܐ ܠܗܘܢ
ܥܡ ܩܛܝܪܐܝܬ. ܘܐܡܪܘ ܡܨܪ̈ܝܐ.
ܢܥܪܘܩ ܡܢ ܩܕܡ ܦܪܨܘܦܗ
ܕܐܝܣܪܝܠ. ܡܪܝܐ ܓܝܪ ܡܩܪܒ

ܚܠܦܝܗܘܢ ܥܡ ܡܨܪ̈ܝܐ܀܀
ܝܘ ܐܡܪ ܕܝܢ ⁵ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
26 ܦܫܘܛ ܐܝܕܟ ܕܝܠܟ ܥܠ ܝܡܐ.
ܘܢܬܦܢܘܢ ܢܗܦܟܘܢ ܡ̈ܝܐ ÷ ܘܢܟܣܘܢ ✓
※ ܥܠ ✓ ܡܨܪ̈ܝܐ. ܘܥܠ ܡܪ̈ܟܒܬܐ
27 ܘܥܠ ܦܪ̈ܫܐ܀ ܦܫܛ ܕܝܢ ܡܘܫܐ
ܐܝܕܐ ※ ܕܝܠܗ ✓ ܥܠ ܝܡܐ.
ܘܦܢܘ ܡܚܕܐ ܡ̈ܝܐ ܠܐܦܝ
ܐܝܡܡܐ ܥܠ ܐܬܪܐ ܕܝܠܗܘܢ.
ܡܨܪ̈ܝܐ ܕܝܢ ܥܪܩܘ ܠܬܚܬ ܡ̈ܝܐ. f. 50. v.

³ ܩܦܣ.
⁴ ܐ. ܓܝܓܠܐ.
⁵ ܩܦܣ.

est videretur رکظو, ex simili pronuntiatione literarum pro رکضو (رکضوا), quod explicat ܪܗܛܘ.

και πας = omittit *και* cum Hmm, III, VII, in quo reduxit *και* VIIm, Ald, Compl, AH, CM, Arm: item H; habet Vulg, sed tacent plerique testes, inter quos Amiatinus, in Vercellone.

αρματα = ÷ ※ *αυτου* ✓, sine asterisco Hmm 15, 72, AH, Arm: item H.

24. Marg. *Stichi MC;* omisit notam Stichorum *M*, nisi ipse praeterii.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

25. *τους αξονας* = A. *rotam*, cum H; VIIm *τους τροχους*, quam vocem aeque vertit ܓܝܓܠܐ Prov. XX, 26, Dan. VII, 9, Eccli. XXXVI, 5 alibi; quidni cum eo Syrus habuerit etiam in textu *τους τροχους*, cum *αξων* vertat per ܩܛܪܐ Prov. II, 9, 18, Eccli. XXXVI, 5? An pendet ista interpretatio ex P, quae idem habet aeque in plurali contra formam H? Hunc tamen in plurali dederunt et aliae veteres versiones.

ηγαγεν = *ηγεν*, Hmm, III, VIIp, ut videtur, forte etiam prima manus literas *αγ* punctis reprobavit, certe sic habet VIIm, Arm: H utrumque fert, saltem in usu veterum Interpretum, sed per se favet nostro.

26. Marg. Iς, Sectio minor; IIus apponit idem v. 15, qui item incipit, et habita ratione extensionis textus, quam istae sectiones occupant, putarem amanuensem qui apposuit serius, primo loco apposuisse, dum initium novae sectionis quaereret, in quod idem offenderat; nisi editor ipse peccavit, quod tamen ratione loci vix probabile, contra ac fieri potuit supra ad XII, 23.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

και επικαλυψατω = sub obelo; post hoc vero addit ※ *super* ✓, quod illo omisso habet et Aet: H item illo omisso istud habet, quod ex contextu liberius, sed bene interpretati sunt LXX.

27. *χειρα* = ÷ ※ Γ. *αυτου* ✓, sine notis Hmm, AH, Arm: item H.

χωρας = ÷ *earum*, nempe *aquarum*, ex voce Syriaca pluralis numeri et masculini generis, quod supponit in Graeco *αυτου* relatum ad *υδωρ*; cum nostro AH, et ex affinitate cum Hexaplari textu item Arm, cum nulla generis differentia in eo sit; *αυτης* relatum ad *θαλασσαν* addunt codex 32 et Slav. in Hm; *αυτου* addit etiam Aquila in Montfaucon, *αυτης* Symmachus in Montfaucon et VIIm; qui addit etiam item in alia versione anonyma *επι στερεωμα αυτης*; et cum istis H. cum non *υδωρ*, sed *mare* praecedat, quod

ܐܦ ܥܡܘܕܐ ܕܥܢܢܐ ܡܢ ܩܕܡ
ܦܪܨܘܦܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܘܩܡ ܡܢ
20 ܒܣܬܪܗܘܢ. ܘܥܠ ܒܡܨܥܬ
ܡܫܪܝܬܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ. ܘܒܡܨܥܬ
ܡܫܪܝܬܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܘܗܘܐ
ܚܫܘܟܐ ܘܥܡܛܢܐ. ܘܥܒܪ ܠܠܝܐ.
ܘܠܐ ܐܬܩܪܒܘ ܚܕ ܥܡ ܚܒܪܐ ܟܠܗ
21 ܠܠܝܐ. ܫܠܡ. ܟܒ. ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ
ܕܒܬܪ ܦܨܚܐ ܐܝܟ ܕܠܥܠ. ...
ܦܫܛ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܠܐܝܕܐ ※ ܕܝܠܗ ↙
ܥܠ ܝܡܐ. ܘܐܘܒܠܗ [2]ܡܪܝܐ
ܠܝܡܐ ܒܪܘܚܐ ܩܕܝܡܐ ܥܫܝܢܐ
ܟܠܗ ܠܠܝܐ. ܘܥܒܕܗ ܠܝܡܐ
ܝܒܝܫܬܐ. ܘܐܬܦܠܓܘ ܡ̈ܝܐ ܗ..
22 ܘܥܠܘ ܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ ܒܡܨܥܬܗ
ܕܝܡܐ ܥܠ ܝܒܝܫܬܐ. ܘܡ̈ܝܐ
ܠܗܘܢ ܫܘܪܐ ܡܢ ܝܡܝܢܐ
※ ܕܝܠܗܘܢ ↙. ܘܡܢ ܣܡܠܐ ※ ܕܝܠܗܘܢ ↙.
23 ܪܕܦܘ ܕܝܢ ܡܨܪ̈ܝܐ ܘܥܠܘ ܒܬܪܗܘܢ. f.50.r.
ܟܠ ܪ̈ܟܫܐ ܕܦܪܥܘܢ ܘܡܪ̈ܟܒܬܐ

[2] ܦܠܦܠ.

• quens in hujusmodi amanuensis nostri, vel antecessoris ejus effecit, ut dedi in textu.

19. των υιων = sub obelo: omittit H. Desunt in codice contra morem ejus puncta *ribui*, forma ipsa tamen pluralem numerum hic indicat.

οπισθεν = ⸓ ※ αυτων ↙, sine asterisco Hmm, VIIm, Arm, et sub asterisco conjecturali ch. min. Alex: item addit H.

20. και εστη = —, H, Hmm, VII, Ald, AH, CM, Aet, Arm.

σκοτος και γνοφος = γνοφος και σκοτος, H, Hmm, VII, Compl, AH, CM, Aet.

Fin. *Explicit* (lectio Dominicae) *XXII*; cf. v. 5.

21. *Lectio Dominicae XXIII*, post Pascha, ut supra.

εξετεινε = sub ܠܗ in fine rasura, fortasse puncti.

χειρα = ⸓ ※ αυτου ↙, sine asterisco H, ut par est, Hmm, AH, Arm; Euseb. II, p. 92, non p. 93; sub asterisco conjecturali ch. min. Alex.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

νοτῳ = prima manus ܠܡܪܝܐ, et recte; sic et supra X, 13 bis; serior cura exarata fere lapide scriptorio, ut supra X, 28, inseruit inter literas ܠ et ܡ literam ܝ, quam et infra proceriorem inter easdem subscripsit, quae quidem in codice, praesertim supposita, ita curvantur in ductu ascendenti, ut sumi possint pro ܒ, imo subscripta fere debeat; lector scilicet, cui corrupta videbatur scriptio, cum non animadverteret esse alterum nomen appositum, voluit in adjectivum mutare, ut omnino mihi videtur; ex quō etiam ܢ, non ܒ literas illas lego, quae si essent ܒ nihili essent, saltem mihi.

22. αυτης = αυτοις, H, plerique Hmm, II in Hm, nam Mai habet αυτης ex ER, ut puto, ex ejus editionis ratione (T. I, p. xi, not.), III, VII, Compl, Euseb. II, 92, Anonymus apud Ambrosium; Origen. IV, 143 αυτοις supponere videtur in allusione ad locum nostrum; Aet et Arm omittunt. In ER ortum videtur ex Ald, quae mendis vel ex iotacismo abundans sic legit, proximo θαλασσης astipulante.

δεξιων = ⸓ ※ Α. Σ. αυτων ↙, sine notis codex 15, AH, Georg. et Ar. 3, omnes apud Hm, VIIm, Arm: item H.

τειχος = —, H, Hmm ulli, CM, Arm; Origenes IV, 143 supponit omissionem in libera allegatione.

ευωνυμων = ⸓ ※ Γ. αυτων ↙, sine notis codex 15 et Ar. 3 in Hm, VIIm, Arm: item H.

23. και κατεδιωξαν = κατεδιωξαν δε, Hmm, III, VII, Ald, Compl, CM: utrumque fert H. In fronte paginae super hanc vocem serior manus scripsit vocem arabicam, quae prouti

16 ܒܢܝ̈ܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ ²ܘܢܫܩܠܘܢ. ܘܐܢܬ
ܐܪܝܡ ܚܘܛܪܐ ܕܝܠܟ. ܘܦܫܘܛ
ܐܝܕܟ ܥܠ ܝܡܐ ܘܨܠܘܚܝܗܝ.
ܘܢܥܠܘܢ ܒܢܝ̈ܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ ܒܓܘܗ
17 ܝܡܐ ܥܠ ܝܒܝܫܬܐ. ܘܗܐ ܐܢܐ
ܡܩܫܐ ܐܢܐ ܠܠܒܐ ÷ ܕܦܪܥܘܢ
÷ ܘ↙ܕܡܨܪ̈ܝܐ ÷ ܟܠܗܘܢ↙ ܘܢܥܠܘܢ
ܒܬܪܗܘܢ. ܘܐܫܬܒܚ ܒܦܪܥܘܢ
ܘܒܟܠܗ ܚܝܠܗ ܕܝܠܗ.
ܘܒܡܪܟܒܬܐ ※ ܕܝܠܗ↙ ܘܒܦܪ̈ܫܐ ܕܝܠܗ.
18 ܘܢܕܥܘܢ ÷ ܟܠܗܘܢ ܡܨܪ̈ܝܐ↙. ܕܐܢܐ
÷ ܐܢܐ↙ ¹ܡܪܝܐ. ܐܡܐ ܕܡܫܬܒܚ
ܐܢܐ ܒܦܪܥܘܢ. ܘܒܡܪܟܒܬܐ
※ ܕܝܠܗ↙ ※ ܘ↙ܒܦܪ̈ܫܐ ܕܝܠܗ.
19 ܐܫܬܩܠ ܕܝܢ ܡܠܐܟܐ ܕܐܠܗܐ f. 49. v.
ܗܘ ܕܐܙܠ ܗܘܐ ܩܕܡ ܡܫܪܝܬܐ
÷ ܕܒܢܝ̈ܐ↙ ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܘܐܙܠ ܡܢ
ܒܣܬܪܐ ※ ܕܝܠܗܘܢ↙. ܐܫܬܩܠ ܕܝܢ

² ܐ. ܣ. ܬ. ܘܢܫܩܠܘܢ

¹ ܦܝܦܝ.

και αναζευξατωσαν = Α. Σ. Θ. *et tollant*, quod supponit κάι επαρατωσαν, quod verbum noster vertit per ܐܫܩܠ passim; utrum vero ipsi Interpretes sic dederint H ויסעו *et proficiscantur*, an amanuenses Graeci corruperint ab απαρατωσαν, non liquet; sed postremum probabilius, cum idem verbum omnes isti Interpretes soleant reddere απαιρω et εξαιρω in Lexicis ad Hex. in Montfaucon, quae verba noster in sensu hujus loci reddit constanter per ܐܫܬܩܠ in pluribus quae contuli locis. Semel tamen Aquila et Symmachus reddunt H per επαιρω, Deut. I, 40 in Hexaplis et in Ap. Hm; hic vero VIIm, ut videtur omnino in breviato maxime ac male habito loco, dedit anonyme συνεπαρατωσαν, quod ex Interpretibus illis potest esse, sed deesset tunc in nostro versio praepositi συν. Quidquid sit de nostro, qui Graecum επαρατωσαν ad literam reddit, tum hoc Graecum ex contextu, tum απαρατωσαν reddunt H, a quo nec LXX discedunt, licet ex contextu definite magis reddant.

16. τη ραβδῳ = την ραβδον, H, Hmm plerique, III, VII, Ald, Compl, Augustin., Anonymus apud Prosperum, CM, Aet, Arm.

17. φαραω, και = sub obelo; VIIm reprobat linea ducta: H omittit, sed unus De-Rossi inserit *Pharao* sine copula, quod sine punctis vocalibus relictum reprobatur, et ex defectu copulae satis jam redarguitur; et eandem fere scripturam suspicio est fuisse primo in codicibus 2 H Kennicott, in quibus sequens *Aegyptiorum* est in rasura; in Vulg Cas. 1 est cum ER.

παντων = sub obelo; omittit Hm 105 in alia lectione: deest H.

αρμασι = ÷ ※ Α. Θ. αυτου ↙, sine notis Hmm, AH, Arm: item H.

18. παντες οι αιγυπτιοι = sub obelo: H omittit παντες, quod praemittit HS. Male in nostro, ut apparet, etiam οι αιγυπτιοι sub obelo est.

ειμι = sub obelo; omittunt Hm 58, Compl; reprobat VIIm: H omittit ex idiomate.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

αρμασι = ÷ ※ Γ. *ejus* ↙, sine notis Arm: item H.

και ιπποις = ※ και ↙ εν τοις ιπποις, sine notis Hmm, VIIm, Ald, Compl; εν τοις in marg. Hm X, et sub asterisco conjecturali charac. min. Alex: H ut textus Syri. Verum male in nostro sunt notae Origenianae, licet adnotandum ↙ esse in medio literae ܒ in codice. Cum praecedenti post αρμασι asterisco metobelus apponatur, satis arguitur ex usu notarum non potuisse statim succedere asteriscum, quia primi vis continuaret tunc, metobelo uno in fine apposito; ergo Interpres Syro-Hexaplaris non peccavit, nec amanuensis ejus archetypi Graeci, quod H et conditio Graecorum testium innuunt fuisse και ※ εν τοις ↙ ιπποις, in Syro ܘ※ܒ↙ܦܪ̈ܫܐ. Ex his oscitantia satis fre-

ܣܓܝ܀ ܘܩܥܘ ܕܝܢ ܒ̈ܢܝ̈ܐ
11 ܕܐܝܣܪܝܠ ܠܘܬ ⁷ܡܪܝܐ. ܘܐܡܪܘ
ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܡܛܠ ܕܠܐ ܐܝܬ
ܗܘܐ ܩܒܪܐ ÷ܒܐܪܥܐ↙ ܕܡܨܪܝܢ:
ܐܦܩܬ ܠܢ ܕܢܡܘܬ ܒܡܕܒܪܐ.
ܡܢܐ ܗܕܐ ܥܒܕܬ ܠܢ. ܕܐܦܩܬ
12 ※ܠܢ↙ ܡܢ ܡܨܪܝܢ. ܠܐ ܗܘܐ ܗܕܐ
ܐܝܬܝܗ ܗܘܬ ܡܠܬܐ: ܗܝ
ܕܡܠܠܢ ܠܘܬܟ ܒܡܨܪܝܢ ܟܕ ܐܡܪܝܢ:
ܕܫܒܘܩ ܠܢ ܕܢܦܠܘܚ ܥܒܕܘܬܐ
ܠܡܨܪ̈ܝܐ. ܦܩܚ ܗܘܐ ܓܝܪ
ܕܢܦܠܘܚ ܥܒܕܘܬܐ ܠܡܨܪ̈ܝܐ. ܐܘ
ܕܢܡܘܬ ܒܡܕܒܪܐ ÷ܗܢܐ↙.ܗ.ܒ.
13 ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܠܘܬ ܥܡܐ.
ܐܬܠܒܒܘ. ܩܘܡܘ ܘܚܙܘ
ܠܦܘܪܩܢܐ ܗܘ ܕܡܢ ⁸ܡܪܝܐ. ܗܘ
ܕܥܒܕ ܠܢ ܝܘܡܢܐ. ܒܗܘ ܐܝܟ ܓܝܪ
ܕܚܙܝܬܘܢ ܠܡܨܪ̈ܝܐ ܝܘܡܢܐ. ܠܐ
ܬܘܣܦܘܢ ܠܡܚܙܐ ܐܢܘܢ ܬܘܒ f. 49. r.
14 ÷ܠܙܒܢܐ↙ ܕܠܥܠܡ.ܗ.ܒ. ܡܪܝܐ ܢܩܪܘܒ
ܚܠܦܝܟܘܢ. ܘܐܢܬܘܢ ܬܫܬܩܘܢ.ܗ.ܒ.
15 ܩܪܝܢܐ ܕܥܘܗܕܢܐ ܕܣܗܕ̈ܐ.ܗ.ܒ.
ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
ܡܢܐ ܓܥܐ ܐܢܬ ܠܘܬܝ. ܡܠܠ

⁷ ܦܓܥ.

⁸ ܦܓܥ.

σφοδρα = *Explicit* lectio; cf. XIII, 19.

κυριον = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

11. εν γη αιγυπτω = ÷ εν γη ↙ αιγυπτω; omittunt γη Hmm, inter quos 72 (cf. ad Gen. XLVII, 4), Ald, Compl, Origen. IV, 144; VIIm reprobat γη: deest γη H. Male ideo in nostro et εν sub obelo est; praeterea metobelus erat post ܕ vocis ܕܡܨܪܝܢ retrahendus quod ab ܐܪܥܐ γη pendet et adducitur, ut per formam aliam reddatur forma Graeca; sed quia notae inserendae erant in mediis vocibus peccavit amanuensis, ut passim.

εξαγαγων = —+— ※ Γ. ημας ↙, sine notis Hmm, III, Ald, Cyprian., Aet, Arm; item VII, sed εξαγαγειν pro εξαγαγων, quod reduxit VIIm: H addit item, sed omittit codex unus H Kennicott, varians tamen et in aliis vocibus hujus loci.

12. κρεισσον γαρ = —+— ην, Hmm, VIIp et VIIm, Compl, Arm; sed cum desint affines codices 15, 58 et 72, Arm vero ex perspicuitate supplere potuerit, fortasse ex P, vel ex usu linguae habet noster, licet supra VI, 9 marg. in hoc eodem textu juxta HS non inserat: H deest verbum supplendum ex linguae idiomate.

εν τη ερημω = litera initialis ܒ ex parte in rasura, quae etiam est ante eam pro spatio unius fere literae; est tamen ܒ a prima manu.

ταυτη = sub obelo; omittunt Hm 58, Georg. et Arm. 1 apud Hm, sed non Arm in utraque editione Zohrab et anni 1860; item omittit Aet: deest H, sed habet P.

13. κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ετι ιδειν αυτους = ιδειν αυτους ετι, Hm 15, VII; αυτους ιδειν ετι alii Hmm tres non affines: H cum Syro, sed ετι omittunt tres codices H Kennicott.

εις τον αιωνα χρονον = ÷ *in tempus* ↙ *perpetuum;* transpositio nominis est ex indole linguae, χρονον autem omittunt Hmm tres, inter quos affinis 58, interdum, ut v. 12 et 18, alibi, omittens quae sub obelo sunt: χρονον solum omittit et H, unus tantum codex HS omittit εις עד ex עוד praecedenti, ut patet; ergo solum χρονον sub obelo ponendum; vel, si mavis, metobelus in nostro post ܕ sequens trahendus, quia tunc ܠܥܠܡ, quod remaneret, H ipsum referret; sed et conditio formarum Syrarum implexum prae Graeco reddebat usum notarum Origenis, et necessitas eas inserendi in mediis vocibus fraudi fuit, ut passim, amanuensi.

15. *Lectio in commemoratione Martyrum.*

ܡܪܝܐ ܠܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ ܡܠܟܐ
ܕܡܨܪܝܢ. ܘܪܕܦ ܒܬܪ ܒܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ܀ ܒܢܝܐ ܕܝܢ ܕܐܝܣܪܝܠ
ܢܦܩܝܢ ܗܘܘ ܒܐܝܕܐ ܪܡܬܐ܀
9 ܘܪܕܦܘ ܡܨܪܝܐ ܒܬܪܗܘܢ.
ܘܐܫܟܚܘ ܐܢܘܢ ܟܕ ܫܪܝܢ ܠܘܬ
ܝܡܐ. ܘܟܠܗ ܪܟܫܐ ܘܡܪܟܒܬܗ
ܕܦܪܥܘܢ ܘܦܪܫܐ ※ܕܝܠܗ↙
ܘܚܝܠܗ ܕܝܠܗ ܩܕܡ [6]ܐܝܪܐ
10 ܠܘܩܒܠ ܒܥܠܨܦܘܢ. ܘܦܪܥܘܢ
ܡܬܩܪܒ ܗܘܐ܀܀ ܘܟܕ
ܐܪܝܡܘ ܒܢܝܐ ※ܥܝܢܝܗܘܢ↙ ܒܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܚܙܘ. ܘܗܐ ܗܢܘܢ
ܡܨܪܝܐ ܢܩܦܘ ܒܬܪܗܘܢ. ܘܕܚܠܘ *f. 48. v.*

[6] ܐ. ܬ. ܠܘܩܒܠ
ܦܐܐܝܪܘܬ ܢܚ

ܣ. ܥܠ ܦܘܡܐ
ܕܐܝܪܘܬ ܢܚ.

de qua voce cf. infra; qui item exhibet A. Θ. επι φιεθρων, aliter ac supra v. 2, ut et noster ibi aliter pro Symmacho omnino, pro Aquila et Theodotione saltem in scriptione. H *juxta Pihachirot*, in nomine ut supra v. 2. Ut Symmachus verterunt et LXX Num. XXXIII, 7 idem nomen επι στομα ειρωθ, prouti exhibent Origenes in scholio, quod recte eidem tribuit Monfaucon supra v. 2, collatis Scharfenberg ibidem, et Origenis Op. II, 124, et cum Origene IV et alii Hmm, a quibus ER et alii Hmm vix differunt legentes επι το στομα ειρωθ; nomen ideo ειρωθ scholii Origenis sollicitare non debebat Scharfenberg ad Exod. XIV, 2, cum tot testes firment, et praeterea propius H accedat; in Coisliniano vero lectionem Symmachi sic corrigerem levi mutatione ex Syri nostri scriptione, quae fert *Ajroth*, ειρωθ, *Eroth*, ιρωθ (Origen. l. c.), non vero ιερωθ.

10. οι υιοι ισραηλ τοις οφθαλμοις = + ※ αυτων ↙, sine asterisco Hmm, VIIm, AH, Arm; sed in Hm post ορωσι adderetur, quod absonum apparet ex ipso contextu verborum, et tum noster, tum VIIm et Arm locum indicant rectum; in nostro vero tranpositio vocum et mutatio formae ex linguae indole et phrasi est, quae eadem occurrit Gen. XXXVII, 24, alibi: addit item H.

και οι = και ιδου οι, Hmm, VIIm, Ald, Compl, CM: item H, sed sequente nomine proprio collectivo sine articulo; HS huic collectivo, quod et in plurali sumi potest, plurale participium subjungit.

τρεις, ut Coisl. in Montfaucon et Ap. Hm. Θ. *similiter ac LXX:* H incertae significationis ex etymo omnes dederunt; noster vero τριστατης, veteribus quoque Interpretibus durum, ex etymo profectus infra XV, 4, Ezech. XXIII, 15 Sym., 4 Reg. VII, 2, 17, 19 et saepe in hoc libro vertit semper ܬܠܝܬܝܐ ܩܘܡܐ, *tertius gradu*, paullo aliter hic *ternos stantes*, cum sequentibus componens, eumque minus recte exhibet collatio Hm ex Bar Hebraeo, qui nostrum referre debet in suo textu. Marg. autem sequitur in nostro scholion: *Ternos appellat eos qui stant super curribus. Tres enim stant super uno* (curru), *duo pugnant, et unus regit currum.* Utrum hoc scholion referatur textui LXX, an Aquilae, codex non indicat, cum sine ullo indice apponatur post lectiones Interpretum. Istam vocis τριστατης interpretationem jam innuit ut apud alios obtinentem Origenes in Hexaplis ad h. l., qui et alias interpretationes profert. Cf. et Schleusner. Qui Aegyptias res veteres tractant, aliquid fortasse poterunt afferre, quod rem illustret. In textu scholii litera ܪ vocis ܡܬܩܪܒܝܢ est sine puncto ex oscitantia amanuensis.

8. και των θεραποντων αυτου = —, H, Hmm, VII, Ald, Compl, AH, Aet, Arm.

9. ιππεις = + ※ αυτου ↙, sine asterisco Hmm, AH, Arm; item alii Hmm et Compl in alio nominum ordine: addit et H.

απεναντι της επαυλεως = A. Θ. *ex adverso Phajeiroth.* Σ. επι του στοματος του ειρωθ, Coisl. in Montfaucon, legens tamen ιερωθ,

4 ܡܩܫܐ ܐܢܐ ܕܝܢ ܐܡܪ
ܠܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ ܘܢܪܕܘܦ
ܒܬܪܗܘܢ. ܘܐܫܬܒܚ ܒܦܪܥܘܢ
ܘܒܟܠܗ ܚܝܠܗ ܕܝܠܗ.
ܘܢܕܥܘܢ ÷ ܟܠܗܘܢ ↙ ܡܨܪܝܐ. ܕܐܢܐ
ܗܘ ܡܪܝܐ. ܘܥܒܕܘ ܗܟܢܐ. ܟ. ܟܐ ✣
5 ܩܪ.ܟܒ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܒܬܪ ܦܨܚܐ.
ܘܐܬܚܘܝ ܠܗ. ܘܐܬܐܡܪ ܠܡܠܟܐ ܩ
ܕܡܨܪܝܢ ܕܥܪܩ ܥܡܐ. ܘܐܬܗܦܟ
ܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ ܘܕܡܫܡܫܢܐ ܕܝܠܗ

ܠܐ ܥܡܐ ܘܐܡܪܘ. ܠܡܢܐ
ܗܕܐ ܥܒܕܢ ܕܫܕܪܢ ܠܒܢܝ f. 48. r.
ܠܡܢܐ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܕܠܐ ܢܦܠܚܘܢ
6 ܠܢ. ܐܣܪ ܗܟܝܠ. ܦܪܥܘܢ ܠܟܠܗܘܢ
ܡܪܟܒܬܗ ܕܝܠܗ. ÷ ܘܠܟܠܗ ܥܡܗ ↙
ܥܡܗ ܕܝܠܗ ܕܒܪ ܠܗ ܐܝܟ
7 ܘܢܣܒ. ܫܬܡܐܐ ܡܪܟܒܬܐ
ܡܪܟܒܬܐ ܓܒܝܬܐ. ܘܟܠܗ
ܦܪܫܐ ܕܡܨܪܝܐ ܘܬܠܝܬܝܐ[5]
8 ܕܥܠ ܟܠ ܗܠܝܢ. ܘܩܫܝ

[5] ܐ. ܩܕܡܝܬܐ ܗܝ
ܗ. ܡܛܠ ܛܠܒܐ.
ܛ. ܒܪܝܫܐ ܕܗܘܢ
ܡܫܠܡ ܗܘ.
ܛܠܝܬܝܐ ܡܫܡܫܝܢ ܠܡܠܟܐ

ܕܡܫܡܫ ܠܗ ܡܕܒܪܢܘܬܐ.
ܛܠܝܬܝܐ ܐܝܟ ܡܫܡܫ ܠܗ
ܗܢܘ. ܛܠܝܬܝ ܡܫܡܫܢܐ.
ܘܗܢܘ ܡܕܒܪ ܠܟܠ
ܠܡܕܒܪܢܘܬܐ ܗܝ ✣.

suum morem noster interpretatus est, bene ad sensum.

εποιησαμεν = supponit ο εποιησαμεν, seu πεποιηκαμεν, quod sine ο habent Hmm plerique cum affinibus 15, 58 et 72, III, VII, Ald, Compl; fortasse vel in Graeco habuit τουτο ο, vel sic legit oscitanter Interpres; cum nostro vertunt CM et Aet, quod istae faciunt etiam infra v. 11. ER reddit literam H, qui tamen bene redditur et in nostro.

6. φαραω = —, H, Hm 15, AH: olim excidisse videtur sub obelo positum, cum omnes fere, iique vetustissimi testes LXX habeant.

τα αρματα = *omnes currus* cum AH et Aet, in qua omittit G: H cum ER.

και παντα = sub obelo: παντα omittunt H, Hm 53 et Arm. 1 apud Hm, habet Vulg. Ut patet ex ipso contextu, obelus post ο και apponendus in nostro, imo etiam post ܠ sequens, quod nota accusativi est et aeque refertur voci ܥܡܗ.

7. λαβων = ελαβεν, H, Hmm plerique, III, VII, Ald, Compl; item CM, Aet, Arm, quae vix aliter reddere potuissent etiam ER.

και τριστατας = A. *et ternos*. Σ. *et* ανα

= περι των υιων ισραηλ· πλανωνται, H, Hmm, III, VII, Compl, Aet, Arm; et sic servato in initio τῳ λαῳ αυτου etiam Ald, addens οτι ante πλανωνται, et cum ea CM, nisi quod οτι ex idiomate incertum, sine quo ulli Hmm item legunt. De ipso III incertum, num prima manu omittat τῳ λαῳ αυτου.

4. παντες = sub obelo: omittit H cum Hm 118.

ειμι = videtur omittere cum soleat per ܐܝܬ reddere in hoc casu, non eo quo utitur idiomate; idque puto probabile, cum desint in testibus Hmm pro omissione affines 15, 58 et 72, si recte desunt; quidni Graecus amanuensis in nostri archetypo Graeco omiserit sub obelo positum? Omittunt Hmm plures, VII, Compl: H ex idiomate subintelligit, et exprimit Vulg.

Fin. *Explicit* (lectio Dominicae) *XXI;* cf. XIII, 11.

5. *Lectio Dominicae XXII*, post Pascha, ut supra. Marg. ܝܗ cum II**, sectio nempe minor. In codice super ܩ est linea atramento exarata.

αναγγελη = *et dictum fuit*, liberius contra

ܒܐܝܡܡܐ. ܘܒܥܡܘܕܐ ܕܢܘܪܐ
ܒܠܠܝܐ. ܡܢ ܩܕܡ ÷ܟܠܗ↙ ܥܡܐ܀
XIV, 1, ܘܡܠܠ ܡܪܝܐ ܥܡ ܡܘܫܐ ܟܕ
2 ܐܡܪ. ܡܠܠ ܥܡ ܒܢܝ̈ܐ ܕܐܝܣܪܝܠ.
ܘܢܗܦܟܘܢ ܢܫܪܘܢ ܠܘܩܒܠ
ܕܚܝܪܬܐ³ ܒܡܨܥܬ ܡܓܕܘܠ ܘܡܨܥܬ
ܝܡܐ. ܠܩܘܒܠ ⁴ܒܥܠܨܦܘܢ ܩܕܡܝܗܘܢ
3 ܬܫܪܘܢ ܥܠ ܝܡܐ. ܘܢܐܡܪ ܦܪܥܘܢ
ܥܠ ܒܢܝ̈ܐ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܛܥܝܢ
ܗܢܘܢ ܒܐܪܥܐ. ܣܓܪ ܐܢܘܢ ܓܝܪ

³ ܐ. ܗ. ܦܝܪܘܬ.
ܠ. ܦܐܝܪܘܬ ܗܝ
⁴ ܐ. ܗ. ܒܥܠܨܦܘܢ.
ܐ. ܬܪܝܨܐܝܬ
ܠܩܘܒܠܗ ܬܫܪܐ.
ܣ. ܠܩܘܒܠܗ ܬܫܪܘܢ.
ܠ. ܒܥܠܨܦܘܢ
ܩܕܡܘܗܝ ܬܫܪܘܢ.

τοις, οδευειν ημερας και νυκτος ↙, sine notis Hm 15, AH, qui tamen in Hm transponit *noctu dieque*, Arm item transponens; partem exhibent alii Hmm, Ald, et Alex. sub ast. conjecturali char. min.; etiam Euseb. II, 241 του φαινειν αυτοις, post quae abrumpit; VIIm του φωτισαι αυτους. του περιπατειν ημερ.. και νυκταν (?), quae noster aeque reddit, excepto περιπατειν, quod solet passim vertere aliter, contra οδευω, ut in hoc loco reddidit etiam Tob. VI, 6, et in verbo composito συνοδευω Sap. VI, 25. Item H. In codice deest asteriscus initio lineae resumptae, ut interdum fit ex oscitantia, cf. ad XII, 41. In ima pagina demum nota Quinternionis ܘ *VI*.

22. δε == —, H, Hmm, III, VII, CM; Ald habet antea in alia lectione.

του λαου παντος == ÷ παντος ↙ του λαου, sine obelo Hmm fere omnes cum ipsis affinibus 15, 58 et 72, III, VII, Ald, Compl, Anonym. apud Ambrosium; versiones vix testantur de his; omittit παντος Augustinus: H item deest παντος.

XIV, 2. της επαυλεως == Α. Σ. φιερωθ (ut ex Coisl. φιεθρω vult Montfaucon, approbante Scharfenberg, pro Aq. Sym. et Theodotione). Θ. *Phairoth*, ut Bar Hebraeus in Ap. Hm ex nostro, nisi quod ex regulis linguae legatur in Hm *Pairoth*, dum Theodotio in Coisl. hic et v. 9 legit per φ; in Graecis autem vocibus illud Syri vel contra leges linguae pronunciant (cf. Bernstein, *Ev. Joh. Hark. Uebers.*, p. xx, seqq.). H nomen proprium LXX libere interpretati sunt hic et infra v. 9, contra ac fecerunt Num. XXXIII, 7; Frankel, *Ueber den Einfluss* etc. p. 104, non renueret admittere in LXX nomen proprium esse ex eo loci ejusdem aetate illorum Interpretum; cf. et Rosenmueller et auctores ibi allatos; ceteri nomen proprium descripserunt, quod amanuenses Graeci ex parte corrupisse videntur; nec tamen ipse sibi constat Symmachus; cf. infra v. 9. Veteres versiones tantum non omnes פי verterunt, et sequens nomen pleraeque servarunt, aliae mutaverunt: VIIm habet ακροτατου της χεροθ.

εξεναντιας βεελσεπφων. ==. sequentibus jungit, ut H Masorethicus; sed contextus idem est semper.

βεελσεπφων == Α. Σ. *Be'eltsephon*. Α. *recte ex adverso ejus castrametaberis*. Σ. *ex adverso ejus castrametabimini*. Θ. *Be'eltsephon in conspectu ejus castrametabimini*. H. *Ba'al Tsephon, ex adverso ejus castrametabimini*. In Aquila *recte ex adverso ejus* fortasse duae ejusdem versiones coaluerunt, quas etymon fert, vel etiam sic potuit reddi H, sed dilutius id factum fuisset, quam Aquilae sit mos; numerus vero verbi potuit ex LXX corrumpi, qui fortasse ex defectiva scriptione ita dederunt, quod potuit et Aquila. Quod demum nomen *Be'eltsephon* semper idem occurrat in nostro, indicat varietatem fuisse in Graeca ejus scriptione, quam noster sustulit ex defectu vocalium, et ex usu sequendi in his P, ut factum IV, 19 et alibi. Demum in codice sub uno indice omnes lectiones sunt.

3. τῳ λαῳ αυτου. οι υιοι ισραηλ πλανωνται

ܐܦܩܢ ܡܪܝܐ ܡܢ ܡܨܪ̈ܝܢ.܀

17 ܟܕ ܕܝܢ ܫܪܐ ܦܪܥܘܢ ܠܥܡܐ. ܠܐ
ܕܒܪ ܐܢܘܢ ܐܠܗܐ ܒܐܘܪܚܐ
ܕܐܪܥܐ ܕܦܠܫ̈ܬܝܐ. ܡܛܠ
ܕܩܪܝܒܐ ܗܘܬ. ܐܡܪ ܓܝܪ
ܐܠܗܐ. ܕܠܡܐ ܢܬܬܘܐ
ܥܡܐ ܟܕ ܚܙܐ ܩܪܒܐ.
f. 47. r. ܘܢܗܦܘܟ ܠܡܨܪܝܢ. ܘܐܚܕܪ
18 ܐܠܗܐ ܠܥܡܐ ܒܐܘܪܚܐ
ܕܡܕܒܪܐ ܠܝܡܐ ܕܣܘܦ.܀
ܚܡܝܫܐ ܕܝܢ ܣܠܩܘ. ܗܟܝܠ ܒ̈ܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪ̈ܝܢ.܀

19 ܩܪܝܢܐ ܕܣܘܠܩܗ ܕܡܪܢ.܀
ܘܢܣܒ ܡܘܫܐ ܠܓܪ̈ܡܘܗܝ
ܕܝܘܣܦ ܥܡܗ. ܒܡܘܡܬܐ ܓܝܪ
ܐܘܡܝ ÷ ܝܘܣܦ ↙ ܠܒ̈ܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܟܕ ܐܡܪ. ܕܣܘܥܪܐ
ܢܣܥܘܪ ²ܡܪܝܐ ܠܟܘܢ. ܘܬܣܩܘܢ
ܠܓܪ̈ܡܝ ܕܝܠܝ ܡܢ ܗܪܟܐ ܥܡܟܘܢ.܀

20 ܟܕ ܐܫܬܩܠܘ ܕܝܢ ܒ̈ܢܝ ܕܐܝܣܪܝܠ
ܡܢ ܣܟܘܬ. ܫܪܘ ܒܐܬܡ ܕܠܘܬ
21 ܡܕܒܪܐ. ܐܠܗܐ ܕܝܢ ܐܙܠ
ܗܘܐ ܩܕܡܝܗܘܢ. ܒܐܝܡܡܐ
ܒܥܡܘܕܐ ܕܥܢܢܐ: ܠܡܚܘܝܘ
ܠܗܘܢ ܐܘܪܚܐ. ܒܠܠܝܐ ܕܝܢ
ܒܥܡܘܕܐ ܕܢܘܪܐ ※ ܣ̇ܬ̇ ܠܡܢܗܪܘ ܠܗܘܢ.܀
22 ܠܡܗܠܟܘ ܒܐܝܡܡܐ ܘܒܠܠܝܐ.↙ ܠܐ
ܐܥܒܪ ܥܡܘܕܐ ܕܥܢܢܐ f. 47. v.

² ܩܘܪܝܘܣ.

18. την εις την ερημον = *deserti* cum H, CM, qui sic libere dedit, et Arm.

19. *Lectio Ascensionis Domini.*

ωρκισεν = ÷ ܝܘܣܦ ↙, sine obelo Hmm plerique, II, in quo superadditur, III (in Polygl. Lond., Grabe et Hm), VII, Ald, Compl, AH, CM, Arm: omittit H, habet HS.

υμας κυριος = κυριος υμας, Hmm, III, VII, Ald; ad κυριος autem marg. ΙΙΙΙΙ. H contra *Deus vos*, ut Hm 55; cf. ad Gen. VI, 23; quod si ratio ibi allata satis infirma esse potest, noster amanuensis, vel alius quivis ex usu frequenti apponendi ܩܘܪܝܘܣ ΙΙΙΙΙ ad ܡܪܝܐ κυριος errare potuerunt ex servata in textu lectione κυριος cum LXX.

20. παρα την ερημον = *quae* (την) παρα την ερημον: H in forma favet ER, illum tamen vertunt την ερημοτατην Aquila, Symmachus et Theodotio in Hexaplis, et HS praemittens relativum pronomen nostro accedit. Sed in nostro aeque ac in Aet ei consonanti ex indole linguae sic puto redditam ER, testibus Graecis deficientibus.

21. πυρος = ÷ ※ Σ. Θ. του φαινειν αυτοις tamen nullatenus cum lectione, quam ei noster tribuit, convenit quoquo modo sanetur. Ex tot vero testibus lectio ejus affertur ab ea Symmachi et Theodotionis diversa, ut suspicio contra Syrum oriatur, ne recte ille cum istis conjungatur. Quoad lectionem ασαλευτον Symmachi et Theodotionis vereor, ne Graecum aliquid passum sit ex LXX tum pro α praeposito, tum pro terminatione, quae alia esse debebat, ut versio nostra indicat varia, quia alioquin eadem fuisset lectio ac LXX; fortasse ergo erat σαλευομενον, quod adamussim noster Syrus referret, ut Ps. CVIII, 10, et aliquantulum confirmatur lectione διεσταλμενα ejusdem formae, qua utitur Symmachus pro eadem voce H Deut. VI, 8, si tamen recta est lectio.

σε = με, Hmm, VII, AH; *nos* versiones ullae apud Hm, CM, Arm, Aet, quae tamen in codicibus CG legit ut ER: H *nos*, sed suffixum נו potuit legi ex facili litterarum confusione ני, ut noster habet; HS autem et P cum ER.

ܒܪܟ ܡܢ ܒܬܪ ܗܠܝܢ ܟܕ ܐܡܪ:
ܡܢܐ ܗܘ ܗܕܐ. ܐܦ ܬܐܡܪ
ܠܘܬܗ[6]. ܕܒܐܝܕܐ ܐܚܝܕܬܐ f. 46. v.
ܐܦܩ ܠܢ [7]ܡܪܝܐ ܡܢ ܡܨܪܝܢ
15 ܡܢ ܒܝܬܐ ܕܥܒܕܘܬܐ. ܟܕ
ܕܝܢ ܐܩܫܝ ܦܪܥܘܢ ܠܡܫܪܝܘ
ܠܢ. ܩܛܠ [8]ܡܪܝܐ ܟܠ ܒܘܟܪܐ
ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܡܢ ܒܘܟܪܐ

[6] ܠܗ.
[7] ܦܝܦܝ.
[8] ܦܝܦܝ.

ܕܒܢܝܢܫܐ ܥܕܡܐ ܠܒܘܟܪܐ
ܕܒܥܝܪܐ. ܡܛܠ ܗܕܐ ܐܢܐ
ܕܒܚ ܐܢܐ [9]ܠܡܪܝܐ ܟܠ ܦܬܚ
ܡܪܒܥܐ ܕܕܟܪܐ. ܘܟܠ ܒܘܟܪܐ
16 ܕܒܢܝ ܕܝܠܝ ܦܪܩ ܐܢܐ. ܘܢܗܘܐ
ܠܐܬܐ ܥܠ ܐܝܕܐ ܕܝܠܟ.
[1]ܘܡܬܬܙܝܥܢܐ ܩܕܡ ܥܝܢܐ
ܕܝܠܟ. ܒܐܝܕܐ ܓܝܪ ܐܚܝܕܬܐ

[9] ܠܦܝܦܝ.
[1] ܐ. ܣ: ܬ. ܘܡܬܬܙܝܥܢܐ.

legere cum nostris, non ex suo archetypo, licet hoc ex testibus Graecis probabilius. Marg. autem: (τῳ) ΠΙΠΙ: H (τῳ) *Jehovah*.

τῳ κυριῳ = —, H, Hmm plerique, II, III, VII, Compl, Aet, Arm; de CM cf. not. praec.

16. και ασαλευτον = και *mobile* (σαλευτον) cum AH. Marg. vero Α. Σ. Θ. και *movens se*. Et noster et Interpretes ceteri interpretati fuissent ex radice טפף, ut eam explicat Gesenius, ex qua tamen ipse nostram vocem non deducit; ut in singulari vero sumserunt, ut fit in aliis locis infra allatis, quod ex voce scripta defective esse potest. Nec abludit Vulg, quae habet *appensum*, et propius accedit Deut. VI, 8. Omnino vero Deut. VI, 8, Philo apud Hm in allusione habet σειομενα et σαλον, AH, *moventia sese*; et *monilia*, quod Hm corrigit *mobilia*, legit Ambrosius in omnibus codicibus et vet. ed., et *mobilia* legit vetus Latina versio apud Mai Spicil. R. IX, sed cf. Vercellone ad h. l. Ibidem demum XI, 18 Sarravianus Hexaplaris, qui in locis supra allatis deficit, legit σαλευτον cum Ar 3, et AH1, qui vertitur *movens se*. Nostri ideo textus lectio ut genuina Hexaplaris sollicitari non potest, quidquid sit de recta H interpretatione. Sed quid de Interpretibus aliis? In Hexaplis lectio Aquilae alia est ab ea ceterorum Interpretum, et corrupte a diversis diverse traditur; quae

14. αυτῳ = sic marg.; in textu vero προς αυτον cum Hmm: formae H propius istud.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*. In textu deest index, sed e regione est lectio marginis. Legeret vero transponens ημας κυριος cum Hmm pluribus, inter quos sunt et affines 15, 58 (72 aeque affinis με κυριος), III, VII, Ald, Compl, Arm; sed non satis testatur noster in his: H cum istis necessario, utens suffixo.

εκ γης αιγυπτου = εξ αιγυπτου, Hm 55 de more non affinis, Chrysost. I, 82, AH; εκ της αιγυπτου Theodoret. apud Hm, nisi ex facili confusione (cf. supra ad XII, 17) orta est lectio ab alia εκ γης αιγυπτου: H cum nostro; Vulg cum ER, sed cum H legunt plures codices cum Amiatino. Fortasse in Graeco nostri archetypo γης sub obelo positum exciderat, cum omnes fere, et vetustissimi quique testes LXX habeant.

15. απεκτεινε = + κυριος, Hmm, VIIp, Compl, AH, Arm, et in Aet codex C; et marg. ΠΙΠΙ. H *Jehovah*.

πρωτοτοκων 1° et 2° = πρωτοτοκου, H, Hmm, III, VII, Ald, CM; Arm in 1° item, in 2° cum ER, sed aliqui libri ejusdem et in 2° cum nostro.

θυω = + τῳ κυριῳ, Hmm plerique, II, VII, Ald, Compl, AH, Augustin., Aet, Arm; III τῳ θεῳ cum Cyrillo Alex. apud Hm; CM ex sua transpositione verborum potest

13 ³ܢܗܘܘܢ ܠܡܪܝܐ. ⁴ܘܟܠ
ܦܬܚ ÷ ܡܪܒܥܐ ܕܚܡܪܐ.
⁵ܬܦܪܩܝܘܗܝ ܒܒܥܝܪܐ. ܐܢ ܕܝܢ

ܠܐ ܬܦܪܩܝܘܗܝ ܬܩܛܘܥ ܨܘܪܗ. ܟܠ
ܒܘܟܪܐ ܕܒܪܢܫܐ ܕܒܒܢܝܟ ܕܝܠܟ
14 ܬܦܪܘܩ. ܡܚܪ. ܐܢ ܕܝܢ ܢܫܐܠܟ ܒܪܐ

³ ܡܬܝܠܕܝܢ.
⁴ ܦܝܦܝ.
⁵ ܐ. ܬܦܪܘܩܝܘܗܝ ܒܒܪ
ܡܪܥܝܬܐ. ܐܢ ܠܐ
ܬܦܪܘܩ ܬܥܨܒܝܘܗܝ ܠܗ.
ܣ. ܬܦܪܘܩ ܒܗܘ ܕܪܥܐ.

ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܬܦܪܘܩܝܘܗܝ
ܬܩܛܠܝܘܗܝ. ܬ.
ܬ. ܬܦܪܘܩ ܡܢ ܡܪܥܝܬܐ.
ܘܐܢ ܠܐ ܬܦܪܘܩܝܘܗܝ
ܬܦܫܘܚ ܨܘܪܗ ✤

Philo, I, 181; VIIm eraso εx reprobat linea ducta των βουκολιων ἡ, ut legit cum aliis Hmm et cum ipso II in Hm, et in correctione ad calcem t. I in Mai: H μητραν subintelligit in voce praecedenti, εx βουκολιων cum εν κτηνεσι sequenti liberius quidem sed tamen reddunt H ex usu LXX in vertendo שגר, Deut. VII, 13, XXVIII, 4, 18, 51; unum ergo η ex H esset obelo reprobandum, et etiam μητραν; et fortasse omissione amanuensium ex duplici obelo, qui se exciperent proxime, corrupta fuit recensio Origenis.

γενηται = marg. *gignantur*, quod utrum ex aliqua lectione Graeca marginali sit, an scholion, an diversa versio Graeci ER, ut redditur in Ambrosio semel, Augustin., et Aet, non patet, omnia enim esse potest, ut apparet. Litera H cum textu, sensus recte et in margine exhibetur.

αγιασεις = —, Hmm, (III'?), VII (sed habent ante τα αρσενικα VIIp et VIIm), Compl, Philo I, 181, AH; omittit in textu, sed habet marg. Hm X; et supponunt omissionem in suo archetypo CM, Aet, Arm. H deest; sed ut ER legit Vulg, Onk, Jon.

κυριῳ = marg. ПIПI: H *Jehovah*.

13. μητραν = sub obelo: in H subintelligitur.

αλλαξεις = A. *redimes illud filio gregis; si non redemeris*, τενοντωσεις *illud*. Σ. *redimes illo quod pascit; si autem non redemeris illud*, αποκτενεις *illud*. Θ. *redimes ex grege; et si non redemeris illud*, νωτοκοπησεις αυτο. Graeca dant ER et Montfaucon, nisi quod in Montfaucon alius codex habet τενεντωσεις; sed cf. Schleusner sub τενοντοω. Similiter Aquila et Theodotio infra XXXIV, 20, ubi Symmachus ut hic Aquila vertitur, licet alio verbo in Syro, in Graeco autem habet τραχηλοκοπησεις. H *redimes pecore; et si non redemeris, cervices franges ei;* unus vero codex H Kennicott, *si* sine *et: redimes* et *redemeris*. LXX bene verterunt ad sensum, ut et Vulg in primo loco fecit; *pecore* melius LXX, quam ceteri, licet paullo latius sit nomen; pronomen *illud* post *redimes* et *redemeris* ex contextu videntur addidisse tres Interpretes, cum omnes semel omittant, eadem voce recurrente: *cervices franges*, bene Aquila, et etiam Theodotio, modo ex ipso contextu, non ex vi radicum vocem interpreteris, quod postremum noster fecit hic, et XXXIV, 20, ubi tamen Graecus deest; Symmachus generaliter dedit contra ac fecit infra l. c., sic tamen utrobique P et Vulg. Unde vero LXX dederint λυτρωσῃ, non video, et vocem ignotam sibi interpretando videntur reddidisse, ut et Exod. XXXIV, 20 reddiderunt τιμην διδωμι, et Deuter. XXI, 4, 6, νευροκοπεω, contextu aliud ab illis locis efflagitante; melius, licet generalius, ut hic Symmachus, Interpres LXX in Esa. LXVI, 3, αποκτεινω, ubi Aquila, et Theodotio dederunt ut hic, et Symmachus ut infra XXXIV, 20, ibique noster Syrus conjungens longam lectionem Symmachi et Theodotionis locum nostrae vocis ex LXX mutuatus est corrumpens. Aliunde repetit interpretationem loci nostri Frankel, *Ueber den Einfluss der Palaest. Exeg.* p. 97, seqq.

ܐܠܗܐ. ܡܛܠ ܗܕܐ ܥܒܕ ¹ܡܪܝܐ
÷ܐܠܗܐ↙ ܠܝ. ܟܕ ܢܦܩ ܗܘܝܬ
9 ܡܢ ※ܐܪܥܐ ↙ܕܡܨܪܝܢ. ܘܬܗܘܐ
ܠܟ ܠܐܬܐ ܥܠ ܐܝܕܐ ܕܝܠܟ.
ܘܥܘܗܕܢܐ ܩܕܡ ܥܝ̈ܢܝܟ. ܐܝܟܢܐ
ܕܢܗܘܐ ܢܡܘܣܐ ²ܕܡܪܝܐ
ܒܦܘܡܐ ܕܝܠܟ. ܒܐܝܕܐ ܓܝܪ
f. 46. r. ܐܚܝܕܬܐ ܐܦܩܟ ܡܪܝܐ ܡܢ
10 ܡܨܪܝܢ. ܘܬܛܪܘܢ ܠܢܡܘܣܐ
ܗܢܐ ܒܙܒܢܘܗܝ ܕܫ̈ܥܐ. ܡܢ

¹ ܦܝܦܝ.

ܝܘܡ̈ܬܐ ܠܝܘܡ̈ܬܐ. ܫ. ܩ. ܫ. ܫ.
11 ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܟܐ̈ ܒܬܪ ܦܨ.
ܘܢܗܘܐ ܕܡܐ ܕܢܥܠܟ ܡܪܝܐ
ܐܠܗܐ ܕܝܠܟ↙ ܠܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ̈ܝܐ:
ܐܝܟ ܡܐ ܕܝܡܐ ※ܠܟ
ܘܠܐܒ̈ܗܝܟ ܕܝܠܟ: ܘܢܬܠܝܗ ܠܟ.
12 ܘܬܦܪܘܫ ܟܠ ܦܬܚ ܡܪܒܥܐ
÷ܕܕܟܪ̈ܐ↙ ܠܡܪܝܐ. ※ܘܟܠ ܦܬܚ↙
÷ܡܪܒܥܐ ܡܢ ܒܩܪܐ ܐܘ↙ ܒܒܥܝܪܐ
ܕܝܠܟ: ܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܐ

² ܦܝܦܝ.

8. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ο θεος = sub obelo; in alio vocum ordine omittunt ο θεος Hmm 30, 85: deest H.

εξ αιγυπτου = εκ ※ γης ↙ αιγυπτου, Hmm, AH; item CM et Aet, si satis testantur in his: H cum ER; videtur ideo mutandus asteriscus in obelum.

9. σημειον = εις σημειον, Hmm, inter quos affines 15 et 72, VII, Compl, Ald, Arm in multis libris; item Augustinus et CM, si testantur in istis: H cum Syro, sed P ut ER, et reapse eodem recidunt omnes.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ο θεος =, —, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, AH, CM, Aet, Arm.

10. φυλαξασθε = φυλαξεσθε, Hmm, II, VII, CM, Arm, sed solum ex defectu accentus differt ab ER: H ex contextu utrumque fert, sed in singulari habet.

Fin. *Explicit* (lectio); cf. XII, 41.

11. *Lectio Dominicae XXI*, post Pascha, ut supra.

ο θεος σου = ο θεος σου ↙; omittunt in Hm 29 et Ar. 3, Aet; σου omittunt Hm 53, et Ambrosius, qui et κυριος omittit, legens *Deus*, forte ex confusione in codicibus inter *dns* et *ds*, cum lineola superscripta: desunt omnia H, sed addunt *Deus tuus* unus H Kennicott, unus H De Rossi, HS. Ex H et Graecorum testium conditione patet notam praeviam omissam debere esse obelum.

ωμοσε = ÷ ※ σοι και; sine asterisco Hmm, VIIm, AH, Arm, et sub asterisco conjecturali ch. min. Alex.: item H, sed σοι omittunt duo H Kennicott, qui tacet de copula sequenti omittant, necne. In codice deest metobelus post ο και apponendus, ut patet, imo et asteriscus ante ο ex linea resumpta; sed in hujusmodi saepe peccat noster.

12. αφελεις = αφοριεις, Hmm fere omnes, inter quos affines 15, 58, 72, III, VII, Ald, Compl; sic in textu Hm X, qui in marg. cum ER; Ambrosius utrumque diverso in loco habet; versiones vix in istis testantur, quae et in contextu vix differunt: H utrumque fert, imo ex usu LXX favet potius ER, sed ex contextu alteri lectioni favet.

τα αρσενικα = sub obelo; VIIm linea ducta delet: deest H.

παν διανοιγον = ※ και παν διανοιγον ↙, sine asterisco Hmm, Compl, AH, Arm: item H, in quo tamen και omittunt duo H Kennicott. Cum autem παν διανοιγον nullus omittat (habet enim et Gregorius Niss. III, 450, contra ac Hm dicit), metobelus retrahendus est post και, nec nisi ex oscitantia amanuensium illic appositus apparet, probabilius Syri nostri, qui in media voce scribendum passim loco movet.

μητραν εκ βουκολιων η = sub obelo; η omittunt Hmm ulli, inter quos 15, Compl,

ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܡܢ ܒܝܬܐ
ܕܥܒܕܘܬܐ. ܒܐܝܕܐ ܓܝܪ
ܐܚܝܕܬܐ ܐܦܩܟܘܢ ܡܪܝܐ
ܡܢ ܗܪܟܐ. ܘܠܐ ܢܬܐܟܠ
4 ܚܡܝܪܐ. ܒܝܘܡܢܐ ܓܝܪ ܐܢܬܘܢ
ܢܦܩܝܢ ܐܢܬܘܢ ܒܝܪܚܐ ܕܚ̈ܕܬܐ. ܡܗܘ.
5 ܘܢܗܘܐ ܕܐܡܬܝ ܕܐܢ ܢܥܠܟ
ܡܪܝܐ ÷ ܐܠܗܐ ↙ ܕܝܠܟ: ܠܐܪܥܐ f. 45. v.
ܕܟܢܥܢܝܐ ܘܕܚܬܝܐ ܘܕܐܡܘܪܝܐ:
ܘܕܚܘܝܐ ܘܕܝܒܘܣܝܐ ÷ ܘܕܓܪܓܫܝܐ
÷ ܘܕܦܪܙܝܐ ↙: ܗܝ ܕܐܝܡܝ ܠܐܒ̈ܗܬܐ

ܕܝܠܟ ܠܡܬܠ ܠܟ: ܐܪܥܐ
ܕܪܕܝܐ ܚܠܒܐ ܘܕܒܫܐ. ܐܦ
ܬܥܒܕܝܘܗ̇ ܠܬܫܡܫܬܐ ܗܕܐ
6 ܒܝܪܚܐ ܗܢܐ. [8]ܫܒܥܐ ܝܘ̈ܡܝܢ
ܬܐܟܠܘܢ ܦܛܝܪܐ. ܒܝܘܡܐ ܕܝܢ
ܫܒܝܥܝܐ. ܥܐܕܐ [9]ܠܡܪܝܐ.
7 ܦܛܝܪܐ ܬܐܟܠܘܢ ܫܒܥܐ ܝܘ̈ܡܝܢ.
ܠܐ ܬܬܚܙܐ ܠܟ ܚܡܝܪܐ. ܐܦ
ܠܐ ܢܗܘܐ ܠܟ ܚܡܝܪܐ ܒܟܠܗܘܢ
8 ܬܚܘ̈ܡܐ ܕܝܠܟ. ܘܬܚܘܐ ܠܒܪܐ
ܕܝܠܟ ܒܝܘܡܐ ܗܘ ܟܕ ܐܡܪ

[8] ܗܠܝܢ ܫܒܥܝܢ
ܫܬܐ.

[9] ܦܝܦܝ.

H habet *et Pherezaei;* itemque inter alia addit H utrumque nomen quod hic inserit ER, Gen. XV, 20, 21, ut in uno Pentateucho consistam; et accuratius, ut nullum omitti possit, omnia nomina in Graeco textu hic exhibita, alio tamen ordine, recensentur Deut. VII, 1. Ex his locis ergo hic et alibi olim videntur superaddita nomina, quae Hebraeo desunt; quod a variis vario tempore et a Graecis factum suspicari licet ex diverso eorum loco in testibus LXX. Ex iisdem locis etiam HS dicendus sumpsisse, quae solet supplere; alii fortasse velint ex LXX sumpsisse HS.

σου, δουναι σοι γην = σου δουναι σοι, γην, ut interpungunt Compl, VII dubie, Arm: H item in interpunctione Masorethica, et suadet ipse contextus.

6. εξ = επτα, VIIm, AH, Arm in editione Zohrab, et in ea an. 1860, licet diverse scribant; marg. autem: οι ο΄. εξ cum ceteris testibus LXX: H *septem*, sed *sex* HS; de differentia ista cf. Commentatores.

κυριου = κυριῳ, Hmm 15, 72, 108, Compl, Anonymus apud Ambros., Slav. Mosq. in Hm: H cum Syro pro forma, quamquam bene fert et ER.

Ibid. Marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

pant; item Vulg aperte in liberiuscula versione.

3. II** marg. ΙΔ, Sectio minor; omisit noster, in quo esset ܩܠ; cf. X, 13.

5. ο θεος σου = ÷ ο θεος ↙ σου; omittunt omnia Georg. apud Hm, et Aet, satis incertus in istis testis: H item omittit omnia, sed addunt *Deus tuus* unus codex H Kennicott, HS, Jon, itemque 2 H De Rossi prima manu. Metobelus, ut apparet, post σου retrahendus in Syro.

και ιεβουσαιων = sine ribui ex oscitantia, non ex H, cum ex LXX alia nomina sint.

και γεργεσαιων, και φερεζαιων = sub obelo; plures Hmm, II, Compl, CM, Arm inter se invicem et ab ER in ordine nominum hujus versus dissident: H omittit quae noster obelo confodit, sed HS post nomen *et Amorrhaei* addit *Pherezaei* (sex codices HS *et Pherezaei*), *et Girgasaei;* P addit in fine *et Pherezaeorum;* et in Vulg codices Casin. 12 et V addunt *et Pherezaei* post *Amorrhaei*, itemque Casin. 12 *et Gergesaei* post *Hevaei*, ex Graeco, ut videtur, vel ex veteri versione Latina, unde interdum aliqua videntur mihi exhibere ulli ex illis codicibus. In locis parallelis, III, 8, 17, XXIII, 23, et alibi etiam

ܟܠ ܕܟܪܐ ܕܝܠܗ. ܘܗܝܕܝܢ ܢܬܩܪܒ
ܠܡܥܒܕܗ. ܘܢܗܘܐ ܐܝܟ ܗܘ
ܕܡܢܗ ܕܐܪܥܐ. ܟܠ ܠܐ ܥܪܠܐ
49 ܠܐ ܢܐܟܘܠ ܡܢܗ. ܢܡܘܣܐ ܚܕ
ܢܗܘܐ. ܠܒܪ ܐܪܥܐ ܘܠܓܝܘܪܐ
ܕܐܬܬܘܣܦ ܒܟܘܢ.
ܘܥܒܕܘ ܟܠܗܘܢ ܒܢܝ̈ܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ. f. 45. r. 50
ܐܝܟܢܐ ܕܦܩܕ [5]ܡܪܝܐ ܠܡܘܫܐ
ܘܠܐܗܪܘܢ ܗܟܢܐ ܥܒܕܘ..
51 ܘܗܘܐ ܒܝܘܡܐ ܗܘ. ܐܦܩ
[6]ܡܪܝܐ ܠܒܢܝ̈ܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ ܡܢ
ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ ܥܡ ܚܝܠܐ
XIII, 1 ܕܝܠܗܘܢ.. ܐܡܪ ܕܝܢ [7]ܡܪܝܐ
2 ܠܡܘܫܐ ܟܕ ܐܡܪ. ܩܕܫ ܠܝ
ܟܠ ܒܘܟܪܐ ÷ܒܟܝܪ ܡܘܠܕܐ. ܕܦܬܚ
ܟܠ ܡܪܒܥܐ ܒܒܢܝ̈ܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ.
ܡܢ ܒܪܢܫܐ ܘܥܕܡܐ ܠܒܥܝܪܐ ܠܝ
3 ܐܝܬܘܗܝ.. ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܘܫܐ
ܠܘܬ ܥܡܐ. ܐܬܕܟܪܘ ܠܝܘܡܐ
ܗܢܐ. ܒܗ ܕܢܦܩܬܘܢ ܡܢ

5 ܦܝܦܝ.
6 ܦܝܦܝ
7 ܦܝܦܝ.

ωσπερ και = ωσπερ, H, Hmm, III, VII, Ald, CM, Aet, Arm, sed vix testantur in istis versiones.

50. οι υιοι = παντες οι υιοι, Hmm affines 15, 58, 72, VIIm, AH, Arm: item H, sed παντες non habent ulli codices H Kennicott et De Rossi alii omnino, alii primo, Targum Pentateuchi Bon. 1482 apud De Rossi, Ar.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

προς αυτους = —, H, Hmm, III, VII, Ald, AH, CM, Aet, Arm; omittit in textu, addit in marg. Hm X.

51. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

XIII, 1. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

προς μωυσην = *Moysi* (τῳ μωυσῃ), ut P, sed oscitantiae vel Interpretis, vel amanuensis danda ista commutatio pro ܠܘܬ ܡܘܫܐ, sensu omnino eodem, cum vix a P aliquid mutuetur noster: H utrumque fert, sed ejus literam strictius reddit ER.

2. πρωτογενες = sub obelo: omittit H.

εστιν = εισιν cum Hm 106 de more non affini; ex libertate ideo, linguae indole permittente cum eodem sensu, ita versum ex contextu, ut facit CM per idioma: H cum ER; PA, PL vero per idioma cum nostro, item Pa, PJ, PP, codex Poc. in VI PP, nisi quod isti duriusculum locum vel interpunctione, vel etiam additione corrumpunt, cum affinis 15, III, Compl, Origen. IV, 173, quibus addendi Hmm legentes ex iotacismo, ut mihi videtur, και ποιει, inter quos affines 58, 72; favent Ald cum aliis Hmm et VII in lectione και ποιηση; cum istis, quin ex indole linguarum definiatur forma, quod et de nostro per se dici debet, faciunt H, CM, Arm et Aet, in qua tamen codex C est cum ER.

κυριῳ = ※ Α. Θ. κυριῳ seu τῳ κυριῳ ↙, utrumque enim reddi potest Syrus; omittunt AH et Ar. 3 apud Hm; legunt τῳ κυριῳ Hmm affines nostro 15 et 58, κυριου Hmm cum affini 72 et Origen. IV, 173: H ליהוה τῳ *Jehovah*, quod deest uni codici H Kennicott. Cum vix potuerit defuisse κυριῳ, sive κυριου in LXX, AH enim nil testatur cum a nostro sit, neque item Ar. 3, qui et recens testis est et discedens a CM, quocum adeo convenit, vix fidem facit; puto ex indole codicum 15 et 58, qui servant τῳ κυριῳ, tantum τῳ, quod imperfecte refert ל Hebraei, additum fuisse sub asterisco, cujus metobelus, ut passim, male retractus fuit ad finem vocis in Syro, non post ܠ retentus, quod pariter imperfecte reddit τῳ, et jam ex casu vocis κυριῳ erat apponendum; eidem proinde voculae necessario, ut patet, essent retrahenda sigla ↙ ※ Α. Θ., quae in codice superscribuntur literis ܐܬ et ܬ.

ܕܐܝܣܪܝܠ ܢܗܘܐ ܠܕܪ̈ܐ ܕܝܠܗܘܢ܀
ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ f. 44. v. 43
ܘܐܗܪܘܢ. ܗܢܐ ܢܡܘܣܐ
ܕܦܨܚܐ. ܟܠ ܐܚܪܢܝ ܢܘܟܪܝܐ
44 ܠܐ ܢܐܟܘܠ ܡܢܗ. ܘܟܠ ܥܒܕ
ܟܢܫܐ ܕܐܢܫ ܘܙܒܝܢ ܒܟܣܦܐ.
ܬܓܙܘܪܝܘܗܝ ܘܗܝܕܝܢ ܢܐܟܘܠ
45 ܡܢܗ. ܬܘܬܒܐ ܘܐܓܝܪܐ ܠܐ
ܡܢܗ.

46 ܢܐܟܠܘܢ ܡܢܗ. ܒܒܝܬܐ ܚܕ
ܢܬܐܟܠ. ܠܐ ܬܦܩܘܢ ܡܢ
ܒܝܬܐ ܡܢܗ ܕܒܣܪܐ ܠܒܪ.
ܘܓܪܡܐ ܠܐ ܬܬܒܪܘܢ ܡܢܗ.
47 ܟܠܗ ܟܢܘܫܬܐ ܕܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ
48 ܠܡܥܒܕܗ܀܀܀ ܐܢ ܕܝܢ ܐܢܫ
ܢܬܩܪܒ ܠܘܬܟܘܢ ܓܝܘܪܐ:
ܘܢܥܒܕ ܦܨܚܐ ※ ܠܡܪܝܐ. ܬܓܙܘܪ

Ar. Id. §§ 108, 123. Nec desunt exempla usus nostri in Syro; in *Didascalia Apost.* ed. Lagarde, p. 1, l. 16, ܬܐܪܓܘܢ, ܬܐܪܓ, et Exod. XX, 17 ܬܐܪܓ bis Pa, PJ, PP, codex Poc. in VI Polygl., semel codex Usserii, et semel legit ܬܪܓ, quod bis habent PA, PL, et Hexaplaris, idemque occurrit Eccli. XIV, 14 in PP; in eadem Didascalia p. 2, l. 11, ܬܐܗܦܟ, l. ult. ܠܡܐܬܒܠ; Lagarde Analecta pag. IX, ܡܐܣܪ codex E seculi VIII, ubi alii ܡܣܪ; Officia Sanct. juxta rit. Eccl. Maronitarum, pars hyemalis, p. ܡܟܗ, *a*, l. 7 ܬܐܬܐ, l. 9 ܢܐܗܦܟ, quod videre licet editum etiam in *Zeits. der D. M. G.*, XIII, 50. Sunt tamen haec exempla ex verbis, in quibus una litera supprimitur in flexione. Simili causae dandum puto formam ܐܐܡܪ pro ܐܡܪ futuri in codice Vaticano A. versionis Philoxenianae Joh. XII, 49, XIV, 26 in editione Bernstein, et similem formam ܐܐܠܕ Gen. XVIII, 13 Pa, PJ, PP, PL, sed PA, ܐܠܕ. Simili demum causae darem ܢܐܝܪܘܦ 3 Macc. V, 1 in PP et Pa, in quo primo omissum Jud inseruit ipsa prima manus, ubi tamen PA legit ܢܐܪܘܦ. In istis recensendis omisi quae respiciunt ܣܡܐ, et alia verba ulla, in quibus aliunde fortasse repeti posset similis forma.

45. η = και, H, Hmm, III, VII, Ald, AH, CM, Arm.

46. και ουκ = ουκ, Hmm, III, VII, Ald, Cyprian., CM: item H, sed cum ER unus codex H Kennicott, P.

48. ποιησαι = και ποιη, Hmm, inter quos H. *ipsa nox ista* (τῳ) *Jehovah, observationes.* H melius reddunt LXX, saltem prouti reliqui Interpretes prostant in nostro, in quo tum Aquila et Symmachus, tum maxime Theodotio corrupti apparent, nec audeo conjectando sanare. Cf. de nomine *observationes* notam praecedentem. In Theodotione punctum post ܠܥܩܒܗ reprobatur lineola primae manus.

νυξ .αὑτη, = νυξ· αὑτη, Hm 16, et VII ex vestigiis maxime dubiis, quam ideo interpunctionem omïsi in editione. H favet ER interpunctioni, quae tamen ex arbitrio potius pendet in tam levibus, quam ex evidenti causa; cum nostro essent Aquila et Symmachus in margine allati.

43. χυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

44. οικετην = ✝ τινος, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, Origen. II, 123, CM, Arm; et supponit Aet.

η = και, Hmm, III, VII, Ald, Origen. l. c., CM, Arm: utrumque omittit H.

περιτεμεις = ܬܐܓܙܘܪܝܘܗܝ, sic, nec formae Afel, quam Lexica ignorant, dandum puto, in qua docent Grammatici servari interdum ܐ characteristicum, sed formae Peal, et ܐ matrem lectionis dicerem pro vocali *e*, ex analogia alterius Aramaicae linguae dialecti, Chaldaicae scilicet, in qua infertur saepe *Jod* ut mater lectionis vocalis *i*, ut hic facit Jon in eadem voce, et XIII, 10; et item pro *e*, XVII, 14, et Targum Jonae, IV, 3 in editione Guilelmi Wright, ubi alii aliter; nonnulla demum videre est in Fuerst *Lehrg. d.*

ܘܬܠܬܝܢ ܫ̈ܢܝܐ. ※ܘܗܘܐ ܒܗ
ܒܝܘܡܐ ܗܘ̇ܐ. ܢܦܩܘ ⁹ܟܠܗܘܢ
¹ܚܝܠܘܗܝ ܕܡܪܝܐ ܡܢ ܐܪܥܐ
42 ܕܡܨܪܝܢ ²ܒܠܠܝܐ. ܕܡܛܪ̈ܬܐ

ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܬ ܕܡܪܝܐ. ܐܝܟ
ܕܠܡܦܩܘ ܐܢܘܢ ܡܢ ܐܪܥܐ
ܕܡܨܪܝܢ. ³ܗ̇ܘ ܠܠܝܐ. ܗܢܐ ܡܛܪ̈ܬܐ
ܠܡܪܝܐ. ܐܝܟ ܕܠܟܠܗܘܢ ܒ̈ܢܝܐ

⁹ ܐ. ܣ. ܬ. ܟܠܗܘܢ
¹ ܐ. ܣ. ܦܠܚ̈ܘܬܐ.
ܬ. ܚܝ̈ܠܘܬܐ.
² ܐ. ܠܠܝܐ ܕܡܛܪ̈ܬܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ
ܠܡܪܝܐ܀
ܣ. ܠܠܝܐ ܕܢܛܝܪܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܠܡܪܝܐ܀
ܬ. ܐܝܟ ܫܒܥܝܢ܀
³ ܐ. ܣ. ܗܢܐ ܠܠܝܐ.
ܗܢܐ ܠܡܪܝܐ ܕܡܛܪ̈ܬܐ܀
ܬ. ܕܡܛܪ̈ܬܐ ܗܘ
ܠܠܠܝܐ ܠܡܪܝܐ.
ܕܢܛܘܪܬܐ ܗܝ

tione exurgit. H *et fuit in ipso die hoc*, quod reddit ad literam VIIm servato idiomate vocis עצם, eaque reddita ex significatione verbi et aliorum derivatorum, ut passim omnes Interpretes reddunt in Montf. *Lex. ad Hex.*; sed *et fuit* cum Arm omittunt unus H De Rossi et P, omnia vero Targ. in uno codice De Rossi. In nostro codice omittitur asteriscus ante lineam resumptam, ut alibi interdum fit, cf. supra IX, 25, et infra XIII, 21, alibi.

πασα = Α. Σ. Θ. *omnes*. Et ad η δυναμις: Α. Σ. *exercitus* (στρατιαι). Θ. *virtutes*; Ap. Hm ex cod. 108 marg. Α. στρατια, quod anonyme dat Montfaucon, legit Compl, et superscribitur in Hm 56; sed puto ex textu LXX numerum in istis commutatum, ac legendum esse στρατιαι, ut etiam praecedens in nostro *omnes* postulat; cf. similem commutationem supra, V, 3, et infra not. seq. H *omnes exercitus*, seu *omnia agmina*, et omnes aeque reddunt, vix forma differentes.

41, 42. νυκτος. προφυλακη εστι τῳ κυριῳ = νυκτος. προφυλακης *erat* κυριου; προφυλακης Hmm, inter quos affinis 15, itemque Compl in alia lectione νυξ προφυλακης pro νυκτος. προφυλακη, non vero και προφυλακης, ut Hm exhibet; κυριου Hmm; AH in *et fuit haec nox servata* supponit marginem Symmachi; nostro concineret Arm, exhibens νυκτος, *quae erat* προφυλακη κυριου, modo ܕ ante ܡܛܪ̈ܬܐ ut pronomen sumatur, quod et genus verborum fere postulat; sed id non audeo, Graecis testibus deficientibus, et Hm 15 affini legente προφυλακης, qua in voce pro casu et H concordat. Marg. vero: Α. *nox* παρατηρησεως *erat* (τῳ) ΠΙΠΙ (*Jehovah*). Σ. *nox* παρατετηρημενη *est* (τῳ) ΠΙΠΙ. Θ. *ut LXX*, nempe ut noster in textu, nisi jam noster deflexit a vera Origenis recensione, cui illa nota adjiciebatur ex conditione codicum Hexaplarium Pamphili et Eusebii. H *nox observationum ipsa* (*est*, *erat*) (τῳ) *Jehovah*, sed HS *noctu* legens ansam dat interpretationi LXX, tum in hac voce, tum in προφυλακη ER, cum pro *observationum* tunc debeat reddi *observationes*; quoad προφυλακη, προφυλακης in singulari, sensus vix mutatur. Aquila more suo ad literam reddit, praesertim si legendum παρατηρησεων cum codice Basiliensi apud Montfaucon, qui approbat ex Aquilae indole et Hebraeo, mutatumque probabiliter fuit in Syro ex aliis Graecis in Montfaucon et Ap. Hm, qui ex LXX προφυλακη, προφυλακης id potuerunt efficere (cf. supra v. 41), ut etiam hic in Ap. Hm codex 58 anonyme habet παρατηρησις ex προφυλακη in LXX; in eodem numero tamen et in nota sequenti noster pro omnibus Interpretibus. Symmachus resolvit idioma H, ut fecerunt etiam P et Vulg.

42. εκεινη = Α. Σ. *ista nox*, *ista* (τῳ) ΠΙΠΙ (*Jehovah*) *observationis*. Θ. *observationis est ad noctem* (τῳ) ΠΙΠΙ (*Jehovah*) (της) *custodiae*.

ܠܗܘܢ. ܘܒܙܘ ܐܢܘܢ ܠܡܨܪ̈ܝܐ.܀
37 ܐܫܬܩܠܘ ܕܝܢ ܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ
ܡܢ ܪܥܡܣܣ ܠܣܟܘܬ.
ܒܡܣܬܐܡܐ ܐܠܦ̈ܝܢ ܕܓܒܪ̈ܐ
38 ܪ̈ܓܠܢܐ. ܣܓܝ ܡܢ ܛܦܠܐ. ܐܦ
ܚܠܝܛܐ ܣܓܝܐܐ ܣܠܩܘ
ܥܡܗܘܢ. ܘܥܢܐ ܘܬܘ̈ܪܐ
ܘܩܢܝܢܐ ܣܓܝܐܐ ܛܒ.܀
f. 44. r. 39 ܘܐܦܐܘܗܝ ܠܠܫܐ ܗܘ ܕܐܦܩܘ
ܡܢ ܡܨܪܝܢ. ܓܪܝܨܬܐ ܦܛܝܪ̈ܬܐ.
ܠܐ ܓܝܪ ܚܡܥܬ. ܐܦܩܘ ܐܢܘܢ
ܓܝܪ ܡܨܪ̈ܝܐ. ܘܠܐ ܐܬܡܨܝܘ
ܠܡܟܬܪܘ. ܘܐܦ ܠܐ ܙܘܕܐ
ܥܒܕܘ ܠܗܘܢ ÷ ܠܐܘܪܚܐ↙.܀
40 ܡܟܬܪܢܘܬܐ ܕܝܢ ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ:
ܗܝ ܕܡܟܬܪܘ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ
÷ ܘܒܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ ↙ ܗܢܘܢ ܘܐܒܗ̈ܝܗܘܢ
ܕܝܠܗܘܢ. ܫܢ̈ܝܐ ܐܪܒܥܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ: ܫ. ܬܠ. ܫ.
41 ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܪܒܬܐ. ܟ. ܐ.
ܘܗܘܐ ܡܢ ܒܬܪ ܐܪܒܥܡܐܐ

Hmm, inter quos affinis 72, VII; και κυριος εδωκε plerique Hmm, inter quos affines nostro 15 et 58, III, Ald, Compl, Augustin.: utrumque fert H; P tamen, et in Vulg plerique testes, inter quos Amiatinus, favent ER. Marg. vero ad κυριος, ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

αυτου = sub obelo: omittit H.

37. απαραντες = απηραν, H, Hmm, III, VII, Ald, AH, Augustin., CM, Aet, Arm, sed versiones vix aliter reddere potuissent ER.

πεζων, οι ανδρες = πεζων ανδρων, Hm 106; sed cum non sit noster illi affinis, potius resolvit phrasim Graecam ER, ut et aliae versiones faciunt tum LXX, tum H; qui in forma a Graecis allatis et a ceteris fere versionibus recedit.

38. και βοες = ܘܬܘ̈ܪܐ, ante ܘ et in parte ejusdem rasura, sed ܘ est primae manus; videtur inceptum fuisse scribi ܣ, quod in linea sequenti habetur post eandem ac hic terminationem vocis praecedentis.

39. εις την οδον = sub obelo: omittit H.

40. και εν γη χανααν = sub obelo; omittit Hieronymus; Theoph. III, §. 24, non locum ipsum afferens, sed ex contextu omissionem indicat; Anonymus apud Ambrosium, quem affert Hm, loco collato incertus est. Addit autem post χανααν: αυτοι και οι πατερες αυτων, Hmm, III, VII, Ald, Compl, AH, Augustin., Julius Hilario, CM, Aet, Arm, Jacobus Edessenus in sua Recensione in *Journ. des Sav.* 1765, p. 554; addunt post κατῳκησαν, seu παρῳκησαν alii Hmm, Compl, licet et infra subjungat, Anonymus apud Ambrosium; supponit nostri textum Eusebius in Chronico, ed. Mai, *S. V. N. C*, 69, aperte vero habet p. 283, locum Exodi afferens. Ista omnia habet Alex. sub obelo. H eadem omnia omittit; sed Medrasc Rabboth apud Kennicott post *in Aegypto* addit *et in terra Chanaan et in terra Goscen*, quae non textum, sed interpretationem sapiunt; et fortasse habuerunt similia prima manu unus alterve codex De Rossi (ad calc. t. IV) in rasura, quam nunc habent; HS vero post *Israel* proxime praecedens addit *et patres eorum*, deinde pro *in Aegypto* legit *in terra Chanaan et in terra Aegypti;* Jon solum commentando additioni και εν γη χανααν accedit. Sed cf. De Rossi l. c., Vercellone et Frankel, *Ueber d. Einfl.* pp. 106, 108 not.

Fin. *Explicit* (lectio Dominicae) *XX. Explicit;* nempe lectiones indicatae v. 29.

41. *Lectio Dominicae magnae*, Paschae scilicet, cf. Catal. Bibl. Vat. II, 30, 44, 68, alibi.

ετη = ÷ ※ και εγενετο τῃ ημερᾳ ταυτῃ ↙; VIIm και εγενετο εν δυναμει της ημερας ταυτης; Hm 72 pro μετα τα τετρακοσια τριακοντα ετη, εξηλθε habet τῃ ημερᾳ των τετρακοσιων, dein lacuna, postea ταυτῃ εξηλθε; inserit ταυτῃ ante εξηλθε AH, sed quomodo haec lectio constat? Arm codices et Ed. apud Hm idem ταυτῃ haberent, sed Arm quidem Zohrab, et Veneta anni 1860 non illud, sed *in die illa* exhibent, unde suspicio de Hm colla-

ܒܠܠܝܐ ܘܐܡܪ ÷ܠܗܘܢ↙. ܩܘܡܘ
ܘܦܘܩܘ ܡܢ ܥܡܐ ܕܝܠܝ܂ ܘܐܢܬܘܢ
ܘܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ܂ ܘܙܠܘ ܦܠܘܚܘ
ܠܡܪܝܐ ÷ܐܠܗܐ ܕܝܠܟܘܢ↙. ܐܝܟ
32 ܡܐ ܕܐܡܪܬܘܢ ܐܢܬܘܢ܂ ܘܒܥܝܪܐ
※ ܕܝܠܟܘܢ↙ ܘܬܘܪ̈ܝܟܘܢ܂ ܟܕ ܢܣܒܝܢ
ܐܢܬܘܢ [7]ܐܝܟ ܡܐ ܕܐܡܪܬܘܢ
ܙܠܘ܂ ܒܪܟܘ ܕܝܢ ܐܦ ܠܝ܂ ↙↙
33 ܘܐܠܨܝܢ ܗܘܘ ܡܨܪ̈ܝܐ ܠܥܡܐ
f. 43. v. ܒܥܓܠܐ ܠܡܦܩܘ ܐܢܘܢ
ܡܢ ܐܪܥܐ܂ ܐܡܪܘ ܓܝܪ ܕܟܠܢ
34 ܚܢܢ ܡܝܬܝܢ↙↙. ܫܩܠ ܕܝܢ
ܥܡܐ ܠܠܫܐ ܕܝܠܗܘܢ ܥܕܠܐ
ܕܢܚܡܥ܂ ܡ̈ܫܘܪܝܬܐ ܕܝܠܗܘܢ
ܟܕ ܨܪ̈ܝܪܢ ܒܡ̈ܐܢܐ ܕܝܠܗܘܢ ܥܠ
35 ܟܬܦ̈ܬܐ ※ܕܝܠܗܘܢ↙. ܒܢ̈ܝܐ ܕܝܢ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܥܒܕܘ ܐܝܟܢܐ ܕܦܩܕ
ܠܗܘܢ ܡܘܫܐ܂ ܘܫܐܠܘ ܡܢ
ܡܨܪ̈ܝܐ ܡܐܢ̈ܐ ܕܣܐܡܐ
ܘܡܐܢ̈ܐ ܕܕܗܒܐ ܘܠܒܘ̈ܫܐ܂
36 [8]ܡܪܝܐ ܕܝܢ ܝܗܒ ܛܝܒܘܬܐ ܠܥܡܐ
÷ܕܝܠܗ↙ ܩܕܡ ܡܨܪ̈ܝܐ܂ ܘܐܫܐܠܘ

[7] ܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܡܠܠܬܘܢ܂
ܗܿ. ܠ. ܐܝܟ ܡܐ ܕܡܠܠܬܘܢ ↙.

[8] ܒܫܡܫ.

quod (καθαπερ, ut in textu) *locuti estis;* versio *locuti estis,* ex ratione qua reddit noster, adducit ad lectionem Graecam ελαλησατε, seu λελαληκατε, nec enim Syrus distinguit ista; hoc autem verbo LXX ceterique Interpretes passim reddunt H hic usurpatum. H omnes reddunt in isto additamento.

δη = δε, H, Hmm, inter quos affinis 15, III, Ald, Compl, CM, Arm.

34. ωμών = —+— ※ Γ. αυτων ↙, sine notis Hmm, VIIm, AH, Gaud. Brix., Arm, et superscribit prima manu Hm 130: item H.

35. και χρυσα — και σκευη χρυσα, Hmm 15, 58; item Arm, transponens tamen χρυσα ...... αργυρα, ut III, 22, XI, 2, quod tamen hic et III, 22 faciunt etiam Hmm aliquot. Ut noster H. In nostro codice asteriscus apponendus erat ad ܡܐܢ̈ܐ σκευη, cum solum Hexaplares libri habeant, quia CM *vasa auri et vasa argenti*, et Arab. 3 apud Hm (*vasa*) *argentea et monilia aurea* aegre testantur, coll. III, 22, XI, 2; sed cum in media voce scribi debuisset, omissus fuit, ut etiam III, 22, XI, 2, in quo postremo loco solum metobelus apponitur. Desunt etiam puncta ribui, male, cum soleat codex apponere pluralibus nominibus.

36. και εδωκε κυριος = κυριος δε εδωκε, res, in Chaldaica dialecto occurrit מאית Jon in hoc ipso loco. Monendum demum nonnulla exempla allata ut adjectiva sumi, sed eadem semper sunt forma, ut patet.

31. φαραω — sub obelo: deest H, sed habent P et Vulg, in qua tamen omittunt digniores codices; haberet in H codex Kennicott 193, qui est Ambrosianae Bibliothecae *G. 2. Sup.*, sed in eo abrasa fuit vox, quod Kennicottianus collator non indicavit, et passim correctiones vel primae manus in eo occurrunt, quae festinantem scriptorem arguunt; cf. supra IX, 23.

αυτοις = sub obelo; omittit Hm 52: deest H, addit P.

και λατρ. = λατρ., Hmm, III, VII, Ald, AH, CM, si testatur; Arm Zohrab item, verum habet Arm anni 1860: item H, in Vulg vero habent juniores ulli codices, Rupertus, et fere omnes veteres editiones in Vercellone, et Ar, si in his testatur.

τῳ θεῳ υμων = sub obelo: deest H.

32. προβατα = —+— ※ ʼΕ. υμων ↙, sine notis Hmm, Arm: item H.

αναλαβοντες = —+— καθαπερ ειρηκατε, Hm 15, AH; eadem addunt post sequens πορευεσθε Hmm, VIIp, Compl, CM, Arm. Marg. autem ad ista: Α. *sicut locuti estis.* Σ. Θ. *secundum id*

ܘܟܠܗܘܢ ܥܒ̈ܕܘܗܝ ܕܝܠܗ ܘܟܠܗܘܢ
ܡܨܪ̈ܝܐ. ܘܗܘܬ ܩܥܬܐ ܪܒܬܐ
÷ ܒܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܠܐ ܓܝܪ
ܐܝܬ ܗܘܐ ܒܝܬܐ. ܗܘ ܕܠܐ
ܐܝܬ ܗܘܐ ܒܗ ܕܡܝܬ.....
31 ܘܩܪܐ ÷ ܦܪܥܘܢ ↙ ܠܡܘܫܐ ܘܠܐܗܪܘܢ

Dan. VI, 13 ܣܝܝܡܬܐ, Psalm. XCIII, 18 ܐܣܝܡܬܐ, Jer. IV, 25 ܐܬܟܝܡܘ, Thr. II, 12, 19 ܟܝܝܡܝܢ. Imo et in derivatis occurrit Psalm. LXII, 3 Sym. ܟܝܝܡܘܬܐ; demum a ܟܐܡ est ܣܝܝܡܬܐ 4 Reg. IV, 27. Nec alia similia plura dubito repertum iri. Non tamen propria nostrae versioni sunt ista: ܡܝܝܬ Epist. ad Hebr. XI, 4, et ܡܝܝܬܝܢ S. Cyrilli Comm. in Luc. Evang. p. xiv, l. ult., Officia Sanct. juxta ritum Ecclesiae Maronitarum, pars aest., p. ܩܘܙ ex Sapientia, III, 2, ubi P ܡܝܝܬܝܢ; ܟܝܝܡܝܢ Job. XXXVIII, 41 etiam in PA, 1 Mac. III, 17 ed. Lagarde et alii testes, et servat etiam PA in alio textu ejusdem libri antiquiori; ܟܝܝܡܬܐ Eccli. XXI, 27 PA, ed. Lagarde et alii, Ephraemi Opp. III, 284, E, in Chrestomathia Hahn et Sieffert, pag. 97, ܟܝܝܡܬ Es. LIV, 6 PA et alii, ܟܝܝ̈ܡܢ Lagarde Analecta, p. 7, l. 13, quod collatis notis tres codices legunt, et unus recentior mutavit, uno Jud suppresso. Michaelis demum in Lexico Castelli, qui et nonnulla istorum attulit sub ܟܘܡ, affert ibidem et ܟܝܝܡܘܬܐ sine exemplo, quod ex Ferrarii Nomenclatore esse debet, in quo est pariter sine exemplo. Sed non modo ista forma, sed alia similis ܡܐܬ habetur et in Hexaplari versione et in aliis libris. ܡܐܬ Num. XIX, 11, 13 et 19, 3 Reg. XIV, 11, modo hic sana sit lectio, ܟܐܡܪܐ Ose. XIII, 8 text. et schol., ܟܐܡܪܬܐ Jerem II, 31 in Hexaplari. Et in aliis libris ܟܐܡܪ Philoxeniana Act. Ap. XXV, 20, ܕܐܡܝ Philox. Joh. III, 18 in codd. Florent. et Vatic. A apud Bernstein, *Ev. Joh.* not., ܕܐܡܝܢ 2 Macc. IX, 18 PP et Pa, sed ܕܐܡܝܢ Lagarde et PA; ܡܐܡܝܢ 4 Macc. IX, 20 Pa et alii libri, sed PA ܡܐܡܝܢ. Pro verbis vero media ܐ, de quibus Hoffmann in derivatis a verbis, Gram. Syriaca § 88, V, affert ܡܐܡܠܐ, istud occurrit 4 Reg. Hex. VI, 5 marg. bis, Ephraemi Opp. I, 8, A, et II, 487, B, III, 287, F, Chrest. allata, pp. 108, 145; ܟܐܡܬܐ Thr. Hex. V, 17, ܟܐܡܬܬܐ ibid. I, 13, ܟܐܡܬܝܢ Jud. XVIII, 26. Quod cum ܡܐܬ comparationes testantur; sic Hm X in textu, sed marg. ut ER.

νυκτος = ÷ ※ Γ. αυτος ↙, sine notis Hmm, Arm: item H, sed omittit Vulg, in qua tamen habet marg. Ordin. apud Vercellone; in P ܒܟܠܗ̇ ܗܘ. Pa, PJ, PP, PL, sed recte PA ܗܘ ܒܟܠܗ̇.

και οι = και παντες οι, Hmm, III, Ald, Compl, AH, CM, Aet, Arm: item H, sed cum ER unus H Kennicott, et unus H De Rossi primo.

εν παση γη αιγυπτω = ÷ εν παση γη ↙ αιγυπτω, sive αιγυπτου, quod legunt cum Compl Hmm, inter quos affines 15 et 58, et noster aeque refert, imo reapse habet in forma sua, licet in simili constructione passim reddat etiam ER; Hm 72, celebris in omittendis iis quae obelo reprobantur (cf. ad Gen. XLVII, 4), legit εν παση αιγυπτω cum Georg. apud Hm; εν γη αιγυπτω Hm 25, Augustin.; αιγυπτου tantum, quod per se, omissis quae sub obelo sunt, legeret noster, Hmm tres non affines. H *in Aegypto*, sed unus H Kennicott et P *in terra Aegypti*, et unus item H Kennicott in prima scriptura *in tota Aegypto*. Prostabat ergo Origeni ex notis nostri H communis, ex quo tamen locus constituendus esset: ܒ÷ܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ ܕ↙ܡܨܪܝܢ, ἐν ÷ πάσῃ γῇ ↙ αἰγύπτῳ, sed passim in notis hujusmodi peccat noster.

τεθνηκως = ܕܡܝܝܬ. Grammatici quidem ignorant hanc formam participii passivi in verbis mediae literae quiescentis; quae, ut fit interdum et in regulari, assumit vocalem *a* in prima litera; sed eadem in hac ipsa voce vel cum puncto diacritico inferiori aut superiori, vel sine puncto, occurrit saepe in versione Hexaplari, quae passim habet etiam communem formam ܡܝܬ; est nempe illa infra XIV, 30, Judic. III, 25, Ruth, I, 8, II, 20, 3 Reg. XX, 14, 4 Reg. IV, 32, Psalm. XVI, 14 Aquila, LXXVIII, 11, Eccle. IV, 2, Bar. II, 17 et alibi. Sed hoc fit et in aliis verbis: Psalm. LXX, 13 Sym., ܡܣܝܝܡܝܢ,

ܗܘ ¹ܦܨܚܐ ܗܢܐ ²ܠܡܪܝܐ.
ܐܝܟ ܕܦܨܐ ܠܒ̈ܬܐ ܕܒ̈ܢܝ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܒܡܨܪܝܢ. ܟܕ ܡܚܐ
ܠܡܨܪ̈ܝܐ. ܠܒ̈ܬܐ ܕܝܢ ܕܝܠܢ ܦܨܐ.܀
ܘܐܬܟܪܥ ܥܡܐ ܘܣܓܕܘ.܀
ܦ̈ܬ. ܘܐܙܠܘ. ܥܒܕܘ ܒ̈ܢܝܐ
ܬ.ܬ.ܩ.
28 ܕܐܝܣܪܝܠ. ܐܝܟ ܕܦܩܕ
³ܡܪܝܐ ܠܡܘܫܐ ܘܠܐܗܪܘܢ.
29 ܗܟܢܐ ܥܒܕܘ.܀.܀. ܩܪܝܢܐ

ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܥܣܪ̈ܝܢ.܀. ܘܗܘܐ
... ܩܪܝܢܐ ܕܠܠܝܐ ܕܣܘܒܪܐ.܀.܀.
⁴ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܦܠܓܗ ܕܠܠܝܐ. ⁵ܡܚܐ
ܡܪܝܐ ܠܟܠ ܒܘܟܪܐ ܒܐܪܥܐ f. 43. r.
ܕܡܨܪܝܢ. ܡܢ ܒܘܟܪܗ ܕܦܪܥܘܢ
ܗܘ ܕܝܬܒ ܥܠ ܟܘܪܣܝܐ ※ ܕܝܠܗ ↙.
ܘܥܕܡܐ ܠܒܘܟܪܐ ܕܫܒܝܬܐ ܗܝ
⁶ܕܒܓܘܒܐ. ܘܠܟܠ ܒܘܟܪܐ ܕܒܥܝܪܐ.܀.
30 ܘܩܡ ܦܪܥܘܢ ܒܠܠܝܐ ※ ܗܘ ↙

¹ ܐ. ܕܡܥܒܪܢܘܬܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܀
ܗ. ܦܨܚܐ ܐܝܬܘܗܝ.
ܠ. ܐܝܟ ܫܒܥܝܢ ܀
² ܡܪܝܐ.
³ ܡܪܝܐ.

⁴ ܡܫܘܠܡܐ ܕܥܣܪ̈ܝܢ.
ܕܩܝܡܬܐ.܀
⁵ ܡܚܐ.
⁶ ܐ. ܠ. ܒܓܘܒܐ
ܕܓܘܒܐ.
ܗ. ܒܓܘܒ ܐܣܝܪ̈ܐ.

27. αυτοις = sub obelo; omittit CM, Ar. 3 apud Hm: deest H, sed addunt P et Vulg, sed pro hac tacent apud Vercellone Beda, et codex E, qui quidem saepe a LXX pendet.

το πασχα τουτο = A. (του) *transitus est.* Σ. *pascha est.* Θ. *ut LXX.* Quoad *est* et τουτο literam H reddunt LXX et Theodotio, paullum vim pronominis mutantes, idioma resolvunt alii, ut etiam Vulg fecit; quoad nomen cf. supra v. 11, et pro casu bene Aquila, alii minus recte ut seorsim posita nomina reddiderunt, nisi in Symmacho mutila est lectio.

κυριῳ = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

28. Marg. in una linea in codice cum rubro ornatu fere omnia cingente: *Stichi DCCCC.*

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

29. *Lectio Dominicae XX*, post Pascha, ut supra. Deinde: *Et iterum lectio noctis Annuntiationis*, nempe Resurrectionis Domini nostri; cf. ad Gen. L, 22. In codice ܘܬܘܒ atramento exaratur, ut etiam charactere indicavi.

Ibid. Marg. prope textum, *X*, nempe plaga. Itemque marg. δεκατη πληγη, των πρωτοτοκων cum Coisliniano apud Montfaucon, Bibliot. Coisl. p. 11. Ut de more, ista nota est sine indice ubique, nisi talem dixeris rubrum ornatum ܀.܀, eundem ac duplicem in textu pariter rubrum, qui in margine superscribitur primae literae et in fine, ubi servavi.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

θρονου = ⸓ ※ Γ. αυτου ↙; sub ast. conjecturali sine nota Interpretum ch. min. Alex; sine ulla nota Hmm, AH, Hieronym.: item H.

εως = και εως, Hmm, III, Ald, Compl: H cum ER, sed cum Syro HS et P, nisi ex idiomate id habet.

εν τῳ λακκῳ = A. Θ. *in domo foveae.* Σ. *in* δεσμωτηριῳ, Graecum Coisl. in Montf. H liberius in forma, sed non male et ex prima significatione vocis בור reddunt LXX, literaliter Aquila et Theodotio, optime Symmachus ex usu phrasis.

εως πρωτοτοκου παντος = παν πρωτοτοκον, Hmm, III, Ald, Compl, Hieronym., CM, Aet, Arm: item H, et Vulg, in qua tamen codex E, a LXX passim sumens, *usque primogenita.*

30. αναστας = ανεστη, H, Hmm, III, Ald, Compl, CM, Aet, Arm, si tamen hic ver-

22 ܦܨܚܐ. ܬܣܒܘܢ ܕܝܢ ܡܐܣܪܬܐ
ܕܙܘܦܐ. ܘܟܕ ܨܒܥܬܘܢ ܐܢܝܢ ܡܢ
ܕܡܐ ܗܘ ܕܠܘܬ ܬܪܥܐ. ܬܪܣܘܢ
ܥܠ [4]ܐܣܩܘܦܬܐ ܘܥܠ ܬܪ̈ܬܝܗܘܢ
ܦܨ̈ܝܐ. ܡܢ ܕܡܐ ܗܘ ܕܐܝܬ
ܠܘܬ ܬܪܥܐ. ܐܢܬܘܢ ܕܝܢ ܠܐ
ܬܦܩܘܢ ܟܠ ܚܕ. ܡܢ ܬܪܥܗ
ܕܒܝܬܐ ܕܝܠܗ ܥܕܡܐ ܠܨܦܪܐ. ܣ. ܝܓ
23 ܘܢܥܒܕ [5]ܡܪܝܐ ܠܡܡܚܐ ܠܡܨܪ̈ܝܐ.
ܘܢܚܙܝܘܗܝ ܠܕܡܐ ܥܠ
[6]ܐܣܩܘܦܬܐ ܘܥܠ ܬܪ̈ܬܝܗܘܢ
ܦܨ̈ܝܐ. ܘܢܥܒܪ [7]ܡܪܝܐ ܠܬܪܥܐ.
ܘܠܐ ܢܫܒܘܩ ܠܗܘ̇ ܕܡܚܒܠ.
ܠܡܥܠ ܠܒ̈ܬܐ ܕܝܠܟܘܢ ܠܡܡܚܐ.
24 ܘܬܛܪܘܢܗ̇ ܠܡܠܬܐ ܗܕܐ.
ܢܡܘܣܐ ܐܝܬ ܠܟ ܘܠܒ̈ܢܝܟ f. 42. v.
ܕܝܠܟ ܥܕܡܐ ܠܥܠܡ. ܣ. ܫ. ܩ.
25 ܐܢ ܕܝܢ ܬܥܠܘܢ ܠܐܪܥܐ ܗܝ̇
ܕܝܗܒ [8]ܡܪܝܐ ܠܟܘܢ ܐܝܟܢܐ
ܕܡܠܠ. ܬܛܪܘܢ ܠܬܫܡܫܬܗ
26 ܗܕܐ. ܘܢܗܘܐ ܕܐܢ ܢܐܡܪܘܢ
ܠܘܬܟܘܢ ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܟܘܢ: ܕܡܢܘ
27 ܦܘܠܚܢܐ ܗܢܐ ※[ܐ̈ ܣ̈][9]ܠܟܘܢ↙. ܐܦ
ܬܐܡܪܘܢ ÷ܠܗܘܢ↙. ܕܕܒܚܬܐ

[4] ܐ. ܥܠ ܐܣܩܘܦܬܐ
ܕܠܥܠ ܡܢ ܬܪܥܐ.
[5] ܦܝܦܝ.
[6] ܐ. ܥܠ ܐܣܩܘܦܬܐ
ܕܠܥܠ ܡܢ ܬܪܥܐ.
[7] ܦܝܦܝ.
[8] ܦܝܦܝ.
[9] ܬ. ܠܢ.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

επι της φλιας = A *super limen quod* (est) *desuper portam*: H *super superliminare*. Cf. v. 22.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

24. φυλαξασθε = φυλαξεσθε, Hmm, II, Compl, CM: favet H, sed et ER ferre potest.

αιωνος = *Explicit* (lectio); cf. vv. 1 et 17.

25. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

φυλαξασθε = φυλαξεσθε, Hmm, II, Compl, CM: favet H, ut v. 24.

26. αυτη = ÷ ※ A. Σ. υμιν ↙; sub asterisco conjecturali sine notis Interpretum et ch. min. Alex; sine ulla nota Hmm, AH, Arm. Marg. autem: Θ *nobis*. Ut textus nostri H, sed omittunt additionem unus codex H Kennicott, P, Vulg. Theodotionis lectio vel est ex levi crisi, vel etiam ex codicibus, in quibus ex υμιν ortum fuerat ημιν ex frequenti iotacismi errore. In margine index lectionis differt paullo forma ab illo textus contra morem codicum Syro-Hexaplarium.

utitur in forma tantum singularis numeri, quem tamen retinet Vulg.

22. καθιξετε = *aspergetis*, liberius, licet bene ad sensum; forte cum obscurum Interpres verbum reperisset, ad P confugit, quae eodem verbo utitur, et retinuit etiam Jacobus Edessenus. Sensum H noster cum P reddunt et cum istis et Vulg, sed vim vocis nativam melius LXX, de quibus confer Schleusner.

της φλιας = A. *ad limen quod* (est) *desuper portam*, quibus noster Syrus, collato Esai. VI, 4, vertit υπερθυρον, quod idem Aquila habet supra v. 7 in Hexaplis: H *ad superliminare*.

23. και παρελευσεται = marg. ΙΓ cum II**, est Sectio minor. Codex vero noster male pro και παρελευσεται legit ܘܢܥܒܕ *et faciet* pro ܘܢܥܒܪ, quod Graecum reddit, ut statim in hoc ipso versu. In II**, nota ΙΓ est ad και παρελευσεται proximum, male, ut patet, sed vel est editoris culpa, vel etiam illius qui codici apposuit, cf. infra ad XIV, 26.

ܟܠܗ ܢܦܫܐ. ܗܘ ܒܠܚܘܕ ܢܬܥܒܕ
17 ܠܟܘܢ. ܘܬܛܪܘܢ ܠܦܘܩܕܢܐ
□ ܗܢܐ܀. ܒܝܘܡܐ ܓܝܪ ܗܢܐ
ܐܦܩ ܚܝܠܐ ܕܝܠܟܘܢ ܡܢ ܡܨܪܝܢ.
ܘܬܛܪܘܢܝܗܝ ܠܝܘܡܐ ܗܢܐ
ܠܕܪ̈ܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܢܡܘܣܐ ܕܠܥܠܡܝܢ܀
18 ܡܢ ܡܫܪܐ ܝܘܡܐ ܕܐܪ̈ܒܥܣܪܐ
ܕܝܪܚܐ ܩܕܡܝܐ. ܡܢ ܪܡܫܐ
ܬܐܟܠܘܢ ܦܛܝܪܐ. ܥܕܡܐ
ܠܝܘܡܐ ܕܚܕ ܘܥܣܪܝܢ ܒܝܪܚܐ.
19 ܫܒܥܐ ܝܘܡܝܢ. ܒܒܬܐ
ܚܡܝ̈ܪܐ ܠܐ ܢܫܬܟܚ

ܒܒ̈ܬܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܟܠ ܡܢ ܕܐܟܠ
ܢܐܟܘܠ ܕܚܡܝܥܐ. ܬܬܘܒܕ
ܢܦܫܐ ܗܝ ܡܢ ܟܢܘܫܬܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ. ܒܬܘ̈ܬܒܐ ܘܒܝܠܝܕܐ
20 ܕܡܠܘ ܕܐܪܥܐ. ܟܠ ܕܚܡܝܥ
ܠܐ ܬܐܟܠܘܢ. ܒܟܠܗܘܢ ܒܝܬ
ܡܥܡܪ̈ܐ ܕܝܠܟܘܢ ܬܐܟܠܘܢ
21 ܦܛܝܪܐ܀.܀ ܩܪܐ ܕܝܢ ܡܘܫܐ
ܠܟܠܗ ܩܗܠܐ ܕܐܝܣܪܝܠ
ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܐܙܠܘ ܩܒܠܘ
ܐܢܬܘܢ ³ܠܟܘܢ ܥܢܐ ܒܟܠ
ܐܝܟ ܫܪܒܬܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܘܢܟܣܘ

f. 42. r.

³ ܐ. ܗ: ܠ. ܐܢܬܘܢ ܠܟܘܢ ܢܗ

Ueber d. Einfluss etc. p. 89, quamquam nimis arcte Graecum sumat.

του πρωτου = sub obelo: deest H, sed cf. notam praecedentem.

19. ζυμη = in ܚܡܝ̈ܪܐ, quod esset ζυμαι, prius punctum reprobatur lineola primae manus ex atramento, ut fiat ܚܡܝܪܐ ζυμη, quod et contextus postulat.

20. δε = — Hmm, III, Compl, CM, Aet, Arm: omittit H; ex ו finali vocis praecedentis ante בכל εν παντι seorsim sumpto potuit oriri δε, nisi liberius additum.

21. υιων = —, Hmm, III, Ald, Compl, CM, Aet, Jacobus Edessenus: H omittit, habet Vulg, in qua tamen omittunt apud Vercellone H (editio Maurina), Cas. 1, Dungalus et Rupertus.

υμιν αυτοις = indice inter has voces posito margine: Α. Σ. Θ. *vobismetipsis*, quod est ipse textus LXX, sed aliquid differentiae in Graeco intercedere debebat, cf. supra IX, 32 et alibi: H *vobis*, quem sequuntur Hmm, inter quos affinis nostro 15, AH, Arm, si tamen in his versiones istae testantur; sed, ut patet, LXX ceterique Interpretes forma, non re ab H recedunt.

προβατον = προβατα, Hmm, III, Ald, Jacobus Edessenus: H nomine collectivo

17. ταυτην = marg. inter duos ornatus rubros □; quid indicet nescio, nisi sit breviatio rubricae ܩܪܝܢܐ *Lectio*, ut fortasse est etiam IV, 1, ubi confer. Nullum tamen ܫ *Explicit* succederet, nisi forte huic quoque inserviat quod occurrit v. 24, et par est ut referatur lectioni indicatae v. 1.

γης αιγυπτου = της αιγυπτου, Hmm X et 15, AH: H cum ER. Orta est ista lectio, ut videtur, ex confusione inter T et Γ, quod facile in scriptura codicum, et alibi factum, cf. ad Genesim, XXXII, 3, et in Hm supra IX, 26, XI, 10, alibi. Sic et duo codices H Kennicott et unus HS omittentes מארץ, ut sunt in illo, ex initiali eadem litera vocis sequentis omisisse videntur.

εις γενεας = litera ܠ vocis ܠܕܪ̈ܐ extra ordinem lineae posita; primo, ut videtur, omissa fuerat, sed ipsa prima manus scripsit.

18. εναρχομενοι = εναρχομενη, Hmm, inter quos affinis 58, Compl, Arm, et supponit lectio εναρχομενην affinis Hm 72 scripturae saepe erraticae; Jacobus Edessenus ܡܢ ܩܕܡܝܐ ܒܝܪܚܐ ܕܐܪ̈ܒܥܣܪܐ ܝܘܡܝܢ ܡܢ ܪܡܫܐ. H, *in* (mense) *primo*, *in quartadecima die mensis* pro εναρχομ. τη τεσσαρεσκαιδεκατη ημερα του μηνος του πρωτου. Cf. et Frankel,

12 ܘܐܥܒܪ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ ܒܠܠܝܐ
ܗܢܐ. ܘܐܩܛܘܠ ܟܠ ܒܘܟܪܐ
ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܡܢ ܒܪܢܫܐ
ܘܥܕܡܐ ܠܒܥܝܪܐ. ܘܒܟܠܗܘܢ
ܐܠܗܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ. ܐܥܒܕ ܬܒܥܬܐ f. 41. r.
13 ܐܢܐ ²ܡܪܝܐ. ܘܢܗܘܐ ܠܟܘܢ
ܕܡܐ ܗܢܐ. ܠܐܬܐ ܥܠ ܒ̈ܬܐ
ܗܠܝܢ ܕܒܗܘܢ ܐܢܬܘܢ ܬܡܢ.
ܘܐܚܙܝܘܗܝ ܠܕܡܐ ܘܐܦܨܚܟܘܢ.
ܘܠܐ ܢܗܘܐ ܒܟܘܢ ܡܚܘܬܐ
ܠܡܚܒܠܘ. ܡܐ ܕܡܚܐ ܐܢܐ
14 ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪ̈ܝܢ. ܘܢܗܘܐ
ܝܘܡܐ ܗܢܐ ܠܟܘܢ. ※ܠ ܕܘܟܪܢܐ.
ܘܬܥܒܕܘܢܝܗܝ ܥܐܕܐ ※ܠ ܠܡܪܝܐ

ܠܕܪ̈ܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܢܡܘܣܐ ܕܠܥܠܡ
15 ܬܥܒܕܘܢܝܗܝ. ܫܒܥܐ ܝܘ̈ܡܝܢ
ܦܛܝܪܐ ܬܐܟܠܘܢ. ܡܢ ܕܝܢ
ܝܘܡܐ ܩܕܡܝܐ ܬܒܛܠܘܢܗܝ
ܚܡܝܪܐ ܡܢ ܒ̈ܬܐ ܕܝܠܟܘܢ.
ܟܠ ܡܢ ܕܐܟܠ ܚܡܝܪܐ.
ܬܬܒܛܠ ܢܦܫܐ ܗܝ ܡܢ ܐܝܣܪܝܠ.
ܡܢ ܝܘܡܐ ܩܕܡܝܐ ܥܕܡܐ
16 ܠܝܘܡܐ ܫܒܝܥܝܐ.܀. ܘܝܘܡܐ
ܩܕܡܝܐ. ܢܬܩܪܐ ܩܕܝܫܐ.
ܘܝܘܡܐ ܗܘ ܫܒܝܥܝܐ. ܩܪܝܐ
f. 41. v. ܩܕܝܫܐ ܢܗܘܐ ܠܟܘܢ. ܟܠ
ܥܒܕܐ ÷ܬܫܡܫܬܢܝܐ↙ ܠܐ ܬܥܒܕܘܢ
ܒܗܘܢ. ܒܪ ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܡܬܥܒܕܢ

² ܦܝܦܝ

υμεις εστε = εστε, cum Hmm 15, 58, 72, Ambros.; Cyprian. semel omittit υμεις, nam in alio loco habet: H *vos*, sed verbum ex idiomate omittit, quod in pronomine latet.

14. μνημοσυνον = ※ Γ. εις ↙ μνημοσυνον, sine notis Hmm, Compl, Arm: item H.

κυριῳ = ※ Γ. τῳ ↙ κυριῳ, sine notis Hmm 15, 58, 72: H ליהוה (τῳ) *Jehovah;* voluerunt ergo illi Interpretes reddere vel particulam H per Graecum articulum. In codice ↙ est in fine literae ܠܐ, quia praecedit post ܠ litera superposita ܠ.

πασας = —, H, Hmm plures, III, Ald, Compl, Ambros., Augustin., Missale Romanum Fer. VI post Pascha, CM, Aet, Arm.

15. αζυμα = in singulari hic, vv. 18, 20 et alibi, ita ut ex usu Syro fiat, non ex varietate lectionis in Graeco, quae nulla est in locis allatis. Sic et P saepe in hoc capite pro plurali H, et etiam hic PA, itemque Jacobus Edessenus; ut quidam usus linguae intercedere videatur.

16. λατρευτον = sub obelo; deest Ar 3 apud Hm: H deest, sed unus codex H Kennicott faveret.

omnino absona a loco est? Duplexne coaluit Symmachi versio (duplicem enim statuit saltem recensionem Montfaucon, Prael. VI, IV), et antiquitus quidem, ut patet ex Coisliniano et nostro? An interpretamentum voci Symmachi olim adjectum coaluit cum textu? Infra quidem v. 27, dum Aquila et Theodotio item reddunt ac hic, Symmachus retinuit unum nomen H. Sed quid si φασεχ superinductum fuerit, et vere dederit υπερμαχησις Symmachus, qui vocibus ejusdem stirpis delectabatur, ut videre est in Schleusner?

12. και διελευσομαι = infra hanc lineam et sequentem minio inter quatuor puncta pariter rubra litera ܒ estrangheli char., quae potest referre et notam numeri 5 illius formae, quam referunt Wright et Land, opp. cit. supra III, 16. Quid significet, ignoro.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

13. το αιμα υμιν = υμιν το αιμα *istud;* etiam AH addit pronomen; *vobis sanguis* Ambros. et CM, si testatur in his. H הדם לכם ὁ *sanguis vobis;* sed omnino ut noster P et Jacobus Edessenus, bene vero hic reddere licet per τουτο articulum Hebraeum.

ܬܫܒܩܘܢ ܡܢܗ ܥܕܡܐ ܠܨܦܪܐ.
÷ ܘܓܪܡܐ ܠܐ ܬܬܒܪܘܢ ܡܢܗ܀
ܘܡܕܡ ܕܝܢ ܕܡܫܬܚܪ ܡܢܗ ܥܕܡܐ
ܠܨܦܪܐ ܒܢܘܪܐ ܬܘܩܕܘܢܝܗܝ. ܝܗ. ܝܒ.
11 ܗܟܢܐ ܕܝܢ ܬܐܟܠܘܢܝܗܝ. ܟܕ

ܚܨܘܬܐ ܕܝܠܟܘܢ ܐܣܝܪܢ.
ܘܡܣܢܐ ܕܝܠܟܘܢ ܒܪ̈ܓܠܝܟܘܢ.
ܘܫܒܛܐ ܕܝܠܟܘܢ ܒܐܝ̈ܕܝܟܘܢ.
ܘܬܐܟܠܘܢܝܗܝ ܒܥܓܠ [9]ܒܣܘܪܗܒܐ.
[1]ܦܨܚܐ ܐܝܬܘܗܝ ܠܡܪܝܐ.

9 ܐ. ܬ. ܒܬܘܗܬܐ.
ܣ. ܒܬܗܪܘܬܐ.
1 ܐ. ܡܥܒܪܢܘܬܐ ܗ̇.

ܣ. ܦܨܚ ܡܩܪܒܢܘܬܐ
ܬܟܬܘܫܐ..
ܬ. ܐܝܟ ܫܒܥܝܢ

βακτηριαι = + υμων, H, Hmm, III, Ald, Compl, AH, Cyprian., Hieronym., versio Latina vetus apud Mai l. c., CM, Aet, Arm.

μετα σπουδης = Α. Θ. εν θαμβῳ. Σ. εν εκπληξει: H omnes reddunt, sed strictius Aquila et Theodotio. Graecum textum Interpretum dat Montfaucon.

πασχα = Α. υπερβασις. Σ. φασεχ υπερμαχησις. Θ. *ut LXX*. Lectiones Aquilae et Symmachi sic exhibet Coisl. (Hm X) in Montfaucon, et Hm in Ap. huic codici addit alios duos, nisi quod omnes tres in Hm legerent φασιν pro φασεχ; Theodotioni autem dat φασεχ Theodoretus in Montfaucon, in quo alii quoque ex parte exhibent lectiones Aquilae et Symmachi; pro nominis φασεχ scriptione in Symmacho, cui praeterea Hm 64 in Ap. dat φασεκ, nec non in Theodotione, ut in LXX, noster nihil definit, cum in istis a P pendeat suo more, ideoque lectio ipsa Theodotionis incerta est in Syro; quamquam collato I, 11, IV, 19, IX, 32, alibi, dicendum esset vere πασχα, ut in LXX prostitisse nostro Interpreti etiam pro Theodotione, alioquin versionem licet eandem Theodotionis apposuisset, non eam notam, quae Graecum idem supponit. H פסח, quod LXX, Theodotio et φασεχ Symmachi retinent, vertit literaliter Aquila, quem sequitur interpretamentum Vulg, quod Hieronymus ipse Vercelloni videtur addidisse, nomine Hebraeo, ut alii plures fecerunt, retento, quia ut proprium jam effectum erat. Sed unde altera pars lectionis Symmachi υπερμαχησις, tot testibus confirmata, quae, libera licet, non

10. απολειψεται = απολειψετε, vel υπολειψετε, quod utrumque et noster reddit, et Hmm habent, et alterutrum habent affines 15, 58, 72 et Origenes IV, 176, nisi quod confusio frequens inter ει et η, αι et ε omnia miscuerit, ex qua una vel ex verbis contextus repeterem απολειψεται ER pro απολειψετε; favent Cyprian., Gaud.-Brix., CM, Aet, Arm. Item H.

και οστουν ου συντριψετε απ᾽ αυτου = sub obelo cum AH et Alex., qui ex illo fortasse sumpsit (cf. supra I, 11), sed in III συντριψεται, de qua re cf. not. pr.; obelum praemittit vocibus ου συντριψετε Montfaucon, sed ex ejus libro non video, utrum suo marte, an ex codice dederit: H deest additamentum, sed in fine versus habet P in Pa, PJ, PP, ܘܠܐ ܬܬܒܪܘܢ ܒܗ ܓܪܡܐ, quae desunt in PA, PL, ex quo recte conjicitur serius invecta fuisse; Jacobus vero Edessenus habet ubi noster ܘܓܪܡܐ ܠܐ ܬܬܒܪܘܢ ܒܗ, ut infra v. 46 habet P cum H.

κατακαυσετε = in ܬܘܩܕܘܢ primum ܘ in rasura, sed prima manu; primo erat ܬ ex vestigiis.

11. αι οσφυες... περιεζωσμεναι = in singulari, sed sensu eodem reddit, quamquam alibi noster ipse eandem vocem in plurali usurpet pro Graeco plurali, ut Ezech. XXIII, 15, XLIV, 18; cf. imo White, *S. Evang. vers. Syr. Phil.*, ad Marc. I, 6, t. I, p. 590. H duali forma utitur in nomine, plurali in participio.

υποδηματα = + υμων, H, Hmm, III, Ald, Origen. IV, 173, Cyprian., Gaud. Brix., Hieronym., versio Latina vetus apud Mai, *Spicil. Rom. IX*, CM, Aet, Arm.

ܕܦܫܥܗ ܥܠܘ ܢܛܘܠ ܥܘܠܗ.
5 ܠܡܢܝܢܐ. ܡܢܝܢܐ ܕܝܘܡܬܐ. ܕܡܢܐ
ܬܫ ܥܣܪܐ ܢܘܗܘܐ ܠܟܘܢ. ܘܬܣܒ
ܐܡܪ̈ܐ ܘܬܣܒ ܝܘ̈ܡܝܢ ܐܬܬܝܗܘܢ.
6 ܘܬܗܘܐ ܢܗܝܪ ܠܟܘܢ. ܒܝܘܡܐ
※ ܠܟܘܡܪܐ↙ ܕܐܪܒܥܣܪܐ[7] ܕܝܘܡ
ܗܢܐ. ܘܬܫܩܘܠܝܗܘܢ ܥܘܠܗ
ܗܦܘܟܐ ܕܝܠܘܦܬܐ ܕܫ̈ܢܝܐ
7 ܕܐܣܬܪܐܠ ܠܐܦܝ ܐܘܪܫܠܡ. ܘܬܒܥܘܢ
ܡܢ ܕܡܢܐ. ܘܬܫܬܡܥ ܠܐ

[7] ܐ. ܗ.
ܝܘܡܐ.
ܠ.

ܠܐܬܝܗܘܢ ܦܬܟܪܐ ܘܠܐ
ܐܣܬܘܦܬܐ. [8]ܘܬܟܠܐ ܗܢܘܢ
ܕܠܐ ܢܬܗܦܟܘܢ ܠܗܘܢ.
8 ܘܢܬܦܟܘܢ ܠܟܣܪܐ ܥܠܝܐ
ܗܢܐ. ܘܬܡܠܘܢ ܒܝܘܡܐ. ܘܬܡܠܝܪܐ
9 ܟܡܐ ܡܢܝܐ ܢܬܦܟܘܢ. ܠܐ ܢܬܦܟܘܢ
ܡܢܗ ܫܢܐ. ܘܠܐ ※↙ܥܝܢܐ↙ ܕܢܥܒܕ
ܒܟܠܝܐ. ܐܠܐ ܠܝ ܡܬܗܦܟ ܒܝܘܡܐ.
ܢܣܒ※↙ ܕܠܚܘܕܗ↙ ܟܡܐ ܕܝ̈ܠܝ ※↙ ܕܠܚܘܕ
10 ܘܟܡܐ ܕܩܪܒ ܐܝܟ ※↙ ܕܠܚܘܕ↙. ܠܐ

[8] ܐ.
ܗ. ܘܠܐ.
ܠ.

Hmm 15, 72, et superscribit manu recenti Hm 130; Hm 58 εαυτου, quod idem est; item addit Arm: item H.

συναριθμησεται = συναριθμηθησεται, Hmm, inter quos affines 15 et 58, Compl; sed per se vel ER posset noster reddere, cum similiter liceat interpretari: H *numerabitis*, quod sine ullo sensus damno omnes reddunt liberius ex contextu, nisi repetere placeat συναριθμησεται ex primitivo in LXX συναριθμησετε, quod corruptum satis mature fuerit ex vocalium ε et αι frequenti commutatione, mire vero servasset Hm 76, nisi casu contraria ratione effecit ex συναριθμησεται, ex quo etiam facile erat deducere συναριθμηθησεται ex ipsa utriusque conditione.

6. τεσσαρεσκαιδεκατης = praemittit ※ ·Ε. ημερας ↙, sine notis postponunt Hmm 15, 58, 72, 84, Slav., Arm: cum istis H. Nostrum ex linguae indole praeposuisse puto; et cum nostro est Jacobus Edessenus, qui ab eo sumsisse omnino videtur, cum contra sint P et testes LXX, quos saepe ille sequitur cum a P recedit. Notae Hexaplares in Syro erronee apponuntur; cum ημερας solum inseratur, et ܕ ex syntaxi superinducatur post ܝܘܡܐ, et ܠ vel ex textu ER requiratur, sic erat scribendum ※ ܠ‍ ܝܘܡܐ ܕ↙ ܐܪܒܥܣܪܐ. Post τεσσαρεσκαιδεκατης autem marg. Α. Σ. Θ. ημερας, quod eodem in loco testes allati addunt cum H. Index post vocem appositus post eam inserendam esse indicat.

7. εν (τοις οιχ.) = Α. Σ. Θ. και επι, quod Hmm 108 et 118 in textu anonyme exhibent; item επι alii tres Hmm, 15 affinis, 19, 71; και praemittunt alii Hmm, inter quos affines 58, 72, et superscribit manus recens in Hm 130. H *super*, sed *et super* ulli codices H Kennicott et De Rossi, et alii eorumdem primo, Targ. 5 codicum De Rossi, P.

αυτα = αυτο, H, Hmm, III, Ald, AH, Cyprian., Ambros., Gaud. Brix., Aet, Arm.

9. αυτων = αυτου, H, Hmm, Gaud. Brix., Aet.

ηψημενον = praemittit ※ Γ. εφθον ↙, sine notis Hm 58, Arm, et paullo corrupti ex crisi arbitraria ex contextu Hmm 15, 72: item H.

οπτα = in singulari, ut contextus nostri postulat, et sic Cyprianus et Gaudentius licet diversa forma utantur, CM, et Aet: item H ex ipsa contextus ratione.

κεφαλην = ✛ ※ Γ. αυτου ↙, sine notis Hmm 15, 58: item H.

ποσι = ✛ ※ Γ. αυτου ↙, sine notis Hm 15: item H.

ενδοσθιοις = ✛ ※ Γ. αυτου ↙, sine notis Hm 15, 72, Arm; et superscribit Hm 130: item H.

ܠܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ ܡܢ ܐܪܥܐ

XII, 1. [5]ܕܠܗܘܢ· ܡܒ· ܒ· ܗ· ܗ· ܩܪܝܢܐ

ܕܚܡܫܐ ܒܫܒܐ ܕܐܪ̈ܙܐ

ܒܬܫܥ ܫ̈ܥܝܢ· ܗ· ܐܡܪ ܕܝܢ

[6]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ ※ ܘܠܘܬ ܐܗܪܘܢ ↙

ܐܢܘܢ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ ܟܕ

2 ܐܡܪ· ܝܪܚܐ ܗܢܐ ܠܟܘܢ ܪܫܐ

ܕܝܪ̈ܚܐ ܗܘ· ܩܕܡܝܐ ܐܝܬܘܗܝ

3 ܠܟܘܢ ܒܝܪ̈ܚܐ ܕܫܢܬܐ· ܡܠܠܘ

ܠܘܬ ܟܠܗ ܟܢܘܫܬܐ ܕܒ̈ܢܝ

ܕܐܝܣܪܝܠ ܟܕ ܐܡܪ ܐܢܬ.

f. 40. r. ܒܥܣܪܐ ܕܝܪܚܐ ܗܢܐ· ܢܣܒܘܢ

※ ܠܗܘܢ ↙ ܟܠ ܚܕ ܐܡܪܐ ܐܝܟ

ܒ̈ܬܐ ܕܐܒܗ̈ܬܐ· ↙ ܐܡܪܐ ܠܒܝܬܐ.

4 ܐܢ ܕܝܢ ܙܥܘܪܝܢ ܢܗܘܘܢ ܗܠܝܢ

ܕܒܒܝܬܐ: ܐܝܟ ܕܠܐ ܢܗܘܘܢ

ܣܦܩܝܢ ܠܐܡܪܐ· ܢܣܒ ܥܡܗ

ܫܒܒܐ ܠܡܩܪܒܐ ※ ܕܝܠܗ ↙ ܗܘ

ܕܡܩܪܒ ܠܗ· ܐܝܟ ܡܢܝܢܐ

ܕܢܦ̈ܫܬܐ· ܟܠ ܚܕ ܗܘ ܡܐ

[5] ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ.

[6] ܩܕܡܝ.

εκ γης αιγυπτου = εκ της γης αυτου, H, Hmm, III, AH, versio Latina vetus apud Vercellone ad calcem Exodi; item Compl cum ullis Hmm omisso της. Margine vero: εκ γης αιγυπτου, quae est lectio ER et plerorumque testium LXX; lectionem textus nostri in margine habent Hmm 57, 85. Index hujus lectionis in textu est ante αυτου, quod unum reapse differt a communi textu LXX, nec noster de articulo της definit.

Fine = *Explicit* (lectio Dominicae) *XIX;* cf. v. 1.

XII, 1. *Lectio diei quintae in hebdomada Mysterii hora nona;* cf. supra p. 13, et ad Gen. XXXVII, 16, Adler, *Vers. Syr.* p. 70.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

και = ※ Γ. και *ad* ↙: literam H serviliter reddit. Asteriscus ad voculam *ad* ܠܘܬ retrahendus; quod videtur indicare etiam litera ܠ scripta in codice super secundum ܘ; sed passim in hujusmodi peccat noster.

3. λαβετωσαν = ⸓ ※ εαυτοις ↙, sine asterisco Hmm 15, 58, 72, Alex. ch. min., Arm; superscribitur recentius in Hm 130; habet et Cyprianus, sed in eo Hexaplare, ut patet, additamentum ex libera versione vel seriori corruptione repetendum videtur; item CM et Aet in alia forma contextus, si in his testantur, cum ex linguae indole esse possit: item H, sed omittit unus codex H Kennicott.

πατριων = post hanc vocem metobelus, cujus deest nota praevia; cum in iis quae praecedunt, LXX in vetustis ac plerisque libris concordent cum H, et ex alia parte εκαστος sequens, quod noster omittit (cf. not. seq.), II, III' (?) et Hmm multi tueantur contra H, fortasse ex ↙ ܟܠ ܚܕ ↙, ↙ εκαστος ↙, amanuensis noster transiliit ad metobelum aliis omissis. Sed contra cum voces προβατον κατ' οικους πατριων, εκαστος omittant octo codices Hmm minusculi, inter quos in textu 130, qui, ut interdum additamenta Hexaplaria (cf. notam praec. et alibi in notis meis), habet eadem superscripta manu recentiori; quidni ista omnia et in Origenis libris LXX defuerint, et ab eo sub asterisco suppleta fuerint, qui desit in nostro ex oscitantia amanuensium sive Graecorum sive Syrorum, omisso εκαστος textus LXX, quia nec in H erat, nec ex Graeco Origeni suppetebat?

εκαστος = —, H, Hmm, III' (?), Ald, Compl, Gaud. Brix., CM, Arm.

4. εν = οι εν, Hmm, II, III, Compl, Augustin.; item CM, Aet, si in his testantur: favet H, licet adamussim non respondeat.

γειτονα = ⸓ ※ 'E. αυτου ↙, sine notis

f.39.v. ܢܦܩ ܕܝܢ ÷ܡܘܫܐ↙ ܡܢ ܠܘܬ
9 ܦܪܥܘܢ ܥܡ ܚܡܬܐ. ܐܡܪ
ܕܝܢ ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܠܐ
ܢܫܡܥܟܘܢ ܦܪܥܘܢ. ܐܝܟܢܐ
ܕܐܣܓܐ ÷ܐܣܓܐ ܐܬܘ̈ܬܐ ܕܝܠܝ
÷ܘܬܕܡܪ̈ܬܐ↙ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ܀
ܝܒ 10 ܡܘܫܐ ܕܝܢ ܘܐܗܪܘܢ ܥܒܕܘ
ܠܟܠܗܝܢ ܐܬܘ̈ܬܐ ܗܠܝܢ ܩܕܡ
ܦܪܥܘܢ. ܐܚܣܢ ܕܝܢ ܡܪܝܐ ܠܠܒܗ
ܕܦܪܥܘܢ. ܘܠܐ ܨܒܐ ܠܡܫܕܪܘ

³ ܦܪܥܘܢ.

⁴ ܦܪܥܘܢ.

ο λαος induci numeri mutatio propter collectivum nomen praecedens, ut infra XII, 27, et alibi non raro. H utens nudo pronomine relativo nil definit.

μωυσης = sub obelo: deest H, habent Talmud Babylonicum apud Kennicott et P.

9. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

πληθυνων = —, H, Hmm, III, Ald, Compl, Augustin., versio Latina vetus apud Vercellone ad calcem Exodi, CM, Aet, Arm.

μου τα σημεια, και = sub obelo: deest H.

10. μωυσης = marg. ΙΒ, Sectio minor cum II**.

τα σημεια και τα τερατα = vel τα σημεια και, vel και τα τερατα omittit noster; si ratio attendenda, qua longe saepius reddit σημειον per ܐܬܐ, et e contra τερας per ܬܕܡܘܪܬܐ (cf. supra v. 9, IV, 8, 9, 17, 28, 30, VII, 9, alibi), dicendum esset eum omittere και τα τερατα. Sed cum ista omittat unus codex Hm 19, de more nostro non affinis; contra τα σημεια και desint Hmm multis*, inter quos affinibus 15 et 72, III* (?), Compl, versioni Latinae veteri apud Vercellone ad calcem Exodi, Aet; et τερας quoque interdum reddatur a nostro per ܐܬܐ, ut IV, 21, XV, 11, probabilius est omisisse τα σημεια και. In H nomen unum est, quod per τερας solent vertere LXX, semel in Concordantiis Trommii, 2 Par. XXXII, 24 per σημειον reddiderunt.

ἐν γῃ αιγυπτῳ = —, H, Hmm, III* (?), Ald, AH, versio Latina vetus apud Vercellone ad calcem Exodi, CM, Aet.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

εισηκουσεν = ηθελησεν, Hmm plerique, III, Ald, Compl, AH, versio Latina vetus apud Vercellone ad calcem Exodi, CM, Aet, Arm.

et omnibus filiis, noster *et in omnibus filiis*, ut LXX: HS *non acuet canis linguam suam*, noster *non mutiet canis lingua sua*, quae non ex varia lectione, sed ratione versionis differunt litera, non re, sed sic et LXX: HS *ad* (ullum) *ab homine*, noster *ab homine*, ut LXX et alii ex Veteribus H, qui idem ac HS est, reddiderunt, tenacitatem verborum deserentes: HS *et usque*, noster *usque* ut LXX, servilitate verborum neglecta. Idiomata resoluta, ut alibi, neglexi. De tota demum hujus lectionis ratione adnotandum est ex HS, prouti saltem nobis nunc prostat, minus recte animadverti in nostro eam extare tantum in textu Samaritanorum; ex iis quae superius adnotavi locis suis, de partibus ejus solum hoc dici potest, quarum pleraeque bis in HS tantum habentur, una vero hic in eo tantum, sed alibi jam extat in H et HS. Fortasse convenientes in H v. 4 post initium, 5, 6, 7, et in HS v. 4 initio, 5, 6, 7 ejus notationis juxta Kennicott ansam dederunt erroneae notae ad finem lectionis Samaritanae. Nisi distinctas melius olim partes nostrae lectionis, notulis earum neglectis, confuderint in unum amanuenses; quod minus probabile, cum de more lectiones Samaritanae nostri codicis bene referant HS. Punctum inferius in ܐܬܡܢܥܠ linea tertia coalescit ex parte cum ܠ subjecto, et videtur reprobari lineola ducta.

8. σου 2⁰ = σου ↙; deest nota praevia, quae obelus et ante hanc unicam vocem esse debebat, cum ea tantum desit H, et omittat Hm 72, qui passim id facit pro vocibus obelo notatis.

ου = videtur legisse ων, sine teste LXXvirali; sed potuit ex ܘܟܠܗܘܢ ܥܡܐ και πας

ܘܐܡܪ ܠܦܪܥܘܢ: ܘܢܦܩܘܢ ܠܟ ܡܢ
ܐܡܪܝܢ: ܗܟܢ ܐܡܪ ܘܡܠܟܗ

ܒܥܠܐ ܕܡܨܪܝܢ ܘܐܡܪ ܕܐܝܟ ܡܪܝܐ
ܐܝܟ. ܘܗܘ ܟܠܗ ܘܐܡܪ ܐܦܘܟ ܢ

ισραηλ; sine notis Hm 72, et sic, sed του ισραηλ, Hmm plures inter quos affinis 58, III; *et inter Israhel* vetus Latina versio codicis E apud Vercellone ad calcem Exodi, et in aliis lectionibus item inserunt ανα μεσον Hm 15 aeque affinis, alii Hmm et Ald; in versionibus repeti id potest ex indole linguarum et perspicuitate, quod de nostra dicere neutiquam licet propter notas, quibus instruitur. H cum Syro. In codice nostro deest nota ante metobelum, quae asteriscus esse debet et ex ratione lectionis ex Theodotione sumptae, et ex ratione LXX ad H. Asteriscus autem poni debet ante ανα μεσον, cum και omnes et Graeci habeant; omissus vero videtur, quia post ܘ in interiore parte vocis inseri debebat, ut alibi saepe vidimus; vel si erronee initio apponere voluerat noster, locum in margine jam fortasse praeoccupaverat index lectionis Samaritanae, qui textui adhaeret. Item litera ܠ, ܘ super ܕ scribitur, non super initio vocis, ut de more fere; quod factum puto ut indicaretur solum ανα μεσον ܒܡܨܥܬܐ suppletum ex Theodotione; quod tamen mancum quid erat, nisi asteriscus ante illud et post και, ܘ praecessisset.

Ibid. in fine — marg. inferiori lectio Samaritana, quam pariter huic loco textus referunt AH1 in marg., AH2 in textu. Contra morem nostri codicis desunt asterisci. *Et homo Moyses magnus fuit valde in terra Aegypti in oculis ministrorum Pharaonis, et in oculis populi. Et dixit Moyses Pharaoni: Haec dicit* IIIII *(Jehovah): filius primogenitus meus Israel; et dixi ad te: dimitte filium meum ut colat me. Et noluisti dimittere eum. Ecce* IIIII *(Jehovah) interficiet filium tuum primogenitum. Et dixit Moyses: Haec dicit* IIIII *(Jehovah): Circa mediam noctem ego ingredior in medium terrae Aegypti, et morietur omne primogenitum in terra Aegypti, a primogenito Pharaonis qui sedet super thronum ejus et usque ad primogenitum famulae quae* (est) *apud molam, et usque ad omne primogenitum jumenti. Et erit clamor magnus in Aegypto, qualis non fuit, et talis non iterum adjicetur. Et in omnibus filiis Israel non mutiet canis lingua sua ab homine usque ad jumentum. Ut scias quae mirabilia faciet* IIIII *(Jehovah) inter Aegyptios et inter Israel. — Et ista tantum in eo* (textu) *Samaritanorum feruntur*. Initium hujus lectionis usque ad *populi* l. 2 idem est in H v. 3 et in HS v. 7 juxta notationem Kennicott, et loco H habent et LXX cum varietate, cf. et supra v. 3. Quae sequuntur usque ad *filium tuum primogenitum*, l. 4, exstant solum in HS, et eadem jam habentur supra IV, 22, 23 in H ac LXX et in HS, vix ullis ratione contextus mutatis; hic vero noster in his dissidet ab HS: HS *filius meus primogenitus meus*, ut etiam supra IV, 22 cum ipso H, noster *filius primogenitus meus* cum LXX l. c.; HS *filium tuum primogenitum tuum*, ut l. c. v. 23 cum H ipso, noster *filium tuum primogenitum*, ut item illic LXX. Quae haec excipiunt *Et dixit Moyses: Haec dicit* IIIII *(Jehovah)* in H v. 4 et in HS v. 7 habentur, in quo praecedentibus adnectuntur. Cetera ad finem lectionis succedunt praecedentibus in H et LXX, et in HS, sed iste omnia jam praemiserat v. 4-7 cum varietatibus ab H, quas et hic easdem habet, et noster fere retinuit. In hac parte hae sunt varietates nostri ab HS, quae ut jam allatae ex textu LXX fere repetendae sunt sive opera Interpretis harum lectionum ex HS, sive amanuensium culpa; v. 4 Hebraeae notationis: HS *egredior*, noster *ingredior* cum LXX: v. 5 HS *post molam*, noster *apud molam* cum LXX: HS *primogenitum omnis jumenti*, noster *omne primogenitum jumenti*, quod quia LXX ab H recedentes legunt cum HS, noster ex textu LXX Hexaplari (cf. ad v. 5 supra) cum H consonanti recepit culpa, ut apparet, amanuensium, qui has Samaritanas lectiones Hexa[illegible]libris apponebant: v. 6 HS *adjicie*[illegible]*m adjicietur*, ut legunt LXX, [illegible]bum H reddunt: v. 7 HS

4 ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ
ܡܪܝܐ. ܠܐܦܝ ܦܠܓܗ ܕܠܠܝܐ. ܐܢܐ
ܥܐܠ ܐܢܐ ܠܡܨܥܬܗ ܡܨܪܝܢ.
5 ܘܢܡܘܬ ܟܠ ܒܘܟܪܐ ܒܐܪܥܐ
ܕܡܨܪܝܢ. ܡܢ ܒܘܟܪܗ ܕܦܪܥܘܢ
ܗܘ ܕܝܬܒ ܥܠ ܟܘܪܣܝܐ ※ܕܝܠܗ ⸔.
ܘܥܕܡܐ ܠܒܘܟܪܐ ⁹ܕܡܫܡܫܢܝܬܐ
ܗܝ ܕܠܘܬ ܪܚܝܐ. ܘܥܕܡܐ ܠܟܠܗ
f. 39. r. ܒܘܟܪܐ ܕܒܥܝܪܐ. ܘܬܗܘܐ
6 ܩܥܬܐ ܪܒܬܐ ܒܟܠܗ

ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܗܝ ܐܝܟ
ܕܐܝܟܘܬܗ ܠܐ ܗܘܬ. ܘܕܐܝܟܘܬܗ
7 ܠܐ ܬܘܒ ܬܬܘܣܦ. ܘܒܟܠܗܘܢ
ܒܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܠܐ ܢܚܘܐ
ܟܠܒܐ ܒܠܫܢܗ ܕܝܠܗ. ܡܢ ܒܪ
ܐܢܫܐ ܘܥܕܡܐ ܠܒܥܝܪܐ. ܐܝܟܢܐ
ܕܬܕܥܘܢ ܟܡܐ ܗܟܢܐ ܕܡܦܪܫ
¹ܡܪܝܐ. ܒܡܨܥܬ ܡܨܪܝܐ
²ܘܒܡܨܥܬ ⸔ ܐܝܣܪܝܠ....
8 . ܘܢܚܬܘܢ ܟܠܗܘܢ ܥܒܕܝܟ ܗܠܝܢ

⁹ ܡܫܡܫܢܝܬܐ ܠܐܡܬܐ
ܩܪܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ
ܡܫܡܫܢܐ ܠܥܒܕܐ ✣

¹ ܦܝܦܝ.

² ܡܟܪܙܢܐ ܡܘܫܐ. ܢܚܐ ܗܘܐ ܦܘܩܕܢܐ ܕܐܢܫܐ ܕܡܨܪܝܢ ܒܟܠܗܘܢ ܕܡܫܡܫܢܐ ܕܦܪܥܘܢ. ܘܒܟܠܗܘܢ ܕܥܡܐ. ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܠܦܪܥܘܢ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܦܝܦܝ. ܒܪܐ ܒܘܟܪܐ ܕܝܠܝ ܐܝܣܪܝܠ. ܘܐܡܪܬ ܠܟ ܫܪܝ ܠܥܡܝ ܕܢܦܠܚܢܝ ܠܝ. ܘܠܐ ܨܒܝܬ ܠܡܫܪܝܘܬܗ. ܗܐ ܦܝܦܝ ܩܛܠ ܠܒܪܐ ܕܝܠܟ ܒܘܟܪܐ. ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܦܝܦܝ. ܠܐܦܝ ܦܠܓܗ ܕܠܠܝܐ. ܐܢܐ ܥܐܠ ܐܢܐ ܠܡܨܥܬ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܘܢܡܘܬ ܟܠ ܒܘܟܪܐ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܡܢ ܒܘܟܪܗ ܕܦܪܥܘܢ ܗܘ ܕܝܬܒ ܥܠ ܟܘܪܣܝܐ ܕܝܠܗ. ܘܥܕܡܐ ܠܒܘܟܪܐ ܕܡܫܡܫܢܝܬܐ ܗܝ ܕܠܘܬ ܪܚܝܐ. ܘܥܕܡܐ ܠܟܠ ܒܘܟܪܐ ܕܒܥܝܪܐ. ܘܬܗܘܐ ܩܥܬܐ ܪܒܬܐ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܗܝ ܕܐܝܟܘܬܗ ܠܐ ܗܘܬ. ܘܐܝܟܘܬܗ ܠܐ ܬܘܒ ܬܬܘܣܦ. ܘܒܟܠܗܘܢ ܒܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܠܐ ܢܚܘܐ ܟܠܒܐ ܒܠܫܢܗ ܕܝܠܗ. ܡܢ ܒܪܢܫܐ ܘܥܕܡܐ ܠܒܥܝܪܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܬܕܥܘܢ ܗܟܢܐ ܕܡܦܪܫ ܦܝܦܝ. ܒܡܨܥܬ ܡܨܪܝܐ ܘܒܡܨܥܬ ܐܝܣܪܝܠ. ⸔ ܘܗܟܢܐ ܒܟܠܗ ܕܒܗ ܕܡܫܪܝܐ ܦܬܓܡܝܢ ✣

tis: ex ipsa vero Stichorum natura videtur trahenda ad initium versus 4.

5. θρονου = ⸓ ※ Γ. αυτου ⸔, sine notis Hmm, Arm: item H.

θεραπαινης — marg. scholion: θεραπαινα *ancillam appellat*, *sicut et* θεραπων *servum*; isti scholio voces tam Syrae, quam Graecae ansam praebent, cum in sensu hujus loci ab usu communi paullum abhorreant.

πρωτοτοκου παντος κτηνους = παντος πρωτοτοκου κτηνους, Hmm affines 15, 58, 72, Aet; item H, sed cum ER HS.

7. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

και του ισραηλ = και Θ. ανα μεσον ⸔ in pluribus mss. et Ed. sic legeret, sed praemisso παντος ante του λαου cum Ald, Slav. apud Hm, et Alex. sub asterisco conjecturali char. min.; και εν οφθαλμοις αυτου addit et Hm 128.

Ibid. ad θεραποντων = marg. αυτου, quod ad φαραω sequens trahendum, ut patet, et est lectio communis LXX, Hexaplaribus libris exceptis, quos supra attuli, et ab H discedens inducta fuit ex praecedenti in LXX και εναντιον φαραω, ut patet.

Ibid. Marg. *Stichi DCCC.* In codice ipso in una linea est ista nota inter rubros ornatus cum duobus punctis atramento exara-

ܘܡܐܢ̈ܐ ܕܕܗܒܐ ÷ ܘܠܒܘܫ̈ܐ܀
3 ܡܪܝܐ ܕܝܢ ܝܗܒ ܛܝܒܘܬܐ
ܠܥܡܐ ÷ ܕܝܠܗ܀ ܩܕܡ ܡܨܪ̈ܝܐ
ܘܐܫܐܠܘ ܐܢܘܢ܀ ܘܗܘ ܓܝܪ

ܐܢܫܐ ܡܘܫܐ܂ ܪܒܐ ܗܘܐ
ܛܒ܂ ܩܕܡ ܡܨܪ̈ܝܐ ÷ ܘܩܕܡ
ܦܪܥܘܢ܀ ܘܩܕܡ ܟܠܗܘܢ [8]ܥܒܕ̈ܘܗܝ
ܕܦܪܥܘܢ ※ ܐܠܦ ܬ܂ ܘܩܕܡ ܥܝܢ̈ܐ ܕܥܡܐ܀

8 ܕܟܠܗ.

αυτου = sub obelo; omittunt Hmm, inter quos 72, passim omittens quae sub obelo sunt, Compl, AH, Aet: deest H, sed addunt pronomen demonstrativum in lectione, quae ex contextu verborum bene vertitur per *populo huic*, 5 codices H Kennicott, unus De Rossi primo cum suo Targum ante correctionem, et HS, in quo textus paullo differt ex ejus recensione; legit vero *populo suo* Vulg, sed *suo* omittunt ulli testes, inter quos Amiatinus.

και εχρησαν αυτοις = και εχρησαν αυτοις ↙, deest nota ante metobelum, quae ante ista ponenda est, et obelus esse debet, cum desint H; addit tamen HS in sua diversa textus recensione.

και εναντιον φαραω = sub obelo; omittit Hm 72, ut ejus mos est: deest H, sed tres codices H Kennicott in lectione sequenti *in oculis servorum Pharaonis* omisso *servorum* faverent huic lectioni LXX, sed omisissent tunc sequentia etiam in LXX *et in oculis servorum Pharaonis*.

των θεραποντων αυτου = παντων των θεραποντων φαραω, ※ Α. Θ. και εν οφθαλμοις του λαου ↙, sine notis Hm 58; Hm 72 item sine notis et omisso παντων, et cum isto per omnia est H; ideone ex suo usu ille omisisset παντων, quod fuisset sub obelo, qui periit etiam in nostro ex oscitantia amanuensium, quodque in LXX primitus fuisse probabile est, cum habeant plures codices Hmm et Compl cum H, propiori prae omnibus aliis libris, ut mihi quidem videtur, primigenio textui LXX? παντων habent etiam Arm et AH, qui nonnisi ex culpa sua vel collatoris Hm in ceteris nostri silet, cum ab hujus textu fuerit versus; φαραω habet et Hm 15; και εν οφθαλμοις του λαου etiam Arab. 3 apud Hm et Arm, quae apud Hm tile Hm 64, legens in textu και γυνη παρα της πλησιον; habent και γυνη παρα της πλησιον vel cum exigua varietate, vel etiam addito αυτης, Hmm plures, III, Ald, Compl, Augustinus, AH, si recte exhibetur in Hm, cum a nostro sit, CM, Aet, qui duo postremi ex indole linguae etiam pronomina habent cum nostro, sed cum in Graeco pronomen utrumque servent fere uni libri Hexaplares, aliorum textum habuerunt; ex tot vero testibus LXX, et ex eo quod solum pronominibus asteriscus praeponatur, non LXX, sed omoeoteleuto danda omissio vocum και γυνη παρα της πλησιον in II, et huic consonantibus libris; nec recte ideo asteriscum etiam his praeposuit Montfaucon in Hexaplis. H cum nostro est, sed omittunt και γυνη-αυτης duo codices H Kennicott, ex simili errore, nempe ex מאת רעהו, מאת רעותה.

και χρυσα = και σκευη ↙ χρυσα, sine nota Hmm, Arm, qui tamen transponit *vasa aurea et vasa argentea*, ut fecit etiam III, 22, ubi confer; in nostro nota, quae deest ante metobelum, asteriscus esse debet ante σκευη ܘ※ܡܐܢ̈ܐ ↙, cum σκευη desit Graeco communi, et inseratur tantum in tribus codicibus et Arm cum H; omissus vero fuit asteriscus vel quia voci interserendus, vel quia male initio lineae eum apponere voluisset amanuensis, ac deinde omisit, ut alibi supra vidimus fieri in utroque casu.

και ιματισμον = sub obelo: H deest, sed addunt unus codex H Kennicott, HS, et nonnulli testes Vulg, non tamen Amiatinus, qui *et vestem* exhibentes a LXX pendent, cum *vestes*, ut et noster ex suo usu reddidit Graecum, legant codex H et HS.

3. κυριος δε εδωκε = εδωκε δε κυριος, H, Hmm tres affines, Arm.

ܠܗ ܦܪܥܘܢ. ܐܠܐ ܡܫܐ.. ܗܘܐ ܐܢܬ
ܡܢܝ. ܗܘܐ [5] ܠܐ ܬܬܘܣܦ ܠܡܚܙܐ
ܦܪܨܘܦܐ ܕܝܠܝ. ܒܝܘܡܐ ܓܝܪ ܗܘ
ܕܬܬܚܙܐ ܐܢܬ ܠܝ ܬܡܘܬ ܀ܕ܀
29 ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܘܫܐ. [6] ※ܗܟܢܐ↙ ܬܪܝܨܐܝܬ
ܐܡܪܬ. ܠܐ ܗܘܐ ܡܬܚܙܐ ܐܢܐ
ܒܦܪܨܘܦܐ ܕܝܠܟ܀ ...
XI, 1. ܡܫܠܡܢܘܬܐ ...
ܐܡܪ ܕܝܢ [7] ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.

ܗܘܐ ܡܚܘܬܐ ܚܕܐ ܐܚܪܢܝܬܐ
ܐܝܬ ܠܐ ܦܪܥܘܢ. ܘܥܠ ܡܨܪܝܢ܀ܕ܀
ܘܡܢ ܒܬܪܟܢ ܢܫܪܐ ܠܟܘܢ ܡܟܐ. ܐܡܬܝ
ܕܝܢ ܕܡܫܪܐ ܠܟܘܢ. ܥܡ ܟܠܡܕܡ
ܡܦܩܘ ܡܦܩ ܠܟܘܢ ※ܡܢ ܗܪܟܐ↙. f. 38. v.
2 ܡܠܠ ܗܟܝܠ ÷ ܒܛܘܫܝܐ ܒܐܕܢܘܗܝ
ܕܥܡܐ. ܘܢܫܐܠ ܟܠ ܚܕ ܡܢ
ܩܪܝܒܗ ※ܕܝܠܗ↙: ܘܐܢܬܬܐ ܡܢ
ܩܪܝܒܬܗ ※ܕܝܠܗ↙. ܡܐܢܝ ܕܣܐܡܐ

5 ܠܐ

6 ܗܢ. ܠܐܝܪܘܐܝܬ.

7 ܩܘܪܝܘܣ.

καθως Hmm 83, 131, Slav., Alex. ch. min., Ald. H item praemittit particulam, quam per se aeque reddunt et Aquila cum Theodotione, et Symmachus, sed ex contextus ratione bene Symmachus.

σοι εις προσωπον == εις προσωπον σου, H, Hmm; et favet Arm, nisi liberior est alius archetypi versio. Deinde: *Explicit* (lectio Dominicae) *XVIII*, cf. v. 21.

XI, 1. *Lectio Dominicae XIX*, post Pascha, ut supra.

κυριος == marg. IIIII: H *Jehovah*.

μιαν πληγην == πληγην μιαν, H, Hmm affines 15, 58, 72, Georg. apud Hm.

εγω == —, H, Hmm, II, III, Compl, CM, Aet, Arm.

υμας συν παντι, εκβ. == interpungit υμας, συν παντι εκβ., item interpungunt ex alia lectione Hmm, Ald, Compl; item Arm distinguit, sed tantum ex nota interpunctionis, contra CM ex ipsa vertendi ratione: H paullo aliter habet, sed ex suo ipso contextu fert utramque interpunctionem.

In fine == ÷ ※ Α. Θ. εντευθεν ↙, sine notis Hmm, Arm: item H.

2. κρυφη == sub obelo; deest metobelus, sed post hanc vocem apponendus, quae una deest H.

πλησιον == ÷ ※ αυτου ↙ και γυνη παρα της πλησιον ※ αυτης ↙, sine notis Hmm, Arm; marg. habet sub asterisco αυτης mufecit noster amanuensis: cum nostro ut est facit H, quamquam ferret in verbo et ER, minus stricte sumptus, praesertim sine punctis vocalibus; sed habet *ei* לך super rasura unus codex H Kennicott, et legunt *Dixitque Pharao ad Moysen* P et Vulg, sed ulli testes hujus *Dixitque Pharao ad eum;* cum P et Vulg, nisi quod tempus verbi idem ac LXX retinent, Hmm 19, 71, 118, legentes και λεγει φαραω μωυση (71 μωσει).

προσθειναι == praeponit charactere estranghelo minutiori μη tum in textu supra lineam, tum in margine tali atramento, ut lapide scriptorio exaratum videatur et fere per puncta; serior videtur cura, qua nulla habita ratione Graeci textus, quem ad literam referebat Syrus, negatio illata est, quam ipsa linguae indoles mihi postulare videtur, ut verus loci sensus plane repraesentetur; verba enim Syra per se potius contrarium referre apparet. Sic et Arm et CM inseruerunt negationem, et in ipso textu Graeco μη habent, ut noster in posteriori cura, Hm 53 et Compl. Auctor additionis nostri potuit etiam a P duci, quae in alia phrasi negationem inserit cum H.

29. ειρηκας == praemittit ※ Α. Θ. ουτως ↙, sine notis Hmm duo, Compl: et marg. e regione sine indice in textu Σ. *recte*, quam lectionem Georg. legens *ut juste* apud Hm in textu conjungit suboscure cum alia ως vel

23 ܘܠܐ ܚܙܐ ܘܠܐ ܐܢܫ ܠܐܚܘܗܝ
ܘܠܐ ܩܡ ܘܠܐ ܐܢܫ ܡܢ
ܡܫܟܒܗ ܕܝܠܗ ܬܠܬܐ ܝܘܡ̈ܝܢ.
ܠܟܠܗܘܢ ܕܝܢ ܒ̈ܢܝ ܕܐܝܣܪܝܠ.
ܐܝܬ ܗܘܐ ܢܘܗܪܐ ܒܟܠ ܡܕܡ
24 ܕܡܬܗܦܟܝܢ ܗܘܘ. ܘܩܪܐ ܦܪܥܘܢ
ܠܡܘܫܐ ܘܠܐܗܪܘܢ ܟܕ ܐܡܪ
ܙܠܘ ܦܠܘܚܘ ¹ܠܡܪܝܐ ܐܠܗܐ
÷ ܕܝܠܟܘܢ ↙. ܒܪܡ ܡܢ ܥܢܐ
※↙ ܕܝܠܟܘܢ ↙. ܘܬܘܪ̈ܐ ※↙ ܕܝܠܟܘܢ
ܐܫܒܘܩܘ.
ܘܐܣܘܪܐ ܕܝܠܟܘܢ ܐܙܠܐ

25 ܥܡܟܘܢ܀ ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ. ܐܠܐ
ܐܦ ܐܢܬ ܬܬܠ ܠܢ ܕܒ̈ܚܐ
ܘܡܣܩ̈ܬܐ. ܘܢܥܒܕ ܕܢܕܒܚ
26 ܠܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܝܠܢ. ܐܦ ܒܥܝܪ̈ܐ
ܕܝܠܢ ܢܐܙܠܘܢ ܥܡܢ. ܘܠܐ ܢܫܬܒܩ (f. 38. r.)
ܦܪܣܬܐ ܡܢܗܘܢ ܓܝܪ ܢܣܒ
ܠܡܦܠܚܘ ²ܠܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܝܠܢ.
ܚܢܢ ܕܝܢ ܠܐ ܝܕܥܝܢ ܚܢܢ ܡܢܐ
ܢܦܠܚ ³ܠܡܪܝܐ ÷ ܐܠܗܐ ܕܝܠܢ↙.
27 ܥܕܡܐ ܕܐܬܝܢ ܠܬܡܢ܀ ܐܩܫܝ
ܕܝܢ ⁴ܡܪܝܐ ܠܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ. ܘܠܐ
28 ܨܒܐ ܠܡܫܕܪܘ ܐܢܘܢ܀ ܘܐܡܪ

¹ ܩܕܡ.
² ܩܕܡ.
³ ܩܕܡ.
⁴ ܩܕܡ.

υμων ↙ και των βοων ※ Γ. υμων ↙, sine notis Hm 15, AH; Hm autem 64 marg. προβατων ※ και των βοων ※ υμων (sic), quae nostri textus mala sunt transcriptio, omissa etiam nota Γ.; Hm 72 addit prius υμων; alii Hmm addunt υμων posterius: H cum nostro.

25. ολοκαυτωματα και θυσιας = θυσιας και ολοκαυτωματα, Hmm affines: H item, sed cum ER unus codex H Kennicott.

26. κυριω 1º et 2º = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

τω θεω ημων 2º = sub obelo; omittunt Hmm 19, 108, 118, Compl: deest H, sed addit unus H Kennicott. ER pro ημων legit υμων, sed recte notat Hm videri errorem typorum, ceteris testibus dissentientibus; imo contextus ipse aperte arguit. In codice obelus est super ܠ initiali.

27. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

28. λεγει = *dixit* αυτω; αυτω addunt lectioni ER Hmm, inter quos affines nostro, III, Ald, AH; male, ut videtur, punctum diacriticum subter posuit noster, cum superponi debuisset, quo in casu cum affinibus et ipso AH conveniret; etiam supra II, 11, 13 id CM et hujus assecla Ar. 3 in Hm, Aet: deest H.

23. τον αδελφον αυτου = in ܠܐܚܘܗܝ punctum super ܘ reprobatur lineola primae manus ex atramento.

τρεις ημερας 1º = —, H, Hmm, III, Ald, Compl, AH, Graecus textus Augustini, CM, Aet.

φως ην = ην φως, H, Hmm, inter quos affines, III, Ald, Compl, Origen. IV, 232.

24. κυριω = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*. Deest in textu index, sed e regione est nota marg.

υμων 1º = sub obelo: H hoc omittit cum praecedenti τω θεω, sed addunt cum LXX τω θεω υμων unus codex H De Rossi, Pa, PJ, PP, PL, qui omnes ex Graeco, vel usu simili passim vel in hoc capite obvio habeat, cum PA omittat, demum in Vulg addunt *Deo vestro* cum Amiatino codices 13 Casinenses. Cum ex obelo ad υμων appareat textum Masorethicum hic prostitisse Origeni, ea nota debuit confodisse etiam τω θεω, quae solum ex oscitantia amanuensium sive Graecorum, sive Syrorum loco mota fuerit in nostro.

προβατων και των βοων = προβατων ※ Γ.

ܘܐܟܠܬ ܟܠ ܥܣܒܐ ܕܐܪܥܐ.
ܘܟܠܗ ܦܐܪܐ ܕܐܝܠܢܐ ܗܘ
ܕܐܫܬܚܪ ܡܢ ܒܪܕܐ. ܠܐ ܐܫܬܒܩ f. 37. r.
ܝܪܘܩܐ ܘܠܐ ܡܕܡ ܒܐܝܠܢܐ
ܘܒܟܠܗ ܥܣܒܐ ܕܒܚܩܠܐ.
ܒܟܠܗ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ.
16 ܐܣܬܪܗܒ ܕܝܢ ܦܪܥܘܢ ܠܡܩܪܐ
ܠܡܘܫܐ ܘܠܐܗܪܘܢ ܘܐܡܪ.
ܚܛܝܬ ܩܕܡ [3]ܡܪܝܐ ܐܠܗܟܘܢ
17 ܘܠܟܘܢ. ܗܫܐ ܡܚܣܢܘ ܚܛܝܬܝ
ܗܕܐ ܙܒܢܐ ܘܨܠܘ.
ܠܘܬ [4]ܡܪܝܐ ܐܠܗܟܘܢ ܘܢܥܒܪ
ܘܢܫܩܘܠ ܡܢܝ ܡܘܬܐ ܗܢܐ.
18 ܢܦܩ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܡܢ ܦܪܥܘܢ.
19 ܘܨܠܝ ܠܘܬ [5]ܡܪܝܐ. ܘܗܦܟ

[6]ܡܪܝܐ ܪܘܚܐ ܡܢ ܝܡܐ ܩܫܝܬܐ.
ܘܫܩܠܬܗ ܠܩܡܨܐ ܘܐܪܡܝܬܗ
ܒܝܡܐ ܕܣܘܦ. ܘܠܐ ܐܫܬܚܪ
ܩܡܨܐ ܚܕ ܒܟܠܗ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ.
20 ܘܐܩܫܝ [7]ܡܪܝܐ ܠܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ. ܘܠܐ
ܫܪܐ ܠܒܢܝ ܕܐܝܣܪܐܝܠ ✣ ܥ. ܚ.
21 [illegible]
ܐܡܪ ܕܝܢ [8]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
ܐܘܫܛ ܐܝܕܟ ܠܫܡܝܐ. f. 37. v.
ܘܢܗܘܐ ܚܫܘܟܐ ܥܠ ܐܪܥܐ
ܕܡܨܪܝܢ. ܚܫܘܟܐ ܡܬܓܫܫܢܐ.
22 ܘܐܘܫܛ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܐܝܕܗ
ܠܫܡܝܐ. ܘܗܘܐ ܚܫܘܟܐ.
ܥܪܦܠܐ ÷ ܥܠܥܠܐ ܥܠ ܟܠܗ
ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ ܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ.

3 ܦܝܦܝ.
4 ܦܝܦܝ.
5 ܦܝܦܝ.
6 ܦܝܦܝ.
7 ܦܝܦܝ.

8 ܦܝܦܝ.
9 [illegible]
[illegible]
[illegible]

21. *Lectio Dominicae XVIII*, post Pascha ut supra.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*. In ima pagina nota Quinternionis ק, *V*.

22. Marg. sine ullo indice: *Plaga nona, tenebrae:* Coislinianus, in Montfaucon *Bibl. Coisl.* p. 11, v. 21 initio, ενατη πληγη, σκοτος. Deest contra morem numerus plagae in textu, vel prope eum in margine, qui esset ܛ, *IX*.

χειρα = + αυτου, H, Hmm, III, Ald, AH, Arm.

σκοτος γνοφος = noster interpungit inter has voces, ut Compl, et ex versionis ratione Aet et Arm: H *obscuritas caliginis*, sed copulam praeponit alteri nomini unus codex H Kennicott cum P, legens *obscuritas et caligo*.

θυελλα = sub obelo; omittunt Hm 75, puto, facili commutatione πασαν την οψιν cum Hm 53 verterunt AH, Arm: H cum nostro, sed omittunt πασης unus codex H Kennicott, et primo duo codices H De Rossi.

του πεδιου = supponit την εν τῳ πεδιῳ, ut IX, 25, quod nullus legit, nec H, qui cum ER; legit tamen ܒܚܩܠܐ *in agro* P.

16. κατεσπευδε = κατεσπευσε, Hmm, Ald, Compl, CM, Arm: H utrumque fert.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

17. κυριον = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

18. θεον = κυριον, Hmm, III, Ald, AH, CM; marg. vero ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

19. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

20. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ισραηλ = *Explicit* (lectio Dominicae) *XVII*, cf. v. 12.

13 ⁷ܘܐܪܝܡ ܗ̇ ⁸ܡܘܫܐ ܕܝܢ ܡܪܝܡ
ܠܚܘܛܪܐ ※ ܕܒܐܝܕܗ ↙ ܠܫܡܝܐ. ⁹ܘܡܪܝܐ
ܐܝܬܝ ܪܘܚܐ ܬܝܡܢܐ ܥܠ
ܐܪܥܐ. ܟܠܗ ܐܝܡܡܐ ܗܘ
ܘܟܠܗ ܠܠܝܐ. ܨܦܪܐ ܗܘܐ.
ܘܪܘܚܐ ܬܝܡܢܐ ܫܩܠܬܗ
14 ܠܩܡܨܐ. ¹ܘܐܣܩܬܗ ܥܠ
ܟܠܗ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܘܢܚܬ
ܥܠ ܟܠܗܘܢ ܬܚܘܡܐ ܕܡܨܪܝܢ.
ܣܓܝܐܐ ܛܒ. ܩܕܡܘܗܝ ܠܐ
ܗܘܐ ※ ²ܕܐܟܘܬܗ ↙ ܩܡܨܐ
ܐܟܘܬܗ. ܘܒܬܪܗ ܠܐ ܢܗܘܐ
15 ܗܟܢܐ. ܘܚܦܝ ܐܦܐ ※ ³ܕܟܠܗ̇ ↙
ܐܪܥܐ. ܘܐܬܚܒܠܬ ܐܪܥܐ.

⁷ ܒܡܫܘܚܬܐ
ܕܐܬܡܢܐ
ܡܬܝܪܐ. ܘܗ
⁸ ܐܝܬܝ.

⁹ ܫܡܝܐ.
¹ ܘܐܣܩ ܩܡܨܐ.
² ܐ. ܠ. ܕܐܟܘܬ ܠܗ ❖

Hmm affines: item H. Litera ܐ 'E aliquid dubii habet, collatis aliis locis, ne sit ܠ Γ. κυριος = marg. ΠΙΠΙ :- H *Jehovah*.

το πρωι = II° marg. ΙΑ, Sectio *XI;* noster omisit, ut alibi, cf. ad IX, 29.

14. και ανηγαγεν αυτην = marg. και επηλθεν η ακρις, in textu Hmm duo, et codex E Vulg. ex LXX versus hic apud Vercellone ad calcem Exodi; Hm 64 marg. επηλθεν η...: H tam και επηλθεν η ακρις, quam και ανηγαγεν *locustam* verti potest, et hoc postremum aperte dat unus codex H Kennicott praemittens nomini accusativi notam.

τοιαυτη ακρις = ※ *hujusmodi* ↙ ακρις *sicut illa;* Hmm nostro affines ακρις τοιαυτη: noster reddit τοιουτος per ܐܟܘܬܗ supra IX, 18, 24, τοιαυτα per ܐܝܟ ܗܠܝܢ 3 Reg. X, 12, et contra per ܐܟܘܬܗ et alia vertit, ut Job, I, 8, XL, 4, alibi; incertum ergo quid habuerit in Graeco. H *sic locusta sicut illa*. Margo ad *hujusmodi:* Α. Θ. *similis ei,* quod ex H retrahendum ad *sicut illa*.

μετα ταυτα = μετ' αυτην, H; Hmm, III, AH, CM, Arm; μετα ταυτην Hmm alii, inter quos affines nostro 15, 58, 72, Ald, Compl, et hoc habuit versio Latina vetus ex LXX in cod. E Vulg. apud Vercellone ad calc. Exodi, cum legat *post stas* (lego enim *post istas*), in plurali ex eo quod habeat ante *locustae*.

15. πασης 1° = praemittit ※ Θ. πασης ↙, ... την οψιν πασης, ut *quod*, sed multi codices Kennicott et De Rossi, P, Targum in pluribus codicibus De Rossi legunt *et omne quod;* tres autem codices Kennicott cum Vulg, Ar edito, dissentiente ms. in Polygl. Lond. t. VI, et Ar. Mauritano apud De Rossi omittunt *omne;* ex quibus patet minus definite obelum apponi, quamcumque lectionem Origenes habuerit in suo Hebraeo, nisi tamen serius corruptio intercesserit; praeterea in Graeco et pronomen sequens mutari oportebat pro genere, nam casu in nostro Syro nil mutationis postulat. Verum cum ER est HS.

13. Initio in textu *VIII*, plaga scilicet; et marg. sine ullo indice: *Plaga octava, locusta;* quae nota in codice est post lectionem marginalem sequentem ad εξετεινε, confer not. seq. Coislinianus ad v. 12 in Montfaucon *Bibl. Coisl.* p. 11: ογδοη πληγη ακριδος.

και επηρε = εξετεινε δε, Hmm, AH; και εξετεινε Hmm 19 et 108, Compl: marg. vero επηρε cum ER et plerisque testibus LXX: H cum nostro, sed eum P vertit ut ER utens eadem voce ac margo nostri, qui tamen ex margine sui codicis, cum id saepe occurrat, habuisse censendus, non ex P, ex qua non solet varietates afferre, et fortasse numquam attulit, nec enim adhuc totos contuli utriusque versionis textus, ut certo asseram.

ραβδον = ÷ ※ 'E. αυτου ↙; sine notis

ܓܝܪ ܥܐܕܐ ¹ܕܡܪܝܐ ÷ܐܠܗܢ ↙

10 ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ ܦܪܥܘܢ ܠܘܬܗܘܢ ܢܗܘܐ

ܗܟܢܐ. ²ܡܪܝܐ ܥܡܟܘܢ ܐܝܟ

ܡܐ ܕܡܫܕܪ ܐ̱ܢܐ ܠܟܘܢ.

ܕܠܡܐ ܐܦ ܠܐܣܩܘܬܐ ܕܝܠܟܘܢ.

ܚܙܘ ܕܒܝܫܬܐ ܩܪܝܒܐ ܩܕܡܝܟܘܢ

11 ܠܟܘܢ. ܠܐ ܗܟܢܐ. ܐܙܠܘ ܕܝܢ

ܓܒܪ̈ܐ. ܘܦܠܘܚܘ ܠܡܪܝܐ

ܠܗܕܐ. ܗܕܐ ܓܝܪ ܐܢܬܘܢ

³ܒܥܝܢ ܐܢܬܘܢ. ܘܐܦܩ ܐܢܘܢ

ܡܢ ܩܕܡ ܦܪܨܘܦܗ ܕܦܪܥܘܢ.

12 ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܫܒܥܣܪ̈ܐ ܕܒܬܪ ܦܨܚܐ

ܐܡܪ ܕܝܢ ⁴ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.

f. 36. v. ܦܫܘܛ ܐܝܕܟ ܥܠ

ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ⁵ܘܢܣܩ ⁶ܩܡܨܐ

ܥܠ ܐܪܥܐ ※ܕܡܨܪܝܢ ↙. ܘܢܐܟܘܠ

ܟܠܗ ܥܣܒܐ ܕܐܪܥܐ ÷ܘܟܠܗ

÷ܦܐܪܐ ܕܐܝܠܢ̈ܐ ↙ ܗܘ ܕܫܒܩ

¹ ܦܝܦܝ.
² ܦܝܦܝ.
³ ܣ. ܬ. ܡܬܟܫܦܝܢ ܐܢܬܘܢ.
⁴ ܦܝܦܝ.
⁵ ܐ. ܣ. ܬ. ܒܩܡܨܐ.
⁶ ܐ. ܬ. ܘܬܣܩ.

λατρευσατωσαν == λατρευσατε, Hmm, II**, III, Ald, Compl, CM: item H, sed unus codex H Kennicott faveret ER; sed in eo differentia est tota inter *Jod* et *Vav*, quae literae facile confundi possunt. Vocales notae enim tempore LXX nondum adjiciebantur, nec ideo soleo earum varietatem considerare.

τῳ θεῳ == κυριῳ τῳ θεῳ, Hmm, AH, et Hm 64 marg.; alii Hmm, et III solum τῳ κυριῳ, et cum his H; sed interdum commutantur in codicibus H יהוה et אלהים, cf. ad Gen. VI, 23.

ζητειτε == Σ. Θ. *deprecamini:* cum H omnes.

φκρεω == *Explicit* (lectio Dominicae) *XVI*, cf. v. 3.

12. *Lectio Dominicae XVII*, post Pascha, ut supra.

κυριος == marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

χειρα == ✝ σου, H, Hmm, III, Ald, Compl, AH, Augustin., Arm.

αναβητω αχρις == αχρις αναβητω, Hm 15. Ad αχρις vero marg. Α. Σ. Θ. *in locusta;* et ad αναβητω item marg. Α. Θ. *et ascendat:* H cum istis.

γην == ✝ ※ αιγυπτου ↙, sine notis Hmm, Compl, AH, Arm: item H.

και παντα τον καρπον των ξυλων == sub obelo: H pro his et sequente ον legit *omne* videtur ac codex Reg. 1871, ex quo eadem profert Montfaucon, cf. supra ad VIII, 7; sine asterisco in textu Hmm, AH, Arm: item H.

κυριου == marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*. Addit autem ÷ του θεου ↙ ημων, sine notis Hmm, III, Ald, Compl, AH, CM; Aet supponit in sua ipsa vertendi libertate; II addit του θεου ημων in marg., sed qua manu non liquet, primae videtur ex silentio editoris: H pro κυριου του θεου ημων legit *Domini (Jehovah) nobis*, sed cum Syro est Vulg, verum tacent *Dei* plures codices, inter quos Amiatinus; tacet vero *nobis* unus codex H Kennicott.

10. κυριος == marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

προσκειται == προκειται, Hmm, III, Ald, Compl, CM: favet H.

11. δε == δη, Alex. in char. minori; pro πορευεσθωσαν δε legunt πορευεσθε δη mss. quidam apud Montfaucon; cum vero in Hm legant πορευεσθε codices 53 et 56 uterque Bibliothecae Parisiensis, videntur hi esse qui legant δη, quod Hm non attulit; omnino lectio Alex. et nostri ab his duobus codicibus dissentientibus in forma verbi, alios codices supponit qui legant δη, quod facillime mutatur in δε, et facillime subterfugere potuit oculos collatorum. Cum nostro in particula H.

ܐ̈ܒܗܬܐ ܕܝܠܟ. ܐܦ ܠܐ ܐܒܗܝܗܘܢ
ܕܩܕܡ ܩ̈ܕܡܝܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܡܢ
ܝܘܡܐ ܗܘ ܕܗܘܘ ܒܗ ܥܠ.
ܐܪܥܐ. ܥܕܡܐ ܠܝܘܡܐ ܕܝܘܡܢܐ
ܗܢܐ.܀ ܘܟܕ ܐܬܦܢܝ ܢܦܩ ܡܢ
7 ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ.܀ ܐܡܪܝܢ ܕܝܢ
ܡܫܡܫܢܘ̈ܗܝ ܕܦܪܥܘܢ ܠܘܬܗ.
ܥܕܡܐ ܠܐܡܬܝ ܬܗܘܐ ܠܢ
ܗܕܐ ܦܚܐ. ܫܪܐ ܐܢܘܢ
ܠܐ̈ܢܫܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܠܚܘܢ
[7]ܠܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܐܘ

ܠܡܕܥ ܨܒܐ ܐܢܬ. ܕܐܒܕܬ ܠܗ̇
8 ܡܨܪܝܢ.܀ ܘܐܗܦܟܘ ܐܢܘܢ
ܠܡܘܫܐ ܘܠܐܗܪܘܢ. [8]ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ.
ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܙܠܘ ܦܠܘܚܘ
[9]ܠܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܐܝܠܝܢ
ܕܝܢ ܘܐܝܠܝܢ ܐܢܘܢ ܗܠܝܢ.
9 ܕܐ̈ܙܠܝܢ. ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܥܡ
ܛ̈ܠܝܐ ܕܝܠܢ ܘܥܡ ܩ̈ܫܝܫܐ ※ܐ ܬ ܕܝܠܢ↙
ܢܐܙܠ. ܥܡ ܒ̈ܢܝܢ ※ܐ ܬ ܕܝܠܢ↙ ܘܥܡ
ܒ̈ܢܬܐ ※ܓ ܕܝܠܢ↙. ܘܥܡ ܥܢܐ ※ܓ ܕܝܠܢ↙
ܘܬܘܪ̈ܐ ܕܝܠܢ ※ ܢܐܙܠ↙. ܐܝܬܘܗܝ

7 ܣܦܣ.
8 ܠܡܢ ܦܪܨܘܦܐ.
. ? .

9 ܣܦܣ

f. 36. r.

των αιγυπτιων = αιγυπτου, Hmm, III, Ald, CM, Aet: de H cf. notam praec.

α = ο, Hmm, III, Ald, CM, Arm: H utitur pronomine cujusvis numeri et generis.

της ημερας ταυτης = της σημερον ημερας, Hmm, Ald: litera H cum ER, nam per se idem sunt omnes.

μωυσης = —, H, Hmm, III, Ald, AH, CM, Arm; item Aet, sed in plurali legit verba cum P.

7. και λεγουσιν = λεγουσι δε, Hmm, III, Ald, CM: utrumque fert H.

τῳ θεῳ = κυριῳ τῳ θεῳ, Hmm, III, Ald, Compl, AH, CM, Aet, Arm: ad κυριῳ vero marg. ΠΙΠΙ. H cum Syro, et legens *Jehovah* ad κυριῳ, sed *Jehovah* deest uni codici H Kennicott.

8. προς = marg. εις προσωπον sequente ? casus genitivi nota cum φαραω textus copulanda, ut in hoc casu in lectione marginali assumatur; Graeca in textu exhibent apud Hm codices 6, inter quos tres mihi Lucianei, 19, 108, 118, Slav. et Georg., in marg. autem Hm 64; casus vero vocis sequentis in Graeco ex contextu patet. H cum textu. In codice puncta omnia notae, ut dedi.

και λατρευσατε = λατρευσατε, H, Hmm, III, CM, Arm.

κυριῳ = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

9. λεγει = ειπε, Hmm, CM; sed cum affines de more desint, fortasse punctum, ex quo uno differt ab ER, amanuensis a loco superiori mutavit, ut factum in P, ubi PA legit ܐܡܪ, Pa, PJ, PP, PL ܐܡܪ: H in sua forma adamussim non distinguit inter utrumque, licet faveat lectioni ειπε.

νεανισκοις = + ημων, H, Hmm, III, Ald, AH.

πρεσβυτεροις = + ※ Α. Θ. ημων ↙, sine notis H, ut par est, Hmm, AH, Arm, quae singulis nominum binariis addit, altero ημων suppresso ex elegantia, ut videtur, cum addat alibi in hoc versu cum paucis Hmm, qui ubique apponunt; sub asterisco conjecturali addidit et Alex. char. min.

υιοις = + ※ Α. Θ. ημων ↙, sine notis Hmm affines, AH: item H.

θυγατρασι = + ※ Γ. ημων ↙, sine notis Hmm affines, AH, Arm: item H.

προβατοις = + ※ Γ. ημων ↙, sine notis Hmm affines, AH: item H.

βουσιν ημων = + ※ πορευσομεθα ↙, item cum asterisco Hm 64 marg., qui mihi idem

ܥܠ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ ܥܠܘ
ܩܕܡ ܦܪܥܘܢ. ܘܐܡܪܘ ܠܗ. ܐܬܐ
ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ
ܕܥܒܪ̈ܝܐ. ܥܕܡܐ ܠܐܡܬܝ ܠܐ
ܨܒܐ ܐܢܬ ܕܬܬܟܢܥ ܡܢܝ. ܫܪܝ
ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܠܚܘܢ ܠܝ.
4 ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܨܒܐ ܐܢܬ ܠܡܫܪܝܘ.
ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ. ܗܐ ܐܢܐ ܡܝܬܐ
ܐܢܐ ÷ ܒܗܢܐ ܥܕܢܐ ↙. ܠܡܚܪ
ܩܡܨܐ ÷ ܣܓܝܐܐ ↙ ܥܠ ÷ ܬܚܘܡܝܟ ↙

5 ܠܚܙܘܐ ܕܐܪܥܐ ܘܢܟܣܐ ܠܐܦ̈ܘܗܝ
ܕܐܪܥܐ. ܘܠܐ ܬܫܟܚ ܠܡܚܙܝܗ̇
f. 35. v. ܠܐܪܥܐ. ܘܬܐܟܘܠ ÷ ܠܟܠܗܘܢ ↙ ܫܪܟܐ
ܕܐܫܬܒܩ. ܗܘ ܕܫܒܩ ܠܟܘܢ
ܒܪܕܐ. ܘܬܐܟܘܠ ܟܠܗ ܩܝܣܐ
ܗܘ ܕܢܦܩ ܠܟܘܢ ܥܠ ܐܪܥܐ.
6 ܘܢܬܡܠܘܢ ܒ̈ܬܐ ܕܝܠܟ ܘܒ̈ܬܐ
ܕܥܒ̈ܕܝܟ ܕܝܠܟ. ÷ ܘܟܠܗܘܢ ↙
ܒ̈ܬܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ ܐܟܢܐ ܕܡܢܩܕܝܡ.
ܗܘ ܡܕܡ ܕܠܐ ܡܬܘܡ ܚܙܘ

textus conditione, quam offert HS, qui variat in nonnullis ab H. Versio vero nostrae lectionis sive opera Graeci Interpretis, sive amanuensium culpa, nonnihil a LXX commutavit, sed ulla quidem ab ipso Interprete ex ratione versionis sunt. De AH silet Hm; Jacobum Edessenum, ut etiam alibi, hic non excerpsi, ejusque conditionem ignoro.

3. *Lectio Dominicae XVI*, post Pascha, ut de more. Marg. autem *Stichi DCC*.

4. ταυτην την ωραν = sub obelo: deest H, omittit Slav. Ostr. apud Hm.

πολλην = sub obelo: deest H, et Hm 72.

παντα = sub obelo; omittit Hm 72: deest H.

5. παν 1[o] = sub obelo: deest H; omittit CM cum suo affini Ar. 3. apud Hm. De loco vero obeli in nostro animadvertendum vel ܠ, nisi est mera ex usu Syro casus accusativi nota, vel suffixum reddere probabiliter particulam το, imo ܠ posse reddere H accusativi notam את (cf. Thren. II, 15, IV, 10 et 11 pro ܠ, et passim pro suffixo), ideoque saltem ܠ sub obelo non concludendum.

της γης 2[o] = —, H, Hmm, III, Ald, Compl, CM, Arm; item in textu, sed habent marg. Hmm X, 85.

6. και πασαι = sub obelo: H pro και πασαι αι οικιαι εν παση γη των αιγυπτιων legit *et domus* (in plurali) *totius Aegypti*, vel *omnium Aegyptiorum*, utrumque enim fert. Male in nostro et και sub obelo est, ut patet, sed passim in his peccat noster.

※ *runt, quod reliquit vobis grando; et edet*
※ *omnes herbas terrae, et omnem fructum*
※ *ligni, quod germinavit vobis ex regione.*
※ [6] *Et implebuntur domus tuae, et domus mi-*
※ *nistrorum tuorum, et omnis domus Aegyp-*
※ *tiorum, quod non umquam viderunt patres*
※ *tui, neque patres patrum tuorum, a die*
※ *qua fuerunt super terram usque ad diem*
※ *hanc* ↙. *Etiam ista in eo* (textu) *Samaritanorum tantum posita sunt.* ܟܡܫܐ verti *herbas*, quia βοτανη supponit, quod sic redditur etiam infra v. 15 bis, et *Geoponica, ed. Lagarde*, p. 8, l. 22. Ista concordant cum HS, v. 2-6 juxta notationem Kennicott, idiomatibus tamen resolutis, et v. 4. *terminos tuos* pro *terminum tuum*, sed sic duo codd. H Kennicott et LXX in v. 4 Hebraei, et fert scriptio defectiva; v. 5 *quod reliquit vobis grando*, ut LXX in v. 5 Hebraei pro *relictum vobis a grandine; herbas* pro *herbam*, nisi errori amanuensis tribuenda sunt puncta ribui; *germinavit* pro *germinat*, sed omissio est unius puncti diacritici, imo satis fert illud ipse HS; v. 6 omittit *omnium* ante *ministrorum*, cum LXX v. 6 Hebraei; *omnis domus Aegyptiorum* pro *domus* (in plurali) *omnium Aegyptiorum*, faventibus in alia lectione LXX v. 6 Hebraei; *umquam* additur cum LXX, et sensum non mutat; *neque* cum LXX pro *et*, negatione continuata et in forma. Repetita haec sunt in HS ex textu sequente v. 3-6 Hebraei et HS, vix ullis initio mutatis ex loci ratione, et quidem cum ea

ܘܠܐ ܫܪܐ ܠܒܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ.
ܐܝܟ ܡܐ ܕܡܠܠ ܡܪܝܐ
ܒܐܝܕܐ ܕܡܘܫܐ. X, 1. ܐܡܪ ܕܝܢ
ܡܪܝܐ[4] ܠܘܬ ܡܘܫܐ ÷ ܟܕ ܐܡܪ.
ܥܘܠ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ. ܐܢܐ ܓܝܪ
ܐܩܫܝܬ ܠܠܒܗ ※ܘܠܠܒܐ ܕܥܒܕܘܗܝ
ܕܢܐܬܘܢ ܐܬܘܬܐ ÷ ܕܝܠܝ ܥܠܝܗܘܢ
ܐܬܘܬܐ ܕܝܠܝ ܗܠܝܢ ܠܥܠܝܗܘܢ.
2 ܐܝܟܢܐ ܕܬܫܬܥܘܢ ܠܐܕܢܐ
ܕܒܢܝܐ ܕܒܢܝܟܘܢ ܘܠܒܢܝܐ ܕܒܢܝܗܘܢ.
ܟܡܐ ܕܐܬܒܙܚܬ ܒܡܨܪܝܢ.
ܘܐܬܘܬܐ ܕܝܠܝ ܗܠܝܢ ܕܥܒܕܬ.
ܒܗܘܢ. ܘܬܕܥܘܢ ܕܐܢܐ[5] ܡܪܝܐ.[6] f. 35. r.
3 ܘܥܠ ܡܘܫܐ [illegible]

[4] ܦܫܝܛ. [5] ܦܫܝܛ.

[6] ※ ܠܗܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܘܬܐܡܪ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ. ܗܠܝܢ ܐܡܪ ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܥܒܪܝܐ.
※ ܥܕܡܐ ܠܐܡܬܝ ܠܐ ܨܒܐ ܐܢܬ ܠܡܬܟܬܫܘ ܡܢܝ. ܫܪܐ ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ ܐܝܟܢܐ
※ ܕܢܦܠܚܘܢ ܠܝ. ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܨܒܐ ܐܢܬ ܠܡܫܪܝܘ ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ. ܗܐ ܐܢܐ ܡܝܬܐ
※ ܐܢܐ ܠܡܚܪ ܩܡܨܐ ܥܠ ܬܚܘܡܐ ܕܝܠܟ. ܘܢܚܦܐ ܠܐܦܝ ܕܐܪܥܐ. ܘܠܐ
※ ܬܫܟܚ ܠܡܚܙܝܗ ܠܐܪܥܐ. ܘܢܐܟܘܠ ܠܫܪܟܐ ܕܐܫܬܒܩ. ܗܘ ܕܦܫ ܠܟܘܢ
※ ܡܢ ܒܪܕܐ. ܘܢܐܟܘܠ ܠܟܠ ܐܝܠܢܐ ܕܨܡܚ ܠܟܘܢ
※ ܡܢ ܐܪܥܐ. ܘܢܡܠܘܢ ܒܬܝܟ ܘܒܬܐ ܕܥܒܕܝܟ. ܘܒܬܐ ܕܟܠܗ
※ ܡܨܪܝܢ. ܗܝ ܕܠܐ ܚܙܘ ܐܒܗܬܟ ܘܠܐ ܐܒܗܬܐ ܕܐܒܗܬܟ
※ ܕܝܠܟ. ܡܢ ܝܘܡܐ ܗܘ ܕܗܘܘ ܥܠ ܐܪܥܐ ܥܕܡܐ ܠܝܘܡܢܐ ܗܢܐ.
ܘܗܦܟ ܘܢܦܩ ܡܢ ܩܕܡ ܦܪܥܘܢ

quae liberius in forma vertit ܘܐܬܥܫܢ ܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ ܘܕܥܒܕܘܗܝ *et induratum est cor Pharaonis et servorum ejus*, et dedisse, ut reapse est obvius ejus sensus, *et invaluit cor ejus et ministrorum ejus*, verbo liberius reddito ex sequenti ܘܐܬܥܫܢ *et induratum est.*

35. τῳ μωυσῃ = Α. Σ. εν χειρι μωυσῃ; sine notis Interpretum tres Hmm affines, Arm: item H, sed unus codex Kennicott cum ER. Desunt in nostro asteriscus et metobelus, qui de more adsunt, cum Interpretum additamenta in textu inseruntur, sed nec poterant distincte apponi, nisi τῳ μωυσῃ quoque sub obelo conservaretur.

X, 1. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

λεγων = sub obelo: deest H; omittunt Hmm duo, Augustin.

και των = ※ και την καρδιαν ↙ των, sine asterisco H, ut par est, Hmm, Compl, Arm. Male in codice asteriscus praeponitur etiam και, quod nec LXX deesse poterat, ut patet.

ινα εξης = ινα ÷ εξης ↙: deest εξης in H, et omittit Hm 72, ut mos fere illi est in hoc casu, cf. ad Gen. XLVII, 4. In nostro obelus post ܕ vocis ܕܢܐܬܘܢ ponendus, quia solum εξης deest H.

σημεια = ÷ μου, Hmm, III, Compl, AH, Augustin., Arm: item H, sed omittit P.

2. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*; et deinde *Explicit* (lectio Dominicae) *XV*, cf. IX, 27. Postea vero sine indice ubique, sed ex HS huc retrahenda lectio Samaritani in fronte paginae scripta, quae prosequitur non interrupta a κυριος textus LXX: ※ *Deus vester.* [3] *Et dices ad Pharaonem: Haec dicit* ※ ΠΙΠΙ (*Jehovah*) *Deus Hebraeorum: Usque-* ※ *quo non vis revereri me? Dimitte populum* ※ *meum, ut colant me.* [4] *Si autem nolis di-* ※ *mittere populum meum, en ego adduco* ※ *cras locustam super terminos tuos;* [5] *et* ※ *operiet faciem terrae, neque poteris videre* ※ *terram; et edet residua quae relicta fue-*

31 ܟܬܢܐ ܕܝܢ ܘܣܥܪܐ ܐܬܚܒܛܘ.
ܩܕܝܡ ܓܝܪ ܣܥܪܐ ܫ̈ܒܠܝ ܗ̈ܘܘ.
32 ܘܚܛܬܐ ܘܐܘܠܝܪܐ. ܫ̈ܥܪܐ ܕܝܢ
[2]ܘܟܘ̈ܢܬܐ ܠܐ ܐܬܚܒܛܘ. ܠܐܦܝܠܬܐ
f. 34. r. ܓܝܪ ܐܝܬܝܗܝܢ ܗ̈ܘܝ. ܢܦܩ ܕܝܢ
33 ܡܘܫܐ ܡܢ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܠܒܪ
ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܦܪܣ ܐܝ̈ܕܘܗܝ

ܠܘܬ [3]ܡܪܝܐ. ܘܫܠܝܘ ܩ̈ܠܐ
ܘܒܪܕܐ. ܘܡܛܪܐ ܠܐ ܢܛܦ
34 ܗܘܐ ܥܠ ܐܪܥܐ. ܟܕ ܕܝܢ
ܚܙܐ ܦܪܥܘܢ ܕܫܠܝ ܡܛܪܐ
ܘܒܪܕܐ ܘܩ̈ܠܐ. ܐܘܣܦ ܠܡܚܛܐ.
ܘܝܩܪ ܠܒܐ ܕܝܠܗ ܘܕܥ̈ܒܕܘܗܝ
35 ܕܝܠܗ. ܘܐܬܥܫܢ ܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ.

[2] ܐ. ܗ. ܟܘ̈ܢܬܐ.
ܠ. ܟܘ̈ܢܬܐ.

[3] ܦܝܦܝ

Aquila conjungit Symmachum, et Theodotionem seorsim addit, eadem semper voce utitur, qua et P reddidit H, et noster reddidit utramque Graecam alibi, cf. Ezech. IV, 9, 3 Reg. XIX, 6, Es. XXVIII, 25; H bene redditur ab omnibus. Sed cur ter eadem lectio in nostro? Serviliter nempe marginem sui archetypi Interpres repraesentare voluit, licet ridiculum quid in Syro inde exurgeret, ut fecit etiam IV, 19, et alibi.

33. εξετεινε == εξεπετασε, H, Hmm, III, Ald, Compl, Origen. I, 202.

χειρας == + αυτου, H, Hmm, inter quos sunt affines, III, Ald, AH, Arm; sed cum suffixo utatur noster, non dilutiori qua solet forma ܕܝܠܗ, dubium esset, ne ex idiomate adderet, nisi affines codices accederent.

κυριον == marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

αι φωναι επαυσαντο == επαυσαντο αι φωναι, H, Hmm tres affines, Damascenus apud Hm, Arm.

34. και εβαρυνεν αυτου την καρδιαν, και των θεραποντων αυτου == ex puncto diacritico, ratione habita moris codicis, ܝܩܪ esset formae Kal, et vertendum esset *et invaluit cor ejus;* sensune ferente amanuensis punctum commutavit? ܝܰܩܰܪ enim si esset, verteretur *et roboravit* την καρδιαν αυτου, και των θεραποντων αυτου. Sed ex alia parte verbum βαρυνω pluribus locis collatis noster nunquam vertit per ܝܩܪ. Cum contextus Graecus ab H recedens, qui legit: *et aggravavit cor suum ipse et servi ejus*, claudicans sit, probabile est nostrum P in consilium assumsisse, in qua videtur fuisse ܠ, ex cujus reliquiis inferioribus, superioribus erasis, effictum videtur ܡܢ (ܕܥܒܕܘܗܝ) quod nunc est, et primae manus ex atramento, post quae relictum ܘ ante ܐܘܣܦ, scriptum nescio cur, cum primam loci scriptionem omnino assequi non potuerim; sed statim amanuensis rectum textum adduxit et continuavit, oblitus omnia erronea delere, ut est hoc ܘ, ut patet ex ipso contextu.

ουδεπω == ουδεποτε, Origen. II, 120, itemque, sed aliter in verbo sequenti Hmm, Compl, CM: H cum ER.

τον κυριον == marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.* Deinde addit sub asterisco θεον, vel τον θεον, quorum alterutrum sine ast. habent Hmm affines, AH, Arm; et legunt τον θεον pro τον κυριον Hmm 2 et II: H cum nostro, sed *Adonai Jehovah* HS, ex qua lectione, si LXX prostabat, attenta ratione eorum reddendi *Jehovah* per κυριον, oriri potuit lectio ER, sive quod per unum τον κυριον reddiderint, sive quod ex duplici primigenio κυριον κυριον alterutrum deinde omissum fuerit. Sed fatendum hujusmodi LXX ab H varietates vel libertati eorum, vel amanuensium oscitantiae tribui posse, ut passim arguere licet ex ipso Hm apparatu, et textus LXX cum H collatione.

31. το δε λινον 2º == και το λινον, Hmm, III, Ald, CM: H utrumque fert, licet materialiter cum nostro sit.

32. ολυρα == in Montfaucon A. ζεα. Θ. ολυρα; noster in textu et marg., ubi cum

[4]ܠܒܥܝܪܐ. ܘܠܟܠܗ ܥܣܒܐ ܕܒܩܥܬܐ
ܡܚܐ ܒܪܕܐ. ܘܠܟܠܗܘܢ ܐܝܠܢ̈ܐ
ܕܒܩܥܬܐ ܬܒܪ ܒܪܕܐ܀
26 ܒܪ ܡܢ ܒܐܪܥܐ ܕܓܫܢ: ܐܝܟܐ
ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ ܒܢ̈ܝܐ
ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܠܐ ܗܘܐ ܗܘܐ
܀ ܡܫ܀ ܒܪܕܐ. ܟܕ. ܡܕ ܢܗ ܀

f. 34. r. ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܚܡܫܬܥܣܪ.

27 ܫܕܪ ܕܝܢ ܦܪܥܘܢ ܩܪܐ ܠܡܘܫܐ
ܘܠܐܗܪܘܢ ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܚܛܝܬ
ܗܫܐ. [5]ܡܪܝܐ ܙܕܝܩܐ. ܐܢܐ ܕܝܢ
28 ܘܥܡܝ ܕܝܢ ܪ̈ܫܝܥܐ. ܨܠܘ ܗܟܝܠ

[6]ܠܘܬ ܡܪܝܐ. ܘܢܫܠܐ ܡܢ ܕܢܗܘܘܢ
ܩܠ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܪܕܐ ÷ܘܢܘܪܐ.
ܘܐܫܪܝܟܘܢ ܘܠܐ ܬܘܣܦܘܢ ܠܡܩܘܡ
29 ܠܡܩܘܡܘ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ ܠܗ ܡܘܫܐ.
ܡܐ ܕܢܦܩܬ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ.
ܐܦܪܘܣ ܐܝ̈ܕܝ ܕܝܠܝ ܠܘܬ
[7]ܡܪܝܐ. ܘܩܠ̈ܐ ܢܫܠܘܢ.
ܘܒܪܕܐ ÷ܘܢܘܪܐ ܠܐ ܢܗܘܐ
ܬܘܒ. ܕܬܕܥ ܕܕܝܠܗ [8]ܕܡܪܝܐ
30 ܗܝ ܐܪܥܐ܀ [9]ܘܐܢܬ ܘܥܒ̈ܕܝܟ
ܕܝܠܟ. ܝܕܥ ܐܢܐ ܕܠܐ ܥܕܟܝܠ
ܕܚܠܬܘܢ ܡܢ [1]ܡܪܝܐ ※ ܐܠܗܐ܀

[4] ܠܐܪ̈ܒܥܬ ܪ̈ܓܠܝܢ.
[5] ܦܝܦܝ
[6] ܡܫܠܡܬܐ.
[7] ܦܝܦܝ.
[8] ܦܝܦܝ.
[9] ܗܘ. ܐܢܬ ܕܝܢ

ܘܡܫܡܫܢ̈ܐ ܕܝܠܟ.
ܝܕܥ ܐܢܐ ܕܠܐ
ܕܚܠܝܢ ܐܢܬܘܢ
ܡܢ ܦܪܨܘܦܗ
ܕܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܀
[1] ܦܝܦܝ.

και πυρ = sub obelo: omittit H et III*.

29. ειπε = II** marg. I, *Sectio X;* noster omisit, ut alibi, cf. ad VIII, 13.

κυριον = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

και ο υετός = sub obelo: deest H; fortassè huc invectum fuit e loco parallelo v. 33, ubi habet et H.

εσται ετι = ετι εσται, Hmm, Arm, et Origenes II, 121, nisi, ut ex toto loco videtur, est textus Catenae: H cum ER, sed cum nostro P et in alia quidem versione liberiori.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

30. και συ = marg. sine indice ubique, sed e regione est: Σ. *Tu autem et ministri tui scio quia non timetis a facie Domini Dei;* cum H, nisi quod *nondum* per *non* reddidit; item cum H LXX, nisi quod *timuistis* pro *timetis,* et resoluto etiam idiomate solum *Dominum* pro *Dominum Deum,* sed cf. notam ultimam hujus versus. In codice post ܕܢܫܟ est rasura, videtur arguere, sed H nomen reddunt χωρα et Aquila .et Symmachus in Lex. Graeco Montfaucon ad Hexapla, quod et LXX fecerunt Gen. XXXII, 3; et Graecum χωρα noster passim reddit per ܐܬܪܐ.

κτηνους = marg. *ad quadrupedia,* varians lectio videtur, et sic saepe ipsi LXX vertunt H vocem vel in hoc capite, quae quidem utramque versionem fert.

τοις πεδιοις = in singulari cum CM et Aet: H *agri* pro τα εν τοις πεδιοις.

26. χαλαζα in fine = *Explicit* (lectio Dominicae) *XIV;* cf. v. 13.

27. *Lectio Dominicae XV*, post Pascha, ut de more.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

28. περι εμου = — in textu cum Hmm, III, Compl, AH, Aet; sed habet in margine, ubi habet etiam Hm X, qui pariter in textu omisit: H omittit, sed confer quae dixi supra VIII, 8, ubi eadem ac hic sequuntur in H.

f. 33. r. ܘܡܪܝܐ⁹ ܝܗܒ ܩܠ̈ܐ ܘܒܪܕܐ܀
ܘܪܗܛܐ ܗܘܬ ܢܘܪܐ ܥܠ
ܐܪܥܐ܂ ܘܐܡܛܪ ¹ܡܪܝܐ ܒܪܕܐ
ܥܠ ÷ ܟܠܗ̇ ↙ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ܀
24 ܘܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܪܕܐ܂
ܘܢܘܪܐ ܡܬܟܪܟܐ ܗܘܬ ܒܒܪܕܐ܂
ܗܘ ܕܝܢ ܒܪܕܐ ܣܓܝܐܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܣܓܝ ÷ ܣܓܝ ↙܂
ܗܘ ܐܝܟ ܕܠܐ ܗܘܐ ܐܟܘܬܗ
※ ³ܒܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ ↙ ܕܡܨܪܝܢ܂ ܡܢ ܡܢ
25 ܗܘܐ ܠܟܠܗ̇ ܥܡܡܐ܀ ܘܡܚܐ
ܕܝܢ ܗܘ ܒܪܕܐ ܒܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ
ܕܡܨܪܝܢ܂ ※ ܟܠ ↙ ³ܕܐܝܬ ܗܘܐ
ܒܦܩܥܬܐ܂ ܡܢ ܒܪܢܫܐ ܠܒܥܝܪܐ

⁹ ܦܝܦܝ.
¹ ܙ ܡܚܘܬܐ
ܡܚܘܬܐ ܫܒܝܥܝܬܐ ܒܪܕܐ.
² ܦܝܦܝ.
³ ܐ. ܠܟܠܗܘܢ ܗܢܘܢ
ܕܒܐܬܪܐ..
ܣ. ܠܟܠܗܘܢ ܗܢܘܢ
ܕܒܟܘܪܐ..
ܬ. ܠܟܠܗܘܢ ܗܢܘܢ
ܕܒܚܩܠܐ..

και κυριος = κυριος δε, Hmm, Euseb. in Pss. 63: marg. vero ΠΙΠΙ: H *et Jehovah*.

και διετρεχε = marg. prope textum minio inter duo puncta pariter rubra: *VII*, nempe plaga; et juxta istud sine ullo indice, ut de more in his: *Plaga septima, grando*. Coislinianus (Montfaucon, Bibl. Coisl. p. 11), ad v. 18: εβδομη πληγη δια χαλαζης.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

πασαν = sub obelo; omittunt Eusebius in Pss. 63, versio Latina in Mai *Spicil. Rom.* IX: omittit item H, sed habent duo codd. H Kennicott, et unus alterve testis Vulg apud Vercellone.

24. πολλη = ⸓ ην, cum Hm 75, qui in aliis hic differt, CM et Arm, nisi isti et noster ex perspicuitate addiderint, ut de CM omnino dicendum, testibus ei affinibus deficientibus: omittit H, sed expresserunt P, Vulg.

σφοδρα = σφοδρα ÷ σφοδρα ↙, sine obelo Hmm, III, Ald, Augustin., CM, et supponit Aet: H cum ER.

τοιαυτη ου γεγονεν = ου γεγονε τοιαυτη, H, Hmm, inter quos affines, III, Ald.

εν αιγυπτω = ※ Α. εν παση τη γη ↙ αιγυπτου, sine notis Hmm, AH, Arm: H ut noster, sed cum ER unus codex H Kennicott, unus H De Rossi primo cum suo Targum, HS. Ut patet post εν asteriscus et nota nominis Aquilae retrahenda, cum εν nec LXX omittant; itemque metobelus post ܕ vocis ܕܡܨܪܝܢ; sed utrum nostro amanuensi, an Graecis Hexaplorum recensoribus sit danda ista oscitantia, nescio; cum si noster saepe peccat in hujusmodi, Graecum hic locum metobeli adamussim ponere non poterat ex textus ratione, quia additio casus mutationem postulabat, quae metobeli positionem exactam non sinebat.

αφ' ης ημερας = αφ' ου, Hmm, III, Ald, AH, Arm: item H, sed cum ER est PA, contra cum H Pa, PJ, PP, PL.

25. αιγυπτου = ⸓ ※ παντα οσα ην εν τω πεδιω ↙, sine asterisco Hmm, Compl, AH, CM praemisso *et*, Arm, et marg. eadem II et X, uterque apud Hm, nam Mai silet de II. In codice deest asteriscus ante lineam resumptam, ut interdum fit in nostro, cum e regione sunt lectiones Interpretum, ut supra v. 20. Marg. vero: Α. *omnes qui in regione* (ܕܒܐܬܪܐ). Σ. *omnes qui in regione* (ܕܒܟܘܪܐ). Θ. *omnes qui in agro*. H omnes fert, nec enim genus distinguit, et verbum ην ex idiomate tacet, sed exprimunt Vulg in *fuerunt*, P in ܐܝܬ *est*, *erat*. Quoad nominis versionem vide v. 22; nisi quod ibi eadem voce reddiderunt Aquila et Symmachus, hic varietas verborum in Syro adhibita tum in nomine tum in aliis diversitatem in Graeco

ܠܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܗ ܘܠܡܩܢܝ̈ܢܐ ܕܝܠܗ[5]
21 ܠܒܬ̈ܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܕܠܐ ܣܡ ܒܪܥܝܢܐ
f. 33. r. ܕܠܘܬܗ̇ ܡܠܬܗ ⁶ܕܡܪܝܐ. ܫܒܩ
※ ܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܗ ܘܠܡܩܢܝ̈ܢܐ ※ܕܝܠܗ ↙
22 ܒܦܩܥܬܐ. ܐܡܪ ܕܝܢ [7]ܡܪܝܐ
ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܡܬܘܚ ܐܝܕܟ

ܕܝܠܟ ܠܫܡܝܐ. ܘܢܗܘܐ ܒܪܕܐ
ܒܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܥܠ
ܒܢ̈ܝܢܫܐ ܘܥܠ ܒܥܝܪܐ. ܘܥܠ
ܟܠܗ ܥܣܒܐ ※[8]ܕܦܩܥܬܐ ↙ ܥܠ
23 ܐܪܥܐ ※ ܕܡܨܪܝܢ ↙. ܘܗܘ. ܡܬܚ
ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܐܝܕܗ ※ ܕܝܠܗ ↙ ܠܫܡܝܐ.

[5] ܐ. ܣ. ܬ. ܠܥܒ̈ܕܘܗܝ
ܕܝܠܗ ܀
[6] ܦܝܦܝ.

[7] ܦܝܦܝ.
[8] ܐ. ܣ. ܕܐܬܪܐ.
ܬ. ܕܚܩܠܐ.

22. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

την επι της γης = ※ την *campi* ↙ επι της γης ※ αιγυπτου ↙, AH sine notis, in quo *agri* pro *campi* ex vertente est, licet vix differant; sic, nisi εν τῳ πεδιῳ pro *campi* et sine notis, Hmm, iique omnes affines et Arm in genere Hexaplaris, quae tamen *terrae* dedit pro επι της γης; ex ista affinitate fortasse arguendum in nostro excidisse ܒ post ܕ, ut esset ܕܒܦܩܥܬܐ την εν τῳ πεδιῳ: sed H *campi in terra Aegypti*. P tamen facit cum lectione εν τῳ πεδιῳ. Marg. vero sine indice in textu, sed e regione est, et referendum est ad *campi*: Α. Σ. *regionis*. Θ. *agri*: vim vocis H ordinariam LXX et Theodotio reddunt; sed usus vocis multiplex ex contextu admittit etiam interpretationem Aquilae et Symmachi, vetatque suspicionem, ne lectionem Theodotionis Aquilae tribuam, similis ratio vertendi infra v. 25 apud eosdem Interpretes.

23. χειρα = ⸓ ※ αυτου ↙, sine asterisco Hmm, AH, Arm, et sub asterisco conjecturali Alex: H addit idem, sed *virgam* legit pro χειρα, at *manum suam* unus H De Rossi primo, et unus HS; codex H Kennicott 193, qui est Bibliothecae Ambrosianae *G. 2. Sup.*, legeret את ידו מטהו, sed ipsa prima manus ex atramento punctis reprobavit ידו *manum suam*, et postea lineola etiam transfossa fuit vox. Oscitantiae ergo amanuensis, cujus similia alia in illo codice occurrunt, danda illa scriptura, non lectionis varietati

v. 18 *usque ad diem hanc*. Demum semper cum LXX v. 19 pro *mitte congrega* resolvit *festina congregare*, pro *omnis homo* dat *omnes enim homines*, et pro *congregatus fuerit* vertit *ingressi fuerint*. De AH1 Hm ait ipsum tantum exhibere in marg. quae habet HS. In codice voces ܘܠܐ ܢܬܟܢܫ ܠܒܝܬܐ linea penultima et ultima in rasura scriptae sunt, praeter ܢ, sed prima manu, ut apparet, omnino.

20. κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

συνηγαγε = ⸓ τους παιδας αυτου και ↙, sine nota ulla Hmm, AH, Arm, et sub asterisco conjecturali Alex. In nostro, fortasse ex lectione Interpretum mox afferenda, quae juxta textum apponitur, deest nota Origeniana, quam metobelus postulat, et asteriscus esse debet ante haec omnia, quae H habet et vetustioribus testibus LXX desunt. Ad haec autem sine indice ullo, fortasse quia textui adhaerent: Α. Σ. Θ. *servos suos*. H omnes reddunt, sed vi radicis propius isti Interpretes.

21. διανοιᾳ = ⸓ αυτου, H, Hmm, Arm.

κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*. Deest index in textu, sed e regione est lectio marg.

αφηκε = ⸓ ※ τους παιδας αυτου και ↙, cum asterisco Arm 1 apud Hm, et Arm, omisso ex ejus more metobelo; sine asterisco Hmm 15, 58, 72, AH: item H, ut v. 20.

κτηνη = ⸓ *sua* sub asterisco, sine asterisco Augustin., Arm in textu, nam, ut notat Zohrab, *in exemplaribus* deerat: item H.

τοις πεδιοις = τῳ πεδιῳ, H, Hmm, III, Augustin., CM, Aet, Arm.

ܘܠܐ ܢܥܠܘܢ ܠܒܝܬܐ: ܢܚܘܬ   20 ܗܘ̇ ܕܕܚܠ ܡܢ ܡܠܬܗ ܕܡܪܝܐ

[3] ܕܝܢ ܥܠܝܗܘܢ ܒܪܕܐ ܘܢܡܘܬܘܢ.ܗ܀   ܡܢ ܥܒ̈ܕܘܗܝ ܕܦܪܥܘܢ. ܟܢܫ

[3] ※ ܘܥܠ ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܘܐܡܪܘ ܠܘܬܗ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܦܝܦܝ.
※ ܐܠܗܐ ܕܥܒܪ̈ܝܐ. ܫܪܝ ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ ܕܢܦܠܚܘܢ ܠܝ. ܒܙܒܢܐ ܓܝܪ
※ ܗܢܐ. ܐܢܐ ܡܫܕܪ ܐܢܐ ܟܠܗܘܢ ܦ̈ܓܥܐ ܕܝܠܝ ܠܠܒܐ ܕܝܠܟ ܘܕܥ̈ܒܕܝܟ
※ ܕܝܠܟ. ܘܕܥܡܐ ܕܝܠܟ. ܐܝܟܢܐ ܕܬܕܥ. ܕܠܐ ܐܝܬ ܐܟܘܬܝ ܒܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ.
※ ܗܫܐ ܓܝܪ ܐܫܕܪ ܠܐܝܕܐ ܕܝܠܝ ܘܐܡܚܐ ܠܟ ܘܠܥܡܐ ܕܝܠܟ ܒܡܘܬܐ.
※ ܘܬܐܒܕ ܡܢ ܐܪܥܐ. ܒܪܡ ܡܛܠ ܗܢܐ ܐܬܢܛܪܬ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܚܘܐ ܒܟ
※ ܠܚܝܠܐ ܕܝܠܝ. ܘܐܝܟܢܐ ܕܢܬܟܪܙ ܫܡܐ ܕܝܠܝ ܒܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ. ܥܕܟܝܠ ܗܟܝܠ
※ ܐܢܬ ܡܟܠܐ ܐܢܬ ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ ܕܠܐ ܬܫܪܐ ܐܢܘܢ. ܗܐ ܡܡܛܪ ܐܢܐ
※ ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܠܡܚܪ ܒܪܕܐ ܣܓܝܐܐ ܛܒ. ܗ̇ܘ ܐܝܟܢܐ ܕܐܝܟܘܬܗ ܠܐ
※ ܗܘܐ ܒܡܨܪܝܢ ܡܢ ܝܘܡܐ ܕܐܬܒܢܝܬ ܥܕܡܐ ܠܝܘܡܐ ܗܢܐ. ܗܫܐ ܗܟܝܠ
※ ܐܣܬܪܗܒ ܠܡܟܢܫܘ ܠܒܥܝܪܐ ܕܝܠܟ. ܘܠܟܠܗܘܢ ܗܢܘܢ ܕܐܝܬ ܠܟ ܒܚܩܠܐ.
※ ܟܠܗܘܢ ܓܝܪ ܒܢ̈ܝܢܫܐ ܘܒܥܝܪܐ: ܗܠܝܢ ܕܐܢ ܡܫܬܟܚܝܢ ܒܚܩܠܐ. ܘܠܐ ܢܥܠܘܢ
※ ܠܒܝܬܐ. ܢܚܘܬ ܕܝܢ ܥܠܝܗܘܢ ܒܪܕܐ ܘܢܡܘܬܘܢ ÷. ܗܘ̇ ܕܕܚܠ ܡܢ ܡܠܬܗ ܕܡܪܝܐ ܡܢ ܥܒ̈ܕܘܗܝ ܕܦܪܥܘܢ ÷
[4] ܟܢܫ.

※ *enim homines et jumenta, qui reperiantur* ※ *in campo, neque ingressi fuerint demum,* ※ *cadet autem super eos grando, morientur* [4]. *Etiam ista in eo* (textu) *Samaritanorum tantum posita sunt*. Reddunt ista literaliter additamentum HS, neque omnino libere a versione LXX vv. 13-19, unde praeter priores voces ex ratione loci adductas, ista in HS repetuntur. Sunt tamen ullae varietates inter nostrum et HS: omissis idiomatibus resolutis haec adnotanda: *plagas meas* vertit per *occursus meos*, ut LXX v. 14; item cum iisdem pro *in famulos tuos et in populum tuum* dedit *et ministrorum tuorum et populi tui*, nisi serius ex textu LXX corrupta versio Samaritani sive in Graeco sive in Syro; pro *peste* item *morte*, ut LXX v. 15 (sed cf. supra V, 3); pro *et profecto* dedit *profecto;* pro *constitui te* vero *conservatus fuisti* cum LXX v. 16, et cum iisdem *ostenderem in te* pro *ostenderem tibi;* item cum LXX v. 17 *adhuc igitur* pro *adhuc*, sed unus codex HS *et adhuc*, quod nostro favet, et pro *extollis te* vertit *detines* cum LXX; post *En* omittit *ego;* pro *et usque nunc* vertit cum LXX III, CM, Aet, Arm: item II, sed contextus totus differt ab ER.

τελευτησει = Huc retrahenda ex HS et AH1 lectio Samaritani, quae sine indice ullo in codice scripta est in fronte folii sequentis r.o ex spatii commoditate. Est autem: ※ *Et* ※ *ingressus est Moyses et Aaron ad Pharaonem et dixerunt ad eum: Haec dicit* IIIII ※ *(Jehovah) Deus Hebraeorum: Dimitte populum meum ut colant me. Tempore enim* ※ *isto ego mittam omnes occursus meos in* ※ *cor tuum, et ministrorum tuorum, et populi* ※ *tui; ut scias, quia non est sicut ego in* ※ *universa terra. Nunc enim mittam manum* ※ *meam et percutiam te et populum tuum* ※ *morte; et peribis de terra. Profecto ideo* ※ *conservatus fuisti, ut ostenderem in te potentiam meam, et ut praedicetur nomen meum* ※ *in universa terra. Adhuc ergo tu detines* ※ *populum meum ne dimittas eos? En pluo* ※ *hoc tempore cras grandinem multam valde,* ※ *quae talis non fuit in Aegypto a die qua* ※ *condita fuit usque ad diem hanc. Nunc* ※ *ergo festina congregare jumenta tua et* ※ *universa quae sunt tibi in campo. Omnes*

ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
ܩܘܡ ܒܨܦܪܐ ܘܩܘܡ ܩܕܡ
ܦܪܥܘܢ. ܘܬܐܡܪ ܠܘܬܗ. ܗܟܢ
ܐܡܪ [9]ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܥܒܪ̈ܝܐ.
ܫܕܪ ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܠܚܘܢ
14 ܠܝ. ܒܙܒܢܐ ܓܝܪ ܕܗܫܐ ܐܢܐ
ܡܫܕܪ ܐܢܐ ܟܠܗܘܢ [1]ܦܓܥ̈ܐ
ܕܝܠܝ ܒܠܒܐ ܕܝܠܟ ܘܕܥܒ̈ܕܝܟ ܕܝܠܟ
ܘܕܥܡܐ ܕܝܠܟ. ܐܝܟܢܐ ܕܬܕܥ
ܕܠܐ ܐܝܬ ܐܚܪܢ ܒܟܠܗ ܐܪܥܐ.
15 ܗܫܐ ܓܝܪ ܐܫܕܪ ܠܐܝܕܐ ܕܝܠܝ.
ܘܐܡܚܐ ܠܟ ܘܠܥܡܐ ܕܝܠܟ
ܒܡܘܬܐ. ܘܬܐܒܕ ܡܢ ܐܪܥܐ.
16 ܘܡܛܠ ܗܕܐ ܗܘ ܐܬܢܛܪܬ.
ܐܝܟܢܐ ܕܐܚܘܐ ܒܟ ܚܝܠܐ
ܕܝܠܝ. ܘܐܝܟܢܐ ܕܢܬܟܪܙ ܫܡܝ
17 ܕܝܠܝ ܒܟܠܗ ܐܪܥܐ. ܗܝܕܝܢ. ܥܕܟܝܠ
ܗܟܝܠ ܐܢܬ ܡܫܬܡܥܢ ܐܢܬ̇
ܒܥܡܐ ܕܝܠܝ: ܕܠܐ ܠܡܫܪܐ ܐܢܘܢ.
18 ܗܐ ܐܢܐ ܡܡܛܪ ܐܢܐ
ܒܗܕܐ ܥܕܢܐ ܠܡܚܪ ܒܪܕܐ
ܣܓܝܐܐ ܛܒ. ܗܘ̇ ܕܐܝܟܘܬܗ
ܠܐ ܗܘܐ ܒܡܨܪܝܢ. ܡܢ
ܝܘܡܐ ܗܘ̇ ܕܐܬܬܣܝܣ ܥܕܡܐ
19 ܠܝܘܡܐ ܗܢܐ.÷.÷. ܗܫܐ
ܗܟܝܠ. ܐܣܬܪܗܒ ܠܡܟܢܫܘ
ܒܥܝܪܐ ܕܝܠܟ ܘܟܠ ܡܐ
ܕܐܝܬ ܠܟ ܒܚܩܠܐ. ܟܠܗܘܢ
ܓܝܪ ܒܢܝ̈ܢܫܐ ܘܒܥܝܪܐ: ܗܢܘܢ
ܕܠ ܡܫܬܟܚܝܢ ܒܚܩܠܐ

[9] ܦܝܦܝ.

[1] ܦܓܥ̈ܐ ܠܡܚ̈ܘܬܐ
ܗܠܝܢ ܩܫ̈ܝܬܐ
ܕܩܫܝܐܝܬ ܘܥܙܝܙܐܝܬ
ܡܬܓܕ̈ܫܢ ܘܦܓ̈ܥܢ
ܡܩܪܐ. ܐܝܟ ܗܠܝܢ
ܕܡܫܟܚܝܢ ܒ̈ܟܬܒܐ
ܩ̈ܕܝܫܐ. ܕܐܟܙܢܐ ܕܚܠܦ ܩܛܠܐ
ܦܓܥܐ ܒܕܘ̈ܟܝܬܐ
ܡܫܚ̈ܠܦܬܐ ܣܝܡ.÷.

[2] ΣΥΝΑΤΗΜΑΤΑ

Reg. XVIII, 38, ubi tamen Graecum non habeo; itemque redditur eadem Graeca vox in simili usu *S. Cyrilli Com. in Luc.* p. 377, l. 3 a fine; Syriaca eadem 383 l. 20 et 399, l. 10, sed Graecum ibi desideratur. Demum in margine externo ipsius lectionis marginalis ab alto ad infra sine ullo indice vox ipsa Graeca textus et scholii ΣΥΝΑΤΗΜΑΤΑ, sic ut dedi, pro ΣΥΝΑΝΤΗΜΑΤΑ.

αλλος = —, H, Hmm, III, AH, Aet, si in his testatur.

15. χειρα = + μου, H, Hmm fere omnes, III, Ald, Compl, AH, Arm.

θανατωσω = θανατῳ, H, Hmm, III?, Ald, CM, Arm.

19. τοις πεδιοις = τῳ πεδιῳ, H, Hmm, κυριος 2º = marg. ΠΙΠΙ : H *Jehovah*.

14. συναντηματα = marg. e regione sine indice ubique: *συναντηματα vocat plagas illas duras, quae dure ac vehementer eveniunt et occurrunt, quales reperimus in libris sacris, ut pro occisione συναντημα in locis variis ponatur.* Occurrit συναντημα in eodem sensu *plagae* 3 Reg. VIII, 37, et sensu *mortis* ex contextu Eccle. II, 14, 15, III, 19, IX, 2, 3. Minus ergo recte de voce συναντημα ܦܓܥܐ intellexit auctor scholii nostri, quod de voce πληγη ܡܚܘܬܐ dici potest, ut Num. XIV, 37, XXV, 8, 9, I Reg. IV, 17, alibi. ܒܩܘܕܫܐ *sacrum* reddidi, quia vox ista serviliter reddit Graecum ιερος ex sensu vocis ιερευς, ut fecit et Jos. VI, 7, et in Scholio Severi ad 3

※ܘܢܙܪܘܩܝܗ̇↙ ܡܘܫܐ ܠܫܡܝܐ ܩܕܡ
ܦܪܥܘܢ ÷ ܘܩܕܡ ܡܫܡܫܢ̈ܐ ܕܝܠܗ↙.
9 ܘܢܗܘܐ ܚܠܐ ܥܠ ܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ
ܕܡܨܪܝܢ. ܘܢܗܘܘܢ ܥܠ ܒܢ̈ܝܢܫܐ
ܘܥܠ ܐܪ̈ܒܥܬ ܪ̈ܓܠ ܫܚ̈ܢܐ
ܠܦܘ̈ܚܐ ܕܪ̈ܬܚܢ. ܒܒܢ̈ܝ ܐܢܫܐ
ܘܒܐܪ̈ܒܥܬ ܪ̈ܓܠ.↙ ܒܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ
10 ܕܡܨܪܝܢ.ܡܢ. ܘܢܣܒܘ ܠܩܛܡܐ
ܕܐܬܘܢܐ. ※ܘܩܡܘ↙ ܩܕܡ ܦܪܥܘܢ.
ܘܙܪܩܗ̇ ܡܘܫܐ ܠܫܡܝܐ.ܗ.ܡܢ.
ܘܗܘܘ ܫ̈ܚܢܐ ܠܦܘ̈ܚܐ [6]
ܕܪ̈ܬܚܢ. ܒܒܢ̈ܝܢܫܐ ܘܒܐܪ̈ܒܥܬ
11 ܪ̈ܓܠ. ܘܠܐ ܡܨܝܢ ܗܘܘ ܚܪ̈ܫܐ
f. 32. r. ܠܡܩܡ ܩܕܡ ܡܘܫܐ. ܡܛܠ
ܫ̈ܚܢܐ. ܗܘܘ ܓܝܪ ܫ̈ܚܢܐ
ܒܚܪ̈ܫܐ ܘܒܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ.
12 ܩܫܝ ܕܝܢ [7]ܡܪܝܐ ܠܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ.
ܘܠܐ ܫܡܥ ܐܠܝܗܘܢ ܐܝܟܢܐ
ܕܡܠܠ [8]ܡܪܝܐ ܠܡܘܫܐ. ܫ. ܡܠ.ܝܗ
13 ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܒܬܪܦܨܚܐ.ܝܕ.

[6] ܩܛܡܐ
ܕܐܬܘܢܐ. ܩܛ̈ܡܐ.

[7] ܦܝܦܝ.

[8] ܦܝܦܝ.

πληρεις τας χειρας = vertit *impletionem manus*, qua forma eam ipsam H restituit ex idiomate potius, cum similiter, licet alia usurpata voce, faciat XVI, 33, Judic. VI, 38, alibi, et ipsa versio Aet eadem ratione reddat, quam ex P quae alia voce utitur. Addit autem post ista υμων cum H, Hmm affinibus, AH, Arm, et Syro apud Hm, qui noster ipse est ex Bar Hebraeo. Margine autem sine ullo indice, sed e regione sunt lectiones: A. *impletionem palmarum vestrarum*. Σ. *impletionem manuum vestrarum*. Θ. *plenitudinem manuum vestrarum*. H, qui habet: *plenitudinem utriusque pugni vestri*, omnes reddunt. Nescio autem qua ratione noster in LXX *manus* in singulari ex Graeco plurali dederit; sed fortasse error est amanuensis.

πασατω = ÷ ※ αυτην ↙, sine asterisco H, ut par est, Hmm, Arm.

και εναντιον των θεραποντων αυτου = sub obelo: omittit H.

9. αναζεουσαι = hic et v. sequenti reddit per ܕܪ̈ܬܚܢ, et bene quoad significationem vocis, sed cum sit feminini generis, et referatur praecedenti ܠܦܘ̈ܚܐ, generis masculini ex analogia, videtur non aliter posse explicari, quam si statuatur serviliter nostrum reddidisse αναζεουσαι.

εν τε τοις ανθρωποις, και εν τοις τετραποσι = apponit in fine metobelum, sine nota praecedenti in initio, quae obelus esse debet, cum omnia desint H; omittunt eadem Hmm, inter quos 72 celebris in reticendis quae sub obelo sunt (cf. ad Gen. XLVII, 4); item omittit CM, parum mutato contextu.

10. ελαβεν = ελαβον, H, Hmm, III, Ald, AH, CM, Arm, Aet, sed in hac codex C cum ER et addit Μωυσης cum 2 codicibus Hmm; LXX forte legerunt in scriptione defectiva, nisi, quod facillimum in antiquissima scriptura, ο in ε mutatum ex oscitantia amanuensium.

εναντιον = praemittit ※ Ε. και εστησαν ↙, sine notis Hmm 15, 58, 72, AH: item H.

και εγενετο = marg. textui adhaerens *VI*, plaga nempe ut supra, et ornatu rubro interposito: *Plaga sexta, ulcera.* Coislinianus (Montfaucon, Bibl. Coisl. p. 10) apponit v. 8 εκτη πληγη, φλυκτιδες αναζεουσαι.

12. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

κυριος 2⁰ = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.* Deinde addit τῳ μωυσῃ cum H, Hmm, III**, Ald, Compl, CM, Arm, Aet, in qua codex C superaddit *et Aaroni.* Post ista: *Explicit* (lectio Dominicae) *XIII;* cf. v. 1.

13. *Lectio Dominicae XIV*, post Pascha, ut de more.

ܠܥܒܕܘܗܝ ܕܦܪܥܘܢ. ܒܪ. ܒܪ. ܩܦ ܒܪ. ²
ܘܡܝܬܐ ܡܢܗܘܢ ܒܒܥܝܪܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ
ܡܢ ܕܝܢ ܒܒܥܝܪܐ ܕܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ.
ܠܐ ܡܝܬ ܐܦ ܠܐ ܡܕܡ. ܡܢ f.31.v.
ܚܕ ܕܝܢ ܦܓܪܗܘܢ ܕܠܐ ܡܝܬ
ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܒܥܝܪܐ ܕܒܢ̈ܝܐ

ܕܐܝܣܪܝܠ ܐܦ ܠܐ ܚܕ. ܐܬܩܫܝ
ܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ ܘܠܐ ܫܪܐ
8 ܠܥܡܐ. ܐܡܪ ܕܝܢ ³ܡܪܝܐ ܠܡܘܫܐ
ܘܠܐܗܪܘܢ ܣܒܘ ܡܢ ܐܬܘܢܐ.
⁴ܚܦܢܐ ܐܝܕܝܟܘܢ ⁵ܡܘܩܕܐ ܕܐܬܘܢܐ
ܘܢܙܪܘܩ ܡܢ ܡܢܝܢܐ ܕܐܬܚܙܝ.

² ࠌࠍࠉࠍࠄ ࠃࠉࠔࠓࠀࠋ.
ࠃࠁࠍࠉࠄ.ܒܗ.
³ ܦܢܝܢ،
⁴ ܐ. ܗ. ܠ. ܗܟܘ ܠܟܘܢ ܀
⁵ ܐ. ܡܘܠܟܐ ܕܢܘܪܐ

ܕܢܚܡܘܢ ܒܗ
ܗ. ܡܘܠܟܐ ܕܐܬܘܢܐ
ܕܢܚܡܘܢ ܀
ܠ. ܡܠܝ ܐܬܘܢܐ
ܕܢܚܡܘܢ ܒܗ.

immutatis v. 4 et 5, sed in varietate, quae ibi intercedit Hebraeo cum HS, hujus lectiones referuntur, ut par est. In Syro l. 6 literae ܡܢ ܡܢ, non ܕ, in rasura, sed prima manu.

6. και ετελευτησε = praemittit in textu *V*, plaga scilicet; marg. vero superscripto in fronte et addito in fine minio eodem ornatu, quo pariter more interpunctionis majoris includitur ܩܦ in textu: *Plaga quinta, jumentorum.* Coislinianus (Montf., Bibl. Coisl. p. 10) v. 5: πεμπτη πληγη, θανατος κτηνων.

ισραηλ = in marg. inferiori sub ipsa lectione Samaritani ab alto ad infra charactere maronitico recentiori ܡܢ ܡܢܝܢܐ *de numero;* referendum videtur vel ad notam v. 4, vel ad eandem vocem lectionis Samaritanae; usus vocis plane in contextu singularis, vel scholion superius perculerat lectorem, qui apposuit serius illas voces.

7. ουδεν = ουδε εν, Hmm, inter quos affinis 72; sed potius ex affinitate hujus codicis et ratione quo v. 6 vertit ουδεν per ܐܦ ܠܐ ܡܕܡ, quam quod reapse differentia Syriacae versionis definiri omnino possit, sic puto nostrum legisse: formae H propius accedit.

8. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

λεγων = sub obelo: omittunt H, Hmm.

λαβετε υμεις = Α. Σ. Θ. λαβετε υμιν, quod in textu legunt Hmm, III, Compl, Augustin., CM, Aet: cum istis H. In codice nullus index est.

※ *adhuc detineas eos; ecce manus* ΠΙΠΙ (*Je-*
※ *hovah*) *erit in jumenta tua quae* (sunt) *in*
※ *campis; in equis et in asinis et in camelis*
※ *et in bobus et in ovibus pestilentia magna*
※ *valde. Et mirabile faciet* ΠΙΠΙ (*Jehovah*)
※ *inter jumenta filiorum Israel et inter ju-*
※ *menta Aegypti; neque morietur ex omnibus*
※ *iis filiorum Israel numerus. Cras faciet* ΠΙΠΙ
※ (*Jehovah*) *verbum istud super terram* ↙. *Etiam ista in eo* (textu) *Samaritanorum tantum posita sunt.* Reddunt reapse HS, vix ullo idiomate resoluto, et exceptis *campis* pro *agro*, forte ex LXX, et *filiorum Israel* primo loco pro *Israel*, item forte ex LXX, et confer ad v. 4; sed sensus idem est et commutantur, ut in ipso versu 4. ܘܐܡܪ initio reddidi in plurali ac si esset ܘܐܡܪܘ, ratione contextus postulante et similibus locis collatis, ut VIII, 4, 23, et infra v. 19; scriptura vero defectiva rara quidem in nostro libro, sed tamen occurrit, ut infra X, 2 in Samaritana lectione, l. 5. Hanc Samaritani lectionem habet etiam AH1 ex Hm, non apparet tamen evidenter ex isto utrum habeat in textu, ut solet AH2, de quo hic silet Hm, an in margine, ut de more facit; forte etiam attento more utriusque codicis AH, ut prior in margine, alter in textu habeat, manca est Hm collatio. Demum hoc fragmentum Samaritanum est repetitio ex vv. 1-5 H et HS, vix ullis ratione contextus

3 ܐܝܟ ܐܠܐ ܒܝܘܡ ܗܘܐ ܐܝܟܘ
ܕܡܨܪܝܐ ܗܘܬ ܒܥܝܢܝ̈ ܕܥܒܕܘ̈ܗܝ
ܘܩܕܡ ܕܦܪܥܘܢ: ܘܩܕܡ ܥܡܐ
f. 31. r. ܘܩܕܡ ܡܨܪ̈ܝܐ ܘܩܕܡ ܥܒ̈ܕܘܗܝ
ܕܦܪܥܘܢ. ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܗܟܢܐ
4 ܐܡܪ ܡܪܝܐ ܒܦܠܓܗ
ܕܠܠܝܐ ܐܢܐ ܢܦܩ ܠܡܨܪܝܢ

ܘܢܡܘܬ ܟܠ ܒܘܟܪܐ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ.
ܘܠܐ ܢܘܣܦ ܡܢ ܗܫܐ ܠܡܦܩ
ܕܒ̈ܢܝ ܐܝܣܪܝܠ ܥܡܗܘܢ.
5 ܘܢܡܘܬ ܟܠ ܒܘܟܪܐ ܡܢ
ܒܘܟܪܗ ܕܦܪܥܘܢ ܕܝܬܒ ܥܠ
ܟܘܪܣܝܐ ܗܢܐ ܘܥܕܡܐ.
6 ܘܬܗܘܐ ܓܥܬܐ ܪܒܬܐ ܗܕܐ

ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܡܪܝܐ. ܘܡܛܠ ܗܢܐ.

ܘܠܐ ܐܬܬܐ ܘܥܠܘ ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܘܐܡܪܘ ܠܗ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܝܗܘܗ ܐܠܗܐ ※
※ ܕܥܒܪ̈ܝܐ. ܫܪܐ ܠܥܡܝ ܕܢܦܠܚܘܢ ܠܝ. ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܨܒܐ ܐܢܬ
※ ܠܡܫܪܝܘ: ܘܗܐ ܡܡܛܐ ܐܢܐ ܡܚܪ. ܗܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܝܗܘܗ
※ ܒܦܠܓܗ ܕܠܠܝܐ: ܘܡܢܐ ܕܐܢܫܐ ܘܒܥܝܪܐ ܘܡܢ ܒܘܟܪܐ
※ ܕܦܪܥܘܢ. ܡܢ ܐܢܐ ܠܗܘܢ ܫܦܝܪ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ
※ ܕܐܝܣܪܝܠ ܘܡܬܚܫܒ ܥܠܝܗܘܢ. ܘܠܐ ܢܦܩܘܢ ܡܢ ܒܝܬܗܘܢ ܗܢܘܢ
※ ܕܒ̈ܢܝ ܐܝܣܪܝܠ ܡܛܠܬܐ. ܒܝܘܡܐ ܗܘ ܠܡܦܩ ܠܒܢ̈ܝ ܐܝܣܪܝܠ ܗܢܐ ܐܬܐ.
ܘܩܕܡ ܗܢܘܢ ܕܡܨܪܝܐ ܒܪܝܫܗ ܕܚܕ ܣܦܪܐ.

(*numerus*), *hoc est autem etiamsi unus*, nempe dicitur *numerus* etiamsi de uno sit sermo. Lectio quidem codicis scholio marginali firmatur, sed cur literae sectator noster adeo discessit hic? Scholionne accessit post aetatem versionis, in qua fuerit ܡܢܝܢܐ, quod plane absonum in contextu literarum forma favente fuerit mutatum in ܡܢܝܢܐ? Sed vocis ܡܢܝܢܐ in hoc sensu exemplum mihi non suppetit, nec Lexica proferunt.

5. Marg. ϴ, Sectio minor cum II**.

ποιησει = ܢܥܒܪ *transire faciet*, male pro ܢܥܒܕ, ut patet ex Graeco et ex ipso contextu; videtur amanuensis oblitus fuisse punctum literae ܪ apponere, postquam superius forte pro interpunctione adscripserat.

γης = Huc retrahenda lectio Samaritani, cujus noster indicem adponit marg. lin. 4 sequenti ܡܢ ܕܝܢ απο δε, textum vero marg. inferiori. Est autem: ※ *Et ingressus est* ※ *Moyses et Aaron ad Pharaonem, et dixe-* ※ *runt ei: Haec dicit* IIIII (*Jehovah*) *Deus* ※ *Hebraeorum: Dimitte populum meum*, *ut* ※ *colant me. Si autem nolueris dimittere, et*

αλλα ετι = και ετι, Hmm, III: litera H cum nostro, sed bene eum refert et ER.

3. ιδου = et ιδου, solus; nam Aet quidem nil testatur, etsi forma idem habeat.

4. εν τῳ καιρῳ εκεινῳ = —, H, Hmm plurimi, III*, CM, Aet, Arm.

αιγυπτιων.... υιων ισραηλ = transponit cum Hm 58, AH, itemque, nisi quod του ισραηλ pro των υιων ισραηλ, Hmm 15, 72: H item transponit, sed cum ER sunt tres codices Kennicott, legit vero *Israel* pro υιων ισραηλ, excepto uno codice De Rossi, qui primo legebat cum ER; Ar, quem De Rossi pro hac lectione affert, nihil testatur, cum *Israel* in hoc sensu soleat sic reddere ex usu linguae, ut passim et Abusaid facit.

ου τελ. = και ου τελ., H, Hmm, III, Ald, Compl, AH, CM, Aet, Arm.

απο παντων = ⊹ των κτηνων, Hmm, III, Ald, AH: tacet H, sed facile subintellectum supplevit etiam P.

ρητον = H idioma in Graeco servatum resolvit per *numerus*. Margine autem sine indice ubique, sed e regione est: ܡܢܝܢܐ

ܐܢܐ ܡܫܪܐ ܐܢܐ ܠܟܘܢ ܘܬܕܒܚܘܢ
ܠܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܝܠܟܘܢ ܒܡܕܒܪܐ.
ܐܠܐ ܠܐ ܠܪܘܚܩܐ ܬܪܚܩܘܢ
ܠܡܐܙܠ. ܨܠܘ ܗܟܝܠ ܡܛܠܬܝ
29 ܠܘܬ ܡܪܝܐ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܘܫܐ.
ܗܐ ܐܢܐ ܢܦܩ ܐܢܐ ܡܢ
ܠܘܬܟ ܘܐܨܠܐ ܠܘܬ ܐܠܗܐ.
ܘܬܐܙܠ ܕܒܒܐ ܡܢ
ܦܪܥܘܢ ܘܡܢ ܡܫܡܫܢܐ ܕܝܠܗ
ܘܡܢ ܥܡܐ ܕܝܠܗ ܠܡܚܪ. ܠܐ
ܬܘܣܦ ܬܘܒ ܦܪܥܘܢ ܠܡܓܘܓܘ.
ܕܠܐ ܠܡܫܪܐ ܠܥܡܐ ܠܡܕܒܚܘ
ܠܡܪܝܐ[6]܀ ܢܦܩ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܡܢ f. 30, v.
30 ܦܪܥܘܢ. ܘܨܠܝ ܠܘܬ ܐܠܗܐ.
31 ܥܒܕ ܕܝܢ [7]ܡܪܝܐ ܐܝܟ ܡܠܬܐ
ܕܐܡܪ ܡܘܫܐ܀ ܘܐܥܒܪ
ܕܒܒܐ ܡܢ ܦܪܥܘܢ ܘܡܢ
ܡܫܡܫܢܘܗܝ ܘܡܢ ܥܡܗ
ܕܝܠܗ. ܘܠܐ ܐܫܬܒܩ ܐܦ ܠܐ
32 ܚܕ. ܘܐܝܩܪ ܦܪܥܘܢ ܠܠܒܐ
ܕܝܠܗ ܘܐܦ ܒܙܒܢܐ ܗܢܐ. ܘܠܐ ܨܒܐ
ܕܢܫܪܝܘܗܝ ܠܥܡܐ܀ ܫܠܡ ܩܪܝܢܐ܀
ܦܬ ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܠܬܥܣܪ܀
ܫ.ܟ.
IX, 1 ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
ܥܘܠ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܘܬܐܡܪ
ܠܗ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ [8]ܡܪܝܐ
ܐܠܗܐ ܕܥܒܪܝܐ. ܫܪܐ ܠܥܡܐ
2 ܕܝܠܝ ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܠܚܘܢ ܠܝ. ܐܢ
ܕܝܢ ܗܘ ܕܠܐ ܨܒܐ ܐܢܬ
ܠܡܫܪܝܘ ÷ ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ: ܘܟܠܝܬ

[6] ܦܝܦܝ.
[7] ܦܝܦܝ.
[8] ܦܝܦܝ.

κυριος = —, H, Hmm, III, Ald, Compl, AH, Ambros., CM, Aet.

28. τῳ θεῳ = κυριῳ τῳ θεῳ, Hmm, III, Ald, AH, CM, Aet, Arm; item praemisso τῳ Hm 56, Compl: item H, sed cum ER unus codex H Kennicott, qui omittit ליהוה sed silet Kennicott, an ל praeponat, ut par est, voci sequenti; si enim non praeponit, ex errore omitteret illam vocem.

προς κυριον = προς κυριον ◄ sine nota praecedenti, quae obelus esse debebat cum ista, eaque tantum desint H.

29. ο δε = ιδου, H, Hmm, inter quos sunt affines 58, 72, et Hm 64 marg.; ιδε Compl; ut noster reddunt CM et Aet, si tamen in his testantur.

κυνομυια = ÷ απο φαραω, Hmm, Ald, Origen. I, 201, AH, Augustin., CM, Aet, in quo tamen ex lectionibus sequentibus omitteret codex C, Arm: item H, sed omittunt duo codd. Kennicott, probabiliter ex voce ––nti incipiente ab eadem litera.

θεραποντων σου = θεραποντων αυτου, H, Hmm, Ald, Origen. I, 201, AH, CM, Aet, in quo codex C cum ER, Arm.

λαου σου = λαου αυτου, H, Hmm, Ald, Origen. I, 201, CM, Arm; et supponunt codd. Hmm omittentes και απο του λαου σου, legentes vero αυτου antea, cum omissio ex omoeoteleuto sit explicanda; cum istis Aet, sed codex C cum ER.

κυριῳ = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

31. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

32. fine: *Explicit* (lectio Dominicae) *XII:* cf. v. 20.

IX, 1. *Lectio Dominicae XIII*, post Pascha, ut de more. Et marg. *Stichi DC*.

κυριος 2° = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

μοι λατρευσωσι = λατρευσωσι μοι, Hmm, inter quos affines, III, Ald, Arm: item H necessario, cum suffixo utatur.

2. τον λαον μου = sub obelo; omittunt Hmm 2, inter quos 72: item omittit H, sed habent duo codices Kennicott.

ܘܠܒ̈ܬܐ ܕܥܒ̈ܕܘܗܝ ܘܠܟܠܗ̇
ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܘܐܬܚܒܠܬ
ܐܪܥܐ ܡܢ ܕܒܒ ܟܠܒܝܐ.˙˙.
25 ܩܪܐ ܕܝܢ ܦܪܥܘܢ ܠܡܘܫܐ
ܘܠܐܗܪܘܢ ܟܕ ܐܡܪ. ܙܠܘ ܕܒܚܘ
ܠܐܠܗܐ ܕܝܠܟܘܢ ܒܐܪܥܐ.˙˙.
30. r. 26 /.ܠܡܗܘܐ ܗܟܢܐ.˙˙. ܛ̈ܢܦܘܬܐ

° ܐ. ܡܛܠ ܕܛܢܦܘܬܐ
ܕܡܨܪܝܢ ܡܕܒܚܝܢܢ
ܠܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܝܠܢ.
ܐܢ ܕܒܚܝܢ ܚܢܢ
ܛܢܦܘܬܐ ܕܡܨܪܝܢ
ܠܥܝ̈ܢܝܗܘܢ: ܘܠܐ
ܪܓܡܝܢ ܠܢ.˙.
ܣ. ܛܢܦ̈ܘܬܐ ܓܝܪ
ܕܡܨܪ̈ܝܐ ܕܒܚܝܢ ܠܡܪܝܐ

ܓܝܪ ܕܡܨ̈ܪܝܐ ܢܕܒܚ ܠܡܪܝܐ
ܐܠܗܐ ܕܝܠܢ. ܐܢ ܓܝܪ ܢܕܒܚ
ܛܢܦ̈ܘܬܐ ܕܡܨ̈ܪܝܐ ܩܕܡܝܗܘܢ
27 ܡܗܠܟܝܢ ܐܘܪܚܐ ܕܬܠܬܐ
ܝܘ̈ܡܝܢ ܢܐܙܠ ܒܡܕܒܪܐ. ܘܢܕܒܚ
ܠܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܝܠܢ. ܐܝܟ ܡܐ
28 ܕܐܡܪ ܠܢ.˙˙. ܘܐܡܪ ܦܪܥܘܢ.

ܐܠܗܐ ܕܝܠܢ. ܐܢ ܕܝܢ
ܕܒܚܝܢ ܠܛܢ̈ܦܘܬܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ
ܩܕܡܝܗܘܢ: ܠܐ ܪܓܡܝܢ ܠܢ.
ܬ. ܡܛܠ ܕܛܢ̈ܦܘܬܐ
ܕܡܨܪܝܢ ܢܕܒܚ ܠܡܪܝܐ
ܐܠܗܐ ܕܝܠܢ. ܘܢܕܒܚ
ܛܢ̈ܦܘܬܐ ܕܡܨܪܝܢ
ܩܕܡ ܥܝ̈ܢܝܗܘܢ:
ܘܠܐ ܪܓܡܝܢ ܠܢ.˙.

et non lapidabunt nos? Σ. *abominationes enim Aegyptiorum mactabimus Domino Deo nostro. Si autem mactaverimus abominationes Aegyptiorum ante eos, non lapidabunt nos?* Θ. *quia abominationes Aegypti sacrificabimus Domino Deo nostro. Et mactabimus abominationes Aegypti ante oculos eorum, et non lapidabunt nos?* H: *quia abominationem Aegypti* (sive *Aegyptiorum*) *sacrificabimus Domino Deo nostro: si sacrificaverimus abominationem Aegypti* (sive *Aegyptiorum*) *in oculis eorum, et non lapidabunt nos?* Omnes ergo, vix alii formam alicubi commutantes, Hebraeum dederunt; quoad *abominationes*, et *abominationem*, H sine vocali utrumque fert; legunt vero *non* pro *et non* duo codices H Kennicott. In lectione Aquilae primo coeptum scribi ܡܕܒܚܝܢ, dein non deleta parte scripta primi ܝ exaratum fuit ipsa prima manu ܡܕܒܚܝܢܢ.

υμων = ημων cum ceteris testibus et editionibus apud Hm, qui recte typographi errorem illud asserit esse in ER.

27. τῳ θεῳ = κυριῳ τῳ θεῳ, H, Hmm, III, Ald, Compl, AH, Ambros., CM, Aet, Arm. *et Aaron ad Pharaonem, et dixerunt ei quaecumque dixerat Dominus.* De lectione Samaritana nostri codicis adnotandum punctum super ܕܐܠܗܘܢ in linea quinta reprobari lineola primae manus ex atramento; putans forte amanuensis scribendum esse ܐܠܗܗ punctum in ipso scriptionis actu posuerat, quod statim addens ܘܢ reprobasset.

24. In textu *IV*, nempe plaga, ut supra vv. 6, 17, et marg. sine indice ullo inter rubros ornatus: *Plaga quinta, cynomyia.* Coislinianus (Montfaucon, Bibl. Coisl. p. 10) τεταρτη πληγη δια κυνομυιης.

κυριος = marg. IIIII: H *Jehovah.*

25. κυριῳ = —, Hmm, II, Compl, Aet: item H, sed habent Jon, P cum ullis testibus Vulg in Vercellone.

26. και ειπε μωυσης.. ου δυνατον = Haec quae lineam unam requirerent, desunt errore, ut patet, amanuensis.

τα γαρ βδελυγματα = marg. sine indice ubique: A. *quia abominationem Aegypti sacrificabimus Domino Deo nostro. Si mactaverimus abominationem Aegypti in oculis eorum*

ܒܠܡܚܪ ܕܝܢ ܬܗܘܐ ܐܬܐ ܗܕܐ[4] ܘܐܦ ܗܠܝܢ ܒܗ
[illegible][3] ܒܠܚܘܕ ܣܝܡܢ ܗܘܘ. ܒܟܬܒܐ ܕܫܡܪܝܐ

2 ※ ܘܥܠܘ ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܘܐܡܪܘ ܠܗ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܦܝܦܝ.
※ ܫܪܝ ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܠܚܘܢ ܠܝ. ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܨܒܐ ܐܢܬ ܠܡܫܪܝܘ
※ ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ. ܗܐ ܐܢܐ ܡܫܕܪ ܐܢܐ ܥܠܝܟ ܘܥܠ ܡܫܡܫܢܐ ܕܝܠܟ ܘܥܠ
※ ܥܡܐ ܕܝܠܟ ܘܥܠ ܒܬܐ ܕܝܠܟ. ܟܠܒܒ ܕܒܒܐ. ܘܢܬܡܠܘܢ ܒܬܐ ܕܡܨܪܝܐ
※ ܡܢ ܕܒܒ ܕܒܒܐ. ܘܒܐܪܥܐ ܗܝ ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܥܠܝܗ. ܘܐܬܕܡܪ ܒܝܘܡܐ
※ ܗܘ ܒܐܪܥܐ ܕܓܫܢ. ܗܝ ܕܥܡܐ ܕܝܠܝ ܐܝܬܘܗܝ ܥܠܝܗ. ܠܐ ܗܝ
※ ܕܠܐ ܢܗܘܐ ܬܡܢ ܕܒܒ ܟܠܒܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܬܕܥ ܕܐܢܐ ܦܝܦܝ ܒܡܨܥܬܗ
※ ܕܐܪܥܐ. ܘܐܬܠ ܦܘܪܫܢܐ ܒܡܨܥܬܐ ܕܥܡܐ ܕܝܠܝ ܘܒܡܨܥܬܐ ܕܥܡܐ
※ ܕܝܠܟ. ܒܠܡܚܪ ܕܝܢ ܬܗܘܐ ܐܬܐ ܗܕܐ ܝ.÷. ܘܗܠܝܢ ܒܗ ܕܫܡܪܝܐ
ܒܠܚܘܕ ܣܝܡܢ ܗܘܝ

[3] [illegible] [illegible]

[4] ܗܟܢ.

※ *terrae. Et dabo distinctionem inter populum* ※ *meum et inter populum tuum. Cras autem* ※ *erit sigmum istud 4. Etiam ista in eo* (textu) *Samaritanorum tantum posita erant.* Exceptis idiomatibus resolutis cum HS concordant, exceptis: *si autem nolueris dimittere* pro *quia si tu non dimiseris; et in terra* pro *et etiam terra; in terra* pro *terram; super quam non erit* pro *ut non sit ibi;* demum *cras autem* pro *cras.* In his vero varietatibus pendet textus nostri Samaritani a LXX, praeter locum *in terra* pro *terram*, de quo cf. supra v. 22. Repetita haec sunt, ut saepe jam fit supra, ex vv. 20-23 vix ex loci ratione initio excepto. De AH1 adnotat Hm in genere haec habere v. 26 post θεῳ ημων; quod vel errore amanuensis, vel etiam Interpretis factum, et facile errare erat, cum et in nostro codice vetustissimo sine indice saepe lectiones Samaritanae apponantur in superiori vel inferiori margine longe a loco, cui referuntur, ut hic est post v. 25 marg. inf. Jacobus Edessenus post v. 23 compendium loci in textum intulit, nulla nota apposita, quod est hujusmodi: ܘܥܠܘ ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ. ܘܐܡܪܘ ܠܗ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܡܪܝܐ. *Et ingressi sunt Moyses*

potuit, praesertim in scriptione plena aliquot codicum H apud Kennicott et textus HS, esse non puto nostrum, cum Graecus aliquis testis soleat servare lectionem Hexaplarem, sed ex libertate Interpretis, vel errore amanuensis.

. τουτο επι της γης = το σημειον τουτο, H, Hmm, AH; Aet favet in liberiori versione; praemittunt το σημειον, aliis servatis, Hmm, III, Ald, Compl, CM, Arm in varia lectione aliorum librorum. Post haec *Explicit*, lectio nempe Dominicae Hosannarum, quae incipit supra v. 5; finis enim lectionis Dominicae XII, quae incipit, v. 20, est v. 32.

Post haec marg. inf. sine ullo indice, sed huc retrahenda ex HS: ※ *Et ingressus est* ※ *Moyses et Aaron ad Pharaonem et dixe-* ※ *runt ei: Haec dicit* ΠΙΠΙ (*Jehovah*)*: di-* ※ *mitte populum meum, ut colant me. Si* ※ *autem nolueris dimittere populum meum,* ※ *ecce ego mitto super te, et super ministros* ※ *tuos, et super populum tuum, et super do-* ※ *mos tuas cynomyiam. Et implebuntur do-* ※ *mus Aegyptiorum cynomyia, et in terra* ※ *in qua sunt. Et stupenda faciam in die* ※ *illa in terra Goscian, in qua populus meus* ※ *est, super quam non erit ibi cynomyia.* ※ *Ut scias quia ego* ΠΙΠΙ (*Jehovah*) *in medio*

ܘܢܬܓܫܫܘܢ ܥܡ̈ܛܐ ܕܡܨܪ̈ܝܢ
ܡܢ ܕܗܫܐ ܡܫܟܐ. ܘܐܪܝܡܘ
22 ܗܘ ܕܐܬܓܫܘܢ ܥܡ̈ܛܐ. ܘܐܪܝܡܗ
ܡܘܫܐ ܗܘ ܐܝܕܗ ܕܝܠܗ.
ܥܠ ܗܘ ܕܚܫܟܐ ܥܒܝܐ ܐܝܬܘܗܝ

ܠܟܠܗܘܢ. ܥܠ ܗܘ ܕܠܐ ܢܗܘܐ
ܐܢܫ ܕܚܙܐ ܡܫܟܐ. ܐܚܘܗܝ
f. 29. v. ܕܢܬܠ ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ ܕܢܚܙܐ.
23 ܘܐܢܫ ܠܐ ܩܡ ܡܢ ܕܘܟܬܗ ܬܠܬܐ
ܝܘ̈ܡܝܢ ܘܒܟܠܗܘܢ ܒܢܝ ܝܣܪܝܠ.

ܫܠܡ.

adducto, ut videtur, ex eo quod Sabatier ad h. l. Exodi retulerit verba Hieronymi. Sed vereor, ne Hieronymus ex collatione Hebraei loquatur, nec enim lectionem codicum affert, ut alibi fecit; codicem vero 75 jotacismo laborare frequenti satis probabile est ex ejus notitia in Praef. ad Pent., ex iotacismo vero est tota differentia. Habetur quidem et in Monfaucon ex Drusio: Αλλος· κοινομυιαν, sed sine teste directo a Drusio affertur, qui pendere a Hieronymo videtur ex contextu.

22. την γην = *in terra*, sed non est varietas lectionis, sed liberior versio, sensu servato, ex verbo, quo redditur παραδοξασω, inducta fortasse, ut etiam in lectione Samaritanorum v. 23 infra. Simili ratione Jacobus Edessenus ex Graeco dedit: ܘܐܥܒܕ ܕܘܟܬܐ ܒܡܨܪܝܢ ܗܝ ܕܐܪܥܐ ܕܓܘܫܢ H cum LXX *terram*.

ειμι = —, Hmm, III, Compl: H ex idiomate tacet; et idiomatice exprimit P.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ο θεος = —, Hmm, Compl, Aet; H in Hm omitteret, sed ex ed. Mai collata tabula correctionum legeret κυριος ο κυριος cum Origene IV, 174; et κυριος κυριος Hm 75; utrumvis vero horum fert Arm ex defectu articuli. H ut Syrus, sed lectioni Origenis et sociorum faverent Onk, Jon et Ar, quibus imo magis adhuc accedunt Ald et apud Hm Catena Nic. legentes κυριος κυριευων pro κυριος ο θεος; etiam alii Hmm marg. vel in textu habent κυριευων, aliter in aliis legentes.

πασης = —, Hm 72, AH: H item, sed pro της γης legit εν μεσω της γης, ut Hm 58.

23. διαστολην = in plurali solus: ex H, cujus forma sine vocalibus ut pluralis haberi

εν τη ερημω = —, H, Hmm, AH, Aet, Arm.

21. υμων = σου, H, Hmm, Ald, Origen. IV, 174, AH, Augustin., CM, Aet.

κυνομυιαν = ※ την ↙ κυνομυιαν; sine notis Hm 58; Origenem falso affert Hm: H tum articulum, tum notam ordinariam accusativi את praemittit, συν ab Aquila versam alibi.

Ibid. — Α *commixtionem*. Σ. *ut LXX*. Θ. *mixturam*. Montfaucon ex Drusio Α. παμμυιαν, quod ejusdem Aquilae Ps. LXXVII, 45 noster vertit ܟܠ ܡܚܠܛܐ, reddidit vero ܡܚܠܛܐ ܟܘܠܗܘܢ παμμικτος ejusdem Ps. CIV, 31. Forte ergo in nostro excidit ܟܠ ex eo quod amanuensis videret deesse ceteris Interpretibus, nec rationem ejus Graecum textum ignorans perspiceret, quo addito ܟܠ ܡܚܠܛܐ verteretur παμμυιαν; sed etiam in Ap. Hm Aquila apud Bar Hebraeum nostri codicis lectionem supponit, quae vertitur *scarabaeum* a collatore Hm ex Lexicis nostris. Ceterum ex versionibus Aquilae et Theodotionis, quas ego etymologice reddidi, quod definita significatio vocum desideratur, confirmatur translatio vocum Syrarum ad insectorum multitudinem indicandum. H ex etymo sequuntur Aquila et Theodotio, sed definita significatio non liquet, praesertim in Syro; interpretationem selegerunt LXX et Symmachus, nisi tamen primitus in illis fuit non κυνομυιαν, sed κοινομυιαν, quod legit Hm 75, et vellet in genere de nomine loquens Hieronymus, *Epist. ad Sun. et Fret. in fin.*, in allusione ad Ps. CIV, 31, ut apparet ex lectione Aquilae, quae ibi reapse occurrit; ideoque minus recte absolute affertur ad hunc locum ab Holmes,

ܘܒܐܪ̈ܒܥܬ ܪ̈ܓܠܐ. ܘܒܟܠܗ
ܒܥܦܪܐ ܕܐܪܥܐ ܗܘܘ ܩ̈ܠܡܐ.
18 ܥܒܕܘ ܐܦ ܗܟܢܐ. ܚܪ̈ܫܐ
ܕܝܢ ܗܟܢܐ ÷ܐܦ↙ ܐ̈ܣܘܦܐ
ܒܚܪ̈ܫܐ ܕܝܠܗܘܢ: ܠܡܦܩܘ
ܩ̈ܠܡܐ ܘܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܗܘܘ.
ܘܗܘܘ ܩ̈ܠܡܐ ܒܒܢ̈ܝ ܐܢܫܐ
19 ܘܒܐܪ̈ܒܥܬ ܪ̈ܓܠܐ.܀. ܐܡܪܘ
ܗܘܘ ܐ̈ܣܘܦܐ ܠܦܪܥܘܢ
ܨܒܥܐ ܕܐܠܗܐ ܐܝܬܝܗ ÷ܗܕܐ↙ .܀.
ܘܐܬܩܫܝ ܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ ܘܠܐ f. 29. r.
ܫܡܥ ܐܢܘܢ. ܐܝܟ ※ܡܐ↙ ܕܡܠܠ

20 [6]ܡܪܝܐ.܀.܀. ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ
ܕܬܪ̈ܬܥܣܪ.܀. ܐܡܪ ܕܝܢ [7]ܡܪܝܐ
ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܩܘܡ ܒܨܦܪܐ
ܘܩܘܡ ܩܕܡ ܦܪܥܘܢ. ܗܐ ÷ܗܘ↙
ܢܦܩ ܠܘܬ ܡ̈ܝܐ. ܘܬܐܡܪ
ܠܘܬܗ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ [8]ܡܪܝܐ.
ܫܪܝ ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܗ
21 ܢܦܠܚܘܢܢܝ. ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܨܒܐ ܐܢܬ
ܠܡܫܪܝܘ ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ. ܗܐ ܐܢܐ
ܡܫܕܪ ܐܢܐ ܥܠܝܟ ܘܥܠ
ܡܫܡ̈ܫܢܐ ܕܝܠܟ ܘܥܠ ܥܡܐ ܕܝܠܟ
ܘܥܠ ܒ̈ܬܐ ܕܝܠܟ. ※ܕܒ↙ܒܐ[9] ܟܠܒܐ.

[6] ܦܝܦܝ.
[7] ܦܝܦܝ.
[8] ܦܝܦܝ.

[9] ܐ. ܠܒܒܘܬܐ.
ܗ. ܐܝܟ ܡܨܚܝܢ.
ܠ. ܣܟܘܬܐ.

αυτου την ραβδον αυτου, quae bene reddunt H *manum suam in virga sua*. Vel nostrum enim interdum per suffixum vidi reddere pronomina, praesertim si plura se excipiunt. CM, qui nostri transpositionem referret, ex simplicitate syntaxeos puto fecisse, ceteris textibus deficientibus, inter quos ejus affinibus, ut patet collata eadem ejus ratione v. 16.

σκνιφες = forte σκνιπες, ut praeter alios Hmm legunt affines 15, 58, 72 (cf. supra notam I, et sic alibi etsi non indicem): marg. autem σκνιψ *parvum reptile est habens quatuor alas, et est viride;* Hesychius σκνιψ, ζωον χλωρον τε και τετραπτερον.

και εν παντι = ܘܒܟܠܗ, super ܗ videtur fuisse punctum ܗ̇, dein abrasum.

οι σκνιφες = ⟶ εν παση γη αιγυπτου, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, AH, CM, Aet, et supponit Arm in libera versione; eadem addit II marg., sed quanam manu non indicatur.

18. και = sub obelo; in Hm deesset codici 72, Slav. Ostr. et Georg., sed initio versus affert 72 legentem και οι επαοιδοι εποιησαν ωσαυτως. H omittit, sed P habet ܐܦ ut noster.

τον σκνιφα = τους σκνιπας, Hm 59 de more non affinis, et in lectione erronea forte affinis Hm 72: item H. Sed collectivum nomen sic dedit noster, ut videtur, contra Graecum, ut aliae ex versionibus fecerunt.

19. τουτο = sub obelo: H pressius redditur omisso τουτο.

καθαπερ = *secundum* ※ *illud* ↙ *quod:* LXX reddunt ad literam H, et noster LXX; unde sit asteriscus non video, nisi in obelum mutetur ad indicandum defectum voculae *illud* in H; obelo tamen nullus locus esse poterat in Graeco.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

20. *Lectio Dominicae XII*, post Pascha, cf. I, 1.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

και ιδου = ιδου, Hmm, III, CM: H item, sed copulam praemittunt duo codices Kenn.

αυτος = sub obelo; deest Hm 106: omittit H; habet HS.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ܕܝܢ ³ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܐܡܪ
ܠܐܗܪܘܢ. ܦܫܘܛ ÷ܒܐܝܕܟ⸓
ܠܚܘܛܪܐ ܕܝܠܟ ܘܡܚܝ ܠܥܦܪܐ
ܕܐܪܥܐ. ܘܢܗܘܘܢ ܩ̈ܠܡܐ
÷ܒܟ̈ܠܗ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ ⁴ܟܠܗ.

³ ܦܫܘܛ.
⁴ . ܩܘܪܝܘܣ .
..ܠܟܠܗ.

ܘܥܒܕܘ ܗܟܢܐ ܐܝܟ ܕܦܩܕ. ܘܦܫܛ
※ܗܟܢܐ⸓ ܐܝܕܗ. ܒܗ ܒܚܘܛܪܗ ܘܡܚܐ
17 ܐܗܪܘܢ ܠܚܘܛܪܐ ܒܐܝܕܗ
ܕܝܠܗ ܘܡܚܐ ܠܥܦܪܐ ܕܐܪܥܐ. ܐܝܕܗ.
ܘܗܘܘ ⁵ܩ̈ܠܡܐ ܒܒ̈ܢܝ ܐܢܫܐ

⁵ ܩ̈ܠܡܐ ܢܡܘܣܐ
ܐܠܦܘܗܝ ܕܐܠܦ
ܠܗ ܐܒܕܢܐ ܙ̈ܥܘܪܐ.
ܘܐܠܦܘܗܝ ܡܘܢܐ.

defectiva, sed vix in nostro codice occurrunt ejus vestigia; utraque vero lectio Graeca potuit invicem ab altera effingi contextu permittente. Ceterum cum totum istud additamentum ex H tueantur soli Hexaplares testes ut sunt 15, 58, 72, Arm, forte et 128, omnia sub asterisco ponenda.

17. Initio inter textum ܡ *III*, idest *Plaga III*. Margine autem sine indice: *Plaga tertia*, male, ut ex ipso usu codicis, omisso ܩ̈ܠܡܐ σκνιφες, vel σκνιπες, ut solet scribi et in codicibus affinibus, et a nostro supra p. 120, Ps. CIV, 31 (sed Sap. XIX, 10 ΣΚΝΙΦΑΣ marg., quod vertitur in textu ܩ̈ܠܡܐ), imo et in marg. Coisliniani, qui ad VIII, 16 ascribit τριτη πληγη δια των σκνιπων (Montfaucon, Bibl. Coislin. p. 10).

τη χειρι την ραβδον = την ραβδον τη χειρι αυτου; Hm 15, AH, Arm addunt αυτου voci χειρι, sed nullus transponit, nec H. Sed collatis ex una parte AH legente τη χειρι αυτου την ραβδον αυτου, Hm 15 affini et Arm legentibus τη χειρι αυτου την ραβδον, Hmm affinibus 58, 72 legentibus τη χειρι την ραβδον αυτου, ex altera autem Syro, qui contra morem, licet lingua ferat, αυτου per suffixum et separatam formam ܕܝܠܗ reddit, puncto etiam superposito in ܐܝܕܗ, quod minimam interpunctionem indicat, licet hoc ex ejus usu non valde urgeam, paulum collapsum puto Syrum, et restituerem ܕܝܠܗ ܠܚܘܛܪܐ ܒܐܝܕܗ, quae incaute transposuisset amanuensis, et redderem, compositis codicibus Graecis Hexaplaribus, qui alter alterum αυτου omiserint, τη χειρι

16. δε κυριος = ܕܝܢ ܡܪܝܐ, tota linea et ܠ sequentis in rasura scripta sunt, sed prima manu.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

τη χειρι = ÷ τη χειρι σου ⸓, sine obelo Hmm, AH, Arm; sed σου, cum per suffixum reddatur, non per ܕܝܠܟ, quo fere noster utitur cum in Graeco est pronomen, ut verbum verbo reddat, posset ex indole linguae esse, cum desint in Graeco affiniores in hoc libro codices 15, 58, 72: H omittit cum Hm 76; sed unus H Kennicott *manum tuam cum virga tua*, et HS *manum tuam in virga tua*; quae forma mutata redduntur in LXX τη χειρι την ραβδον.

εν τε τοις ανθρωποις, και εν τοις τετραποσι, και = sub obelo, cujus tamen extensio non patet ex codice, cum metobelus desit, sed ista omnia obelo confodi apertum ex H, qui omnia omittit cum Hm 118, si recte colligo ex imperfecta collationis indicatione, et cum Compl, et sic forte Hm 108, adeo cum Compl conspirans, qui omitteret, absurde quidem, a σκνιφες inclusive ad finem commatis.

αιγυπτου = ÷ και εποιησεν ※ ουτως ⸓, sine notis Hmm 58, 72, AH, et sic, nisi quod εποιησαν, Hmm 15, 128, Arm: H *et fecerunt ita*, sed et in veteri orthographia defectiva sine vocalibus poterat legi in singulari, et sic adhuc legit unus H Kennicott, unus De Rossi primo, et P, cum omnes ejus testes communi singularis forma utantur; et contra liceret in nostro Syro legere in plurali ex vetustissima orthographia, passim

ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ ܡܢ ܦܪܥܘܢ.
ܘܩܥܐ ܡܘܫܐ ܠܘܬ [8]ܡܪܝܐ.
ܡܛܠ ܬܘܚܡܐ ܕܝܠܗ ܕܐܘܪ̈ܕܥܐ.
13 ܐܝܟ ܕܐܣܝܡ ܠܦܪܥܘܢ. ※ ܥܒܕ
ܕܝܢ [9]ܡܪܝܐ ܐܝܟܢܐ ܕܐܡܪ ܡܘܫܐ.
ܘܡܝܬܝܢ ܐܘܪ̈ܕܥܐ ܡܢ ܒ̈ܬܐ

14 ܘܟܢܫܘ ܕܝܢ ܘܟܢܫ ܚܘܡܪ̈ܬܐ. ܘܚܘܡܪ̈ܬܐ
ܐܝܟ [1]ܚܘܡܪ̈ܬܐ ܚܘܡܪ̈ܬܐ. ܘܣܪܝܬ
15 ܐܪܥܐ. ܟܕ ܚܙܐ ܕܝܢ ܦܪܥܘܢ
ܕܗܘܬ ܢܦܝܫܘܬܐ. ܐܝܩܪ ܠܒܗ
ܕܝܠܗ ܘܠܐ ܫܡܥ ܐܢܘܢ.
f. 28. v.
16 ܐܝܟܢܐ ܕܡܠܠ [2]ܡܪܝܐ. ܐܡܪ

[8] ܦܫܛܐ.
[9] ܐ. ܗ. ܠ. ܐܝܟ ܦܫܛܐ ܠܐܠܗܢ ܕܝܠܢ.

[1] ܐ. ܗ. ܚܘ̈ܡܪܐ
ܚܘ̈ܡܪܐ ܀
ܠ. ܐܝܟ ܡܟܝܠܝܢ.
[2] ܦܫܛܐ.

plurali Vulg, et Pa, PJ, PP, PL, sed PA in scriptione defectiva utrumque aeque fert. Si omnes revera contra sunt Graeci testes, vel amanuensis peccavit, contextu ferente, imo fere suadente, vel Interpres εξηλθεν, ut fere olim scribebatur, cum εξηλθον confudit, quo nil facilius in codicibus uncialibus vetustissimis.

κυριον = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

φαραω = τῳ φαραω, Hmm, VII, AH; vel sin minus, eo quod affines de more codices desunt, Graeci amphibologiam noster resolvit, ut fecisset et Arm: H cum nostro.

13. II** ascribit notam Sectionis minoris H, *VIII*, quam omisit noster, ut alibi interdum, cf. supra VII, 17: esse debebat ܚ.

κυριος = A. Σ. Θ. *sicut* ΠΙΠΙ *Deus noster;* erronee, ut patet ex contextu ipso, repetitur integra lectio versus 10, cum solum ΠΙΠΙ ascribendum esset: H *Jehovah* tantum.

14. θημωνιας = A. Σ. .... Θ. *sicut LXX*. Vocis ܚܘܡܪܐ significationem ego ignoro. Monfaucon ex cod. Basil. et Chr. Alex. A. Σ. χορους χορους, sed contra Coisl. apud eundem A. σωρους σωρους, quod semel anonyme ascribit et VIIm; sed hujus nominis stirpes noster reddere solet aliis vocibus ac fiat hic, χορος vero ܟܘܪܐ, ut Ezech. XLV, 13, 14. H bene reddunt LXX, et lectio Aquilae in Coisliniano; altera lectio Interpretum usum communiorem vocis reddit, sed absone a loco.

15. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

qui uterque in Hexaplis erant, quandoquidem ܒܥܒܪ̈ܝܐ *in Hebraeis* dicit, non ܒܥܒܪܝܐ *in Hebraeo*. Quamquam de exemplaribus Hebraeis melius puto sumendam vocem ܥܒܪ̈ܝܐ, cum in similibus formulis ܨܚܚܐ *exemplar* suppleri ex Syro more debeat, contra de textibus ܡܟܬܒܢܘ̈ܬܐ adhibeatur, et ista vox sit supplenda solum adjectivo, quod in feminino assumitur, ut patet, ne plura congeram, ex fine lectionis Samaritani textus ad XVIII, 25, et ex subscriptione libri, imo ex hac ipsa nota. Licet tamen de exemplaribus sumenda sint *in Hebraeis*, haec tamen aeque ad illum duplicem textum Hebraeis et Graecis literis exaratum trahi possunt, ut patet ex re ipsa, et usu nostri qui Num. X, 10 pro ordinaria forma indicandi textum Samaritani adhibet ܨܚܚܐ ܕܫܡܪ̈ܝܐ. Ex hac vero textuum conditione puto recensores Hexaplarium codicum, qui ex Hexaplis concinnati sunt, Eusebium nempe et Pamphilum, notam marginalem nostri codicis addidisse.

πλην = A. Σ. Θ. *sicut* ΠΙΠΙ *Deus noster:* H *sicut Jehovah Deus noster*. In codice, ut jam innui, haec nota est ante praecedentem.

κυριου = ÷ ※ του θεου ημων ↙; eadem sine notis Hm 15, AH, Arm: item H.

11. και απο των επαυλεων = —, H, Hmm, VII, Compl, CM, Aet, Arm; omissa in textu habent in margine Hmm X, 64.

12. εξηλθε = *exierunt* cum Arm: H cum ER, sed contextus utrumque fert, et in

ܡܟܝܠ ܕܐܡܪܘ. ܕܠܐ ܐܝܬ ܐܘܪܚܐ
⁷ ܠܥܒܪ ܡܢ ܡܨܪܝܐ ※ܠܟܘܢ ܕܝܠܟܘܢ.
11 ܘܢܚܬܘܢ ܐܬܝ̈ܪܬܐ ܡܢܝ ܘܡܢ
ܟܠܗ ܥܡܐ ܕܒܪܓܠܝܟ. ܘܡܢ ܡܒܬܪܟܢ
ܕܗܢܐ ܘܡܢ ܒܬܪ ܕܗܢܐ. ܒܬܪܟ
12 ܒܚܡܬܐ ܠܦܪܥܘܢ.ܗ ※ ܠܡܘܫܐ ܕܝ
ܐܠܗܐ ܕܝܠܟ.

⁷ ܐ. ܗ. ܠ. ܐܝܟ ܦܫܝܛܐ

passim in locis, qui ex textu Samaritanorum emanarunt in nostrum codicem, obeli autem ad locos ex eodem textu desumptos in Numeris, quem si recensor ipse apposuit, sententia mutata putavit reprobanda additamenta Samaritanorum, si vero posterius ex asterisco corruptus fuit, amanuenses vel posteriores recensores immutarunt. Et fortasse a recensione Jacobi Edesseni repeti posset haec commutatio, cum hic, ut indicavi supra ad VI, 9, obelo notarit additamenta Samaritani, supervacanea illi visa, ut videtur, ex Pescito et LXX; quod inde aliquam habet probabilitatem, quod asteriscus additamentis Samaritanis praeponatur in Exodi codice ante ejus recensionem scripto (cf. supra ad VI, 3), obelus in Numerorum codice, qui post eum potuit scribi ex ratione palaeographica. Quidquid sit de his, infra XXIX, 20 eadem quae hic declaratio traditur obeli Hebraeo appositi, quia eo notata deerant in textu Samaritanorum; quam quidem declarationem unice attendo hic, cum locus correctionibus indigeat. Videtur ergo in columna Hebraica, vel Hebraico-Graeca Hexaplorum Origenem, sive horum recensorem Eusebium (cf. supra ad VI, 9), etiam ad lectiones Samaritanas usum asterisci et obeli traduxisse, qui in LXXvirali textu obtinebat, ut obelo in Hebraeo textu notaret, quae hic haberet ac textus Samaritanorum omitteret, contra sub asterisco adderet, quae Samaritanus haberet et omitteret Hebraeus. Quem usum si jam ad locum de quo agimus trahamus, dicendum defuisse recensori textus Hexaplaris versus 10 et 11 in textu Samaritano, quo utebatur, probabiliter ex omoeoteleuto, ut factum est in duobus codd. H Kennicott, ideoque eum ex suo usu notasse obelo Hebraeum textum, imo duplicem fortasse Hebraeum, unum Hebraeis literis, alterum Graecis exaratum, ginalis sine indicibus apposita, post aliam notam sequentem marg. in codice: *A cruce usque ad crucem in Hebraeis* (exemplaribus?) *obeli superponuntur eis*, *quia desunt in eo* (textu) *Samaritanorum*. Sed plura animadvertenda. Primo in codice non cruces, sed asterisci apponuntur, asteriscus vero in nostro appellatur ܐܣܛܪܝܣܩܘܣ, ܟܘܟܒܐ vel fere (*Repertorium* Eichhorn, XIV, 46, 50 et passim in libris Syro-Hexaplaribus), nunquam vero quantum memini ܨܠܝܒܐ; amanuensis ergo videtur peccasse in refingendo ex cruce asteriscum, cui assuetus erat ex usu codicis; ut peccavit etiam in ponenda secunda nota initio versus 12, cum ex ratione textus et marginalis scholii post versum 11 retrahenda sit. Deinde nec H, si duos excipias codices Kennicott, nec HS cum Sam et Abus omittunt quae deesse in textu Samaritanorum dicuntur; potuerunt tamen deesse in ullis codicibus HS ex *omoeoteleuto* versuum 9 et 11, qui imo, praeter priorem partem 9 et primam vocem 11 plane concordant; quod quidem omoeoteleuton una apparet causa omissionis in codicibus duobus H Kennicott. Sed quinam erant textus, vel quaenam exemplaria Hebraica in quibus obelis ista notabantur, cum quantum hucusque liquet et usus notae ipsius Origenianus postulabat, in uno textu LXX obelus adscribebatur? Putarem ex usu obeli in textu LXX traductum eum fuisse una cum asterisco ad indicandam rationem, quae, ut inter LXX et Hebraeum, intercederet inter Hebraeum et Samaritanum textum, qui collatus in Pentateucho fuit in codicibus Hexaplaribus, ut patet ex reliquiis Graecis, ex iis codicum Syrorum Exodi et Numerorum, ex illis Deuteronomii in codice Masii (cf. supra, p. 111) et ex ipsa Exodi nostri subscriptione. Usus quidem asterisci in hac collatione offertur

ܘܥܩܝܢ ܠܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ܀
7 ܥܒܕܘ ܕܝܢ ܗܟܘ ܗܟܢܐ ܐܦ
ܐ̈ܫܘܦܐ ܒܚܪ̈ܫܐ ܕܝܠܗܘܢ.
ܘܐܣܩܘ ܠܐܘܪ̈ܕܥܐ ܥܠ
8 ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ܀ ܩܪܐ ܕܝܢ
ܦܪܥܘܢ ܠܡܘܫܐ ܘܠܐܗܪܘܢ.
ܘܐܡܪ. ܨܠܘ ܥܠܝ ³ܠܡܪܝܐ.
ܘܢܥܒܪ ܠܐܘܪ̈ܕܥܐ ܡܢܝ ܘܡܢ
ܥܡܐ ܕܝܠܝ. ܘܐܫܪܐ ܠܥܡܐ

9 ܘܢܕܒܚܘܢ ⁴ܠܡܪܝܐ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ
ܡܘܫܐ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ. ܦܩܘܕ
ܠܘܬܝ ܕܐܡܬܝ ܐܨܠܐ
ܡܛܠܬܟ ܘܡܛܠ ܡܫܡ̈ܫܢܐ ܕܝܠܟ
ܘܡܛܠ ܥܡܐ ܕܝܠܟ. ܠܡܚܒܠܘ ܠܐܘܪ̈ܕܥܐ. f. 28. r.
ܡܢܟ ÷ܘܡܢ ܥܡܐ ܕܝܠܟ ܘܡܢ
÷ܒ̈ܬܐ ܕܝܠܟܘܢ. ⁵ܒܪܡ ܒܢܗܪܐ
10 ܢܫܬܒܩܘܢ܀ ⁶※ ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ ܠܡܚܪ.
ܐܡܪ ܗܟܝܠ. ܐܝܟ ܕܐܡܪܬ.

³ ܦܝܦܝ.

⁴ ܦܝܦܝ.

⁵ ܒܗ̇ ܒܡܢܘܬܐ
ܗܘ̇ ܕܫܡܪ̈ܝܐ.
※ ܘܡܢ ܡܫܡ̈ܫܢܐ ܕܝܠܟ
※ ܘܡܢ ܥܡܐ ܕܝܠܟ.
※ ܐܡܝܢܐܝܬ ܣܐܡ.

⁶ ܡܢ ܙܒܢܐ ܠܙܒܢܐ
ܠܙܒܢܐ ܒܡܒܪܝܐ
ܠܐܘܪ̈ܕܥܐ ܣܡܡܝܢ
ܠܟܠܗܘܢ. ܡܛܠ
ܕܡܬܩܪܐ ܒܗܘܢ
ܕܡܫܪܝܐ ÷ ܦܗ

7. των αιγυπτιων = —; Hmm tres omittunt in textu, et alii duo X et 64 omissum in textu ascribunt in margine; Aet item omittit, sed habet codex C; Montfaucon vero affert ut sub obelo posita των αιγυπτιων εν ταις επαοιδιαις ex codice regio 1871, qui collatis Hexaplis et Holmes Ex. I, 5. 9. II, 8, 11, alibi, omnino idem videtur cum Hm 64, ex quo hic Hm: *margo* εν ταις επαοιδαις και εν; si reapse idem sunt, cuinam fides? H omittit ut noster, sed habet HS. Positum sub obelo omissum fuit in nostro, ut videtur.

8. και εκαλεσε = εκαλεσε δε, Hmm, VII, Ald, CM: H utrumque fert.

περι εμου = —, Hmm, Compl, AH, Arm: H omittit; fortasse ex אליהוה sine distinctione scriptis orta est lectio ER, vel ex contextu superaddita.

κυριον = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

αυτους = τον λαον, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, Origen. I, 201, AH, CM, Aet, Arm.

κυριω = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

9. και απο του λαου σου, και εκ των οικιων υμων = sub obelo; Hm 53 omittit και εκ των οικιων υμων; AH vero pro υμων legit *tui*, ex contextu fortasse: H omittit και απο του λαου σου, sed habet *et e domo tua*, unde evincitur male in nostro omnia obelo confodi; sed HS addit huic lectioni H: *et a servis tuis*, *et a populo tuo*, itemque Vulg, cujus tamen omittunt plerique testes, inter quos praestantiores fere omnes. HS excitat etiam margo nostri, in quo index, post ܕܝܠܟܘܢ υμων apponendus, male super ܒ vocis ܒܪܡ πλην scribitur; est vero margo: *Similiter et is* (textus) *Samaritanorum*, ※ *et* ※ *a ministris tuis et a populo tuo*, *continen*※ *ter ponit*; ubi male etiam ad lineam postremam asteriscus adjicitur, metobelo omisso post ܥܡܐ ܕܝܠܟ *populo tuo*, quos errores arguit et textus HS et ipsa ratio marginis. Ex textibus Samaritano et LXX apparet alterum ab altero non pendere in additamento.

10. ο δε ειπεν = Praemittitur asteriscus sine metobelo, quem subsequitur alius ante versum 12 εξηλθε; quos declarat nota mar-

ܥܠ ܢܗܪ̈ܘܬܐ ܘܥܠ ܚܪ̈ܝܬܐ.
ܘܥܠ ܐܓܡ̈ܐ. ܘܐܣܩ ܐܘܪ̈ܕܥܐ
※ ܥܠ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ ⸓[1] ܡܝܬܝܢ ܕܝܢ.

6 ܘܦܫܛ ܐܗܪܘܢ ܠܐܝܕܐ ※ ܐ ܕܝܠܗ ⸓
ܣ ܬ ܥܠ ܡ̈ܝܐ ܕܡܨܪܝܢ. ÷ ܘܐܣܩ
÷ ܠܐܘܪ̈ܕܥܐ. ܘܐܬܥܠܝ ܐܘܪ̈ܕܥܐ

[1] ※ ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܠܘܬ ܐܗܪܘܢ. ܦܫܘܛ ܐܝܕܟ ܒܚܘܛܪܐ ܕܝܠܟ. ܘܐܣܩ ※ ܠܐܘܪ̈ܕܥܐ ܥܠ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ ⸓.. ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܒܗܘ ܕܫܡܪ̈ܝܐ ܒܠܚܘܕ ܣܝܡ̈ܢ..

[2] ܡܚܘܬܐ ܕܬܪ̈ܬܝܢ ܕܥܘܪ̈ܕܥܐ

χειρα επι = χειρα ※ Γ. αυτου ⸓ Σ. Θ. επι, sine notis Hmm 15, 72, AH, Arm: item H. Hm 58 eadem sine notis, sed ραβδον pro χειρα. Noster errat, puto, in notis; ܐ Γ ex more Hexaplarium notarum indicat Aquilam, Symmachum, Theodotionem. Jam vero notae Σ. Θ. subsequuntur super επι, quod absurdum, cum ex nullo supplere deberet Origenes quod jam prostabat in LXX, nulli enim testi horum deest, solet vero ipse noster, cum lectiones Interpretum inseruntur, asterisco cum subsequente metobelo notare, qui omnino hic desunt. Retrahendae ergo notae ܣ ܬ, Σ. Θ. post ܐ Γ. super ܕܝܠܗ αυτου. Sed post hanc correctionem plane absonum ܐ Γ mutandum est in ܐ 'Ε., quocum nil facilius ut illud commutetur in Syro estranghelo, praesertim contractius super lineas scriptum, ut fit in nostro codice, in quo ego qui id ex proposito animadvertebam, interdum haerere debui, utrum ܐ an ܐ esset, non hic tamen, ubi aperte ܐ recognovi. Totus ergo locus refingatur: ܥܠ ⸓ ܕܝܠܗ ܣ ܬ ܐ ※, ※ 'Ε. Σ. Θ. αυτου ⸓ επι.

και ανηγαγε τους βατραχους = sub obelo; omittit Hm 29; sequens colon και ανεβιβασθη ο βατραχος, quod propius reddit H, deest aliis Hmm: pro utroque Graeco colo H legit *et ascendat rana*, sed sine vocali fert και ανεβιβασθη ο βατραχος, quod aeque est in nostro et in ER, in qua duae coaluerunt versiones, nisi liberius additum quod obelo reprobatur. CM omitteret quae sub obelo sunt, sed ceteris testibus Graecis deficientibus vereor ne vel ex libertate Interpretis, vel ex omoeoteleuto vocis ΧΡΟΤΡ omissum fuerit.

4 fine. *Explicit* (*Lectio Dominicae*) *XI.* Cf. VII, 14.

5. *Lectio Dominicae Hosannarum*, nempe Dominicae ante Pascha: confer Catal. Bibl. Vatic. II, 84, 112, 146, 179, 192, 203. Assemani, B. O. III, I, pp. 83, 95.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ααρων = ※ *ad* ⸓ ααρων; nullus Graecus προς praemittit: H אל praeponit, quod bene aeque reddit ER.

τῳ αδελφῳ σου = sub obelo: deest H, sed addit P. Infra nota Quinternionis ܒ *IV*.

τη χειρι = ÷ σου, Hmm, VII, Ald, Compl, Arm: item H, sed in alia vocis forma, sensu tamen contextus eodem.

βατραχους = ※ επι την γην αιγυπτου ⸓, sine notis H, ut par est, Hmm, VIIp, Ald. Arm. Item huc retrahenda ex HS textus Samaritanorum additamentum in fronte paginae positum sine indice utrobique: ※ *Et* ※ *dixit Moyses ad Aaron*: *Extende manu* ※ *tua virgam tuam, et fac ut ascendant ra-* ※ *nae super terram Aegypti* ⸓. *Et ista in eo* (textu) *Samaritanorum solum posita sunt.* Conveniunt cum HS, nisi quod iste *manum tuam in virga tua*, et *rana* collective. Desumpta haec ex hoc ipso versu, breviata et ratione loci paullum immutata. Excerpta Jacobi Edesseni hic non habeo, nec scio an is addiderit ista HS.

6. Initio inseritur ܒ *II*, ut passim infra initio narrationis singularum plagarum Aegypti, et huc retraho notam marginalem, quae sine indice ubique, ut etiam alibi in istis, apponitur post lineam secundam ܥܠ ܡ̈ܝܐ: *Plaga secunda, ranae*. Coislinianus codex (Hm X), *Bibl. Coisl.* p. 10: δευτερα πληγη δια βατραχων.

5 ܕܡܬܟܬܒܐ ܕܡܬܩܪܝܐ . ܟܕ ܐܡܪ
ܕܡܪܝܐ[9] ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܐܡܪ

※ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ÷ ܐܝܟ ܕܐܡܪ.܀
f. 27. v. ܦܘܩ ܥܡܝ ܕܢܦܠܚܘܢܢܝ

[9] ܦܘܩ.

Jacobus Edessenus infra afferendus; *in conspersiones* pro *et in conspersiones*, sed copulam praefigunt novem codices HS, Sam, Abus, et v. 28 H et HS; ante *ministros* inserit *omnes*. Praeter initium ab *Et ingressus* ad *dixerunt*, quae loci ratione paullo differunt, cetera repetita sunt ex H et HS v. 26 et seqq., vix cum ulla exigua formae varietate. De cetero cf. ad VI, 9. Jacobi Edesseni recensio sub obelo, ut supra VI, 9, VII, 18, est: ܘܥܠܘ ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܘܐܡܪܘ ܠܗ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܡܪܝܐ. ܫܪܝ ܠܥܡܝ ܕܢܦܠܚܘܢ ܠܝ. ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܨܒܐ ܐܢܬ ܠܡܫܪܝܘ. ܗܐ ܐܢܐ ܡܚܐ ܐܢܐ ܠܟܠܗܘܢ ܬܚܘܡܝܟ ܒܐܘܪ̈ܕܥܐ. ܘܢܪܚܫ ܢܗܪܐ ܐܘܪ̈ܕܥܐ. ܘܢܣܩܘܢ ܘܢܥܠܘܢ ܠܒ̈ܬܝܟ ܘܠܬ̈ܘܢܐ ܕܬܫܡܫܬܟ ܘܥܠ ܥܪܣܟ. ܘܠܒ̈ܬܐ ܕܥܒ̈ܕܝܟ ܘܕܥܡܟ. ܘܒܬܢܘܪ̈ܝܟ ܘܒܠܫ̈ܝܟ. ܘܥܠܝܟ ܘܥܠ ܥܡܟ. ܘܥܠ ܥܒ̈ܕܝܟ ܘܒܥܡܟ ܢܣܩܘܢ ܐܘܪ̈ܕܥܐ.܀÷. Marg. vero in fine: ܘܐܦ ܗܠܝܢ ܒܗܘ ܕܫܡܪܝܐ ܒܠܚܘܕܘܗܝ ܡܫܬܟܚ̈ܢ: Et initio ad vocem ܦܪܥܘܢ marg. recentiori manu ΦΑΡΑΩ. Jacobus Edessenus vix una alterave voce excepta repetit adamussim textum, quem vv. 1-4 concinnaverat ex P et LXX adhibitis sive in Graeco sive in nostro, a quo tamen ultimo videtur omnino pendere in Samaritani lectione. Quod demum inserit ܥܒ̈ܕܝܟ ܠܐ, est correctio ex elegantia vocis ܬܫܡܫܬܐ in nostra tantum versione occurrentis, quantum novi, non in P, pro θεραποντες, altera vero idem indicans ܘܥܒ̈ܕܝܟ ex superiori textu v. 4 retenta est, duplici invecta versione, ut alibi; sic supra v. 3 ܘܟܣܝܐ ܕܡܫܟܒܟ simul cum nostro et Greco et cum P, dein primo ܘܒܬܢܘܪ̈ܝܟ ܘܒܠܫ̈ܝܟ cum Graeco et nostro, postea addit ܘܒܐܘܪ̈ܒܝܟ ܘܒܡܐܪ̈ܟ, quorum prius habet P, alterum fortasse ex Graeco κλιβανοις, vel φρεασι aliorum codd. Hmm sic vertit.

και εν τοις φυραμασι σου, και εν τοις κλιβανοις σου = transponit cum H, tribus Hmm affinibus; Syro, nostro nempe in Barhebraeo apud Hm, Arm.

4. και επι τους θεραποντας σου, και επι τον λαον σου = transponit cum H, qui tamen *omnes* habet ante θεραποντας, Hmm, VII, Ald, Compl, AH, Augustin., CM, Arm, Aet, qui tamen in cod. C ut ER.

οι βατραχοι = Huc retrahenda lectio textus Samaritanorum, quae in fronte paginae est sine indice ubique, ex ipso HS, AH et Jacobi Edesseni recensione; est vero: ※ *Et* ※ *ingressus est Moyses et Aaron ad Pharaonem, et dixerunt ei: Haec dicit* ΠΙΠΙ (*Jehovah*): *dimitte populum meum, ut colant me.* ※ *Si autem nolueris dimittere, ecce ego percutio* ※ *omnes terminos tuos ranis; et eructabit flumen* ※ *ranas, et ascendentes ingredientur domos* ※ *tuas et penetralia cubilium tuorum, et super* ※ *lectos tuos, et domos ministrorum tuorum et* ※ *populi tui, et in furnos tuos, et in conspersiones tuas. Et super te et super populum tuum,* ※ *et super ministros tuos ascendent ranae* ↙ *Et ista in eo* (textu) *Samaritanorum tantum feruntur*. Horum AH2 vix initium habet illatum in textum, integrum locum Samaritani AH1 in margine, quod tamen in genere affirmat Hm, quin varietates adducat. HS totum locum nostri habet praeter aliquod idioma resolutum in nostro, et sequentes varietates: *omnem terminum tuum* pro *omnes terminos tuos*, quae ut reapse nil differunt, sic ex scriptura defectiva vel formam HS referre possunt; *domos ministr.*, pro *et domos ministr.*, sed copulam praefigunt sex codices HS, Sam, Abus, et supra (v. 28 juxta Hebraei divisionem) H et HS; *et in populum tuum* pro *et populi tui*, in Syro ex textu v. 4 et sensu faciliori corrupta, ut puto, quod si in Syro coepit corruptio, pronum erat labefactari ex ד fere eodem in forma cum ב, et sic et

VIII.1 ܠܡܪܝܐ ܗ̇ܘ. ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܪܝܐ
ܠܟܠ ܥܡܐ. ܠܟܠܗ ܠܟܠ
ܦܪܩܘܢ ܘܐܬܐܡܪ ܠܟܠܗܘܢ. ܘܗܠܝܢ
f.27.r ܐܡܪ ܡܪܝܐ. ܚܙܐ ܠܟܠܡܐ ܕܒܠܒ
2 ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܠܘܢ ܠܗ. ܠܝ ܕܝܢ
ܠܐ ܥܒܪ ܐܢܐ ܠܡܥܒܪܘ. ܗܐ
ܦܠ̈ܐ ܐܢܐ ܥܒܕ ܐܢܐ ܠܚܒܠܗܘܢ
ܐܣܩܘܪܐ ܕܡܝܐ ܒܐܘܪܚܐ.

3 ܘܢܦܠܘܢ ܠܗܘܢ ܐܘܪܚܐ.
ܘܢܦܩܘܢ ܘܢܐܬܘܢ ܠܟܘ̈ܪܐ ܕܡܝܐ
ܘܠܡ̈ܠܘܐ ܕܥܡ̈ܘܩܐ ܕܡܝܐ. ܘܗܠܝܢ
ܒܪܫܝܬܐ. ܘܟܘ̈ܪܐ ܕܥܡܝܩܐ
ܕܡܝܐ ܘܪܒܐ ܕܡܝܐ: ܘܠܦܘܩܚܐ
4 ܘܠܡ̈ܠܘܐ ܕܡܝܐ: ܘܡܪܒܝܢ ܘܗܠܝܢ ܠܡܠܘ
ܕܡܝܐ ܘܗܠܝܢ ܡܥܝ̈ܢܐ ܕܡܝܐ. ܢܦܩܢ
8 ܐܘܪܚܐ. ܡܝܐ. ܐ. ܝ. ܚ. ܢܘܢ ܐܝܢܐ

8 ※ ܘܗܠܝܢ ܡܠܘܐ ܘܐܬܐܡܪ ܠܟܠ ܦܪܩܘܢ ܘܡܠܟܐ ܠܟܠܗ. ܘܗܠܝܢ ܐܡܪ
※ ܡܪܝܐ. ܚܙܐ ܠܟܠܡܐ ܕܒܠܒ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܠܘܢ ܠܗ. ܠܝ ܕܝܢ ܠܐ ܥܒܪ ܐܢܐ
※ ܠܡܥܒܪܘ. ܗܐ ܐܢܐ ܥܒܕ ܐܢܐ ܠܚܒܠܗܘܢ ܐܣܩܘܪܐ ܕܡܝܐ ܒܐܘܪܚܐ.
※ ܘܢܦܠܘܢ ܗܘ ܠܗܘܢ ܐܘܪܚܐ. ܘܡܢ ܢܦܩܝܢ. ܢܐܬܘܢ ܠܟܘ̈ܪܐ ܕܡܝܐ ܘܠܡ̈ܠܘܐ
※ ܕܥܡ̈ܘܩܝܗ. ܘܗܠܝܢ ܒܪܫܝܬܐ ܕܡܝܐ. ܘܟܘ̈ܪܐ ܕܥܡܝܩܝܗ ܘܪܒܐ ܕܡܝܐ.
※ ܘܠܦܘܩܚܐ ܘܠܡ̈ܠܘܐ ܕܡܝܐ. ܘܡܪܒܝܢ ܘܗܠܝܢ ܠܡܠܘ ܕܡܝܐ. ܘܗܠܝܢ ܡܥܝ̈ܢܐ
※ ܕܡܝܐ. ܢܦܩܢ ܐܘܪܚܐ ܡܝܐ. ܘܗܠܝܢ ܒܗܝܢ ܕܡܫܬܡܥ ܒܠܫܢܐ ܦܠܫܬܝܐ.

VIII. 1. κυριος 1⁰ = index idem superscribitur ac in praecedenti lectioni marginali, sed nulla in margine est ad hunc indicem secundum; una ideo marginali lectione utrique indici textus satisfactum voluit amanuensis, praesertim quod lectio marginalis in codice est prope textum et in spatio quod respondet utrique ejus lineae. In H etiam hic *Jehovah*.

λεγει = in marginibus superiori et inferiori hujus paginae nonnulla scripta fuerant recentiori manu, eadem fortasse quae item recentius scripserat f. 7 r.⁰ et 8 r.⁰ (cf. supra p. 123-4), sed nil jam legere licet, cum deleta fuerint.

2. σου = omittit, ut videtur, cum Hmm tribus, inter quos 72 affinis, sed per se omnino incertum ex Syro textu: H item ex linguae indole utrumque aeque fert.

εγω τυπτω = marg. *Stichi D*.

3. επι τους οικους = εις τους οικους, Hmm, inter quos plerique affines, III, VII, Ald, Compl: H εις supponit, quod sic verterint et supra in hoc versu LXX, sed utrumque fert, legit tamen *domum*, sed *domos* HS.

non ad מימי, ut fecit Montf., qui deinde in *Lex. Graeco ad Hex.* bis idem attulit, ut utrique referret, et attulit etiam Gen. VII, 24, ubi nil simile extat; supponit vero Graecum ρειθρον Syrum ܢܗܪܐ Aquilae in Jerem. XLVI, 8. Quod vero in nostro scribitur ܪ cum duplici puncto, ut ribui videatur apponi, quo in casu verteretur *rivorum*, ex H, quem Aquila stricte sectatur, et anonymo Graeco VIIm putarem diacriticum esse punctum alterum; sin minus errorem amanuensis dicerem. Quod attinet *de aqua aqua*, et potest esse error amanuensis, quod difficilius crederem, cum sit bonus, et potest fere lectionem referre, quam habet unus codex HS in מים ממימי, et Aquila legerit in suo libro, sed ut cum illa codicis HS concordet, corrigendum esset in Aquila ܡܝܐ ܡܢ ܡܝܐ *aquam de aqua*. Lectio item Theodotionis Graeca H reddit, Syra lectionem supponit alterius codicis HS. LXX demum paullo liberiores, sed sensum bene dederunt. Ultima linea lectionis Theodotionis infra textum est et etiam sub ipsum protrahitur.

25. κυριον = marg. ΠΙΠΙ: *Jehovah*.

ܗܠܝܢ ܕܒܢܗܪܐ ܩܕܡ ܦܪܥܘܢ
ܘܩܕܡ ܡܫ̈ܡܫܢܐ ܕܝܠܗ.
ܘܗܦܟܘ ܟܠܗܘܢ ܡ̈ܝܐ. ܕܒܢܗܪܐ
·ܡܢ· ܠܕܡܐ ·ܡܢ··
f. 26. v. 21 ܘܢ̈ܘܢܐ ܕܒܢܗܪܐ ܡܝܬܘ. ܘܣܪܝ
ܢܗܪܐ. ܘܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܗܘܘ
ܡܨܪ̈ܝܐ ܠܡܫܬܐ ܡ̈ܝܐ ܡܢ
ܢܗܪܐ. ܘܐܬܬܘܗܝ ܗ̇ܘܐ
ܕܡܐ ܒܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ
22 ܥܒܕܘ ܕܝܢ ܗܟܢܐ ܐܦ
ܐܫ̈ܘܦܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ ܒܚܪ̈ܫܐ
ܕܝܠܗܘܢ. ܘܐܬܩܫܝ ܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ.
ܘܠܐ ܫܡܥ ܠܗܘܢ ܐܝܟܢܐ
23 ܕܐܡܪ [5]ܡܪܝܐ·ܡܢ· ܗܦܟ ܕܝܢ
ܦܪܥܘܢ ܥܠ ܠܒܝܬܐ ܕܝܠܗ.
ܘܠܐ ܐܣܝܡ ܗܘܐ ܕܝܠܗ ܐܦ
24 ܠܐ ܥܠ ܗܕܐ. ܚܦܪܘ ܕܝܢ
ܟܠܗܘܢ ܡܨܪ̈ܝܐ ܚܕܪ̈ܘܗܝ
ܕܢܗܪܐ. ܐܝܟܢܐ [6]ܕܠܡܫܬܐ ܡ̈ܝܐ.
ܘܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܗܘܘ ܠܡܫܬܐ
25 ܡ̈ܝܐ ܡܢ ܢܗܪܐ. ܘܐܬܡܠܝܘ ܫܒܥܐ
ܝܘ̈ܡܐ ܒܬܪ ܕܡܚܐ [7]ܡܪܝܐ

[5] ܫܡܫ.
[6] ܐ. ܡ̈ܝܐ ܠܡܫܬܐ.
ܡܛܠ ܕܠܐ ܡܫܟܚܝܢ
ܗܘܘ ܡܢ ܡ̈ܝܐ
ܡ̈ܝܐ ܕܪ̈ܕܝܐ
ܠܡܫܬܐ܀
ܗ. ܒܡ̈ܝܐ ܐܚܪ̈ܢܐ
ܕܠܡܫܬܐ. ܡܛܠ
ܕܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܗܘܘ
ܠܡܫܬܐ ܡܢ ܡ̈ܝܐ
ܕܢܗܪܐ܀
ܠ. ܡ̈ܝܐ ܠܡܫܬܐ.
ܡܛܠ ܕܠܐ ܡܫܟܚܝܢ
ܗܘܘ ܠܡܫܬܐ ܡ̈ܝܐ ܡܢ ܕܢܗܪܐ܀.
[7] ܫܡܫ.

Vercellone, qui ex LXX videntur sumsisse, *aquam*, et alter HS *aquam de aqua* pro *de aqua*. Quae Interpretum Graece dedi, habet Montfaucon, quae vero Latine, in illo sunt pro Aquila, πιειν εν του υδατος του ποταμου, pro Theodotione, εκ του υδατος του ποταμου. Cum H faciunt quae Graeca et Syriaca eadem sunt, nisi quod Symmachus liberius εις υδωρ, sed bene ad sensum. Ubi Graeca et Syriaca dissident, paullo collapsa utraque. Graeca Aquilae πιειν εκ του υδατος H reddunt, sed του ποταμου melius videtur reddere Syrum ܕܪ̈ܕܝܐ, ρειθρου, quod sine nomine Interpretis superscribit VIIm, et in Aquila reddit H יאר in hoc ipso versu, ubi item VIIm anonyme ρειθρου, ut passim in isto capite et alibi fecit, ubi in H est יאר; et puto etiam v. 19 lectionem Aquilae literae sectatoris ρειθρα trahendam ad יאריהם, saepe quae sub obelo sunt omittens, cf. ad Gen. XLVII, 4: H non habet suffixum, quod addunt unus H De Rossi primo, HS.

22. των αιγυπτιων = *Aegypti:* H utrumque aeque fert, et varie veteres dederunt; noster vero habet vel ex errore amanuensis, vel a P serius invectum, cum Paulus interpres soleat mordicus Graeco adhaerere, in quo nullus testis lectionis nostri offertur.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

24. ωστε πιειν = marg. sine indice ubique A. υδωρ του πιειν, οτι ουκ ηδυναντο *de aqua aqua rivi* (ρειθρου VIIm anonyme) *bibere.* Σ. εις υδωρ ωστε πιειν, οτι ουκ ηδυναντο πιειν εκ του υδατος του ποταμου. Θ. υδωρ εις το πιειν, οτι ουκ ηδυναντο πιειν *aquam de ea fluminis.* H: *aquam ad bibendum, quia non poterant bibere de aqua fluminis;* sed duo codices H et unus HS cum ullis testibus Vulg apud

f. 26 r ܐܡܪ ܠܐܗܪܘܢ ܣܒ ܚܘܛܪܐ
ܕܝܠܟ. ܘܦܫܘܛ ܐܝܕܟ ܥܠ
ܡ̈ܝܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܘܥܠ ܢܗܪ̈ܘܬܐ
ܕܝܠܗܘܢ. ܘܥܠ ܚܦܝܪ̈ܬܐ ܕܝܠܗܘܢ
ܘܥܠ ܐܓܡ̈ܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܘܥܠ
ܟܠ ܡ̈ܝܐ ܕܝܠܗܘܢ ܕܟܢܝܫܝܢ.

ܘܢܗܘܘܢ ܕܡܐ. ܘܢܗܘܐ[2] ܕܡܐ
ܒܟܠܗ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܘܒܩܝܣ̈ܐ
20 ܘܒܟܐܦ̈ܐ.[4][5] ܘܥܒܕܘ ܗܟܢܐ
ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ. ܐܝܟܢܐ ܕܦܩܕ
ܡܪܝܐ[3] ÷ ܠܗܘܢ ↙. ܘܟܕ ܐܪܝܡ
ܒܚܘܛܪܐ ÷ ܕܝܠܗ ↙ ܡܚܐ ܠܡ̈ܝܐ

[2] ܠ. ܗܘܐ.
ܐ. ܗ. ܢܗܘܐ.
[3] ܦܝܦܝ.

[4] [illegible]
[5] [illegible]
[illegible] ✣

ܘܐܦ Margine vero: ܠܡܫܬܝܐ ܡ̈ܝܐ ܡܢ ܢܗܪܐ.
ܗ̇ܠܝܢ ܒܗܘܢ ܕܡܨܪ̈ܝܐ ܒܠܚܘܕ ܣ̈ܝܡܢ. *norum tantum posita sunt.* Et revera textus nostri concordat ad literam cum HS, exceptis aliquo idiomate, resoluto et bene in nostro, *adierunt* pro *adiit* HS, quod vel ex contextu irrepsit in nostrum vel in Graecum, vel confusum fuit ηλθον cum ηλθεν, quo nil facilius in Greco unciali, demum *non poterunt* pro *defatigabuntur*, quod tamen bene ad sensum redditur. Quod vero est *in manu mea* ܒܐܝܕܝ ܕܡܚܐ, deest, ut patet, ܕ praemissum culpa, puto, amanuensis, quo suppleto HS respondet. Prioribus exceptis *et adierunt — dixerunt ei*, haec sunt repetitio literalis H et HS v. 16 inde a *Jehovah*, et vv. 17 et 18, excepto v. 16 *misit me* pro *misit nos*. Eadem HS quae noster habet in marg. AH1, in textu AH2, sed omissa est nota in fine in utroque. De qua re et ceteris cf. supra ad VI, 9. Hoc excerptum HS ex nostro, ut puto, vix pro lingua refictum, in textum intulit Jacobus Edessenus, obelis praefixis singulis lineis, qui tamen ullibi desunt, et sine metobelo (confer ad VI, 9); est vero hujusmodi:

19. τῳ αδελφῳ σου = —, H, Hmm, VII, AH, Aet, Arm.

εν τῃ χειρι σου = —, H, Hmm fere omnes, III, Ald, Compl, CM, Aet, Arm; VII ... τῃ χειρι σου, sed ipsa prima manus usa etiam rasura effecit και εκτεινον την χειρα σου.

επι τα ελη = παντα τα ελη; παντα non omisso επι habent Hmm 15, 58 affines: H cum ER. Utrum in nostro pro ܘܥܠ scripserit praepostere amanuensis ܘܟܠ, an ex ܘܥܠ ܟܠ oculi lapsu dederit ܘܟܠ, non potest definiri, sed ܟܠ in archetypo suo habuisse probabile est ex duobus illis codicibus Graecis.

και εγενετο = Θ. *fuit*. Α. Σ. *erit*, γενησεται, ut legunt Hmm, VIIp, CM: H et HS utrumque ferre possunt per se sumpti, quamquam Aquila et Symmachus melius reddunt. Lectio Interpretum uni verbo refertur, ut patet, nulla habita copulae ratione, quae ex contextu et H deesse non poterat, contra morem vero Theodotio ceteris anteponitur, forte quia idem habet ac LXX.

20. αυτοις κυριος = κυριος ÷ αυτοις ↙, sine notis Hmm, VII: H omittit αυτοις, sed P addit ut ER. Ad κυριος autem marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

και επαρας — marg. sine ullo indice: *Plaga prima, sanguis;* Coislinianus (Hm X) in Montfaucon, Bibl. Coisl. p. 10, πρωτη πληγη του αιματος ad VII, 17.

αυτου 1º = sub obelo; omittit Hm 72,

ܘܐܙܠܘ ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܘܐܡܪܘ
ܠܗ. ܡܪܝܐ (sic ex veteri orthographia)
ܐܠܗܐ ܕܥܒܪ̈ܝܐ ܫܕܪܢ ܠܘܬܟ ܟܕ ܐܡܪ. ܫܪܐ
ܠܥܡܝ ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܠܚܘܢ ܠܝ ܒܡܕܒܪܐ.
ܘܗܐ ܠܐ ܫܡܥܬ ܠܗܢܐ ܥܕܡܐ ܠܗܟܐ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ
ܡܪܝܐ. ܒܗܕܐ ܬܕܥ ܕܐܢܐ ܐܢܐ ܡܪܝܐ. (marg. ܝܗܘܗ)
ܗܐ ܐܢܐ ܡܚܐ ܐܢܐ ܒܚܘܛܪܐ ܕܒܐܝܕܝ ܥܠ ܡ̈ܝܐ
ܕܒܢܗܪܐ. ܘܢܬܗܦܟܘܢ ܠܕܡܐ. ܘܢܘܢ̈ܐ ܕܒܢܗܪܐ
ܢܡܘܬܘܢ. ܘܢܣܪܚ ܢܗܪܐ. ܘܠܐ ܢܫܟܚܘܢ ܡܨܪ̈ܝܐ

ܗܘ ܕܐܬܗܦܟ ܠܚܘܝܐ ܬܣܒ

16 ܘܬܐܡܪ ܕܝܢ. ܘܬܐܡܪ ܠܘܬܗ.

ܡܪܝܐ[7] ܐܠܗܐ ܕܥܒܪܝܐ ܫܕܪܢܝ

ܠܘܬܟ ܟܕ ܐܡܪ. ܫܪܝ ܠܥܡܝ

ܕܢܦܩܘܢ ܐܢܫܐ ܕܢܦܠܚܘܢ ܠܝ

ܒܡܕܒܪܐ. ܘܗܐ ܠܐ ܫܡܥܬ

17 ܥܕܡܐ [8]ܠܗܪܟܐ.-. ܗܟܢܐ ܐܡܪ

[9]ܡܪܝܐ. ܒܗܕܐ ܬܕܥ ܕܐܢܐ

ܡܪܝܐ. ܗܐ ܐܢܐ ܡܚܐ ܐܢܐ

ܒܫܒܛܐ ܕܒܐܝܕܝ ܕܝܠܝ

ܡ̈ܝܐ ܗܢܘܢ ܕܒܢܗܪܐ. ܘܢܬܗܦܟܘܢ

18 ܠܕܡܐ. ܘܢܘܢ̈ܐ ܕܒܢܗܪܐ

ܢܡܘܬܘܢ. ܘܢܣܪܐ ܢܗܪܐ. ܘܠܐ

ܢܫܟܚܘܢ ܡܨܪ̈ܝܐ ܠܡܫܬܐ

ܡ̈ܝܐ ܡܢ ܢܗܪܐ.-.-.-.

19 [1]ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.

[7] ܦܝܦܝ.

[8] ܠܗܕܐ ܫܥܬܐ.

[9] ܦܝܦܝ.

[1] ※ ܘܐܬܘ ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܘܐܡܪܘ ܠܗ. ܦܝܦܝ ܐܠܗܐ
※ ܕܥܒܪܝܐ ܫܕܪ ܠܢ ܠܘܬܟ ܟܕ ܐܡܪ. ܫܪܝ ܠܥܡܝ. ܐܢܫܐ ܕܢܦܠܚܘܢ
※ ܠܝ ܒܡܕܒܪܐ. ܘܗܐ ܠܐ ܫܡܥܬ ܥܕܡܐ ܠܗܪܟܐ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܦܝܦܝ.
※ ܒܗܕܐ ܬܕܥ ܕܐܢܐ ܗܘ ܦܝܦܝ. ܗܐ ܐܢܐ ܡܚܐ ܐܢܐ ܒܫܒܛܐ
※ ܕܐܝܬ ܒܐܝܕܝ ܠܡ̈ܝܐ ܕܒܢܗܪܐ. ܘܢܬܗܦܟܘܢ ܠܕܡܐ. ܘܢܘܢ̈ܐ
※ ܕܒܢܗܪܐ ܢܡܘܬܘܢ. ܘܢܣܪܐ ܢܗܪܐ. ܘܠܐ ܢܫܟܚܘܢ ܡܨܪ̈ܝܐ
※ ܠܡܫܬܐ ܡ̈ܝܐ ܡܢ ܢܗܪܐ.. ܗܟܢܐ ܒܗܘܢ ܕܡܪܝܐ ܒܡܚܘܬ ܦܝܦܝ.:.

17. Ex nota Z codicis II** apponi debebat) in marg., Sectio nempe VII minor, ut factum I, 21, II, 11, etc.

κυριος 1° = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah:* Jacobus Edessenus apponit ܝܗܘܗ altero κυριος, cf. ad VI, 3.

18. απο του ποταμου = Post haec in marg. index lectionis marginalis, quae spatii defectu in codice remissa est ad pag. sequentem in fronte; est vero: ※ *Et adierunt Moyses* ※ *et Aaron Pharaonem et dixerunt ei:* ΠΙΠΙ ※ *(Jehovah) Deus Hebraeorum misit nos ad* ※ *te dicens: Dimitte populum meum, ut colant* ※ *me in deserto. Et ecce non audisti usque* ※ *adhuc*, (proprie εως τουτου, ut v. 16). ※ *Haec dicit* ΠΙΠΙ (*Jehovah*)*: In hoc scies* ※ *quod ego sim* ΠΙΠΙ (*Jehovah*)*: Ecce ego* ※ *percutio virga* (quae est) *in manu mea* ※ *aquas quae* (sunt) *in flumine, et mutabuntur in sanguinem, et pisces qui* (sunt) ※ *in flumine, morientur, et putescet flumen,* ※ *neque poterunt Aegyptii bibere aquas de* ※ *flumine* ↲. *Hc* ...*rita*-fert, nisi, ut fecit interdum, (cf. ad Genesim IV, 21), sumsit a P, in imperativo legente, nec male ex H.

16. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

λατρευση = λατρευσωσιν, Hmm, VII, Ald, Compl, CM, Aet, Arm: H ex punctis Masorethicis cum nostro, sed sine his magis cum ER, ut etiam dederunt P, Vulg, et Sam cum Abus ex HS; verum ex subjecto *populus* idem omnes lectiones sunt.

τουτου = marg. circumducta linea rubra: *ad hanc horam;* scholion philologicum ad ܠܗܪܟܐ; ܗܪܟܐ vertit serviliter ex usu Syro Graecum neutrum τουτο, sed parum Syriaca phrasis inde hic oritur, et melius Graeca ista εως τουτου pro ܥܕܡܐ ܠܗܪܟܐ verterentur ܥܕܡܐ ܠܗܫܐ; ideo obscuram fortasse Syro visam formam scholio declaravit. Scholion enim esse, non variantem lectionem demonstrat praeter indolem loci linea rubra, quae circumcingit, ut saepe fit in Syris codicibus pro scholiis, et in hoc nostro, XVI, 22, XX, 24, XXII, 9, et alibi.

10 ܥܠ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ ܩܕܡ
ܦܪܥܘܢ܂ ܘܥܒܕܘ ܗܟܢܐ ܐܝܟܢܐ
ܕܦܩܕ ܐܢܘܢ [5]ܡܪܝܐ ܀ ܘܪܡܐ
ܐܗܪܘܢ ܠܚܘܛܪܐ ܕܝܠܗ ܩܕܡ
ܦܪܥܘܢ ܘܩܕܡ ܡܫܡܫܢܐ ܕܝܠܗ܂
11 ܘܗܘܐ ܬܢܝܢܐ܂ ܩܪܐ ܕܝܢ ܦܪܥܘܢ
ܠܚܟܝܡܐ ܘܠܡܚܪܫܐ܂ ܘܥܒܕܘ
ܐܦ ܐܫܦܐ ܕܡܨܪܝܐ ܒܚܪܫܐ
ܕܝܠܗܘܢ ܗܘ ܗܟܢܐ܂܀܀܀
12 ܘܪܡܘ ܟܠ ܚܕ ܠܚܘܛܪܐ ܕܝܠܗ
ܘܗܘܘ ܬܢܝܢܐ܂ ܘܒܠܥ ܚܘܛܪܗ
ܕܐܗܪܘܢ ܠܚܘܛܪܐ ܕܝܠܗܘܢ܂܀
13 ܘܐܬܚܝܠ ܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ܂ ܘܠܐ
ܫܡܥ ܐܢܘܢ ܐܝܟܢܐ ܕܡܠܠ
14 [6]ܡܪܝܐ܂܀ ܫ. ܝܐ. ܩܪܝܢܐ ܕܚܕ
ܒܫܒܐ ܕܒܬܪ ܦܨܚܐ܂܀ ܐܡܪ ܕܝܢ
ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ܂ ܐܬܝܩܪ
ܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ ܕܠܐ ܢܫܪܐ ܠܥܡܗ܂ *f. 25. v.*
15 ܐܙܠ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܒܨܦܪܐ܂ ܗܐ
ܗܘ ÷ ܢܦܩ ܓܝܪ ܠܡܝܐ܂ ܘܬܗܘܐ
ܦܓܥ ܐܢܬ ܒܗ ܥܠ
ܣܦܬܗ ܕܢܗܪܐ܂ ܘܠܚܘܛܪܐ

[5] ܦܫܝܛ.

[6] ܦܫܝܛ.

13. ενετειλατο αυτοις == ελαλησεν, Hmm, VII, Origenes apud Hm, CM, Aet, Arm: ελαλησεν αυτοις, Hmm, III, Ald, Compl, et AH, qui, si recte in Hm siletur de αυτοις omisso, hoc liberius addidisset: cum Syro est H, quod tamen *praeceperat* vertit Vulg, de qua versione et duobus testibus cum nostro legentibus cf. Vercellone.

χυριος == marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

Ibid. *Explicit* (*Lectio Dominicae*) *X*, cf. VI, 29.

14. *Lectio Dominicae XI*, post Pascha, cf. I, 1.

15. αυτος ⩦ αυτος ⸓; deest nota metobelum praecedens, nisi quod initio lineae praecedentis dubia valde vestigia obeli ÷ videbar mihi deprehendere, qui tamen, si reapse erat, deletus fuit et recte, quia habet H, quae in ea linea sunt: cum αυτος desit H, obelus ante αυτος ponendus, quam vocem omittunt Hmm duo, inter quos affinis 72, qui passim quae sub obelo sunt omittit, cf. ad Gen. XLVII, 4; cum LXX est HS, licet illi liberius addere potuerint. In codice ⸓ est super o ante punctum.

εσῃ == στησῃ, H, Hmm, III, VII, Compl, Philo plus semel apud Hm, CM, Aet; et sic in suo Graeco legit Arm, licet vertat in imperativo, quod uno puncto a futuro differt nuensis oscitantia initio lineae resumptae, ubi ex usu Hexaplarium codicum Graecorum et Syrorum apponi debebat; satis tamen quo pertingat vis obeli initio lectionis appositi, ostendit metobelus.

10. και των θεραποντων αυτου == —, H, Hmm, VII, CM, Aet, Arm.

χυριος == marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

ραβδον == ÷ αυτου, H, Hmm, VII, Ald, Augustin.

11. αιγυπτου == —, H, Hmm, VII, in quo addit VIIp post φαρμακους, Compl, AH, CM, Aet; Origenes I, 478 liberius affert locum, ut testetur, ac infidus est Hm in eo adducendo.

12. ερριψαν == ερριψεν, Hmm, III, CM, Arm; sed in nostro ex contextu esse potest, cum affiniores codices, saltem ex Hm silentio, omnes desint; quod etiam de Arm dici potest: H in plurali, sed ex scriptura defectiva, olim ex analogia aliarum linguarum Semiticarum latius obtinente, et in singulari poterat sumi, scriptus sine vocalibus.

αυτων == αυτου, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, CM.

η ααρων == ααρων cum Hmm, inter quos sunt et plures affines, Ald, Compl; sed fortasse suffixo vocis praecedentis reddit noster voculam η: H utrumque fert.

¹ܕܐܢܐ ²ܡܪܝܐ. ܕܦܫܛ ܐܢܐ
ܠܐܝܕܝ ܕܝܠܝ ܥܠ ܡܨܪܝܢ. ܘܐܦܩ
ܠܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ ܡܢ ܡܨܥܬܐ
6 ܥܒܕ ܗ̣ܘ̣ ܕܝܢ ܡܘܫܐ
ܘܐܗܪܘܢ. ܐܝܟܢܐ ܕܦܩܕ
³ܡܪܝܐ ܠܗܘܢ. ܗܟܢܐ ܥܒܕܘ ܗ̣ܘ̣
7 ܡܘܫܐ ܕܝܢ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܒܪ
ܬܡܢܝܢ ܫ̈ܢܝܐ. ܘܐܗܪܘܢ
ܕܝܢ ※ܐ̄ ܒܪܐ ܕܬܡܢܝܢ ܗܘܐ
ܘܬܠܬ ܫ̈ܢܝܐ. ܟܕ ܡܠܠܘ ܠܘܬ
8 ܦܪܥܘܢ. ܘܐܡܪ ܡܪܝܐ ܠܘܬ
ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ. ܟܕ ܐܡܪ.
9 ܘܐܢ ܗܘ ܕܢܡܠܠ ܥܡܟܘܢ
ܦܪܥܘܢ ܟܕ ܐܡܪ: ܗܒܘ ܠܢ
f. 25. r. ⁴ܐܬܐ. ܐܘ ܬܐܡܪ ܠܐܗܪܘܢ
÷ܐܚܘܟ ܕܢܣܒ. ܣܒ ܚܘܛܪܐ ܕܝܠܟ
ܘܫܕܝܗ̇. ܩܕܡ ܦܪܥܘܢ ÷ ܘܩܕܡ
ܡܫܡ̈ܫܢܐ ܕܦܪܥܘܢ ܘܬܗܘܐ ܠܬܢܝܢܐ.

¹ ܐܝܠ
² ܦܝܦܝ.
³ ܦܝܦܝ.
⁴ ܐ. ܘ.
ܠܬܕܡܘܪܬܐ.

εγω = marg. *Il*, *Deus;* patet referendum esse ad vocem sequentem ܡܪܝܐ κυριος; non vero puto reddere additamentum ο θεος codicis Hm 130, quia tunc ex suo more passim obvio dedisset ܐܠܗܐ, sed scholion judico vocis ܡܪܝܐ, et Syriacae quidem originis ex voce ipsa, qua fere τὸ θεος indicare voluerit esse intelligendum in ܡܪܝܐ κυριος, quod quidem vox ܡܪܝܐ ex usu jam satis innuebat.

ειμι = —, Hmm, VII: H ex idiomate tacet.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

6. αυτοις κυριος = κυριος αυτοις, H, Hmm, VII. Ad κυριος autem marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

7. ο αδελφος αυτου = —, H, Hmm, VII, Ald, Compl, AH, CM, Aet, Arm.

ετων = praemittit ※ A. *filius* ܕ, sine notis Arm; licet sic ex idiomate noster possit vertere, tamen tum Arm, Hexaplaris in genere, tum notae evincunt sic ex Graeco reddere: item H ex idiomate.

ετων, ογδοηκοντατριων = ογδοηκοντα και τριων ων ετων cum Hmm 15 et 58 affinibus, qua de causa praesertim sic legisse censerem nostrum, sed vel alias aliorum testium, ac ipsius ER lectiones aeque redderet noster, praesertim quod potuit vertere ex codicibus, in quibus numeri per literas, non per voces scripti essent, ut passim fit in Hexaplari Saraviano, cf. ad Gen. V, 3: H ex linguae usu idem re ac varii testes LXX, sed differt forma ab omnibus.

ελαλησεν = ελαλησαν, H, forma tamen usus diversa, Hmm, III, Ald, Compl, AH, Arm, Aet.

9. σημειον = A. ς. *miraculum:* de H cf. notam seq.

· η τερας = —, AH; sub obelo positum, cum ceteri testes LXX legant, omisit noster fortasse: H pro σημειον η τερας solum מופת, quod τερας reddere solent LXX, et sic Aquila et VI versio hic; sed cum LXX HS; unus codex H Kenn. ***signum miraculum*** (sic), sed paullum collapsus est ille liber in hoc loco.

τῳ αδελφῳ σου = sub obelo: omittit H.

ραβδον = ✝ σου, Hmm, VIIp, AH: item H, sed omittit Ven, errore fortasse amanuensis, cum adeo is adhaereat textui H.

ριψον = ✝ αυτην, Hmm, III, VII, Ald, Compl, AH, Augustin., CM, Arm: H omittit.

επι την γην = —, H, Hmm, VII, Compl, Augustin., CM, Aet. Mire AH et Arm *in fluvium;* anne est lectio marginalis Hexaplarium codicum in textum invecta, quam noster amanuensis omiserit?

και εναντιον των θεραποντων αυτου = sub obelo: deest H. In nostro ο'

28 ܗܘ ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ܂ ܒܗ̇

ܝܘܡܐ ܕܡܠܠ [4]ܡܪܝܐ ܠܡܘܫܐ f. 24. r.

29 ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ ·܀· ܩܪܝܢܐ

ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܥܣܪܐ܀ ܘܡܠܠ

[5]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ ܟܕ ܐܡܪ܂

ܐܢܐ [6]ܡܪܝܐ܂ ܡܠܠ ܠܘܬ

ܦܪܥܘܢ ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ܂ ܟܠܗܝܢ

ܗܠܝܢ ܕܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܘܬܟ ·܀·

30 ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܩܕܡ [7]ܡܪܝܐ܂

ܗܐ ܐܢܐ ܚܓܝܪ ܡܠܐ ܘܐܝܟܢܐ

VII. 1. ܢܫܡܥܢܝ ܦܪܥܘܢ ·܀·܀· ܘܐܡܪ

[8]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ܂ ܗܐ

ܝܗܒܬܟ ܐܠܗܐ ܠܦܪܥܘܢ܂ ܘܐܗܪܘܢ

ܐܚܘܟ ܢܗܘܐ ܢܒܝܐ ܕܝܠܟ܂

[4] ܦܝܦܝ܂

[5] ܦܝܦܝ܂

[6] ܦܝܦܝ܂

2 ܐܢܬ ܕܝܢ ܬܡܠܠ ܟܠܗܝܢ ܗܠܝܢ

ܕܡܦܩܕ ܐܢܐ ܠܟ܂ ܐܗܪܘܢ ܕܝܢ

ܐܚܐ ܕܝܠܟ܂ ܢܡܠܠ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ܂

ܐܝܟܢܐ ܕܢܫܕܪ ܠܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ

3 ܡܢ ܐܪܥܐ [9]ܕܝܠܗ ·܀· ܐܢܐ ܕܝܢ

ܐܩܫܐ ܠܠܒܗ ܕܦܪܥܘܢ܂ ܘܐܣܓܐ

ܠܐܬ̈ܘܬܐ ܕܝܠܝ ܘܠܬܕܡܪ̈ܬܐ

f. 24. r. ※ܕܝܠܝ↙ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ܂ ܘܠܐ

4 ܢܫܡܥܘܢ ܦܪܥܘܢ܂ ܘܐܪܡܐ

ܐܝܕܐ ܕܝܠܝ ܥܠ ܡܨܪܝܢ܂ ܘܐܦܩ

ܠܗ ܚܝܠܐ ܕܝܠܝ ܠܥܡܐ

ܕܝܠܝ ܠܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ ܡܢ

ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ܂ ܥܡ ܬܒܥܬܐ

5 ܪܒܬܐ܂ ܘܢܕܥܘܢ ÷ ܟܠܗܘܢ↙ ܡܨܪ̈ܝܐ܂

[7] ܦܝܦܝ܂

[8] ܦܝܦܝ܂

[9] ܕܡܨܪܝܢ܂

Targum codicis De Rossi 419, Pa, PJ, PP, PL, Ar impressus in Polyg. Lond., Ar. Maur. apud De Rossi, Ven. Ex ipso contextu autem interpungit post haec, quae praecedentibus conjungit, ut postulat ipse contextus H et concordantium nostro testium LXX in lectione ωστε εξαγαγειν, et sic distinguunt VII, qui lineam post haec resumit, lineola apposita et initiali litera adhibita, Ald, Compl.

αaρων και μωυσης = μωυσης και ααρων, Hmm, VII, Compl, AH, CM, Aet, Arm: item H, excepto uno codice Kenn.

28. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

29. *Lectio Dominicae decimae*, post Pascha, cf. I, 1.

κυριος bis = marg. bis ΠΙΠΙ: H *Jehovah* bis.

30. κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ειμι = —, Hm 75, qui fortasse ut noster sub obelo positum omisit, ut alibi factum, cf. et Gen. XLVII, 4: H omittit ex idiomate.

VII, 1. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

λεγων = —, H, Hmm, VII, AH, CM, Arm.

δεδωκα σε = super literas ܣܟ tria puncta apparent fere obliterata, sed fuerant saltem duo maculae ex impressione notae rubrae interpunctionis majoris post v. 25, cap. VI, quae e regione est in codice. In maculatum obliteratione dubium factum et punctum diacriticum, si aderat superius scriptum.

2. αυτῳ = —, H, Hmm, VII, AH, CM; Aet omittit in FH, habet in CG.

σοι εντελλομαι = εντελλομαι σοι, H, necessario cum utatur suffixo, Hmm, inter quos sunt omnes affines, VII, Ald.

αυτου = marg. αιγυπτου, cum Hmm: H cum textu nostri et ER.

3. τερατα = ⸭ ※ 'E. μου ↙; sine notis Hmm, III, qui tamen omittit praecedens post σημεια, VIIm, Compl, AH, Augustin., CM: item H.

5. παντες = sub obelo; omittunt H, Hmm tres, Lucianei ut puto, Compl, Arm.

f.23.v. 23 ܢܣܒ ܕܝܢ ܐܗܪܘܢ ܠܐܠܝܫܒܥ
ܒܪܬܗ ¹ܕܥܡܝܢܕܒ ܚܬܗ
ܕܢܚܫܘܢ ܠܗ ܐܢܬܬܐ. ܘܝܠܕܬ
ܠܗ ܠܢܕܒ ܘܠܐܒܝܗܘܕ. ܘܠܐܠܥܙܪ
24 ܘܠܐܝܬܡܪ.܀ ܒܢܘܗܝ ܕܝܢ
ܕܩܘܪܚ. ܐܣܝܪ ܘܐܠܩܢܐ
ܘܐܒܝܐܣܦ.܀ ܗܠܝܢ ²ܫܪ̈ܒܬܗ
25 ܕܩܘܪܚ. ܘܐܠܥܙܪ ܗܘ ܕܐܗܪܘܢ.
ܢܣܒ ܡܢ ܒܢ̈ܬܗ ܕܦܘܛܝܐܝܠ
ܠܗ ܐܢܬܬܐ. ܘܝܠܕܬ ܠܗ

¹ ܐ. ܗ. ܒܗ ܒܕܘܟܬܐ
ܕܥܡܝܢܕܒ
2. ܥܡܝܕܕܒ..

ܠܦܘܛܝܐܝܠ.܀ ܗܠܝܢ ܪ̈ܫܐ ܕܐܒܗ̈ܬܐ
ܕܠܘ̈ܝܐ ܐܝܟ ³ܫܪ̈ܒܬܗܘܢ.܀
26 ܗܢܘ ܗܘ ܐܗܪܘܢ ܘܡܘܫܐ.
ܗܠܝܢ ܕܐܡܪ ܐܠܗܐ ܠܗܘܢ.
ܠܡܦܩܘ ܠܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ
ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܥܡ ܚܝܠܐ
27 ܕܝܠܗܘܢ.܀ ܗܠܝܢ ܐܢܘܢ
ܗܢܘܢ ܕܡܡܠܠܝܢ ܗܘܘ ܠܦܪܥܘܢ
ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܐܝܟ ܕܢܦܩܘܢ
ܠܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ ܡܢ ܡܨܪܝܢ.

² ܫܪ̈ܒܬܐ.
³ ܫܪ̈ܒܬܐ.

attendas; sic eandem vocem reddidit Gen. V, 1, VI, 10, XXXVI, 44: H *familiae*.

25. αι αρχαι = sensum potius quam literam sectatus vertit *principes*, ut fecerunt etiam CM et Arm; vereor tamen ne ܪ̈ܫܢܐ male pro ܪ̈ܫܐ scripserit amanuensis, cum noster αρχαι in hoc sensu reddat per ܪ̈ܫܐ Mich. III, 1: H utrumque fert.

πατριας = πατριων, Hm 59, VII (sed VIIp πατριας), CM; sed cum nullus ex his affinis nostro sit, fortasse ex plurali passim occurrente in hoc capite in eodem usu amanuensis puncta *ribui* apposuit, unde tota est diversitas: H אבות *patrum*, quod LXX passim vertunt ut hic in Num., Paralip., alibi, sive in singulari, sive in plurali.

γενεσεις = marg. ut v. 24, not. 2.

26. αυτοις ο θεος = ο θεος αυτοις, Hmm, III, Ald: H *Jehovah* (κυριος in LXX) *eis*.

27. προς φαραω βασιλεα = φαραω βασιλει, Hmm, VII: H utrumque fert.

και εξηγαγον = ωστε εξαγαγειν, H, Hmm, VII, Ald, Compl, AH, Aet, Arm.

εκ γης αιγυπτου = εξ αιγυπτου, Hmm, III, VII, Ald, Compl, AH, Arm: item H cum Onk, Jonat, PA, Vulg, ms. Ar in VI Polygl. Lond., Pers; sed cum ER sunt ulli codices Kennicott et De Rossi, HS, Sam, Abus,

23. αμειναδαβ = Α. Σ. *item* αμειναδαβ. Θ. ʿ*Emidadab*, sive ʿ*Anmidadab*, nec enim satis distinguere licet utrum legat ܥܡܝܕܕܒ, an ܥܢܡܝܕܕܒ, quamquam ex forma hoc probabilius putarem, a Syro tamen amanuensi corruptum, cum et Graecis et Paulo difficile fuisset interserere N ܢ, sed bene ʿΕμ... (ע ʿΕ, ʿΕ in LXX) potuerit Paulus reddere per ...ܥܡ, ut distinctionem ab Αμ... indicaret; nec vero Theodotion potuisset adeo corrumpere H ʿ*Amminadab*, nisi volueris ipsum dedisse ΑΜΜΙΔΑΔΑΒ, et primum Μ dein confuderint cum Ν Graeci vel Paulus, quo nil facilius in Graeco unciali. Nam quoad ...ΔΑΔΑΒ pro ...ΝΑΔΑΒ, cum non facile in Graeco et Syro confundi possint Δ et ܕ cum Ν ܢ, bene vero in Hebraeo נ et ד, Theodotionem putarem inde errasse.

24. αβιασαρ = αβιασαφ, H, Hmm, VII, Origen. III, 616, CM, Aet, et supponit Arm: a Graecis vero habet noster, cum PA, PJ, PP cum 2 codicibus Usserii in VI Tomo, PL legant ܐܒܝܐܣܦ, Pa ܐܒܝܣܦ, ut forte etiam affinis huic codex Pocockii in VI PP, ex quo affertur lectio ܐܒܝܣܦ, ex facili errore inter ܦ et ܒ.

αι γενεσεις = marg. alia, ut videtur, ejusdem vocis versio, et literalior, si etymon

ܒܘܟܪܗ ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܚܢܘܟ
ܘܦܠܘ. ܚܨܪܘܢ ܘܟܪܡܝ. ܗܠܝܢ
ܐܢܘܢ ܫܪ̈ܒܬܐ ܕܪܘܒܝܢ
15 ܕܪܘܒܝܠ. ܘܒ̈ܢܘܗܝ ܕܫܡܥܘܢ.
ܝܡܘܐܝܠ ܘܝܡܝܢ. ܘܐܘܗܕ
ܘܝܟܝܢ ܘܨܚܪ. ܘܫܐܘܠ ܗܘ ܕܡܢ
ܦܘܢܝܩܝܬܐ[a]. ܗܠܝܢ ܫܪ̈ܒܬܐ
÷ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܫܡܥܘܢ. ܘܗܠܝܢ
16 ܫܡ̈ܗܐ ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܠܘܝ ܐܝܟ
ܐܝܠܕܘܬܐ ܕܫܪ̈ܒܬܗܘܢ. ܓܪܫܘܢ f. 23. r.
ܩܗܬ ܘܡܪܪܝ. ܘܫ̈ܢܝܐ
ܕܚܝ̈ܘܗܝ ܕܠܘܝ. ܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ
ܘܫܒܥ ※ܫ̈ܢܝܐ. ܘܗܠܝܢ ܒ̈ܢܘܗܝ a
17 ܕܓܪܫܘܢ. ܠܒܢܝ ܘܫܡܥܝ ܒ̈ܬܐ
18 ܕܫܪ̈ܒܬܗܘܢ. ܘܒ̈ܢܘܗܝ

[a] ܣ. ܒܫܒܥܬܐ.
[b] ܘܗܠܝܢ ܢܝ. ܒܗ̇

ܕܩܗܬ. ܥܡܪܡ ܘܝܨܗܪ. ܘܚܒܪܘܢ
ܘܥܘܙܐܝܠ. ܘܫ̈ܢܝܐ ܕܚܝ̈ܘܗܝ
ܕܩܗܬ. ܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ ܘܬܠܬ
19 ܫ̈ܢܝܐ. ܘܒ̈ܢܘܗܝ ܕܡܪܪܝ. ܡܚܠܝ
ܘܡܘܫܝ. ܗܠܝܢ ܒ̈ܬܐ ܕܫܪ̈ܒܬܐ
ܕܠܘܝ. ܐܝܟ ܐܝܠܕܘܬܐ ܕܓܢ̈ܣܐ
ܦܬ̈ ÷ ܬ ܕܒ̈ܢܘܗܝ. ܘܢܣܒ ܥܡܪܡ ܠܝܘܟܒܕ
ܒܪܬܗ ܕܐܚܘܗܝ ܕܐܒܘܗܝ ܕܝܠܗ
ܠܗ ܠܐܢܬܬܐ. ܘܝܠܕܬ ܠܗ.
ܠܐܗܪܘܢ ܘܠܡܘܫܐ ÷ܘܠܡܪܝܡ
÷ܚܬܗܘܢ ܕܝܠܗܘܢ. ܫ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܕܚܝ̈ܘܗܝ
ܕܥܡܪܡ. ܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ ܘܫܒܥ
21 ܫ̈ܢܝܐ. ܘܒ̈ܢܘܗܝ ܕܝܨܗܪ. ܩܘܪܚ
22 ܘܢܦܓ ܘܙܟܪܝ. ܘܒ̈ܢܘܗܝ ܕܥܘܙܐܝܠ.
ܡܝܫܐܝܠ ܘܐܠܝܨܦܢ ܘܣܬܪܝ[b].

ܒܝܕܥܬܐ .
ܣܬܪܝ ÷

post *Moysen* addunt *et Mariam* codex Kenn. 686 in *Diss. Gen.* ad calc. T. II, p. 119, § 171, Pa, PJ, PP, nulla allata varietate in VI Tomo, PL, ponit vero ante *et Moysen* PA; itemque post *Moysen* addunt *et Mariam* multi testes Vulg apud Vercellone, ubi imo codex B additamento illi textus superaddit marg. *sororem eorum*, verum omittunt omnia cum H plures testes et ipse Amiatinus; sed cf. Vercellone, et auctores ab eo allatos; HS demum addit eadem quae LXX.

δυο = επτα, Hmm, VII, Ald, Compl, AH, CM, Aet, Arm; Augustinus ait Ambram vixisse *centum triginta septem annos*: item H, sed *sex* HS, quocum facit III cum aliis Hmm.

22. σεγρει = noster *Sathri* cum P, a qua fluxit ex ejus more et ex orthographia, et cum H, quem cum aliqua varietate et plures testes LXX referunt. Marg. vero οι Γ: *item Sathri*.

nominum propriorum scriptionem, ut etiam in Genesi factum IV, V, XXXVI, XLVI; easdem sequar quas ibi leges in collatione; cf. not. ad Gen. IV, 18, XXXVI, 2.

15. φοινισσης = Γ. χαναναιας, quod in textum recepit pro φοινισσης Hm 15: item H; de LXX cf. Drusium in *Critici Sacri*.

των υιων = sub obelo: deest H.

16. τριακονταεπτα = ÷ ※ ετη ↙; sine asterisco Hmm, Compl, Arm: item H, sed in singulari ex idiomate.

17. Marg. ܣ cum II**, scilicet Sectio VI minor.

18. χεβρων = και χεβρων, Hmm, Compl, AH, Arm: item H, sed omittit copulam HS.

τρια = in codice ܘܬܠܬ, sed punctum reprobatur lineola, primae manus ex atramento.

20. Marg. *Stichi CCCC.*

και μαριαμ την αδελφην αυτων = sub obelo: H omittit cum Onk, Jonát, Ar, Pers, Ven;

11 ܟܕ ܐܡܪ. ܥܘܠ ܡܠܠ ܠܘܬ
ܦܪܥܘܢ ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܐܝܟܢܐ
ܕܢܫܕܪ ܠܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ ܡܢ
12 ܐܪܥܐ ܕܝܠܗ ܗܘ. ܡܠܠ ܕܝܢ
ܡܘܫܐ ܩܕܡ [5]ܡܪܝܐ ܟܕ ܐܡܪ. f. 22. v.
ܗܐ ܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ ܠܐ
ܫܡܥܘܢܝ. ܘܐܝܟܢܐ ܢܫܡܥܢܝ
ܦܪܥܘܢ ܗܘ. ܐܢܐ ܕܝܢ ܕܠܐ

[5] ܩܕܡ.
[6] ܟܕ. ܐܢܐ ܕܝܢ ܠܐ
ܓܙܝܪܐ ܒܣܦܘ̈ܬܐ

13 [6]ܡܠܝܠܐ ܐܢܐ. ܐܡܪ ܕܝܢ
[7]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ.
ܘܦܩܕ ܐܢܘܢ ※ܠܘܬ ↙ ܒ̈ܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܘܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܡܠܟܐ
ܕܡܨܪܝܢ. ܐܝܟ ܕܢܦܩܘܢ ܠܒ̈ܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ.
14 ܘܗܠܝܢ ܪ̈ܫܝܐ ܕܒ̈ܬܐ ܕܐܒ̈ܗܬܐ
ܕܝܠܗܘܢ. ܒ̈ܢܘܗܝ ܕܪܘܒܝܠ

ܐܠܝܨ ÷
[7] ܩܕܡ.

differunt ab Hexaplari libro, et forma fere, non re, cum Syre doctis haec proferantur.

10. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

11. φαραω = προς φαραω, Hmm, VII, Ald, Compl, AH: favet H, qui per se et ER fert.

12. κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

αλογος = ʿΕβ. *ego autem incircumcisus labiis sum;* Theodotio in Montf. απεριτμητος τοις χειλεσιν, et noster saepe vertit απεριτμητος per ܓܙܝܪܐ ܠܐ, ut hic: H *et ego praeputiatus labiis* supposito ex idiomate *sum;* quae VIIm, deleto αλογος et relictis εγω δε... ειμι voluit legere in εγω δε ακροβυστος εν χειλεσιν ειμι; quae autem VIIm inscripsit, ex Aquila sunt desumpta praeter εν in Hexaplis omissum, ut plurimae aliae lectiones seriores anonymae ejusdem sunt ex Interpretibus derivatae.

13. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

αυτοις = ÷ ※ Σ. Θ. προς τους υιους ισραηλ και; sine notis Hmm affines 15 et 72, AH, Arm; et omisso τους eadem dat VIIm: item H. In codice Σ. Θ. super υιους scribuntur, sed patet toti loco referri; deest et metobelus post και apponendus, cum ista tantum desint fere omnibus testibus LXX; fortasse vero omissus fuit quod in media voce Syra ܘ↙ܠܘܬ και ↙ προς superscribendus erat, quo in casu saepe peccat noster.

εξαποστειλαι = εξαγαγειν, H, Hmm, III, VII, Ald, CM, Aet, Arm.

14. ρουβην = fere ex P retinuit noster Hareth dedit White, *Letter to the Bishop of London*, p. 13. Cum vero aliquot Samaritani lectiones excerpserim ex Recensione Pentateuchi Jacobi Edesseni, apponam, ut mutua relatio utriusque textus Jacobi et Syro-Hexaplaris pateat. Non enim a Graecis libris, quos assumserat, quique Lucianeam referebant recensionem, ut alibi demonstrabo, puto Jacobum sumsisse has lectiones, sed ex Syro-Hexaplari, lingua hic illic retractata, ut Syrae proprietati magis responderet; quantum ex locorum collatione mihi videtur. Moneo tamen me non revisisse ad codicem Jacobi excerpta, et aliqua proinde sphalmata posse alicubi reperiri in fragmentis, quae afferam. Sic ergo Jacobus inserit in textum post v. 9, obelo ÷ cuique lineae praeposito ab ܘܐܡܪ incipiens: ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܠܡܪܝܐ. ܫܡܥܘ ܠܝ ܡܨܪ̈ܝܐ ܢܚܘܪܘܢ ܟܠܗܘܢ. ܫܒܘܩ ܠܢ ܕܢܦܠܘܚ ܠܡܨܪ̈ܝܐ. ܐܘ ܠܡܨܪ̈ܝܐ ܢܦܠܘܚ. Et marg. inferiori ad haec, ch. medio intra lineam rubram: ܗܠܝܢ ܕܡܠܘܐܐ ܗܠܝܢ [illegible] ܘܐܠܐ [illegible] ܗܘ ܡܢ ܕܠܐ ܡܨܥܝܘܬܐ ܕܡܢ ܡܕܒܪܐ: ܡܢ ܐܡܪ ܡܘܫܐ ܠܡܪܝܐ ܘܬܘܒ. ܠܐ ܗܘܐ ܓܝܪ ܐܡܪ ܡܘܫܐ ܗܠܝܢ ܕܐܡܪܝܢ ܡܨܪ̈ܝܐ: ܕܫܒܘܩ ܠܢ ܕܢܦܠܘܚ ܠܡܨܪ̈ܝܐ. Versionem istorum dare supersedeo, quia vix

8 ܕܡܨܪ̈ܝܐ. ܘܐܥܠܟܘܢ ܠܐܪܥܐ
ܗܿܝ ܕܦܫܛܬ ܐܝܕܝ ܕܐܬܠ ܠܐܒܪܗܡ.
ܠܐܒܪܗܡ ܠܐܝܣܚܩ ܘܠܝܥܩܘܒ.
ܘܐܬܠ ܠܗܘܢ. ܘܐܬܠܝܗ̇ ܠܟܘܢ
ܒܝܪܬܘܬܐ ܐܢܐ [2]ܡܪܝܐ܀܀

9 ܡܠܠ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܗܟܢܐ ܠܒ̈ܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ. ܘܠܐ ܫܡܥܘܗܝ
ܠܡܘܫܐ. ܡܢ ܙܥܘܪܘܬ ܢܦܫܐ
ܘܡܢ ܥܒ̈ܕܐ ܩܫܝ̈ܐ[3]. ※ ܀܀
10 ܐܡܪ ܕܝܢ [4]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ

[2] ܦܫܝܛ.
[3] ※ ܘܐܡܪܘ ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܫܒܘܩ ܠܢ ܘܢܦܠܘܚ ܠܡܨܪ̈ܝܐ. ܦܩܚ
ܠܢ ܓܝܪ ܠܡܦܠܚ ܠܡܨܪ̈ܝܐ. ܐܘ ܠܡܡܬ ܒܡܕܒܪܐ. ܗܠܝܢ ܡܬܬܝܬܝܢ
ܒܠܚܘܕ ܒܗܘ ܕܫܡܪ̈ܝܐ. ܡܬܕܟܪ ܕܝܢ ܠܗܝܢ ܥܡܐ ܒܬܪ ܡܦܩܬܐ ܕܡܢ
ܡܨܪܝܢ. ܟܕ ܐܡܪ ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܠܐ ܗܘܐ ܗܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܬ ܡܠܬܐ:
ܗܝ ܕܡܡܠܠܝܢ ܠܘܬܟ ܒܡܨܪܝܢ: ܟܕ ܐܡܪܝܢ ܫܒܘܩ ܠܢ. ܘܗܠܝܢ ܕܫܪܟܐ ܀
[4] ܦܫܝܛ.

saepe. Contra in Numeris saepe obelus, non asteriscus apponitur;[1] itemque obelum praefigit Jacobus Edessenus, qui plura nostra additamenta in textum invexit, et sine metobelo, reapse in iisdem inutili, cum finis satis eorum ratione indicetur. Tam asteriscum, quam obelum apponere licebat istis lectionibus, prouti archetypi sacri pars, vel neutiquam censebantur a recensore. Quidquid sit, locus qui ex Samaritano affertur, adamussim est in HS; et Exod. XIV, 12 reapse in HS et in H exstant et prima pars *Sine in deserto*, omissis *et dixerunt ad Moysen*, ibi ante alia positis v. 11, et altera priorem praecedens *Nonne hoc* etc., vix idiomatibus exceptis, quae resolvuntur. Ex textu Graeco Hexaplaribus codicibus apposito nostrum vertisse ista exinde patet, quod Graece exstant ulla adhuc (cf. supra p. 110), idque diserte testatur subscriptio Hexaplaris libri Graeci, quam noster in calce retulit; quinam vero ex Hebraeo-Samaritano interpretatus sit, Origenesne, an Eusebius, qui, ut patet ex ejus Chronico (Mai, *S. V. N. C.* VIII, 53 seqq.), apprime noverat textum Hebraeo-Samaritanum, non liquet aliunde, nec satis etiam ex Exodi subscriptione, quamquam ex ista arguere liceret Origeni potius quam Eusebio dandam interpretationem. Cf. et quae ex Praefatione versionis Arabicae

matice referunt P, et Jacobus Edessenus, aperte Vulg.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah;* Jacobus Edessenus ܝܗܘܗ, cf. ad v. 3.

8. δουναι αυτην = de forma suffixi annectendi singulari cf. supra p. 120.

και ισαακ και ιακωβ = και τῳ ισαακ και τῳ ιακωβ, Hmm, inter quos sunt omnes fere nostro affines, Compl: H praepositionem utrique nomini praeponit.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

9. σκληρων = *Explicit* (*Lectio Dominicae*) *IX;* cf. V, 15.

Ibid. Post haec sine ullo indice, sed huc referenda ex HS, in margine inferiori: ※ *Et dixerunt ad Moysen: Sine nos, et serviemus Aegyptiis. Expedit enim nobis ut serviamus Aegyptiis, quam ut moriamur in deserto. Haec afferuntur tantum in eo* (*textu* ex ܕܫܡܪ̈ܝܐ, quod supplendum, ut vel ex subscriptione Exodi patet) *Samaritanorum. Memorat autem ea populus post egressionem ex Aegypto, dicens ad Moysen: Nonne hoc erat verbum quod loquebamur ad te in Aegypto, dicentes: Sine nos; et cetera.* Locum istum usque ad *in deserto*, habet marg. AH1, in textum intulit, ut saepe de marginalibus fit, AH2. In nostro ut asteriscus prosequi debebat usque ad *in deserto*, sic metobelus post haec erat apponendus; quae in hujusmodi est ratio nostri, ut infra

f. 21. v. ܕܝܢ ܐܠܗܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ
ܘܐܡܪ ܠܘܬܗ܆ ܐܢܐ
3 ܡܪܝܐ[8]. ܘܐܬܚܙܝܬ ܠܘܬ
ܐܒܪܗܡ ÷ ܘܐܦ ↙ ※ ܠܘܬ ↙ ܐܝܣܚܩ
※ ܘܠܘܬ ↙ ܝܥܩܘܒ ܟܕ ܐܠܗܐ
ܐܝܬܝ ܕܝܠܗܘܢ. ܘܫܡܐ ܕܝܠܝ
4 ܡܪܝܐ ܠܐ ܐܘܕܥܬ ܠܗܘܢ. ܘܐܩܝܡܬ
ܕܝܬܩܐ ܕܝܠܝ ܠܘܬܗܘܢ. ܐܝܟ
ܕܐܬܠ ܠܗܘܢ ܠܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢܝ̈ܐ.
ܠܐܪܥܐ ܗܝ ܕܬܘܬܒܘܬܐ. ܗܝ
5 ܕܐܬܬܘܬܒܘ ܒܗ̇. ܘܐܢܐ
ܫܡܥܬ ܠܬܢܚܬܐ ܕܒ̈ܢܝ

[8] ܦܝܦܝ.

[9] ܦܝܦܝ.

ܕܐܝܣܪܝܠ. ܗܝ ܕܡܨܪ̈ܝܐ
ܡܫܥܒܕܝܢ ܠܗܘܢ. ܘܐܬܕܟܪܬ
6 ܠܕܝܬܩܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܐܙܠ ܐܡܪ
ܠܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܐܢܐ [9]ܡܪܝܐ.
ܘܐܦܩܟܘܢ ܡܢ ܫܘܥܒܕܐ
ܕܡܨܪ̈ܝܐ. ܘܐܦܪܩܟܘܢ ܡܢ
ܦܘܠܚܢܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܘܐܦܪܘܩܟܘܢ
ܒܕܪܥܐ ܪܡܐ ܘܒܕܝܢܐ ܪܒܐ.
7 ܘܐܣܒܟܘܢ ܠܝ ※ ܠ↙ܥܡܐ. ܘܐܗܘܐ
f. 22. r. ܕܝܠܟܘܢ ܠܐܠܗܐ. ܘܬܕܥܘܢ ܕܐܢܐ
ܐܝܬܝ [1]ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܝܠܟܘܢ.
ܗܘ ܕܐܦܩܟܘܢ ܡܢ ܫܘܥܒܕܐ

[1] ܦܝܦܝ.

2. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

3. και ισαακ και ιακωβ = ÷ και ↙ ※ προς ↙ ισαακ ※ και προς ↙ ιακωβ; Hm 15 sine notis; προς prius et Hm 58 inserit. Primum και omittit H, sed inserunt HS, P et Recensio Jacobi Edesseni, plures testes Vulg, inter quos Amiatinus, Ar; utrique προς item favet H; secundum και demum tum H tum testes LXX habent omnes, et male sub asterisco est, qui uni προς apponendus; cf. supra V, 23.

κυριος = deest in nostro lectio ܦܝܦܝ ΠΙΠΙ, H *Jehovah;* Jacobus vero Edessenus apponit ܝܗܘܗ, quod interdum pro illo habet, et verisimiliter a nostra versione desumpsit, correcto tamen ܦܝܦܝ (cf. supra p. 108), et quidem, si id fecit, post nostri codicis aetatem, quae est A. D. 697, cum is revisionem curaverit A. D. 704-5 (*Journ. des Savants*, 1765, 542-3). Fortasse noster omisit, ut alibi, quia jam proxime praecedit eadem nota.

4. ην παρῳκηκασιν = *peregrinationis;* etiam Slav. Mosq. apud Hm, *peregrinationis eorum:* *H peregrinationum eorum*. Potius quam ex libertate, quod esset contra ejus morem, ex Graeco suo vertisse nostrum puto; nisi malueris a P repetere, quae legit ܕܬܘܬܒܘܬܗܘܢ *peregrinationis eorum.*

και = —, H, Hmm, AH.

6. βαδιζε, ειπον = *ite, dicite*, AH *ite igitur et dicite* paullo liberius nostrum vertens: H לכן אמר *ideo dic;* num לכו *ite* legerunt olim, βαδιζετε, ex iis etiam adducti quae praecedunt? Ab hoc verbo certo profecti sunt LXX. In nostro errorem amanuensis putarem ex praecedenti υμων, cum testes Graeci omnino desint; nam orthographia codicis nullatenus sinit, ut otiosum ο adjectum singulari putem, ut vidi in vetustissimo ms. Ambrosiano B. 21, Inf.

λεγων = —, H, Hmm, VII, Ambros., CM.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah;* Jacob Edessenus ܝܗܘܗ, cf. ad v. 3.

δουλειας = + αυτων, H, Hmm, VII, Ald, AH, Ambros., Arm; item Hm 19 et Compl, sed transpositis vocibus δυναστειας et δουλειας.

7. λαον = ※ εις ↙ λαον, sine ast. Hmm, VIIp (VII et λαον omittit), Ald, Compl, Ambros., Arm: item H.

εμοι = —, H, Hmm, VII, Compl, Ambros.

εγω = + *sum*, cum Ambros., CM, Aet et Arm ex contextu suppletum: H ex idiomate omittit, vel potius idem supponit, et idio-

ܕܠܥܡܗܘܢ. ܡܢ ܗܘ ܡܢ ܕܦܪܥ

20 ܠܡܘܫܐ܆ ܦܓܥܘ ܕܝܢ ※ܒܗ↙ܠܡܘܫܐ

f. 21. r ܘܠܐܗܪܘܢ ܕܩܝܡܝܢ ܗܘܘ ܠܐܘܪܥܗܘܢ

ܕܠܗܘܢ: ܡܢ ܢܦܩܝܢ ܗܘܘ ܡܢ

21 ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ. ܘܐܡܪܘ ܠܗܘܢ.

ܢܚܙܐ ܐܠܗܐ ܥܠܝܟܘܢ ܘܢܕܘܢ.

ܡܛܠ ܕܐܒܐܫܬܘܢ ܪܝܚܢ ܕܝܠܢ

ܩܕܡ ܦܪܥܘܢ ܘܩܕܡ ܡܫܡܫܢܘܗܝ

ܕܢܬܠ. ܠܡܬܠ ܣܝܦܐ ܒܐܝܕܝܗܘܢ

22 ܠܡܩܛܠܢ ܠܢ. ܗܦܟ ܕܝܢ ܡܘܫܐ

ܠܘܬ [5]ܡܪܝܐ ܘܐܡܪ. ܡܪܝܐ.

ܡܛܠ ܡܢܐ ܐܒܐܫܬ ܠܥܡܐ ܗܢܐ

23 ܘܡܛܠ ܡܢܐ ܫܕܪܬܢܝ. ܘܡܢ ܡܢ

ܕܥܠܬ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܠܡܡܠܠܘ ܡܠ

ܫܡܟ ܕܝܠܟ. ܐܒܐܫ ܠܥܡܐ

ܗܢܐ. ※ܐ‍ܗ↙ܘܡܦܪܩܘ ܠܐ ܦܪܩܬܗܘܢ

VI, 1. ܠܥܡܟ ܕܝܠܟ. ܘܐܡܪ [6]ܡܪܝܐ

ܠܘܬ ܡܘܫܐ. ܗܫܐ ܬܚܙܐ ܡܢ

ܡܐ ܕܥܒܕ ܐܢܐ ܠܦܪܥܘܢ.

[7]ܒܐܝܕܐ ܓܝܪ ܥܫܝܢܬܐ ܢܫܪܐ

ܐܢܘܢ. ܘܒܕܪܥܐ ܪܡܐ ܢܦܩ

2 ܐܢܘܢ ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܝܠܗ. ܡܠܠ

[5] ܦܝܦܝ.

[6] ܦܝܦܝ.

[7] ܐ. ܒܐܝܕܐ ܕܚܝܠܬܐ

ܢܫܪܐ ܐܢܘܢ.

ܘܒܐܝܕܐ ܫܠܝܛܬܐ...

ܣ. ܒܝܕ ܐܝܕܐ ܥܫܝܢܬܐ

ܢܫܪܐ ܠܗܘܢ ܘܒܝܕ

ܐܝܕܐ ܥܫܝܢܬܐ...

ܬ.. ܒܐܝܕܐ ܥܫܝܢܬܐ ܢܫܪܐ ܐܢܘܢ ܘܒܐܝܕܐ ܥܫܝܢܬܐ

ullis Hmm duo, Arm; ρυσας ch. minori sub ast. Alex, ubi abnorme ρυσας invectum fuit. Idioma H Graecus sic solet resolvere, et bene: hoc vero vertens noster ex indole linguae adamussim H restituit. Ut patet sigla et asteriscus ad unum ρυομενος trahenda, cum και nulli desit testium LXX; sed solet noster passim in hujusmodi peccare, et amanuensis quidem est culpa, cum diligentior scriba codicis Ambrosiani vel voculas in Syro aliis conjunctas soleat melius pro notis Origenianis distinguere.

VI, 1 κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

εν γαρ χειρι = A. *in manu potenti dimittet eos, et in manu forti.* Σ. *per manum validam dimittet eos, et per manum validam.* Θ. *in manu valida dimittet eos, et in manu valida.* H omnes ad literam reddunt, a quo vix discedunt forma, non re LXX, quos videtur hic sequi P, nisi et ista liberius dedit. Extrema pars ultimae literae ܐ (ܬ) in Theodotione deest ex abscissa membrana: incipit vero hujus lectio subter textum in marg. inferiori, non e regione, ut fieri solet.

et addit supra lineam recentior manus in Hm 131.

20. μωυση = ※ Σ. Θ. *in* ↙ *Moysen*; et sic quidem litera Syri, sed cum praepositio ܒ ex verbi usu potuerit assumi, licet alia praepositio fuerit in Graeco, non patet quid Syrus in eo legerit. H voculam את praemittit, uno codice Kenn. excepto, et hanc Symmachus et Theodotio fortasse reddere visi sunt Origeni in praepositione nomini praemissa ex vertendi ratione; bene jam LXX.

21. ιδοι = επιδοι, Hmm, VII, Ald, Compl: favet H ex contextu.

22. κυριον = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

δεομαι = —, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, CM, Aet, Arm.

τι = in ܡܛܠ litera ܡ in rasura videtur scripta ex parte, sed prima manu; primo videtur fuisse scriptum ܘ; inceperat fortasse scriptor sequens ܘܡܛܠ.

23. πεπορευμαι = εισπεπορευμαι, Hmm, VII, Ald, Compl, Augustin., CM, Arm: H utrumque fert.

και = ※ A. Θ. και ρυομενος ↙, sine notis

ܐܡܪܝܢ. ܫܠܡܘ ܠܥܒܕ̈ܐ ܕܝܠܟܘܢ
ܘܠܟܢܫ̈ܐ ܕܐܙܠܝܢ ܒܟܠܝܘܡ. ܐܝܟ ܡܐ
ܕܐܦ ܟܕ ܬܒܢܐ ܡܬܝܗܒ ܗܘܐ
14 ܠܟܘܢ.܀.܀. ܘܐܬܢܓܕܘ ܣܦܪ̈ܐ
÷ ܕܓܢܣܐ ܕܒܢܝ̈ܐ ܕܐܝܣܪܝܠ ܗܠܝܢ.
ܕܩܝܡܘ ܥܠܝܗܘܢ. ܡܢ ܦܩܘܕ̈ܐ
ܕܦܪܥܘܢ. ܟܕ ܐܡܪܝܢ ܗܘܘ.
ܠܡܢܐ ܠܐ ܡܫܠܡܬܘܢ ܠܫܘܩܠܐ
ܕܠܟܘܢ ܕܠܒܢܬܐ. ܐܝܟ ܡܐ
ܕܐܬܡܠܝ ܘܕܝܘܡܐ ܠܗܠܝܢ.
ܘܝܘܡܢܐ ܕܝܘܡܢܐ. ܕ ܐ ܣܝ
f. 20. v. ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܬܫܝܥܝܬܐ. ܣܝ.
15 ܟܕ ܥܠܘ ܕܝܢ ܣܦܪ̈ܐ ܕܒܢܝ̈ܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ. ܩܥܘ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ
ܟܕ ܐܡܪܝܢ. ܠܡܢܐ ܗܟܢܐ ܥܒܕ ܐܢܬ

ܐܢܬ ܗܟܢܐ ܠܥܒܕ̈ܐ ܕܝܠܟ.
16 ܬܒܢܐ ܠܐ ܡܬܝܗܒ ܠܥܒܕ̈ܝܟ.
ܘܠܒܢ̈ܐ ܐܡܪܝܢ ܠܢ ܠܡܥܒܕ.
ܘܗܐ ܥܒܕ̈ܝܟ ܕܝܠܟ ܡܬܢܓܕܝܢ.
ܬܚܛܐ ܗܟܝܠ ܠܥܡܐ ܕܝܠܟ.܀.
17 ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܒܛܝܠܝܢ ܐܢܬܘܢ.
ܒܛܠܢܐ ܐܢܬܘܢ. ܡܛܠ ܗܢܐ
ܐܡܪܝܢ ܐܢܬܘܢ. ܢܐܙܠ ܘܢܕܒܚ
18 ܠܡܪܝܐ ܕܝܠܢ. ܗܫܐ ܗܟܝܠ
ܐܙܠܘ ܦܠܘܚܘ. ܬܒܢܐ ܓܝܪ ܠܐ
ܡܬܝܗܒ ܠܟܘܢ. ܘܫܘܩܠܐ ܕܠܒܢ̈ܐ
19 ܬܬܠܠܘܢ.܀.܀. ܚܙܘ ܗܘܘ ܕܝܢ
ܣܦܪ̈ܐ ܕܒܢܝ̈ܐ ܕܐܝܣܪܝܠ ܠܗܘܢ
ܠܗܘܢ ܒܒܝܫܬܐ. ܟܕ ܐܡܪܝܢ.
ܕܠܐ ܡܬܡܨܪ ܡܢ ܠܒܢ̈ܬܐ

εργα = + υμων, H, Hmm, VII, Ald, Arm.

14. του γενους = sub obelo: omittunt H, Hmm duo, VII.

αυτους υπο των επιστατων = noster υπο των επιστατων jungit verbo εμαστιγωθησαν et ex interpunctione post αυτους, et ex ratione qua Graecum ER vertit literaliter quidem, sed ita ut tolleret dubiam connexionem vocum Graecarum, quae sine interpunctione scriberentur; sic interpungunt et Hm ER et Mai. Sed H ex ipso textu est cum interpunctione ER. Punctum in codice Syro post ܗܘܘ., quod cum ܕ sequenti resolvit participium Graecum, casuale est ex contextu.

ι σημερον = *Explicit* (*Lectio Dominicae*) *VII*: cf. ad IV, 29.

15. *Lectio Dominicae IX*, post Pascha nempe, cf. I, 1. Omissa est Lectio Dominicae VIII, quae Pentecostes est (cf. supra p. 114), et non ex serie textus, sed ratione festi debebat seligi ex eodem.

συ = —, H, Hmm, II, III, VII, Compl, CM, Aet, Arm.

16. ημιν λεγουσι = λεγουσιν ημιν, H, Hmm, VII, Compl, Arm.

αδικησεις ουν τον λαον σου = ex interpunctione interrogative legit, ut Ald. Ex legentis crisi res tota pendet: de H cf. Rosenmueller.

17. θυσωμεν = και θυσωμεν, Hmm, III, VII, AH, Aet: H cum ER, sed cum Syro 4 codd. Kenn. et 2 codd. De Rossi primo, HS, in quo tamen 7 codices et Abus omittunt copulam, Sam, Targ. mss. in 5 codicibus et primo in alio apud De Rossi, Vulg, Ar, Pers, et Arabs Mauritanus apud De Rossi.

19. απολειψετε = απολειψεσθαι supponit cum affini Hm 72, vel, quia ex idiomate potuit ܕ praemitti, απολειψεται cum Hm 82, raro tamen in Exodo affini secus ac in Genesi: H, vim vocis quod attinet, magis noster accedit, sed in forma personae illum reddit ER; HS tamen vel in hac forma nostro faveret. Ceterum utramque Hmm 72 et 82 lectionem ex confusione αι et ε, atque ει et η, frequenti et in vetustissimis libris, ortam putarem ab απολειψεσθε, απολειψετε, nostrum vero quod reperit dedisse; vel in lectione ER confusio est similis in testibus LXX, et versiones ex ea variant.

πλινθειας = + υμων, H, Hmm 2, VIIm,

7 ܐܡܪ. ÷ܠܐ ܬܘܣܦܘܢ ܠܡܬܠ
ܬܒܢܐ ܠܥܡܐ ܠܠܒܢܐ ܕܦܘܠܚܢ
ܠܒܢ̈ܐ ܐܝܟ ܡܢ ܕܐܬܡܠܝ
ܘܕ÷ܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ. ܗܢܘܢ
ܢܐܙܠܘܢ ܘܢܠܩܛܘܢ ܠܗܘܢ ܬܒܢܐ.
8 ܘܦܘܣܩܐ ܕܦܘܠܚܢ ܠܒܢ̈ܐ ܗ̇ܘ
ܕܗܢܘܢ ܥܒܕܝܢ ܟܠܝܘܡ ܬܪܡܘܢ
ܥܠܝܗܘܢ. ܠܐ ܬܒܨܪܘܢ ܘܠܐ ܡܕܡ.
ܣܦܝܩܝܢ ܓܝܪ. ܡܛܠ ܗܕܐ ※ܗܢܘܢ↙
ܩܥܝܢ ܟܕ ܐܡܪܝܢ. ܢܐܙܠ ܘܢܕܒܘܚ
9 ܠܐܠܗܢ ܕܝܠܢ. ܬܝܩܪ ܥܒܕܐ
ܕܐܢܫܐ ÷ܗܠܝܢ↙. ܘܢܬܠܘܢ ܒܗ.
ܘܠܐ ܢܬܠܘܢ ܒܡ̈ܠܐ ܣܪ̈ܝܩܬܐ.

f. 20. r. ܦ ܡܣܪܗܒܝܢ ܗܘܘ ܠܗܘܢ ܕܝܢ
ܐܦ̈ܛܫܝܢ ܥܒܕܐ ܕܥܡܐ ܘܣܦܪ̈ܐ
ܕܝܠܗ: ܘܐܡܪܝܢ ܗܘܘ ܠܥܡܐ ܠܡܐܡܪ
ܟܕ ܐܡܪܝܢ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܦܪܥܘܢ.
ܠܐ ܝܗܒ ܗ̇ܘܐ ܐܢܐ ܠܟܘܢ
11 ܬܒܢܐ. ܗܢܘܢ ܐܢܬܘܢ ܐܙܠܘ
ܠܩܘܛܘ ܠܟܘܢ ܬܒܢܐ. ܡܢ ܐܝܟܐ
ܕܡܫܟܚܝܢ ܐܢܬܘܢ. ܠܐ
ܓܝܪ ܡܬܒܨܪ ܡܢ ܦܘܣܩܟܘܢ ܘܠܐ
12 ܡܕܡ. ܘܐܬܒܕܪ ܥܡܐ ܒܟܠܗ̇
※ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ↙. ܠܡܠܩܛܘ ܩܫܬܐ
13 ܠܬܒܢܐ. ܦ̈ܠܚܝܢ ܕܝܢ ܥܒܕܐ
ܡܣܪܗܒܝܢ ܗܘܘ ÷ܠܗܘܢ↙ ܟܕ

8. επιϐαλεις = επιβαλειτε, Hmm, VII, Ald, Compl, CM; supponit Arm: H item, sed ex veteri scriptione defectiva forte dederunt LXX.

αφελεις = αφελειτε, Hmm, VII, Ald, Compl, CM; supponit Arm: H item, sed cf. not. praeced.

δια · τουτο = ÷ ※ αυτοι ↙; ita Alex. charac. min. cum ast. conjecturali: item sine notis Hmm: H habet, sed omittunt 2 codd. Kenn, P. In Hm AH, omisso αυτοι ex silentio collatoris, praemitteret asteriscum voci sequenti; si recta collatio ex omisso αυτοι et servato asterisco error irrepsisset.

εγερθωμεν = πορευθωμεν, H, Hmm fere omnes, III, VII, Ald, Compl, CM, Aet, Arm.

9. τουτων = sub obelo: omittit H, Hm 53.

10. Marg. E cum II**; est Sectio V minor.

εργοδιωκται = ÷ του λαου, H, Hmm, VII, Ald, CM, Aet, Arm.

γραμματεις = ÷ αυτου, H, Hmm 2, VIIp, Arm.

12. γη = sub asterisco; omittunt Hmm, III, VII, CM, et habet superscriptum Hm 64: habet H.

13. αυτους = sub obelo: omittit H; ex sensu facile fuit addere, nisi habuerunt LXX simile quid HS, qui addit *populum*, vel confuso י cum ו legerunt אצים.

quae unae desunt plerisque iisque vetustissimis codicibus LXX.

γραμματευσι = ÷ ※ αυτου ↙; sine asterisco Hm 58 in textu, et superscriptum recentius Hm 130, VIIm, Arm; Hm 72 αυτων: H ut Syrus.

7. ουκετι = sub obelo: H omittit solum ετι, quod unum ergo erat reprobandum.

ημεραν = sub obelo: habet H compositum in voce, quae redditur per τριτην ημεραν.

αλλ' = —, H, Hmm fere omnes, II, III, VII, Compl, CM, Arm, Aet, excepto codice C.

αυτοι = sic, superscriptis siglis Α. Θ, quasi ab his desumptum fuerit, cum deesset in LXX, sed tunc ex more codicis asteriscus praeponendus. At quanam ratione defuerit in LXX, cum unus omittat Hm 72, qui quae sub obelo sunt saepe omittit (cf. ad Gen. XLVII, 4), Hexaplaris textus de cetero bonus testis in Exodo? An erat sub obelo, quod Origenes in suo Hebraeo non reperisset, adscriptis, quod sane singulare ex usu codicis passim obvio, Α. Θ, qui ex suo H retulerant, et ex obelo ut alibi omisit Hm 72? Noster vero obelum omisisset, quod abnorme ex codicis usu appareret sub obelo ponere quae alii ex Hebraeo Interpretes dederant? H habet αυτοι.

ܢܐܪܥܢ ܒܢ ³ܡܘܬܐ ܐܘ ܣܝܦܐ܀
4 ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ܀
ܠܡܛܠ ܡܢܐ ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ f. 19. v.
ܡܗܦܟܝܢ ܐܢܬܘܢ ܠܥܡܐ ܡܢ
ܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܙܠܘ ÷ ܟܠ ܚܕ
÷ ⁴ܡܢܟܘܢ ܠܘܬ ܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܗ↙܀

³ ܐ. ܢܦܓܥ ܒܢ ܒܡܘܬܐ.
ܐܘ ܒܣܝܦܐ ܀
ܣ. ܢܬܦܓܥ ܡܘܬܐ
ܒܢ ܐܘ ܣܝܦܐ ܀

ܣܛ̈ܐ ܫ 5 ܘܐܡܪ ܦܪܥܘܢ. ܗܐ ܗܫܐ
ܣܓܝܐܐ ܗܘܝ ܥܡܐ ܕܐܪܥܐ.
ܠܐ ܗܘܝܬܘܢ ܢܝܚܝܢ ܐܢܘܢ ܡܢ
6 ܥܒ̈ܕܐ܀ ܦܩܕ ܕܝܢ ܦܪܥܘܢ
※ ܒܝܘܡܐ ܗܘ ܠܫ̈ܠܝܛܢܐ ܕܥܡܐ
ܕܥܡܐ ܘܠܣܦܪ̈ܐ ※ ܕܝܠܗ↙ ܟܕ

ܠ. ܢܦܓܥ ܒܢ ܡܘܬܐ .
ܐܘ ܣܝܦܐ ܀
⁴ ܕܝܠܟܘܢ.

nuensi commutare ܡܘܬܢܐ cum ܡܘܬܐ, et recurrente in LXX et Theodotione, et vix in una literula differente, et textu nullatenus refragante. Syrus tamen melius videtur servasse in forma literam Aquilae, quippe quae ex hujus indole serviliter adhaeret Hebraeo, facile vero erat in Graeco nomina seorsim apposita ex LXX commutare pro forma; quod antiquissime factum, si et codicem VII occupavit. In lectione Theodotionis literae ܢܬ primae vocis scriptae sunt in rasura, sed prima manu.

4. εργων = ┼ αυτου, H, Hm 58, AH; αυτων Hmm, Arm; alterutram harum lectionum VIIp, nam ratio abbreviationis incertam relinquit.

απελθατε = *abeat* ex constructione sua, ut puto, solus.

εκαστος υμων προς τα εργα αυτου = sub obelo; Aet omittit εκαστος υμων; Hmm 2 et Arm omittunt υμων: H legit pro his *ad onera vestra;* ergo solum εκαστος υμων sub obelo ponendum. Marg. vero ad ܡܢܟܘܢ, quod liberius in forma, sed bene reddit υμων, apponitur ܕܝܠܟܘܢ, υμων literaliter redditum.

5. Marg. *Stichi CCC.*

λαος = ┼ της γης, H, Hmm, III, VII, Compl, CM, Aet.

6. φαραω = ┼ ※ ʼΕ. εν τη ημερα εκεινη, sine notis Hmm, in quorum uno superscribuntur recentius, AH, Arm: item H. Codex omisit metobelum post has voces ponendum,

θανατος = A. *occurrat nobis in morte, aut in gladio.* Σ. *incurrat mors in nos aut gladius.* Θ. *occurrat nobis mors aut gladius.* VII marg. AK λιμος (sic) η μαχαιρα, VIIp notae AK addidit ΣΥΜ; hanc eandem lectionem (sed correcte λοιμος) Aquilae et Symmacho dat Coisl. (X Hm); in Ap. Hm codex 108 marg. A. λοιμος. Σ. η μαχαιρα. Θ. η ρομφαια. H *ne invadat nos peste* (sive, quod H aeque fert, *morte*), *aut gladio*, servilius *in peste* (sive *in morte*) *aut in gladio*. Satis confusas in fine lectiones Interpretum in Syro restituerem: A. εν λοιμω η εν μαχαιρα. Σ. λοιμος η μαχαιρα. Θ. *mors* η ρομφαια, quod aeque ac μαχαιρα Syrus reddit. Vocem λοιμος (in VII ex iotacismo λιμος, quod absonum est ex textus conditione, et a ceteris libris satis redarguitur) tot testes allati et vetustissimus Ambrosianus contra Syrum plane tuentur, confirmante usu ipsorum Interpretum (cf. Montf. *Lexx. ad Hex.* sub vocibus Hebraea et Graeca); licet etiam θανατος vocem Hebraeam redditam fuisse a Symmacho demonstrat locus Latine servatus a Hieronymo ad Habacuc, III, 5. Etiam pedissequo LXX Theodotioni satis convenit *mors*, θανατος in LXX. In Syro non Interpres, sed amanuensis peccavit, puto, ex ܡܘܬܐ in LXX et Theodotione idem scribens in Aquila et Symmacho pro ܡܘܬܢܐ, quod reddit λοιμος Ps. LXXVII, 48 in Symmacho. Nec Graeci enim, nec Interpres Syrus confundere poterant λοιμος cum θανατος, sed facillimum erat Syro ama-

ܦ̈ܬܓܡܘܗܝ ⁸ܕܡܪܝܐ. ܗܘ ܕܫܕܪܗ.
ܘܠܟܠܗܘܢ ܐܬ̈ܘܬܐ ܗܠܝܢ
29 ܕܦܩܕܗ. ܥܕ ܝܗ. ܩܪܝܢܐ ܕܚܕ
ܒܫܒܐ ܕܫܒܥܐ. ܝܗ. ܐܙܠ ܕܝܢ
ܡܘܫܐ ܘܐܗܪܘܢ. ܘܟܢܫܘ
ܠܟܠܗ ܣܝܥܬܐ ܕܣ̈ܒܐ
30 ܕܐܝܣܪܝܠ. ܘܡܠܠ ܐܗܪܘܢ
ܠܘܬܗܘܢ ܟ̈ܠܗܝܢ ÷ ܡ̈ܠܐ. ܗ̇ܠܝܢ
ܕܡܠܠ ܐܠܗܐ ܥܡ ܡܘܫܐ.
f. 19. r ܘܥܒܕ ܠܐܬ̈ܘܬܐ ܩܕܡ ܥܡܐ.
31 ܘܗܝܡܢ ܥܡܐ. ܘܚܕܝ ܡܛܠ
ܕܣܥܪ ܐܠܗܐ ܠܒ̈ܢܝ ܕܐܝܣܪܝܠ.
ܘܕܚܙܐ ܠܐܘܠܨܢܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܝܗ.
ܟܕ ܐܬܓܗܢ ܕܝܢ ÷ ܥܡܐ܀ ܣܓܕ

[8] ܦܝܦܝ.
[9] ܦܝܦܝ.

V, 1. ܘܒܬܪ ܗܠܝܢ ܥܠܘ ܡܘܫܐ
ܘܐܗܪܘܢ ܘܐܡܪܘ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ.
ܗܠܝܢ ܐܡܪ ⁹ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ. ܫܕܪ ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ.
ܐܝܟܢܐ ܕܢܥܒܕܘܢ ܠܝ ܥܐܕܐ ܒܡܕܒܪܐ. ܝܗ.
2 ܘܐܡܪ ܦܪܥܘܢ. ܡܢܘ ܐܝܬܘܗܝ
ܗܘ ܕܐܫܡܥ ܠܩܠܗ ܕܝܠܗ.
ܐܝܟܢܐ ܕܐܫܕܪ ܠܒ̈ܢܝ ܕܐܝܣܪܝܠ.
ܠܐ ܝܕܥ ܐܢܐ ¹ܠܡܪܝܐ. ܘܠܐܝܣܪܝܠ
3 ܠܐ ܡܫܕܪ ܐܢܐ. ܘܐܡܪܝܢ ÷ ܠܗ.
ܐܠܗܐ ܕܥܒܪ̈ܝܐ ܩܪܐ ܠܢ. ܢܐܙܠ
ܗܟܝܠ ܐܘܪܚܐ ܕܬܠܬܐ
ܝܘ̈ܡܝܢ ܒܡܕܒܪܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܕܒܚ
²ܠܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܝܠܢ. ܕܕܠܡܐ

[1] ܦܝܦܝ.
[2] ܦܝܦܝ.

28. κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

αποστειλε = ÷ αυτον, H, Hm 58, AH, Arm; προς αυτον, quod melius reddit sensum H, Hmm 19, 108, Compl, Aet.

ρηματα = σημεια, H, Hmm fere omnes, III, VII, Ald, Compl, AH, CM, Aet, Arm.

αυτῳ = Post haec *Explicit*, lectio nempe incipiens v. 18.

29. *Lectio Dominicae septimae*, post Pascha, ut de more.

την γερουσιαν = praemittit πασαν, Hmm, VII, Ald, CM, Aet, Arm: item H in alia contextus forma, sed omittit nunc unus codex De Rossi, et super rasura est in uno codice Kennicott.

30. ταυτα = sub obelo; omittunt Hmm, Compl: item H, sed habent 2 codices Kennicott et 2 De Rossi.

31. ο λαος 2º = sub obelo; omittit Hm 106: H omittit, sed addit P. Post ܥܡܐ rasura est, in qua punctum fuisse videtur. Post vocem sequentem punctum apponi deberet, sed ex puncto literae ܕ fortasse codex omisit, ut fit interdum in hac litera in codicibus.

V. 1. προς φαραω, και ειπαν αυτῳ = και ειπαν προς φαραω: item H; προς φαραω ER omittunt Hmm 3, quorum duo nostro affines, qui tamen omnes ex silentio Hm legerent reliqua cum ER, quod ex contextu consistere nequit; προς φαραω και ειπαν προς φαραω Hmm, VII, CM. Erat προς φαραω prius forte sub obelo, dein omissum, contextu favente.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

μοι εορτασωσιν = εορτασωσιν μοι, H, Hmm plures, inter quos affines omnes vel fere, III, VII, Arm.

2. αυτου = in ܕܝܠܗ̇ punctum superius paullum abrasum apparet; scilicet ex more codicis eo loco femininum genus indicaret, atque, ut interpunctioni inserviat, esset retrahendum versus finem literae ܗ.

κυριον = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

3. αυτῳ = sub obelo: omittit H, sed addit unus codex De Rossi.

κυριῳ = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ܩܡ ܕܡܐ ܕܓܙܘܪܬܐ ܕܛܠܝܐ ܕܝܠܝ܀
ܐܡܪ ܕܝܢ [7]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܐܗܪܘܢ. ܩܦ ܓ
ܙܠ ܠܐܘܪܥܐ ܕܡܘܫܐ ܠܡܕܒܪܐ܀

ܘܐܙܠ ܘܐܪܥܗ ܒܛܘܪܗ
28 ܕܐܠܗܐ. ܘܢܫܩܗ. ܘܐܘܕܥ
ܡܘܫܐ ܠܐܗܪܘܢ ܟܠܗܘܢ

[7] ܦܝܦܝ،

fectiva sumpto, vel enallage numeri admissa; nisi potius ex facili literarum commutatione, legerint חתו, quod male sint interpretati. In hoc semel lapsi recesserunt omnino pro συ μοι vertentes της περιτομης του παιδιου μου, vel divinantes, vel ex versu sequenti, ubi item semel sumpto חתן ut supra, non omnino male cetera vertuntur το αιμα της περιτομης, addito explicationis gratia του παιδιου μου. Quid vero si lectionem versus 26 habuerint in suo codice H in versu 25 ex corruptione ob easdem voces utrobique recurrentes? Demum plurale דמים utrobique versum in singulari nihili est, cum eodem redeant, et alibi fiat, et sic dederit Aquila, vel quisquis sit auctor nostrae lectionis marginalis, et Hebraeus codicis VIIm; idemque de למולת dicendum v. 26 nihili esse verti in singulari sensu eodem, ut pariter ibi dederunt VIIm, qui legit νυμφιος αιματων της περιτομης, Symmachus, P, Vulg.

Marg. inferiori ad hanc marginalem lectionem: Scholion. *Si tetigit pedes ejus, neutiquam solum figuram humanam* (is) *gerebat, sed etiam corpus* αντίτυπον. *Num igitur pedes Moysi tetigit? Ei autem dicebat illud: Sponsus sanguinis* est mihi.* Sub ipso scholio vero sine indice ubique est αντίτυπον, quod referendum, ubi ipse inserui, ut patet. Sed et in ipso scholio index apponitur ante ipsum, sed deest in loco, ad quem refertur. Scholion istud Graecum habet auctorem, ut patet ex ipsa voce Graeca apposita et ex lectione Aquilae assumpta, a qua paullisper discedit P vel in PA et sociis.

27. Marg. *Capitulum III.*

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

εις συναντησιν μωυση = in ܠܐܘܪܥܐ ܕܡܘܫܐ literae ܕܡܘܫ ܠܐܘܪܥ et ex parte saltem etiam ܐ in rasura scribuntur, sed prima manu.

κατεφιλησαν αλληλους = κατεφιλησεν αυτον, H, Hmm, VII, Ald, AH, CM, Aet, Arm.

infra afferetur, et, quod mirum, P in PA, in Pa, in VI Polygl. Lond. in cod. Usserii satis vetusto et in codice Pococke, in Ephraem I, 205 repetite, contextu ipso ejusdem confirmante, demum in Jacobi Recensione ex P et LXX hic concinnata, quomodo quidem cursim ipse locum descripsi, contradicente tamen de Sacy in *Not. et Extr.* IV, 661, qui pro ܐܢܬ ܠܝ legit ܐܢܬ ܠܗ cum PP, cui concinunt ejusdem archetypum PJ, et PL. Puto vero sic primo correctum fuisse ex Vulg, vel ex H in PJ, unde in PP et PL manaverit, cum contra legant saltem unus Usserii codex, et quod majus est codices Pococke et Pa arcta necessitudine, ut mihi videtur, connexi cum textu maronitico PJ. Potuit tamen vel antiquissime corrumpi ex similitudine literarum ܝ et ܗ primigenium ܐܢܬ in ܐܢܗ; quae quidem est facilior ratio expediendi dissonantiam quae in illa lectione offertur inter P et H, ubi profecto vox communissima nullum Interpreti negotium facessebat. Dubium demum, quod ex lectione P suboriri potest, ne ab ista sit corruptus Syro-Hexaplaris, satis diluitur ex testibus Graecis lectionem εχω exhibentibus. LXX in και προσεπεσε προς τους ποδας αυτου, και ειπεν bene H reddunt, nisi quod προσεπεσε non male ad sensum reddiderunt; sed quanam ratione LXX dare potuerunt εστη το αιμα της περιτομης του παιδιου μου, quae adeo a textu recedunt in loco quod voces attinet non difficili? Cum Onk, Jon, Jerus, Ar non vertant hic, sed exponant et commententur textum, qui vocibus facilis explicatu quoad sensum difficilis erat, indeque longi eorum discursus sint repetendi. Ego putarem LXX confudisse חתן cum חתם, ut fecit etiam Hebraeus allatus in Hexaplis v. 26 vertens εσφραγισε, illudque liberius vertisse, ex contextu fere divinantes, verbo quidem in scriptione de-

f. 18. r ܠܪ̈ܓܠܘܗܝ ܕܡܠܐܟܐ ܕܡܪܝܐ ※ ܕܒܠܘܗ܂ ܩܡ ܕܡܐ ܕܚܬܢܘܬܐ ܕܒܪܝ

ܘܢܦܠܬ ܠܘܬ ܪ̈ܓܠܘܗܝ ܕܒܠܘܗ ܘܐܡܪܬ܂ 26 ܕܒܠܘܗ܂ ܘܐܙܠ ܡܢܗ܂ ܡܛܠ ܕܐܡܪܬ

⁴ ܐ. ܠ. ܘܣܘܡܟܘܣ⁵ ܕܝܠܝ ܕܚܬܢܐ ܕܕܡܐ

ܟܕ ܐܬܐ ܕܒܠܘܗ ܐܝܬ ܠܝ܂

ܘܐܡܪܬ. ܡܛܠ

5 ܣܟܘܠܝܘܢ. ܐܘ ܟܕ ܢܦܠܬ ܠܪ̈ܓܠܘܗܝ. ܠܐ ܗܘܐ ܒܠܚܘܕ ܐܩܠܝܡܐ ܐܢܫܐ ܡܫܡܠܝܐ ܗܘܐ. ܐܠܐ ܘܛܘܦܣܐ ⁶ܐܢܛܝܛܘܦܘܢ. ܕܚܬܢܐ ܗܘܐ ܡܛܠ ܕܗܢܐ ܛܘܦܣܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܠܗ ܕܝܢ ܐܡܪܐ ܗܘܬ ܗܝ ܕܚܬܢܐ ܕܕܡܐ ܐܝܬ ܠܝ܀

⁶ ΑΝΤΙΤΥΠΟΝ

teram, vocali Masorethica in prima voce non computata, Theodotio Graecus in Hexaplis: και ηψατο των ποδων αυτου, και ειπεν· οτι νυμφιος αιματων συ μοι, cui concinit VIIm το εβραικον· νυμφιος αιματος συ μοι; et Theodotioni quidem etiam Coislinianus tribuit οτι νυμφιος αιματων συ μοι, cum haec in eo habeant οι λοιποι, et perperam relata sive in codice, sive in Hexaplis et Ap. Hm ad v. 26, reapse sunt traducenda ad v. 25, collato H et Basiliensi codice. Quam tamen notam οι λοιποι nolim nimis urgere, ut omnes Interpretes praeter LXX complectatur (cf. Montf. *Praelim.* X, 1). Sed nec video cur Aquila literae tenax dederit αιματος pro αιματων, secus ac Symmachus et Theodotio in Graeco, et εχω pro συ μοι Hebraei, quae cum liberiuscule, tum frigide ex contextu commutantur in εχω. Quod ut in Graecis testibus, sic in nostro reapse est, cum codex, ut enotavi quia facilis literarum erat confusio, habeat vere hic atque in scholio infra afferendo ܐܝܬ ܠܝ *est mihi*, ut Syrus solet vertere εχω, non ܐܢܬ ܠܝ συ μοι. Nec testibus Graecis obstantibus auderem dicere in Hexaplis commutatas lectiones Aquilae et Theodotionis, cui magis conveniret ex ejus indole lectio νυμφιον αιματος εχω. De Syro huc forte traducenda, quae loco allato habet Montfaucon, tenui nempe neglecta lectionum varietate simul copulatas fuisse hic lectiones Aquilae et Theodotionis, ut Montfaucon reperit factum pro lectionibus sub nota λοιποι allatis. Sic tamen ut Aquila legit, saltem in nostro Syro, auctor scholii, quod

κυριου = —, Hmm, VII, AH1, Augustin., CM: de H cf. not. praec., ex quo potius erat αγγελος obelo confodiendum, et κυριος substituendum.

25. ψηφον = marg. ψηφος, *idest silex.* Tam Graeco, quam Syro auctori potest dari hoc scholion, quod interpretatur vocem multiplicis sensus tam in Graeco quam in Syro; contextui Graeco et Hebraeo convenit interpretatio. Punctum super litera ܣ vocis ܣܟܘܠܝܘܢ in textu coalescit cum litera ex parte, fortasse etiam casuale est.

αυτης = sub asterisco; nullus testis LXX omittit, et habet H. Puto ex errore huc translatum asteriscum, quod fuerit ad αυτου ܕܒܠܘܗ, quod sequitur, et cum desit in Hm 56, II, III, non absonum est defuisse in Graeco Origenis, qui ideo suppleverit cum habeat H.

και προσεπεσε = marg. Α. Θ. και ηψατο των ποδων αυτου και ειπεν· οτι νυμφιον αιματος εχω. Ex Theodotionis et Aquilae lectionibus in Hexaplis ex codice Basiliensi, anonymis in ER, concinnavi Graecum Syri textum. Quae Aquilae est lectio in Hexaplis parum confusa και ειπεν, νυμφιον αιματον (sic, lege αιματος ex ER mox afferenda) εχω εις περιτομας, est anonyme νυμφιον αιματος εχω in ER, eamque versui 25 refero, cum ex και praemisso et ex εχω omnino illuc sit retrahenda, praeter εις περιτομας, quae coaluerunt cum illis in unam lectionem, puto, quia recurrebant νυμφιον αιματος. Num tamen noster recte dederit lectiones Interpretum, vehementer dubito. Versionem enim Hebraei refert ad li-

HUJUS COLLECTIONIS OPERA DOCTORIS A. CERIANI PRODIERUNT

other vol
Sem 1505

MONUMENTA

SACRA ET PROFANA

OPERA

COLLEGII DOCTORUM BIBLIOTECAE AMBROSIANAE

TOM. II. = FASC. II.

PRAEFATIO IN GENESIM.

1. Codex Syro-Hexaplaris Genesis et ratio ejus editionis.

Codex, ex quo prodit tertia fere pars Genesis versionis Syro-Hexaplaris, asservatur in Museo Britannico, notatus *Add. Ms.* **14442**, et sic describitur in *Catalogue of additional Mss.* Musei Britannici sub hoc numero: *Parts of three Mss.: i. Part of Genesis, of the Hexaplar edition; ii. Part of Samuel, of the Peshito edition; iii. Part of the Books of Chronicles, of the Peshito edition. On vellum, written about the VIth century. Octavo.* Postremam partem jam non habet, seorsim compactam; alteram adhuc servat codex. Est unus ex codicibus, qui iteratis vicibus ab anno 1841 ad 1847 illuc pervenerunt e celeberrimo Monasterio Syrorum Sanctae Mariae Deiparae in Deserto Scetensi, quod, ut Bobiense Coenobium pro Latinis Mss., et magis etiam, Europam pretiosissimis Syris codicibus ditavit cujusque generis, et in primis Hexaplaribus vetustis omnibus, qui supersunt Mediolani, Parisiis, Londini, alibi. Ex numero, quem gerit, apparet allatum fuisse ex Aegypto an. 1842 a Tattam, et anno insequenti accessisse Museo Britannico. Sed historiam omnium harum acquisitionum, quibus ingentem thesaurum magis in dies dilabentem ex illo loco Angli redimerunt atque in sede tuta ac literato orbi maxime pervia ac commoda collocarunt, vide, sis, in *Quarterly Review* an. 1845. N.º CLIII, in Praefatione operis *The Festal Letters of Athanasius, discovered in an ancient Syriac Version* per Guilelmum Cureton, qui etiam hoc nomine de literis Syriacis maxime meritus est, quod Augustum Pacho movit, ut magnam illorum codicum partem compararet, quibus etiam jam acquisiti ex parte vel in totum saepe resarcirentur, demum in *Edinburgh Review* anni 1857. Utrum vero codex Genesis in Monasterio S. Mariae scriptus fuerit, an aliunde, ut plerique alii ejusdem libri, in ipsum devenerit, non liquet ex codice; fortasse ex collatione manuscriptorum inde allatorum in Bibliothecas Londinensem Musei Britannici et Vaticanam definire licebit, si libri scripti eadem manu ac nostri in iisdem asserventur, quorum historia ex subscriptionibus notisque aliis pateat.

Ut plerique Mss. libri Monasterii S. Mariae Scetensis, ut omnes Hexaplares ejusdem, etiam codex Genesis mutilus est, imo longe prae aliis Hexaplaribus, Numeris exceptis, et hic illic etiam in foliis reliquis miserrime passus est. Ex foliis 130, quibus saltem constabat ex numero 13 Quinternionum folia 10 complectentium ex usu codicis (cf. in editione mea p. 48, not. ad XXXI, 53, et pp. 99, 103), solum 46 supersunt, imo 45, si codici primitus non pertinuit folium primum, de quo infra. In fine vero ultra folium 130 prosequebatur probabiliter codex saltem ad unum folium, in quo esset subscriptio cujusmodi fere numquam deest in libris Hexaplaribus, vel si plura desunt, aut liber alius sequebatur, aut excerpta aderant, ut in 4 Regum in codice Parisiensi et ad calcem Job in Ambrosiano. Sed alterum librum fuisse additum minus probabile putarem, cum unus insit liber ceteris manuscriptis Hexaplaribus ejusdem cum nostro habitus externi, et contra morem codicum similis formae magnae nimis molis extitisset. Foliorum numerum, imo et paginam semper ex codice adnotavi in mea editione. Quae vero folia mutila sunt, vel solum male habita non vacat commemorare, cum ex mea editione, ubi, si e re erat, obiter indicavi, quisque possit eruere, si id scire utile est.

Codex prouti nunc est, haec continet:

Folio 1 r.º ab alto ad infra charactere estranghelo duplicato ܕܬܠܝܬܝܘܬܐ *Trinitatis*, ubi ܕ paullo altius ceteris literis ponitur. Fol. v.º rudis imago atramento delineata est, infra quam ex iis, quae apparent,

septem fere lineae scriptae subjiciuntur, quae ita obliteratae fuerunt, ut vix literam aliquam singularem liceat expiscari; erat autem scriptura, ut videtur, media inter *estranghelam* et *maroniticam* et codice recentior. Utrum hoc folium codici primitus pertinuerit, an serius in compingendo libro additum, nescio, cum membranae qualitatem ejusque nexus cum codice conditionem oblitus sim animadvertere. Quidquid sit, si id codici pertinebat, erat vacuum, si primum excidit, unum tantum excidit initio Quinternionis primi computatis duobus quae post 2 et 6, quae nunc exstant, perierunt (cf. pagg. 4, 9, 13, collatis et XIII et XV). Quod quidem folium vel vacuum erat, vel lectionum ecclesiasticarum indicem habebat, ut liber Exodi, vel nonnisi exigui quid, non vero continere poterat pro minimo spatio historias illas Interpretum, quas Hexaplis suis praemisisset Origenes ex Montfaucon, *Hex. Orig. Prael.* I, VII.

Fol. 2-8: *Capitula Genesis* mutila passim in textu, praeterquam quod folia duo in medio et alia a fine exciderunt.

Fol. 9-46: Gen. IV, 8-IX, 24; XVI, 2-12; XX, 1-12; XXXI, 53-XXXII, 11; XXXVI, 2-XL, 17; XLIII, 1-XLVII, 16; L, 17 ad finem. Vix lacuna unius alteriusve vocis, vel literae in his quae supersunt. Lacunas foliorum suo singulas loco tractavi.

Codex est membranaceus; ad rationem *metricam* appellatam demensus altus est 0, 22, latus 0, 135: textus altus 0, 16-0, 17, latus 0, 085-0, 09, notis marginalibus non computatis, quae minus regulariter locum tuentur: margo exterior codicis latus 0,03 fere, interior fere 0, 018, superior fere 0, 021-0, 023, inferior demum fere 0,032-0,035. Membrana saepe resecta fuit in margine exteriori laterali, forte et in aliis externis.

Pagina unam habet columnam. Lectiones vero Interpretum, variantes, scholia, ceteraque marginalia scribuntur de more in margine exteriori, interdum in superiori et inferiori; notae tamen Capitulorum, Sectionum, Lectionum ecclesiasticarum in Capitulis praemissis, et numeri Stichorum in margine a dextra legentis scribuntur. Ceterum cum, quatenus fieri potest, habitum codicis servaverim, nisi quod lectiones marginales et scholia cum notis lectionum ecclesiasticarum et stichorum infra textum ablegavi, de omnibus vero quae e re erant adnotaverim, quisquis potest ex mea editione conditionem codicis conjicere.

Character codicis est *estranghelo* in textu LXX et Capitulorum, atque in notis Capitulorum et Sectionum, in titulis in fronte Capitulorum ac in fine Quinternionum et in istorum notis, in rubricis inter textum et in subscriptione. Stichorum notae charactere minori eo textus exarantur, eoque medio inter *estranghelum* et *maroniticum*, ut apparet ex ullis locis, nam saepe literae eaedem in isto medio charactere et in *estranghelo*. Lectiones Interpretum ceteraque marginalia utuntur charactere medio et eo textus longe minori. Si quid usquam recessum est, adnotavi. Graecae voces exarantur charactere unciali eoque conformato ad eum, quo ex aetate sua suisque codicibus, modo non ultra saeculum VI ascenderent, uti debebat Paulus Telensis, vix de more inclinante ad deflexum, quo Graecus homo de more usus fuisset aetate codicum Syro-Hexaplarium. Ex imitatione proxima vel remota Graecae scriptionis Pauli Telensis eam Hexaplarium codicum omnium pendere inde arguo, quod in amanuensium pro codicibus diversis multitudine varietas vix exigua intercedit et talis, saltem de more, quae eandem singularem scripturae conditionem refert. Similis vero est prae ceteris scripturae Galeni palimpsesti, quorum partes conservantur in Bibliotheca Vaticana et Guelferbitana, et tabulis repraesentarunt Mai in *Juris Civilis Antejustinianei Rel.*, Tischendorf, *Bibl. Sin.* edit. maj. Tab. XXI; seculo VII tribuit Tischendorf codicem istum (Proleg. IIII. initio), eo vero ineunte Paulus Telensis versionem Syro-Hexaplarem confecit.

Rubricae inter textum, titulus et notae Capitulorum, tituli in fronte paginae ultimae Quinternionum, subscriptio minio exarantur charactere etiam eo textus interdum paullo majori. Puncta tamen diacritica in istis quoque atramento scribuntur ex more Syro, non semper tamen in omnibus codicibus servato. Omnia quae minio exaran-

tur, *estranghelo* charactere dedi, non nimis felici ille quidem, sed quo uno uti licuit.

Indices marginalium sunt qui in aliis codicibus Syro-Hexaplaribus usuveniunt, ex Graecis imitati, ut apparet collatis codicibus Coisliniano I, Sinaitico cum Friderico-Augustano, Ambrosiano *A*, 147. *Inf.*, aliis vetustis. Graecae voces de more, non semper, crucem pro indice habent. Interdum desunt indices vel in margine, vel in textu et in margine; ubi certus erat per se locus, cui referebantur lectiones marginales, de more nec indicavi defectum parcens chartae.

Character *estranghelo* codicis est simplex et elegans, manu firma ac libera exaratus, nec gaudet ut plurimum crassioribus ductibus et grandioribus, qui fere obtineat in ceteris Hexaplaribus, excepto Ambrosiano, qui saepe cum illo fere convenit, literis tamen utens longe minoribus. Quantum nunc commemoro, accedere mihi videbatur ad antiquiores codices et ad ipsum celeberrimum *Theophaniae Eusebii*, etc. Musei Britannici, speciem characteris quod attinet, quin tamen omnino cum eo conveniat, ut par est ex utrinsque aetate, quae certo differt saltem duobus seculis et aliquot annis, cum ille sit A. D. 411, et noster versionem contineat A. D. 616 fere inceptam. Cf. T. I, fasc. I, Prolegom. p. III, IV. Licet vero unus amanuensis codicem exaravit, non in eadem ductuum proceritate ac crassitie perseveravit, sed paullisper variavit, ut fere usuvenit in omnibus libris manuscriptis. Interdum demum literae, quae non solent connecti cum sequenti, in fine vocis una et lineae producuntur ductu recto fere adjecto ad lineam ipsam implendam, ut fol. 2 r.º l. 8, fol. 3 r.º l. 9, fol. 28 r.º l. 16, quod et in aliis libris vidi.

Interpunctio major, sive parvarum Sectionum, in codice fere semper constat quatuor punctis nigris rubrum medium circumstantibus; sed et aliqua varietas usuvenit. Aliquali ratione dedi, ut potui. Cum hac majori interpunctione, quae Graecis vetustis codicibus ignota ex Syro more est, compegi potest nota ÷, quae in margine a[illegible] illa occurrit, et col[illegible] diligentiore in his Ambrosiano, ubicumque illa in textu apponitur, adhiberi debuisset. Haec vero nota Hexaplarium librorum, ex Graecis omnino desumpta codicibus, aliis enim Syris deest quantum novi, exhibet nobis parvas Sectiones Graecorum codicum, et collato nostro libro cum vetustissimo Graeco Ambrosiano, quem vide in III tomo editum, evidenter apparet idem systema utriusque libri; licet aliqua in Syro oscitantia deprehendatur in omissione notae marginalis, quae facilius negligi poterat, et diligentior fuerit in interpunctione majori inter textum, quae fere reddit notam marginalem Graeci codicis; nec ausim omnino eandem asserere de utroque codice in hac re conditionem, cum in ullis locis, quos quisque facile reperiet conferendo, diversitas deprehendatur, quae non ex oscitantia, sed ex diversa in ullis particularibus ejusdem systematis evolutione repetenda sunt. Ceterum reperitur hujusmodi nota, longe parcius tamen quam in nostro, in Sarraviano Hexaplari, de quo ut et de nota Graeca in genere confer quae dico in Praefatione T. III, p. XIV, seq.

Aetas codicis ex notitia Catalogi initio allata esset seculi fere VI, quod ut recte dici poterat de tribus partibus libri simul sumptis, sic de nostro ex epocha versionis ita est intelligendum, ut infra A. D. 615 protrahatur. Sed seculo VII non posterior videtur et mihi ex charactere noster codex, et antiquissimus omnium Hexaplarium ipsiusque Exodi, quem A. D. 697 scriptum declarat subscriptio.

Codex, quod linguam attinet, correctissime exaratus est, vixque unus alterve locus, quem in notis attigi, dubii aliquid habet. Non item vero quoad correctionem textus Hexaplaris; ubi tamen distinguendum inter sphalmata, quae in suo archetypo jam erant, quacumque ex parte fuerint vel ex ipsis Graecis codicibus, quibus Paulus Interpres usus est, et ea, quae ipsi amanuensi tribui vere possunt. Quisque vero videt, deficientibus testibus vetustissimis Hexaplaribus et Syris et Graecis, si pusillum quid Sarraviani excipias, nihil posse definiri de auctore sphalmatum prioris generis, sed solum in genere argui ex criticis argumentis,

vel etiam ex textibus Graecis indicari; quod suis locis data occasione feci. Item fere semper incerti sumus de iis, quae amanuensi tribui possunt, testibus Syris deficientibus, nisi sint ejusmodi, quae ex habitu codicum Syro-Hexaplarium cum aliqua probabilitate non Paulo, nec ejus Graecis codicibus, sed amanuensibus Syris tribui debent, qua in re parum refert nostrine codicis amanuensi, an ejus antecessoribus sint danda. Cujusmodi sunt praesertim errores ex omissione notarum Origenis, asterisci nempe, obeli, metobeli, quas codices Ambrosianus et Londinensis Exodi, qui prae ceteris correcti mihi videntur, diligentius solent apponere majori fide tuentes textus Pauli conditionem, qui optimos codices Graecos nactus est, ut ex documentis in Prolegomenis demonstrabitur. Haec quoque sphalmata, ubi subolere potui, in notis attigi, sed fere in genere errorem indicans, cum reapse de singulis ex rei natura difficulter, vel omnino non definire liceat, utrum amanuensis, an Graecus archetypus Pauli in illo loco erraverit. Aliquid subsidii in hac re ex versione Arabica Hareth ben Senan percipire licuisset, sed vix id praestare potest Holmesiana ejus collatio. Sed in summa certa haec sunt, nostrum quidem codicem minus exacte quoad notas Origenis repraesentare textum Hexaplarem, prouti ab illo constitutus fuit, ut patet ex ms. Sarraviano, quem contuli per omnia cum nostro XXXI, 53-XXXII, 11; XXXVI, 2-18, sed econtra illum textum pro lectione magna fide referre patet ex eodem Sarraviano aliisque codicibus, licet interdum aberrare et ipsum appareat ex notis meis, tum in locis allatis, tum alibi, ut XLVII, 4. Excerpta demum Interpretum quod attinet, parcior quidem est noster liber prae plerisque Hexaplaribus, sed utrum ejus amanuensi, an Graecis codicibus sit danda ista paupertas, non liquet. Sed ex Graecis documentis, quae in notis meis retuli, fide dignus est in tribuendo suis auctoribus lectiones, quas cuique Interpreti assignat; sicubi vero peccavit, adnotavi. Demum ad Pauli certe archetypum non mediocriter nostrum codicem accedere, arguere licet etiam ex scripturae diligentia textum et linguam quod attinet, et ex ejus aetate, quae proxime ab Interprete abest.

Num codex totus revisus fuerit, ut suspicon factum in pluribus saltem libris codicis Ambrosiani, non satis habeo argumenti ut asseram; licet aliquam revisionem innuat unus alterve locus prima manu retractatus, nisi id in actu scriptionis factum fuerit. Serioribus curis autem nil quantum memini inductum varietatis, sed interdum indices marginalium vel in textu, vel in margine, vel utrobique delentur plus minus; quod praesertim factum saepe pro indicibus, interdum et pro ipsa voce in ܦܘܫܩܐ, et ܠܟ. ܦܘܫܩܐ; qua de re confer quae dixi p. 109. Novis curis etiam danda instauratio atramenti saepe facta in marginalibus lectionibus et notis, quae ex novi atramenti colore satis antiqua videtur. Demum et puncta diacritica alicubi apposuit serior manus, ut ex forma, atramento et indole codicis arguebam; quae ego omnia suppressi, appositis tantum certis primae manus vel saltem probabilibus; interdum enim conditio mala membranae dubia vel omnino evanida reddidit, nec volui ipse supplere. Ceteras quoque curas seriores, quas innui, non curavi de more, ut par erat ex earum indole, nisi forte primam scripturam immutarent.

Rationem editionis codicis quod attinet, praeter ea quae data occasione praeoccupavi, haec indicanda. Lineas codicis servavi, quin tamen, ut in illo est, eas ad finem semper producerem, quemadmodum feci in primo fasciculo. Typi enim semper iidem cum sint, quandam vidi referre deformitatem ita adhibitos ut lineolis producerentur. Etiam in notis marginalibus et lineas, et locum initii earum semper servavi, nimis morosior forte, sed interdum id in codice alicubi vel pellucido facto, vel quavis de causa evanido faciliorem praestabit collationem ei qui velit instituere. Lectionem codicis cum ipsis erroribus, si inerant, adamussim servavi, nec ipsa certa supplementa vel unius literae inserui, nisi certa uniuscujusque literae essent saltem vestigia in ipso codice; vestigia vero per se dubia ex ductibus reliquis in textu complevi, sed lineolis inclusi. Quae de istiusmodi e re erant, in notis tractavi. In punctis

diacriticis summa fide codici institi vel pro loco, quem in ipsa litera tenebant, quatenus sivit diversa in ullis literis forma typorum ab ea codicis. Numeris usus sum pro indicibus, qui deerant in typis, in remittendo ad marginalia.

Ceterum apographum meum ad codicem integrum contuli, et aliquot paginas perdifficiles saepius etiam, saltem in locis vexatis. De quibus vero, cum notas meas pararem et librum discuterem, dubia suboriebantur, consului D. Guilelmum Wright in Museo Britannico Assistentem pro libris manuscriptis, qui pari cum doctrina benevolentia postulationibus meis semper promptissime satisfecit. Si quid vero serius animadverti, quam illum consulere liceret, in notis adnotavi; quod tamen vix una alterave vice factum. Ceterum fieri non poterit, ut in cursu editionis versionis nostrae tum codices non reperiam, qui vel supplementa vel alia exemplaria partium editarum exhibeant, tum occasionem non habeam ipsos codices editos iterum inspiciendi, tum demum non inveniam ulla corrigenda sive per me, sive ab aliis indicata. Vita comite in me suscipio, ut in appendice ea omnia praestem, quae quacumque ratione opus meum emendare editionemque textus perficere poterunt.

2. De subsidiis criticis adhibitis in annotationibus.

In annotationibus meis quae praestare velim, patet ex ipso libro, et indicavi jam in I fasciculo tomi I, Praef. p. VIII, seqq. Nil ergo reliquum nisi ut subsidia critica, eorumque sigla cum aliqua animadversione, ubi e re sit, recenseam.

ER: editio Romana LXX anni 1587, quacum textus Syrus confertur.

Hm: unus testis Holmesianae Collationis, qui tamen saepe in hoc casu nominatim indicatur. *Hmm:* duo pluresve testes Holmesiani. A ratione prioris fasciculi tomi I, ubi singillatim Holmesianos testes afferebam, duabus de causis discessi. Prima est quia longa res erat nimis et simul inutilis, cum ei qui curiose inquirere velit in testes LXX, Holmesianum opus sit assumendum, ut non eos tantum testes qui cum Syro-Hexaplari conveniunt, sed ceteros vel dissentientes perspectos habeat, ut ex omnibus documentis demum judicium ferat. Equidem hac de causa ceteros quoque testes LXX aliunde accitos reticere debuissem; malui tamen hic abundare, quia interdum erit difficile universos consulere ei qui a Bibliothecis ditioribus abest, et etiam ut aliqui testes certi apponerentur, si Holmes peccasset in sua collatione, quam afferebam. Quod quidem cum non raro fiat, altera causa exstitit mihi, ut nominatim singulos ejus testes desinerem excitare. Cur enim magnam partem annotationum mearum notis Holmesianis implerem, quae erroneae saepe sunt, et ex tota collationis conditione fidem nonnisi paullo dubiam merentur, licet in summa integram testium LXX varietatem offerant, quae satis etiam pro ejus conditione et origine exhibetur, si a me afferenda est, ea qua utor ratione? Sed ne Holmesiano operi ingenti sine causa detrahere videar, licet alicubi in notis jam ejus errores attigerim, subjicio sphalmata collationum illius in locis codicum Vaticani, Sarraviani ejusdemque Colbertini, et Coisliniani, quos cum textu LXX Holmesii ejusque collationibus comparavi ex tabulis in Silvestre *Paléographie Universelle*, T. II, pro Colbertino et Coisliniano, in Tischendorf *Mon. Sac.*, T. III, pro Sarraviano, in Mai, *V. et N. Test.*, T. I, pro Vaticano. Pro codice Holmesii VII potest quisque conferre illius varietatem cum editione mea in tomo III, quod idem de aliis libris facere licet, praesertim de editionibus Aldina et Complutensi. Omisi autem ea, quae Holmes ex suae collationis instituto negligebat.

Vaticanus, Holmesianus II, Gen. XLVI, 28-XLVII, 14. Affert Holmes tantum sex lectiones varias; quinque recte proferuntur, sed το αργυριον παν, quod attulit ad XLVII, 14, retrahendum est ad v. 15, ubi solum Vaticanus ab edito discrepat. Praeterea omisit has varietates: XLVI, 29 πλειονι, quod secunda manus legit pro πιονι. v. 34 αραβιχ. XLVII, 1 non indicavit codicem omittere utrumque μου. v. 7. ευλογησεν pro ηυλογησεν licet de aliis codicibus referat.

Sarravianus, Holmesianus IV, Num. XXXVI, 8 ad fin. Omissiones exhibeo et errores, tacens quae recte dedit, et sic in aliis. v. 9: της φυλης pro φυλης: εαυτου pro αυτου: post προσκολληθησονται adderet codex ex Holmes αι φυλαι sub asterisco, sed contra codex prima manu sub obelo, alia (cf. Comm. Tischendorfii) ex obelo fecit asteriscum, et metobelum a primo scriptore omissum supplevit; in ipsa tabula ista omnia apparent adhuc, multoque magis ita esse debet in codice ex atramenti differentia: vv. 10 et 13 μωση pro μωυση, sed ista fortasse sciens omisit, alibi generaliter adnotata varietate. v. 11. post αυτων codex adderet εις γυναικας sub asterisco; addit voces, sed sine asterisco. v. 12. μανασση sine του. v. 13. κατα ιεριχω prima manus omisit, supplevit corrector C κατα ιερειχω.

Colbertinus, Holmesianus V, Levit. I, 1-9. v. 1. μωσην pro μωυσην, sed cf. supra de Sarraviano. v. 4 επιθησει την χειρα; Holmes ad επιθησει adnotat praemitti asteriscum, quod forte pertinet ad επι tantum, atque post χειρα addi αυτου, ante quod excidit asteriscus; tabula imo nullum habet asteriscum ante επιθησει, praemittit vero additae voci αυτου. v. 7 επιθησουσιν, margo habet lectionem στοιβασουσιν οι ιερεις, serioris, ut videtur, manus.

Coislinianus, Holmesianus X, Num. I, 1-25. v. 2. post συναγωγης addit υιων. v. 4 adnotat Holmes plene distinguere codicem post φυλην; male, nam est minima distinctio juxta usum codicis ex tabula desumptum. v. 6 omittit codicem scribere cum diaeresi σουρισαδαϊ, licet de aliis minusculis id indicet. v. 7. αμειναδαβ. v. 11 ait codicem legere γεδεωνει, sed in marg. γαδεωνι; recte de textu, sed non pro margine, quia codex α tantum ad ε primum afferens reliquit ει et legit γαδεωνει. v. 12. αμεισαδαν; male Holmes ζαμεισαδαη. v. 21. τεσσερακοντα, quod de aliis Holmesius attulit.

Ex hac conditione Holmesianae varietatis contuli ipse omnes, quos poteram, testes ab ipso jam adhibitos, servatis ejus siglis.

I: editio codicis Cottoniani Genesis ejusque, ubi periit ex incendio, collatio in Tischendorf, *Mon. Sac.* T. II.

II: editio Mai codicis Vaticani.

III: collatio Alexandrini codicis in ed. II Veteris Test. per Tischendorf.

IV: editio codicis Sarraviani in Tischendorf, *Mon. Sac.* T. III.

VII: codex Ambrosianus; *VIIp:* curae posteriores, sed charactere unciali exaratae, *VIIm:* curae posteriores, sed charactere minusculo exaratae; codice utor.

X: contuli, saltem saepe, quae habentur in *Repertorium f. Bib. und Morg. Lit. I*, et in collatione pro me facta ab Hermanno Zotenberg pro Gen. XLVI, 26-XLVII, 7.

55 et 58 nunc unus, nunc alter seorsim allati ex editione codicis Vaticani Angeli Mai, qui ex illis, 58 supplens ex 55 ubi lacunosus erat, dedit Genesim ad XLVI, 28, ubi incipit codex Vaticanus.

15, 46, 53, 54, 56, 64, 71, 76, 82, 118 Gen. XLVI, 26-XLVII, 7, pariter collati in usum meum fuerunt ab Hermanno Zotenberg, qui eos cum X contulit et Exod. I 1-14, ut etiam descripsit Recensionem Syram Jacobi Edesseni Gen. XLVI, 8-26.

Bodl: codex Genesis Bodleianus editus a Tischendorf, *Mon. Sac.* T. II.

Ald, Compl: editiones Aldina et Complutensis a memetipso semper inspectae.

d: lectiones ecclesiasticae in codice Ambrosiano *F.* 95. *Sup.* seculi fere XIII.

e: duo fragmenta palimpsesta codicis Ambrosiani *Q.* 6. *Sup.* saeculi fere XI, qui habet et scholia marginalia: complectuntur Gen. XXXIII, 4-12, XXXIII, 18-XXXIV, 5, XLV, 13-19, XLV, 27-XLVI, 6.

Patres Graecos, Holmesio fere ubique indicante, ex ejus notis attuli, sed quantum memini tunc solum fere seorsim attuli, cum locos ipse inspexi. Latinos ex Sabatier desumpsi, apud quem ideo reperienda indicatio locorum eorum operum. Fragmenta alia veterum Latinarum versionum, in *Speculum*, quod S. Augustino tribuitur et edidit Mai bis diversa ratione, in Vercellone, *Var. Lect. V. L. B. ed.*, diserte suis locis indicavi.

CM: editio versionis Copto-Memphiticae Pentateuchi per Wilkins.

Aet: editio versionis Aethiopicae per Dillmann, cujus sigla C, F, G, H retinui in adducendis, ubi e re esset, codicibus ex ejus apparatu critico.

Arm: editio versionis Armeniacae per Zohrab Venetiis 1805.

AH: lectiones versionis Arabicae Hareth ben Senan, quas Latine affert Holmes ex duobus codicibus Bodlejanae Bibliothecae: ullas lectiones aliunde quam ex Holmesiana collatione assumptas suo loco, unde habuerim, indicavi. Cum haec versio sit ex nostra facta, multi momenti fuisset, si recte in Holmes esset collata; sed non meliores aliis curas nacta est (cf. notam meam ad V, 5); ideo, nisi quid singulare aliter postularet, saepe diserte non excitavi, sed in nota *Hmm* inclusi. Ne vero conarer apographon versionis Hareth mihi comparare, ut in meam editionem Syri assumerem, pluribus impediebar, sed ex eo maxime judicavi supersedendum, quod versio, etsi longe antiquior quam Stephanus Evodius Assemani affirmet in Catalogo Biblioth. Med. Laur. et Palat. p. 61, non ejus conditionis est, ut multum praestare possit ad crisin codicum Syro-Hexaplarium, ut ex multis locis Arabici textus collatis cum illis comperi. Sed tamen si forte aliquando codicibus ejus uti contigerit et praesertim Vaticano (apud Mai, S. V. N. C. IV, II, 1), exhauriam quidquid ad perpoliendum Syrum textum conferre poterit.

Quoad Fragmenta Graeca veterum Interpretum, si sine testimonio afferuntur, ex Montfaucon, *Hexapl. Origenis*, sunt desumpta, quem ubi e re erat indicavi nota *Montf.* Nota *Ap.* quae cum *Hm* copulatur, remittit ad Appendices Holmesianas, quae singulis libris adduntur.

Ut in primo fasciculo vero, sic in isto ubi nullus testis Graecus extabat lectionis Syro-Hexaplaris sive in textu, sive in margine, Latine dedi, ne Graeca mea obtruderem, quae nulla ratione fieri potest ut archetypum restituant, cum varie verti possint.

H: Hebraeus textus.

HS: textus Hebraeo-Samaritanus ex collatione laterali apud Kennicott.

Sam: versio Samaritana in Polyglottis Londinensibus.

Abus: versio Arabica ex Hebraeo-Samaritano per Abusaid edita a Kuenen Lugduni Batavorum, MDCCCLI.

Onk: Paraphrasis Chaldaica Onkelosi.

Jon: eadem Jonathanis. Utraque ex Polyglottis Lond.

Jerus: Fragmenta Paraphrasis Chaldaicae dictae Hierosolymitanae ex IV tomo Polyglottôn Londinensium.

P: versio Pescito, si nulla varietas erat in testibus ejus, qui mihi prostant, vel saltem in dignioribus, nec e re erat varietatem aliorum indicare. Sed, si vix opus erat, testes singillatim attuli his siglis usus. *PA* est vetustissimus codex Ambrosianus seculi fere VI, de quo confer tomum I, fasciculum I, Praefat. p. XIII et seqq. *Pa:* codex alter Ambrosianus, an. 1613-15 scriptus Hierosolymis. *PJ:* editio Polyglottôn Parisiensium Michaelis Lejay; sed hanc invectam sine mutatione in Polyglotta Londinensia, nisi quod sphalmata typorum passim accesserunt, raro consului. *PP:* editio Polyglottôn Londinensium. *PL:* editio Lee, an. 1823.

Vulg: Vulgata Latina editio, cujus varietatem ex opere Caroli Vercellone desumpsi: *Variae Lectiones Vulgatae Latinae Bibliorum editionis.*

Ar: versio Arabica Polyglottôn Londinensium.

Pers: versio Persica in IV tomo eorumdem.

Ven: versio ex Hebraeo codicis Veneti editi pro Pentateucho ab Ammon.

Sed pro his textus Hebraei testibus Hebraeum quidem et Hebraeo-Samaritanum semper consului una cum Apparatu Kennicott et De-Rossi in *Variae Lectiones* et in *Scholia critica*; item Pescito; ceteros non semper, sed fere, numquam tamen praetermisi, ubi vix e re fuisset. De more autem, ubi post Hebraeum unus alterve testis varians ab illo excitatur, ceteri intelligendi sunt cum illo convenire: quod idem est saepe de Hebraeo-Samaritano, quo allato intelligantur convenire cum eo Samaritanus et Abusaid, nisi contra afferantur.

Alia subsidia satis suis locis indicantur. Cetera ex notis ipsis quisque deprehendet. Solum animadverto in variis lectionibus, quae sunt ex pronominibus in genitivo additis, conjunctis in linguis Semiticis et Copta, initio attulisse testes Semiticos et Coptum qui potius ex linguae indole, quam ex eorum

archetypis saepe addidisse censendi. Item varietates quae vocem non mutant, in Graecis praesertim, non indico, sed simul testes eandem reapse vocem exhibentes attuli, quorum tamen si quis seorsim affertur, sua iste scriptione utitur.

3. De Familiis testium LXX in libro Genesis.

Holmes in Praefatione ad Pentateuchum, et Nickes in libro singulari *De V. T. codicum Graecorum familiis, partic. I, Judith, Tobias, Esdras I*, aggressi sunt discriminationem testium LXX in familias, quas ex vetustissimis testimoniis obtinuisse apparet jam initio seculi IV. Nickes cum de libris aliis quam de Genesi agat, non veniret in censum hic, nisi plures ex codicibus, quos uni alterive familiae assignat, etiam Genesim complecterentur; et aequum est, nisi quid obstet, omnes ejusdem codicis libros eidem recensioni tribuere. Holmes statuit 5 familias, Communem inemendatam, Communem emendatam in Tetraplis Origenis, Hexaplarem, Lucianeam, Hesychianam. Et tractans ista ad Pentateuchum Communi inemendatae assignat II, 29, 31, 59, 64, 83, alios similes, Aldinam; Communi emendatae ab Origene I, III, 15, 44, 75, 106, et alios, si non in omnibus, at saltem in aliquibus libris Pentateuchi; Hexaplari IV et V, qui partes sunt unius ejusdemque codicis; Lucianeae et Hesychianae 58 et 72 (hunc per tres libros priores), 19, 108, 118, alios in aliis libris Pentateuchi, non accurate quidem distinguens quinam codices alterutram recensionem habeant, sed satis divinare ex contextu licet eum Lucianeae dare 58 et 72, Hesychianae 19, 108, 118. Nickes easdem agnoscit familias, nisi quod Tetraplarem ab Hexaplari nullam distinguit. Ex codicibus aliisque testibus LXX assumptis pro suis libris qui Genesim quoque habent sunt II, III, 19, 44, 52, 55, 58, 64, 68, 71, 74, 76, 106, 107, 108, 120, 121, 134, editiones Aldina, Complutensis, Alexandrina, Fragmenta Latina. Juxta Nickes judicium ex illis libris desumptum Communem editionem conjiciendum esset habere II, III, 52, 55, 68; Origenianam 19, 58, 108, Italam; Lucianeam 64, editiones Aldinam, Complutensem, Alexandrinam; Hesychianam 44, 71, 74, 76, 106, 107, 120, 121, 134.

Quibus argumentis innixi familias distinguunt, ea discutere non est hujus loci, et implicite resolvuntur, ubi ab eis discedo, ex iis quae affero in asserenda mea opinione de cujusque familiae codicibus. Sed de Nickes cf. et T. I, fasc. I, Praef. p. X.

Familias allatas vere extitisse seculo IV evidens est ex testimoniis allatis ab Holmes et Nickes, et ab Hody collectis abundantissime in opere *de Bibl. text. originalibus etc.* Tetraplarem quoque textum et Hexaplarem differentiam aliquam habuisse satis ostendunt varietates eorum ullae diserte assertae in Fragmentis Graecis et in notis marginalibus versionis Syrae; utrumque tamen textum eadem ratione recensitum et obelis et asteriscis instructum fuisse arguit contra Holmes versio Syra ex Tetraplari textu orta in libris Judicum et Ruth, Job, Prophetarum minorum, Daniel, in quo et Chisianus Graecus (Hm 88) accedit, qui descendit a Tetraplis, et editus ab Holmes una cum varietate versionis Syrae monere eum debuisset de errore.

Familias codicum Genesis investigans, ut jam a certis ac definitis exordiar, Origeniana recensio sive Tetraplaris sive Hexaplaris, nil enim quo hic discriminem habeo, evidens est in codice Sarraviano et in versione Syro-Hexaplari, qui, erroribus exceptis qui in omnibus librorum apographis usuveniunt, omnino conveniunt, ut apparet ex XXXI, 53-XXXII, 11, XXXVI, 2-18, ubi solum utrumque conferre licuit. Qui cum his convenient de more in propriis eisdem testibus lectionibus, omiserint necne notas Origenianas et multas etiam commutaverint lectiones ex aliis libris vel ex arbitrio et oscitantia amanuensium, Origenianae, ut patet, recensionis erunt. Si assumatur codex IV Gen. XXXI, 53-XXXVI, 18 ex editione Tischendorfii *Mon. Sac.* T. III, nam Holmes saepe peccat in ejus collatione, itemque versio Syro-Hexaplaris et Apparatus Holmesianus, cujus non rarae omissiones semper prae oculis sint, Origenianae recensionis sunt codices 15, 82, 135, cum in tot et talibus lectionibus modo uni, modo aliis accedentibus,

21 ܐܡܪ ܕܝܢ ⁸ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
ܡܐ ܕܐܙܠ ܐܢܬ ܘܗܦܟ ܐܢܬ
ܠܡܨܪܝܢ. ܚܙܝ ܟܠܗܘܢ ܬܕܡܪ̈ܬܐ
ܗܠܝܢ ܕܝܗܒܬ ܒܐܝܕܝܐ ܕܝܠܟ.
ܠܥܒܕ ܐܢܝܢ ܩܕܡ ܦܪܥܘܢ. ܐܢܐ
ܕܝܢ ܐܩܫܐ ܠܠܒܗ ܕܝܠܗ. ܘܠܐ
22 ܢܫܕܪܝܘܗܝ ܠܥܡܐ. ܐܢܬ ܕܝܢ
ܬܐܡܪ ܠܦܪܥܘܢ. ܗܠܝܢ ܐܡܪ
⁹ܡܪܝܐ. ܒܪܝ ※ ܕܝܠܝ ↙ ܒܘܟܪܐ ܕܝܠܝ
23 ܐܝܣܪܝܠ. ܐܡܪܬ ܕܝܢ ܠܟ. ܫܪܝ
ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܠܚܘܢ ܠܝ.
¹ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܨܒܐ ܐܢܬ
ܠܡܫܪܝܘܬܗ. ܚܙܝ ܗܟܝܠ ܐܢܐ
※ ܕ.ܗ.ܐܢܐ↙. ܩܛܠ ܐܢܐ ܠܒܪܟ ܒܘܟܪܐ
※ ܕܝܠܟ↙.܀ ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܐܘܪܚܐ
24 ܒܒܝܬ ܡܫܪܝܐ. ܦܓܥ ܒܗ
²ܡܠܐܟܐ ܘܒܥܐ ܗܘܐ ܠܡܩܛܠܗ.
ܕܝܠܝ 25 ܘܢܣܒܬ ܨܦܘܪܐ ³ܩܘܦܣܐ.

⁸ ܦܝܦܝ.
⁹ ܦܝܦܝ.
¹ ܐܢܬ ܕܝܢ ܠܐ
ܨܒܐ ܗܘܝܬ.

² ܐ. ܐܠܗܐ.
ܣ. ܬ. ܡܪܝܐ.
³ ܩܘܦܣܐ. ܗܢܘ
ܕܝܢ ܣܟܝܢܐ.

forte in Aquila et Theodotione, ut redderet H fere ut ER; sed non liquet ex textus illorum defectu; ut lectio est in nostro et sic distincta ex interpunctione et ipso textu, vix ansam habet in H.

πρωτοτοκου = ✢ ※ Ἑ. σου ↙: item sine asterisco et nota 58 Hm, Aet: addit H.

24. αυτῳ = ܒܗ, in medio ܗ superscriptum videtur punctum (ܒܗ̇), quod reddidisset αυτῃ, sed abrasum fuit, relicto puncto interpunctionis item primae manus.

αγγελος = marg. Α. θεος. Σ. Θ. κυριος, Montf. et Ap. Hm; etiam VIIm anonyme κυριος: H pro lectione ER αγγελος κυριου habet solum *Jehovah;* sed ex nominis religione, contextus habita ratione, ut ER dederunt Onk, Jon, et supponit Jerus in versibus sequentibus, itemque Ar et Abus: Sym. et Theodotio plane cum H faciunt; sed cur Aquila literae tenax dedit θεος, vel potius οι θεοι cum marg. primo Hm X in Ap. Hm, quae, durior et insolens lectio, primigenia ideo videtur, et responderet H אלהים; quod sic dedit Aquila Gen. VI, 3? Anne ex ipsa religione nominis *Jehovah* mutatum hoc fuit in codice H Aquilae, vel ipse sic dedit? Illa quidem nominis commutatio in H alibi facta videtur; cf. ad Gen. VI, 23.

tur in Syris ܗܘ ܕܝܠܝ, ideoque omnia ista sub obelo erant concludenda praefixa nota genitivi nomini sequenti, sed defectus casuum in Syro Graeci contextum labefactavit.

21. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

εν ταις χερσι = ἐν τῇ χειρι, Hmm, Compl, CM: item H, qui tamen sumptus ut scriptus defective fert et ER, cum qua est etiam P.

22. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah.*

υιος = ✢ ※ Ἑ. μου ↙, sine ast. Hmm, Tichon., qui tamen omnes omittunt sequens μου post πρωτοτοκος: cum nostro H. Post hoc ܕܝܠܝ rasura, in qua forte erat punctum.

23. ει μεν ουν = ει δε, Hmm, Origen., Arm: marg. veró συ δε ουκ εβουλου cum Hmm, VII, Ald; Tichon., CM, Aet, qui tamen in codice C favet textui nostri: cum his et H, sed ex contextu non absona lectio nostri textus, quam imo habet unus codex HS apud Kennicott, et verterunt Onk, Ar, Abus in cod. A, P in omnibus testibus et in forma ab ea nostri diversa.

αυτους = αυτον, H, Hmm, VII, Ald, AH, Tichon., CM, Aet, Arm.

εγω = ✢ ※ Α. Θ. ειμι ↙: 58 Hm in textu item sine siglis et asterisco; sic sine notis legisse apparet etiam Arm: bene reddit H ER; vox inserta aliis copulabatur

17 ܐܠܗܐ܀܀ ܘܚܘܛܪܐ ܗܢܐ
ܬܣܒ[5] ܒܐܝܕܐ ܕܝܠܟ܂ ܕܒܗ
ܬܥܒܕ ܐܬܘ̈ܬܐ܀ ܫܠܡ. ܩ. ܘ܀
18 ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܒܬܪ
ܝܠܕܗ ܕܡܪܢ܀ ܐܙܠ ܕܝܢ ܡܘܫܐ
ܘܗܦܟ ܠܘܬ ܝܬܪܘ ܚܡܘܗܝ
ܘܐܡܪ ܠܗ܂ ܐܙܠ ܘܐܗܦܘܟ
ܠܘܬ ܐܚ̈ܝ ܕܝܠܝ ܕܒܡܨܪܝܢ܂
ܘܐܚܙܐ ܐܢ ܥܕܟܝܠ ܚ̈ܝܝܢ܀
ܘܐܡܪ ܝܬܪܘ ܠܡܘܫܐ܂ ܐܙܠ
ܒܫܠܡ ܐܬܐ܀ ÷ܒܬܪ ܕܝܢ

[5] ܕܐܬܗܦܟܬ
ܠܚܘܝܐ.

÷ ܝܘ̈ܡܬܐ ܣܓ̈ܝܐܐ ܗܠܝܢ܂ ܡܝܬ
÷ ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ
19 [6]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ [7]ܒܡܕܝܢ܂
ܗܠܟ ܐܙܠ ܠܡܨܪܝܢ܂ ܡܝܬܘ ܓܝܪ
ܟܠܗܘܢ ※ܓܒܪ̈ܐ ܗܠܝܢ ܕܒܥܝܢ
20 ܗܘܘ ܢܦܫܐ ܕܝܠܟ܀ ܟܕ ܢܣܒ
ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܠܐܢܬܬܗ ܘܠܒ̈ܢܝܗ
※ ܣ ܕܝܠܗ܂ ܐܪܟܒ ܐܢܘܢ ܥܠ
ܚܡܪܐ ܘܗܦܟ ܠܡܨܪܝܢ܂ ܢܣܒ
ܕܝܢ ܡܘܫܐ܂ ܠܚܘܛܪܐ ܗܘ ÷ܕܡܢ f. 18. r.
ܐܠܗܐ ܒܐܝܕܐ ܕܝܠܗ܀܀

[6] ܦܩܕ.
[7] ܒܡܕܝܢ ܝ.

Sym. Theod.) item ac in textu, nisi quod deest punctum diacriticum. Puto ex Graeco ortam lectionem, quae sine sensu est in nostro; fuit nempe in Graeco textu LXX μαδιαμ, in Interpretibus μαδιαν, ut in Hebraeo, et habet Compl in alia lectione; Syrus noster vero ex suo more conformandi ad P nomina propria, praesertim crebro occurrentia, in textu ipso dedit formam, quae cum ea Interpretum convenit, et margini ascripsit eam Interpretum repertam in Graeco archetypo.

παντες = ÷ οι ανδρες sub asterisco; sine ast. Hm 58, Arm; Hm 72 item sine ast. οι ανθρωποι: utramque hanc lectionem fert H.

20. παιδια = ÷ ※ Σ. αυτου ⤙, Arm cum asterisco tantum, notat vero editor deesse vocem in exemplaribus; sine ast. et nota Symmachi Hmm, VIIm, AH; Hm 58 εαυτου, quod, ut alibi facit (cf. infra v. 22, 23 bis), videtur ex margine intulisse in textum, et primigenia forte est lectio Symmachi, sed idem reapse αυτου et εαυτου: item H.

μωυσης = ante ܡܘܫܐ rasura; videtur scriptum fuisse ܠ (ܠܡܘܫܐ), vel potius coeptum fuisse scribi ܠܚܘܛܪܐ sequens.

την παρα του θεου = ܡܢ (virgam) ÷ quae a ⤙ Deo: H omittit την ...α, quae vertun-

σύ = in calce paginae nota Quinternionis ܓ. III.

17. την στραφεισαν εις οφιν = — in textu cum H, Hmm sex, Augustino, si ex ratione qua affert locum testari potest, CM, Aet; VII omittit, sed addit VIIp; Hm X item omittit in textu, sed prima manu addit marg., quod non tam supplementum omissionis, quam marginalis lectio est ratione habita conditionis illius codicis plura ab Hexaplaribus mutuantis; et noster reapse addit marg. lectionem ER, quam habent et ceteri testes LXX non allati pro omissione.

σημεια = post haec *Explicit* (*Lectio*) *VI*; cf. III, 16.

18. *Lectio Dominicae post Nativitatem* (Domini); eadem rubrica est et in Jacobi Edesseni Recensione; cf. supra p. 115.

και λεγει = και ειπεν αυτῳ, Hmm, inter quos sunt affines omnes vel fere, VII, CM, Aet, Arm; lectioni ER addunt αυτῳ alii Hmm et AH, si recte collatus, quo in casu legit ܘܐܡܪ ܠܗ pro ܘܐܡܪ: H ut noster, sed omittunt αυτῳ duo codices Kennicott.

μετα δε τας ημερας usque ad αιγυπτου = sub obelo; VIIm delet linea ducta: omittit H.

19. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

εν μαδιαμ = Γ′ (tres Interpretes, Aq.

ܐܬܡܠ ܩܕܡ ܐܬܡܠܝ ܐܦ ܠܐ
ܩܕܡ ÷ ܝܘܡܐ ܕܬܠܝܬܝܐ: ܐܦ
ܠܐ ܡܢ ܡܢ ܫܪܝܬ [8]ܠܡܡܠܠܘ
ܠܡܫܡܫܢܐ: ܕܝܠܟ ܚܣܝܪ ܩܠܐ
※ ܓܝܪ [9]ܘܝܩܝܪ. ܒܠܫܢܐ ܐܢܐ ܐܝܬܝ.
11 ܐܡܪ ܕܝܢ [1]ܡܪܝܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
ܡܢܘ ܝܗܒ ܦܘܡܐ ܠܒܪܢܫܐ.
ܘܡܢܘ ܥܒܕ [2]ܚܪܫܐ ܘܐܛܪܡܐ. f. 17. r.
ܕܚܙܐ ܘܣܡܝܐ. ܠܐ ܗܘܐ
12 ܐܢܐ [3]ܡܪܝܐ. ܘܗܫܐ ܐܙܠ ܘܐܢܐ
ܐܦܬܚ ܠܦܘܡܟ ܕܝܠܟ. ܘܐܚܘܝܟ
ܗܠܝܢ ܕܥܬܝܕ ܐܢܬ ܠܡܡܠܠܘ.
13 ܘܐܡܪ. ܒܥܐ ܐܢܐ ܡܪܝܐ.
ܐܫܕܪ ܐܚܪܢܐ ܕܡܨܐ ܕܠܗ
ܕܬܫܕܪ ܐܢܬ. ܘܟܕ ܐܬܚܡܬ
14 [4]ܡܪܝܐ ܒܪܘܓܙܐ ܥܠ ܡܘܫܐ.
ܐܡܪ. ܠܐ ܗܐ: ܐܗܪܘܢ ܐܚܘܟ
ܕܡܢ ܠܘܝ: ܝܕܥ ܐܢܐ: ܕܡܡܠܠܘ
ܢܡܠܠ ܗܘ ÷ ܠܟ. ܘܗܐ ܗܘ
ܢܦܘܩ ܠܐܘܪܥܟ ܕܝܠܟ. ܘܟܕ
ܕܚܙܐ ܠܟ ܢܚܕܐ ܗܘ ܒܗ ܒܢܦܫܗ.
15 ܘܬܐܡܪ ܠܘܬܗ. ܘܬܬܠ ܡ̈ܠܐ
ܕܝܠܝ ܒܦܘܡܗ. ܘܐܢܐ ܐܦܬܚ
ܦܘܡܟ ܘܦܘܡܐ ܕܝܠܗ.
ܘܐܚܘܝܟܘܢ ܗܠܝܢ ܕܬܥܒܕܘܢ.
16 ܘܢܡܠܠ ܗܘ ܠܟ ܠܘܬ ܥܡܐ.
ܘܢܗܘܐ ܠܟ ܦܘܡܐ. ܐܢܬ
ܕܝܢ ܠܗ ܬܗܘܐ ܗܠܝܢ ܕܠܘܬ f. 17. v.

[8] ܠܡܐܡܪ.
[9] ܘܝܩܝܪ
[1] ܦܝܦܝ.
[2] ܐ. ܣ. ܬ. ܥܠܓܐ.
ܡܡܠܠܐ ✣ ✣
[3] ܦܝܦܝ.
[4] ܦܝܦܝ.

ημερας = sub obelo: H habet vocem, in qua ipsa vox reprobata componitur.

λαλειν = marg. *dicere*, quod λεγειν supponit habuisse: H per se utrumque fert; magis tamen refertur in textu.

ισχνοφωνος = ※ γαρ sub asterisco; sine ast. Hmm, Ambros., Arm: item H, sed omittit Vulg.

και βραδυγλωσσος = marg. ad ܘܝܩܝܪ και βραδυ- habet *et gravis*, quod alius interpretis, fortasse Aquilae est, qui reapse dedit και βαρυς, literam H sectatus; quae marginalis lectio componenda cum Syra voce sequente, ut patet.

11. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

δυσκωφον = marg. Α. Σ. Θ. μογιλαλον: H omnes reddunt. Male in codice additur punctum post ܥܠܓܐ, nisi casuale est.

ο θεος = κυριος cum H et AH; κυριος ο θεος Hmm fere omnes, inter quos et affines nostro, III, VII, Ald, Compl, Origen., Euseb., Cyprian., Hieronym., Augustin., CM, Aet: fortasse in Graeco nostri deerat ο θεος, sub obelo ponendum. Marg. vero: ΠΙΠΙ: H *Jehovah*, quod κυριος solet reddi in LXX.

12. ο = α, Hmm, III, Ald, Compl, Gaudent., Augustin.: utrumque fert H.

13. μωυσης = —, Hmm, VII, AH, Aet, qui tamen habet in C, Arm: H omittit, sed habet unus codex Kenn., PA; addunt *ei Moyses* Pa, PJ, PP, PL.

αποστελεις = post haec: *Explicit* Lectio; cf. ad III, 15, IV, 1.

14. Marg. ιv (*Sectio minor*); item II" Δ.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

σοι 1° = sub obelo: omittit H.

16. αυτος σοι λαλησει = λαλησει αυτος σοι, H, Hmm, VII, Augustin.; favet CM.

σου = σοι, H, Hm 15, Cat. Nic. apud Hm; item in alia lectione alii Hmm.

※ܡܣܪܓܪܓܐ ܐܝܟ ܬܠܓܐ. ܘܐܡܪ.
⁴ܐܥܠ ܐܝܕܟ ܠܥܘܒܐ ܕܝܠܟ܀ 7
ܘܐܥܠ ܐܝܕܗ ※ ܕܝܠܗ↙ ܠܥܘܒܗ.
ܘܐܦܩܗ ܡܢ ܥܘܒܗ. ܘܗܘܬ
⁵ܬܘܒ ܐܝܟ ܓܘܢܐ ܕܒܣܪܐ ܕܝܠܗ܀ f. 16 r
8 ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܢܗܝܡܢܘܢܟ: ܘܠܐ
ܢܫܡܥܘܢ ܠܩܠܐ ܕܐܬܐ ܗܕܐ
ܩܕܡܝܬܐ. ܢܗܝܡܢܘܢܟ ܠܩܠܐ
9 ܕܐܬܐ ܗܕܐ ܕܐܚܪܝܬܐ. ܘܢܗܘܐ

⁴ ܥܘܒܟ
⁵ ܐ. ܗܦܟܬ.

ܕܐܢ ܠܐ ܢܗܝܡܢܘܢ ܠܬܪܬܝܢ
ܐܬܘܬܐ ܗܠܝܢ: ܘܠܐ ܢܫܡܥܘܢ
ܠܩܠܐ ܕܝܠܟ. ܬܣܒ ܡܢ ܡܝܐ
ܕܢܗܪܐ. ܘܬܐܫܘܕ ܥܠ ܝܒܝܫܬܐ.
ܘܢܗܘܘܢ ܡܝܐ ܗܠܝܢ ܕܐܢ
ܬܣܒ ܡܢ ܢܗܪܐ. ※ܕܡܐ ܘܢܗܘܘܢ↙
10 ܕܡܐ ܥܠ ܝܒܝܫܬܐ܀ ܐܡܪ
ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܠܘܬ ⁶ܡܪܝܐ. ܒܥܐ
ܐܢܐ ܡܪܝܐ. ܠܐ ⁷ܡܣܦܩ ܡܡܠܠܐ

⁶ ܦܦܩܝ.
⁷ ܕܣܦܩ.

simis codicibus pöterat deesse interpunctio. H *Et dixit: refer* pro και ειπεν παλιν. εισενεγκον, voculam ideo habet implicitam, et interpunctioni marginis nostri favet.

χειρα 2⁰ = ÷ ※ Ε. αυτου ↙, αυτου nude addunt Hmm, III, Ald, Origen. IV, 439, AH, CM, Aet, Arm: item H.

απεκατεστη = marg. Α. απεστραφη, Hm 108 marg. anonyme: vel radicem H sectatur, quem bene reddunt et LXX.

αυτης = αυτου, H, Hmm, III, VII, Compl, Origen., AH, CM, Aet.

9. σοι = —, Hmm, Arm, Aet in codicibus FH: item H, sed habet unus codex Kenn., si לך, quod is exhibet, est error pro לך, non initium vocis לקל, quam amanuensis coepisset ex versu praecedenti scribere.

αιμα = praemittit ※ Σ. Θ. *et erunt* ↙ cum H.

10. κυριον = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ικανος = ευλογος, H, Hmm, VII, Philo; alii Hmm et Compl ευλαλος, quod aeque ut H fert noster, licet illud probabilius ex magis affinibus codicibus; alterutram harum lectionum referunt Augustinus, CM, Aet. Marg. vero ικανος cum textu ER et aliorum Hmm, et in margine idem exhibet Hm 85; VIIm ουχ ικανος, in quo tamen manus, ut videtur, eadem reprobavit, et eadem, vel alia addidit οὐκ ανηρ λογιος εγω, propius vocibus ipsis H accedens.

stri, puto, testibus LXX deficientibus omnibus. Ad κυριος autem marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

εις τον κολπον αυτου = post haec index in textu super interpunctione majori ponitur, remittens ad additionem marg. και ειπεν *et* εξενεγκε την χειρα σου εκ του κολπου σου, quae in textu habent sine *et* Hmm, AH, de quo dicenda eadem quae ad v. 5; Aet item addens ex libertate *ei* post ειπεν, sed etiam v. seq. simile additamentum habet, quod ceteri Graeci ignorant; supponit Augustinus in breviori allegatione: H omittit additionem.

εκ του κολπου αυτου = sub obelo; omittit Ambrosius, si in his testatur allegatio; omittunt haec et alia precedentia ex omoeoteleuto, vel ex και εξ. et sequenti και εγ. Hmm ulli et Arm. 1. apud Hm: H item omittit, sed habent cum ER duo codices Kenn., quatuor De Rossi, et HS.

ωσει = praemittit sub ast. λεπρωσα, quod sine nota habent Hmm, Ald, Origen. IV. 439, CM, Aet, Arm; idem alia vocis forma utentes VIIm, Hm, Compl; Graecus Augustini non habebat, sed Latinus ejus praemittebat *leprosa*, quod supponit etiam Auct. de Promiss.: H cum nostro.

7. παλιν. = — in textu, Hm 135, Origen. IV; 439, Arm; sed habet marg. cum ceteris testibus LXX, praemissum tamen voci sequenti cum ullis Hmm, VII, et favet Augustinus in breviata allegatione; sed in vetustis-

ܘܐܡܪ܂ ܐܢ ܗܟܝܠ ܠܐ
ܢܗܝܡܢܘܢܢܝ ܐܦܠܐ ܢܫܡܥܘܢ
ܠܩܠܐ ܕܝܠܝ: ܐܡܪܝܢ ܓܝܪ ܕܠܐ
ܐܬܚܙܝ ܠܟ ܐܠܗܐ. ÷ ܡܪܝܐ
÷ ܐܡܪ ܠܘܬܗܘܢ↙. ܀. ܀. ܐܡܪ
2 ܕܝܢ ܠܗ [7]ܡܪܝܐ. ܡܢܘ ܗܘ
ܗܢܐ ܕܒܐܝܕܟ ܀. ܗܘ ܕܝܢ
ܐܡܪ ܚܘܛܪܐ. ܀ ܘܐܡܪ ܫܕܝܗܝ f. 16. r.
ܥܠ ܐܪܥܐ܀. ܘܫܕܝܗܝ ܥܠ ܐܪܥܐ
ܘܗܘܐ ܚܘܝܐ. ܘܥܪܩ ܡܘܫܐ
4 ܡܢܗ܀. ܘܐܡܪ [8]ܡܪܝܐ ܠܘܬ
ܡܘܫܐ. ܦܫܘܛ ܐܝܕܐ ܕܝܠܟ

[7] ܦܫܝܛ.
[8] ܦܫܝܛ.
[9] ܘܐܡܪ ܡܪܝܐ.
[1] ܦܫܝܛ.

ܘܐܚܘܕ ܒܥܘܩܒܗ. ܘܟܕ ܦܫܛ
ܐܝܕܐ ܕܝܠܗ ܐܚܕ ܒܥܘܩܒܗ.
ܘܗܘܐ ܚܘܛܪܐ ܒܐܝܕܐ ܕܝܠܗ܀.
[9]ܐܝܟܢܐ ܕܢܗܝܡܢܘܢܟ ܕܐܬܚܙܝ
5 ܠܟ [1]ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܐܒܗܬܐ
ܕܝܠܗܘܢ. ܐܠܗܗ ܕܐܒܪܗܡ
ܘܐܠܗܗ ܕܐܝܣܚܩ ܘܐܠܗܗ
6 ܕܝܥܩܘܒ܀. ܐܡܪ ܕܝܢ [2]ܡܪܝܐ
ܠܗ ܬܘܒ. ܐܥܠ ܠܐܝܕܐ ܕܝܠܟ
ܠܥܘܒܟ. ܘܐܥܠ ܐܝܕܐ ܕܝܠܗ
ܠܥܘܒܗ܀[3]. ܘܐܦܩ ܐܝܕܗ ÷ ܡܢ
÷ ܥܘܒܗ ܕܝܠܗ↙. ܘܗܘܬ ܐܝܕܗ.

[2] ܦܫܝܛ.
[3] ܘܐܡܪ. ܘܐܦܩ ܐܝܕܐ ܕܝܠܗ ܡܢ ܥܘܒܗ.

ad III, 15), cum longior prae more codicis lectio tunc esset. Omissam rubricam puto ideo suppletam hac ratione, et prima ut videtur manu, certe ex ejus sensu propter *Explicit* textui insertum, si illi notae haec referenda.

εαν = + ουν, Hmm, III, VII, Compl, Aet: favet H copulam praemittens, quam omittunt unus cod. Kenn. nunc, et P.

τι ερω προς αυτους = sub obelo cum AH et Alex. Grabe (cf. ad I, 11): omittit H.

2. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

εστι = — cum Hmm, inter quos codices affines, VII in prima saltem scriptione, Ald; nam quod noster addat ܗܘ, quod idiomate linguae refert εστι, id ex ipsius linguae usu addidisse arguit tum defectus vocis εστι in codicibus Graecis affinibus, tum usus nostri passim obvius reddendi εστι per ܐܝܬ cum suffixis. H omittit ex idiomate linguae, illudque vel idiomatice iterum; vel aperte exprimunt P, Vulg.

ειπε = marg. *Stichi CC*.

4. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

χειρα 1° = + σου, H, Hmm, VIIm, Compl, Arm; Graecus Augustini omittebat, Latinus vero ejus addebat.

εκτεινας ουν = και εκτεινας, Hmm, VII, Ald, Augustin., Aet, Arm: favet H.

χειρα = + *ejus* cum H et Arm; CM et Aet ex indole linguae addunt, testibus affinibus deficientibus.

5. ινα = praemittit in marg. και ειπε κυριος, quae in textu habent Hmm et AH, si recte collatus, qui tunc marginem in textum intulisset; Graecus Augustini erat cum ER, sed Latinus ejus praemittebat *et dixit illi* cum Hmm, Ald, Aet: H cum ER, libere Ar praemittit *dixit*, puto ex indole linguae.

ο θεος = κυριος ο θεος, H, Hmm fere omnes, III, VII, Ald, Compl, AH, Augustin., CM, Aet, Arm. Ad κυριος autem marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

6. αυτῳ κυριος = κυριος αυτῳ cum H, in quo tamen unus codex Kennicott et P, si in his testatur, cum ER; sed libertas est no-

ܘܕܐܡܘܪܝܐ ܘܕܚܘܝܐ ܘܕܝܒܘܣܝܐ
ܠܐܪܥܐ ܕܪܕܝܐ ܚܠܒܐ ܘܕܒܫܐ
18 ܘܢܫܡܥܘܢ ܠܩܠܟ ܘܬܐܬܐ ܐܢܬ
ܘܩܫܝܫܐ ܕܐܝܣܪܝܠ
ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ
ܘܬܐܡܪܘܢ ܠܗ. ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܥܒܪܝܐ
ܩܪܐ ܠܢ. ܢܐܙܠ ܗܟܝܠ ܐܘܪܚܐ
ܕܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ ܒܡܕܒܪܐ
ܘܢܕܒܘܚ ܠܡܪܝܐ ܐܠܗܢ
19 ܐܢܐ ܕܝܢ ܝܕܥ ܐܢܐ ܕܠܐ
ܢܫܒܘܩ ܠܟܘܢ ܦܪܥܘܢ ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ
ܠܡܐܙܠ ܐܠܐ ܐܢ ܒܐܝܕܐ
ܚܣܝܢܬܐ
20 ܘܐܘܫܛ ܐܝܕܐ ܕܝܠܝ f. 15.

ܘܐܡܚܐ ܠܡܨܪܝܢ ܒܟܠܗܘܢ
ܬܕܡܪܬܐ ܕܝܠܝ ܕܐܥܒܕ ܒܗ̇ܘܢ
ܒܓܘܗ̇. ܘܡܢ ܒܬܪ ܗܠܝܢ ܢܫܕܪ
21 ܠܟܘܢ. ܘܐܬܠ ܛܝܒܘܬܐ ܠܥܡܐ ܗܢܐ
ܩܕܡ ܡܨܪܝܐ. ܘܢܗܘܐ ܐܡܬܝ ܕܐܙܠܝܢ
ܐܢܬܘܢ ܠܐ ܬܐܙܠܘܢ ܣܦܝܩܐܝܬ
22 ܬܫܐܠ ܐܢܬܬܐ ܡܢ ܫܒܒܬܗ̇
ܘܡܢ ܬܘܬܒܬܗ̇ ܡܐܢܐ ܕܣܐܡܐ
ܘܡܐܢܐ ܕܕܗܒܐ ܘܢܚܬܐ
ܘܬܣܝܡܘܢ ܥܠ ܒܢܝܟܘܢ ܘܥܠ
ܒܢܬܟܘܢ ܘܬܒܙܘܢ ܐܢܘܢ
IV, 1. ܨ ܠܡܨܪܝܐ. ܗܢܝܢ ܕܝܢ ܡܘܫܐ

5 ܦܫܝܩ.
6 ܦܫܝܩ.

και γεργεσαιων = sub obelo cum AH et Alex. Grabe (cf. ad I, 11): H omittit, sed habet HS, et alio loco unus alterve testis Vulg apud Vercellone.

18. *φαραω* = —, H, Hmm, VII, X, AH: CM, Aet.

ο θεος = *κυριος ο θεος*, H, Hmm fere omnes, VII, X, Ald, Compl, AH, CM, Aet, Arm. Ad *κυριος* autem marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

τω θεω = *κυριω τω θεω*, H, Hmm fere omnes, VII, X; Ald, Compl, AH, Ambros., CM, Aet, Arm. Ad *κυριω* autem marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

19. *φαραω* = —, H, Hmm, Compl, Arm: omittit in textu, habet marg. Hm 64.

20. *χειρα* = + *μου*, H, Hmm fere omnes, VII, X, Ald, Compl, AH, CM, Aet, Arm.

22. *και χρυσα* = *και vasa χρυσα* cum H et Arm, qui tamen postponens *vasa auri et vasa argenti* legit, vel a P, vel ex pretiositate metallorum disponens voces; in CM, qui nostro concordaret, ex indole linguae repeto, testibus affinibus deficientibus; item Ar 3 Hm, sed is ex CM saepe interpolatus saltem est, cf. in Hm et CM Ex. 1, 3, 4, 7, etc.

σκυλευσατε = *συσκευασετε*, Hmm, III, VIIp, Ald, Arm, et favet Aet ex communiori vocis significatione; *συσκευασατε* Hmm, VII, X: H *spoliabitis*; quod ex contextu voluerunt melius definire auctores lectionum ab ER differentium. Locus Theodoreti, quem huc trahit Scharfenberg, *Animad.*, (cf. et Ap. Hm), nil reapse praebet, cum ex ordine textus Auctoris referatur Cap. XI, 2, ubi potuit XII, 36 a Theodoreto excitari in libera indicatione.

IV, 1. Marg. ܨ, quod puto ܨܘܡܐ *Lectio* significare, quae contra morem codicis sic indicaretur, ut patet passim, nisi quod eadem nota est XII, 17, ubi tamen valde est dubium num *Lectio* indicet, ut ibi inquiretur. Simplicem literam ܨ pro ܨܘܡܐ usurpari, non solum ܨܘܡ, ut passim in codice Hex. Ambrosiano, et in hoc, XIX, 17, XXXV, 30, ostendit codex Paris. Jacobi Edesseni *Suppl. Syr. XVII*, Exod. II, 23, III, 1, IV, 18, pp. 111, 115. Ut vero sic interpretor literam, adducit nota *Explicit*, infra v. 13, quae aegre referri potest alterutrae rubricarum ad III, 1 (cf. et

ܘܐܡܪ. ܗܟܢܐ ܬܐܡܪ ܠܒܢ̈ܝ
ܐܝܣܪܝܠ. ܗܘ ܕܐܝܬܘܗܝ
15 ܫܕܪܢܝ ܠܘܬܟܘܢ. ܘܐܡܪ
ܬܘܒ ܐܠܗܐ ܠܡܘܫܐ.
ܗܟܢܐ ܬܐܡܪ ܠܒܢ̈ܝ ܐܝܣܪܝܠ.
ܡܪܝܐ[3] ܐܠܗܐ ܕܐܒܗ̈ܬܟܘܢ.
ܐܠܗܗ ܕܐܒܪܗܡ ܘܐܠܗܗ
ܕܐܝܣܚܩ. ܘܐܠܗܗ ܕܝܥܩܘܒ
ܫܕܪܢܝ ܠܘܬܟܘܢ. ܗܢܐ ܕܝܠܝ
÷ ܐܝܬܘܗܝ ܫܡܐ ܕܠܥܠܡ.
ܘܕܘܟܪܢܐ ܕܕܪܐ ܠܕܪ̈ܐ. ܥܕܡܐ ܠܗ
16 ܡܠܘܐ ܕܩܪ̈ܝܢܐ ܕܥܕܬܐ.

ܡܢ ܕܐܬܠܝܬ ܕܝܢ. ܟܢܫ ܠܩܫܝܫܐ
÷ ܕܒܢ̈ܝ ܕܐܝܣܪܝܠ ܘܐܡܪ
ܠܗܘܢ. ܡܪܝܐ[4] ܐܠܗܐ 15. r.
ܕܐܒܗ̈ܬܟܘܢ ܐܬܚܙܝ ܠܝ:
ܐܠܗܗ ܕܐܒܪܗܡ ܘܐܠܗܗ
ܕܐܝܣܚܩ ܘܐܠܗܗ ܕܝܥܩܘܒ
ܟܕ ܐܡܪ. ܡܣܥܪ ܣܥܪܬܟܘܢ
ܘܠܡܐ ܕܐܬܥܒܕ ܠܟܘܢ
ܒܡܨܪܝܢ
17 ܘܐܡܪܬ ܕܐܣܩܟܘܢ ܡܢ
ܫܘܥܒܕܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܠܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ̈ܝܐ
ܘܕܚܬ̈ܝܐ ܘܕܐܡܘܪ̈ܝܐ. ܘܕܦܪܙ̈ܝܐ

[4] ܦܩܕ.

[3] ܦܩܕ.

nota fere ut litera ܓ cum cauda protracta et ductu in fine obliquo, cujus notae initio superponitur ornatus quatuor fere semicirculis nigris varie dispositis efformatus. Hanc notam putarem esse numerum VI; cum referat formam, quae illum numerum indicat in notis numeralibus, quae ex pluribus codicibus innotuerunt, cf. *Zeits. d. D. M. G.* 1862, XVI, 578, Land, *Anecd. Syr.* I, Tab. XXV, et Wright Recensionem libri Land in *The Journ. of S. Liter.* April. 1863, p. 16 editionis seorsim curatae. Si vere est numerus VI, esset numerus lectionis VI in textu indicatae. Sed similis usus nullus occurrit in reliquo codice; confer tamen et infra XII, 12.

ουν = δε, Hmm: H utrumque omittit alia forma contextus usus.

των υιων = sub obelo; omittunt Hmm, et Aet in codice C: H omittit, sed habet HS; Ar ex lingua addit coll. v. 18, ibique Abûs; item habet P hic et v. 18.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ημων = υμων, H, Hmm; II, III, VII, X, Compl, AH, CM, Aet, Arm.

17. ειπεν = ειπα, vel ειπον, quod idem est, H, Hmm, III, VII, X, Ald, Compl, CM, Aet; Arm *dico*.

Compl, AH, et, si in his testantur, Hilarius, Arm.

ων 1° = in ܕܐܝܬܘܗܝ ad literas ܬܘ parva rasura, earumque scriptio minor argueret aliud primo scriptum fuisse; videntur tamen primae manus, ut sunt certo reliquae literae.

15. ο θεος παλιν = παλιν ο θεος, Hmm, VII, X, Arm: item H, sed cum ER 2 codd. Kenn.

ερεις = sub litera ܬ vocis ܬܐܡܪ punctum abrasum fuit.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehovah*.

ημων = υμων, H, Hmm, II, III, VII, X, Compl, AH, Augustin., vers. Lat. apud Mai, *S. R.* IX, CM, Aet, Arm.

εστιν = sub obelo: omittunt H ex idiomate linguae, Basilius semel, et Theodoret. apud Hm; sed idiomatice supplent Jon. P, et ex indole linguae *est* dedit Vulg.

γενεαις = *Explicit*, quod collato v. 1 tam lectioni Nativitatis Domini, quam lectioni in Commemoratione Defunctorum referri potest, si aliud *Explicit* infra IV, 13 pro alterutra harum lectionum sumatur. Sed cum illud *Explicit* probabiliter referatur notae ad IV, 1, tutius puto hoc *Explicit* referre ad utramque rubricam v. 1.

16. *Lectio Dominicae Sextae*, post Pascha; cf. I, 1. Ad hanc lineam in margine minio est

9 ܘܗܫܐ ܗܐ ܩܥܬܐ ܕܒܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܐܬܬ ܠܘܬܝ. ܘܐܦ
ܚܙܝܬ ܠܐܘܠܨܢܐ ܗܘ ܕܡܨܪܝܐ
10 ܐܠܨܝܢ ܠܗܘܢ.܀ ܘܗܫܐ ܬܐ
ܐܫܕܪܟ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ÷ܡܠܟܐ
÷ܕܡܨܪܝܢ ↙. ܘܬܦܩ ܠܥܡܐ ܕܝܠܝ
ܠܒܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ ܡܢ ܐܪܥܐ
11 ܕܡܨܪܝܢ.܀ ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ
ܠܘܬ ܐܠܗܐ. ܡܢܘ ※ܐܢܐ ↙ ܐܢܐ
ܕܐܙܠ ܠܘܬ ܦܪܥܘܢ
÷ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ ↙. ܘܕܐܦܩ ܠܒܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ.
12 ܐܡܪ ܕܝܢ.² ܡܛܠ ܕܐܗܘܐ

ܥܡܟ. ܘܗܢܐ ܠܟ ܐܬܐ ܕܐܢܐ
ܡܫܕܪ ܐܢܐ ܠܟ. ܡܐ ܕܡܦܩ
ܐܢܬ ܠܥܡܐ ܡܢ ܡܨܪܝܢ. ܐܦ
ܬܦܠܚܘܢ ܠܐܠܗܐ ܒܛܘܪܐ
ܠ ܗܢܐ.܀ ܘܐܡܪ ܡܘܫܐ ܠܘܬ
13 ܐܠܗܐ. ܗܐ ܐܢܐ ܐܙܠ
ܐܢܐ ܠܘܬ ܒܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ f. 14. v.
ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܐܠܗܐ
ܕܐܒܗܝܟܘܢ ܫܕܪܢܝ
ܠܘܬܟܘܢ. ܘܢܫܐܠܘܢܢܝ ܠܝ ܡܢܐ
ܫܡܗ ܠܗ. ܡܢܐ ܐܡܪ ܠܘܬܗܘܢ.܀
14 ܘܐܡܪ ܐܠܗܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
ܐܢܐ ܐܝܬܝ ܗܘ ܕܐܝܬܘܗܝ

² ܐܠܗܐ ܠܘܬ

ܡܘܫܐ ܡܢ ܐܦܪ.

III, VII, X, Compl, CM, Aet in FGH, Arm: H *et Hivvaei*; sed *et Girgasaei* praemittit HS, quod reddiderunt Sam, Abus, ER, et, in alio loco alii, ulli testes Vulg apud Vercellone.

10. βασιλεα αιγυπτου = sub obelo: deest H.

11. ειμι εγω = ※ Α. Θ. εγω ↙ ειμι: εγω omittunt Hmm plures, III* (?), VII (sed habet VIIm ut ER), X; Graecus Augustini *sum* sine *ego*, Latinus *ego* sine *sum*: H *ego*, quod ex linguae idiomate et contextu bene redditur in ER, et si serviliter sumatur, sub obelo ponendum ειμι.

βασιλεα αιγυπτου = sub obelo: deest H.

12. ο θεος μωυση, λεγων = omittit in textu cum Hmm, III, VII, Arm: habet vero marg. ο θεος προς μωυσην, λεγων cum Hmm, Compl; Augustinus reperit omissionem nostri in suo Graeco, et ait Latinum addidisse *Deus ad Moysen*, quod imo ex Graeco repeto, cum alii Graeci testes habeant; omittunt item ut noster in textu Hm 64 et X, et apponunt in margine lectionem ER. H omittit ut noster, sed PA, Pa addunt *ei Deus*, *ei* tantum PJ, PP, PL, Vulg, ex perspicui-
tate ut videtur, sed *ei* tacent 13 codices Cass. apud Vercellone.

μου = —, Hmm, X; addit marg. III: H omittit, sed habet unus codex De Rossi primo, Vulg, exceptis tamen Amiatino, aliisque nonnullis, inter quos E 1 manu, qui dein recepit ex veteri Latina versione, ut puto, unde plura mutuatus est.

13. Marg. Γ, ut II**, nempe III Sectio minor. Minio, ut I, 21, scripta videtur haec nota, cui atramentum superductum fuerit, nisi potius ex causa physica minium nigruit, quod ad plures locos codicis, ubi iste notae apponuntur, transferat lector.

ημων = υμων, H, Hmm, III, VII, X, Compl, Aet, Arm; sed abundant ex iotacismo hae varietates in Graecis codicibus, sensu hic etiam ferente. Saepe in hoc capite idem recurrit.

προς υμας = in ܠܘܬܟܘܢ literae ܟܘ et probabiliter etiam ܢ in rasura scribuntur, sed prima manu.

ερωτησουσι = praemittit και cum H, Hmm, Ald, AH, Aet, Arm; et in alia lectione Hmm, Compl.

14. λεγων = —, H, Hmm, III, VII, X, Ald,

ܗܘܝ ܕܒܗ̇ ܐܢܬ ܩܐܡ ܐܢܬ
※ܒܓܘܗ̇↙. ܐܪܥܐ ܩܕܝܫܬܐ
6 ܐܝܬܝܗ̇ ·ܼ·. ܘܐܡܪ ÷ ܠܗ↙. ܐܢܐ
ܐܝܬܝ ܐܠܗܗ ܕܐܒܐ ܕܝܠܟ.
ܐܠܗܗ ܕܐܒܪܗܡ. ÷ܘ↙ܐܠܗܗ
ܕܐܝܣܚܩ. ܘܐܠܗܗ ܕܝܥܩܘܒ.
ܐܦܢܝ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܠܦܪܨܘܦܗ
ܕܝܠܗ. [8]ܕܚܠ ܗܘܐ ܓܝܪ ܠܡܚܪ ,
7 ܩܕܡ ܐܠܗܐ ·ܼ·. ܐܡܪ ܕܝܢ
[9]ܡܪܝܐ ÷ ܠܘܬ ܡܘܫܐ↙. ܡܚܙܐ
ܚܙܝܬ ܠܫܘܥܒܕܗ ܕܥܡܐ ܕܝܠܝ

ܗ̇ܘ ܕܒܡܨܪܝܢ. ܘܠܩܥܬܐ ܕܝܠܗܘܢ
ܫܡܥܬ. ܡܢ ܩܕܡ ܕܪ̈ܕܘܦܐ※ܕܝܠܗܘܢ↙
ܒܥܒ̈ܕܐ. ܝܕܥ ܐܢܐ ܓܝܪ ܠܟܐܒܐ
8 ܕܝܠܗܘܢ: ܘܢܚܬܬ ܠܡܦܨܝܘ
ܐܢܘܢ ܡܢ ܐܝܕܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ.
ܘܠܡܦܩܘ .ܐܢܘܢ ܡܢ ܐܪܥܐ
ܗ̇ܝ. [1]ܠܐܪܥܐ ܛܒܬܐ ܘܣܓܝܐܬܐ.
ܠܐܪܥܐ ܕܡܪܕܝܐ ܚܠܒܐ
ܘܕܒܫܐ. ܠܐܬܪܐ ܕܟܢ̈ܥܢܝܐ
ܘܕܚ̈ܬܝܐ. ܘܕܐܡܘܪ̈ܝܐ ܘܕܦܪ̈ܙܝܐ. f. 14. r.
ܘܕܚ̈ܘܝܐ ÷ܘܕܓܪ̈ܓܫܝܐ↙ ܘܕܝܒܘ̈ܣܝܐ ·ܼ·.

[8] ܐܬܢܟܦ.

[9] ܦܝܦܝ.

[1] ܘܠܡܣܩܘ ܐܢܘܢ.

προς μωυσην = sub obelo: deest H.

και της κραυγης = Syrus per se vertit in ܘܠܩܥܬܐ; sed cum pluribus locis collatis, ut Ps. V, 2, IX, 13, XVII, 7, CI, 2, et passim, noster reddat constanter κραυγη per ܩܥܬܐ, nunquam per ܩܥܬܐ, quo reddit βοη Ex. II, 23, XXII, 23, Es. XV, 8, Ez. XXI, 22, putarem ex P quae legit ܘܠܩܥܬܗܘܢ invectum ܘܠܩܥܬܐ pro ܘܠܩܥܬܐ vel potius ex oscitantia amanuensis, una vix litera eaque similis soni discrepante inter utramque vocem.

εργοδιωκτων = ※ αυτων sub asterisco, quod sine nota addunt Hmm, Arm: H *ejus*, sed cum collectivo nomini referatur, imo in plurali jam praecedenti nomini suffigatur in ipso H, in plurali dederunt Onk, Jon, P, Ar, Ven.

8. και εισαγαγειν αυτους = — in textu, habet in margine: omittunt Hmm, III, VII, Augustin., CM: omittit H, sed pro verbo praecedenti εξαγαγειν habet *ascendere facere*, αναβιβαζειν, quod optime respondet conditioni geographicae regionum, cf. etiam Genesi XLVI, 4, et paraphrastice non male dedit ER.

και γεργεσαιων, και ευαιων = και ευαιων ÷ και γεργεσαιων ↙; sine obelo Hmm plures, asterisco Hm 132, Alex. Grabe ch. min., Arm; item H.

εστηκας = ÷ ※ Α· επ' αυτου ↙; sine asterisco et nomine Interpretis Hm 58, Cyrill. et semel Eusebius apud Hm, Arm; Alex. Grabe ch. min. sub asterisco conjecturali; VIIp επ' αυτον: item H addit ex idiomate, praeter unum codicem Kenn. qui omittit.

6. και ειπεν = ÷ αυτω sub obelo, quod sine nota legunt Hmm plerique, III, VII, Ald, Compl, Ant, AH, Cyprian., CM, Aet, Arm: omittit H.

και θεος ισαακ = ÷ και ↙ θεος ισαακ: omittit copulam H, addunt tamen tres codices Kenn., unus De Rossi, et alter ejusdem primo, HS, Sam, Abus, plures testes Vulgatae in Vercellone, sed non Amiatinus.

ευλαβειτο = *veritus erat*, quod supponit nostrum reperisse, vel legisse ευλαβητο ex iotacismi errore; sed cum uno puncto diacritico sit nostri diversitas, quod etiam primo supra videtur fuisse scriptum ܕܚܠ, nunc vero erasum est, si erat, amanuensis fortasse culpa est. Ibid. marg. *verecundatus est*. Utraque lectio aeque reddit H, quae nec tempora ista distinguit per se.

7. κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehova*.

ܡܫܬܐ ܗܘܐ ܠܒܪܝܐ ܠܡܕܒܪܐ
ܘܐܬܐ ܠܛܘܪܐ ܕܐܠܗܐ ܠܚܘܪܝܒ.
2 ܐܬܚܙܝ ܠܗ ܕܝܢ ܡܠܐܟܐ ⁶ܕܡܪܝܐ
ܒܫܠܗܒܝܬܐ ܕܢܘܪܐ ܡܢ
※ ܡܨܥܬܐ ܣܢܝܐ. ܘܚܙܐ ܕܣܢܝܐ
ܡܬܝܩܕ ܒܢܘܪܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܣܢܝܐ
3 ܠܐ ܝܩܕ. ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܘܫܐ.
ܐܥܒܪ ܐܚܙܐ ܚܙܘܐ ܪܒܐ

⁶ ܦܝܦܝ

ܗܢܐ. ܡܛܠ ܡܢܐ ܠܐ ܝܩܕ ܣܢܝܐ.
4 ܟܕ ܕܝܢ ܚܙܐ ⁷ܡܪܝܐ ܕܡܬܦܢܐ
ܠܡܚܙܐ. ܩܪܝܗ ⁷ܡܪܝܐ ܡܢ
ܡܨܥܬܗ ܕܣܢܝܐ ܟܕ ܐܡܪ
ܡܘܫܐ ܡܘܫܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ
5 ܡܢܐ ܐܝܬܘܗܝ.·:· ܘܐܡܪ. ܠܐ
ܬܬܩܪܒ ܠܗܪܟܐ. ܫܪܝ ܡܣܐܢܝܟ f. 13. v,
※ ܕܒܪܓܠܝܟ ܡܢ ܪ̈ܓܠܝܟ. ܕܐܬܪܐ ܓܝܪ

⁷ ܦܝܦܝ

apud eos dicitur. Est Scholion quod Graecae voci γαμβρου variae significationis refertur, et simile occurrit supra in Capitulis e Graeco versis, p. 121, et contractius Num. X, 29 marg., et omnino e Graecis notis derivavit Syrus, sua tamen addens, ut patet. Si vero ad Syrum referretur, nullum sensum haberet, cum jam recte ex variis vocis γαμβρου significationibus eam, quae unice congruit, elegerit Interpres vertens ܚܡܘܗܝ, quod et P dedit, et reddit bene H, qui tamen mutatis punctis vocalibus reliquos vocis γαμβρου sensus capit. In codice super ܚܡ vocis ܚܡܘܗܝ macula, quae nullatenus index lectionis marginalis visa est mihi.

ηγαγε = ηγε, Hmm, III, VII: H utrumque fert aeque.

ορος = ⸓ του θεου, H, Hmm, VIIm, Ald, Compl, Ant, AH, Augustin., CM, Aet, Arm; et marg. ... θεου Hm 64.

2. κυρίου = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehova*.

πυρι φλογος = φλογι πυρος, H, Hmm, III, VII, Ald, Compl, Ant, Cyprian., Augustin., Hilar., CM, Aet, Arm.

εκ του βατου = εκ ※ μεσου ↙ του βατου, sine ast. Hm 58 et Arm; μεσον της βατου VIIm; Hm 64 habet εκ του βατου cum asterisco supra, forte remittente ad marg. ※ μεσου, quod desit abscissa membrana, ut I, 16, II, 3, qui etiam cum asterisco lectiones habet in margine, ut Ex. I, 5, 14, *alibi*, et passim fit in Esaia Marchaliano et Syro-Hexaplari. Literam H reddit noster, sed bene ex ipso usu H etiam ER.

κατεκαιετο = κατακαιεται, Hmm, Origen. III, 229: H favet ER, sed formam raram sine vocalibus sumptam ut participium praesens Kal significatione intransitiva, quae non occurrit, vertit auctor nostrae lectionis, et sic P.

3. οτι = τι οτι, H, Hmm plures, III, VII, Compl, Ant, AH, Cyprian., CM, Aet, Arm.

4. κυριος 1⁰ = marg. ΠΙΠΙ: H *Jehova*.

κυριος 2⁰ = in textu super ܡܪܝܐ idem index ac in praecedenti, sed deest ܦܝܦܝ ΠΙΠΙ: in H non *Jehova*, sed *Deus*. Fortasse igitur amanuensis apposuit indicem vocis marginalis tam saepe appositae in hoc codice, quam dein non reperit in marg. Potuit etiam vere ΠΙΠΙ exstitisse in archetypo sive Graeco sive Syro, et ex proxima praecedenti lectione marginali omitti, ut pariter puto factum vel in correctissimo codice Ambrosiano Syro-Hexaplari, Baruch, III, 27, 36, Ezech. XI, 7, Es. XV, 1. Nam licet H nunc legat *Deus*, potuit tamen olim legisse saltem in aliquo exemplari *Jehova;* cf. Genes. VI, 23, VIII, 15.

εκ του βατου = εκ μεσου του βατου, Hmm, Euseb. *Demonst. Evang.* 239, 246, Arm; εκ του βατου cum ast. superposito Hm 64, de quo cf. vers. 2; Alex. Grabe sub asterisco conjecturali: H ut vers. 2. Ideo ut ibi noster sub asterisco deberet habere μεσου.

εστι = in ܐܝܬܘܗܝ litera ܐ (א) ex parte in rasura, sed prima manu.

5. ο δε ειπε = και ειπε, H, Hmm, III, VII, Ant, Cyprian., Hilar., CM, Arm.

υποδημα = ⸓ σου sub asterisco; sine

23 ܒܬܪ ܕܝܢ ܝܘܡܬܐ ܣܓܝܐܐ
ܗܠܝܢ܆ ܡܝܬ ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ܆
ܘܐܬܬܢܚܘ ܒܢܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ
ܡܢ ܥܒܕܐ܂ ܘܓܥܘ ܘܣܠܩܬ
ܩܥܬܐ ܕܝܠܗܘܢ ܠܘܬ ܐܠܗܐ
24 ܡܢ ܥܒܕܐ܂ ܘܫܡܥ ܐܠܗܐ
ܬܢܚܬܐ ܕܝܠܗܘܢ܂ ܘܐܬܕܟܪ
ܐܠܗܐ ܠܕܝܬܝܩܐ ܕܝܠܗ ܕܥܡ
ܐܒܪܗܡ ܘܐܝܣܚܩ ܘܝܥܩܘܒ܂
f. 13. r. 25 ܘܚܙܐ⁴ ܐܠܗܐ ܠܒܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܘܐܬܝܕܥ ܠܗܘܢ ※ܗܘ܂
III, 1. ܩܪܝܢܐ ܕܝܠܕܗ ܕܡܪܢ ܬܘܒ
ܩܪܝܢܐ ܒܕܘܟܪܢܐ
ܕܥܢܝܕܐ... ܘܡܘܫܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܗܘܐ ܪܥܐ ܠܥܢܐ ܕܝܬܪܘ
⁵ܚܡܘܗܝ ܗܘ ܟܘܡܪܐ ܕܡܕܝܢ܂

⁴ ܐ. ܠ. ܘܚܙܐ.
⁵ ܚܬܢܐ ܠܚܡܘܗܝ
ܡܩܪܐ ܟܬܒܐ.
ܡܢ ܡܫܚܠܦܘܬܐ ܐܢܫܝܬܐ
ܘܡܬܬܪܓܡ.
ܕܠܫܢܐ ܝܘܢܝܐ.
ܘܚܬܢܐ ܚܡܝܐ
ܗܘ ܠܚܡܘܗܝ
ܡܬܐܡܪ ܀

vel ex nostro male intellecto AH in *quieverunt*, recepit P in cod. Uss. 2 in VI Poligl. Lond., et habet Ephraem in liberiori allegatione I, 201, ab ipso ejus contextu aliquantulum confirmatum, ex quo paullo certius est non esse typorum vel editoris errorem.

24. της διαθηκης = In ܠܕܝܬܝܩܐ litera ܠ (ܠ) sic scribitur in codice, prima tamen manu, ut videatur primo scriptum fuisse ܗ.

25. και επειδεν = marg. A. Θ. *et vidit:* H omnes reddunt. Lectio ista contra morem codicis charactere medio scribitur, et denuo ex parte atramentum illitum est.

ο θεος = ܐܠܗܐ, ante ܐ (ܐ) initiale et initio ejusdem rasura unius literae, quam divinare non potui ex vestigiis, forte erat ܡܢ, et coeptum scribi ܡܪܝܐ.

αυτοις = post haec: *Explicit V*, Lectio nempe Dominicae V post Pascha, cf. v. 11. In codice literae scribuntur ut dedi.

III, 1. = *Lectio Nativitatis Domini. Itemque: Lectio in commemoratione defunctorum.* Cf. de secunda lectione et supra p. 8.

του γαμβρου αυτου = marg. sine indice: γαμβρον (ܚܬܢܐ) τον πενθερον (ܠܚܡܘܗܝ) *vocat Scriptura, usurpans more humano, et praesertim linguae Graecorum; saepe autem hoc* margine, qui alia similia interdum habet, desumpta; idem additamentum cum variantibus Hmm, Ald, Aet in textu in cod. H, in marg. in cod. F, omittit vero in codd. CG. H non habet, sed cum aliqua varietate addunt P in omnibus testibus, et ipse Ephraem supponit I, 200-1., Ar, et Vulg in ipsis testibus vetustissimis ac Amiatino, vix ullis exceptis, inter quos codex E, qui ceteroquin a LXX plura mutuatur. Quod nostrum Syrum attinet, is fortasse sub obelo ab Origene posita margini amandavit, ut factum putavi Gen. XLVII, 4, quem locum cf., qui vero textum X concinnavit, vel ejus scriptor obelum in asteriscum fortasse commutavit ex eo quod seorsim ab H consideratum hoc additamentum supplementum apparet textus deficientis. Cf. de cetero Vercellone ad h. l.

23. μετα = in ܒܬܪ litera ܒ in rasura scripta est, sed prima, ut videtur, manu, antea erat ܘ ex vestigiis adhuc reliquis.

και κατεστεναξαν = in ܘܐܬܬܢܚܘ, quod recte reddit Graecum cum H consonantem, est lineola perpendicularis inferior inter ܐ et ܬܬ, nescio qua manu; voluit fortasse qui scripsit, errorem indicare [illegible] videbatur deprehendere, ut corr[illegible] ܘ, quod vertit

17 ܟܕ ܕܝܢ ܐܬܘ ܪ̈ܥܘܬܐ. ܐܦܩܘ
ܐܢ̈ܝܢ. ܟܕ ܕܝܢ ܩܡ ܡܘܫܐ ܦܪܩ
ܐܢ̈ܝܢ. ܘܐܫܩܝ ܠܥܢܐ ܕܝܠܗܝܢ.܀
18 ܐܬ̈ܝܢ ܕܝܢ ܠܘܬ ܪܥܘܐܝܠ ܐܒܘ
ܕܝܠܗܝܢ.܀ ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ ܠܗܝܢ.
ܡܛܠ ܡܢܐ ܥܓܠ ܐܬ̈ܝܬܝܢ
19 ܝܘܡܢܐ.. ܗ̇ܢ̈ܝܢ ܕܝܢ ܐܡܪ̈ܝܢ.
ܓܒܪܐ ܡܨܪܝܐ ܦܪܩ ܠܢ ܡܢ
ܪ̈ܥܘܬܐ. ※ܘܡܕܠܐ ↙ ܕܠܐ ܠܢ
ܘܐܫܩܝ ܠܥܢܐ ܕܝܠܢ.܀
20 ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ ܠܒܢ̈ܬܗ ܕܝܠܗ. /. 12. r.
ܘܐܝܟܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܡܛܠ ܡܢܘ
ܗܟܢܐ ܫܒܩܬܝܢܘܗܝ ܠܓܒܪܐ.
ܩܪܝܢ ܠܗ̇ ܗܟܝܠ ܐܝܟܢܐ ܕܢܐܟܘܠ
21 ܠܚܡܐ.܀ ܥܡܪ ܕܝܢ ܡܘܫܐ
ܠܘܬܗ ܕܓܒܪܐ. ܘܝܗܒ ܠܗ̇ ܠܨܦܘܪܐ
ܒܪܬܐ ܕܝܠܗ ܠܡܘܫܐ ܐܢܬܬܐ.
22 ܟܕ ܒܛܢܬ ܕܝܢ ܝܠܕܬ
÷ ܐܢܬܬܐ ↙. ※ܝܠܕܬ ܒܪܐ ↙. ܘܩܪܐ
ܡܘܫܐ ܫܡܗ ܕܝܠܗ ܓܪܫܘܡ.
ܟܕ ܐܡܪ. ܕܬܘܬܒܐ ܐܝܬܝ
ܒܐܪܥܐ ܢܘܟܪܝܬܐ.܀[3] ܡܢ

[3] ܫܡܐ ܕܝܢ ܕܗ̇ܘ
ܕܬܪܝܢ ܩܪܐ ܐܠܝܥܙܪ.
ܐܠܗܐ ܓܝܪ ܕܐܒܐ
ܕܝܠܝ ܡܥܕܪܢܝ. ܘܦܪܩܢܝ
ܡܢ ܐܝܕܐ ܕܦܪܥܘܢ.

textu addit Hm 58: H cum nostro, sed male in isto etiam και sub asterisco, forte quia in Syro unitur copula verbo, sed saepe in hujusmodi peccant nostri codices.

ημων = —, H, Hmm, III, VII, CM.

20. και ινατι = ινατι cum H et Arm, parvae in his fidei; etiam noster testibus LXX deficientibus ex P, vel ex arbitrio omisit.

Ibid. = ÷ ουτως, H, Hmm plures, II**, III, VII, Ald, Compl, CM postponens, Aet.

καταλελοιπατε = de ܫܒܩܬܝܢܘܗܝ cf. I, 16.

22. η γυνη, ετεκεν υιον = ÷ η γυνη ↙, ※ ετεκεν υιον ↙, Hm 78 omittit ετεκεν υιον: H pro toto loco εν γαστρι δε λαβουσα η γυνη, ετεκεν υιον habet *et peperit filium;* male igitur notae Origenianae in nostro, vixque ex contextu puto olim defuisse ετεκεν υιον in LXX, cum Hm 78, junior codex, potuerit ex oscitantia amanuensis omittere.

αλλοτρια = post haec marg. sine indice ubique: το δε ονομα του δευτερου εκαλεσεν ελιεζερ· ο γαρ θεος του πατρος μου βοηθος μου, και ερρυσατο με εκ χειρος φαραω, quae habent in textu cum ast. Hm X, sine ast. Hmm, VII, Compl, CM, AH, cujus primus codex ad *Usar* (sic dedit pro ελιεζερ) habet *hoc est, auxilium meum est Dei,* forte a Syri nostri punctum diacriticum et subtus pono, ut respondeat ελθων, alioquin vertendum esset ερχομενος, quod est contra omnes testes LXX.

εκαθισεν = και εκαθισεν, H, Hm 72, Georg. et AH apud eundem.

16. ησαν επτα θυγατερες = επτα θυγατερες ※ Σ. ησαν ↙, sine asterisco Hmm 58, 72: deest H ησαν ex idiotismo linguae, supplevit Symmachus, recte, ut fecerunt P, Vulg, Ar.

ποιμαινουσαι τα προβατα του πατρος αυτου ιοθορ = ÷ ποιμαινουσαι τα προβατα του πατρος αυτων ↙: nullus sub obelo; αυτων pro αυτου legunt omnes testes LXX, et sphalma est typorum in ER; ιοθορ omittunt Hmm, AH, Aet, Arm; delet lineis ductis VII manu longe seriori, in quo tamen est ante του π. α: omnia omittit H.

Ibid. = marg. *Capitulum II. Stichi C.* Cf. Gen. V, 8. PA melius *Cap. II* initio versus.

ιοθορ 2° = —, H, Hmm, III, VII, AH, CM, Aet, Arm.

17. εξεβαλλον = εξεβαλον, Hmm, III, VII, Ald, Compl, CM, Arm: H utrumque fert.

και ηντλησεν αυταις = —, H, Hmm, III, VII, Compl, AH, Aet.

19. και ηντλησεν = ※ και αντλων ↙ ηντλησεν, αντλων sub ast. Hm 64 marg., et sine ast. in

ܒܥܡܠܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܚܙܐ ܠܓܒܪܐ
ܡܨܪܝܐ. ܕܡܚܐ ܠܐܢܫ ܥܒܪܝܐ
ܡܢ ܐܚܘ̈ܗܝ ܕܝܠܗ. ÷ܡܢ ܒܢ̈ܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ↙. ܟܕ ܕܝܢ ܚܪ ܠܗܪܟܐ ÷
ܘܠܗܪܟܐ. ܠܐ ܚܙܐ ܘܠܐ ܐܢܫ. 12
ܘܡܚܝܗ ܠܡܨܪܝܐ. ܘܛܡܪܗ ܒܚܠܐ܀
13 ܟܕ ܢܦܩ ܕܝܢ ܒܝܘܡܐ ܗܘ
ܕܬܪܝܢ. ܚܙܐ ܬܪܝܢ ܓܒܪ̈ܐ
ܥܒܪ̈ܝܐ ܕܡܬܟܬܫܝܢ. ܘܐܡܪ
ܠܗܘ ܕܡܥܘܠ ܗܘܐ. ܠܡܢܐ
14 ܡܚܐ ܐܢܬ ܠܚܒܪܟ܀ ܗܘ ܕܝܢ
ܐܡܪ. ܡܢܘ ܐܩܝܡܟ ※ܠܓܒܪܐ↙
ܪܫܐ ܘܕܝܢܐ ܥܠܝܢ. ܐܘ
ܠܡܩܛܠܢܝ ܨܒܐ ܐܢܬ. ܒܗܘ

[1] ܟܕ ܐܬܐ ܕܝܢ

ܐܝܟ ܕܩܛܠܬ ܠܡܨܪܝܐ ÷ܐܬܡܠܝ↙܀
ܕܚܠ ܕܝܢ ܡܘܫܐ ܘܐܡܪ. ܐܢ
ܗܟܢܐ ܝܕܝܥܐ ܗܘܬ ܡܠܬܐ
f. 12. r. ÷ܗܕܐ↙܀ ܫܡܥ ܕܝܢ ܦܪܥܘܢ
15 ܠܡܠܬܐ ܗܕܐ. ܘܒܥܐ ܗܘܐ
ܠܡܩܛܠܗ ܠܡܘܫܐ. ܥܪܩ ܕܝܢ
ܡܘܫܐ ܡܢ ܩܕܡ ܦܪܨܘܦܐ
ܕܦܪܥܘܢ. ܘܥܡܪ ܒܐܪܥܐ [2]ܕܡܕܝܢ.
16 ܘܝܬܒ ܥܠ ܒܐܪܐ܀ ܠܟܘܡܪܐ
ܕܝܢ ܕܡܕܝܢ ܫܒܥ ܒܢ̈ܬܐ ※ ܐܝܬ
ܡܗ ※ܗܘ̈ܝ↙. ÷ܕܪ̈ܥܝܢ ܠܥܢܐ ܕܐܒܘܗܝܢ
ܦܗ ÷ܕܝܬܪܘ↙܀ ܟܕ ܕܝܢ ܐܬ̈ܝ ܕܢܠ̈ܝܢ
ܡ̈ܝܐ. ܥܕܡܐ ܕܡ̈ܠܝܢ ܠܡܫ̈ܩܝܬܐ.
ܠܡܫܩܝܘ ܠܥܢܐ ܕܐܒܘܗܝܢ܀

[2] ܠܐܪܥܐ ܕܡܕܝܢ

μη = η, Hmm, III, VII, Aet; utrumque conjungit AH: H utrumque fert, et reapse idem est in Graeco ex contextu, et noster item utrumque reddit per se; sed ratione qua vertit passim μη, et ex codicibus affinibus η legisse censendum.

συ = —, Hm 52, Arm: H cum ER, sed omittit P, et ulli testes Vulg. apud Vercellone.

θελεις = λεγεις, Hm 64 marg. Literam H reddit noster, significationem optime ER.

χθες τον αιγυπτιον = τον αιγυπτιον ÷ χθες ↙, sine obelo Hmm, III, VII, CM, Aet: omittit χθες H, sed addunt ut ER P, et plerique testes Vulg. apud Vercellone, non tamen Amiatinus, nec E, nec Miss. Mozar.

τουτο = sub obelo: omittit H.

15. εν γη μαδιαμ = super ܕ vocis ܕܡܕܝܢ index remittens ad lectionem marg. post vocem addendam: ελθων δε εις γην μαδιαμ, quam habet ER in textu cum testibus LXX, exceptis Hmm X, 72, AH, qui ut noster omittunt in textu, quin addant marg. Item omittit H. In nostro demum corrigo ad ܐܬܐ viano, Tischendorf *Mon. Sac.* III, cum locis pluribus collatis noster obelus illi Sarraviani codicis respondeat, qui duo puncta habet varie posita, et ductus obliquus similis nostro recurrat passim in eodem vi obeli post illum primo positum.

ορᾳ = *vidit*, sed cum ex uno puncto diacritico sit diversitas, fortasse amanuensis sensu fere suadente immutavit, vel ex P est, cum testes LXX omnes desint; nam vix fido CM et Arm sic legentibus, cum liberius reddant et v. 13, utrobique testibus aliis deficientibus: favet tamen nostro H.

των υιων ισραηλ = sub obelo: omittunt H et Hm 58, qui quae sub obelo sunt omittit interdum, ut Gen. VII, 20.

13. και λεγει = *et dixit* cum H; sed cum ex puncto diacritico tantum sit differentia, a P, vel oscitantia amanuensis repeto.

συ = —, H, Hmm, III, VII, CM, Arm, Aet.

14. ο = punctum super ܗܘ in rasura.

κατεστησεν = ÷ ※ εις ανδρα ↙, item 64 marg., et sine ast. ulli Arm., sed ανδρα sine εις cum ast. Arm: item H.

ܕܥܡܗ̇ ܡܗ̈ܠܟܢ ܗܘܘ ܥܠ ܣܦ
ܢܗܪܐ. ܘܟܕ ܚܙܬܗ̇ ܠܬܒܘܬܐ
ܒܝܬ ܥܒ̈ܐ. ܟܕ ܫܕܪܬ
ܠܡܫܡܫܢܝܬܐ ܕܝܠܗ̇ ܢܣܒܬܗ̇.
6 ܟܕ ܦܬܚܬ ܕܝܢ ܚܙܬ ※ܠܗ ܠܛܠܝܐ.
※ ܘܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܛܠܝܐ↙ ܕܒܟܐ
÷ ܒܬܒܘܬܐ.↙ ܘܚܣܬ ܥܠܘܗܝ
÷ ܒܪܬܗ ܕܦܪܥܘܢ↙ ܘܐܡܪܬ. ܡܢ
ܝ̈ܠܕܐ ܕܥܒܪ̈ܝܐ ܗܘ ܗܢܐ. f. 11. r.
7 ܘܐܡܪܬ ܚܬܗ ܠܒܪܬܗ
ܕܦܪܥܘܢ. ܨܒܝܬ ܐܙܠ ܐܩܪܐ
ܠܟܝ ܐܢܬܬܐ ܡܝܢܩܢܝܬܐ ܡܢ
ܥܒܪ̈ܝܬܐ: ܘܬܝܢܩܝܘܗܝ ܠܟܝ
8 ܠܛܠܝܐ. ܗܝ ܕܝܢ ܐܡܪܬ ܠܗ̇
ܒܪܬܗ ܕܦܪܥܘܢ. ܐܙܠܝ. ܟܕ ܕܝܢ
ܐܙܠܬ ܗܝ ܥܠܝܡܬܐ ܩܪܬ

9 ܠܐܡܗ ܕܛܠܝܐ. ܐܡܪܬ ܕܝܢ
ܠܗ̇ ܒܪܬܗ ܕܦܪܥܘܢ. ܢܛܪܝܘܗܝ
ܠܝ ܠܛܠܝܐ ܗܢܐ ܘܐܝܢܩܝܘܗܝ ܠܝ.
ܐܢܐ ܕܝܢ ܐܬܠ ܠܟܝ ܐܓܪܐ.
ܢܣܒܬ ܕܝܢ ܗܝ ܐܢܬܬܐ ܠܛܠܝܐ.
10 ܘܐܝܢܩܬܗ. ܟܕ ܪܒܐ ܕܝܢ
ܗܘ ܛܠܝܐ. ܐܥܠܬܗ ܠܘܬ
ܒܪܬܗ ܕܦܪܥܘܢ. ܘܗܘܐ ܠܗ̇
ܠܒܪܐ. ܩܪܬ ܕܝܢ ܫܡܗ
ܕܝܠܗ ܡܘܫܐ ܟܕ ܐܡܪܐ. ܕܡܢ
ܡ̈ܝܐ ܐܫܩܠܬܗ. ܫ. ܕ ܫ.
f. 11. v. ܒ ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܚܡܫܐ. ܩܪ.
11 ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܝ̈ܘܡܬܐ ÷ ܣ̈ܓܝܐܬܐ↙
ܗܠܝܢ. ܟܕ ܪܒܐ ܗܘܐ ܡܘܫܐ.
ܢܦܩ ܠܘܬ ܐܚ̈ܘܗܝ ܒܢ̈ܝ
~ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܟܕ ܕܝܢ ܐܬܒܩܝ

6. παιδιον κλαιον εν τη θιβει = ※ το ↙ παιδιον ※ και ην παιδιον ↙ κλαιον ÷ εν τη θιβει ↙: Hm 15, si recte collatus, eadem sine notis Origenis omisso το παιδιον initio, et nostrum textum habuit Arm, notas item omittens; ut noster AH, sed male obelum asterisco conjungens primo, recte vero habens alterum cum nostro, ubi et Alex. Grabe ex eo forte sumsit (cf. I, 11); Hm 64 ad εν τη θιβει male asteriscum apposuit pro obelo, ut Gen. XLVII, 4: H τον natum, et ecce puer flens; quod dedit VIIm inter παιδιον et κλαιον primae manus inserens και ιδου παιδιον. In nostri lectione το initiale ipse dedi vertens, itemque in H.

η θυγατηρ φαραω = sub obelo: omittit H, habet HS.

8. ειπεν = + αυτη, H, Hmm fere omnes, III, VII, Ald, Compl, Ant, CM, Aet.

νεανις = η νεανις, H, Hmm, II, III, VII, Ald, Compl, Ant, CM, Aet, Arm.

9. εθηλαζεν = εθηλασεν, Hmm, Arm: B utrumque fert. Forma vero ܐܝܢܩ animadvertenda loco irregularis ܐܝܢܩ, ex qua et ܐܬܝܢܩܘ confirmatur sine exemplo a Michaelis allatum.

10. εκ του υδατος = praemittit οτι cum H, Hmm, inter quos affines, Compl, sed et ex idiotismo in nostro esse potest.

ανειλομην = Post haec: *Explicit IV. Explicit:* Lectio nempe Dominicae quartae post Pascha, et Lectio in commemoratione Infantium; cf. I, 15.

11. *Lectio Dominicae Quintae* post Pascha, cf. p. 125. Marg. ܐ (*Sectio minor*), II** item B.

ταις πολλαις = sub obelo‹ omittunt H, Hm 72, de quo cf. Gen. XLVII, 4, Hm 129, qui et Gen. VIII, 17 omittit vocem sub obelo positam, et Joh. Dam apud Hm.: in VII manus longe serior delet linea ducta.

ισραηλ = sub ~, quod vicem obeli gerit, ut in Prolegomenis ostendam: H, Hm 59, Aet omittunt τους υιους ισραηλ: puto ideo ista omnia sub obelo concludenda fuisse in nostro, in cujus archetypo forte erat ÷ τους υιους | ~ ισραηλ ↙, ut saepissime in Sarra-

ܘܣܓܝ ܥܡܐ ܘܐܬܚܝܠ ܗܘܐ
ܟܐ 21 ܟܕ ܕܝܢ ܕܚ̈ܠܢ ܗ̈ܘܝ ܚ̈ܝܬܐ
ܡܢ ܐܠܗܐ. ※ܥܒܕ ܒ̈ܬܐ ܠܗܝܢ
22 ܦܩܕ ܕܝܢ ܦܪܥܘܢ ܠܟܠܗ
ܥܡܐ ܕܝܠܗ ܟܕ ܐܡܪ. ܟܠ
ܕܟܪܐ ܗܘ ܕܢܬܝܠܕ ÷ ܠܥܒܪ̈ܝܐ
ܒܢܗܪܐ ܫܕܘ. ܘܟܠ ܢܩܒܬܐ
II, 1. ܐܚܝܘܗ̇. ܐܝܬ ܗܘܐ ܕܝܢ ܐܢܫ
ܡܢ ܫܒܛܐ ܕܠܘܝ: ܗܘ ܕܢܣܒ
ܡܢ ܒ̈ܢܬܐ ܕܠܘܝ. ܘܗܘܬ ܠܗ.
2 ܘܒܛܢܬ ܐܢܬܬܐ ܘܝܠܕܬ ܕܟܪܐ.
f. 10. v. ܟܕ ܕܝܢ ܚܙܝܘܗܝ ܕܫܦܝܪ

ܐܝܬܘܗܝ. ܛܫܝܘܗܝ[1] ܝܪ̈ܚܐ
3 ܬܠܬܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܠܐ ܡܫܟܚܐ
ܗܘܬ ܬܘܒ ܠܡܛܫܝܘ ※ܠܗ.
ܢܣܒܬ ܐܡܗ ܕܝܠܗ ܩܒܘܬܐ
※ܕܦܐܦܘܪܘܣ ܘܡܫܚܬܗ̇ ܒܟܘܦܪܐ
ܘܒܙܦܬܐ. ܘܐܪܡܝܬܗ ܠܛܠܝܐ
ܒܗ̇ ܘܣܡܬܗ̇ ܒܝܬ ܥܒ̈ܐ ܠܘܬ
4 ܠܢܗܪܐ. ܘܩܝܡܐ ܗܘܬ ܚܬܗ
ܕܝܠܗ ܡܢ ܪܘܚܩܐ. ܠܡܝܠܦ
ܡܢܐ ܡܬܥܒܕ ܗܘܐ ܠܗ܀
5 ܢܚܬܬ ܕܝܢ ܒܪܬܗ ܕܦܪܥܘܢ
ܠܡܣܚܐ ܥܠ ܢܗܪܐ. ܘܥܠܝܡ̈ܬܐ

[1] ܛܫܝܘܗܝ

addunt HS, Sam, Abus; *Judaeis* addunt Onk, Jon, ex perspicuitate puto, ut addit *eis* Ar.

αυτο = —, Georg, Aet, Arm; Graeci habent, non Latini apud Augustinum: H omittit hic, sed habet ad verbum praecedens. Forte erat sub obelo in Hexaplis, indeque omissum in nostro, in Latinis vero ex indole linguae et contextu puto deesse.

II, 1. λευι 2° = + και εσχεν αυτην, Hmm fere omnes, III, VII, Ald, Compl, Philo in alia verbi forma I, 538, AH, Augustin., Aet liberius vertens in FH: omittit H.

2. αστειον = + ον, Hmm, Philo ibidem: favet H in suo idiotismo, quem ut noster, sed idiomatice iterum reddunt Onk, Jon, P; Ven vero οτι χρηστος ην.

εσκεπασαν αυτο = marg. *absconderunt eum;* εκρυψεν VIIm, quod verbum noster v. 3. reddit ut hic marg. H, in alio numero tamen, versionem fert utramque.

3. αυτο ετι κρυπτειν = ετι κρυπτειν ※ αυτο ↙; sine asterisco Hmm, III, VII, Compl; omittunt αυτο Hmm 2, Arm: H cum nostro.

αυτῳ = — Hmm, inter quos affines, AH, Aet, Arm: H cum ER.

θιβιν = + ※ παπυρου ↙, sine ast. Hm 15, Ald, Syrus apud Hm, nempe noster ex Bar Hebraeo, aliae versiones Hm, Arm: item H.

21. Marg. char. estranghelo, minori illo textus, minio, sed obfuscatum atramento inducto, causave phisica, ܟܐ ɪ. Sectio minor est, duplicemque Capitulorum, et minorum Sectionum ordinem jam in Genesi vidimus, IV, 10. In hoc libro autem hic minorum Sectionum ordo idem est ac ille, quem serior manus ascripsit codici Vaticano (T. I, Praef. p. xv, not.), secus ac erat in Genesi, in qua extrema nota Vaticani est ΑΕ, et extrema quam repererim in Syro-Hexaplari XVI, 10, est ΧΛΙΙ. Nonnullae tamen perperam positae sunt vel omissae in nostro, omnes vero desunt post Sectionem ΜΒ ΧΛΙΙ appositam C. XXXV, 27, puto quia ordo Hexaplaris ex H constitutus seriem Sectionum textui LXX conformatam non ferebat. Jam hic Vaticanus apponit initio libri, noster hoc loco, fortasse peccantes uterque, cum alius Sectinum ordo in Coisl. (Montfaucon, Bibl. Coisl. p. 10), incipiat I, 15. Cf. et supra ad v. 8.

επει δε = επειδη, Hmm, III, VII, Ald, Compl, AH, CM, Arm: H suo idiotismo favet ER.

εποιησαν = ※ και ↙ εποιησαν, sine asterisco Hmm, Arm Usgan, et codd. et Ed. in Hm: H, Aet in C *et fecit.*

22. τοις εβραιοις = sub obelo cum AH et Alex. Grabe (cf. ad v. 11): omittit H, sed

ܕܬܚܙܝܢ ܐܢܝܢ ܠܡܘܠܕܬܐ:
ܘܗܘܝܢ ܠܘܬ ܗܘ ܕܡܬܝܠܕܝܢ.
ܐܢ ܡܢ ܕܟܪܐ ܢܗܘܐ ܩܛܘܠܢܗܝ.
ܐܢ ܕܝܢ ܢܩܒܬܐ ܐܚܝܢܗ̇.
17 ܕܚܠܝ ܕܝܢ ܚܝܬܐ ܡܢ ܐܠܗܐ.
ܘܠܐ ܥܒܕܝܢ ܐܝܟ ܡܐ ܕܦܩܕ
ܠܗܝܢ ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܘܡܚܝܢ
f. 10 r. 18 ܗܘܝ ܠܕܟܪܐ. ܩܪܐ ܕܝܢ ܡܠܟܐ

ܐ. ܡܛܠ ܕܡܬܝܠܕܢ
ܗܠܝܢ.

ܕܡܨܪܝܢ ܠܚܝܬܐ ܘܐܡܪ ܠܗܝܢ.
ܡܛܠ ܡܢܐ ܥܒܕܬܝܢ ܣܘܥܪܢܐ
ܗܢܐ. ܘܡܚܝܬܝܢ ܗܘܝܬܝܢ ܠܕܟܪܐ.
19 ܐܡܪܝ ܕܝܢ ܚܝܬܐ ܠܦܪܥܘܢ ܠܐ
ܗܘܐ ܐܝܟ ܢܫܐ ܡܨܪܝܬܐ
ܥܒܪܝܬܐ. ܝܠܕܢ ܓܝܪ ܩܕܡ ܕܢܥܠܢ
ܠܘܬܗܝܢ ܚܝܬܐ. ܘܝܠܕܢ ܗܘܝ.
20 ܡܛܒ ܕܝܢ ܥܒܕ ܐܠܗܐ ܠܚܝܬܐ.

ܗ. ܚܝܘܬܐ ܓܝܪ
ܐܢܝܢ.
ܠ. ܗܢܝܢ ܡܢܝܢ.

16. αποκτεινατε αυτο = ܩܛܘܠܢܗܝ pro ܩܛܘܠܝܢܗܝ, litera ܝ quiescente suppressa, quam infra II, 20 omittunt noster et P in omnibus testibus in ܫܒܩܬܝܢܗܝ pro ܫܒܩܬܝܢܝܗܝ. Similiter praet. 3 pers. fem. pl. ܐܫܟܚܢܗܝ in Lagarde, *Analect. Syr.*, 87, l. 15 ex codice A. C. 562, in Harkl. Luc. XXIV, 3 tum in White, tum diserte in Bar Hebraeo, qui hanc formam reperit in omnibus suis mss., quibus vocales appositae erant (Bernstein, *de Hharkl. N. T. Transl.*, ed. II, p. 13). Utrum vero hae formae ortae fuerint antiquitus ex suppressione quiescentis ܝ ratione oeconomiae literarum quiescentium, quae ex monumentis Phoeniciis et vetustis documentis Hebraeis et Arabicis, et ipsis Syris latius olim obtinebat, an forma feminina futuri quae vel in nominibus nota pluralis est, ad praeteritum saltem in 3 pers. et imperativum traducta fuerit, non ausim definire. Sed prouti testantur vocales appositae in codicibus Bar Hebraei apud Bernstein, et Exodus II, 20 in Pa, PJ, PP, PL, in praet. 3 pers. pl. fem. admittenda esset forma futuri ܢ cum vocali *o*, in praet. 2 pers. pl. fem. forma defectiva cum vocali *e*. Quae quidem confirmantur analogia Chaldaicae dialecti, in qua forma futuri fem. pl. *an* = Syriacae *on* interdum occurrit in praet. 3 pers. pl. fem. (Fuerst, *Lehrg. d. A. Id.*, pp. 96, 112), et praet. 2 pers. pl. fem. de more est תן *ten* sine *Joth* (Fuerst, ib., 96, et passim), et תן *ten* semper sine *Jod* in Hebraeo. Bar Hebraeus quidem l. c. corrigit vocales suorum codicum ad 3 pers. ea ratione, ut formam tantum defectivam admittat, sed in his vetustis ac raris formis non tantum tribuo ejus auctoritati contra documenta et analogiam. De imperativo hujus loci nil habeo quo definiam pro vocali. Illud tamen certum ex exemplis allatis ex diversis vetustisque libris terminationem ܝܢ in formis femininis pluralibus verborum cum suffixo ܢܗܝ occurrere etiam sine ܝ.

19. αιγυπτου = αιγυπτιαι, sive αι αιγυπτιαι, Hmm, VII seriori manu, Compl, Arm, et ex emendatione Hm 64: H item et quidem articulo praemisso.

τικτουσι = marg. A. *genitrices istae*. Σ. μαιαι γαρ εισι. Θ. αυται ζωογονουσιν. Graeca dant Montf., Ap. Hm, et ipsa ER, nisi quod αυται Montf. omittit, ex oscitantia fortasse, verbo vero postponunt ER, et Ap. Hm. H *quia vividae illae* (*robustae sunt*). Ad sensum non male LXX, deterius Aquila et Theodotion, Symmachus Samaritanus ex usu Aramaeo interpretatus est.

20. εποιει = *fecit:* H utrumque fert; sed nullo teste LXX consentiente ab oscitantia Interpretis, vel amanuensis repeterem; P legit in eodem tempore, sed alia voce.

÷ ܗܘ ܕܐܝܬܝܗ̇ [8]ܗܠܝܘܦܘܠܝܣ. ܟܠ
12 ܟܡܐ ܕܝܢ ܕܡܡܟܟܝܢ ܗܘܘ
ܠܗܘܢ. ܗܟܢ ܝܬܝܪ ܣ̈ܓܝܐܐ
ܗܘܝܢ ܗܘܘ. ܘܡܬܥܫܢܝܢ. ܘܥܩܝܢ
ܗܘܘ ÷ܡܨܪ̈ܝܐ ܡܢ ܒ̈ܢܝ
13 ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܘܡܫܥܒܕܝܢ ܗܘܘ
ܡܨܪ̈ܝܐ ܠܒ̈ܢܝܐ ܕܐܝܣܪܐܝܠ
ܒܩܛܝܪܐ. ܘܡܡܪܪܝܢ ܗܘܘ f. 9. v.
14 ܚ̈ܝܝ ܕܝܠܗܘܢ ܒܥܒ̈ܕܐ ܩܫ̈ܝܐ.
ܒܛܝܢܐ ܘܒܠܒܢܬܐ. ܘܒܟܠܗܘܢ
ܥܒ̈ܕܐ ܕܒܦܩ̈ܥܬܐ. ܐܝܟ
ܟܠܗܘܢ ܥܒ̈ܕܐ ※ܥ ܕܝܠܗܘܢ↙. ܕܒܗܘܢ
ܕܡܫܥܒܕܝܢ ܗܘܘ ܠܗܘܢ ܥܡ
15 ܩܛܝܪܐ. ܫ. ܓ. ܫ. ܚܕ. ܩܪܝܢܐ
ܒܕܘܟܪܢܐ ܕܝ̈ܠܘܕܐ. ܚܕ. ܘܬܘܒ.
ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܐܪܒܥܐ.
ܘܐܡܪ ܡܠܟܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ ܠܚ̈ܝܬܐ
ܕܥܒܪ̈ܝܐ. ܠܚܕܐ ܡܢܗܝܢ ܫܡܗ̇
ܨܦܘܪܐ. ܘܫܡܐ ܕܗܝ ܕܬܪܬܝܢ
16 ܦܘܥܐ.ܝ.ܘ. ܘܐܡܪ. ܐܡܬܝ

[8] ܗܠܝܘܦܘܠܝܣ
ܡܬܦܫܩܐ

ܡܕܝܢܬ ܫܡܫܐ.

desumsit, collata Praef. II, 9; Eusebius in *Onomastico* sub ων ait ista non haberi in Hebraeo, sed in LXX: omittunt H, Hm 58 et 53, et delevit primo scripta manus posterior in 56.

ηλιουπολις = marg. ηλιουπολις *interpretatur urbs solis:* Syrum interpretamentum vocis Graecae.

12. σφοδρα σφοδρα = —, H, Hmm, VII, AH, CM.

οι αιγυπτιοι = sub obelo cum AH et Alex. Grabe (cf. ad v. 11): omittunt H, et Hm 85, qui lectionem Aquilae in voce praecedenti habet.

14. τα εργα = ÷ ※ 'Ε. αυτων ↙; αυτων sub asterisco marg. Hm. 64, idemque sine ast. Hm, 15, Arm: item H.

μετα βιας = Post haec: *Explicit III* (*lectio Dominicae tertiae*). *Explicit.* Prior nota refertur rubricae I, 1; altera rubricae v. 8. ܚܕ, ut patet, est breviatio vocis ܚܕܒܫܒܐ.

15. *Lectio in commemoratione Infantium. Et iterum: Lectio Dominicae quartae,* nempe post Pascha, cf. I, 1. Etiam codex Parisiensis Recensionis Jacobi Edesseni hic ascribit ut noster: *Lectio in commemoratione Infantium.* Infantes vero sunt ii interfecti ab Herode, Matth. II, 16, ut colligitur ex Cat. B. Vat. II, 28, 36, et ex Adler *Vers. Syr.* p. 67.

Interpretum, simul et Hebraei ܥ 'Ε in codicibus Syro-Hexaplaribus, et praesertim in hoc libro. Ab Origene ista profecta fuisse non puto, quia in Hexaplis versiones e regione positae jam declarabant, unde desumerentur supplementa, nec Hexaplaris Origenis textus simplex ac purus, ut puto, descriptus sine marginalibus Interpretum lectionibus in Sarraviano et Colbertino, habet, ipso collato cum Syro-Hexaplari in fine Exodi, ubi quoque Syrus similia habet. Potius darem Recensioni textus Hexaplaris per Eusebium et Pamphilum ex qua nostra versio est (cf. ad Gen. XLVII, 4, et fusius in Prolegomenis dicam); verum in Cap. III et IV Danielis, ubi quoque noster superscribit saepe ut hic ܬ Θ, frustra quaesivi vestigia in Chisiano textu LXX edito a Magistris et Mai. Sed a Graecis nostrum sumsisse ista suadet satis totus habitus versionis. Ego haec sigla apponam charactere minori et quidem estranghelo, ubi codex minio exarat, paullo altius textu et praemissa vocibus, quibus referuntur; singularia vero adnotabo, quae peculiarem animadversionem postulent: in notis praemitto simpliciter sigla Graeca.

και ων, η εστιν ηλιουπολις = sub obelo cum AH et Alex. Grabe, qui inde forte

10 ܕܠܡܐ ⁵ܢܣܓܘܢ. ܘܐܡܬܝ ܕܐܢ
ܢܓܕܫ ܠܢ ܩܪܒܐ. ܢܬܬܘܣܦܘܢ
ܐܦ ⁶ܗܢܘܢ ܥܠ ܗܠܝܢ ܕܒܥܠܕܒܒܢ.
ܘܗܟܢܐ ܕܐܬܟܬܫܘ ܠܡܬܟܬܫܘ ܢܦܩܘܢ
11 ܡܢ ܐܪܥܐ. ܘܐܩܝܡܘ ܥܠܝܗܘܢ

ܪ̈ܒܝ ܕܦ̈ܠܚܢܐ. ܐܝܟܢܐ
ܕܢܫܥܒܕܘܢ ܐܢܘܢ ܒܦ̈ܠܚܢܐ. ܘܒܢܘ
ܡܕ̈ܝܢܬܐ ܡܚܣ̈ܢܬܐ ܠܦܪܥܘܢ.
⁷ܠܦܝܬܘܡ ※ܥ̄ܣ̄ܬ̄ ܘܠܪܥܡܣܣ.
↙ ܘܐܘܢ

⁵ ܢܣܓܐ ܗܟܢ ܒܨܚܚܐ.
⁶ ܗܢܘܢ

⁷ ܠ. ܠܦܝܬܘ.
ܐ. ܣ. ܠܦܝܬܘ.

suppose it to indicate the word ܛܘܥܝܐ, which is often joined in the subscriptions of mss. with ܦܘܕܐ and ܣܟܠܘܬܐ (غلط), and explained in one ms. Lex. 7203 (Musei Britannici) by غلط (read غلط) سهو. Et reapse occurrunt voces Syriacae in significatione *errati*, παροραματος, in librorum scriptione, Cat. Bibl. Vat. in subscriptionibus, II, 5, l. 6 Syr. a fine, 22, l. 3 Syr. a fin., 64, l. 12, 187, l. 7 Syr. a fine. Omissio autem vocum δευτε ουν κατασοφισωμεθα αυτους, nullibi reperta, est codicis sphalma, non Interpretis, cum AH habeat sub obelo *cum nobis* post δευτε ουν, quae, si recte exhibentur, quia Junius in VI PP legit ημεις pro lectione Hm, nescio unde sint; imo potius sphalma est archetypi codicis nostri, si prioris manus est nota marginalis, ut putarem, cum nil de ejus scriptione adnotaverim.

10. πληθυνθη = πληθυνθωσι cum Hmm, inter quos sunt affines, 46, CM, Arm, sed in his versionibus, praesertim CM, cujus testes affines deficiunt, ex collectivo subjecto et praecedente αυτους repeterem; idemque de nostro puto dicendum, cum supponat nota marg. nostrum Interpretem habuisse πληθυνθη; est autem nota marg. ܢܣܓܐ (πληθυνθη) *positum est in Graeco;* habent vero πληθυνθη fere omnes testes Graeci iique antiquissimi, et H, quem tamen ex causis allatis pro aliis versionibus in plurali verterunt Onk, Jon, P, Ar, Vulg in ullis testibus apud Vercellone.

ουτοι = in textu αυτοι cum Hmm, Compl, Arm: in margine vero ουτοι cum ceteris testibus LXX: cum textu nostri et H, nisi quod in singulari legat ex nomine praecedenti collectivo, quod P ut noster reddidit.

11. επεστησεν = επεστησαν, Hmm, VII, CM, vel εστησαν cum affini Hm 72: H ut noster, sed ex veterrima scriptione defectiva potuit in sing. sumi, et sic etiam Vulg, nisi ex Graeco ista habet.

την τε πειθω = ܘܠܦܝܬܘܡ; scriptionem nominis potuit noster vel a P sumere, ut saepe facit, vel a codice Graeco; exhibent enim πειθωμ Hmm, X, 82; πιθωμ III, 118; ΠΕΘωΜ CM; φιθωμ Hmm, 15, 71, 76, Compl, et supponit Aet; φειθωμ 56 in textu; Syr. apud Hm, nempe noster in Bar Hebraeo *Pithom;* quas omnes scriptiones noster aeque refert; sed a P potius repeto scriptionem ex eo quod affinis prae ceteris codex 135 Hm cum Eusebio in *Onomastico* legant φιμωθ. Margine vero omnino ut dedi: Θ. (την) *Phitho.* Α. Σ. (την) *Phitho*, vel utrobique (την) πειθω, quod in marg. exhibet Hm 56, in textu ER, II, aliique ex silentio Hm. H *Pithom,* HS *Piton.* Mirus quidem in nostro ordo Interpretum perversus, eorumque ab H dissensus, quem nescio unde repetam, nisi velis eos cum auctore lectionis ER lectionem HS פתן habuisse, et ex facili literarum ן et ו confusione in codicibus legisse פתו; finales enim literas non improbabile jam exstitisse tempore Interpretum Aquilae, Symmachi et Theodotionis; confer Gesenius, *Gesch. der H. Spr. S.* 172.

και ραμεσση = και sub asterisco superscriptis minio Α. Σ. Θ., ex quibus sic indicatur desumptum additamentum; omittit unus Hm 58: habet H. Saepe ratione indicata superscribuntur per literam initialem nomina

ܐܫܬܦܥܘ[2] ܐܝܟ ܕܡܢ ܐܪܥܐ.܀

8 ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܡܘܠܕ

ܩܦ ܒܪܝܫ ܩܦܠܐ.ܐ ܩܡ ܕܝܢ ܡܠܟܐ ܩܦ.

ܐܚܪܢܐ[3] ܥܠ ܡܨܪܝܢ. ܗܘ ܕܠܐ

f. 9. r. 9 ܝܕܥ ܗܘܐ ܠܝܘܣܦ. ܐܡܪ ܕܝܢ

ܠܥܡܗ ܕܝܠܗ. ܗܐ [4]ܥܡܐ ܕܒ̈ܢܝ

ܐܝܣܪܝܠ. ܣܓܝܐܐ ܗܘ

ܘܥܫܝܢ ܝܬܝܪ ܡܢܢ. ·ܓ·

[2] ܐ. ܗ. ܘܐܬܡܠܝܬ

ܐܪܥܐ ܡܢܗܘܢ.

[3] ܠܐ. ܢܦܩܬ.

[4] ܥܡܐ.

Capitula praemissa. Etiam codex E in Vercellone *Var. Lect.* ab hoc versiculo exordiri librum videtur, qui quidem et lacinias veteris Latinae versionis servavit, quas maxime consonantes vidi in Genesi cap. L cum textu Speculi S. Augustini ed. a Mai, qui in Threnis consentit cum codicibus Lucianaeis (cf. T. I, xvi, *Addenda*). Capitula vero nostra etiamsi Pamphilo tribuenda forent, in libris Recensionis Lucianaeae, seu Antiochenae occurrere debuerunt, cum, ut videbimus, in tertio Regum post mortem Davidis incipiant, ubi tertius Regum incipit juxta Diodorum et Theodoretum et Jacobum Edessenum (cf. Montf. ad calcem 2 Reg. et hunc Tomum II, p. xi). Beda demum apud eundem Vercellone refert quosdam censuisse priores versiculos hujus libri ab Esdra propheta adiectos. Coisl. (Hm X) in Montf. Bibl. Coisl. p. 10 primam divisionem incipit v. 15.

ετερος = Γ΄. καινος. In Ap. Hm codex 127 Α. Σ. Θ. καινος. X Ap. Hm καινος, οι Λοιποι; nempe alii seorsim Excerptores marginalium ex Hexaplis Origenis varie Interpretes indicarunt. H literaliter isti dant.

9. το γενος = sic marg. cum X marg. apud Hm, II et aliis ER concordantibus ex silentio Hm, 15 et Auctore Op. Imp. in Matthaeum: in textu vero το εθνος cum Hmm plurimis, III, X in textu, 46, 53, 54, 56, 64, 71, 76, 82, 118, Ald, Compl, CM, Arm, si in his versiones testari possunt tuto: favet his H, sed vere utrumque patitur.

ημας = post hanc vocem litera ·ܓ· apposita est ut nota critica ad omissionem sequentium v. 10. δευτε ουν κατασοφισωμεθα αυτους, de qua cum interrogassem Dm. W. Wright rescripsit: I do not remember to have seen this mark elsewhere. I should

φησιν· ο δε συμμαχος. εξειρψαν ως επι των εκ γης αναδιδομενων. Et huic lectioni Aquilae suffragantur ex Cat. Nic. in Ap. Hm idem Procopius, nec non Theodoretus, sed pro isto collatis *Quaestion. in Exod.* ad l., allegatio Catenae apparet non recta, nec Theodoretus plane refert lectionem Aquilae. Utrum error in nostro et ei concordantibus, saltem quoad verbum, quo vertunt, an in Procopio sit, non definio, sed repugnat quidem Aquilae liberior versio, cum et Gen. I, 20 reddat cum aliis εξερπω; nisi duriorem alteram versionem Aquilae dixeris nostrum cum aliis exhibere, et Procopium priorem, quae minus a litera H pendebat (cf. Montfaucon, *Praeliminaria* V, ii). Demum forma εξηρποσαν, quae Montfaucon et aliis cum Schleussnero (apud hunc ad vocem εξερποω) negotium facessit, est pro εξηρπον, eademque saepe in LXX vetustis codicibus reperitur, et cum passim extra Atticam dialectum, praesertim in Oriente, obtineret, nec a Theodotione absonum est usurpatam fuisse.

κατισχυον = κατισχυσαν, Hmm, III, X, 15, 46, 54, 56 primo, 64, 71, 76, 82, Ald: H utrumque fert.

επληθυνε = marg. Α. Σ. *et* επληρωθη η γη εξ αυτων, quae sine *et* praepostero loco v. 9. marg. anonyme AH 1 habet: bene reddunt H, quem sine punctis vocalibus assumptum LXX reddiderunt ex communiori usu accusativi sequentis.

8. *Lectio Dominicae ante Nativitatem*, nempe Domini, ut patet ex notis lectionum in ipsis libris Biblicis passim; confer supra, p. 115.

Ibid. Marg. *Capitulum I;* sic et codex PA, qui easdem notas habet secunda manu (cf. supra, p. 2), et hinc reapse initium ducunt

f. 8 ܀ ܡܦܩܢܐ ܀

I. 1 ܩܪܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܬܠܝܬܝܐ.

ܘܗܠܝܢ ܫܡܗ̈ܝܗܘܢ ܕܒ̈ܢܝ ܐܝܣܪܝܠ

ܕܥܠܘ ܕܥܠܝܢ ܗܘܘ ܠܡܨܪܝܢ܂

ܥܡ ܝܥܩܘܒ ܐܒܐ ܕܝܠܗܘܢ܂

ܟܠ ܚܕ ܥܡ ܒܝܬܗ ܥܠܘ܂

2 ܪܘܒܝܠ ܫܡܥܘܢ܂ ܠܘܝ܂ ܝܗܘܕܐ܂

3 ܐܝܣܟܪ܂ ܙܒܘܠܘܢ܂ ܘܒܢܝܡܝܢ܂

4 ܘܕܢ܂ ܘܢܦܬܠܝ܂ ܓܕ ܘܐܫܝܪ܂

5 ܘܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ ܟܠܗܝܢ ܢܦ̈ܫܬܐ

ܕܢܦܩ̈ܝ ܡܢ ܝܥܩܘܒ ※ ܢܦ̈ܫܬܐ

ܫܒܥܝܢ ܘܚܡܫ܂ ܝܘܣܦ ܕܝܢ

ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܒܡܨܪܝܢ܂

6 ܘܡܝܬ ܝܘܣܦ܂ ܘܟܠܗܘܢ ܐܚ̈ܘܗܝ

ܘܟܠܗ ܫܪܒܬܐ ܗܝ܂

7 ܘܒܢ̈ܝ ܕܝܢ ܐܝܣܪܝܠ ܣܓܝܘ

ܘܐܬܥܫܢܘ ܘܐܬܡܠܝܬ ܐܪܥܐ

ܡܢܗܘܢ ܘܣܓܝܘ ܣܓܝ ܣܓܝ܂

[1] ܐ̱. ܗ. ܘܐܝܣܟ.

[2] ܘܐܬܥܫܢܘ ܗܘܘ.

Titulus. Ἐξοδος, *II*, nempe *Liber II Legis* more codicum Syrorum P, qui passim titulo addunt: ܢܡܘܣܐ ܕܬܪܝܢ ܣܦܪܐ *Liber secundus Legis*, ut PA, codices Vatic. I, II, VII (Cat. B. V. II, 1, 4, 14), codex Uss. in VI PP. Potuit tamen sic reperisse noster in suo Graeco, licet Sarravianus (Hm IV) similia non habeat in ed. Tischendorf ad titulum Numerorum. Titulus in codice est extra ordinem textus.

I, 1. Inter textum minio, et sic semper ubi nil noto: *Lectio Dominicae tertiae*, post Pascha nempe, ut arguitur ex serie rubricarum in textu; cf. et supra, p. 114.

εισπεπορευμενων = εισπορευομενων, Hmm, 53, 71, 76, 82, 118, Ald: item H, quod tamen ut ER verterunt Onk, Jon, P, Vulg, Sam, Ven.

τῳ πατρι αυτων = sub obelo: deest H.

αυτων 2° = *ipsius*, ex ratione qua vertit εκαστος, potius quam ex textu Graeco; sic tamen Aet in C, et H.

3. ζαβουλων = punctum post ܙܒܘܠܘܢ lineae ductu reprobatur prima manu.

βενιαμιν = και βενιαμιν, H, Hmm, II, III, X, 15, 46, 53, 54, 64, 82, 118, Compl, AH, Arm.

5. ιωσηφ δε ην εν αιγυπτῳ = — hic cum H, 2 Hmm, 15, AH, Arm; sed cum iisdem habet in fine versus.

ψυχαι = + ※ εξελθοντων ⸔, 15 sine ast.; item haberet Hm 58, qui cum 15 affertur, sed quaenam fides Hm, qui statim affert 15 et 58 pro lectione αι εξελθουσαι, quam addunt, conservantes vel omittentes articulum, Hmm, 56 etiam in textu, Compl, AH, si recte collatus, cum ab archetypo suo differat, CM, Arm, et cum ast. 64 Hm marg. H cum nostro, prima fronte, sed ex idiotismo Ḥ bene eum reddit αι εξελθουσαι, et sic verterunt Onk, Jon, P, Ar, Abus, Pers, et satis barbare Ven; omittit vero vocem cum ER unus codex Kenn.

πεντε και = sub obelo: omittit H et Aet in cod. C. Post ܢܦ̈ܫܬܐ rasura est, in qua apparet scriptura prior ܡܢ (ܢܦ̈ܫܬܐ) recte, ut patet, erasa, et quidem in ipsa scriptione, ut videtur, cum punctum sub ܡܢ sit primae manus.

εβδομηκοντα = + *animae* cum H, Arm, Ar 3 apud Hm. Et hic addit ιωσηφ δε ην εν αιγυπτῳ, cf. initio versus. Punctum sub ܐ vocis ܗܘܐ reprobatur linea ducta, prima manu ex atramento.

7. και επληθυνθησαν, και χυδαιοι εγενοντο = και χυδαιοι εγενοντο, και επληθυνθησαν, H, Hm 72, 15, Arm.

και χυδαιοι = marg. Α. Σ. εξηρψαν. Θ. εξηρποσαν, radicem H ipsam reddentes, quam bene tamen interpretantur LXX; temporis varietatem Hebraeus aeque fert. In Montfaucon Α. Θ. εξηρποσαν. Σ. εξηρψαν. Procopius vero, cujus versionem Latinam ille affert, in cod. Ambrosiano Q. 96. est: χυδαιοι εγενοντο· τουτεστιν εις πληθος εχυθησαν· οθεν ακυλας εχεοντο

ܕܠܩܘܒܠܐ ܕܡܫܡܫܢܐ. ܗܘܐ ܕܝܢ
ܡܛܠ ܕܗܘܐ. ܡܛܠ ܚܛܗܐ.
ܡܛܠ ܫܒܝܐ ܘܥܘܠܐ ܕܗܘܘ̈. ܠܗ
ܘܗ̇ܘ ܡ̇ܢ ܡ̇ܫܬܝܢ ܗܘܘ
ܒܣܘܣܘܬܐ ܡܬܝܒܬܐ. ܐܝܟ
ܕܐܦ ܠܡܠܬܗ. ܦܬ̇ܚܝܢ ܗܘܐ
f. 8. r. ܕܝܢ ܒܫܠܡܘܬܐ ܡܢ ܡܕܒܪܬܐ

ܕܢܘܕܐ. ܘܫܠܝܛ ܡܢ ܡܕܒܪܬܐ
ܕܪ̈ܝ. ܠܡܠܟܘܬܢ ܗܠܝܢ ܕܠܘܬ
ܡܠܠܬܐ. ܘܩܡ ܗ̣ܘ ܗܘ
ܡܣܝܒܪ ܘܡܫܬܘܐ ܚܝܠܐ.
ܫܠܡܘ ܩ̈ܦܠܐܘܢ ܕܥܣܪܐ
• ✣ ܕܡܦܩܢܐ ✣ • ✣ • ✣ •

l. 49. προχωρησαι = προσχωρησαι cum Neap., sed videtur sphalma typorum in Montf.

l. 52. εργαζεται = ειργαζετο cum Neap.

P. 330, l. 2. το δε αναλωθεν ad finem noster omittit.

Subscriptio: *Expliciunt Capitula decem Exodi.* In reliqua pagina vacua scriptura serior, ut ad f. 7 r. (cf. supra pag. 123), sed ut ibi membrana male habita est, et vix aliquam literam deprehendi.

ܕܠܐܠܗܐ ܠܐ ܐܬܐܡܪ ܒܫܢܝܗ.
ܠܘ ܡܛܠ ܦܬܓܡܐ ܐܡܝܪܐ. ܐܠܐ

— — — — — — — — —

f. 7. r. ܘܐܡܪ. ܟܕ ܐܬܪܘܡ. ܦܩܕ
ܠܥܡܐ ܕܠܘܬܗ ܕܢܬܠ: ܐܡܪ
« ܓܝܪ: ܡܢ ܕܠܗܐ ܡܕܝܢ ܗܘ
« ܢܛܪ ܠܥܡܗ. ܠܡܫܬܡܥܘ ܒܩܠ
« ܚܕ ܠܐܚܐ ܕܢܠܗ ܘܠܡܦܪܢܣܘ.
« ܘܢܦܠܘܢ ܠܡܠܬܐ ܕܟܦܢ ܓܒܪܐ.
ܗܟܝܠ ܡܢ ܗܪܟܐ ܡܘܫܐ ܐܡܪ
« ܠܐܠܗܐ. ܠܝ ܡܢ ܢܣܒ ܐܢܬ
« ܠܗܘܢ ܠܫܒܝܬܐ ܢܣܒܘ. ܠܝ
« ܕܝܢ ܠܐ. ܠܫܡܝܢ ܡܢ ܒܬܪ ܗܘܐ
ܕܦܩܕ. ܗܟܝܠ ܐܬܬܟܠ
ܠܡܪܐ. ܘܐܬܦܩܪ ܠܡܬܦܩܕ
ܡܛܘܗܝ ܓܒܬܐ ܕܥܠܘܗܝ.܀
† ܗܟܢܐ ܐܡܝܪ. ܘܡܛܠ ܡܕܝܢ
ܠܥܠ ܡܘܫܐ. ܐܝܟ ܕܠܐ
ܐܠܦ ܢܥܠܠ ܠܥܠܡ ܐܡܪܐ ܕܥܠܘܗܝ.܀

ܢܫܟܚ ܕܝܢ ܗܘ ܕܠܘܬܗ. ܠܐ
ܢܦܩ ܗܘܐ ܡܢ ܡܫܟܢܐ.
ܡܦܝܣ ܡܘܫܐ ܠܐܠܗܐ
ܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܢܫܒܘܩܝܗܘܢ ܠܥܡܐ.
ܘܡܢ ܩܕܡ ܕܢܐܬܐ ܦܘܩܕܢܐ f. 7. v.
ܢܦܩ ܠܡܫܪܝܬܐ ܡܠܟܐ ܬܘܒ.
ܟܕ ܟܬܒ ܐܚܪܢܝܢ ܠܘܚܐ
ܘܐܚܪܢܝܢ ܦܘܩܕܢܐ. ܘܡܦܩܕ
ܠܗ ܕܝܢ ܬܘܒ. ܡܛܠ ܦܪܫܐ.
ܡܛܠ ܥܡܡܐ. ܡܛܠ ܕܠܡܠܒܛܐ
ܠܐܚܪܢܐ ܕܦܘܩܕܢܐ. ܚܠܦ ܗܢ
- ܕܢܦܩ ܠܗ ܠܡܫܪܝܬܐ.܀.܀
ܗܟܢܐ ܗܫܐ. ܕܡܢ ܬܫܥܝܬܐ
ܡܬܡܠܠ ܗܘܐ ܡܘܫܐ ܠܥܡܐ.
ܠܗܘܢ ܕܟܠܗܘܢ ܕܐܬܝܢ ܕܟܠܗ
ܡܬܢܬܐ ܐܡܪ ܦܘܠܘܣ.
ܗܟܝܠ ܡܦܪܫ ܠܗܘܢ ܡܛܠ
ܥܡܬܐ.. ܘܡܛܠ ܗܘܐ ܠܐ ܗܘ
ܕܡܬܚܫܒܐ ܠܡܬܒܥܘ ܐܝܟ

l. 2. την δεκαλογον = marg. sine indice ubique: την δεκαλογον *vocat decem praecepta.*

l. 4. αλλα = Post haec lacuna unius folii, Graeco collato, ex quo jam definitur nota, quam codicis inspector Anglus apposuit in calce folii seq.: *one or more leaves wanting.*

l. 29. και συνετριψεν = resumit codex.

l. 30. ειπε = + γαρ cum Neap.

ει = — cum textu XXXII, 26, ubi tamen plures testes, inter quos Lucianaei, ut puto, et ulli affines nostro habent. Affertur XXXII, 26, 27, sed liberius; notae allegationis minus rectae, ut patet.

l. 33. δε = — cum Neap.

τῳ θεῳ = notae allegationis minus rectae, ut patet; affertur XXXII, 32, sed omissis αυτων et σου, quae desunt aliis testibus Graecis, inter quos et qui videntur Lucianaei, non vero nostro.

l. 36. αυτου = αυτων cum Neap.

l. 37. ενταυθα = marg. (*Capitulum*) *IX.* Notae allegationis desunt; affertur liberius XXXIII, 11.

l. 39. τοτε = —.

l. 40. λαον = infra nota Quinternionis .ܒ. *II.* Inferius nonnulla scripta charactere maronitico, quantum apparet, manu recentiori quorum ex mala eorum conditione nihil expiscari potui nisi singulares literas, et ultimam vocem ܘܠܡܫܡܠܝܘܬܐ *et impletionem*, vel ܘܠܡܘܠܟܢܐ, *et promissionem.*

l. 41, 42. την δεκαλογον, ποιησας παλιν = την δεκαλογον παλιν, ποιησας.

l. 45. ενταυθα = marg. (*Capitulum*) *X;* male in codice lineae praecedenti adscriptum fuit ∸ *X.*

l. 48. παραγγελλεται = παραγγελλει cum Neap.

ܕܐܠܗܐ ܡܘܫܐ ܠܥܡܡܘܗܝ܂
ܗܘ ܕܝܢ ܐܬܐܡܪ܂ ܟܕ ܕܝܢ ܚܙܐ
ܠܥܡܗ ܟܠܗ ܕܩܐܡ ܩܕܡ
ܡܘܫܐ: ܠܗ ܕܝܢ ܕܠܐ ܦܩܣ
ܠܥܡܝ ܠܥܠܡܘܢ܂ ܐܡܪ ܠܗ
ܣܡܘܗܝ܂ ܢܣܒ ܢܒܙܐ ܫܡܥܬܢ
ܕܫܡܥܘ ܐܠܗܐ: ܦܬܓܡܐ ܩܕܝܫ
ܘܡܛܘܪܐ܂ ܘܐܡܪ ܐܠܗܝ ܢܛܝܠ
ܚܢܢ ܢܛܝܪܢ ܡܛܘܪܬܐ܂ ܘܢܛܝܪ
ܣܥܡܝܢ ܘܢܛܝܪܢ ܠܡܛܪܐ܂ ܘܥܒܕ-
ܐܠܝ ܡܘܫܐ ³ܘܣܒܩ ܠܛܘܪܐ܂ *f. 6. r.*
ܘܩܡ ܠܗ ܐܠܗܐ ܠܡܐܡܪ
ܠܥܡܐ ܕܗܘܝܢ ܠܐܠܗܐ ܡܗܝܡܢܐ
ܡܥܠܡܐ ܥܕܡܐ ܡܝܫܐ܂ ܠ

———— ܠܗ܂ ܘܠܘܬ ܕܝܢ
------ܗܘܝ ܘܩܕܫ ܕܐܡܪ
-----ܕܝܠܝ ܘܡܥܡܕܝܢ܂ ܘܗܘܝܢ
————‡܂ ܠܡܬܠܬܝܗܘܢ ܕܝܘܡܐ
--------ܬܪܐ܂ ܘܠܡܛܝܡܗ ܠܩܕܡܐ
---------ܢܦܠ ܐܡܪܐ܂ ܘܗܘܐ
--ܛܠ ܥܠܝܡܐ ܒܗܘܢ ܕܠܛܘܪܐ
ܒܛܘܪܐ܂ ܐܦܝ ܚܝܘܬ ܥܠܡ
ܬܦܪܘܫ ܠܛܘܪܐ ܠܐܬܪܝܟܘܢ܂
ܗܘܝܢ ܡܬܠܬܝܢ ܗܘܐ ܛܘܪܐ܂
ܩܠܐ ܕܫܝܦܘܪܐ ܐܝܟ ܗܘܘ܂
ܗܘܝܢ ܠܫܘܦܪܐ ܕܢܦܫܐ
ܢܦܩ ܡܘܫܐ܂ ⁴ܠܡܫܬܪܝܘܬܐ ܡܢܠܬܐ܂
ܘܠܛܘܪܐ ܕܐܪܥܐ܂ ܡܢܗ܂ ܗܘܐ ܕܝܢ

ܗܟܢܐ ܒܥܠܡܐ
ܦܘܪܩܢܐ ܗܘ.

[3] ܘܐܬܐ.
[4] ܒܡܫܬܠܡܘܬ

refragatur, et duriuscula quidem est lectio ex parenthesi, sed quam contextus probat.

τα θαυμασια = ܠܬܕܡܪܬܐ; et addit του θεου cum Neap.

l. 38. αυτῳ = ܠܗ; primo erat ܠܗ.

ο πενθερος = notae allegationis minus exactae, ut passim. Refertur libere XVIII, 21.

l. 41. εκατονταρχους, πεντηκονταρχους, δεκαρχους = praemittit omnibus και, ut XVIII, 21. Ante ܘܪܝܫܝ ܣ in codice lineola, forte casu.

l. 42. εποιησε = και εποιησε cum Neap., et supple ܘܥܒܕ.

ουτως = *eos*, et faveret textus XVIII, 25.

και ανηλθεν = sic in textu; marg. *abiit* απηλθεν, quod facillime confunditur cum illo in charactere unciali, et sic vertit απερχομαι Philoxeniana marg. Gal. I, 17, habens in textu ܣܠܩܬ pro ανερχομαι.

l. 44. του θεου = τῳ θεῳ cum Neap.

εθνος = ex membrana avulsa non liquet, num ο και praemittatur voci ܥܡܐ cum textu XIX, 6, praesertim quod ܠ initio vocum protrahatur in ductu priori.

l. 45. υπακουσωσι = deest avulsa membrana, et varie potest suppleri.

ειπον απαντα = ܐܡܪܘ܂ ܟܠܗܘܢ. Notae allegationis, si erant, perierunt; affertur XIX, 8, nisi quod textus sine varietate in Hm legit παντα.

l. 45, 46. ο θεος ποιησομεν = ܐܠܗܐ. ܢܥܒܕ.

l. 46. προστασσει τῳ λαῳ = periit versio, quae varie suppleri potest, exceptis dubiis vestigiis ultimae literae ܐ, unde suppleo ܠܥܡܐ.

l. 47. εως τριτης ημερας = ܠܝܘܡܐ ܕܬܠܬܐ ܠܬܠܬܐ.

πλυναι = και πλυναι cum Neap.

l. 48. αυτων. ενταυθα = ܕܝܠܗܘܢ. ܗܪܟܐ.

και το παρα = ܕܠܘܬ ܘܗܘ.

l. 49. καν = ‡ θηριον cum Neap. et Epist. ad Heb. XII, 20. Notae allegationis minus recte, ut passim.

P. 329. l. 1. ηχουν = noster vertit quasi sit ηκον *veniebant*, nescio utrum codicis, an sua culpa, cum bene reddat infra XIX, 16.

ܡܘܫܐ ܠܓܪܡܘܗܝ ܕܝܘܣܦ.
ܡܘܡܐ ܗܘܐ ܕܝܢ ܐܠܗܐ
ܠܐܝܣܪܐܝܠ: ܒܡܡܪܐ ܕܣܘܪ ܥܠܝܟܘܢ.
— — — — — — — — —
f. 6. r. ܗܘ. ܗܢܐ ܕܝܢ ܦܨܚܐ
ܐܬܝܗ ܗܘܐ ܕܢܬܥܒܕ.
ܢܛܪܝܢ ܗܘܘ ܥܡ ܐܒܗܬܢ
ܘܣܓܕ. ܘܫܦܟܝܢ ܠܐܕܡܗܘܢ
ܕܡܘܫܐ. ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܪܝܐ ܠܡܘܫܐ
ܡܘܫܐ. ܦܬܘܚ ܗܘܐ -ܠܡ-----
ܒܐܬܪܐ. ܝܗ ܐܪܥ----- ܦ
ܣܡܘܗܝ ܕܡܘܫܐ ܠܡ------
ܣܬܪ ܕܝܢ ܠܗ ܡ----
ܕܟܢܫܬܐ ܗܘ ܡܬ--------
ܘܡܠܟܐ. ܡܠܬܐ ܠܬܕܡ---

ܡܫܠܚܐ. ܘܥܢܐ ܘܬܘܪܐ
ܘܒܥܝܪܐ ܣܓܝ. ܡܘܬܒܐ ܕܝܢ ܕܒܢܝ
ܕܐܝܣܪܐܝܠ: ܗܘ ܕܝܬܒܘ ܗܢܘܢ
ܘܐܒܗܬܐ ܕܝܠܗܘܢ ܒܐܪܥܐ
« ܕܡܨܪܝܢ ܘܒܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ. ܫܢܝܢ
« ܐܪܒܥܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ. ܘܗܘܐ
« ܠܗܘܐ. ܐܣܪܝ ܘܦܩܘ ܟܠ ܚܝܠ
« ܒܥܘܪܐ. ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ
« ܠܟܠܢܫܐ. ܡܛܠ ܕܡܦܩܗ ܒܥܘܪܐ
ܘܡܪܢܝܬܐ. ܠܐ ܐܫܟܚ ܐܠܘ ܕܝܢ
ܠܐ ܦܠܚܘ. ܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܢܬܐܘܢ
ܡܢ ܫܝܢ ܦܪܥܐ. ܘܢܦܩܘܢ
ܠܡܨܪܝܢ. ܐܠܐ ܠܠܐ ܢܦܩ ܗܘܡܐ.
ܒܪܐ ܕܝܢ ܕܣܡܝܪ ܗܟܢܐ ܩܝܡܘ
ܕܐܝܣܪܐܝܠ ܡܢ ܡܨܪܝܢ. ܘܢܣܒ

adamussim non licet; literas dubias per se in codice pro vestigiis reliquis inter duplicem lineolam subtiliorem claudo, ut jam feci in Capitulis Genesis. Ex hac ratione indicandi literas singulas non potui lineas mutilas adamussim ita incipere, ut prima cujusque lineae litera locum suum servaret.

l. 31. μωυσῆ = μωυσεως cum Neap.; sed male *iota* subscripsit Montfaucon, quod passim deest in mss.; μωυσῆ vero = μωυσεως.

l. 32. εις μνημοσυνον = ex vestigiis duarum priorum literarum lego ܠܕܘܟܪܢܐ, ut infra XVII, 14.

l. 33. απαντᾳ = marg. (*Capitulum*) *V*. Postea ex ιωθωρ supple ܝܬܪܘ.

μετα της γυναικος = ܥܡ ܐܢܬܬܗ.

l. 34. γαμβρον = cf. similia infra ad III, 1, et Num. X, 29.

καλει καταχρηστικως = ܩܪܐ, et ex spatio et ? sequenti supplerem ܚܡܘܗܝ, vel ܚܡܝܐ.

l. 35. γραφη = ܟܬܒܐ, et quod fert spatium et Graecum suadet τῳ τε μωυσῃ ܠܡܘܫܐ. Deest quidem in Neap. τῳ τε μωυσῃ et suspectum est Montfauconi una cum sequentibus και τῳ λαῳ, sed et antiquus noster γυρα, sed infra XII, 35 plures testes LXX, inter quos et affines Syro-Hexaplari sic legunt contra nostrum et ER.

λαον = —, sed omittit et textus sacer XII, 38, et facile potuit addi hic in Graeco ex seq. επιμικτον.

l. 46. αιγυπτῳ = male, ut de more in his Capitulis, notae allegationis appositae, ut patet; refertur libere Ex. XIII, 1, 2.

l. 49. απεκτεινε: Neap. απεκτεινα = *mortui sunt*.

l. 50. δια φυλιστιειμ = *super Palaestinam*; sed δια sic vertit et lin. 2 sequente.

P. 328. l. 2. της ερυθρας = + θαλασσης cum Neap., et est, ut patet, omissio erronea in Montfaucon.

l. 4. στυλῳ = στυλω cum Neap. et textu sacro XIII, 21.

την νυκτα = Post haec lacuna ad πιπτωντ.. l. 29, cujus vocis reliquum auxiliare verbum ܗܘ-(ܗܘܘ). Deest collato Graeco unum folium. In folio sequenti lineae breviores indicant singulas vocum literas, quae certo ex Graeco supplentur infra; lineae longiores lacunam, cujus textus ex Graeco suppleri

ܗܘܘ ܠܗܠ ܐܫܬܪܒܠܘ. ܠܡܫܡܥܗ
ܐܠܘ ܠܡܫܡܥܘ. ܘܐܠܘ ܕܝܢ ܠܐ
ܘܗܝܡܢܘ ܠܡܘܫܐ. ܡܢ ܐܪܥܬܐ
ܢܦܩܝܢ. ܗܘܐ ܕܝܢ ܡܬܒܥܝܢ
» ܡܪܕܘܬܐ ܕܡܘܫܐ. ܘܐܡܪ ܠܗ
» ܠܐܠܗܐ. ܢܦܩܝܢ ܐܠܗܐ ܠܦܪܥܘܢ.
ܘܡܫܪ ܠܗ ܠܟܠ ܦܪܥܘܢ. ܟܕ
ܦܫ ܠܡܫܢܘܩܗ ܐܬܐ. ܠ
ܡܛܠ ܗܘ ܕܒܠܐ. ܗܢܘ ܕܣܘܓܐܐ
ܕܐܬܦܠܓ ܠܒܢܝܐ. ܟܕ ܕܝܢ
ܗܘܐ ܗܘ ܣܘܓܐܐ ܚܘܝ ܘܠܐ
ܐܬܛܦܫܘ. ܡܬܡܚܠܦܝܢ ܗܘܝܢ
ܕܢܗܘܐ ܠܝܡܐ. ܡܬܡܟܠܐ ܐܝܟ
ܡܢ ܐܘܪܚܐ. [1]ܟܬܢܝܦ. ܐܦܠܐ
f. 5. r. ܟܠܗܘܢ [2]ܙܘܪܙܐ. ܟܬܢܝܦ ܕܟܠܗ
ܡܠܟܐ. ܟܬܢܝܦ ܥܡܐ ܕܟܠܗܘܢ.
ܟܬܢܝܦ ܢܦܫܐ. ܟܬܢܝܦ ܟܘܪܐ
ܘܠܘܬܐ. ܟܬܢܝܦ ܥܡܪܐ. ܘܣܡܘܟܐ
ܗܘ ܡܬܦܩܕܢܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܠܟܠ

ܗܘܐ ܠܡܬܬܠܥܒܘ ܡܕܡܐ
ܕܒܡܪܐ. ܡܬܦܩܕܝܢ ܠܡܬܘܣܦ
ܒܪܢܫܐ ܕܡܪܐ ܕܠܐ ܡܬܡܛܐ.
ܘܡܡܚܝܢ ܐܬܚܙܝܢܐ ܡܢ
ܕܡܘܬܐ ܠܐ ܚܘܝ ܐܦܝܢ. ܗܘܝܢ
ܕܐܬܐ ܒܟܠܐ ܕܐܬܐ ܗܘ ܠܟܠܗܘܢ
ܕܡܐ ܕܝܬܘܢ ܕܐܬܐܡܪ. ܗܢܘ ܕܝܢ
ܘܡܛܠ ܡܫܟܢܐ ܢܘܟܪܝܐ ܗܢܘܢ
ܕܦܨܚܐ. ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܠܢܡܘܣܐ.
ܐܘ ܠܟܠܗܘܢ ܠܐܚܪܢܐ ܕܡܬܟܠܝܢ.
» ܠܡܛܪܘܗ ܦܩܕ ܠܡܬܟܠܡܬܐ. ܐܘ
» ܡܬܟܠܝܢ ܠܗܘܢ ܟܠܗܘܢ ܕܐܟܠܝܢ ܐܟܪܐ.
» ܐܬܡܪܘ. ܕܚܝܠ ܗܘܐ ܦܪܥܘܢ
» ܗܘܐ ܠܡܟܪܝܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܒܡܨܪܝܬܐ
ܠܟܠ ܐܦܝܢ ܗܘܘ ܒܡܨܪܐ
ܘܡܨܪܝܐ. ܢܦܩܝܢ ܗܘܘ ܠܐܝܣܪܝܠܝܐ
f. 5. v. ܡܢ ܡܨܪܝܢ. ܘܐܠܘ ܕܝܢ ܢܦܩܘ ܟܕ
ܢܦܩܘ ܠܡܨܪܝܐ ܕܕܗܒܐ
ܘܕܣܐܡܐ. ܘܡܐܢܝܐ ܠܡܨܪܝܐ

* [1] EITA

l. 20. αυτων = αυτοις cum Neap.

l. 21. ηκουσαν μωυσεως = *crediderunt Moysi*.

l. 22. αυτων = — cum Neap.

l. 23. φησιν = *dixit*, sed cum ex uno puncto diacritico sit differentia, credo nostri codicis amanuensem errasse. Notae allegationis in codice, ut dedi, sed male, ut passim, et una ante ܝܗܒܬܟ δεδωκα σε lineae seq. ponenda, ubi affertur VII, 1.

l. 29. σκνιπες επηλθον = επηλθον σκνιπες, interposito *super eam* ex verbo Graeco composito, ut puto.

l. 35. ην = *est*, ex contextu, puto.

l. 38. φυλαττειν = in ܠܡܛܪܘܗ animadvertenda est ratio suffixi annexi per ܗ, quam Hoffmann et Uhlemann non afferunt, et hucusque non memini reperisse nisi in verbis

[2] ΣΚΝΙΠΕΣ

primae radicalis ܝ formae Peal et in suffixo generis feminini, et quidem in una versione Hexaplari Capit. Genesis XX, (pag. 12, a, l. 6, 7), hoc loco, infra VI, 8, Ezech. XX, 42, quos duos locos P etiam in antiquissimo codice Ambrosiano B. 21. Inf. legit sine ܗ, Num. X, 10 marg. Suspecta quidem esse nequit forma in variis codicibus iisque correctis reperta, quae alioquin analogia Imperativi et Futuri defenditur. Anne aliquid dialecti in nostra versione indicaret? Notae allegationis non omnino exactae sunt, ut patet, sed nec ipse textus adamussim refertur, confer Ex. XII, 26, 27.

l. 40. απωλετο = *peribant*.

l. 41. απηλασαν = *expellebant*.

l. 43. αργυρα και χρυσα = χρυσα και αρ-

f. 4. r ܠܡܨܪ̈ܝܐ. ܐܝܟ ܗܘܐ ܕܠܐ
ܡܬܚܙܝܐ ܢܦܫܗ ܡܠܐܟܐ. ܠܡܕܚܠܘ
ܕܐܦ ܠܗ̇ܘ ܐܣܘܪ ܨܦܪܐ
ܗܘܬ ܐܡܪ. ܐܠܐ ܣܓܦ ܗ̇ܘ
ܕܠܐ ܢܦܩ ܠܐܢܬܬܐ ܠܡܨܪܝܢ.
ܠܘ ܓܝܪ ܠܡܬܬܘܬܒܘ ܬܡܢ ܡܫܬܕܪ
ܗܘܐ. ܐܠܐ ܠܡܦܩܘ ܠܐܝܣܪܐܝܠ.
ܠܗ̇ܝ ܕܐܦ ܗܕܐ ܡܢ ܓܠܝܐ ܕܫܒܩ
ܠܐܢܬܬܐ. ܘܐܙܠ ܐܡܪ ܓܝܪ
ܕܡܘܫܐ. ܡܢ ܕܢܦܩ ܡܢ ܡܨܪܝܢ.
ܦܓܥ ܒܗ ܚܡܐ ܐܢܬܬܐ
ܠ ܣܟܘܡܘܢ ܢܚܘܬ. ܘܒܗ. ܘܒܗ. ܘܒܗ.
ܐܬܐ ܗܘܐ ܠܘܬ ܡܘܫܐ.
ܘܐܬܚܙܝ ܡܢܗ ܠܡܫܒܩܐ

ܕܐܝܣܪܐܝܠ. ܘܐܡܪܘ ܠܗܘܢ ܗܠܝܢ
ܕܥܡ ܐܠܗܐ. ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܚܕܘ.
ܡܢ ܕܝܢ ܘܠܘܬ ܦܪܥܘܢ ܥܠܘ:
ܘܦܩܕܘ ܠܡܫܪܝܘ ܠܥܡܐ. ܠܗ
ܒܠܚܘܕ ܠܐ ܐܬܛܦܝܣ ܗܘ ܡܠܟܐ.
ܐܠܐ ܘܐܬܬܪ ܐܬܪܥܘ. ܡܢ ܠܡܫܪܝܘ
ܦܩܕ ܕܠܐ ܢܬܠܘܢ ܠܗܘܢ ܬܒܢܐ.
f. 4. v. ܐܠܐ ܕܢܠܩܛܘܢ ܡܢܗܘܢ ܢܦܫܗܘܢ.
ܡܢ ܕܝܢ ܐܬܚܙܝܘ ܫܦܝܪ: ܡܛܠ
ܗܘ ܕܠܐ ܡܬܡܨܝܢ ܗܘܐ ܠܡܥܒܕ.
ܡܢܝܢܐ ܠܥܒܕܝܗܘܢ. ܘܡܚܝܢ ܠܐ
ܐܝܬܪܘ. ܡܬܚܦܛܝܢ ܗܘܘ ܡܛܠ
ܠܐ ܡܫܬܡܥ ܗܘܢܘܢ. ܗܘ ܕܝܢ
ܠܘܬ ܐܠܗܐ ܡܬܓܘܣ. ܘܡܬܒܥܐ

Rich (cf. Gen. XLV, 22) f. 63. v., quem, satis differentem in forma, afferam: ܠܐ ܡܛܠ ܕܢܬܓܙܪ ܒܪܗ ܐܬܚܙܝ ܠܗ ܡܠܐܟܐ ܠܡܕܚܠܘ. ܐܢ ܓܝܪ ܡܛܠ ܓܙܘܪܬܐ. ܘܠܐ ܗܘܐ ܕܠܐ ܢܪܢܐ ܡܠܐܟܐ ܥܕܡܐ ܕܢܬܓܙܪ. (ܐܦ ܐܚܪܢܐ. (supple ܐܠܐ ܡܛܠ ܕܠܐ ܢܦܩ ܠܐܢܬܬܗ ܠܡܨܪܝܢ. ܠܘ ܓܝܪ ܠܡܬܬܘܬܒܘ ܬܡܢ ܐܫܬܕܪ. ܐܠܐ ܠܡܦܩܘ ܠܐܝܣܪܐܝܠ. ܡܢ ܗܕܐ ܓܠܝܐ ܕܫܒܩܗ ܘܐܙܠ. *Non ut circumcideretur filius ejus apparuit Angelus ad eum terrendum (si enim propter circumcisionem, oportebat ut non discederet Angelus donec circumcideretur -etiam alter-); sed ne adduceret uxorem secum in Aegyptum. Non enim ut commoraretur ibi missus fuerat, sed ut educeret Israelem. Hinc manifestum quod eam reliquit et abiit.* Interpretationem autem, quae hic affertur, eam attulit ante Chrysostomum, si ejus est Synopsis, Eusebius Emesenus, qui et Eusebii Caesariensis discipulus fuit, et innuit ut aliquorum Diodorus, Chrysostomi Praeceptor, in Lippomani *Catena in Exodum*, itemque ut Diodorus Theodoretus, Antiochiae educatus, ad h. l. Similia habet et Procopius ad h. l..

l. 3. αναστηναι = αποστηναι cum Neap.

l. 8. αφηκεν = ‑+‑ *eam*.

απελθοντι = εξελθοντι cum Neap.

l. 9. απαντᾳ = ‑+‑ *ei*, ex usu Syrae linguae, ut puto.

ερχεται = marg. (*Capitulum*) *III*. Male in codice lineae praecedenti apponitur nota Capituli.

l. 11. απηγγειλαν = *dixerunt*.

l. 13. εκελευον = *praeceperunt*, ex praecedenti verbo tempus mutans, ut puto.

l. 15. τους ισραηλιτας = —, et sequentibus praemittit τοις αιγυπτιοις, quae habet Neapolitanus, qui tamen non omittit τους ισραηλιτας.

κελευσας = in ܦܩܕ punctum superius reprobatur lineola ducta, priore manu, ut videtur ex atramento.

μη διδοσθαι = *ne darent*, formam sine sensus damno mutans, ut Dan. I, 5.

l. 19. μωυσεως = ‑+‑ εκεινοι. *Ipse autem ad Deum confugit:* εκεινοι cum Neap., cetera solus habet, sed recte, ut videtur ex contextu et textu sacro V, 22 seq.

[illegible]

f. 3. r.

[illegible]

gationis parum exactae, cum haec tantum, licet paullo liberius, sint allata: γεγονε... ως χιων, και παλιν αποκατεσταθη (Neap. αποκατεστη, Syrus utrumque fert, et variant codices in textu sacro) εις την οικειαν χροιαν (Ex. IV, 6, 7); εκχεεις... απ' αυτου... επι την ξηραν, και εσται αιμα (Ex. IV, 9). Ideo nota delenda l. 3 Syr. ante [illegible] et ante [illegible] ponenda, et item apponenda l. 5, ante [illegible]. Voculas allegationis γαρ, φησι non solet Syrus accurate distinguere, quantum memini, nec finem allegationis indicare.

l. ult. οτι = — cum Neap.

τα παιδια και την γυναικα = την γυναικα και τὰ παιδια cum Neap., qui tamen in fine addit αυτου.

P. 327, l. 2. ου γαρ κ. τ. λ. = Ab his ad [illegible] αφηκεν habet etiam marg. codex

l. 28. εβοηθησε = marg. (*Capitulum*) *II*.

l. 29. τῳ πατρι = + *suo*.

εισηγαγον = *introducebant* (εισηγον videtur noster legisse in suo codice, vel oscitanter transiliisse syllabam γα ex sequenti γον.

l. 31. και ετεκε = η ετεκε cum Neap.

l. 32. αυτῳ = + εν τῳ ορει cum Neap.

λαλει = + *ad eum*, ex contextus sui forma.

l. 33. ειδε = ιδειν cum Neap.

οτε = *qui* (rubus).

l. 34. κατεκαιετο = notae allegationis in Syro ad tres lineas, male ad primam, et initio secundae, cum haec tantum sint verba allegationis ειπε, εγω ειμι ο ων, ex III, 14 paullo liberius allata.

l. 38. τοι[illegible] Neap.

l. [illegible] notae alle-

ܐ. ܀ ܩܦ̈ܠܐܐ ܕܡܦܩܢܐ ܀

ܟܕ ܩܡ ܡ̇ܠܟܐ ܕܡܪܝܡ: ܗ̇ܘ
ܕܠܐ ܢܚ̇ܐ ܗܘܐ ܠܡܘܬܐ. ܡܛܪܦ
ܗܘܐ ܠܐܝܣܪܝܠ. ܒܛܠܘ
ܡܟܟܝܢܘܬܐ. ܦܨܝ ܕܝܢ ܘܡܚ̈ܝܬܐ -
ܠܡܩܛܠ ܠܒܢܝܐ ܕܥܒܪ̈ܝܐ. ܟܕ
ܕܝܢ ܠܐ ܐܬ̈ܛܦܝܣ ܠܦܪܥܘܢ
ܘܟܝܢ ܚ̈ܝܬܐ. ܠܟܠܗ ܠܡܪܟܫܬܐ
ܐܦܩ. ܘܦܩܕ ܡܬܝܠܕ ܕܟܪܐ ܡܢ
ܥܒܪܝܐ ܕܢܬܪܡܐ. ـ ܘܐܬܡܢܥܘܗܝ
ܐܟ̈ܣܐ ܕܡܠܘ ܒܡܡܠܠܘܬܐ
ܒܢܗܪܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܢܦܩܬ ܒܪܬܗ
ܕܦܪܥܘܢ ܘܢܣܒܬܗ ܠܛܠܝܐ.

ܘܪܒܝܬܗ ܠܡܫܬܪܒܘ ܟܠܗ
ܐܡܐ ܕܝܠܗ. ܟܕ ܠܐ ܝܕܥܘ
ܗܘܬ ܕܐܡܐ ܕܝܠܗ ܐܝܬܝܗ.
ܟܕ ܕܝܢ ܐܬܚܙܝ ܠܗ ܡܟܟܘܬܐ
ܒܗܘ ܕܐܬܪ̈ܒܝ. ܚܙܐ ܘܩܡ ܢܦܩ
ܥܡ̈ܠܐ ܠܡܨܪܝܐ. ܟܕ ܡܟܬܪ
ܠܐܝܣܪܝܠܝܐ. ܠܡܘܫܐ ܕܝܢ ܕܥܬܝܕܘ
ܟܕ ܚܙܐ ܠܬܪ̈ܝܢ ܐܝܣܪܝܠܝܐ
ܕܡܬܬܚܪܝܢ. ܡܟܣ ܗܘܐ
f. 3. r. ܠܡܥܪܟܘ ܐܝܟ ܟܕ ܟܠ̈ܐ.
ܗ̇ܘ ܕܝܢ ܕܡܥܘܠ ܗܘܐ ܟܠܐ
ܟܕ. ܥܠ ܩܛܠܐ ܕܡܨܪܝܐ ܒܟܠܗܘܢ
ܡܠܬܐ ܗܘܬ. ܟܕ ܕܝܢ ܕܚ̈ܠ

mitterem verbum, quod cum saepe occurrere deberet ex sua significatione, nec in Lexicis reperitur, nec ipse memini vidisse alibi; nisi ergo error intercessit, legerem media quiescente, *accinxit se*, intransitive ex analogia linguae assumpto verbo, quod in hac forma pro σφιγγω, συσφιγγω occurrit Exodi XXXIX, 21, 3 Reg. XVIII, 46, 4 Reg. XII, 10; et dein fortasse ut ܣܪܦ significavit *profectus est, abiit*.

l. 17. εξηλθε = και εξελθων cum Neap.

προς τους υιους ισραηλ ad εν τῃ αμμῳ: Neap. solum ορᾳ αιγυπτιον τυπτοντα τινα εβραιον, και παταξας τον αιγυπτιον εκρυψεν αυτον εν τῃ αμμῳ, αμυνων ισραηλιταις = *occidit Aegyptium succurrens Israelitae;* quae quidem oeconomiae Capitulorum magis consonant, ut et singularis numerus *Israelitae* textui sacro II, 11.

l. 21. εξελθων δε τῃ ημερᾳ τῃ δευτερᾳ ad ανελειν μωυσην = τῃ δε εξης δυο ισραηλιτας ιδων διαμαχομενους (vel quod idem διαπληκτιζομενους in Montfaucon et textu sacro II, 13), επειρατο διαλυειν *eos* λογοις. ο δε αδικων επετιμησεν αυτῳ, και τον του αιγυπτιου φονον αυτῳ προεφερε, cum Neap., excepto *eos*, quod is omittit, et noster ex linguae indole potuit addere: evidenter oeconomiae Capitulorum consonant noster et Neap.

Tit. *Capitula Exodi;* est in fronte textus, et extra ejus ordinem. Confero vero Capitula cum textu Graeco, quem exhibet *Synopsis Scripturae Sacrae* inter Op. S. Johan. Chrysost. VI, 326 seqq. ed. Montfaucon, adhibito et codice Neapolitano (cf. pag. XIII et XVI). In edito et Ms. textu nulla Capitulorum divisio est, quam ex Syro ipse appono.

Pag. 326. l. 9. Αναστας = *Capitulum I.* Deest in codice ܩܦ (*Capitulum*) *I*, facile subintellectum in initio.

εν αιγυπτῳ = *Aegypti:* Neap. omittit.

l. 12. ειξαν = + *Pharaoni obstetrices.*

l. 14. οι γονεις = + αυτου cum Neap.

l. 15. εν θηβῃ = + *in flumen.*

l. 16. τρεφεσθαι = + παρα τῃ μητρι *ejus*, αγνοουσα οτι μητηρ αυτου ειη. ως δε εδοθη εις τα βασιλεια μετα το τραφηναι, cum Neap., excepto *ejus*, quod Neap. omittit. Codices Montfaucon, si tamen Lugdunensis integre collatus fuit, ex verbis τρεφεσθαι, τραφηναι ultimum cum interjectis transilierunt.

μεγας ουν γενομενος μωυσὴς: Neap. solum ηυξηθη = ܦܪܝ, quod si derivans ex radice cum media duplicata ex Hebraeo חלץ interpreteris, esset *divisit se, se separavit;* sed licet hoc a contextu non discrepet, vix ad-

LXII Dominicae iv. *Q. XII*, *A.* i: 34, 4-11.

LXIII Dominicae v. *Q. XII*, *A.* ii: 34, 12-26.

LXIV Dominicae vi. *Q. XII*, *A.* iv: 34, 27-35, 3.

LXV Dominicae vii. *Q. XII*, *A.* vii: 35, 30: omittitur in codice ܘ *Explicit;* sed et rubrica omissa in textu suppletur in margine sup., at prima quantum videtur manu.

LXVI Dominicae viii. *Q. XIV*, *A.* iv: 40, 17; deest vero ܘ *Explicit*, verisimiliter quia ad finem libri producitur.

batum, recte, ut patet; et literae ܒ post ܒ solum vestigia reliqua, tuto supplenda per se et ex loco rubricae in textu, quae inscribitur f. 2 v⁰ Quinternionis.

LIX Dominicae i. *post Epiphaniam Q. XI*, *A.* vii: 32, 30-33, 6.

LX Dominicae ii. *Q. XI*, *A.* ix: 33, 7-16. Hanc et ceteras sequentes Dominicas intellige post Epiphaniam, ut patet ex ipsis rubricis textui insertis.

LXI Dominicae iii. *Q. XII*, *A.* i: 33, 17-34, 4.

ܣܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܠܬܐ. ܒ. ܡܒ ܦ. ܐ.	ܣ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܪ. ܒ. ܡܟ ܦ. ܝ.	ܢܛ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܐ̈. ܒ... ܡܢ ܦ ܗ	f. 2. r.
ܣܒ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܐܪܒܥܐ. ܒ. ܡܒ. ܦ. ܐ	ܥ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܫ ܒ.. ܡܟ ܦ. ܗ.	ܠ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܒ. ܒ . ܡܢ ܦ. ܫ.	
ܣܓ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܫܒܬܐ. ܒ. ܡܒ. ܦ. ܒ	ܡ ܕܚ---ܒܐ ܕܬܡ ܒ. ܡܟ ܦ. ܘ.	ܟܢ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܝ. ܒ . ܛܢ ܦ ܐ	
ܣܕ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܦܠܐ. ܒ..ܡܒ ܦ. ܕ.	ܠܢ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܨܘܡ ܒܫܠ ܡܠܐ ܒ. ܒܢ ܦ. ܒ	ܢܒ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܡ ܒ.. . ܡܢ ܦ. ܐ	
ܣܗ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܡܒܬܐ. ܒ. ܡܒ ܦ. ܐ.	ܢܛ ܕܚܕܒܫܒܐ ܐ ܕܒܦܪ ܕܢܫܐ. ܒ. . ܡܟ ܦ. ܐ.	ܢܓ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܗ. ܒ. ܡܟ ܦ. ܐ	
ܣܘ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܡܢܝܐ. ܒ. ܡܕ ܦ ܕ	ܢܣ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܪܡ. ܒ. . ܡܟ ܦ. ܝܐ.	ܢܕ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܬܗ. ܒ. ܡܟ ܦ. ܐ.	

tima pagina Quinternionis, f. 10 v⁰, ex defectu exempli in nostra Tabula nequeo definire, nec supplere possum ex Tabulis codicis Danielis praepositis.

Tabulae in nostro et in aliis codicibus supra allatis varie adornatae sunt, et singuli indices lectionum disponuntur inter loculos circulares vel quadratos. In nostro codice ad paginae latera omnia triplex linea varii coloris ducitur, quorum angulis ornatus item varius colore accedit; indices vero singuli in circulis inscribuntur, estranghelo charactere partim minio, partim atramento. Ceteris omissis, quae nec poteram repraesentare, speciminis ergo servavi saltem integram vocum et numerorum dispositionem, prouti in codice est, charactere estranghelo etiam adhibito ad ea quae minio exarantur.

His praemissis jam devenio ad versionem ipsius tabulae, adjectis notulis, quae e re erunt. *Q* indicat *Quinternionem*, *A Aperturam*, utrumque vero facile est repertu in mea editione, cum Quinterniones codicis et folia indicem, praesertim quod addam utrobique et indicationem textus more nostro.

IL Dominicae xxxi. *Q. VIII*, *A.* v: 22, 14-23, 9.

L Dominicae xxxii. *Q. VIII*, *A.* viii: 23 20-33. Dominica ista et sequentes ad xxxix intelligendae post Pascha, ut supra jam declaravi.

LI Dominicae xxxiii. *Q. IX*, *A.* i: 25, 1-21.

LII Dominicae xxxiv. *Q. X*, *A.* i: 28, 1-12.

LIII Dominicae xxxv. *Q. XI*, *A.* i: 30, 11-21.

LIV Dominicae xxxvi. *Q. XI*, *A.* i: 30, 22-31, 11.

LV Dominicae xxxvii. *Q. XI*, *A.* iii: 31, 12-32, 6.

LVI Dominicae xxxviii. *Q. XI*, *A.* v: 32, 7-16.

LVII Dominicae xxxix. *Q. XI*, *A.* vi: 32 17-29. Defectus codicis supple, ut patet ex tota Tabula, ܕܢܝܫ ܕܡܫܝܚܐ.

LVIII Dominicae ante Nativitatem. Q. II, *A.* ii: 1, 8-14. Nativitatem intellige Domini, ut patet ex usu passim occurrente in codicibus Syris, confer Catal. Bib. Vat. II, p. 28, 36, 50, 67, etc. In codice post ܡܫܝܚ punctum est lineola primae manus repro-vero in codice Ambrosiano, quantum nunc memini, qui nonnisi ܩܪܝ (ܩܪܝܢܐ *Lectio*) margini ascriptum habet, et solum in Sapientia huic notae undevicies appositae numerum continuatum adjicit, qui facile remitteret ad Tabulam lectionum, quae tamen nulla in nostro codice ab origine adfuit, nec etiam nunc, si etiam posterius addita fuerit. Etenim si Paulus rubricas inseruisset, uno tenore in singulis libris probabiliter fecisset; et si notae codicis Ambrosiani vestigium essent appositarum ab origine rubricarum, quae suos indices in Tabulis praemissis habent, responderent Tabulis Danielis et Proverbiorum; quod non est, et omnino numero longe pauciores sunt quam quae in Tabulis exhibentur.

Ratio indicandi locum lectionis in textu ea est, ut nonnisi post totum codicem exaratum potuerit apponi; licet series numerorum lectionum et nota diei, cui assignantur, prius scribere licuerit; quod postremum definire poterunt, qui codices inspiciant, ex atramenti diversitate in partibus singularum notarum. Haec indicatio fit per *Quinterniones* et *Aperturas*, quae ex unoquoque Quinternione habentur. Illos indicat litera ܟ, initialis vocis ܟܘܪܣܐ *Quinternio*, has litera ܦ initialis vocis ܦܬܚܐ, *Apertura;* quae voces plene scriptae occurrunt in simili tabula codicis Mus. Brit. *Add.* 14429; in codice vero Barsalibi apud White, loc. cit., breviantur in ܟܘܪ et ܦܬ. Illud singulare de *Apertura* animadvertendum, quod duplicem paginam indicet, quae libro aperto offeruntur; quod cum de prima pagina Quinternionis seorsim sumpta non recte dici possit, haec in prima *Apertura* computatur, quae proprie paginis 2 et 3, fol. nempe 1 v⁰ et 2 r⁰ constare deberet, cum secunda sit ex fol. 2 v⁰ et 3 r⁰ et sic de ceteris. Id statim declaratur et comprobatur conferendo indices LI-LIV, LXI, LXII cum rubricis in textu: quae sunt in Quinternionibus IX, f. 2 r⁰, X, f. 1 r⁰ XI, f. 1 r⁰ et f. 2 r⁰, XII, f. 1 r⁰ et f. 2 r⁰; dum contra indices LVIII, LXIII, quae remittunt ad *Aperturam* ii Quinternionum II et XII, habent sibi respondentes rubricas in f. 2 v⁰ et f. 3 r⁰ eorundem Quinternionum. Quomodo vero indicetur ul-

continua numerentur usque ad XXXIX, ea Pentecostes tamen suo titulo indicata, licet in serie computata pro VIII, quam sic notatam non vidi: quam seriem excipit Dominica ante Nativitatem Domini. Eadem series arguitur ex rubricis. codicis Vatic. V (Cat. B. Vat. II, p. 10-2), quem saeculo VIII tribuerent Catalogi auctores. Seriem enim istam esse Dominicarum post Pascha apparet ex indice 44 in tabulis Danielis, ubi *Dominicae tertiae* nostrae seriei additur *post Resurrectionem*, et evidentius ex codice Ezechielis, ubi additur semper similis nota Dominicis 25 quae afferuntur nostrae seriei, ullis omissis, ut in ipso nostro ex rubricis textus apparet, nec enim lectiones ad omnes Dominicas ex uno libro afferuntur. Peculiarem dixerim hujusmodi seriem Jacobitis, a quibus est nostra versio, et profectum arguunt codicem Ezechielis auctores Catalogi Vaticani ex *laudato* Severo Patriarcha; et antiquitus quidem obtinuit, cum rubricae ex eadem notatae insint in textu codicis Exodi anni D. 697. Neque tamen in ea semper substitisse Jacobitas arguitur ex Evangeliario Barberino versionis Philoxenianae apud Adler *Vers. Syriacae*, p. 67-73, et codicibus Musei Brit. *Add.* 12139, 14485. Ordo reliqui anni Ecclesiastici non recedit ab eo qui, nulla vel levi varietate interjecta, obtinet passim in libris Syris, et apud ipsos Nestorianos, prout exhibent codices Vaticani XXII, XXIII, XXIV, et Assemani, B. O. IV, 380-6.

Mirus videri potest numerus tot lectionum, quae ex singulis libris assignantur, unde argueret quis eum non obtinuisse in usu Ecclesiastico. Ego quidem rem istam accurate nondum tractavi, nec possum definire; quod fortasse aliquando erit, cum majora etiam subsidia ex codicibus congesserim. Cum tamen considero in codice Mus. Brit. *Add.* 12139 quot lectiones ex variis libris assignentur cuique diei ab Athanasio Patriarcha Jacobita Antiocheno per 16 annos ab anno D. 986 (Assemani, B. O. II, 351), non puto improbabile nostras rubricas verum usum Ecclesiasticum exhibere.

A Paulo Interprete non repeterem rubricas insertas textui in nostro codice, et in aliis, longe tamen pauciores numero, non

Codex mutilus incipit, si ei non pertinet fol. 1, de quo dicam in Praefatione, cum seriora ulla habeat; quod si est, deficeret ab initio tribus foliis, quorum quid 1 et 2 r⁰ habuerint, non liquet, 2 v⁰, et 3, quae omnino desunt, habebant priorem partem Tabulae lectionum Ecclesiasticarum totius libri, cujus Tabulae extrema pars exstat in fol. 4 r⁰, nunc 2 r⁰. Cum autem lectiones numerum continuum gerant, patet ante IL deesse indices lectionum 48 tribus pagellis contentos, quarum prior ex titulo praemisso fortasse solum 12 habebat, ceterae 18, ut in illa quae superest. Et haec quidem lacuna nullo damno est, cum sint insertae in textu rubricae lectionum ipsis indicibus pleniores.

Tabulae lectionum Ecclesiasticarum ratione nostrae confectae saepe praefiguntur in codicibus Syris V. et N. Testamenti. In codice Musei Britannici *Add.* 14445 Danieli versionis Pescito A. D. 532 praeponuntur duae Tabulae lectionum juxta versionem LXX (nempe Syro-Hexaplarem, quae illa nota passim indicatur apud Syros, et in ipsis titulis et subscriptionibus codicum eam exhibentium); prior, quae materialiter tantum codici unitur, lectiones indicat ad librum Proverbiorum, et mutila est in fine; altera uno folio mutila ab initio, ut apparet ex numeris continuis lectionum indicatarum, respicit librum Danielis, et serius accessit, ut patet ex textu inspecto, ubi rubricae juxta Tabulam manu posteriori apponuntur, et ex eo quod juxta eam versionem dicantur distributae, quae saeculo subsequenti scriptionem codicis facta est. In codice Paris. Bibl. Imper. Syr. V ad 4 Regum versionis Hexaplaris parati loculi Tabulae, sed indices non sunt adjecti, et vix ullae rubricae lectionum infra inter textum occurrunt. Similem Tabulam habent codex Recensionis Jacobi Edesseni I et II Reg. Mus. Brit. *Add.* 14429, et codex Barsalibi apud White, *Sac. Evang. versio Syr. Phil.*, I, p. xxv. Alios quos vidi codices talia gerentes non vacat commemorare.

In Tabula et rubricis nostri codicis, ut in Tab[illegible] [illegible] 14445, animadversione est di[illegible] [illegible]scha Dominicae serie

ܡܦܩܢܐ.

EXODUS.

pudiarunt et κυριος substituerunt, quod Hebraei ipsi legebant pro illo nomine in אדני, et jam LXX primitus habuerunt probabiliter saltem in pluribus locis, cum nunc ubique obtineat; nisi tamen stricte sumendum, quod Origenes l. c. habet, pro nomine Hebraeo relicto Graecos pronuntiasse κυριος, ut Hebraeos αδωναῖ; quia tunc ex pronuntiatione repetenda esset mutatio ipsius incommodae scripturae. Contra pro LXX hodie non reperitur nomen tetragrammaton corruptum in ΠΙΠΙ, unde ܦܝܦܝ et ܝܗܝܗ, nisi in margine, et in codicibus Hexaplaribus. Ex Origene igitur puto repetendum, vel ex Eusebio et Pamphilo, quibus debemus codices Hexaplares, in quibus reperitur ad marginem LXX; cum ipsius Marchaliani origo Eusebiana, si in subscriptione Esaiae aperte non dicitur, arguatur ex subscriptione ad Ezechielem. Videntur vero isti antiquo usu scribendi in textu adducti fuisse, ut margini ascriberent. Et Eusebio quidem et Pamphilo potius, quam Origeni darem marginalem scriptionem, ex columna Hexaplorum Hebraea Graecis literis descripta desumptam, in qua exstasse nomen et quidem Chaldaicis literis scriptum ostendunt duo loci allati Ps. LXXI, 18, Mal. II, 13. Hareth quidem (supra p. 107) Origenem rei auctorem dicit, sed minus exactus interdum est. Erat vero inutile omnino quod Origenes margini adscriberet quod columna Hebraeo-Graeca jam offerebat. Si objiceretur ex his quae dixi, si non in Hexaplis, in Tetraplis potuisse ponere Origenem ipsum, per me non contradicerem: attamen animadverto nomen adscribi saepissime in Exodo Syro-Hexaplari, in cujus luculenta subscriptione semper Hexapla, nunquam Tetrapla, ut archetypa Graeci textus versi memorantur. Sed quisquis apposuerit, eum recte יהוה, non corrupte ΠΙΠΙ scripsisse dubitare non sinit Hebraicae linguae cognitio, qua pollebant Origenes saltem et Eusebius. Ceteros Interpretes vero cum auctore Samaritanarum lectionum conservasse nomen ipsum Hebraice in contextu probant loci ipsorum, qui illud retinuerunt hac ratione; Origenes autem, Eusebius et Pamphilus prouti invenerunt, illud retinuerunt.

Undenam demum repetenda hujus nominis appositio sive in margine, sive inter contextum Interpretum et Samaritani? Ab Origene, vel potius Eusebio et Pamphilo pro appositione ad LXX probabiliter; ab ipsis Interpretibus vero et ab eo qui vertit Samaritanos locos in Graecum servatum est nomen in contextu. Scio equidem Origenem reperisse jam illud nomen, et quidem vetustissimis literis exaratum et in ipso contextu LXX in accuratioribus exemplaribus, ut eruitur ex loco ejus in Ps. II, et melius quidem si talis assumatur, qualis exstat integer Opp. T. II, 539, non qualis est breviatus in Montf., *Prael.*, 86, ex quo afferri solet, ut exempli ergo Hieronymi Opp. ed. Vallarsi, IX, 455, Gesenius, *Gesch. d. H. Sp.* 176, Bleek in Rosenmueller, *Repertorium*, I, 76. Vetustissimas vero Origenis literas nonnisi Samaritanas commode sumere licet, toto loco inspecto, ut eruitur etiam ex Hieronymo, qui *Praefat. in libros Reg.*, testatur se invenisse nomen tetragrammaton in quibusdam Graecis voluminibus antiquis expressum literis, Samaritanis certe ex iis quae praecedunt, quidquid cavilletur Vallarsi l. c. in nota; nec enim ejus textui tam evidenti obniti licebat, et difficultas ex aliis ejusdem locis, ubi literas Chaldaicas supponit, optime solvitur, si statuas etiam sic reperisse, sive de Hexaplaribus codicibus loqueretur, in quibus, ut patet ex jam dictis, sic erat, si erroneo ΠΙΠΙ locum dedit, sive de codicibus in quibus ab Hebraeis sic mutata fuisset prisca scriptura Samaritana, de qua re vide Bleek, l. c., p. 77. Sed haec scriptio nominis ante Origenem ex ejus loco tum Samaritanis literis erat, ut dixi, tum in textu ipso, prouti etiam in aliis Interpretibus vidimus et in Samaritanis lectionibus, servata ex Hebraeorum religione nominis tetragrammati, si tamen in omnibus locis, in quibus nomen occurrebat, obtinuit; quod ex defectu documentorum non liquet, cum recentior sit Scholiastes Barsalibi, et ceteri indeterminate loquantur. Nec hodie vestigium exstat illius scriptionis sive Samaritanae, sive Chaldaicae in codicibus Graecis, quia Christiani, unde videntur esse vetustissimi codices Graeci, incommodam, ut apparet, scriptionem re-

senus fecit, et factum videtur etiam in Syro-Hex. Num. X, 10, XIII, 1, XIV, 40, XXI, 12, 23, ubi ex Hebraeo Samaritano, attentis locis Exodi et Numerorum supra allatis, esse debuisset ܦܝܦܝ, et contra est ܡܪܝܐ. Imo locus iste Masii omnino idem in nostro et in Hebraeo-Samaritano occurrit etiam Ex. XX, 17; jam vero hic codex noster semper ܦܝܦܝ pro ܡܪܝܐ servavit, et omnino in ipsa lingua eas leves peculiaritates nostrae versionis retinuit, quae in loco Masii jam non apparent, et solent commutari etiam in Jacobi Edesseni locis zelo linguae proprietatis. Etiam locus Samaritani, quem Masius Graece affert Deut. XXXIV, 1, κυριος offert, et nil aliud.

Quidquid de his sit, quae conjecturis potius quam testibus discutiuntur, omnino certum ex documentis est, Syro-Hexaplares codices non integrum in his servasse archetypum Graecum, quale quidem ab ejus auctore constitutum fuerat, non quale illi prostabat de quo nil dicere possum. Ex documentis enim patet tum mutatum in iis haberi ΠΙΠΙ Graecum in ܡܪܝܐ κυριος, tum deficere omnino ubi olim extabat in Graeco, cujusvis demum sive Graecorum, sive Syrorum culpa id fuerit. Illud quidem factum Ps. XXVI, 4, ubi Symmachi ΠΙΠΙ in App. Hm. mutatum est in ܕܡܪܝܐ κυριου in Syro-Hexaplari; quod etiam saepe fecerunt Graeci, ut Num. XXI, 11 codex Basil. in Hexaplis ΠΙΠΙ, quod ex Syro ܦܝܦܝ ibi erat, mutavit in κυριος, itemque in iisdem Num. XIV, 21 in Symmacho, Exod. XXXII, 9 in Sym. et Theodotione: quo nil facilius erat, cum passim in LXX marginali ΠΙΠΙ responderet κυριος in textu. Omissionem vero non raram ostendit collatio Esaiae Syri cum Marchaliano; ille enim saepe omittit ܗܘܗܝ, ubi hic habet ΠΙΠΙ. Praeterea Syrus omisit lectiones marginales Interpretum, ΠΙΠΙ exhibentium in codd. 86 et affinissimo 88, et Es. XII, 2 non habet lectionem ※ Π. ια, quam dat Marchalianus: nam de lectionibus Psalmorum initio notae allatis non possum dicere eum non habere ex omissione, licet essent in textu Origeniano cum aliunde quam ex textu ab Eusebio curato, unde Syrus est, potuerint habere Graeci codices jam allatus, qui asserit LXX Interpretes reliquisse nomen Hebraice scriptum ubicumque illud exstaret in Hebraeo, quod si verum pro primaevo textu LXX (cf. Origenem in Psal. II. Op. II, 539), non valet de Origeniano textu, in quo adscribitur; et Bar Hebraeus in Ps. VIII (ed. Schroeter, l. c.) qui illud supponit, cum ait de Syro-Hexaplari versione, quam indicat in vocibus ܒܫܢ̈ܝܐ ܗܦܟ̈ܣܐ ܕܡܦܩܢܐ collato ejus Prooemio in Opus, *ubicumque nomen* ܡܪܝܐ (*Dominus*) *est*, ܦܝܦܝ (ΠΙΠΙ) *superscriptum esse*, melius dixisset adscriptum. Quisnam tamen stricte interpretaretur utrumque locum auctorum seriorum? Nostram quidem versionem quod attinet, quam unam Bar Hebraeus pro LXX habuit (cf. Rhode, *Bar-Hebraei Sch. in Psalm.* p. 13-6), puto eum exaggerasse. Codices enim quos habemus et ܦܝܦܝ, vel ܗܘܗܝ habent, longe ejus aetatem antecedunt, cum nullus ultra IX saeculum protrahi posse videatur; et tamen nullus omnino, nec Ambrosianus correctissimus in Esaia, nec fere ac ille correctus codex Exodi ubique tuiti sunt. Quanam vero ratione dijudicari possit fidelitas codicum Syrorum in eo nomine tuendo, non video, cum Psalmi, integri in Ambrosiano codice et Parisiensi, et ex magna parte servati in duobus codicibus Musaei Britannici, qui ideo crisin codicum permittunt majorem, nullum nominis vestigium, quantum novi, retineant. Magnum subsidium praestitisset codex Masianus, qui ex iis quae Masius dedit pro Deuteronomii parte in *Crit. Sacr.* T. I, II, ed. II, et in suo Josue, correctissimus fuisse videtur, et forte prior tomus Ms. Ambrosiani; inserviisset etiam dijudicandae commutationi formae ܦܝܦܝ in ܗܘܗܝ. Sed illo magno critices sacrae detrimento caremus, et ex collatis locis Deuteronomii, et etiam textu Graeco Josue ex illo reficto, ubi codex Britannicus istius libri habet ܦܝܦܝ, nil in rem nostram reperi, nisi quod ad calcem Deuteronomii excerptum dedit Syri quod ex Hebraeo-Samaritano, Deut. V, 21, sumptum fuerat, in quo tamen semper est ܡܪܝܐ in textu, ubi in archetypo est יהוה; quod satis indicaret jam mutatum, si erat primitus, ܦܝܦܝ in ܡܪܝܐ, ut Jacobus Edes-

Num. XIII, 1, XXI, 11, 12. Nomen ܦܝܦܝ in contextu lectionum HS occurrit, nunc semel, nunc bis pluriesve in singulis lectionibus, Ex. VII, 18, VIII, 4, 23, IX, 5, 19, X, 2, XI, 7, XVIII, 24, XX, 17, 19, 21, Num. XIV, 1, XX, 13, XXI, 11, 20. Origenesne verterit; an alius locos istos, nescio, sed reliquisse Interpretem Hebraeam vocem, indicat idem usus, quem in aliis modo vidimus, eademque ratione ac in illis inde ΠΙΠΙ in Graecum, et ex Graeco ܦܝܦܝ in Syrum. Quod vero memorabile, Jacobus Edessenus, qui in sua Recensione plures Samaritani lectiones invexit in ipsum textum, notis tamen criticis instructas, et adnotatione adscripta, quantum ex meis excerptis dicere possum, et a Syro-Hexaplari sumsisse videtur ex ratione contextus ejus, qui pura philologica recensio illius apparet ex pluribus locis collatis, Jacobus Edessenus pro ܦܝܦܝ substituit ܡܪܝܐ, cui semel appositum marg. ܝܗܘܗ, de quo supra dixi. Hoc factum Ex. VII, 18, ubi ܦܝܦܝ ter in Hexaplari occurrens mutatum in ܡܪܝܐ, et ad tertium marg. ܝܗܘܗ, VIII, 4, XVIII, 24. Etiam Num. X, 10, XIII, 1 ܡܪܝܐ habet Jacobus pro יהוה Samaritani, sed etiam Hexaplaris sic legit, de qua re infra.

Num demum Hareth in sua versione retinuerit nomen vel recte, vel male scriptum, arguere licet ex iis quae dicit, sed nescio an exstet in ejus codicibus mihi imperviis; attamen Gen. IV, 26, ubi habet Syrus, is omittit (cf. Hm, *Praef. ad Pent.* f. * l. 4); Num. vero XXIV (edidit Hareth Hm l. c.) deest in utroque, licet saepe occurrat יהוה in Hebraeo. Nec in magna parte Syri quam ad Hm exegi, reperi unquam vestigium istius nominis in Harethi collatione Hm.

Sed codices ipsi Syro-Hexaplares qui longe plura Graecis tuiti sunt, servaruntne alterutra forma adscriptum nomen omnibus in locis, in quibus ex Graeco apposuerit Interpres? Eratne imo semper adscriptum in Graecis codicibus Origenianis puris, vel opera Eusebii et Pamphili derivatis ex illis? Quoad postremam quaestionem fateor me ex iis quae novi Graecis Latinisve documentis solvere non posse. Restant testes Syri, [illegible]ii marg. codicis Barsalibi Jos. IX, 14, 3 Reg. XIII, 26; ܥܝ. ܦܝܦܝ ܠܡܪܝܐ 4 Reg. XVIII, 6, ut alios locos aliorum Interpretum omittam, de quibus infra.

Etiam quod habet Hareth alios ex Interpretibus in textu posuisse *Dominum*, in margine vero literas Hebraeas, non satis recte dicitur, sed tamen innuit quod in Graecis vidimus initio, et longe pluries videbimus in codicibus Syris, nempe Interpretes alios a Septuaginta si non semper, saepe retinuisse in contextu Hebraeum nomen in suis elementis, a Graecis dein in ΠΙΠΙ corruptum, unde in Syro ܦܝܦܝ. Occurrit in Syro ܦܝܦܝ in contextu a Graeco verso ex Aquila, Ex. XII, 42, XV, 18, Jos. XXII, 22, bis; ex Symmacho, Ex. XII, 42, XV, 18, Num. XIV, 21; ex Theodotione, Ex. XII, 42, XV, 18; ex Aquila et Symmacho conjunctim, Ex. XII, 42; ex Aquila Symmacho et Theodotione conjunctim, Ex. VIII, 10, 13; demum in longa lectione anonyma marg. Num. XXI, 14. Et ex contextu horum Interpretum omnino desumtum fuit olim ΠΙΠΙ in Graeco, ex quo Syrus suo more ܦܝܦܝ, quod saepe seorsim occurrit, et quidem praemissis siglis ܐ.ܣ.ܬ, *Aq. Sym. Theod.*, Ex. XXII, 11, praemissis ܣ.ܬ, *Sym. Theod.*, Ex. XXXII, 9, praemissis ܥ.ܐ.ܣ.ܬ.ܗ, *Hebr. Aq. Sym. Theod. V*, 4 Reg. XXI, 4, praemissis *Hebraeus et Reliqui*, vel *Reliqui et Hebraeus*, Num. XVI, 5, XXII, 22, 24, vel *Reliqui*, Num. XXII, 34, vel demum ܠ Γ' (tres Interpretes A. S. Th.), Ex. XIX, 7, 23. Nam de marginalibus lectionibus appositis reliquis versionibus praeter LXX nulla recordatio exstat, et loci ex Graecis testibus initio notae et paullo ante ex Syris evidenter probant hos Interpretes servasse in ipso textu vocem ipsam Hebraeam; num semper non liquet, sed vide infra.

Et hucusque quidem longe ampliora Graecis dedit Syro-Hexaplaris versio. Sed est aliud inauditum, ut puto. In ipso enim contextu passim ܦܝܦܝ pro יהוה occurrit in lectionibus multis Hebraeo-Samaritani textus, quas in Exodo et Numeris Syrus apposuit, et ex Graecis vertisse ostendunt tres longae lectiones quae in Syro aeque ac in Basiliensi codice (in Hexaplis) habentur

ܒܥܒܪܝܐ ܘܗܢܐ ܝܫܘܥ יהוה ܦܘܫܩܐ ܡܪܐܘܗܝ
ܠܗܘܬ ܒܐܝܟܘܬܗܘܢ.

Paullo luxatus est textus Syrus in codice, ut ex aliis locis vidi, non satis correcto: pro ܐܬܘܪܝܐ corrigo ܬܐܘܪܝܐ θεωρια; dein vel ܒܠܝܟܬܒܝܢ, vel ܗܘܝܢ, vel melius forte ܒܠܟܬܒܝܢ (ܗܘܘ) *scribebant*; post ܘܩܪܝܢ ܗܘܘ aliquid deesse videtur. Initio alterius fragmenti post *Jesus* ܡܫܠܠ sequitur paullo dubium ܐܒܝ vel ܕܒܝ, et subtus ܙܝ: *Zachaeus?*.....; pro ܡܬܦܫܩܢܘܬܐ lege ܡܬܦܫܩܢܐ. Alia jam indicavi, vel indicabo loco suo. Sed en versionem:

Et pone eam in corona in fronte sacerdotis (libere Exod. XXVIII, 36-38), *ut scilicet sciant me esse consummatorem et perfectorem rerum quae inter eos geruntur. Nomen hoc in lingua Hebraea quatuor literis constat* ΠΙΠΙ (sed voluit יהוה ex contextu), *idest* Joh Voh, *idest* Ens. *Et de eo tractationem instituit Jacobus Edessenus, et demonstrat falsos esse qui in lingua Graeca illud efferunt* Pipi, *nomen futile, sed literas Hebraeas esse* Joh Voh, *scilicet interpretatas* Ens. *Et apud Hebraeos non pronuntiatur, sed super literas scribebant:* Mor *seu* Morjo, *et* (*ista*) *legebant. Nomen istud labiis suis non memorabant propter ejus arcanum. Putatur autem eos a Mose hoc accepisse, ut* Aloho *et* Morjo *et* Adonai *efferrent, nomen vero istud reticerent.*

Haec vero in margine sequuntur: *Ait Jesus......: Septuagintavirales Interpretes ubicumque positum erat nomen* Domini, *scilicet Hebraice* Joh Voh, *illud reliquerunt in scriptura Hebraea, et haec est forma ejus* יהוה. *Graeci illud legerunt ad normam suae scripturae.*

Indicia demum correctionis ܦܝܦܝ mihi videntur rasurae ejusdem vocis ex parte, vel plene factae hic illic in codicibus Hexaplaribus, ut Josue XIV, 7, et saepe in Gen., IV, 15, VI, 13, 14, 23, VII, 1, 5, et alibi.

Sed prosequamur. Illud ex codicibus Syro-Hexaplaribus patet nomen ܦܝܦܝ occurrere etiam in constructione, ut praepositionem recipiat, et in contextu sit cum aliis vocibus, quae textum versum exhibent, non Hebraeum literis Syriacis scriptum, ut Graecis factum locis citatis Ps. LXXI, 18, Mal. II, 13. Sic ܠܦܝܦܝ Exod. XIII, 15, XV, 21, XXIX, 18 bis, alibi; ܠܦܝܦܝܗ ܕܦܝܦܝ aliunde in istud commutarunt appositum ab eo ܗܘܗܝ, quod veram esse nominis scriptionem ex Hebraeo ostendit apud Barsalibi in hujus Commentario in Vetus Testamentum ad Exodum? Exstat codex in Bibl. Imp. Parisiis, nec numerum paginae enotavi, fortasse quia nondum appositus erat, cum vix paullo ante quam ipse tractarem, acquisitus fuisset Bibliothecae. Si quis putaret amanuenses librorum Recensionis Jacobi et Esaiae Hexaplaris sumpsisse ܝܗܘܗ ex Bar Bahlul (Schroeter, *Bar-Hebraei Schol. in Ps.* p. 24) vel ex Bar Hebraeo (ib. p. 9), antiquiores omnino istis illi mihi videntur. Ex Jacobo fortasse etiam profecta est altera correctio *Jehoveh*, quam indicat Hareth. Quidquid sit, en locus codicis Barsalibi, in quo quod attinet ܗܘ ܝܗ separatim scripta in codice, amanuensis, non Barsalibi, aliorumve error est, cum ut unum nomen sumpsisse illos evidenter pateat.

ܘܫܪܝܘ ܒܡܠܬܐ ܥܠ ܫܡܗܘܗܝ ܕܡܪܝܐ.
ܗܘ ܕܐܡܪ ܕܐܢܐ ܐܢܐ ܡܫܡܠܝܢܐ ܘܡܫܟܠܠܢܐ
ܕܐܝܠܝܢ ܕܡܫܬܡܠܝܢ ܒܝܢܬܗܘܢ. ܫܡܐ ܗܢܐ
ܒܠܫܢܐ ܥܒܪܝܐ ܐܪܒܥ ܐܬܘ̈ܬܐ ܐܝܬܘܗܝ ΠΙΠΙ
ܗܘ ܝܘ ܘܗ ܗܢܘ ܐܝܬܐ. ܘܥܠ ܗܢܐ ܦܢܝ
ܬܐܘܪܝܐ ܝܥܩܘܒ ܐܘܪܗܝܐ ܘܡܚܘܐ ܕܕܓܠܝܢ ܐܢܘܢ
ܐܝܠܝܢ ܕܒܠܫܢܐ ܝܘܢܝܐ ܩܪܝܢ ܠܗ ܦܝܦܝ
ܫܡܐ ܕܒܛܠܐ. ܐܠܐ ܕܐܬܘ̈ܬܐ ܥܒܪܝܬܐ ܐܢܝܢ ܝܘ
ܘܗ ܐܬܦܫܩ ܐܝܬܐ ܡܬܦܫܩ. ܘܠܘܬ ܥܒܪܝܐ
ܠܐ ܡܬܐܡܪ. ܘܠܥܠ ܡܢ ܐܬܘ̈ܬܐ ܟܬܒܝܢ ܗܘܘ.
ܡܪܝ ܐܘ ܡܪܝܐ. ܘܩܪܝܢ ܗܘܘ. ܠܫܡܐ ܗܢܐ ܠܐ
ܡܕܟܪܝܢ ܗܘܘ ܒܣܦܘܬܗܘܢ. ܡܛܠ ܐܪܙܗ.
ܘܡܣܬܒܪܐ ܕܡܢ ܡܘܫܐ ܩܒܠܘܗ ܠܗܕܐ.
ܕܐܠܗܐ ܘܡܪܝܐ ܘܐܕܘܢܝ ܢܐܡܪܘܢ. ܘܠܗܢܐ ܫܡܐ
ܢܫܬܩܘܢ ܒܫܬܩܐ.

Marg. vero ad ܝܗ secundo occurrens יהוה istis literis Hebraicis non male exaratis et linea rubra superscripta. Et iterum marg. Scholion: ܐܡܪ ܝܫܘܥ ..... ܡܫܩܠܢܐ
ܡܦܩܢܢܐ ܟܠ ܐܝܟܐ ܕܣܝܡ ܗܘܐ ܫܡܐ ܕܡܪܝܐ
ܐܘܟܝܬ ܒܥܒܪܝܐ ܝܘ ܘܗ ܫܒܩܘܗܝ ܒܟܬܝܒܬܐ

יהוה, *quae sonare videbantur Yeh Yeh*, *vel Yeh Veh;* et in fine postquam de erroneo *Fi Fi* in Syris libris egit, addit: ***sublatus est deinde a nonnullis in multis exemplaribus iste error***, *ita ut ab aliquibus scriberetur Fi Fi*, *ab aliis Jehoveh*, *cum tamen de hoc inter omnes conveniat*, *denotari isto*, Jehovah. *Si ideo reperias scriptum* Jehovah *aut Yeh Yeh*, etc. Unde haec sumserit Hareth, non indicat; neque ego scio an usquam fuerit correctum *Jehoveh* in codicibus Syro-Hexaplaribus; sed correctio fere plena *Yeh Yeh*, et quidem bene conjunctim scripta ܝܗܝܗ, una occurrit in Esaia codicis Ambrosiani pro ܦܝܦܝ, cui respondet in Marchaliano ΠΙΠΙ, quod imo frequentius quoque in hoc ascribitur quam in Syro, et bene collato Hebraeo hic illic. Haec correctio profecta esse videretur ab homine, qui literas Hebraeas cognosceret quidem, sed non veram nominis יהוה scriptionem, et cum sciret Graecum ΠΙΠΙ, quod etiam in Exodo Hexaplari adscribitur XXIX, 11, Hebraeis formis constare, voluerit Syro charactere repraesentare Hebraeam vocem. Illud autem verisimile apparet, quod in nostro sit ex Recensione Jacobi Edesseni. Etenim in ejus Pentateuchi Recensione, quantum ex ullis excerptis judicare licet, longe minus frequenter quidem quam versio Syro-Hexaplaris apponat ܦܝܦܝ, interdum tamen margini adscribitur ܝܗܝܗ. Sic Ex. VI, 3 ad ܘܫܡܐ ܕܡܠܟ ܡܪܝܐ, ubi Syro-Hex. non apponit ܦܝܦܝ, jam paullo ante praecedens, v. 6 et 7, ubi illa ܦܝܦܝ; VII, 17, ubi illa ܦܝܦܝ ad praecedens ܡܪܝܐ. Demum VII, 18, ubi Syro-Hex. in Hebraeo Samaritano legit ܦܝܦܝ ܗܘ ܐܠܗܐ, Jacobus ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܐܠܗܐ, et marg. ܝܗܝܗ. Recensio enim Jacobi, qui ex Monophysitis erat, quibus propria erat versio Hexaplaris, et magnae inter eos auctoritatis (*cf.* Assemani. B. O. II, 335-7, et Catal. Bibl. Vat. II, 311), et suam Pentateuchi Recensionem confecit, ut ex subscriptionibus codicum arguitur, A. C. 704-5, potuit suo exemplo alios adducere, ut etiam in Hexaplari corrigerent. Nullum tamen ܝܗܝܗ, quantum memini, occurrit in margine Esaiae hujus Recensionis in codice Musei Britannici, de quo [redacted]omum p. xi. Sed ipsene .ܐ ܝܗ, an amanuenses ditos Hebraicos; *scias ita in textu Hebraico haberi*, *licet in ejus versione dissenserint Interpretes.*

Unde haec sumserit Hareth inquiram suo loco in Prolegomenis; nonnulla minus recte prolata, ut mox patebit, sed in summa describit ipsos codices Syros ita, ut ex istis videatur sua concinnasse ex parte. Ait ergo ab erroneo ex יהוה Graecorum ΠΙΠΙ manasse in marginem Syrorum librorum formam Fi Fi. Et vere ܦܝܦܝ, quod per se tam ΠΙΠΙ refert, quam *Fifi*, quod unum Hareth ex alphabeto Arabico exprimere poterat, occurrit passim in Exodo, ubi etiam XXIX, 11 sub ܦܝܦܝ est ipsa vox Graeca ΠΙΠΙ, frequenter in priore parte Genesis, in Numeris et Josue, rarissime in 3 et 4 Regum, et semper conjuncte scriptum, et recte, ut patet: Judices vero et Ruth habent quidem indices lectionum marginalium in textu, sed eas penitus omittunt. Addit Hareth in Syris libris impositam fuisse literis Fi Fi notam numeri LXXII, οβ′. Ain et Be scilicet. Haec quae is non intellexit, plana sunt ex Syris codicibus, in quibus interdum voci ܦܝܦܝ praeponitur ܥ, Gen. XVI, 8, 4 Reg. XVIII, 6, XXI, 4, probabiliter et 3 Reg. XIX, 4, vel ܥܒ, ut Gen. VI, 13, 14, 23, VII, 1, 5, 16, VIII, 15; quae notae passim occurrunt in codicibus Syro-Hexaplaribus ad indicandum *Hebraeus;* quod etiam evidenter, si quid dubii esset, declarant loci, ubi voci ܦܝܦܝ una cum aliis nota praeponitur plene ܥܒܪܝܐ *Hebraeus*, ut Num. XVI, 5, XXII, 22, 24; itemque 4 Reg. XIX, 23, ܐܕܘܢܝ ܥ, contra VI, 5 ܥܒܪܝܐ ܕܝܢ ܐܕܘܢܝ.. *in Hebraeo vero Adonai*. Utrum tamen semper praeponeretur nota ac dein oscitantia amanuensium deciderit, an minus exacte quod interdum fit, transtulerit Hareth ad omnes locos, per se incertum; sed si conditionem bonam codicum Syrorum, in quibus rarissime praeponuntur ܥ. ܥܒ, et Marchalianum Graecum considero, in cujus Esaia nullam notam vidi praepositam frequentissimo ΠΙΠΙ, puto solum interdum fuisse adjectam, et serius fortasse. Primum Syros id fecisse innuit Hareth; ego ex defectu argumentorum non audeo definire.

Subdit Hareth de Hebraicis literis nominis

vix ullo inter ea apparente discrimine, uti ex adscriptis videre est: י *enim ita pingunt, eodemque fere modo* ן, *ita ut tota fere discrepantia a prolatione petenda sit. Cum autem inter legendum ad aliquem ex his locum, in quibus literae istae occurrunt, pervenerint Judaei, illo, quod sonare videntur literae istae inter se compositae, relicto, nomen Adonai substituunt; ut cum dicatur, Dixit Dominus Mosi, quod prout scribitur, esset, Dixit* Jehovah *Mosi, inter legendum proferretur, Dixit* Adonai *Mosi. Atque ita hoc nomen legunt. Nomen autem* Adonai *interpretanti est* Dominus. *Hinc factum, ut Interpretum nonnulli nomen hoc quasi* Adonai *scriptum esset,* Dominum *nempe reddiderint: alii ad literas primigenias animum advertentes in textu* Dominum *posuerint, in margine vero literas adscripserint, quales apud Hebraeos pinguntur illarum formae. Quod magno apud Graecos errori ortum dedit, qui adeo altas inter eos radices egit, ut etiam ad Syros propagatus fuerit. Is unde originem sumpsit, tibi paucis explicabo. Quandoquidem Hebraeis, quoties literas pingunt, mos est a dextra sinistrorsum in scribendo pergere; Graecis vero e contra a sinistra dextrorsum; cum viderent Graecorum scribae figuras istas literarum Hebraicarum Graecorum* Pi *et* Iota, Π. Ι. *referre, easque Graecanicas esse putarent, necnon eas prout sonant non proferre Hebraeos animadverterent, eis juxta Alphabeti sui rationem, quae illi quam sequuntur Hebraei contraria est, a sinistra dextrorsum pergendo, compositis, loco characterum Hebraicorum Graecos substituerunt hoc fere modo,* ΠΙ ΠΙ. *Cumque postea librorum istorum versionem e lingua Graeca in Syriacam aggrederentur Syri, transtulerunt literas istas, decepti errore qui primo e lingua Hebraica fluxerat, et in libris suis ad marginem adscripserunt Fi Fi, nota ei numeri LXXII imposita,* οβ'. *Ain et Be scilicet. Atque haec origo fuit erroris qui Fi Fi in libros sacros invexit. Sublatus est deinde a nonnullis in multis exemplaribus iste error, ita ut ab aliquibus scriberetur Fi Fi, ab aliis Yehoveh, cum tamen de hoc inter omnes conveniat, denotari isto,* Yehovah. *Si ideo reperias scriptum* Yehovah *aut Yeh Yeh, vel characteres adreliquias servarunt,* ΠΙΠΙ occurrit Ps. LXXI, 18, Malach. II, 13 (cf. Hexapl.), in utroque loco insertum textui Hebraico Graecis literis exarato; saepissime nude positum in margine Esaiae codicis Marchaliani editi a Curterio in suo Procopii Com. in Es. Praeterea in Appendicibus Holmes codex Ps. 264 offert ΠΙΠΙ insertum contextui Graeco Interpretum, Aquilae atque Symmachi seorsim XXV, 1, XXVII, 1, Symmachi XXVI, 4, versionis ς', ibid. 8; item Ezech. II, 4 codex 88 in Aquila et Symmacho simul, in Theodotione seorsim, et sic, omisso Symmacho, 86, qui tamen habet cum 88 et Symmachum in *Iezeciel secundum LXX ex Tetraplis Origenis*, ubi sub nomine codicis Barberini affertur. Demum nomen יה, quod est decurtatum ab illo יהוה, describunt ΙΑ omnes Interpretes Es. XII, 2 in codice Marchaliano, quod in textum intulit Hm 48, et ex illo Alex. char. minori sumsit, ut puto, et Ps. LXVII, 5 in contextu Graeco Symmachus et versio E' in Eusebio et in Editione Romana. Fortasse et alibi similia exstant, sed mihi hucusque non occurrerunt.

Sed quo pauciora Graeci codices, eo majora de hoc tuiti sunt codices Syri, quae, licet minus recte interdum, enarravit et aliquantulum pertractavit Hareth in Praefatione praeposita suae versioni Pentateuchi ipsius textus Syro-Hexaplaris, quam prouti exstat mutila in codicibus Bodlejanis dedit latine White in *Letter to the Bishop of London*, postquam partem ex translatione Pococke jam dederat Aldrich ad finem Aristeae Historiae LXX, unde sua desumpsit Hody *De Bibl. text. etc.* p. 597, 152, 622-5, et repetivit White. Integra haec Praefatio exstare debet in Bibl. Vat., cf. Mai, *S. V. N. C.*, IV, part. II, p. 1. Describere juvat quae ad rem nostram faciunt, et exstant apud Hody, p. 624-5, apud White p. 22-23. *Verum extra etiam in margine libri in areola isti rei destinata characteres* (Origenes) *apposuit Hebraicos, quibus constat magnum et magnificum illud nomen quod apud Hebraeos Shem Hammephorash audit. Quia scilicet invenerat Origenes in scriptura Hebraica literas Domini nomen continentes, quae sonare videbantur Yeh Yeh, vel Yeh Veh, cum Vaw Hebraicum Ye referat,*

ܠܐܒܪܗܡ ܘܠܐܝܣܚܩ ܘܠܝܥܩܘܒ܂
25 ܘܐܘܡܝ ܝܘܣܦ ܠܒ̈ܢܝܐ
ܕܐܝܣܪܝܠ ܟܕ ܐܡܪ܂
ܒܡܣܥܘܪܬܐ ܗܝ ܕܢܣܥܘܪ ܠܟܘܢ
ܐܠܗܐ܂ ܘܬܣܩܘܢ ܓܪ̈ܡܝ
ܠܓܪ̈ܡܝ ܕܝܠܝ ܡܟܐ ܥܡܟܘܢ܂

26 ܘܫܠܡ ܝܘܣܦ ܟܕ ܐܝܬܘܗܝ
ܒܪ ܡܐܐ ܘܥܣܪ ܫ̈ܢܝܢ܂
ܘܚܢܛܘܗܝ܆ ܘܣܡܘܗܝ ܒܓܠܘܣܩܡܐ
ܒܡܨܪܝܢ܂ ܫܠܡ
ܣܦܪܐ ܕܒܪܝܬܐ. ܕܗܘ ܒܪܝܫܝܬ
ܐܝܟ ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܫܒܥܝܢ ܘܬܪܝܢ܀

cedenti ο θεος ܐܠܗܐ, quod extremum primo legit H unus apud De Rossi *Schol. critic.* In ER pro τοις male της impressum fuit.

ισαακ = και ισαακ, Hmm, I, II, III, X, codex E apud Vercellone ad calcem Genes., CM, Act: omittit copulam H, uno codice Kenn. excepto.

25. και ωρκισεν.... εν τη επισκοπη.... εντευθεν — in codice vix vestigia plus minus dubia literarum ο initialis in ܘܐܘܡܝ, ܣܥ in ܒܡܣܥܘܪܬܐ, ܒ in ܡܟܐ; sed ܘܐܘܡܝ et ܒܡܣܥܘܪܬܐ dat Rich, qui tamen ex chartae defectu passus est ex parte in vocibus ܠܟܘܢ, ܐܠܗܐ, ܠܓܪ̈ܡܝ, et non habet ܕܝܠܝ ܡܟܐ.

ο θεος υμας = υμας ο θεος, Hmm, II, Compl, codex E in Vercellone ad calc. Gen., Arm: H cum ER.

26. και ετελευτησεν = formam verbi Pael in nostro per se incertam definit Rich scribens ܘܫܠܡ.

ετων = ων ετων, Hmm, inter quos fere omnes affines, I manu recentiori apud Hm, X, Ald, codex E in Vercellone l. c.; item Compl in alio contextu: H idiotismo usus fert utrumque. In Rich avulsa charta desunt ܒܪ ܡܐܐ ܘܥܣܪ ܫ̈ܢܝܢ.

εν αιγυπτω = Post haec *Explicit* (*lectio*), quae incipit v. 22. In fine Subscriptio: *Explicit liber Genesis secundum textum LXXII;* II: γενεσις κατα τους εβδομηκοντα. Solemnes nostro Inscriptiones et Subscriptiones ad singulos libros, *Secundum textum LXX*, raro omissae; sed *Secundum textum LXXII* Subscriptiones hujus loci, et Cantici Canticorum. Has vero Subscriptiones ex conditione textus nostri ab Hexaplis Tetraplisve derivati puto appositas, ut nempe indicaretur quaenam ex multis Versionibus in illis positis describeretur; vel potius procedunt ab ipsis Hexaplis Tetraplisve, in quibus necessario rubrica illis similis exstabat ad Versiones distinguendas. Eadem ratio est in codice Chisiano (Hm 88), pro quo praeter partes editas cf. *Daniel Tetr.* ed. Magistris, Praef. p. xxi. Similem fere ob causam putarem similes Subscriptiones adjectas Genesi codicis II, et Proverbiis codicis Ephraemi (Tischendorf, V. T. ed. II, p. xxv); sunt nempe vestigia moris, qui tunc obtinere debebat, cum magis in usu erant ceterorum Interpretum versiones, easque distingui oportebat. Omnino ergo alicujus momenti sunt Subscriptiones istae, quippe quae indicia praeberent vetustissimi textus, sed non tanti, puto, quantum illis datur in Praefatione editionis Romanae an. 1587, et Tischendorf, l. c. et p. lxxxii.

Nota ad Cap. IV, 15.

Nolo in hac nota ea retractare, quae pluries jam disseruerunt viri docti de nomine יהוה in Graecis codicibus reperto jam antiquitus et corrupto in ΠΙΠΙ; sed ea recensere, quae codices Hexaplares attinent, et praesertim documenta ex Syris codicibus proferre, quae subsidia fortasse nova suppeditabunt iis qui rem fusius pertractaturi sunt.

In Graecis codicibus, qui Origeniani operis

ܝܘܣܦ ܠܐܦܪܝܡ ܒ̈ܢܝܐ
ܕܒܢܝܐ ܠܕܪܐ ܕܬܠܬܐ. ܐܦ
ܒ̈ܢܝܐ ܕܡܟܝܪ ܒܪܗ ܕܡܢܫܐ.
ܐܬܝܠܕܘ ܥܠ ܒܘܪ̈ܟܘܗܝ ܕܝܘܣܦ.
24 ܘܐܡܪ ܝܘܣܦ ܠܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ

ܗܐ ܐܡܪ. ܐܢܐ ܡܝܬ ܐܢܐ.
ܡܣܥܪ ܕܝܢ ܣܥܪ ܐܠܗܐ
ܠܟܘܢ. ܘܢܦܩܟܘܢ ܡܢ ܐܪܥܐ
ܗܕܐ. ܠܐܪܥܐ ܗܝ ܕܐܝܡܝ
ܐܠܗܐ ÷ ܠܐܒ̈ܗܝܢ ܕܝܠܢ.

29, fine, 30 v. fin., 39, v. fin., 46, l. 8, Cat. Bibl. Laur. p. XXI, l. 15. In codice ad vocem ܡܟܝܪ puncta ribui, si erant, non apparent ex male habita membrana.

αυτος και οι αδελφοι αυτου = ante αυτος ܘܗܘ abrasa paullo membrana, unde non liquet si fuerit ibidem obelus, qui tamen, si male fuerat appositus, recte deletus fuit, cum H et testes LXX habeant: cetera sub obelo, et desunt H, duobus Hmm et Compl; habent tamen 2 codd. H Kenn. Non liquet in codice, num obelus et alterum punctum superius habuerit, ex male habita membrana.

πατρος = in fronte ÷ ܫܠܡ ܟܬܒܐ ܕܒܪܝܬܐ ÷ *Liber Genesis*, cf. ad XLVII, 16.

και εζησεν = Haec ad finem ܒܡܨܪܝܢ εν αιγυπτω habentur in codice Rich Musei Brit. *Add.* 7146, fol. 58. v. praemisso ܝܘܢܝܐ, cf. ad Gen. XLV, 22. Do varietates, ut ibi.

ετη εκατον = marg. sine indice ubique, vel quia non fuit, vel quia non apparet ex membrana pessime habita ad totam paginam: *annos CX secundum Testamentum* (διαθηκην, qua voce et Syri passim in titulis Bibliorum utuntur de libris sacris, Graecum ipsum Syriace describentes): *XVII annos in terra Chanaan, et in servitute X, et in carcere III, et cum esset secundus a Pharaone LXXX.* Non satis exacta est nota, quia natus est et vixit aliquandiu in Mesopotamia (cf. Gen. XXX, 25 seq.), 9 fere menses ex Jobelia, Cap. XXVIII-XXIX; venditum fuisse an. XVII argui potest ex Gen. XXXVII, 1 et affirmat Jobelia Aet. Cap. XXXIX; anni servitutis et carceris distincti non apparent ex textu sacro, sed solum anno XXX eductum fuisse e carcere, Gen. XLI, 46, sed Jobelia, l. c., ejusque versio Latina annos duos carceris statuere videntur, quod ex Gen. XLI, 1 fortasse auctor libri arguit; anni LXXX extremi ex hoc loco desumuntur

collato XLI, 46. Similia quae nostri margo habet Procopius ad h. l., ms. Ambros. Q. 96, qui forte sumsit ex mss. Hexaplaribus, quibus usum fuisse ejus opera passim demonstrant; sunt vero haec: ο ιωσηφ επτα και δεκα ετη εποιησεν εν γη χανααν· και δεκα ετων ειλκυσε δουλειαν· τρια δε ετη εν τω δεσμωτηριω διετριψε· και ογδοηκοντα ετη ην δευτερος τω βασιλει και εξουσιαζων εν παση γη αιγυπτου. Hoc scholion in codice male habetur, vix dubia vestigia literae ܣ in prima linea, litera ܬ in tertia paullo passa est et ex defectu membranae, majoris partis vocis ܬܪܝܢܐ linea nona solum vestigia reliqua sunt, certa tamen. Sed ex contextu certa quae dedi, et si quid dubii esset, solveret Rich, qui ad h. l. f. 58 v. marg. inferiori idem scholion legit numeros per voces integre scribens et cum his paucis variantibus: praemittit ܘܚܝܐ ܝܘܣܦ, *et vixit Joseph;* transponit ܫ̈ܢܝܐ ܡܐܐ ܘܥܣܪ pro ܡܐܐ ܘܥܣܪ ܫ̈ܢܝܐ; scribit ܕܦܠܚܘܬܐ et ܘܒܚܒܘܫܐ; addit ܫ̈ܢܝܐ post ܬܠܬ (ܓ) et post ܬܡܢܝܢ (ܦ). Idem Rich f. 45. r. ad Gen. XLI, 46, hoc scholion habet, fortasse ut jam allatum a nostro desumptum: ܒܪ ܫܒܥܣܪ̈ܐ ܫ̈ܢܝܢ ܐܙܕܒܢ. ܘܐܫܬܥܒܕ ܥܣܪ. ܘܒܐܣܝܪܐ ܬܠܬ. ܘܐܫܬܠܛ ܬܡܢܝܢ. ܘܡܝܬ ܒܪ ܡܐܐ ܘܥܣܪ. *Anno aetatis decimo septimo venditus fuit, et servivit decem, et in vinculis fuit tres, et potestatem obtinuit octoginta, et mortuus est anno aetatis centesimo decimo.*

24. εις την γην = male omittit Rich, cum nullus Hm, nec H omittant.

ωμοσεν = ܕܐܝܡܝ, Rich communiori in recentioribus libris orthographia ܕܝܡܐ.

τοις πατρασιν ημων = sub obelo, quod et formam ÷ habere potuit, sed punctum superius non apparet, si erat, ex male habita membrana; Rich habet sine nota Origeniana; omittit III: H item omittit cum prae-

ܟܠ ܦܪܘܩܐ ܕܠܘܬܗ ܐܡܪܘ.
19 ܚܢܢ ܠܟ ܠܥܒ̈ܕܐ. ܘܐܡܪ
ܠܗܘܢ ܝܘܣܦ. ܠܐ ܬܕܚܠܘܢ.
ܕܐܠܗܐ[7] ܓܝܪ ܐܢܐ ܐܢܐ.
20 ܐܢܬܘܢ ܐܬܚܫܒܬܘܢ ܥܠܝ
ܠܒܝܫܬܐ. ܐܠܗܐ ܕܝܢ ܐܬܚܫܒ
ܡܛܠܬܝ ܠܛ̈ܒܬܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܬܗܘܐ
ܐܝܟ ܕܝܘܡܢܐ. ܐܝܟܢܐ
ܕܢܬܬܪܣܐ ܥܡܐ ܣܓܝܐܐ܀

+ ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ ܠܐ ܬܕܚܠܘܢ.
21 ܐܢܐ ܐܬܪܣܝܟܘܢ ܘܠܒ̈ܬܐ
ܕܝܠܟܘܢ. ܘܒܝܐ ܐܢܘܢ ܘܡܠܠ
ܠܠܒܐ ܕܝܠܗܘܢ܀ ܕܫܒܬܐ
ܕܣܘܒܪܬܐ ܒܬܠܬ ܫܥܝ̈ܢ܀
22 ܘܝܬܒ ܝܘܣܦ ܒܡܨܪܝܢ. ܗܘ
÷ ܘܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ. ܘܟܠܗ ܒܝܬܐ
f. 46. v. ܕܐܒܐ ܕܝܠܗ. ܘܚܝܐ ܝܘܣܦ
23 ܫ̈ܢܝܐ[8] ܡܐܐ ܘܥܣܪ. ܘܚܙܐ

ܒܪ̈ܟܐ ܕܝܘܣܦ.
ܘܡܟܬܒܢܘܬܐ
ܝ. ܘܒܬܠ
ܐܫܬܝ ܠܝ.
ܘܡܢ ܐܬܘܬܗܝܢ
ܠܐܪܒܥ ܕܥܡܗܘܢ
ܗ ܀

[7] ܐ. ܕܠܡܐ ܚܠܦ
ܐܠܗܐ ܐܢܐ ܀
ܣ.-ܕ-ܠܡܐ ܓܝܪ
ܚܠܦ ܐܠܗܐ
ܐܢܐ ܐܝܬ ܀

[8] ܫ̈ܢܝܐ ܩܝ ܀
ܐܝܟ ܕܐܡܬܐ
ܡܢ ܫ̈ܢܝܐ

20. και τραφη = ινα τραφη, Hmm tres, inter quos 29 affinis, II; vel quod idem ινα διατραφη, Hmm plurimi, inter quos fere omnes affines, III, X, Ald, Compl; et unam harum lectionum supponunt Ambros., vetus vers. Lat. apud Mai, *S. R.* T. IX, codex E in Vercellone ad calc. Gen., CM, Aet, Arm; ινα cum alia forma in verbo Hmm 2. Item II in alia tamen verbi forma.

21. διαθρεψω υμας = ܐܬܬܪܣܝܟܘܢ, erronee, et unum ܬ delendum. Num forte repetenda duplicatio ex dura pronuntiatione literae ܬ quae per *Kuscioi* postea indicata est (cf. Bernstein, *Ev. Joh. Harkl. Uebers.*, p. XVI seqq.), quod interdum locum obtinet Daghesc fortis Hebraei? Tunc videretur alio praelegente scripsisse Amanuensis, et oscitans deceptus fuisse dura pronunciatione, ut cum formis passivis confunderet.

22. Rubrica: (Lectio) *Sabbati Annuntiationis hora tertia,* nempe Sabbati ante Resurrectionem, coll. Assemani, Cat. Bib. Vat. II, noster AH, sed omisso καιγε et asterisco. II cum nostro. In codice asterisci marginalis nullum probabile vestigium ex male habita membrana, ideoque omisi.

οιδε = deest; fortasse omissum in codice ܗܐ, quo reddidisset ιδε, quod legunt H, Hmm, inter quos nostro affines, I, Compl, vetus versio Latina apud Mai, *S. R.* T. IX, codex E in Vercellone ad calc. Gen., Aet. Arm.

19. του γαρ θεου = marg. Α. οτι μη αντι θεου εγω; Σ. μη γαρ αντι θεου εγω ειμι; X. App. Hm et Griesbach, cf. et Hexapla. In Aquilae lectione οτι incertum num dederit noster, cum ܕܠܡܐ aeque οτι μη ac μη tantum reddere possit. H reddit uterque, Aquila vel idiotismum pro εγω, recedunt vero LXX. Cf. Vercellone, *Lectt. Varr.* In codice male habito literae ܕ initialis lectionis Symmachi solum probabilia vestigia, nec punctum post ܣ apparet, in fine vero inter puncta ⁘ et ܐ solum vestigia literae ܬ, ubi supple ex Graeco et spatio ܐܝܬ.

ܕܫܪܝ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܘܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ
÷ ܡܢ ܟܦܢܐ. ܠܩܛ ܕܝܢ ܝܘܣܦ ܟܠܗ
ܟܣܦܐ ܗܘ ܕܐܫܬܟܚ ܒܐܪܥܐ
ܕܡܨܪܝܢ ܘܒܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ ܒܥܒܘܪܐ
ܐܝܟܢ ܕܙܒܢܝܢ ܗܘܘ. ÷ ܘܡܟܝܠ ܗܘܐ
÷ ܠܗܘܢ ܫܪܟܐ. ܘܐܝܬܝ ܝܘܣܦ ܟܠܗ
ܟܣܦܐ ܠܒܝܬܗ ܕܦܪܥܘܢ. ܘܐܬܐ
ܟܣܦܐ ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ ܘܡܢ
+ ܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ. ܐܬܘ ܕܝܢ ܟܠܗܘܢ
ܡܨܪ̈ܝܐ ܠܘܬ ܝܘܣܦ ܡܢ ܐܡܪܝܢ. ܗܒ ܠܢ
ܠܚܡܐ. ܘܠܡܢܐ ܡܝܬܝܢ ܚܢܢ

ܩܕܡܝܟ. ܫܠܡ ܓܝܪ ܟܣܦܐ ܕܝܠܢ.
+ 16 ܐܡܪ ܕܝܢ ܠܗܘܢ ܝܘܣܦ ܐܝܬܘ
— — — — — — — —
f. 46. r. L, 17. ܐܝܬܝܘ ܕܝܢ ܠܩܢܝܢܗܘܢ. ܠܘܬ
ܝܘܣܦ. ܘܝܗܒ ܠܗܘܢ ܠܚܡܐ ܚܠܦ ܣܘܣܘܬܐ ܘܚܠܦ ܥܢܐ ܕܝܠܗܘܢ. [5]
ܘܚܠܦ ܬܘܪ̈ܐ ÷ ܘܚܠܦ ܚܡܪ̈ܐ. ܘܬܪܣܝ ܐܢܘܢ
+ ܒܠܚܡܐ [6] ܚܠܦ ܟܠܗ ܩܢܝܢܗܘܢ
ܒܫܢܬܐ ܗܝ. ܘܫܠܡܬ ܫܢܬܐ
ܗܝ. ܘܐܬܘ ܠܘܬܗ ܒܫܢܬܐ ܕܬܪܬܝܢ +
18 ܘܐܡܪܘ ܠܗ ܠܐ ܢܛܫܐ ܡܢ ܡܪܢ
ܕܐܢ ܫܠܡ ܟܣܦܐ ܘܩܢܝܢܐ — ܘܠܘܬܟ ܘ ※ ܐܦ ܐܚ̈ܝ ܕܝܠܢ: ܘܠܩܕܡ

[5] ÷ ܠܐܬ̈ܢܐ ܕܡܟܫ̈ܐ ÷

[6] ܐ. ܐܪ̈ܟܫܐ ܘܬܪ̈ܥܐ ÷

14. και εσιτομετρει αυτοις = sub obelo: deest H.

15. παν = —, H, Hmm, III, Ald, AH, Arm.

οι αιγυπτιοι = ܡܨܪ̈ܝܐ additur in margine charactere textus eique adhaerenter manu prima, vel coaeva fere.

και ινατι = omittit και, ex quadam libertate sine sensus damno ullo, quod judico et de Slav. Ostr. apud Hm: H habet, sed omittunt 12 codices Kennicott.

ημων = —, H, Hmm, I, AH, CM, Arm.

16. φερετε = post haec lacuna foliorum 8 computatione facta ex relatione Syri nostri ad Graecum LXX quantum Graeci unaquaeque pagina Syriaca complectatur. Hoc ideo folium est primum Quinternionis XIII, cum quod praecedit sit ultimum XII collato f. 35 (XLIII, 17 not. et XLVI, 32 not.), cui succedit, interjecta lacuna, postremum, L, 17 ειπατε, quod et titulus in fronte folii 46 v. indicat. Nota Quinternionis in f. 45 r. deest.

L, 17. αυτων 1° = marg. addit ex indice post vocem posito *fratribus tuis*, quae pro αυτοις proxime praecedente in textu legit AH, ibique H pro αυτοις habet *fratrum tuorum*, pro quibus P *fratribus tuis*, vix forma suffixi a nostro differens; eo ideo retraherem lectionem nostri, in quo index fuerit male appositus, quod argueretur etiam ex indice in textu fere toto abraso arte, nisi in codice isto sine ulla causa interdum id fieret, ut V, 25, 29, alibi.

σοι ενεδειξαντο = transponit cum Hmm, inter quos sunt affines, Arm, et supponit AH ex nostro versus: H suffixo utitur verbo annexo.

δεξαι = marg. A. αρον δη; omnes cum H pro verbo, sed vel particulam נא reddit Aquila, quam tamen omittunt apud Kennicott H unus et unus HS.

18. προς αυτον = sub obelo; omittunt H, Hm 135, Chrysost., et cum aliis vocibus Hmm. In membrana pessime habita vix linea obeli reliqua sine puncto uno, vel altero; formam ejus ideo ego servavi prout apparet.

Ibid. ⸓ ※ καιγε αδελφοι αυτου, και επεσαν εις προσωπον αυτου ↙, cum Coisl. (Hm X) apud Montf., in margine ut ipse olim ex codice adnotavi, nisi quod Coisl. omittit αυτου 2°, quod addunt Hmm affines et Arm legentes in textu cum nostro, vix in ullis minimis differentes, sed sine asterisco; ut

+ ܕܫܢ̈ܘܬܐ ܕܚ̈ܝܝ ܕܐܝܬܝܗܝܢ. ܘܒܝܫܢ 9
ܢܣܡܘܢ ܠܝܘܡ̈ܬܗܘܢ. ܝܘ̈ܡܬܐ ܕܫܢ̈ܝܐ
÷ ܕܚ̈ܝܐ ܕܐܒܗ̈ܝ ܗܠܝܢ ܕܐܬܬܘܬܒܘ
ܐܢܘܢ. ܘܒܪܟ ܝܥܩܘܒ ܠܦܪܥܘܢ.
ܐܒܗ̈ܝ ܘܩܕܡ ܗܘܐ ܦܪܥܘܢ
ܢܦܩܬ ܕܫ̈ܢܝ ܕܚܝ̈ܐ. ܘܠܐ
ܦܩܕܗ ܠܫܘܬܦܘܬܐ ܕܫ̈ܢܝܐ ܕܚ̈ܝܘ
ܕܐܒܗ̈ܬܐ ܕܚ̈ܝܐ. ܘܩܕܡ ܢܦܩܬܐ
ܕܐܬܬܘܬܒܘ. ܘܗܘ ܦܪܥܘܢ ܢܦܩ f. 45. v. 10
+ ܕܩܕܡܘܗܝ ܢܦܩ ܡܢ ܩܕܡܘܗܝ. ܘܐܘܬܒ 11

ܢܩܘܦ ܠܐܚܐ ※ ܕܦܩܕܗ ܦܪܥܘܢ
ܕܢܬܠ ܠܗܘܢ ܚܘܠܩܐ ܒܐܪܥܐ
ܕܡܨܪܝܢ ܒܐܪܥܐ
ܡܫܒܚܬܐ. ܒܐܪܥܐ ܕܪܥܡܣܣ.
12 ܐܟܣܢ ܕܝܘܣܦ ܦܪܢܣ. ܘܡܟܝܠ
ܗܘܐ ܥܒܘܪܐ ܝܘܣܦ ܠܐܒܘܗܝ
ܘܠܐܚ̈ܘܗܝ: ܘܠܟܠܗ ܒܝܬܐ
ܕܐܒܘܗܝ. ܥܒܘܪܐ ܠܦܓܪܐ ܦܓܪܐ.
13 ܥܒܘܪܐ ܕܝܢ ܠܐ ܐܝܬ ܗܘܐ ܒܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ.
ܐܬܚܝܠ ܓܝܪ ܟܦܢܐ ܛܒ. ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ

τῳ ιωσηφ desunt cum Hmm, 15, 82, Ald, Compl; marg. τῳ ιωσηφ cum testibus allatis ad v. 5 pro textu; λεγων omittit cum Hmm. Ceterum codicum et editionum quae in transpositione et omissione sententiarum cum nostro congruunt nullus omnino concordat cum nostro in singulis, quorum varietates dedi. Demum in nota marg. ex male habita membrana vix vestigia reperiuntur punctorum ribui in ܘܩܕ̈ܡܐ; et in voce ܐܬܚܡܨܝ literarum ܡܨ probabilia tantum vestigia.

9. των ετων = in ܕܫ̈ܢܝܐ deest alterum punctum ribui, nec videtur fuisse scriptum.

της ζωης μου 1° = sub obelo: deest H, sed habet unus codex Kennicott.

ουκ αφικοντο = praemittit και cum H, Chrysostomo bis apud Hm, Arm.

11. αυτου 1° = sub asterisco; omittunt Hmm, II, III: habet H.

12. αδελφοις = + αυτου, H, Hmm, I, III, Ald, Compl, AH, Arm, qui tamen plerique LXX testes omittunt post praecedens πατρι, ubi noster incertus, quia suffixum voci connexum habet, quod et αυτου referre et idiotismus potest esse, αυτου vero ibi omittunt Hmm, inter ques affines nostro plures, Compl, Arm.

σωμα = σωματα, Hmm 2, de more non affines, Ald; ideoque potius ex libertate repeterem in nostro: H ex significatione col-[illegible] faveret nostro, in quo tamen redditur H, non litera.

nostri in Hm 72 (qui id facit Gen. XXXVIII, 15, XLIII, 34, Ex. II, 11, VII, 20, VIII, 18, IX, 2, et alibi pro locis obelo notatis, ex quibus puto erroneam collationem Hm ad v. 6, ubi codex adderet, quae ad v. 4 ipse Hm dixit omissa), itemque desunt in Compl, Arm, Aet, et in AH a nostro derivato, et ex parte in Hm 58. *Aliud* vero *exemplar* a nostro excitatum in eadem nota potius quam de Hexaplari, de quo haberi sub obelo adnotasset, ut Ex. XXII, 5, Jer. XXVII, 18, XXVIII, 3, LI, 45, Os. I, 8, Joel III, 16, Nahum II, 5, III, 5, Hab. I, 5, alibi, puto intelligendum esse de codice diversae Recensionis, fortasse Lucianaeae, quam referunt, ut arbitror, plures lectiones marg. anonymae nostri (cf. Praef. ad Gen. § 3), sed hic jam corruptae, cum codices, quos melius Lucianum referre puto, 19, 108 apud Hm, et 118 lectionem marg. dantes cum plerisque testibus LXX, in ullis minimis differant. Demum extrema lectionis marginalis και ειπε φαραω τῳ ιωσηφ. ο πατηρ σου sunt pars lectionis textus hic allata, ceu nexus cum illo indicatio prouti in ER exstat, et prostabat auctori hujus notae in codice, unde eam derivabat, ut patet ex textu, abrupto in margine, sed cum illo cohaerente. Quoad singulares nostri lectiones ab ER discrepantes: v. 5 ειπε δε cum 2 Hmm, 15, 82, Ald, CM; τῳ ιωσηφ cum Hmm, I, X, 15, 46, 53, 71, 82, Ald; v. 4. ειπε δε φαραω

+ ܐܥܠ ܕܝܢ ܝܘܣܦ ܠܝܥܩܘܒ ܐܒܐ
ܕܝܠܗ ܘܐܩܝܡܗ ܩܕܡ ܦܪܥܘܢ܀

+ ܘܒܪܟ ܝܥܩܘܒ ܠܦܪܥܘܢ܀ 8 ܐܡܪ
ܕܝܢ ܦܪܥܘܢ ܠܝܥܩܘܒ܂ ܟܡܐ ܫܢܝܐ

Origenis in Proverbia praeponuntur in ed. Tischendorf, *Notitia ed. cod. Bibl. Sinaitici*, p. 76, et illi demonstrabat ipse Homericorum criticorum, quos imitabatur, usus, prouti eum vel nunc ed. Veneta Villoison patefacit. Unusne codex 130 contra ipsum testimonium scholii Origeni tributi in Hexaplis veterem LXX textum servavit? An Origenes ipse nondum duplicem notam conjunctam didicerat usurpare? Quae Augustinus mox afferendus habet, ex usu communi notarum Origenis et prostante illi textu Origeniano profluunt, nec ad rem nostram dijudicandam conferunt. Augustinus enim ipse *Quest. in Gen.* CLV supponit ER, sed addit in codicibus Graecis, qui a diligentioribus conscripti sunt quaedam obeliscos habere, quibus indicantur quae in Hebraeo non inveniuntur, sed exstant in LXX, quaedam vero asteriscos, quibus ea significantur, quae habet Hebraeus, desunt vero LXX. Ex his patet asteriscos nostrum vere ex Origenis recensione retinuisse, addiderit necne iste obelos in sua recensione, sed quae sub obelo habere debuisset ex testibus allatis ad marginem amandasse, fortasse quia ita reperit in suo archetypo, nova post Origenis curas recensione constituto, probabiliter ab Eusebio et Pamphilo, quos auctores codicum ex Hexaplis derivatorum, unde mediate vel immediate noster vertit, ostendunt subscriptiones ad plures libros. Inde fortasse et nota nostri marg. *Haec reperta* etc., quae pugnare videtur cum testibus X, 127, Augustino; nempe *LXX* in nostro non indicarent veterem eorum textum ante Origenem, imo nec qui illorum in Hexaplis erat textus asteriscis et obelis ab eo notatus, nec iis quae abundarent diminutus (Origenis *Comm. in Matt.* T. XV, p. 671, ed. Maur.), qui in X et 127 apud Hm servatus est integre, sed eum textum, qui novis curis recensitus interdum abjecerat omnino vel remiserat ad marginem, quae sub obelo in illo erant, et reapse omnino desunt marg. γη γεσεμ. ει δε επιστη οτι εισιν εν αυτοις ανδρες δυνατοι, καταστησον αυτους αρχοντας των εμων κτηνων. Et post ista marg. habet quae sequuntur v. 4 in ER: ηλθον δε εις αιγυπτον προς ιωσηφ ιακωβ, και οι υιοι αυτου. και ηκουσε φαραω βασιλευς αιγυπτου· 5. και ειπε φαραω τῳ ιωσηφ. ο πατηρ σου. *Haec reperta sunt in alio exemplari, in textu vero LXX non.* H est cum textu nostri, marginalibus omissis, et his exceptis: v. 5 ιδου H non habet; v. 4 idiotismum *si noveris, et sunt... et...* resolvit noster cum P; et των εμων κτηνων est pro H *pecore, super eo quod* (est) *mihi*. Quoad Graecas ab ER varietates, transponunt Hmm, 15, 82, Ald, Compl, AH, de quo tamen notat Hm omittere versum 5, Arm, Aet. Arm per omnia cum nostro est, margine ejus omisso; item cum aliqua varietate Aet; cf. infra de aliis. De testibus LXX ad singula haec adnotanda: habent sub asterisco vv. 5, 6 X in Hm et Montf., 127 Hm, v. 5 Hm 64, qui asteriscos apponendos v. 6 male ex Hm transtulit ad partem posteriorem v. 4 ηλθον ⸓ αιγυπτου, ubi, ut ex mox dicendis, obelum habere debuisset. Sub obelo vero habent, quae noster margine ascripsit ηλθον usque ad αιγυπτου X in Hm et Montf., 127 Hm. Etiam Origenis nota in Montf. transpositionem innuit suboscure in Tetraplis inductam juxta Hebraeum et alias versiones, ordinemque veterem LXX affert prouti et in ER est. Subdubito quidem de vero scholii auctore ex ejus conditione, adducit me tamen ut nonnihil dubitem, ne nullus testis vere ac integre servarit Origenis notas Hexaplares. Si enim Origenes omnia Hebraei, licet transposita et cum aliis additis, quae recte obelo notavit, reperit in LXX et revera nullus Graecus testis omittit, praeter Hm 130, decimi fere saeculi, cur notavit uno asterisco quae ex H solum transponit, non vero addidit, ac non potius asterisco et obelo? Ut pluries fecit in Proverbiorum extremis capitibus, quod ostendunt tum textus Syro-Hexaplaris, tum quae Scholiis

ܐܬܐ ܕܝܢ ܝܘܣܦ ܐܘܕܥ
ܠܦܪܥܘܢ ܟܕ ܐܡܪ. ܐܒܐ ܕܝܠܝ
ܘܐܚ̈ܐ ܕܝܠܝ: ܘܥܢܢܐ ܘܬܘܪ̈ܐ
ܕܝܠܗܘܢ: ܘܟܠܗܘܢ ܕܝܠܗܘܢ ܐܬܘ ܡܢ
ܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ. ܘܗܐ ܐܝܬܝܗܘܢ
2 + ܒܐܪܥܐ ܕܓܫܢ ÷. ܡܢ ܕܝܢ ܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ
ܕܒܪ ܚܡܫܐ ܓܒܪ̈ܐ. ܘܐܩܝܡ
3 + ܐܢܘܢ ܩܕܡ ܦܪܥܘܢ ÷. ܘܐܡܪ
ܦܪܥܘܢ ܠܐܚ̈ܘܗܝ ³ܕܝܠܗ. ܡܢܐ
+ ܐܝܬܘܗܝ ܥܒܕܐ ܕܝܠܟܘܢ ÷. ܗܢܘܢ
ܕܝܢ ܐܡܪܘ ܠܦܪܥܘܢ. ܪ̈ܥܘܬܐ
ܕܥܢܐ ܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܟ. ܐܦ ܚܢܢ
4 + ܐܦ ܐܒ̈ܗܝܢ ܕܝܠܢ ÷. ܐܡܪܘ ܕܝܢ
ܠܦܪܥܘܢ. ܠܡܬܬܘܬܒܘ ܒܐܪܥܐ

ܐܬܝܢ. ܠܐ ܓܝܪ ܐܝܬ ܪ̈ܥܝܐ
f. 45. r. ܠܥܢܢܐ ܕܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܟ. ܐܬܚܝܠܬ
ܓܝܪ ܟܦܢܐ ܒܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ.
ܗܫܐ ܗܟܝܠ ܢܥܡܪܘܢ ܥܒ̈ܕܝܟ ܥܒ̈ܕܐ
ܕܝܠܟ ܒܐܪܥܐ ܕܓܫܢ. ※ ܐܡܪ 5
※ ܕܝܢ ܦܪܥܘܢ ܠܝܘܣܦ ܟܕ ܐܡܪ.
※ ܐܒܐ ܕܝܠܟ ܘܐܚ̈ܐ ܕܝܠܟ ܐܬܘ
※ 6 ܠܘܬܟ. ܗܐ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ
※ ܩܕܡܝܟ ܐܝܬܝܗ. ܒܐܪܥܐ
※ ܡܫܒܚܬܐ ܐܘܬܒ ܠܐܒܐ ܕܝܠܟ
※ ܘܠܐܚ̈ܐ ܕܝܠܟ ↙. ܢܥܡܪܘܢ ܒܐܪܥܐ
+ ܕܓܫܢ ÷. ܐܢ ܕܝܢ ܡܘܕܥ ܐܢܬ ܕܐܝܬ
ܒܗܘܢ ܓܒܪ̈ܐ ܚܝܠܬܢ̈ܐ. ܐܩܝܡ
ܐܢܘܢ ܪ̈ܝܫܐ ܥܠ ܩܢܝܢܐ ܕܝܠܝ ÷.

¹ ÷ ܕܝܘܣܦ ÷
² ÷ ܐܬܘ ܕܝܢ ܠܡܨܪܝܢ
ܠܘܬ ܝܘܣܦ
ܝܥܩܘܒ ܘܒܢ̈ܘܗܝ
ܕܝܠܗ ܘܫܡܥ
ܦܪܥܘܢ ܡܠܟܐ
ܕܡܨܪܝܢ.
ܘܐܡܪ ܦܪܥܘܢ

ܠܝܘܣܦ.
ܐܒܐ ܕܝܠܟ ÷
ܗܠܝܢ ܐܬܟܢܫܘܢ
ܒܪܝܫܐ
ܐܣܝܪܐ.
ܒܡܫܬܡܫܢܘܬܐ
ܕܝܢ ܕܡܠܟܐ
ܠܐ ÷

γη γεσεμ. ει δε επιστη, οτι εισιν εν αυτοις ανδρες δυνατοι, καταστησον αυτους αρχοντας των εμων κτηνων. ηλθον δε εις αιγυπτον προς ιωσηφ ιακωβ, και οι υιοι αυτου. και ηκουσε φαραω βασιλευς αιγυπτου. 5. και ειπε φαραω προς ιωσηφ, λεγων. ο πατηρ σου, και οι αδελφοι σου ηκασι προς σε. 6. ιδου η γη αιγυπτου εναντιον σου εστιν. εν τη βελτιστη γη κατοικισον τον πατερα σου, και τους αδελφους σου =
5 ※ ειπε δε φαραω τω ιωσηφ λεγων· ο πατηρ
※ σου και οι αδελφοι σου ηκασι προς σε· 6. ιδου
※ η γη αιγυπτου εναντιον σου εστιν. εν τη
※ βελτιστη γη κατοικισον τον πατερα σου και
※ τους αδελφους σου ↙. 4. κατοικειτωσαν εν

XLVII, 3. ιωσηφ = sic marg. cum omnibus testibus LXX, exceptis tribus Hmm affinibus, inter quos 15, qui legunt αυτου cum textu nostri: H cum textu nostri, sed cum ER est HS, Sam, Abus, P, Ar.

τι = + εστιν, quod in alio loco habent Hmm duo, 53, 56 et Arm: H ex ipsa indole linguae subintelligit.

4. κατοικησομεν = + οι παιδες σου, H, Hmm fere omnes, I, III, X, 15, 46, 53, 54, 56, 64, 71, 76, 82, 118, Ald, Compl, Origen., AH, CM, Arm, Aet in alia constructione.

ειπε δε φαραω τω ιωσηφ. κατοικειτωσαν εν

ܕܐܒܘܗܝ ܠܡܕܝܢܬܐ ܕܓܢܒܪ̈ܐ. ܘܟܕ
ܐܬܚܙܝ ܠܗ. ܢܦܠ ܥܠ ܨܘܪܗ
ܕܝܠܗ. ܘܒܟܐ ܒܟܝܐ ܣܓܝܐܐ܀
+ ܘܐܡܪ ܐܝܣܪܐܝܠ ܠܘܬ ܝܘܣܦ.
30 ܐܡܘܬ ܡܢ ܗܫܐ. ܡܛܠ ܕܚܙܝܬ
ܠܦܪ̈ܨܘܦܐ ܕܝܠܟ. ܥܕܟܝܠ ܓܝܪ
31 ܐܢܬ ܚܝ ܐܢܬ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܘܣܦ
ܠܘܬ ܐܚ̈ܘܗܝ. ※ܘܠܘܬ ܒܝܬܐ
※ ܕܐܒܐ ܕܝܠܗ↙. ܐܣܩ ܐܢܐ ܘܐܚܘܐ
ܐܢܐ ܠܦܪܥܘܢ. ܘܐܡܪ ܐܢܐ ܠܗ.
ܕܐܚ̈ܝ ܕܝܠܝ ܘܒܝܬܐ ܕܐܒܐ
ܕܝܠܝ ܗܠܝܢ ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ
ܒܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ ܐܬܘ ܠܘܬܝ܀

32 ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܓܒܪ̈ܐ ܐܝܬܝܗܘܢ
ܪ̈ܥܘܬܐ. ܓܒܪ̈ܐ ܓܝܪ ܡܪ̈ܒܝܢܝ
f. 44. v. ܩܢܝܢܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ ܘܒܥܝܪܐ
ܘܬܘܪ̈ܐ ܘܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܝܠܗܘܢ
+ ܐܝܬܝܘ܀ ܐܢ ܗܟܝܠ ܢܩܪܝܟܘܢ
33 ܦܪܥܘܢ ܘܢܐܡܪ ܠܟܘܢ: ܡܢܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܥܒܕܐ ܕܝܠܟܘܢ.
34 ܬܐܡܪܘܢ. ܓܒܪ̈ܐ ܡܪ̈ܒܝܢܝ ܩܢܝܢ
ܐܝܬܝܢ ܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܟ. ܡܢ ܛܠܝܘܬܢ
ܥܕܡܐ ܠܗܫܐ. ܐܦ ܚܢܢ ܐܦ
ܐܒ̈ܗܝܢ ܕܝܠܢ. ܐܝܟܢܐ ܕܬܬܒܘܢ
ܒܐܪܥܐ ܕܓܫܢ. ܥܪܒܝܐ ܗܘ ܓܝܪ
+ ܠܡܨܪܝܐ ܟܠ ܪ̈ܥܐ ܕܥܢܐ܀ ܟܕ
XLVII, 1

οικον (vel οικον sine τον) του πατρος αυτου ↙, sine ast. Hmm, 15 utroque articulo omisso, AH, Arm: item H.

32. οι δε = ܗܢܘܢ ܕܝܢ, punctum diacriticum ad ܗ non apparet ex membrana avulsa.

ποιμενες = ܪ̈ܥܘܬܐ, punctum primum super ܪ in codice deest ex membrana avulsa, sed positio exstantis satis indicat alterum.

κτηνοτροφοι = in fronte pag. ܟܬܒܐ ✤ ✤ ܕܒܪܝܬܐ *Liber Genesis;* ultimum est Quinternionis XII folium: cf. ad XLIII, 17. In calce folii sequentis r. deest in codice nota Quinternionis ܝܓ XIII, quae ex more codicis apponi debuisset.

34. αραβιας = —, H, Hm 135, 15, AH, Arm.

εστιν = —, H, Hmm, inter quos nostro affines, 15, 71, 118, Compl; nam licet per se reddat εστιν idiotismus ܗܘ, noster solet reddere per ܐܝܬ cum suffixis, codices vero Graeci affines omittentes nostrum habuisse eundem textum confirmant.

αιγυπτιοις = in singulari; punctum alterum super ܪ, ut puncta ribui efficerentur, omisit sine dubio amanuensis, cum ceteri testes deficiant.

p. 28 affert codicem Reg. 1888, in quo de Genesi adnotatur habere Capitula XXV. εχει βιβλος της γενεσεως . . . . . κεφαλαια . . . εικοσι και πεντε, omnino ut in nostro: cf. not. p. 13.

ισραηλ = marg. ιακωβ, quod habent in textu Hm 75, Aet: H cum ER.

πιονι = πλειονι cum Hmm fere *omnibus, I,* II**, III, X, 15, 46, 53, 54, 56, 64, 71, 76, 82, 118, Ald, Compl, CM, Aet, Arm, sed de his versionibus non tuto affirmarem per se, cum liberius sic vertere potuerint ex contextu πιονι, sed vix dubium puto ex tot tantisque testibus allatis, et Holmesiani quidem augerentur facile, cum collationem omittat plurium codicum, collatis Praef. ad Pent. et Gen.; nostrum vero sic habuisse certum ex codicibus affinibus sic legentibus et ex ratione qua literae tenacior vertit alibi aliter πιων, ut Ps. XCI, 15 et alibi. H liberius quoad literam, sed bene utraque lectio reddit; eam vero ER, quae nec mala est, et habet II primae manus, utpote duriorem et vix ex πλειονι derivandam do LXX, alteram ex correctione primae ob suam facilitatem deductam puto.

31. αδελφους αυτου = + ※ και προς τον

ܕܝܢ ܢܦܫ̈ܬܐ ܗܠܝܢ ܕܥ̈ܠܝܢ ܥܡ
ܝܥܩܘܒ ܠܡܨܪܝܢ: ܗܠܝܢ ܕܢܦܩܘ
ܡܢ ܚܨ̈ܘܗܝ ܕܝܠܗ: ܣܛܪ ܡܢ
ܢܫ̈ܐ ܕܒ̈ܢܘܗܝ ܕܝܥܩܘܒ ܟܠܗܝܢ
ܢܦܫ̈ܬܐ ܫܬܝܢ ܘܫܬ. ܒ̈ܢܝܐ 27
ܕܝܢ ܕܝܘܣܦ ܗܢܘܢ ܕܗܘܘ ܠܗ
ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܢܦܫ̈ܬܐ[2]
ܬܪ̈ܬܝܢ. ܟܠܗܝܢ ܢܦܫ̈ܬܐ[1] ܕܒܝܬܗ

[1] ÷ ܫܒܥ ÷
÷ ܬܫܥ ÷

ܕܝܥܩܘܒ ܗܠܝܢ ܕܥ̈ܠܝܢ ܠܡܨܪܝܢ. 14. r.
28 ܫܒܥܝܢ ܘܚܡܫ. ܠܝܗܘܕܐ ܕܝܢ
ܫܕܪ ܩܕܡܘܗܝ ܠܘܬ ܝܘܣܦ.
ΗΡΩΩΝ
ܠܡܦܓܥܗ ܒܗ ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܓܢܒܪ̈ܐ.
ܒܐܪܥܐ ܕܪܥܡܣܣ. ※ ܘܐܬܐ
+※ ܠܐܪܥܐ ܕܓܫܡ ܗܝ. ܗܝ ܕܝܢ
ܡܚ. ܥܡ. ܝܘܣܦ ܠܡܪܟܒܬܐ ܕܝܠܗ. ܣܠܩ
+ ܠܐܘܪܥܗ ܕܐܝܣܪܐܝܠ[2] ܐܒܘ

[1] ÷ ܟܠܗ ÷
[2] ÷ ܕܝܥܩܘܒ ÷

omissa contra nostrum cum ER infra legunt in textu 25 et 108 Hmm, 118, Ambrosius, Hieronymus, Aet, sed vario loco alii cum aliis Hmm, I; estque hoc omnino probabile, cum lectiones marginales nostri anonymae referant saepe, ut in Baruch, Threnis et in Genesi mihi videor comperisse, Recensionem Lucianaeam, cui darem codd. 108, 118, et si ex Threnis judico, etiam Ambrosium. Cf. Praef. ad Genes. §. 3. H cum ER.

μετα ιακωβ = —, H, Hmm, III, X, 15, 38, 82, Compl, Arm.

ψυχαι = —, H, Hmm, III, X, 15, 46, 53, 54, 56, 64, 82, 118, Compl, Ambros., Hieronym., CM, Arm.

28. ραμεσση = ※ και ηλθεν εν γη γεσεμ ↙, quod idem legunt sine asterisco 15 et Arm 1 et Arm. ed. apud Hm, sed Arm habet *et ipsi venerunt in terram Gesem;* supponit nostri lectionem AH, qui partem lectionis habet; partem habent etiam tres Hmm, inter se differentes et nostro affines. H *et venerunt in terram Goscen;* verbum ideo in defectiva scriptione legit vel Origenes, vel interpres ex quo sumsit; vel etiam si Arm recte dedit Graecum suum, cum Hm collator dissideat, noster et codex 15 legerunt vel repererunt ηλθεν pro ηλθον, quod facillimum in scriptura unciali, praesertim quod verbum in singulari praecedat.

29. Marg. *Capitulum XXIV.* Hujus divisionis Graecum vestigium casu nuper re- Montfaucon *Palaeogr. Graeca*, ubi

27. ψυχαι 1° = index est ad finem literae ܐ vocis ܢܦܫ̈ܬܐ, sed retrahendus, ut patet, voci sequenti εννεα ER, pro qua noster in textu δυο cum H, 15, 53, AH, Aet in C, Arm, testatur autem Hieronymus *Quaes. in Gen.* ad h. l. ita haberi in Hebraeo; cf. discussionem veterum PP. apud Sab. Margine vero noster duplicem affert lectionem: I *septem*, quam Dillmann invexit in Aet pro lectione codicum FGH *sex*, quam repetit ex nota numeri male lecta: II εννεα cum ER, ceteris testibus Graecis, Ambrosio, Hieronymo, Augustino, CM. Lectio H et ejus asseclarum constat ex ratione subducta ipsius textus H v. 20, et nostri, cum recensionem filiorum Manassis et Ephraim obelo confoderit; lectio *septem* constat ex ratione textus LXX, et miror nullibi nisi in margine nostro reperiri, cum in Aet sit ex correctione editoris; lectio εννεα non constat omnino ratione subducta, licet vetustissima sit, cum omnes fere testes LXX, eosque vel antiquissimos occuparit; fortasse orta est ex aliis nominibus olim adjectis ex Num. XXVI, 33-40 (H 29-36), atque ex 1 Paralip. VII, 14-24, quae postea fuerint omissa. Cf. et ad v. 20 supra.

οικου = marg. *cum*, vel potius huc reduxit, assumpto etiam ιακωβ sequente in textu, lectionem ER mox sequentem μετα ιακωβ, quam dein omittit; cf. notam seq. Hac ratione ad οικου ιακωβ marginalem lectionem attulisset μετα ιακωβ, quam illa

÷ ܒܢܝܐ ܕܒܠܥܐ܃ ܓܐܪܐ ܘܢܥܡܢ܀
ܘܐܠܟܝܣ[8] ܘܐܪܘܣ܃ ܘܡܘܦܦܝܡ
ܘܐܘܦܝܡ܃ ⸓ ܓܐܪܐ ܕܝܢ ܐܘܠܕ ܠܐܪܕ܀
ܗܠܝܢ ܒܢܝܗ ܕܪܚܝܠ ܗܠܝܢ 22
ܕܝܠܕܬ ܠܝܥܩܘܒ܃ ܟܠܗܝܢ ܢܦܫܬܐ
ܬܡܢܥܣܪܐ܀ ܒܢܝܐ ܕܝܢ ܕܕܢ 23

24 ܚܘܫܝܡ܀ ܘܒܢܝܐ ܕܢܦܬܠܝ܀
ܐܣܝܪܐܠ ܘܓܘܢܝ܃ ܘܐܙܪ
25 ܘܫܠܝܡ܀ ܗܠܝܢ ܒܢܝܗ ܕܒܠܗܐ
ܗܝ ܕܝܗܒ ܠܒܢ ܠܪܚܝܠ ܒܪܬܗ
ܕܝܠܗ܃ ܘܝܠܕܬ ܗܠܝܢ ܠܝܥܩܘܒ܃
26 ܟܠܗܝܢ ܢܦܫܬܐ ܫܒܥ܀ ܟܠܗܝܢ

8 ÷ ܘܐܣܟܘܠ ÷

και ασβηλ, et omittat solum εγενοντο δε υιοι βαλα, quae una ideo sub obelo concludenda. Forte ⸓, quod saepissime margini apponitur, ubi pericopae textus majori interpunctione Syrorum indicantur, et hic ideo potuit esse olim, mutatum fuit a nostro, vel ab alio in obelum, indeque omissus qui in textu erat ante εγενοντο. Omittit quae H Compl, ex H forte, ceteris testibus deficientibus saltem in Hm, nisi quod AH 1 omittit a και ασβηλ incl. ad γηρα 1° incl., forte ex obelo, sed habet marg. *et Asbnl, et filii Bala, Gnra.* Haec inducta fortasse fuerunt ex Num. XXVI, 44 (H 40, ubi tamen omittit HS, et ex 1 Paral. VIII, 1-4.

και ασβηλ = και *Ascbul* cum PJ, PP, PL, Pa, sed PA ܘܐܣܟܘܠ, superscripta tamen recentius vocali *o*, ut sit *et Asccol: H cum ER.*

και αγχις = marg. και *Alchis,* cui prope accedunt tres Hmm, quorum duos saltem Lucianaeae recensioni attribuerem, qui legunt λαχεις, ex αλχεις fortasse corruptum, praesertim quod similia sunt Λ et Α in charactere unciali: H *Echi,* sed *Echim* HS, Sam, Abus; at interdum LXX addunt ς in fine nominum; cf. Frankel, *Vorstudien,* § 18. S. 97.

και μαμφιμ = ⸓ και *Ofim,* initio nominis ex Graeco, in fine ex P ܘܚܘܦܝܡ effiecta scriptione, ut alibi (cf. Capp. IV, V, XXXVI, et hoc ipsum caput): H convenit vel in ipsa scriptione cum P, sed HS, puto ex Samaritanorum commutatione gutturalium ואפים cum א pro ח, eumque sequuntur Sam et Abus in cod. A, qui rectus est hic cum ex HS sit versio ejus, et lectio ab editore recepta videatur invecta ex aliis versionibus Arabicis, sicque legat reapse Ar. Ex testibus LXX eadem nostri addunt, scriptione, ut in his fit, mire variata, Hmm fere omnes, I, III, 58, Ald, Compl, AH, Arm; Jacob Edessenus addit ܘܚܘܦܦܝܡ, adducto ܚ ex P, cetera sumsit ex Graeco, ut exhibetur in pluribus Hmm et Ald.

γηρα δε εγεννησε τον αραδ = sub obelo: H habet tantum *et Ard,* unde apparet luxatus nostri textus, in quo vel in Graeco archetypo fuerit olim praeter ista etiam και αραδ sub asterisco, ut H responderet, quem Origenes referre intendebat, sed ex omoeoteleuto dein fuerit omissum. Obeli mentio, incerti cuinam referatur, ad h. l. etiam in Montf.; sed voces ab illo allatae οθεν αραδιος sunt scholion, ut mihi videtur, cum Procopius in ms. Ambrosiano Q. 96 habeat αραδ. οθεν αραδος (sic), et Hm ad δεκαοκτω v. 22 referat ex Procopio in Cat. Nic. οι Εβδομηκοντα ιη′ δια τους οβελισμους, quae mihi videntur esse eadem nota codicis Montf., sed correcta.

24. ισσαχαρ = *Atsar;* ασσααρ Hmm 2, *Asaar* Arm; noster pro α initiali cum his faciens ܝܙ, ut alibi in hoc ipso capite (cf. ad v. 21), sumsit a P, quae ܝܙܪ legit in PA, ܝܨܪ in Pa, PJ, PP, PL: H *Jetzer.*

σολλημ = σαλημ, Hm 15; σελλημ Compl, Sla. Mosq. in Hm et superscribit Hm 56: H *Scillem.*

25. η ετεκε = και ετεκε, H, Hmm, Ambros., Aet, Arm.

26. Ab hoc versu ad XLVII, 7 εναντιον φαραω singillatim excito codices Hmm Coislinianos et Bibliothecae Regiae ex collatione, quam in usum meum confecit amicus D. Hermannus Zotenberg: sunt vero Hmm X, 15, 46, 53, 54, 56, 64, 71, 76, 82, 118.

+ ܘܣܪܚ ܚܬܐ ܕܝܠܗܘܢ܀ ܒ̈ܢܝܐ
ܕܝܢ ܕܒܪܝܥܐ܂ ܚܒܪ ܘܡܠܟܐܝܠ܀
+ ܗܠܝܢ ܒ̈ܢܝܗ ܕܙܠܦܐ ܗܝ ܕܝܗܒ 18
ܠܗ ܠܠܒܢ ܒܪܬܐ ܕܠܝܐ܂ ܗܝ
ܕܝܠܕܬ ܗܠܝܢ ܠܝܥܩܘܒ܂ ܐܫܬܐܥܣܪ
+ ܢܦܫ̈ܬܐ܀ ܒ̈ܢܝܗ ܕܝܢ ܕܪܚܝܠ 19
ܐܢܬܬܗ ܕܝܥܩܘܒ܂ ܝܘܣܦ
+ ܘܒܢܝܡܝܢ܀ ܗܘܘ ܕܝܢ ܒ̈ܢܘܗܝ 20
ܕܝܘܣܦ ܒܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ
ܗܠܝܢ ܕܝܠܕܬ ܠܗ ܐܣܢܬ ܒܪܬܗ

⁶ ܐܪܐܪ܀

ܕܦܘܛܝܦܪܥ ܟܘܡܪܐ ܕܡܕܝܢܬ
ܡܢܫܐ܂ ܠܡܢܫܐ ܘܠܐܦܪܝܡ܀
÷ ܗܘܘ ܕܝܢ ܒ̈ܢܝܐ ܕܡܢܫܐ ܗܠܝܢ
÷ ܕܝܠܕܬ ܠܗ ܕܡܟܬܐ ܗܝ ܣܘܪܝܬܐ܂
÷ ܠܡܟܝܪ܂ ܡܟܝܪ ܕܝܢ ܐܘܠܕ ܠܓܠܥܕ܀
÷ ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܕܐܦܪܝܡ ܐܚܘܗܝ
f. 43. r. ÷ ܕܡܢܫܐ܂ ܣܘܬܠܥܡ ܘܬܠܥܡ܂
÷ ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܕܣܘܬܠܥܡ܂ [6]ܐܕܘܡ܀
21 ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܕܒܢܝܡܝܢ܂ [7]ܒܠܥ
÷ ܘܟܘܒܪ ܘܐܫܒܝܠ܀ ܗܘܘ ܕܝܢ

⁷ ܒܠܟܘܒܪ܂

ταaμ = ταλaμ, Hmm: H Num. XXVI, 35 תחן *Tahan*, quod ER propius.

σουταλααμ = σουταλαμ, Hmm, CM: cf. notam II hujus versus.

εδωμ = *Enem* solus. Marg. vero: εδεμ cum Hmm, I, III, 58, Ald, Compl, Hieronym., Augustin., CM, Arm. H Num. XXVI, 36 ערן *'Eran*, sed duo codices Kennicott primo et HS cum derivatis Sam et Abus exhibent עדן *'Edan* ex facili literarum confusione, et cum istis est et P.

21. βαλα, και βοχορ = marg. βαλαχοβορ conjunctim, quod facile in codicibus Graecis continuae scriptionis omittentibus και, quod deest Hmm et Compl; βαλα χοβωρ, quod noster aeque fert, Hm 135 nostro, si quis alius, affinis; cf. pro lectione χοβορ vel χοβωρ notam sequentem: forte etiam in nostro nonnisi ex spatii angustia ut una vox scripta apparet. H cum ER, sed facile est permutare ב et כ, ita ut ex בכר lectum fuerit כבר, quod et in P factum, quae legit ܐܟܒܪ. Demum sub ܟ initiali marginis parva rasura, in qua quid fuerit non deprehendi.

και βοχορ = και χοβωρ, Hmm, III, CM; και χοβορ, quod noster aeque fert, Hmm, Ald, et idem AH 1 exhibet apud Hm, sed cum ex nostro sit nil definit: Jacob Edessenus sua ratione scribit ܘܟܘܒܪ. H cum ER. Demum ab hac voce ad βαλα inclusive omnia obelo, sed male, cum H habe...

ιεουλ = *Eul;* Slav. Ostr. apud Hm *Eoul;* in nostro omissum ܝ initio nominis, quod facile in charactere Estranghelo, nisi malueris nostrum sic reperisse in suo codice, vel sic legisse ex duplici ι in ΚΑΙΙΕΟΥΛ, scriptione continua favente, ut factum statim ante και εσσουα pro και ιεσσουα in Hm 129 et Compl (confer et Frankel, *Vorstud.* §. 18, S. 96). Ab H recedunt et noster et ER.

σαρα = *Sarai* solus; sed 1 Paralip., VII, 30, ubi ER σορε habet pro eodem nomine, III et Hmm XI, 60, 64, 158 legunt σαραϊ: ab H recedit ista scriptio.

20. εγενοντο δε υιοι μανασση ad finem versus = sub obelo, cui tamen deest metobelus, qui ex H in fine versus apponendus est post εδωμ (*Enem* in nostro), cum omnia ista omittat H; Jacob Edessenus pariter omnia omittit. Sub obelo habent haec Coislin. (X Hm) in Montf. et Hm, et Alex, III nempe a Grabe recensitus. Hieronymus *Quaest. in Gen.* ad l. ait ista additamentum esse; videntur vero infarcta fuisse ex Num. XXVI, 33, 39, 40 (Hebr. 29, 35, 36); cf. et infra ad v. 27; et antiquissime quidem addita fuerunt, cum vel vetustissimos codices occuparint, et Philo partem afferat, Opp. ed. Mangey, I, 525.

...ταλααμ = σουταλαμ, Hmm, CM: H Num. ...שותלח *Sciuthelah.*

ܠܝܥܩܘܒ ܘܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܗ. ܒܘܟܪܗ
ܕܝܥܩܘܒ ܪܘܒܝܠ. ܒ̈ܢܘܗܝ ܕܝܢ :
ܕܪܘܒܝܠ. ܚܢܘܟ ܘܦܠܘ. ܘܚܨܪܘܢ
\+ ܘܟܪܡܝ܀ ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܕܫܡܥܘܢ:
10 ܝܡܘܐܝܠ ܘܝܡܝܢ ܘܐܘܗܕ. ܘܝܟܝܢ
ܘܨܚܪ ܘܫܐܘܠ ܒܪܗ ܕܟܢܥܢܝܬܐ܀
\+ ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܕܠܘܝ. ܓܪܫܘܢ ܩܗܬ
11 + ܘܡܪܪܝ܀ ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܕܝܗܘܕܐ.
12 ܥܪ ܘܐܘܢܢ ܘܫܠܐܡ. ܘܦܪܨ
ܘܙܪܚ. ܡܝܬ ܕܝܢ ܥܪ ܘܐܘܢܢ
\+ ܒܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ܀ ܗܘܘ ܕܝܢ ܒ̈ܢܝܐ
ܕܦܪܨ ܚܨܪܘܢ ܘܝܡܘܐܝܠ܀

\+ ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܕܐܝܣܟܪ. ܬܘܠܥ
13 ܘܦܘܐ. ܘܐܝܫܘܒ ܘܙܡܒܪܡ܀
\+ ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܕܙܒܘܠܘܢ. ܣܪܕ ΔP
14 ܘܐܠܘܢ ܘܝܚܠܐܝܠ. ܗܠܝܢ ܒ̈ܢܝܗ
15 ܕܠܐܐ ܗܠܝܢ ܕܝܠܕܬ ܠܝܥܩܘܒ
f. 43. r. ܒܡܨܥܬ ܢܗ̈ܪܝܢ ܕܣܘܪܝܐ. ܘܕܝܢܐ
ܒܪܬܐ ܕܝܠܗ. ܟܠܗܘܢ ܢܦ̈ܫܬܐ
ܕܒ̈ܢܝܐ ܘܕܒ̈ܢܬܐ. ܬܠܬܝܢ ܘܬܠܬ܀
\+ ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܢ ܕܓܕ. ܨܦܘܢ ܘܚܓܝ.
16 ܘܫܘܢܝ ܘܐܨܒܘܢ. ܘܥܪܝ ܘܐܪܘܕܝ
\+ ܘܐܪܐܝܠܝ܀ ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܒ̈ܢܝܐ ܕܐܫܪ.
17 ܝܡܢܐ ܘܝܫܘܐ. ܘܐܝܫܘܝ ܘܒܪܝܥܐ.

αμα ιακωβ τῳ πατρι αυτων = —, H, Hmm, I, III, AH, Arm; Aet haec et sequentia alia omittit.

ρουβην = De nominum propriorum scriptione et ratione, qua ea cum ER confero, vide ad IV, 18, XXXVI, 2.

11. καθ = praemittit και cum Hmm, I, 58, Compl, AH, Arm: H cum ER, sed cum Syro plures codd. Kennicott et De Rossi, Onk in duobus testibus et Ar. Maur. *apud* eundem De Rossi, quem cf., Jonat, P, Ar, Pers; Vulg habet particulam *et*, sed eam reticent plures codices, inter quos vetustiores et ipse Amiatinus.

13. ασουμ = ασουβ cum Hmm tribus et CM; favent etiam Hmm 2 legentes ασσουβ, et alii Hmm, I, Ald, Arm exhibentes ιασουβ, quod Jacob Edessenus recepit scribens ܝܐܣܘܒ: H *Job*, sed ιασουβ (neque enim *Scin* et *Sin* distinguebant veteres, cf. Frankel, *Vorstudien*, § 19, 20) HS, Sam, Abus; itemque ipse H Num. XXVI, 24; et favet scriptio 1 Paral. VII, 1 *Jascib*, ubi *Keri* illud invehit, facilisque est in H commutatio inter *Jod* et *Vav*, legunt vero cum *Keri* plures codices Kennicott in textu, Vulg et PA, cujus lectionem ܝܫܘܒ PJ, PP, PL et Pa commutarunt in ܝܘܒ, Jud omisso, quo nil facilius, cum in omnibus characteribus Syris saepe vel difficillime, vel omnino non ex formis literarum distingui possint ܝܘ et ܘ.

σαμβραν = ζαμραμ cum X apud Hm, et compluribus Arm codicibus apud eundem, sed Arm *Zamam*, quod quidem ex indole Armeni Hexaplari in illud corrigendum ex testibus Hmm; favent nostro Hmm, III, 58 legentes ζαμβραμ, β, ut alibi, inserto a veteribus (cf. Frankel, o. c. § 20, p. 112); Jacob Edessenus ܙܡܒܪܡ. H quoad consonantes cum ER, excepto β inserto, de quo monui.

14. σερεδ = sic, literis P et Δ superscriptis ad tutandam lectionem contra ܣܪܪ P, ut in cap. XXXVI saepe. H cum nostro.

15. εν μεσοποταμιᾳ = etymologice vertit *in medio fluminum*, ut Ps. LIX, 2; sed Judic. III, 8, voce ποταμων sequente coactus, ut videtur, noster ipse communiori forma ܒܝܬ ܢܗܪܝܢ reddidit; etymologice et Arm, quae nomen proprium ex interpretatione effecit.

υιοι και θυγατερες = υιων και θυγατερων cum affini Hm 82, nisi ex indole linguae vel a P repetas: H fert utrumque.

17. υιοι δε = ουτοι δε υιοι, Hmm, 58, Arm: H cum ER.

ιεσσουα = praemittit και cum H, Hmm, I, III, 58, Compl, veteri Latina versione codicis Vulg E apud Vercellone ad calcem Genesis, Arm.

ܠܗ. ܐܬܐ ܠܘܬ ܒܐܪܐ [9]ܕܡܘ̈ܡܬܐ.
ܘܕܒܚ ܕܒܚܬܐ ܠܐܠܗܐ ܕܐܒܘܗܝ
2 + ܕܝܠܗ ܐܝܣܚܩ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ ܐܠܗܐ
ܠܘܬ ܐܝܣܪܐܝܠ ܒܚܙܘܐ ܕܠܠܝܐ ܟܕ
ܐܡܪ. ܝܥܩܘܒ ܝܥܩܘܒ. ܗܘ ܕܝܢ
3 + ܐܡܪ. ܡܢܐ ܐܝܬܘܗܝ܀ ܟܕ ܐܡܪ.
ܐܢܐ ܐܝܬܝ ܐܠܗܐ ܕܐ̈ܒܗܝܟ ܕܝܠܟ.
ܠܐ ܬܕܚܠ ܠܡܚܬ ܠܡܨܪܝܢ. ܠܥܡܐ
4 ܓܝܪ ܪܒܐ ܐܣܝܡܟ ܬܡܢ. ܘܐܢܐ
ܐܚܘܬ ܥܡܟ ܠܡܨܪܝܢ. ܘܐܢܐ
ܐܣܩܟ ܠܫܘܠܡܐ. ܘܝܘܣܦ
ܢܣܝܡ ܐܝ̈ܕܘܗܝ ※ܕܝܠܗ↙ ܥܠ ܥܝ̈ܢܝܟ܀
5 + ܩܡ ܕܝܢ ܝܥܩܘܒ ܡܢ[1] ܒܐܪܐ

ܕܡܘ̈ܡܬܐ. ܘܫܩܠܘ ܒ̈ܢܝ ܕܐܝܣܪܐܝܠ
[2]ܠܝܥܩܘܒ ܐܒܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܘܠܛܦܠܐ
ܘܠܢ̈ܫܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܥܠ ܥܓ̈ܠܬܐ ܗܠܝܢ
6 ܕܫܕܪ [3]ܦܪܥܘܢ ܠܡܫܩܠܗ. ܘܫܩܠ
ܩܢܝܢܗ ܐܝܠܝܢ ܕܐܬܩܢܝ ܕܝܠܗܘܢ:
ܘܟܠܗ ܩܢܝܢܐ ܕܝܠܗܘܢ ܗܘ ܕܩܢܘ
42. v. ܒܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ. ܘܥܠܘ ܠܡܨܪܝܢ. ܝܥܩܘܒ
7 ܘܟܠܗ ܙܪܥܐ ܕܝܠܗ ܥܡܗ. ܒ̈ܢܝܐ
※ ܕܝܠܗ↙. ܘܒ̈ܢܝܐ ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܗ ܥܡܗ.
ܒ̈ܢܬܐ ※ܕܝܠܗ↙ ܘܒ̈ܢܬܐ [4]ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܗ.
ܘܟܠܗ ܙܪܥܐ ܕܝܠܗ ܐܝܬܝ ܠܡܨܪܝܢ܀
8 ܗܠܝܢ ܫ̈ܡܗܐ ܕܒ̈ܢܝ ܐܝܣܪܐܝܠ
ܗܢܘܢ ܕܥܠܘ ܠܡܨܪܝܢ ܀

[9] .ܗܣ. ܒܝܪܣܒܐ ܀
[1] .ܗܣ. ܡܢ
ܒܝܪܣܒܐ ܀
[2] ܀ ܠܐܝܣܪܐܝܠ
[3] ܀ ܘܐܡܪ ܀
[4] ܀ ܕܝܠܗ ܀

[5] ܀ ܦܪܥܘܢ
ܕܒ̈ܢܝ
ܠܐܝܣܪܐܝܠ
ܗܠܝܢ ܕܥܠܘ
ܠܡܨܪܝܢ
ܘܡܢܝܢܐ ܀

XLVI, 1. του ορκου = marg. ܒ. *Birseba*, ut H, quod LXX cum Vulg verterunt: cf. Eusebium, *De Loc. Heb.* sub Βηρσαβεε.

2. τῳ ισραηλ = προς ισραηλ, Hmm, I, 58: H utrumque fert.

3. ο δε λεγει αυτῳ = λεγων, Hmm, III, VII, 58, e, Arm, idemque supponit Augustin.: H *et dicebat*, quam formam et alibi LXX verterunt participio, ut v. praecedenti in ειπων.

4. αυτου = sub asterisco; omittunt Hmm, I, VII, e, Ambros.: H cum ER.

5. απο του φρεατος = marg. ܒ. *a Birseba:* omnia ut v. 1.

υιοι ισραηλ = ✝ ιακωβ, H, Hmm, d, Compl, AH, Arm. Marg. ad ιακωβ affert aliam lectionem ισραηλ, quam, legentes υιοι ιακωβ ισραηλ, habent hoc loco Hmm, VIIm, 58, Aet.

ιωσηφ = sic in marg. cum ER et plerisque testibus LXX, in textu vero φαραω cum H et 3 codd. Hmm.

6. κτησιν = ✝ αυτων, H, Hmm, d, Aet.

7. υιοι 1° = ✝ ※ αυτου ↙, sine asterisco addunt Hmm, I, Arm: item H.

θυγατερες 1° ✝ ※ αυτου ↙, sine asterisco addunt Hmm, I, 58, Ald, Arm: item H.

των θυγατερων = sic marg. cum ER et plerisque LXX testibus: in textu vero των υιων cum H, Hmm, III, AH. In marg. super ܕܒܢ̈ܝܐ puncta ribui vel ipse omisi, vel codex non habet; solet autem noster codex habere etiam tum cum ipsa forma nominis ex consonantibus ejus numerum definit.

8. τα ονοματα = marg. indice parvae crucis: *Nomina filiorum Israel, qui ingressi sunt in Aegyptum et recensio:* sunt capitulum, ut apparet, cf. ad XXXVI, 15.

: ܘܠܐܒܐ ܕܝܠܗ ܫܕܪ ܕܐܝܟ ܗܠܝܢ.
ܘܥܣܪܐ ܚܡܪܐ ܕܛܥܝܢܝܢ ܡܢ[6]
ܛܒ̈ܬܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܘܥܣܪ ܡܘ̈ܩܠܢܝܬܐ
ܕܛܥܝܢܢ ܚ̈ܛܐ ※ܘܬܘܪܣܝܐ ↙
: ܠܐܒܐ ܕܝܠܗ ܠܐܘܪܚܐ. ܫܕܪ ܕܝܢ
+ ܠܐ̈ܚܐ ܕܝܠܗ ܘܐܙܠܘ܂܀܂ ܘܐܡܪ
ܠܗܘܢ ܠܐ [7]ܬܬܚܪܘܢ ܒܐܘܪܚܐ܂
: ܘܣܠܩܘ ܡܢ ܡܨܪܝܢ. ܘܐܬܘ
ܠܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ ܠܘܬ ܝܥܩܘܒ
: ܐܒܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܘܐܘܕܥܘܗܝ ܟܕ
ܐܡܪܝܢ ܕܥܕܟܝܠ ܝܘܣܦ ܚܝ
ܗܘ. ܘܗܘ ܫܠܝܛ ܥܠ ܟܠܗ ܐܪܥܐ

ܕܡܨܪܝܢ܀ [8]ܘܬܘܗ ܒܬܪܥܝܬܐ.
27 ܠܐ ܓܝܪ ܗܝܡܢ ܐܢܘܢ. ܡܠܠܘ ܕܝܢ
ܠܗ ܟܠܗܝܢ ܗܠܝܢ ܕܐܬܐܡܪ ܡܢ
ܝܘܣܦ. ܐܝܟܢ ܕܐܡܪ ܠܗܘܢ܀
+ ܟܕ ܕܝܢ ܚܙܐ ܠܥܓ̈ܠܬܐ ܗܠܝܢ ܕܫܕܪ
ܝܘܣܦ ܐܝܟܢܐ ܕܢܫ̈ܩܠܘܢܝܗܝ.
ܐܬܚܝܬ ܪܘܚܗ ܕܝܥܩܘܒ ܐܒܐ f. 42. r.
+ ܕܝܠܗܘܢ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ ܐܝܣܪܐܝܠ.
28 ܪܒܬܐ ܐܝܬܝܗ̇ ܠܝ. ܐܢ ܥܕܟܝܠ ܝܘܣܦ
ܗܘ ܒܪܝ ܕܚܝ. ܐܙܠ ܐܚܙܝܘܗܝ
+ ܥܕ ܠܐ ܐܡܘܬ܀ ܘܫܩܠ ܕܝܢ
XLVI, 1 ܐܝܣܪܐܝܠ ܗܘ. ܘܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܐܝܬ

[6] ܀ ܒܠܚܘܕ܀
[7] ܐ. ܠܐ ܬܬܚܪܘܢ ܒܐܘܪܚܐ܀

[8] ܐ. ܘܐܬܢܟܝ܀
ΕΞΕΝΗΨΕΝ·
ܗ̇. ܐܬܦܠܓ
ܢܦܫܗ܀

23. παντων = — in textu cum H, Hmm ullis, AH; habet vero in marg. cum ER et ceteris testibus LXX. Rich omittit *ubique*.

ημιονους = Rich ad ܡܘ̈ܩܠܬܐ *adjicit margini sui excerpti* ܗ̇. ܟܘ̈ܕܢܝܬܐ, *idest mulas.* Nota philologica est, quae tamen generis vocis, quam interpretatur, rationem non habet.

αρτους = ⊢ ※ και τροφην ↙, Arm, in qua male asteriscus ante interpunctionem vocis praecedentis ponitur, et metobelus ex more omittitur, et sine ast. Rich, Hmm, VIIm; Hm affert et Arm 1. legentem *et panes* cum asterisco inter has voces, quod ex Arm Zohrab apparet non esse rectum: addit et H.

23-24. εις οδον ad επορευθησαν = desunt in Rich.

24. οργιζεσθε = marg. A. *ne altercemini in via*, Montf. habet tantum A. χλονεισθε, habet nostri lectionem etiam Rich, mutilam tamen ex codicis conditione: H omnes referunt.

26. εξεστη = marg. A. *et* εξενηψεν, ut margo ipse nostri cum Montfaucon refert. Σ. ελειποψυχησε cum Montf. ex Coisl. (Hm X), vel ελιποθυμησεν (lege ελειποθυμησεν) cum cod. Mosquensi, seu 127 Ap. Hm, utrumque enim refert noster. H non male omnino reddunt ex contextu LXX et Symmachus; Aquila ex contextu פוג videtur interpretari, ut LXX nomina ejusdem radicis Thr. II, 18, III, 49, et eodem vocabulo hujus loci puto illum vertisse idem verbum פוג in Niphal Ps. XXXVII, 9, cum Syro-Hexaplaris habeat *lotus sum*, versione omnino absurda, sed quae indicat satis interpretem Syrum legisse in suo codice ex frequentissimo iotacismi errore εξενιψα pro εξενηψα, ut jam animadvertit Bugati in notis ad loc., vel potius εξενιψαμην cum forma ܐܬܢܟܦ utatur, et in Thren. locis allatis in uno alterove codice et etiam in Compl videre est eandem ipsam commutationem ex εκνηψιν in εκνιψιν.

ιακωβ = —: H, Hmm, Ambros., Aet.

ܕܩܢܝ ܐܢܬܘܢ ܠܐܒܐ ܕܝܠܟܘܢ
ܘܠܗܠܝܢ ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܕܝܠܟܘܢ ܐܬܘ
ܠܘܬܝ. ܘܐܬܠ ܠܟܘܢ ܡܢ ܟܠܗܘܢ
ܛܒ̈ܬܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܘܬܐܟܠܘܢ
19 ܡܘܡܗ̇ ܕܐܪܥܐ. ܐܢܬ ܕܝܢ ܦܩܘܕ
ܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܠܡܣܒ ܡܢ ܐܪܥܐ
ܕܡܨܪܝܢ. ܥܓ̈ܠܬܐ. ܠܛܠܝ̈ܐ ܕܝܠܟܘܢ
ܘܠܢܫ̈ܐ. ܘܫܩܘܠܘ ܠܐܒܘܟܘܢ
20 ܠܐܒܐ ܕܥܡܟܘܢ ܠܗ. ܘܥܝ̈ܢܝܟܘܢ ܠܐ
ܬܚܘܣܢ ܥܠ ܡ̈ܐܢܐ ܕܝܠܟܘܢ.

ܛܒ̈ܬܐ ܓܝܪ ܕܟܠܗ ܕܡܨܪܝܢ
+ ܠܟܘܢ ܢܗܘܝܢ ∵. ܥܒܕܘ ܕܝܢ ܗܟܢܐ
21 ܒܢ̈ܝܐ ܕܐܝܣܪܝܠ. ܘܝܗܒ
f. 41. v. ܠܗܘܢ ܝܘܣܦ ܥܓ̈ܠܬܐ ܐܝܟ
ܗܠܝܢ ܕܐܬܐܡܪ ܡܢ ܦܪܥܘܢ
÷ ܡܠܟܐ ↙. ܘܝܗܒ ܠܗܘܢ ܙܘܕܐ
22 ܠܐܘܪܚܐ. ܘܠܟܠܗܘܢ ܝܗܒ
ܬܪ̈ܬܝܢ ܬܪ̈ܬܝܢ ܐܣܛ̈ܠܐ. ܠܒܢܝܡܝܢ
ܕܝܢ ܝܗܒ [5]ܬܠܬܡܐܐ ܕܕܗܒܐ.
ܘܚܡܫ ܐܣܛ̈ܠܐ ܡܫܚ̈ܠܦܬܐ.

[5] ܀ ܡܐܬܝܢ ܀

υμων = + σιτου, Hmm, VIIm, quod tamen postea abrasum fuit, Compl, AH, CM, et, ut videtur, Ambrosius: omittit H, sed facile subintelligitur, et addit P, alia voce a nostro utens.

19. ταυτα. λαβειν αυτοις = αυτοις ταυτα λαβειν, favet transpositioni vocis αυτοις Arm: liberius LXX reddunt H, sed pro transpositione magis H accedunt, quam noster.

αμαξας εκ γης αιγυπτου = εκ γης αιγυπτου αμαξας, H, Hmm; Arm.

γυναιξιν υμων = — υμων, Hmm, III, VII, 58, e, Compl: H cum ER.

20. μη φεισησθε τοις οφθαλμοις = τοις οφθαλμοις μη φεισησθε, Hmm: H pro forma liberius vertitur, sed vocum collocatio Syro consonat, nomen vero H in plurali legunt, verbo in singulari subsequente, plures codd. Kennicott et HS, unde repeterem versionem LXX, qui ut defectivam verbi scriptionem sumserint.

παντα αγαθα = αγαθα παντα, Hmm, Arm: materialiter consonaret H, sed contra linguae indolem (cf. Gesenius, *Lehrg, d. H. S.*. § 163. S. 645), et reapse nomini sequenti jungitur adjectivum in H, ut sit *bona totius terrae*.

21. εδωκε δε ιωσηφ αυτοις = και εδωκεν αυτοις ιωσηφ, H, Hmm, AH, Arm; εδωκε δε αυτοις ιωσηφ, Hmm, 1, 58.

του βασιλεως = sub obelo: omittunt H, Hmm, I.

22. και πασιν = Ab his ad v. 24 εν τη οδω incl. habet in marg. nostrum Syrum codex Rich Mus. Britannici, *Add.* 7146, f. 51, v. praemissa rubrica ܝܘܢܝܐ *Graecus*, quod ut patet passim ex Bar Hebraeo *Horr. Myst.* est nostra versio; dabo variantes lectiones.

στολας bis = ܐܣܛ̈ܠܐ, Rich ܐܣܛܘ̈ܠܐ, ut communiter alii codices Hexaplares exhibent alibi, ut Ex. XXXVIII-XL saepe, 4 Reg. V, 22, 23, Prov. XXXI, 21, Job XXX, 13, Jon. III, 6, etc.

τριακοσιους = marg. διακοσιους, quod in textu habent Hm 135, nostro adeo affinis, Incertus in Cat. Nic. apud Hm, Aet in codd. FH, et Syrus apud Montf., reluctante P et H, qui cum ER faciunt. Idem ac noster habebat forte manu seriori VII, si arguendum ex indice lectionis, quae deest in margine avulsa membrana. Rich non habet notam marginalem.

εξαλλασσουσας = *splendidas*, interpretatus quasi ab εξαλλος, ut fecerunt etiam CM et ipse Flaminius Nobili in sua ER versione, desunt enim hic in Sabatier Patres Latini, ex quibus ubi poterat ille concinnabat suam versionem, ut docetur in ejus Romana editione principe [illegible] Praefationis. H cum [illegible] mutat.

10 ܠܓܣܡ ܘܬܥܡܪ ܒܐܪܥܐ ܕܓܣܡ
÷ ܐܪܒܝܐ. ܘܬܗܘܐ ܠܘܬܝ. ܐܢܬ
ܘܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܟ. ܘܒ̈ܢܝܐ ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܟ.
ܘܥܢܐ ܕܝܠܟ ܘܬܘܪ̈ܝܟ. ܘܐܝܠܝܢ
11 ܕܐܝܬ ܠܟ. ܘܐܬܪܣܝܟ ܬܡܢ. ܥܘܕ
ܓܝܪ ܚܡܫ ܫ̈ܢܝܐ ܕܟܦܢܐ. ܐܝܟܢܐ
ܕܠܐ ܬܐܒܕ ܐܢܬ ܘܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܟ.
+ ܘܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܐܝܬ ܠܟ܀ ܗܐ
12 ܥ̈ܝܢܐ ܕܝܠܟܘܢ ܚܙ̈ܝܢ ܘܥ̈ܝܢܘܗܝ
ܕܐܚܐ ܕܝܠܝ ܒܢܝܡܝܢ. ܕܦܘܡܐ ܗܘ
+ ܕܝܠܝ ܕܡܡܠܠ ܠܘܬܟܘܢ܀ ܐܘܕܥܘ
13 ܗܟܝܠ ܠܐܒܐ ܕܝܠܝ. ܠܟܠܗ̇
ܠܫܘܒܚܐ ܕܝܠܝ ܕܒܡܨܪܝܢ.
ܘܟܠ ܕܚܙܝܬܘܢ. ܘܣܪܗܒܘ

ܐܝܬܘ ܠܐܒܐ ܕܝܠܝ ܠܗܪܟܐ܀
+ ܘܟܕ ܢܦܠ ܥܠ ܨܘܪܗ ܕܒܢܝܡܝܢ
14 ܐܚܐ ܕܝܠܗ ܒܟܐ. ܘܒܢܝܡܝܢ
15 ܒܟܐ ܥܠ ܨܘܪܗ ܕܝܠܗ. ܘܟܕ f. 41. r.
ܢܫܩ ܠܟܠܗܘܢ ܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ ܒܟܐ
+ ܥܠܝܗܘܢ܀ ܘܒܬܪ ܗܠܝܢ ܡܠܠܘ
16 ܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ ܠܘܬܗ. ܘܐܫܬܡܥ
ܩܠܐ ܒܒܝܬܗ ܕܦܪܥܘܢ ܟܕ
ܐܡܪܝܢ. ܐܬܘ ܐܚ̈ܘܗܝ ܕܝܘܣܦ܀
+ ܚܕܝ ܕܝܢ ܦܪܥܘܢ ܘܥ̈ܒܕܘܗܝ ܕܝܠܗ.
17 ܐܡܪ ܕܝܢ ܦܪܥܘܢ ܠܘܬ ܝܘܣܦ.
ܐܡܪ ܠܐܚ̈ܐ ܕܝܠܟ ܗܕܐ
ܥܒܕܘ. ܛܥܢܘ ܡ̈ܘܒܠܐ* ܕܝܠܟܘܢ (ΠΟΡΙΑ)
18 ܕܒܪܘ ܘܬܘ ܠܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ. ܘܟܕ

* ܐ. ܗܘ. ܠܒܥܝܪܐ
ܕܝܠܟܘܢ ܀

10. αραβιας = ÷ αραβιᾳ ⸔, sine obelo Hmm, d; deest Hm, Compl, Chrysostomo: puncta, fortasse reprobationis, habet *super* primam literam vocis αραβιας Hm X, *et manus* serior punctis confodit αραβιας in VII. Omittit H, et animadvertit Hieronymus. *Quaest. in Gen.* ad l., non haberi in Hebraeis voluminibus.

τα προβατα = και τα προβατα, Hmm, 58, d, AH, Aet, Arm: item H, sed HS cum ER.

11. λιμος = λιμου cum Hm 59 dubie, CM, Aet, Arm; sed cf. v. 6: H cum ER.

σου in fine = σοι, H, Hmm, Ald.

12. βενιαμιν του αδελφου μου = του αδελφου μου βενιαμιν, H, Hmm.

προς υμας = *vobiscum*, ex P, vel ex oscitantia amanuensis, cum v. 15 infra et passim noster vertat προς per ܥܡ cum hoc verbo: H cum ER.

14. επ' αυτῳ = —, H, Hmm, AH, Arm.

16. η θεραπεια = *ministri*, paullo liberius in forma, sed bene, ut aliae versiones apud Hm, CM, Aet, Arm; Hm 20 οι παιδες, quod noster vertere solet ܥܒ̈ܕܐ (cf. Cap. praec. vv. 7, 9 bis et passim): H *servi*.

17. φορεια = πορια, quod in textu ipso codex superscribit, Hmm, III, CM; πορεια, quod ex iotacismo in Graecis codicibus passim obtinente idem cum πορια esse potest et vicissim, Hmm, I, VII, e, Ald. Sed ex contextu nostrum vertisse vocem, quae vim vocis Syrae, qua usus est, non habet, arguitur ex voce Graeca superscripta; vox enim Syra (cf. Job, VII, 20, Ps. XXXVII, 5, Es. XLVI, 1) reddit φορτια, quod exhibent ulli Hmm, inter quos codex 84 nostro saepe affinis, et reddunt Aet et Arm. Hieronymus *Quaest. in Gen.* ad h. l. adnotat LXX vertisse φορεια *vehicula*, quod et Theodotio servavit, sed varia lectio πορια codicum Hieronymi apud Vallarsi dubia relinquit. Ad h. v. vero marg. Α. Σ. τα κτηνη υμων, quae AH apud Hm in textum invexit. H isti reddunt presse, ad sensum LXX plus minus recte in variis lectionibus, quarum antiquissima quidem est πορια, seu πορεια, cum testes supra allatos occuparit.

2 ܝܘܣܦ ܠܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ. ܘܝܗܒ
+ ܩܠܐ ܥܡ ܒܟܝܐ܀ ܫܡܥܘ ܕܝܢ
ܡܨܪ̈ܝܐ. ܘܫܡܝܥܬܐ ܗܘܬ *f. 40. r.*
+ ܒܒܝܬܗ ܕܦܪܥܘܢ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ
3 ܝܘܣܦ ܠܘܬ ܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ. ܐܢܐ
ܐܝܬܝ ܝܘܣܦ. ܥܕܟܝܠ ܐܒܐ
ܕܝܠܝ ܚܝ. ܘܠܐ ܡܨܝܢ ܗܘܘ ܐܚ̈ܐ
※ ܕܝܠܗ↙ ܠܡܦܢܝܘ ܠܗ. ܐܬܕܠܚܘ
+ ܓܝܪ ܡܢ ※ ܦܪܨܘܦܐ ܕܝܠܗ↙ ܐܡܪ
4 ܕܝܢ ܝܘܣܦ ܠܘܬ ܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ.
ܩܪܘܒܘ ܠܘܬܝ. ܘܩܪܒܘ. ܘܐܡܪ.
ܐܢܐ ܐܝܬܝ ܝܘܣܦ ܐܚܐ ܕܝܠܟܘܢ.
5 ܗܘ ܕܙܒܢܬܘܢ ܠܡܨܪܝܢ. ܗܫܐ
ܗܟܝܠ. ܠܐ ܬܬܥܝܩܘܢ ܘܠܐ
ܩܫܝܐ ܠܟܘܢ ܬܬܚܙܐ. ܕܙܒܢܬܘܢܢܝ
ܗܪܟܐ. ܠܚܝ̈ܐ ܓܝܪ ܫܕܪܢܝ
6 ܐܠܗܐ ܩܕܡܝܟܘܢ. ܗܢܐ ܓܝܪ

ܫܢܬܐ ܕܬܪܬܝܢ ܗܘ̇ ܕܟܦܢܐ ܥܠ
ܐܪܥܐ. ܘܥܘܕ ܕܫܪܟܢ ܚܡܫ
ܫܢ̈ܝܐ. ܗܠܝܢ ܕܒܗܝܢ ܠܐ ܢܗܘܐ
7 ܕܪܒܐ ܘܠܐ ܚܨܕܐ. ܫܕܪܢܝ
ܓܝܪ ܐܠܗܐ ܩܕܡܝܟܘܢ. ܕܠܡܣܡ
ܠܟܘܢ ܫܘܪܢܐ ܥܠ ܐܪܥܐ.
ܘܠܡܬܪܣܝܘ[3] ܫܘܪܢܐ. ܕܝܠܟܘܢ ܪܒܐ܀
8 ܗܫܐ ܗܟܝܠ ܠܐ ܗܘܐ ܐܢܬܘܢ
ܫܕܪܬܘܢܢܝ ܠܗܪܟܐ ܐܠܐ ܐܢ
ܐܠܗܐ. ܘܥܒܕܢܝ ܐܝܟ ܐܒܐ *f. 40. v.*
ܠܦܪܥܘܢ. ܘܡܪܐ ܕܟܠܗ ܒܝܬܐ
ܕܝܠܗ. ܘܫܠܝܛܐ ܕܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ
+ ܕܡܨܪܝܢ܀ ܐܣܬܪܗܒܘ ܗܟܝܠ
9 ܣܩܘ ܠܘܬ ܐܒܐ ܕܝܠܝ ܘܐܡܪܘ
ܠܗ. ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܒܪܐ ܕܝܠܟ ܝܘܣܦ.
ܥܒܕܢܝ ܐܠܗܐ ܡܪܐ ܕܟܠܗ̇
ܡܨܪܝܢ. ܚܬܝ ܗܟܝܠ ܠܘܬܝ ܘܠܐ

ܡܫܘܠܡܐ
ܪܒܥܬܐ ܀

[3] ܐ. ܘܠܡܬܪܣܝܘ
ܠܟܘܢ

57, 127; fortasse noster resolvit formam Graecam, ut CM et Aet: H cum ER.

εστιν = εσται, Hmm, I, III, VII, d, Compl, CM: H fert utrumque.

7. και εκθρεψαι = marg. A. και του ζωωσαι υμιν εις ανασωσμον μεγαν, Montf., nisi quod noster sine sensus damno omisit εις: Aquila in Graeco reddit materialiter H, omissioni vero voculae εις Syri favet HS; anne ideo Graeca lectio correctio durioris lectionis Aquilae, prout noster exhibet? Sed potuit noster et ex P omittere, quae omnino habet Syram lectionem Aquilae.

8. αλλα = αλλ' η, Hmm, inter quos affines nostro, III: H utrumque fert, unus vero codex Kenn. legens כי אם faveret materialiter formae nostri, collato Ps. I, 2, 4, XLII, 19.

dum. Sed quaenam Holmesianae collationi hic habenda fides? Quae, ut patet conferenti, est specimen oscitantiae insigne, cum bis terve ulli codices iidem pro diversa lectione afferantur, et pro duplici lectione excitetur 58, qui tertiam diversam in Mai habet, cui hic fiderem, cum ab ER differat, habita ratione ejus editionis ex Praef. p. xi.

ανεγνωριζετο = + ιωσηφ, H, Hmm, III, AH.

2. παντες = —, H, Hmm, d, AH, Arm.

3. οι αδελφοι = + ※ αυτου ↙, sine asterisco addunt Hmm, I, VIIm, Compl, Arm: item H.

γαρ = + απο ※ προσωπου αυτου ↙, sine asterisco Hmm, 58 (in Mai, Hm απο π. αυτων sic), Arm: item H. In nostro, ut patet, asteriscus ante απο retrahendus.

6. λιμος = λιμου Hm 59, et marg. Hmm

[illegible]

XLV, 1 [illegible]

[illegible]

33. σοι παις = παις σου, H, Hm 135, Slav. Ostr. apud Hm, Arm; et transponens 58.

παιδιου = sub [illegible] vocis [illegible] macula, in qua punctum fuisse videtur, postea deletum.

του κυριου = + ※ μου ↙, sine asterisco Hmm, VIIm, Compl, Arm; item H.

34. πατερα 1⁰ = + *meum*, H, Arm; sed ex P, vel libertate, ut et in Ar Hm et Arm repeterem.

XLV, 1. ανεχεσθαι = marg. Α. Σ. *se continere:* H aeque referunt, licet quantum ex Syro judicare licet, vi vocis H propiores Aquila et Symmachus.

αυτῳ = posthac inserit: *Quando manifestavit se Joseph fratribus suis*, quae, nisi reddant Graecam rubricam, quae tamen margini melius adscripta fuisset (cf. not. ad XXXVI, 15), a P repetenda, ejusdem vero codex A, nostrae versioni anterior, eadem verba sequentia in textu [illegible] tamquam rubricam scribit, et vix forma suffixi a nostro differunt. Usus scribendi textum ut rubricam nec a nostro alienus, ut infra XLVII, 8.

τῳ ιωσηφ = sic marg. cum ER et plerisque iisque vetustissimis testibus LXX; in textu vero αυτῳ cum H, et 58, et Hmm ullis nostro affinibus, qui επι praeponerent, excepto H et codice 82, qui legeret επ' αυτῳ quod forte ex επι αυτῳ male lecto repetentibus eruitur, fuerat [illegible] ([illegible]) quod sequitur; error igitur scriptionis fuit statim correctus.

λυπης = οδυνης, Hmm, III, VII, 58, Ald, Aet, Arm; I in ed. Tischendorf ΤΑΑ····. quod supponit ER, sed idem in Commentario et Hm, utrique ex Grabe, qui contulit sanum adhuc codicem, ut et Usserius, cujus quoque collatione usus est Hm, οδυνης exhibent; cuinam fides? H utrumque refert.

32. παρα του πατρος, λεγων, εκδεδεκται το παιδιον = εκδεδεκται το παιδιον παρα του πατρος, λεγων, Hmm, I, III, VII (sed εκδεχεται, verum VIIp correxit εκδεδεκται), et, suffixum alii aliud post πατρος addentes, Hm, Compl; in nostro autem quod videretur supponere ημων post πατρος, idiotismus est, a P etiam sic legente, si volueris, inductus, cum non utatur forma dilutiori per [illegible], ut solet, et illud habeant in alia lectione duo codices Hmm non affines. H *fidejussit pro puero* (eum accipiens) *a patre meo dicens*, et sic HS, nisi quod *a patre suo;* in verbo vertendo particula [illegible] videntur ducti fuisse LXX.

και στησω αυτον ενωπιον σου = sub obelo: omittit H cum Compl et Chrysost. ad h. l., quibus nullus dubitarem addere Hm 108, adeo affinem Compl editioni, quem una cum ista excitat Hm ac si omitteret solum προς σε, και στησω αυτον, quod pro Compl est falsum.

ܐܒܐ ܕܝܢ ܕܝܠܢ. ܐܘܕܥܢܘܗܝ ܡ̈ܠܐ
ܕܡܪܐ ※ ܕܝܠܝ ↙. ܐܡܪ ܕܝܢ ܐܒܐ ܕܝܠܢ. f. 39. r. 25
ܗܦܘܟܘ ܙܒܢܘ ܠܢ ܩܠܝܠ
26 ܡܐܟܘܠܬܐ. ܚܢܢ ܕܝܢ ܐܡܪܢ.
ܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܠܡܚܬ. ܐܠܐ ܐܢ
ܐܚܐ ܕܝܠܢ ܗܘ ܕܙܥܘܪ ܢܚܬ
ܥܡܢ. ܢܚܘܬ. ܠܐ ܓܝܪ
ܡܫܟܚܝܢ ܠܡܚܙܐ ܠܦܪܨܘܦܗ
ܕܗܘ ܓܒܪܐ. ܟܕ ܐܚܘܢ ܗܘ
ܕܙܥܘܪ ܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܥܡܢ ܗܘ܀
27 ܐܡܪ ܕܝܢ ܥܒܕܐ ܕܝܠܟ ܐܒܘ
ܕܝܠܢ ܠܘܬܢ. ܐܢܬܘܢ ܝܕܥܝܢ ܐܢܬܘܢ.
28 ܕܬܪܝܢ ܝܠܕܬ ܠܝ ※ ܐܢܬܬܐ ܕܝܠܝ ↙. ܘܢܦܩ
ܚܕ ܡܢܝ. ܘܐܡܪܬܘܢ ܕܐܟܠܗ ܡܢ
ܚܝܘܬܐ ܐܬܐܟܠ ܗܘܐ. ܘܠܐ ܚܙܝܬܗ

29 ܥܕܡܐ ܠܗܫܐ. ܐܢ
ܗܟܝܠ ܬܣܒܘܢ ܐܦ ܠܗܢܐ ܡܢ
ܦܪܨܘܦܐ ܕܝܠܝ: ܘܢܓܕܘܫ ܠܗ
ܡܪܥܐ ܒܐܘܪܚܐ. ܬܚܬܘܢ
ܐܢܬܘܢ ܠܣܝܒܘܬܐ ܕܝܠܝ ܥܡ
30 ܥܩܬܐ ܠܫܝܘܠ. ܗܫܐ ܗܟܝܠ
ܐܢ ܥܐܠ ܐܢܐ ܠܘܬ ܥܒܕܐ
ܕܝܠܟ: ܐܒܐ ܕܝܢ ܕܝܠܢ: ܘܛܠܝܐ ܠܐ
ܢܗܘܐ ܥܡܢ: ܢܦܫܐ ܕܝܢ ※ ܕܝܠܗ ↙
31 ܬܠܝܐ[9] ܒܢܦܫܗ ܕܗܢܐ. ܘܬܗܘܐ
ܕܡܐ ܕܚܙܐ ܕܠܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܛܠܝܐ ܥܡܢ. ܢܡܘܬ. ܘܢܚܬܘܢ
ܥ̈ܒܕܐ ܕܝܠܟ ܠܣܝܒܘܬܗ ܕܥܒܕܐ
ܕܝܠܟ. ܐܒܐ ܕܝܢ ܕܝܠܢ ܥܡ ܥܩܬܐ
32 ܠܫܝܘܠ. ܗܘ ܓܝܪ ܥܒܕܐ ܕܝܠܟ

39. v.

[9] ܐ. ܐܣܝܪܐ܀

ܣ. ܡܬܐܣܪܐ܀

prima manu, ut videtur, quia et inferius appositum est prima manu.

πατερα = + δε, Hmm, I, III, VII, 58, Ald: H cum ER.

του κυριου ημων = του κυριου ※ μου ↙, sine ast. Hmm, VIIm, 58; omittunt ημων, nec addunt μου Hmm, I, III, VII, Ald, Aet: H cum Syro.

25. και αγορασατε = — και, Hmm, I, III, VII, 58, Ald, Compl, CM, Aet, Arm: item H, sed copulam praemittunt 8 codd. HS.

27. η γυνη = + ※ μου ↙, sine ast. cum H addunt Hmm, I, VIIm, AH, Arm; μου η γυνη 58, qui collatis locis Gen. IX, 5, 7, XXXVI, 40 bis, etc. videtur saepe e margine vel praepostero loco infarsisse lectiones Hexaplares.

28. αυτον = + ετι, Hmm, 58, Ald, et supponunt Aet, Arm; ετι addunt, sed in alia abeuntes postea, Hmm, III, VII; ετι in alia iterum lectione Hm 1, I: H cum ER, auctor vero nostrae lectionis confudit עד *'ad* cum עד *'od*, sed tunc mutandum fuisset etiam αχρι νυν.

29. τουτον = ex punctis superpositis noster interrogationem indirectam referret, quod sive interpretis, sive amanuensis Syri opera est, nisi forte simile quid habuit in Graeco ms.

και καταξετε = — και, Hmm, CM, Arm: H cum ER.

30. αυτου = sub asterisco; nullus testis LXX, nec H omittunt; deficiebat tamen probabiliter in codice Origenis, cum vix adsint in omnibus codicibus Graecis, quae Origenes asterisco notavit.

εκκρεμαται = marg. Α. συνδεδεμενη. Σ. ενδεδεται: H vel in forma reddit Aquila, bene et ceteri.

31. του παιδος = In ܕܛܠܝܐ in rasura sunt ܛܠܝ cum puncto literae ܕ (ܕ) initialis, cum prius scriptum coopertum fuerit ductu inferiori literae ܠ, ita tamen ut appareat; primo, ut ex ductibus erasis adhuc apparen-

ܕܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܟ. ܗܐ ܐܢܚܢ ܥ̈ܒܕ
ܥܒ̈ܕܐ ܠܡܪܐ ܕܝܠܢ. ܐܦ ܚܢܢ ܐܦ
ܗ̇ܘ ܕܟܠܝܕܐ ܐܫܬܟܚ ܒܐܝܕܗ܀
ܐܡܪ ܕܝܢ. ܠܐ ܬܗܘܐ ܠܝ ܠܡܥܒܕ
ܥܒܕܬܐ ܗܕܐ. ܓܒܪܐ ܗ̇ܘ ܕܟܠܝܕܐ
ܐܫܬܟܚ ܒܐܝܕܗ. ܗܘ ܢܗܘܐ ܠܝ
ܥܒܕܐ. ܐܢܬܘܢ ܕܝܢ ܣܩܘ ܒܫܠܡ
ܦܨܝܚܐ ܠܘܬ ܐܒܐ ܕܝܠܟܘܢ܀
ܡܢ ܕܝܢ ܩܪܒ ܠܗ ܝܗܘܕܐ ܐܡܪ.
ܒܝ ܐܢܐ ܡܪܝ. ܢܡܠܠ ܥܒܕܐ
ܕܝܠܟ ܡܠܬܐ ܩܕܡܝܟ. ܘܠܐ
ܢܬܚܡܬ ܠܥܒܕܐ ܕܝܠܟ. [6]ܡܛܠ ܕܐܝܬ
ܐܝܟ ܒܬܪ ܦܪܥܘܢ ܡܪܝ. ܐܝܬ
ܫܐܠܬ ܠܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܟ ܟܕ ܐܡܪ ܐܝܬ.
ܠ ܐܝܬ ܠܟܘܢ ܐܒܐ ܐܘ ܐܚܐ.

20 ܘܐܡܪܢܢ ܠܡܪܢ. ܐܝܬ ܠܢ ܐܒܐ ܣܒܐ.
ܘܒܪܐ ܕܣܝܒܘܬܐ ܗܘ ܕܙܥܘܪ
ܛܠܝܐ ܠܗ. ܘܐܚܐ ܕܝܠܗ ܡܝܬ.
ܐܫܬܒܩ ܕܝܢ ܗܘ ܒܠܚܘܕܘܗܝ
[7]ܠܐܡܗ ܕܝܠܗ. ܐܒܐ ܕܝܢ ܕܝܠܗ
21 ܪܚܡܗ. ܐܡܪܬ ܕܝܢ ܠܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܟ.
ܐܚܬܘܗܝ ܠܘܬܝ ܘܐܪܦ ܐܢܘ
22 ܕܝܠܗ. ܘܐܡܪܢܢ ܠܡܪܢ. ܠܐ ܡܫܟܚ
ܛܠܝܐ ܠܡܫܒܩ ܠܐܒܘܗܝ. ܐܢ
ܕܝܢ ܢܫܒܘܩ ܠܐܒܐ ※ ܕܝܠܗ ↙ ܡܐܬ.
23 ܐܡܪܬ ܕܝܢ ܠܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܟ.
ܕܐܢ ܠܐ ܢܚܘܬ ܐܚܐ ܕܝܠܟܘܢ ܗܘ
ܕܙܥܘܪ ܛܠܝܐ ܥܡܟܘܢ. ܠܐ ܬܘܣܦܘܢ[8]
24 ܠܡܚܙܐ ܠܦܪܨܘܦܐ ܕܝܠܝ܀ ܗܘܐ
ܕܝܢ ܟܕ ܣܠܩܢ ܠܘܬ ܥܒܕܐ ܕܝܠܟ:

6 ÷ ܐ. ܡܛܠ ܕܕܕܐܝܟ
ܐܝܟ ܐܢܬ.
ܦܪܥܘܢ ÷

7 ÷ ܠܐܡܐ ÷
8 ÷ ܬܘܣܦܘܢ ÷

nec Origenis cola sint nota, arbitrio interpungentium puto omnia danda. H ex ipso contextu postulat interpunctionem ER.

20. *γηρους* = praemittit *εκ*, Hmm, 58, Ald: H cum ER.

αυτος δε μονος υπελειφθη = *υπελειφθη δε αυτος μονος*, H, Hmm affines.

τη μητρι = marg. *τῳ πατρι*, Hmm 2, III: H cum textu.

ο δε πατηρ = ⳾ *αυτου*, H, Hmm.

22. *πατερα* 2° = ⳾ ※ *αυτου* ↙, sine asterisco Hmm, Arm: item H.

23. *εαν* = in ܕܐܢ litera ܕ suppletur eodem charactere textus prima manu extra lineae ordinem.

προσθησεσθε = marg. addit *ετι*, quod ignorat H, habent vero in textu Hmm plures, I, III, VII, Ald.

24. *τον παιδα* = in ܥܒܕܐ punctum primo super ܥ scriptum fuerat, nunc erasum recte codd. Kennicott, unus De Rossi *primo*, *HS*, Sam, Abus, P, Vulg, Ar *et quid*, aut *vel quid*; omissio vocis *τι* est nostri error, nescio cujus culpa, cum nulli desit.

17. *ωσπερ* = —, H, Hmm, AH, Arm.

μου = *μοι*, H, Hmm, 58.

18. *τῳ παιδι* = sic nunc, sed prima manu erant puncta ribui super ܥ, ut esset *τοις παισι*, quae postea erasa fuerunt, ita tamen ut vestigia appareant.

οτι = marg. A. *quia similis tu sicut Pharao*, vel, ut planius loquar, *quia talis tu es, qualis Pharao*, quam lectionem cum ea textus confudit AH in Hm legens: *non est post Pharaonem aliquis sicut tu;* VII manu longe seriori *οτι συ ει ως φαραω*: bene H reddit Aquila, liberius nec male LXX.

18-19. *φαραω. κυριε συ* = *φαραω κυριε. συ*, Hmm, 58, Compl, Arm; sed cum ex interpunctione serius invecta tota sit differentia,

ܕܝܢ ܢܓܢܘܒ ܗܘܝܢ ܡܢ ܒܝܬܗ ܕܡܪܐ
9 ܕܡܪܟ ܣܐܡܐ ܐܘ ܕܗܒܐ. ܠܘܬ
ܗܘ ܕܐܢ ܢܫܬܟܚ ܟܣܐ ܡܢ
ܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܟ ܢܡܘܬ. ܘܐܦ ܚܢܢ
ܢܗܘܐ ܥܒ̈ܕܐ ܠܡܪܢ ܕܝܠܢ ܀
10 ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ. ܘܗܫܐ ܐܝܟ
ܕܐܡܪܝܢ ܐܢܬܘܢ ܗܟܢܐ ܢܗܘܐ.
ܠܘܬ ܗܘ ܕܐܢ ÷ ܢܫܬܟܚ↙ ܟܣܐ
ܢܗܘܐ ܠܝ ܥܒܕܐ. ܐܢܬܘܢ ܕܝܢ
11 ܬܗܘܘܢ ܕܟ̈ܝܐ ܀ ܘܐܣܬܪܗܒܘ
ܘܐܚܬܘ ܟܠ ܚܕ ܠܡܪܣܘܦܗ
ܕܝܠܗ ܥܠ ܐܪܥܐ. ܘܦܬܚܘ ܟܠ f. 38.r.
12 ܚܕ ܠܡܪܣܘܦܐ ܕܝܠܗ. ܡܒܨܐ
ܗܘܐ ܕܝܢ. ܡܢ ܡܢ ܩܫܝܫܐ ܫܪܝ.
ܒܙܥܘܪܐ ܕܐܠܐ ܠܐ ܗܘ ܕܝܠܗ
ܫܠܐ ※ ܘܫܠܡ↙. ܘܐܫܟܚܗ ܠܟܣܐ
13 ܒܡܪܣܘܦܐ ܕܒܢܝܡܝܢ. ܘܨܪܘ
ܢܚ̈ܬܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܘܛܥܢܘ ܟܠ ܚܕ
ܥܠ ܚܡܪܐ ܕܝܠܗ ܘܗܦܟܘ ܠܡܕܝܢܬܐ ܀
14 ܥܠ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ ܘܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ
ܠܘܬ ܝܘܣܦ: ܟܕ ܗܘ ܥܕܟܠ
ܐܬܘܗܝ ܗܘܐ ܬܡܢ. ܘܢܦܠܘ
15 ܩܕܡܘܗܝ ܥܠ ܐܪܥܐ ܀ ܐܡܪ
ܕܝܢ ܠܗܘܢ ܝܘܣܦ. ܠܡܢܐ ܥܒܕܬܘܢ
ܗܢܐ ܨܒܘܬܐ. ܠܐ [5]ܝܕܥܝܢ ܗܘܝܬܘܢ
ܕܡܢܚܫܘ ܡܢܚܫ ܓܒܪܐ ܗܘ
16 ܕܐܟܘܬܝ ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ ܀
ܡܢܐ ܢܐܡܪ ܠܘܩܒܠ ܡܪܢ ܐܘ
ܢܡܠܠ ܐܘ ܡܢܐ ܢܙܕܕܩ.
ܐܠܗܐ ܕܝܢ ܐܫܟܚ ܠܥܘܠܐ

[5] ܠܐ ÷ ܝܕܥܝܢ
ܐܢܬܘܢ ÷

risco exhibent Hmm nostro affines, et ex sua lectione dat et Arm: H (*a majori incepit et in minori*) *desiit et inventum est;* extremum verbum sine punctis ut activum sumserunt LXX.

13. τον μαρσιππον αυτου = —, H, Hm 72; sub obelo scripta fortasse omissa fuerunt, ut alibi, cum ceteri testes LXX exhibeant, iisque ideo danda sint.

14. ετι αυτου = αυτου ετι, H, Hm 19; sed mera videtur libertas, cum unus codex isque non affinis sic legat, nisi a P velis inductum.

15. ουκ οιδατε = sic marg. cum communi LXX lectione. In textu ουκ ηδειτε cum affini Hm 135, Augustin., Arm in aliquot testibus, quorum lectio fortasse genuina, cum Arm in summa referat textum Hexaplarem; ουκ ειδετε 58, quod eodem recidit ac codex Hm 135: H ad literam cum ER, ex contextu Syro faveret.

16. η τι λαλ. = η λαλ.: H *quid*, sed duo

8. πως αν = πως δ'αν, H, Hmm, VIIm, 58, Aet: αν tamen per se omittit noster cum H, ut alibi in hac constructione, sed habent omnes testes Graeci.

9. ευρης = ευρεθη, H, Hmm, I, III, VII, 58, Compl, CM, Arm.

10. ευρεθη = sub obelo; nullus testis LXX, nec H omittunt; ideo potius retrahendus obelus ad sequens το κονδυ, quod omittit H.

12. ηρευνησε = ηρευνα, Hmm, I, III, VII, 58, Ald, CM: H utrumque fert per se, licet melius eum referat lectio Syri, quam do LXX ex vetustiorum testium LXX auctoritate, praesertim quod III, VII (et X apud Hm), ηραυνα proferant, quod formis peculiaribus accedit, quae in LXX quoque obtinebant primitus, ut patet ex vetustissimis codicibus passim, obliteravit vero saepissime postea studium purae Graecitatis.

και ευρε = ※ *et complevit* ↙ και ευρε, seu potius resolvens, ut XLIII, 28, 31, alibi, reddidit συντελεσας και ευρε, quae sine aste-

ܒܡܛܪܣܘܦܗ ܕܗܘ ܕܙܥܘܪ ܛܠܝܐ.
[ܘܬܓܡܬܐ] ܕܫܒܪܐ ܕܝܠܗ. ܗܘܐ
ܕܝ ܐܝܟ ܡܠܬܗ ܕܝܘܣܦ ܐܝܟ
- ܕܐܡܪ ܗܘ ܨܦܪܐ ܢܗܪ. ܘܗܘ ܫܠܚܝܢ
ܐܢܫܐ ܐܬܦܛܪܘ. ܗܢܘܢ
- ܘܚܡܪ̈ܝܗܘܢ ܕܝܠܗܘܢ ܗܝ ܟܕ ܗܢܘܢ
ܕܝ ܢܦܩܘ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ: ܠܐ
ܐܪܚܩܘ ܠܪܘܚܩܐ [KONΔΥ]. ܘܝܘܣܦ
ܐܡܪ ܠܗܘ ܕܥܠ ܒܝܬܐ ܕܝܠܗ.
ܩܘܡ ܪܕܘܦ ܒܬܪ ܗܠܝܢ ܐܢܫܐ.
ܘܐܕܪܟ ܐܢܘܢ. ܘܬܐܡܪ ܠܗܘܢ.
ܡܢܐ ܦܪܥܬܘܢ ܒܝܫܬܐ ܚܠܦ
ܛܒܬܐ. ÷ ܠܡܢܐ ܓܢܒܬܘܢ ܦܝܠܝ [ΣΚΥΦΟΣ]

ʿ ܐ. ܩܘܢܕܘ ÷
ܣ. [ܦܝܠܝ].

÷ ܕܟܣܦ ܗܘ ܕܓܢܒܬܘܢ. ܠܘ ܗܢܘ
f. 37. v. ܐܬܘܗܝ ܗܘ ܕܫܬܐ ܒܗ ܡܪܝ
ܕܝܠܝ: ܗܘ ܕܝ ܡܢܚܫ ܡܢܚܫ
ܒܗ. ܒܝܫܬܐ ܡܒܐܫܝܢ ܗܘܝܬܘܢ
6 ܕܥܒܕܬܘܢ ܟܕ ܗܝ ܕܝ ܐܕܪܟ ܐܢܘܢ.
ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܐܝܟ ܡ̈ܠܐ ܗܠܝܢ ÷
7 ܗܢܘܢ ܕܝ ܐܡܪܘ ܠܗ. ܠܡܢܐ
ܡܡܠܠ ܡܪܢ ܐܝܟ ܡ̈ܠܐ ܗܠܝܢ.
ܠܐ ܬܗܘܐ ܠܥܒ̈ܕܝܟ ܕܢܥܒܕ ܟܡܠܬܐ
8 ܐܝܟ ܡܠܬܐ ܗܕܐ ÷ ܐܠ ܗܐ
ܠܟܣܦܐ ܗܘ ܕܐܫܟܚܢ ܒܦܘܡ
ܒܡܛܪܣܘܦܐ ܕܝܠܢ ܐܦܢܝܢܗ
ܠܘܬܟ ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ. ܐܝܟܢ

licet, et ipsi Interpretes non satis sibi constant, collatis Exod. XXV, 31 Hexapla Montfaucon, Exod. XXV, 33 et Jer. XXXV, 5 Syro-Hex. Ceterum vox ܦܝܠܝ Symmachi transcribit φιαλην, ut ܦܝܐܠܝ Apoc. XVI, 2, 3, 8, 10, 12 etc., et voces Graecae appositae LXX et Aquilae quandam Interpretis Syri dubitationem ex ejus usu produnt, ut Syrae voces exacte reddant Graecas.

4. εξελθοντων δε αυτων = αυτων δε εξελθοντων, Hmm affines: H *ii exierunt.*

μακραν = erronee in codice superscribitur κονδυ; cf. ad v. 2.

τι οτι = τι, omisso οτι, ex oscitantia nescio cujus, omoeoteleuto favente, sive Graecorum, sive Interpretis, vel etiam Syri amanuensis, qui ܡܛܠ ante ܡܢܐ omiserit; τι οτι enim sic reddit Exod. I, 18, III, 3. H *cur?*

5. ινατι εκλεψατε μου το κονδυ το αργυρουν = sub obelo: omittit H, sed Vulg. in omnibus testibus apud Vercellone, liberius quidem in forma, refert hic LXX. De ceteris superscriptis et ascriptis marg. cf. ad v. 2.

συντετελεκατε = συντετελεσται, Hmm: H cum ER.

primo occurrenti ascribatur, cujus vim definiat: 2.º lectiones marginis Aquilae et Symmachi ad vocem κονδυ v. 5, ubi aeque vox superscripta in textu ΣΚΥΦΟΣ lectioni Aquilae ܩܘܢܕܘ pertinet, quia LXX *hanc* vocem non habent, et diserte contra Aquilae tribui videbimus infra. Nam lectioni, quae sub obelo est et Hebraeo deest, non possunt, nisi ex errore, lectiones apponi Aquilae et Symmachi, qui, prior praesertim, archetypo adhaerent. Cf. et infra ad v. 5. Etiam Montf. lectiones Interpretum hic apponit. Sunt vero in nostro aeque ac in Montf., qui ex pluribus testibus Graecis et Hieronymo sumsit: Α. σκυφον. Σ. φιαλην. Quod vero infra σκυφος scribatur, quod Aquilae lectioni dandum jam vidimus, error est, ut patet ex contextu et ceteris testibus, nisi volueris Aquilam sic reddidisse vocem גביע repetitam in H sine nota accusativi, et ceteros testes vel prioris vocis versionem dedisse, vel ex contextu LXX et ex Symmacho illam Aquilae solitarie positam commutasse. H omnes reddunt cum aliqua quidem diversitate, sed quae ex H definire vix, vel omnino non

ܥܝ̈ܢܐ ܕܝܠܗ܂ ܚܙܐ ܠܒܢܝܡܝܢ ܐܚܘ
ܕܝܠܗ ܠܗܘ̇ ܒܪ ܐܡܗ ܘܐܡܪ܂
ܗܢܐ ܗܘ ܐܚܐ ܕܝܠܟܘܢ ܗ̇ܘ
ܕܙܥܘܪ ܛܠܐ: ܗ̇ܘ ܕܐܡܪܬܘܢ ܠܡܐܬܝܘ܂
ܘܐܡܪ܂ ܐܠܗܐ ܢܪܚܡ ܥܠܝܟ
30 + ܒܪܝ ↙ ܐܣܬܪܗܒ ܕܝܢ ܝܘܣܦ܂
ܡܬܬܗܦܟܝܢ ܗܘܘ ܓܝܪ ܓܘ̈ܝܐ[2] ܕܝܠܗ
ܥܠ ܐܚܐ ܕܝܠܗ܂ ܘܒܥܐ ܗܘܐ
ܠܡܒܟܐ܂ ܘܥܠ ܕܝܢ ܠܬܘܢܐ ܒܝܬ
31 ܬܡܢ܂ ܘܡܫ ܐܫܝ ܦܪ̈ܨܘܦܗ
+ ܘܢܦܩ ܐܬܚܣܢ ↙ ܘܐܡܪ ܣܝܡܘ +
32 ܠܚܡܐ܂ ܘܣܡܘ ܠܗ ܒܠܚܘܕܘܗܝ܂
ܘܠܗܘܢ ܡܢܗܘܢ ܘܠܗܘܢ܂ ܘܠܡܨܪ̈ܝܐ
ܕܣܡܝܟܝܢ ܥܡܗ ܡܢܗܘܢ
ܘܠܗܘܢ܂ ܠܐ ܓܝܪ ܡܫܟܚܝܢ ܗܘܘ
ܡܨܪ̈ܝܐ ܠܡܐܟܠ ܥܡ ܥܒܪ̈ܝܐ
ܠܚܡܐ܂ ܛܢܦܘܬܐ ܓܝܪ ܐܝܬܝܗ̇

[2] ܐ. ܣ. ܪ̈ܚܡܐ
ܕܪ̈ܚܡܐ ܕܝܠܗ ܀

33 ܠܡܨܪ̈ܝܐ܂ ܝܬܒܘ ܕܝܢ ܩܕܡܘܗܝ
ܒܘܟܪܐ ܐܝܟ ܩܫܝܫܘܬܐ ܕܝܠܗ܂
ܘܗ̇ܘ ܕܙܥܘܪ ܛܠܐ ܐܝܟ ܛܠܝܘܬܐ
ܕܝܠܗ܂ ܬܡܗܝܢ ܗܘܘ ܕܝܢ ܓܒܪ̈ܐ
ܐܢܫ ܥܠ ܚܕ ܠܘܬ ܐܚܐ
34 ܕܝܠܗ ↙ ܢܣܒܘ ܕܝܢ ܡ̈ܢܘܬܐ ܡܢܗ
ܠܘܬܗܘܢ܂ ܪܒܬ ܕܝܢ ܡܢܬܗ
f. 37. r. ܕܒܢܝܡܝܢ ܡܢ ܡ̈ܢܘܬܐ ܕܟܠܗܘܢ:
ܚܡܫܐ ܙܒ̈ܢܝܢ܂ ÷ ܠܘܬ ܕܗܢܘܢ ↙܂
ܐܫܬܝܘ ܕܝܢ ܘܪܘܝܘ ܥܡܗ ↙
+ ܘܦܩܕ ܝܘܣܦ ܠܗ̇ܘ ܕܥܠ
XLIV, 1 ܒܝܬܐ ܕܝܠܗ ܟܕ ܐܡܪ܂ ܡܠܝܘ
ܠܡܪ̈ܣܘܦܐ ܕܐܢܫ̈ܐ ܡܐܟ̈ܠܬܐ
ܟܡܐ ܕܐܦ ܡܫܟܚܝܢ ܠܡܫܩܠ܂
ܘܐܪܡܘ ܠܟܣܦܐ ܕܟܠ ܚܕ ܥܠ
2 ܦܘܡܐ ܕܡܪ̈ܣܘܦܘܗܝ܂ [3]ܘܟܣܐ
ܕܝܠܝ ܕܣܐܡܐ ܐܪܡܘ

[3] - - - - -

linea ducta totum locum reprobavit, sed qui postea accentus apposuit et posterior alia ex aliquo ductu adjecto lectionem approbarunt. H omittit, sed habet HS, Sam, Abus. De duplici obeli nota cf. ad XXXVII, 8.

αυτῳ = sub obelo; omittunt H, Hmm, III, VII, 55, d.

29. υιοσ μου = —, H, Hmm, d, Compl, Ambros., Aet, Arm.

τον ομομητριον = post ܐܡܗ videtur fuisse punctum postea erasum.

αγαγειν = —, H et AH ex nostro versus; omissum in nostro fortasse fuit, quia sub obelo esse debebat, cum nullus Hm omittat, ideoque Origeni prostitisse debuit.

30. τα εγκατα = marg. Α. Σ. σπλαγχνα *ejus*, Graeca Montf. ex Coisliniano, plures Hmm in textu, VIIm anonyme, d: H omnes reddunt aeque.

31. εξελθων = praemittit *et*, forte ex P, quae habet cum H in alio contextu, vel potius noster ex ratione, qua Graecum reddidit, addidit ex perspicuitate.

33. εκαθισαν = εκαθισεν, Hmm, I, Aet, Arm; quamquam ex defectiva saepe in vetustis codicibus scriptione non possit tuto res definiri: H in plurali, potuit tamen antiquitus in eo defectiva scriptio obtinuisse.

34. προς τας εκεινων = sub obelo: omittunt H, Hmm nostro affines.

XLIV, 1. του μαρσιππου = + αυτου, H, Hmm, inter quos affines, III, 55, Arm.

2. το κονδυ = index huic voci apponitur, cui nil respondet in margine, sed huc omnino retrahenda 1.º vox Graeca ΚΟΝΔΥ absurde, ut patet per se, superscripta voci [illegible] v. 4, quae quidem et v. 5 'ni, sed aequius ut voci

ܐܠܗܐ ܕܝܠܟܘܢ ܘܐܠܗ-
ܕܐܒܗ̈ܬܐ ܕܝܠܟܘܢ ܝܗܒ ܠܟܘܢ
ܣܝ̈ܡܬܐ ܒܡܪ̈ܣܘܦܐ ܕܝܠܟܘܢ.
ܟܣܦܐ ܕܝܢ ܕܝܠܟܘܢ. ܩܒܠܬ ܡܫܡܠܝܐ
+ ܘܐܦܩ ܠܘܬܗܘܢ ܠܫܡܥܘܢ.
※ ܘܐܥܠ ܗܘ ܓܒܪܐ ܠܓܒܪ̈ܐ:
※ ܠܒܝܬܐ ܕܝܢ ܕܝܘܣܦ ↙. ܘܐܝܬܝ
ܡ̈ܝܐ ܠܡܫܝܓܘ ܪ̈ܓܠܝܗܘܢ ܕܝܠܗܘܢ.
ܘܝܗܒ ܟܘ̈ܣܬܐ ܠܚܡܪ̈ܐ
ܕܝܠܗܘܢ ܀ ܛܝܒܘ ܕܝܢ ܠܡܘܗ̈ܒܬܐ
ܥܕܡܐ ܕܐܬܐ ܝܘܣܦ
ܠܛܗܪ̈ܐ. ܫܡܥܘ ܓܝܪ ܕܬܡܢ ܥܬܝܕ
+ ¹ܠܡܐܪܣܛܢ ܀ ܥܠ ܕܝܢ ܝܘܣܦ

¹ ܀ ܐܪܣܛܢ ܡܢ
ܡܪܘܬܐ ܀

ܠܒܝܬܐ. ܘܩܪܒܘ ܠܗ ܠܡܘܗ̈ܒܬܐ.
ܗ̇ܠܝܢ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܒܐܝܕܝܗܘܢ
ܠܓܘ̈ܐ ܠܒܝܬܐ. ܘܣܓܕܘ ܠܗ
ܥܠ ܐܪܥܐ ÷ ܥܠ ܦܪܨܘܦܐ ↙. ܀
27 + ܫܐܠ ܐܢܘܢ ܕܝܢ ܐܝܟܢܐ ܐܝܬ
ܠܟܘܢ. ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܠ ܫܠܡ
ܐܒܐ ܕܝܠܟܘܢ ܗܘ ܣܒܐ.
ܗܘ ܕܐܡܪܬܘܢ ܕܥܕܟܠ ܚܝ ܀
28 + ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܐܡܪܘ ܫܠܡ ܥܒܕܐ
ܕܝܠܟ ܐܒܐ ܕܝܠܢ. ܥܕܟܠ ܚܝ ܀
÷ ܘܐܡܪ ↙. ÷ ܡܒܪܟܐ ܗܘ ܓܒܪܐ
÷ ܗܘ ܠܐܠܗܐ ↙. ܘܐܬܓܚܢܘ
29 + ܘܣܓܕܘ ÷ ܠܗ ↙. ܟܕ ܐܪܝܡ ܕܝܢ ܒܥܝܢ̈ܐ f. 36. v.

ܐ. ܣ. ܕܢܐܟܠܘܢ
ܠܚܡܐ ܀

recidit: bene H reddunt et LXX, idiotismo resoluto.

26. εν ταις χερσιν αυτων = — αυτων cum Hmm: H habet.

επι προσωπον επι την γην = επι την γην ÷ επι προσωπον ↙, sine obelo, et addito in fine αυτων Hm 82: H omittit επι προσωπον et αυτων, sed cum ER faciunt ulli codices Kennicott et De Rossi, Targum codicis De Rossi 562, Vulg.

27. ετι ζη = ετι ζην, Hmm, VIIm, d, Ald; οτι ετι ζη Hm 20, quod aeque noster refert, sed illud habuisse censendus ex affinibus codicibus, idemque dicendum de CM, Aet, Arm: H cum ER, et Syro vix faveret HS, omittendo interrogationis particulam.

28. και ειπεν. ευλογημενος ο ανθρωπος εκεινος τω θεω = ÷ και ειπεν ↙ · ÷ ευλογημενος ο ανθρωπος εκεινος τω θεω ↙, sed pro ευλογημενος, quod per se noster refert, puto eum legisse ευλογητος, cum sic habeant Hmm, inter quos codices nostro affines, vetustissimi I, III, VII, 55, d, Ald, Compl. Nullus codex omittit, nisi quod in VII manus posterior

και ο θεος = -ܘܐܠܗ, ex membrana avulsa deest ܐ; lege ܘܐܠܗܐ.

και το αργυριον = το δε αργυριον, Hmm, I, III, VII, 55, Compl, Augustin., et *supponunt* Ambrosius, CM, Aet, Arm: *H nullam* particulam habet.

τον συμεων = + ※ και εισηγαγεν ο ανηρ τους ανδρας εις τον οικον *autem* ιωσηφ, quae, excepto *autem* omnino absono, exhibent H, Hm 29, AH, Arm, in qua Usgan pro τους ανδρας habet *eos* cum Arm. 1 et Arm. ed. apud Hm; itemque Hm 72, excepto ανθρωπους pro ανδρας, et fere Hm 15 et VIIm.

25. αρισταν = marg. nota philologica: ܐܪܣܛܢ (αρισταν) a ܡܪܘܬܐ *prandium*; qua indicat remotiorem verbi a radice significationem desumendam ab ea nominis ܡܪܘܬܐ *prandium;* sic noster interdum eadem ac Lexicographorum Syrorum ratione voces explicat.

Ibid. = marg. Α. Σ. *edent panem*, literam H sectati, seu *ut ederent panem*, si μελλει, ut in LXX est, supplendum, quod eodem

ܢܚܬܘ ܠܡܨܪܝܢ܇ ܘܩܡܘ ܩܕܡ
16 ÷ ܝܘܣܦ ܗ̇ܘ. ܚܙܐ ܐܢܘܢ ܕܝܢ
ܝܘܣܦ ܘܠܒܢܝܡܝܢ ÷ ܐܚܐ ܕܡܢ ܐܡܗ.
ܘܐܡܪ ܠܗ̇ܘ ܕܥܠ ܒܝܬܗ
ܕܝܠܗ. ܐܥܠ ܐܢܘܢ ܠܐܢܫܐ
ܠܒܝܬܐ. ܘܢܟܘܣ ܕܒܚܐ ܘܛܝܒ.
ܥܡܝ ܓܝܪ ܐܟܠܝܢ ܗܠܝܢ ܐܢܫܐ
÷ ܠܚܡܐ ↙ ܠܛܗܪܐ. ܥܒܕ ܕܝܢ
17 ܗܘ ܓܒܪܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ
ܝܘܣܦ. ܘܐܥܠ ܐܢܘܢ ※ ܗܘ
ܓܒܪܐ ↙ ܠܐܢܫܐ ܠܒܝܬܐ ܕܝܘܣܦ ܕܝܢ.
f. 35. v. 18 ܟܕ ܚܙܘ ܕܝܢ ܗܢܘܢ ܐܢܫܐ
ܕܐܬܥܠܘ ܠܒܝܬܗ ܕܝܘܣܦ
ܐܡܪܘ. ܡܛܠ ܟܣܦܐ ܗܘ
ܕܗܦܟ ܒܡܬܥܢܝܬܐ ܕܝܠܢ
ܒܩܕܡܝܬܐ. ܚܢܢ ܡܬܥܠܝܢ ܚܢܢ.
ܠܡܬܚܫܒܘ ܥܠܝܢ ܘܠܡܬܬܠܡܘ ܥܠܝܢ.

ܠܡܣܒ ܠܢ ܠܥܒܕܘܬܐ. ܘܠܚܡܪܐ
19 ÷ ܕܝܠܢ ܕܝܢ. ܟܕ ܩܪܒܘ ܕܝܢ ܠܘܬ ܓܒܪܐ ܗ̇ܘ
ܐܢܫܐ ܗ̇ܘ ܕܥܠ ܒܝܬܗ ܕܝܘܣܦ.
20 ܡܠܠܘ ܥܡܗ ܒܬܪܥܐ ܕܒܝܬܐ ܟܕ
ܐܡܪܝܢ. ܒܥܝܢ ܡܪܝ. ܢܚܬܢ
ܒܫܘܪܝ ܠܡܙܒܢ ܡܐܟܘܠܬܐ.
21 ܗܘܐ ܕܝܢ ܟܕ ܐܬܝܢ ܠܡܒܝܬܐ.
ܘܦܬܚܢ ܠܡܬܥܢܝܬܐ ܕܝܠܢ.
ܘܗܢܐ ܟܣܦܐ ܕܟܠ ܚܕ
ܒܡܬܥܢܝܬܐ ܕܝܠܗ. ܟܣܦܐ
ܕܝܠܢ. ܒܡܬܩܠܬܗ ܗܦܟܢ ܚܢܢ
22 ܗܫܐ ܒܐܝܕܝܢ ܕܝܠܢ. ܘܟܣܦܐ
ܐܚܪܢܐ ܐܝܬܝܢ ܥܡܢ ܠܡܙܒܢ
ܡܐܟܘܠܬܐ. ܠܐ ܝܕܥܝܢ ܚܢܢ
ܡܢܘ ܣܡܗ ܠܟܣܦܐ ܕܝܠܢ.
23 ÷ ܒܡܬܥܢܝܬܐ ܕܝܠܢ ܕܝܢ. ܐܡܪ ܕܝܢ
ܠܗܘܢ. ⁹ܫܠܡܐ ܠܟܘܢ. ܠܐ ܬܕܚܠܘܢ

⁹ ܐ. ܣ. ܫܠܡܐ
ܠܟܘܢ ܀

ex computatione foliorum numero 10, Quinternionem de more constituentium, et se excipientium sine lacuna, et ex titulis in fronte folii v. praecedentis, et folii decimi v. sequentis.

18. οι ανδρες = οι ανθρωποι, Hmm, III (in Hm, Walton et Breitingeri editione, cum Tischendorf omittat), 55: H utrumque fert.

21. και τοδε = primo erat ܗܘ *en*, sive ex amanuensis culpa, sive ex P, sic legente cum H, dein prima manus, ut apparet ex atramento, inserto ܘ effecit ܘܗܢܐ και τοδε.

απεστρεψαμεν = ÷ *nos*, solus.

22. το αργυριον = ÷ ημων, H, Hmm.

23. ιλεως = marg. Α. Σ. ειρηνη υμιν, literam H secuti; LXX sensum dederunt.

φοβεισθε = ܬܕܚܠܘ·, ex membrana abscissa deest ܢ, et literae ܢ ductus inferior reliquus est; lege ܬܕܚܠܘܢ.

dicis Graeci interpunctione, punctis vel scriptione per stichos definita, an suo marte, an a P, quae in sua liberiori versione faveret, nescio.

16. τον αδελφον αυτου = sub obelo: deest H.

τον ομομητριον = —, H, Hmm, Ald, AH, Arm.

αρτους = sub obelo: omittunt H, Arm in textu, habet vero in ullis testibus in notis.

17. ιωσηφ 1.° = lege ܝܘܣܦ, deest ܦ ex avulsa membrana.

εισηγαγε = ÷ ※ ο ανηρ ↙, sine asterisco Hmm, VIIm, AH: habet et H. In codice membrana avulsa deest asteriscus initio lineae et litera ܓ cum parte literae ܒ; restitue ܓܒܪܐ ※.

ιωσηφ = infra lineam vestigia notae Quinternionis ܝܒ *XII*, dubia per se, sed certa

ܒܥܝܘܗܝ. ܐܢ ܗܘ ܕܠܐ ܐܝܬܝܬܝܗܝ
ܠܘܬܟ ܘܐܩܝܡܬܝܗܝ ܩܕܡܝܟ. ܚܛܝܐ
ܠܟ ܐܗܘܐ ܒܟܠܗܘܢ ܝܘ̈ܡܬܐ.
10 ܐܠܘ ܠܐ ܓܝܪ ܐܬܬܘܚܪܢ. ܗܐ
ܡܢ ܟܒܪ ܕܝܢ ܗܦܟܢ ܗܘܝܢ ܕܬܪܬܝܢ ܙ̈ܒܢܝܢ
÷ 11 ܐܡܪ ܕܝܢ ܠܗܘܢ ܐܝܣܪܝܠ ܐܒܘ
ܕܝܠܗܘܢ. ܐܢ ܗܟܢܐ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܕܐ
ܥܒܕܘ. ܣܒܘ ܡܢ ܦܐܖ̈ܝܗ̇ ܕܐܪܥܐ
ܒܡ̈ܐܢܐ ܕܝܠܟܘܢ ܘܐܚܬܘ ܠܓܒܪ
ܐܢܫ ܩܘܖ̈ܒܢܐ. ܡܢ ܪ̈ܗܛܝܢܐ ܘܡܢ
ܕܒܫܐ. ⁶ܒܣ̈ܡܐ ܘܣܛܟܛܐ.
12 ܘܒ̈ܛܡܐ ܘܓܘ̈ܙܐ. ܘܟܣܦܐ ܥܦܝܦܐ
ܣܒܘ ܒܐܝ̈ܕܝܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܘܟܣܦܐ

ܗ̇ܘ ܕܗܦܟ ܒܥܘܪ̈ܣܘܦܐ ܕܝܠܟܘܢ
ܐܗܦܟܘ ܥܡܟܘܢ. ܕܠܡܐ f. 35. r.
13 ܛܥܝܘܬܐ ܐܝܬܝܗ̇. ܘܠܐܚܐ
ܕܝܠܟܘܢ ܣܒܘ ܘܩܘܡܘ ܚܘܬܘ
14 ܠܘܬܗ ܕܓܒܪܐ. ܐܠܗܐ ܕܝܢ
ܕܝܠܝ ܢܬܠ ܠܟܘܢ ܛܝܒܘܬܐ
ܩܕܡܘܗܝ ܕܓܒܪܐ. ܘܢܫܪܐ
⁷ܠܟܘܢ ܠܐܚܐ ܕܝܠܟܘܢ ܗܘ ܚܕ
ܘܠܒܢܝܡܝܢ. ܐܢܐ ܡ̇ܢ ܓܝܪ. ܐܝܟ
15 ⁸ܕܡܬܬܟܠ ܐܢܐ ܡܬܬܟܠ ܐܢܐ. ܟܕ
ܢܣܒܘ ܕܝܢ ܗܢܘܢ ܓܒܪ̈ܐ ܠܩܘܖ̈ܒܢܐ
ܗܠܝܢ: ܘܟܣܦܐ ܥܦܝܦܐ ܢܣܒܘ
ܒܐܝ̈ܕܝܗܘܢ ܘܠܒܢܝܡܝܢ. ܘܩܡܘ

⁶ ܐ. ܣ. ܐܣܛܘܪܟܐ ❖
⁷ ܣ. ܘܢܫܪܐ
ܥܡܟܘܢ ❖

⁸ ܡܬܟܠ ܐܢܐ.
ܗܢܘ ܕܝܢ
ܡܢ ܒ̈ܢܝܐ ❖

10. αν = omittit, ut alibi saepe, cf. Skat Rördam, *Jud. et Ruth*, *Reg. Gram.* § 30, 7: inserit vero ܕܝܢ *autem* ex P, ut puto, ceteris testibus deficientibus, et in H *ansam* aliquam habet.

11. θυμιαμα = marg. Α. Σ. στυρακα, quod ut unius Aquilae ex latino Hieronymi dat Montf., et recepit in textum Hm 71: de H significatione non satis liquet, quamquam de *aromate* sit cogitandum.

και τερεβινθον = in plurali, quod, ut de aliis hujus versus nominibus, videtur vel usurpari in singulari aeque ac in plurali pro singulari Graeco, vel solum in plurali, cum de fructibus agitur, cum sic usurpet P non solum hic, ubi H plurali utitur, sed etiam supra XXXVII, 25 pro alia voce H singularis numeri. A P fortasse pependit noster.

14. αποστειλαι = + *vobis* cum H, Aet, Arm, quae et *vobiscum* fert, quod dant CM P et Symmachus. Quoad formam verbi quae ex accentu est modi infinit. in ER, dum contra noster supponit modum optativum αποστειλαι, quod reapse exhibent VII manu longe posteriori, Ald, Compl, Alex. Grabe in edit. Breitingeri, et Editiones a Romana derivatae plures, nec dubito in pluribus mss. idem esse, id nihili est, cum accentus fere non obtinuisse in codicibus, unde versio nostra facta est, ostendant voces Graecae margini codicum Syro-Hexaplarium ascriptae, quae illis de more carent. Quae quidem et ad vetustas versiones transfer. Ibidem ad *vobis* marg. Σ. *et dimittat vobiscum*, cum H, sed liberius pro forma pronominis, licet bene, pressius vero Syrus noster.

καθαπερ ητεκνωμαι = marg. scholion: *orbatus sum*, *scilicet filiis*, additum, ut definiatur significatio vocis Syriacae, quae vi sua prima generaliorem habet sensum.

15. και το αργυριον διπλουν, = haec sequentibus jungit noster, ut aliae editiones et H Masorethicus, nisi tamen punctum aliquod nostri me fugit in male habita membrana. Utrum vero id fecerit noster ex co-

ܬܚܙܘܢ ܠܦܪܨܘܦܐ ܕܝܠܝ. ܐܠܐ ܐܢ
ܐܚܐ ܕܝܠܟܘܢ ÷ ܗܘ ܙܥܘܪܐ ↙
4 ܥܡܟܘܢ ܢܗܘܐ ⁘ ܐܢ ܡܢ ܗܟܝܠ
ܡܫܕܪ ܐܢܬ ܠܐܚܐ ܕܝܠܢ ܥܡܢ.
5 ܢܚܘܬ ܘܢܙܒܢ ܠܟ ܡܐܟܘܠܬܐ. ܐܢ
ܕܝܢ ܠܐ ܡܫܕܪ ܐܢܬ ÷ ܠܐܚܐ ܕܝܠܢ
÷ ܥܡܢ ↙ ܠܐ ܢܚܘܬ. ܗܘ ܓܝܪ ܓܒܪܐ
ܐܡܪ ܠܢ. ܟܕ ܐܡܪ ܕܠܐ ܬܚܙܘܢ
ܠܦܪܨܘܦܐ ܕܝܠܝ. ܐܠܐ ܐܢ ܐܚܐ
ܕܝܠܟܘܢ ÷ ܗܘ ܙܥܘܪܐ ↙ ܥܡܟܘܢ
+ ܢܗܘܐ ⁘ ܐܡܪ ܕܝܢ ܐܝܣܪܐܝܠ. 6
ܠܡܢܐ ܐܒܐܫܬܘܢ ܠܝ. ܕܐܘܕܥܬܘܢ.
ܠܓܒܪܐ [3]ܐܢ ܐܝܬ ܠܟܘܢ ܐܚܐ ⁘

7 ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܐܡܪܘ. ܡܫܐܠܘ ܫܐܠ
ܠܢ ܗܘ ܓܒܪܐ. ܐܦ ܠܫܪܒܬܐ
ܕܝܠܢ ܟܕ ܐܡܪ. ܐܢ ܥܕܟܝܠ ܐܒܐ
f. 34. v. ܕܝܠܟܘܢ ܚܝ. ܘܐܢ ܐܝܬ ܠܟܘܢ
ܐܚܐ. ܘܐܘܕܥܢܝܗܝ ܐܝܟ ܫܘܐܠܐ
ܗܢܐ. ܠܡܐ ܝܕܥܝܢ ܗܘܝܢ ܕܐܡܪ
8 ܠܢ: ܕܐܝܬܘ ܠܐܚܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܐܡܪ
ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ ܠܘܬ ܐܝܣܪܐܝܠ
ܐܒܐ ܕܝܠܗ. ܫܕܪܝܗܝ ܠܛܠܝܐ
ܥܡܝ ܘܢܩܘܡ ܢܐܙܠ. ܐܝܟܢܐ
ܕܢܚܐ ܘܠܐ ܢܡܘܬ. ܘܚܢܢ ܐܦ
9 ܐܢܬ ܘ[4]ܐܣܩܘܬܐ ܕܝܠܢ. ܐܢܐ ܕܝܢ
[5]ܡܩܒܠ ܐܢܐ ܠܗ ܡܢ ܐܝܕܐ ܕܝܠܝ

[3] ⁘ ? ⁘

[4] ܐ. ܣ. ܛܠܝܐ ⁘

[4] ΑΠΟΣΚΕΥΗ

[5] - ܣ. ܥܪܒ
ܐܢܐ ⁘

XXXIV, 29, XLVI, 5, sed recte iidem XLV, 19. Noster ex P interpretatur LXX.

9. εκδεχομαι = marg. (ʿE.). Σ. εγγυωμαι, quod in textum receperunt Hmm, AH et CM, nisi liberius istae versiones LXX dederint: H non male LXX, optime ceteri. Coislinianus in Montf. lectionem εγγυωμαι dat Aquilae; ut eadem reddam Syram suadet usus nostri, ut sic vertat Graecam vocem, cf. Prov. VI, 1; XIX, 28 et Eccli. VIII, 13 bis, etc.; et usus omnium Interpretum cum ipsis LXX, ut per εγγυωμαι reddant H vocem, cf. Montf. *Lexx.* Demum de hujus lectionis conditione in codice, male hic habito, haec notanda: vix reliqui ultimi ductus notae ܣ 'E, nec dubio liber sum, ut recte ductus collegerim, et sit potius ܐ A, nota lectionis Aquilae, cui eandem lectionem tribuit codex Coislinianus: literarum ܐܢ in ܐܢܐ solum vestigia, certa

χειρος = in plurali. nt
in Arm, mutat
sine punctis

XLIII, 3. ο κυριος της γης = —, H, Hmm, I, III, VII, Compl, AH, CM, Arm.

ο νεωτερος = sub obelo: deest H.

5. τον αδελφον ημων μεθ' ημων = sub obelo: omittit H; omittit et Chrysostomus, sed in Commentariis hujusmodi omissiones nil testantur, ceteris testibus deficientibus.

ο νεωτερος = sub obelo: deest H, Arm 1. in Hm. ܡܠܐ male descripsi, puto, pro ܢܡܠܐ?.

6. οτι = sic marg. char. estranghelo textus; in textu vero ει cum Hmm, I, III, VII, 55, Ald: sic et H, sed cum ER est PJ, PP et PL, quod ex corruptione est, cum PA et Pa sint cum H.

7. υμων ζη = in fronte ⁘ ܟܬܒܐ ܕܒܪܝܬܐ ⁘ *Liber Genesis:* ut fol. 8 v.; ultimum hoc est folium Quinternionis XI; cf. ad XL, 17.

8. η αποσκευη = marg. A. Σ. τα νηπια, VIIm anonyme, et Aquilae dat νηπια Montf.: bene H reddunt Aquila et Symmachus, LXX pro forma in singulari habent plures codd. Kennicott et De Rossi et plures editiones H, sed sensum male dederunt, sic tamen etiam

ܕܝܠܟ܂ ܘܬܬܠ ܟܣܐ ܠܦܪܥܘܢ
ܒܐܝܕܐ ܕܝܠܗ܂ ܐܝܟ ܢܡܘܣܐ
ܩܕܡܝܬܐ ܕܝܠܟ܂ ܐܝܟ ܕܗܘܝܬ
14 ܗܘܝܬ ܢܫܩܝ ܚܡܪܐ܂ ܐܠܐ
ܬܬܕܟܪܢܝ ܐܝܟ ܒܐܝܕܝܟ܂ ܐܡܬܝ
ܕܫܦܝܪ ܢܗܘܐ ܠܟ܂ ܘܬܥܒܕ ܥܡܝ
ܪ̈ܚܡܐ܂ ܘܬܥܗܕ ܡܛܠܬܝ ܩܕܡ
ܦܪܥܘܢ܂ ܘܬܦܩܢܝ ܡܢ ܚܒܫܐ
15 ܗܢܐ܂ ܡܛܠ ܕܓܢܒܘ ܐܬܓܢܒܬ
ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܥܒܪ̈ܝܐ܂ ܘܗܪܟܐ ܠܐ
ܥܒܕܬ ܘܠܐ ܡܕܡ܂ ܐܠܐ
ܐܪܡܘܢܝ ܒܓܘܒܐ ܗܢܐ܂ ܡܢ . ܡܢ
16 + ܘܚܙܐ ܗܘ ܪܝܫ ܢܚܬܘܡܐ
ܕܐܬܦܫܩܬ ܦܪܫ܂ ܘܐܡܪ ܠܝܘܣܦ܂
ܐܦ ܐܢܐ ܚܙܝܬ ܒܚܠܡܐ܂

ܘܡܣܒܪ ܗܘܝܬ܂ ܕܬܠܬܐ[1] ܣܠ̈ܐ
ܕܣܡ̈ܝܕܐ[2] ܛܥܝܢܝܢ ܗܘܘ ܥܠ
17 ܪܫܝ ܕܝܠܝ܂ ܒܡܢܩܝܐ ܕܝܢ ܗܘ
ܕܠܥܠ܂ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܡܬܐܟܠܢ
ܦܪܥܘܢ ܐܦܝܐ܂ ܥܒܕܐ ܕܢܚܬܘܡܘܬܐ܂
ܘܦܪܚܬܐ ܐ̈ܟܠܢ ܗܘ̈ܝ ܠܗܘܢ ܡܢ
ܡܢܩܝܐ ܗܘ ܕܠܥܠ ܡܢ ܪܫܐ ܕܝܠܝ ܀

— — — — — — — — — —

XLIII, 1 ܕܝܢ ܐܬܚܝܠ ܥܠ ܐܪܥܐ ܀ ܗܘܐ — *f. 34. r.*
2 ܕܝܢ ܕܓܡܪܘ ܠܡܐܟܠܗ ܠܥܒܘܪܐ ܠܫܒܪܗܘ
ܗܘ̈ܝ ܕܐܝܬܝܘ ܡܢ ܡܨܪܝܢ܂ ܘܐܡܪ
ܠܗܘܢ ܐܒܐ ܕܝܠܗܘܢ܂ ܗܦܘܟܘ ܐܙܠܘ
3 ܙܒܢܘ ܠܢ ܡܐܟܘܠܬܐ ܙܥܘܪܬܐ܂ ܐܡܪ
ܕܝܢ ܠܗ ܝܗܘܕܐ ܟܕ ܐܡܪ܂ ܡܣܗܕܘ
ܣܗܕ ܠܢ ܗܘ ܓܒܪܐ ܟܕ ܐܡܪ܂ ܠܐ

[1] ܐ̇. ܠ̇. ܣܠܐ ܡܩܦܣܬܐ ܕܓܪܝܣܬܐ ✣

[1] ΓΥΡΕΩΣ ✣

[2] ΧΟΝΔΡΙΤΩΝ

tasse prima manu; neque enim manum *licet* definire in pessime habita membrana.

και αποκαταστησει = in fine hujus paginae nota Quinternionis ✣ ܝܐ ✣ *XI;* puncta ornamenti inferiora desunt avulsa membrana.

σου την προτεραν = την προτεραν σου cum Hmm affinibus: H omittit σου.

16. ειδον ενυπνιον = ειδον *in somnio*, ut vertunt Aet et Arm: H solum *in somnio meo*, quae fortasse lectioni Hexaplari originem dederunt, nisi mavis a P invectum.

τρια = marg. Α. τρεις κοφινους γυρεως: H bene omnes.

17. εν (δε) κανω = ܒܡܢܩܝܐ, primo puncta ribui erant super ܩ, sed alterum dein abrasum fuit, primo relicto forte ut diacritico, et recte cum nullus Graecus nec H in plurali legant.

των γενων = —, H, Hmm, I, Bodl, CM, Arm.

φαραω = praemittit ο βασιλευς, Hmm, I, III, 58, Bodl, Ald, AH, CM, Arm; H cum ER; ideo additio in Hexaplis erat fortasse sub obelo, postea omisso; nam LXX danda ista additio, cum eorum omnes fere testes, eosque inter antiquissimos occupet.

του ουρανου = —, H, Hmm, I, Bodl, Ald, AH, CM, Aet, Arm.

αυτα = ܠܗܘܢ; expectaveris ܠܗܝܢ, ex praecedenti ܟܠܗܝܢ ܗܠܝܢ, sed vel ex P Hebraeo concordante invectum fuit, vel ex contextu liberius datum.

της κεφαλης μου = Dehinc est lacuna ad XLIII, 1 ο δε λιμος, servato tamen ex transpositione δε; desunt folia 8, cum f. 33 sit primum Quinternionis XI, f. 34 vero sit ultimum ex titulo in fronte folii v. et ex vestigiis notae Quinternionis XII in fol. 35 r., quod sine lacuna prosequitur textum folii praecedentis.

ܪܒ ܫ̈ܩܘܝܐ ܠܚܠܡܐ ܕܝܠܗ
ܠܝܘܣܦ ܘܐܡܪ. ܒܚܠܡܐ ܕܝܠܝ.
10 ܐܝܟ ܗܘܐ ܓܦܬܐ ܩܕܡܝ. ܒܗ
ܕܝܢ ܒܓܦܬܐ. ܬܠܬ ⁷ܡܫ̈ܒܚܬܐ.
ܘܗ̇ܝ ܕܦܪܥܐ ܗܘܬ. ܡܢ ⁸ܡܣܩܐ
ܦܪܚܐ. ܒܫܠܡܝܢ ܗܘܘ ܣ̈ܓܘܠܐ
11 ܕܥܢ̈ܒܐ. ܘܟܣܗ ܕܦܪܥܘܢ ܒܐܝܕܝ
ܕܝܠܝ. ܘܢܣܒܬ ܠܥܢ̈ܒܐ ܘܥܨܪܬ

7 ܐ. ܗ. ܩ̈ܒܥܬܐ ⁘

ܐ̈ܢܝܢ ܒܟܣܐ ※ ܕܦܪܥܘܢ↙. ܘܝܗܒܬ
ܟܣܐ ܒܐ̈ܝܕܘܗܝ ܕܦܪܥܘܢ ܀
12 ÷ ܘܐܡܪ ܠܗ ܝܘܣܦ. ܗܢܐ ܦܘܫܩܗ
ܕܝܠܗ. ܗܠܝܢ ܬܠܬ ܡܫ̈ܒܚܬܐ.
ܬܠܬܐ ܝ̈ܘܡܬܐ ܐܢܝܢ.
13 ܠܘܬ ܬܠܬܐ ܝ̈ܘܡܬܐ. ܘܢܥܗܕ
ܦܪܥܘܢ ܠܪܝܫܢܘܬܐ ܕܝܠܟ. ܘܢܩܝܡ
f. 33. v. ܠܡܟܢܟ ܥܠ ܪܝܫ ܡܫܩܝܢܘܬܐ

8 ܐ. ܗ. ܡܦܩܬܐ

- - -

spatio ܐ non ܘ, postea probabiles valde ex vestigiis literas ܠ et ܐ, inter quas ex contextu supplenda esset litera ܝ, cujus vestigia exilia, praesertim in parvo et currentiori charactere marginis, me fugerint ex conditione membranae. Lectio .... ܡܫܬܩܠܐ *extollebat* relata ad ανενηνοχυια, quam aliquis posset suspicari, et satis redderet H, omnino improbabilis mihi visa est in codice. Demum post lineam primam lectionis marginalis sub ܗ. ܗ incipiunt vestigia alterius vocis, quae mihi, ex contextu etiam arguenti, cum aliqua probabilitate visa sunt referre ܗܘܬ, ideoque addidi includens *erat*, et tum vertendum esset conjuncte: *ferebat*, vel si malueris ܡܦܩܐ *producebat*.

πεπειροι = ÷ *facti sunt*, ex perspicuitate fortasse adjectum a nostro, cum nullus Hm addat, sed favet H, qui habet *maturaverunt racemi ejus uvas*.

11. εις το ποτηριον = ÷ ※ φαραω ↙, cum Arm, qui metobelum ex suo more omittit, et sine asterisco Hmm, Ald, AH, Aet: item H addit.

εις την χειρα = εις τας χειρας, Hmm, I, III, 58, Ald, CM, Arm; sine τας alii Hmm; item in plurali Ambros.: H cum ER, quae ideo hic aliquam correctionem experta est, cum antiquissimi testes LXX legant in plurali et Hmm fere omnes.

12. αυτῳ = —, Hmm 2, AH: H cum ER.

13. της αρχης. = in ܠܪܝܫܢܘܬܐ litera ܠ arctate scribitur, et suppleta videtur, fortasse ... non liquet, cum testes desint. In codice lectiones Interpretum valde evanidae, sed ex vestigiis tuto deprehenduntur.

10. πυθμενες = marg. Α. Σ. κληματιδες, H omnes reddunt. In cod. literarum ܐܬ et punctorum ⁘ vix vestigia, et cetera satis evanida.

θαλλουσα = ÷ ην, cum Hmm 58, 72 affinibus, fido vero pro cod. 58 Holmesio potius quam Maio, cum facilius fuerit isti omittere ex ratione, qua edebat (cf. ejus Edit. T. I, Praef., p. XI, not.), quam collatori Holmesiano perperam addere. H participio utitur, quod et tempus imperfectum Graecum ex contextu per se fert.

ανενηνοχυια = marg. Α. Σ. *ferens* (*erat*), qua ratione ex nomine seq. dedissent עלתה, ut formae Piel, cujus tamen desunt exempla, vel phrasin commutassent, quod dubitarem tribuere Aquilae verborum tenaci. Non mala esset H versio, licet non literalis, item bene dedissent LXX, ut illi tamen liberiores. Sed in codice index in textu omnino incertus, et ex ullis dubiis vestigiis liceret indicem suspicari superscriptum voci praecedenti ܗܘܬ θαλλουσα, ubi Aq. et Sym. apud Montf. dederunt βλαστωσα, quod reddit H, quod et LXX vertunt. Sed ut hanc Interpretum lectionem redderet noster, legendum esset non ܡܣܩܐ, sed ܡܦܩܐ, quod quis facile effingeret ex lectione pessime habita in membrana. Verum dum codicem curiosius illis attendens inspicerem, post ܡ deprehendebam fere certum ex vestigiis et

ܐ̈ܣܛܘܠܐ ܕܦܪܓܘܢ ܢܠܒܫ
ܕܗܡܢܝܟܐ ܗܘܘ ܒܨܘܪܗ ܣܡܐ
ܢܫܠܛܐ ܒܬܠܬܐ ܡܢܝ ܕܡܠܟܘܬܗ ܡܢ
ܐܡܪ. ܠܚܟܝܡܐ ܡܩܪܒܝܢ ܦܪܘܫܐ /.33
8 ܕܟܠܗܘܢ ܢܚܟܝܡܐ. ܗܘܠܘܢ ܕܝܢ ܐܡܪܘ

ܠܗ. ܣܟܠܐ ܚܣܝܢ. ⁵ܘܡܦܫܩܢܐ ܠܗ
+ ܠܐ ܐܫܟܚ ܡܢ ܐܡܪ ܕܝܢ ܠܗܘܢ
ܢܩܘܦ. ܠܐ ܗܘܐ ܒܝ ܠܟܘܢ
⁶ܡܫܘܕܥܢܘܬܐ ܕܠܗܘܢ ܐܬܚܘܝ.
9 ܐܬܥܠܘ ܠܗ ܗܘܟܝܠ. ܘܐܫܬܚܠܦ ܗܘ
ܐܡܪ ܀

⁵ ܗܘ. ܘܐܡܪ ܀
ܡܘܬܐ ܀
ܠܦܘܫܩܐ
ܡܦܫܩܢܐ

ΣΥΝΚΡΙΝΟΝ·

⁶ ܐ. ܣܢܐ ܀
ܣ. ܦܘܪܫܐ ܀

συγκρισις est ܦܘܪܫܐ..Ego vero facile adduci potui, ut commmiorem vocem ܡܦܫܩܢܐ, textus oblitus, viderer deprehendere, ex eo quod ductus literarum ܦܫ et ܦܪ, ex quibus diversitas est, in valde obfuscata membrana pronum erat confundere. Vox Graeca est vox textus συγκρινων, scripta ut dedi, cum ο pro ω, et, ut satis certum arbitror ex ipso codice attente in hanc rem inspecto, cum ν pro γ, porro literae σ initialis vix vestigia dubia reliqua. Quoad scriptionem ν pro γ in Epist. Jerem. v. 15 a dialecto Aegyptia repetebam, Sturzio innixus; verum video jam dandam veteris scripturae libertati, seu licentiae, ex sono adductae, qui etiam distinctus ex organis magis excultis apud Graecos, confunderetur in regionibus, in quas importata fuerat Graeca lingua, quod fere fit et de aliis, cum genti alicui superimponuntur. Sed de his dicam, cum edam vetustissimum codicem Ambrosianum, notatus Hm VII. H bene reddunt alii Interpretes, nec male ipsi LXX.

ουκ εστιν αυτω = αυτο, ουκ εστιν, Hmm, III, Compl: H cum ER; correctionem durioris ideoque antiquae lectionis LXX sapit altera.·

διασαφησις = Α. επιλυσις. Σ. διακρισις. H omnes aeque reddunt, nisi quod vel ut singularis numeri quoad significationem nomen sumserunt, vel potius ex defectiva scriptione longe communiori antiquitus (cf. T. I, ad Thren. III, 22) nomen in singulari legerunt, et literam finalem ם ut suffixum habuerunt, quod in LXX videmus, de aliis

8. και ο συγκρινων = marg. Σ. *et solvens;* sed in membrana, pessime affecta in tota pagina, et lectio aliquid dubii habet, et ante literam ܣ *Symmachus* videntur vestigia superesse literae ܐ *Aquila*, ita ut utriusque Interpretis lectio exhiberetur επιλυομενος, quam Aquilae dat Coislinianus (Hm X); quae quidem lectio Aquilae vindicatur etiam ex lectione επιλυσις sequente in hoc ipso versu. quam pro voce H ejusdem radicis usurpavit Aquila. Verum idem Coislinianus dat hic Symmacho διακρινων, quod in textum intulit Hm 20, et infra pariter Montf. dat Symmacho διακρισις, quod noster alia voce reddit. Ex his non habeo quo rem definiam. *Item* huc retrahenda scholion et vox Graeca marginis sequentia, quae in codice sunt inter lineam 5 et 8, et indices nullos offerunt in male habita membrana. Scholion est: *Graecus* τον *interpretem explicatorem dicit.* In quo scholio literae ܦܫܩܐ vocis ܡܦܫܩܢܐ paullo dubiae mihi erant in codice ex pessime habita in membrana, et jam libenter legerem ܡܦܪܫܢܐ, quod idem significat. Nam si scholion est vocis textus ܡܦܪܫ, radicem saltem eandem referat necesse est; si vero est scholion vocis ipsius Graecae συγκρινων, quae in textu redditur, et in margine adest. et nostra voce ut referatur oporteret, noster συγκρινω et derivata συγκριμα, συγκρισις in significatione hujus loci solet reddere per ܦܪܫ, ܦܘܪܫܐ, ut hoc cap. v. 12, 16. Daniel II, 4, 5, 9, V, 7 quater, 8, 9, 11. 14. 17, 26, 30 et alibi, Jud. VII, 15 tamen

ܡܕܡ. ܡܛܠ ܕܡܪܝܐ ܥܡܗ ܐܝܬܘܗܝ
ܗܘܐ ܒܐܝܕܐ ܕܝܘܣܦ. ܡܛܠ
ܕܡܪܝܐ ܥܡܗ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ.
ܘܐܝܠܝܢ ܕܗܘ ܥܒܕ ܗܘܐ. ܡܪܝܐ
ܡܨܠܚ ܗܘܐ ÷ ܒܐܝܕܘܗܝ ܕܝܠܗ ↙ ܀
+ ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܬܪ ܡ̈ܠܐ ܗܠܝܢ. ܚܛܐ
XL, 1. ܪܒ ܫ̈ܩܝܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ
ܘܪܒ ܢܚ̈ܬܘܡܐ. ܠܡܪܐ ܕܝܠܗܘܢ
f. 32. v. ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܘܐܬܚܡܬ ܦܪܥܘܢ
2 ܥܠ ܬܪ̈ܝܗܘܢ ܐܘܢ̈ܘܟܐ
ܕܝܠܗ. ܥܠ ܪܒ ܫ̈ܩܝܐ ܘܥܠ
3 ܪܒ ܢܚ̈ܬܘܡܐ. ܘܝܗܒ ܐܢܘܢ
ܒܡܛܪܬܐ. ܠܒܝܬ ܪܒ
ܡܠܚ̈ܡܐ ܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ.

ܒܡܛܪܬܐ ܗܘ ܕܝܘܣܦ [2]ܡܩܒܠ
4 ܗܘܐ ܒܬܡܢ. ܘܐܦܩܕ ܐܢܘܢ
ܪܒ ܢܛܘܪ̈ܐ ܥܡ ܐܣܝܪܐ ܠܝܘܣܦ
+ ܘܩܡ ܩܕܡܝܗܘܢ ܀ ܐܝܬܝܗܘܢ
ܗܘܘ ܕܝܢ ܝܘ̈ܡܬܐ ܒܗܬ
5 ܐܣܝܪܐ. ܘܚܙܘ ܚܠܡܐ ܬܪܝܗܘܢ.
ܟܠ ܚܕ ܚܠܡܐ ܒܠܠܝܐ ܚܕ.
ܚܙܘܐ ܕܚܠܡܗ ܕܪܒ [3]ܫ̈ܩܝܐ
ܘܕܪܒ ܢܚ̈ܬܘܡܐ ܗܠܝܢ ܕܐܝܬ
ܗܘܘ ܠܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܗܠܝܢ
ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ ܒܗܬ ܐܣܝܪܐ ܀
6 ܐܬܐ ܕܝܢ ܠܘܬܗܘܢ ܝܘܣܦ
ܒܨܦܪܐ. ܘܚܙܐ ܐܢܘܢ. ܘܐܝܬܝܗܘܢ
7 ܗܘܘ [4]ܡ̈ܬܥܝܩܐ. ܘܫܐܠ ܗܘܐ

[2] ΑΠΗΚΤΟ

[3] ✣ ܕܫܩܝܐ ✣

[4] ܣ. ܟܡܝܪ̈ܐ ✣

ην (ὁ αρχιδεσμοφυλαξ του δεσμωτηριου) γινωσκων = ηδει (ο αρχ. τ. δ.) cum Hmm 2 de more nostro non affinibus, qui etiam ex adnotatione Hm adderent infra γινωσκων, quod ex contextu videtur non admittendum: H est cum ER pro varietate.

εν ταις χερσιν αυτου = sub obelo: omittit H.

XL, 1. βασιλει = in fronte ✣ ܟܬܒܐ ✣ ܕܒܪܝܬܐ *Liber Genesis*, ultimum scilicet est Quinternionis X folium. Cf. not. p. 12, et XXXVI, 20.

3. εν φυλακη = + παρα τω αρχιμαγειρω, Hmm, CM, AH, qui tamen paullo liberior est, idemque supponit Arm: H addit *in domo principis satellitum; principis satellitum* sic reddunt LXX, radicem H nimis sectantes, etiam supra XXXVII, 35, XXXIX, 1, etc.

5. και ειδον αμφοτεροι ενυπνιον = και ειδον ενυπνιον αμφοτεροι εκατερος ενυπνιον, Hmm, Arm; AH, CM, Aet supponunt; addunt εκατερος ενυπνιον etiam alii Hmm, I, III, 58, Bodl: H *somniaverunt somnium ambo, quisque somnium suum.*

εν μιᾳ νυκτι = εν νυκτι μιᾳ, H, Hmm, nostro affines omnes fere.

η δε ορασις = omittit η δε, Hmm, I, III, 58, Bodl, Arm; omnia omittit AH: H *quisque juxta interpretationem.*

του αρχιοινοχοου = marg. *pincernae*, quae est, puto, lectio ο οινοχοος Hmm 19, 108 et Compl, casu in nostro mutato ex contextu, forte ab amanuensi. Etiam lectionem Aquilae ο ποτιστης noster redderet, sed cum lectiones marg. anonymae saepe referant Recensionem peculiarem, Lucianaeam nempe, ad quam ex nonnullis indiciis refero codices Hmm 19, 108, et Compl, quatenus ex illis videtur derivata (cf. Praef. ad Genesis § 3), prius probabilius puto. H reddunt Aquila et Hmm 19, 108 et Compl.

ην αυτη = —, H, Hmm, I, III, Bodl, Compl, AH, CM, Aet, Arm.

6. εισηλθε = + δε, H, Hmm, I, III, 58. Bodl, Compl, CM.

τεταραγμενοι = marg. Σ. σκυθρωποι: melius H reddit Symmachus.

ܥܕܡܐ ܕܐܬܐ ܡܪܗ ܠܒܝܬܐ
17 ܕܝܠܗ. ܘܡܠܠܬ ܥܡܗ ܐܝܟ ܡ̈ܠܐ
ܗܠܝܢ ܟܕ ܐܡܪܐ. ܥܠ ܠܘܬܝ
ܛܠܝܐ ܥܒܪܝܐ ܗܘ ܕܐܝܬܝܬ
ܠܘܬܢ ܠܡܒܙܚܘ ܒܝ. ÷ ܘܐܡܪ
÷ ܠܝ ܐܫܟܘܒ ܥܡܟܝ ↙. ÷ ܘܩܥܝܬ
ܒܩܠܐ ܪܒܐ ↙. ܟܕ ܕܝܢ ܫܡܥ
18 ܕܐܪܝܡܬ ܩܠܐ ܕܝܠܝ ܘܩܥܝܬ.
ܫܒܩ ܠܡܐ̈ܢܘܗܝ ܕܝܠܗ ܠܘܬܝ.
19 ܘܥܪܩ ܘܢܦܩ ܠܒܪ. ܗܘܐ ܕܝܢ
ܕܟܕ ܫܡܥ ܡܪܗ ܕܝܠܗ ܠܡ̈ܠܐ
ܕܐܢܬܬܐ ܕܝܠܗ: ܐܝܠܝܢ
ܕܡܠܠܬ ܠܘܬܗ ܟܕ ܐܡܪܐ:
ܕܗܟܢܐ ܥܒܕ ܠܝ ܥܒܕܐ ܕܝܠܟ.
20 ܘܐܬܚܡܬ ܒܪܘܓܙܐ. ܘܢܣܒܗ

ܡܪܗ ܠܝܘܣܦ. ܘܐܪܡܝܗ ܒܒܝܬ
ܚܒܘܫܝܐ. ܒܕܘܟܬܐ ܐܝܟܐ
ܕܐܣܝܪ̈ܐ ܕܡܠܟܐ ܡܬܚܒܫܝܢ
21 ܬܡܢ ܒܝܬ ܚܒܘܫܝܐ. ܘܐܝܬܘܗܝ
ܗܘܐ ܡܪܝܐ ܥܡ ܝܘܣܦ.
ܘܐܫܕ ܥܠܘܗܝ ܪ̈ܚܡܐ ܘܝܗܒ
ܠܗ ܛܝܒܘܬܐ ܩܕܡ ܪܒ ܢܛܘܪ̈ܝܢ
22 ܒܝܬ ܚܒܘܫܝܐ. ܘܝܗܒ ܪܒ ܢܛܘܪ̈ܝܢ
ܚܒܘܫܝܐ ܠܒܝܬ ܚܒܘܫܝܐ ܒܐܝܕܐ
ܕܝܘܣܦ. ܘܠܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ[1] ܕܐܬܕܒܪܘ
ܗܘܘ. ܗܠܝܢ ܕܒܒܝܬ ܚܒܘܫܝܐ.
ܘܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܥܒܕܝܢ ܗܘܘ ܬܡܢ.
※ ܗܘ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܕܥܒܕ ↙. ܘܠܐ
23 ܝܕܥ ܗܘܐ ܪܒ ܢܛܘܪ̈ܝܢ ܚܒܘܫܝܐ
ܕܒܝܬ ܚܒܘܫܝܐ ܡܕܡ ܡܛܠܬܗ ܘܠܐ

[1] ÷ ܕܡܬܚܒܫܝܢ
÷ ܗܘܘ

et Arm ed. cum Arm. 1 apud Hm, CM. Aet, Arm; putarem tamen, testibus Graecis deficientibus, ex tempore ceterorum verborum contextus vertisse Interpretes.

ο κυριος = + αυτου, H, Hmm, 58, Bodl, AH; puto tamen non certam hanc nostri lectionem, cum ex idiotismo possit esse suffixum, et soleat noster, cum reperit hujusmodi pronomina in Graeco, reddere per suffixa cum ܕܝܠ; sed solum probabilem ex eo, quod sic legant inter Graecos ulli codices affines.

17. και ειπε μοι. κοιμηθησομαι μετα σου = ÷ και ειπε μοι. κοιμηθησομαι μετα σου ↙. ÷ *et clamavi voce magna* ↙; nullus testis omittit Graeca, licet variae sint loci lectiones, latina solus ex nostro addit AH legens apud Hm: *tunc clamavi voce alta*. Omnia omittit H. De duplici obeli forma cf. ad XXXVII, 8: occurrit et XXXVIII, 13, XLIII, 28, etc.: hic tamen alia forma est alter; sed fuse in Prolegomenis dicam.

18. καταλιπων = κατελιπε, Hmm, I, III, 58, Bodl, Arm: H *et reliquit*, *et* adducto ex ipsius contextu.

εφυγε = και εφυγε, H, Hmm, I, III, 58, Bodl, Arm.

22. τους απηγμενους = marg. τους εγκεκλεισμενους, quod legunt in textu Hmm, I, Bodl, et in marg. sine τους, ex textu supplendo, Hm 127; Aquilae idem dant Hexapla: H utrumque refert, sed ex vi vocis margini favet.

ποιουσιν = *faciebant* cum Arm; uterque Interpres sic dedit ex verbo praecedenti et sequenti, ut videtur ex textibus Graecis deficientibus, nisi in nostro a P derives sic legente: H participio utitur, cujus tempus ex contextu, ut oportet, definitum respondet nostro et sic dederunt P, Vulg idiotismo resoluto, Ar, Ven.

αυτος ην ποιων = sub asterisco; omittunt Hmm plures, I, III, Bodl, CM: H cum Syro.

23. ουκ = και ουκ, Hm 72, Chrysost., Arm: H cum ER, sed copulam praemittit P cum Vulg et Ar in his sublestae fidei.

ܗܘܐ ܡܕܡ. ܥܠ ܝܘܣܦ ܠܒܝܬܐ
ܠܡܥܒܕ ܥܒܕܐ ܕܝܠܗ. ܘܠܐ ܐܢܫ
ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܒܒܝܬܐ ܐܝܬ ܗܘܐ
12 + ܠܓܘ ܡܢ. ܘܐܬܬܠܬܗ ܒܠܒܘܫܐ ܕܝܠܗ
ܟܕ ܐܡܪܐ. ܕܫܟܘܒ ܥܡܝ. ܘܫܒܩ
ܡܐܢܐ ※ ܕܝܠܗ↙ ܒܐܝܕܝܗ ܕܝܠܗ̇.
13 ܥܪܩ ܘܢܦܩ ܠܒܪ. ÷ ܘܗܘܐ ܕܟܕ ܚܙܬ
÷ ܕܫܒܩ ܡܐܢܐ ܕܝܠܗ
÷ ܒܐܝܕܝܗ ܕܝܠܗ̇: ܘܥܪܩ ܢܦܩ ܠܒܪ.
f. 31. r.

14 ܘܩܪܬ ܠܗܢܘܢ ܕܒܝܬ ܒܝܬܐ.
ܘܐܡܪܬ ܠܗܘܢ ܟܕ ܐܡܪܐ.
ܚܙܘ. ܐܝܬܝ ܠܢ ܥܠܝܡܐ ܥܒܪܝܐ.
ܠܡܓܚܟܘ ܒܢ. ܥܠ ܠܘܬܝ ܟܕ ܐܡܪ.
ܕܫܟܘܒ ܥܡܝ. ܘܩܥܝܬ ܒܩܠܐ
15 ܪܒܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܫܡܥ ܕܐܪܝܡܬ
ܩܠܝ ܕܝܠܝ ܘܩܥܝܬ. ܫܒܩ
ܡܐܢܐ ܕܝܠܗ ܠܘܬܝ. ܘܥܪܩ ܘܢܦܩ
16 ܠܒܪ. ܘܫܒܩܬ ܠܡܐܢܐ ܠܘܬܗ̇
܀ ܐܠܦ ܀

11. και εισηλθεν = εισηλθεν, Hmm, 1, III. 58, Bodl, Ald, CM, Aet: H cum ER.

12. επεσπασατο = ܐܬܬܠܬ, sic in codice, sed corrigendum ܐܬܬܠܝܬ ex Grammaticis, nec exemplum hucusque reperi formarum derivatarum, quae ad normam Peal in hac persona flectantur. Attamen formam repertam in codice diligenter scripto non ausim absolute damnare ex Grammaticis, quae plura vetustiorum formarum ignorant; praesertim quod confirmetur analogia linguarum Chaldaicae, in qua Ethpeel praeter aliam flexionem eam quoque Peal habet, Fuerst, *Lehrgeb. d. A. Id.* §. 169, Hebraeae, Gesenius' *Hebr. Gram.* von Rödiger, XIX Aufl. § 75, *Anmerk.* 1, et Arabicae.

αυτον των ιματιων = αυτου των ιματιων, Hmm, Arm: H *eum veste ejus*, sed *vestibus* pro *veste* HS, uno codice excepto, quod et H sine vocalibus fert.

και καταλιπων = και κατελιπε, H, Hmm 2:

αυτου = sub asterisco; omittunt Hmm, Bodl, Philo: habet H.

13. Totus versus sub obelo, metobelus vero non apparet post ܠܒܪ εξω, pagina enim fol. 31, v. male habita quia evanida et confricata, ibi tamen probabilia satis vestigia adsunt: totum versum omittit codex Hm 71, obelum in marg. apponit Hm 127, asteriscum Arm 1 apud Hm, sed in Arm, nescio an et in illo codice, asteriscus pro obelo quoque ponitur (cf. ad IV, 25); Bodl in fine versus habet ᴀ, de quo cf. ad XXXII, 7.

Totum versum habet H in omnibus testibus, excepto uno cod. H Kennicott, in quo ex omoeoteleuto hujus versus et praecedentis repetendum. Unde ergo obelus? Arm. 1 nescio an satis sit, ut commutem in asteriscum, cum ex Arm conditione testetur quidem de notis Hexaplaribus, sed eas non distinguat, ex alia parte Graecus testis et Syrus conveniant in obelo. Anne versum ex omoeoteleuto omissum in H Origenis, obelo originem dedit? Sed fierine potuit, ut versiones ceterorum Interpretum Origeni prostantes omitterent, ideoque nullam omissionis suspicionem excitarent?

και εγενετο = εγενετο δε, Hmm, 58: H utrumque aeque fert.

καταλιπων = κατελιπεν, H, Hmm, I, III, 58, Bodl, Ald, Arm.

εφυγε = και εφυγε, H, Hmm, I, III, 58; Bodl, Arm.

και εξηλθεν = εξηλθεν cum Arm, in quo tamen aliqui testes cum ER: H omittit totam lectionem ER, quam legunt tamen 4 codd. Kennicott, 3 codd. De Rossi, et alii 3 primo, HS, Sam, Abus, Targ. duo apud De Rossi.

14. εισηγαγεν = ηγαγεν, Hmm, Arm. Margo vero εισηγαγεν, quae communis est LXX lectio. H utrumque fert.

15. καταλιπων = κατελιπε, Hmm, Arm: H *et reliquit, et* praemisso ex contextu.

εφυγε = και εφυγε, H, Hmm, Arm.

16. καταλιμπανει = *reliquit*. H. Slav. Ostr.

+ܗܘܐ ܕܝܢ. ܘܐܬܠܘܗܝ ܗܘܐ ܝܘܣܦ.
ܫܦܝܪ ܒܚܙܘܐ ܘܦܐܝܐ ܒܪ̈ܘܫܐ
+ܛܒ ܕܝܢ. ܘܗܘܐ ܒܬܪ ܡ̈ܠܐ [7]
ܗܠܝܢ. ܘܐܪܡܝܬ ܐܢܬܬܐ
ܕܡܪܐ ܕܝܠܗ ܥܝ̈ܢܝܗ̇ ܕܝܠܗ̇ ܥܠ
ܝܘܣܦ. ܘܐܡܪܬ. ܕܫܟܘܒ ܥܡܝ
+ܗܘ ܕܝܢ ܠܐ ܨܒܐ ܗܘܐ. ܐܡܪ f. 31
8 ܕܝܢ ܠܐܢܬܬܐ ܕܡܪܐ ※ܕܝܠܗ↙. ܐܢ
ܡܪܐ ܕܝܠܝ ܠܐ ܝܕܥ ܡܛܠܬܝ ܘܠܐ
ܡܕܡ ܒܒܝܬܐ ܕܝܠܗ: ܘܟܠܗܘܢ
ܗܠܝܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܝܗܒ ܒܐܝ̈ܕܝ

7 ܀ ܘܠܐ ܐܘܬܪ ܀
܀ ܘܠܐ ܡܒܨܪ ܀

9 ܕܝܠܝ: ܘܠܐ ܐܝܬ ܕܪܒ ܡܕܡ
ܒܒܝܬܐ ܕܝܠܗ ܛܒ ܡܢܝ: ܘܠܐ
[7]ܚܣܟ ܡܢܝ ܘܠܐ ܡܕܡ: ܣܛܪ
ܡܢܟܝ: ܡܛܠ ܕܐܢܬܝ ܐܢܬܬܐ
ܕܝܠܗ ܐܝܬܝܟܝ. ܘܐܝܟܢܐ ܐܥܒܕ
[8]ܒܝܫܬܐ ܗܕܐ ܪܒܬܐ. ܘܐܚܛܐ
10 +ܩܕܡ ܐܠܗܐ. ܕܝܢ ※ܘܗܘܐ↙ ܕܟܕ
ܡܡܠܠܐ ܗܘܬ ܠܝܘܣܦ ܝܘܡ
ܡܢ ܝܘܡ: ܘܠܐ ܡܫܬܡܥ ܗܘܐ
ܠܗ̇ ܠܡܕܡܟ ܥܡܗ̇: ܠܡܗܘܐ
11 ܥܡܗ̇. ܗܘܐ ܕܝܢ ܝܘܡܐ ܕܐܝܟ

8 ܀ ܡܣܟܠܬܐ
ܒܝܫܬܐ ܀

8. του κυριου αυτου = του κυριου ※ αυτου ↙. nullus omittit αυτου, et habet H.

9. εν τη οικια ταυτη ουθεν εμου = ουθεν εν τη οικια αυτου εμου: legunt ουθεν εν τη οικια ταυτη Hmm 2 affines, quibus adderem affiniorem Hm 135, qui ουθεν omittens infra hic cum illis habere debebat cum altero et ipso affini Hm 72, hic legente ουδεν pro ουθεν, quod infra omittit: αυτου pro ταυτη III, Bodl. H totum locum και ουχ υπερεχει εν τη κ. τ. λ. legit: *non est magnus in domo hac prae me.*

ουδε υπεξηρηται = marg. duplex lectio anonyma; prior: *neque reliquum fecit;* altera: *neque detractum fuit:* videntur lectiones Aquilae et Symmachi, ex ratione, qua uterque reddit חשך in Lexico apud Montf. *Hex.*, sed quorum sigla nominum exciderint ex oscitantia amanuensis. H omnes reddunt sed pressius textus et secunda nota marg.

το ρημα το πονηρον τουτο = *malum hoc magnum* cum P, vel το πονηρον το μεγα τουτο cum codd. Hmm affinibus, qui si recte fuerunt collati alia praeponunt, praemisso ܗܢܐ τουτο ex indole linguae, si conjicere licet ex P, quae idem facit contra Hebraeum Marg. vero ad το πονηρον habet το ρημα το πονηρον, quae addito τουτο efficiunt commu-nem lectionem LXX; sed cum super voce index scribatur, non liquet utrum additio textui, an lectio varians sit. Eusebius l. c. ab Hm το πονηρον ρημα το μεγα τουτο, non ut male dat Hm, ex quo dubito et de aliis ejusdem lectionibus; nempe 15 legeret, si recte colligo ex divise exhibita collatione, το πονηρον ρημα το πονηρον το μεγα τουτο: 72, 135 et Alex., ut Grabe refixit, το ρημα το πονηρον το μεγα τουτο: Arm *verbum istud malum et magnum.* In codice Hm 15, vel in ejus archetypo forte ut in nostro erant in marg. το πονηρον ρημα, incaute deinde inducta in textum, ut alibi in aliis est, ut apparet saepe ex meis notis. Alii Hmm omittunt το ρημα: Hm 128 το ρημα τουτο το πονηρον: Hm 75 το ρημα τουτο πονηρον. H *malum magnum hoc*, nisi quod unus codex Kenn. et Vulg omittunt *magnum;* sed unde Hebraismus το ρημα in pluribus LXX testibus iisque vetustissimis, cum accedant Ambrosius, CM, Aet, Arm?

10. ηνικα δε = ※ και εγενετο ↙ ηνικα, sine ast. Hmm, 58, Arm: item H. Metobelum in codice, quem poni oportebat post ܕܟܕ, puto ante appositum, quia ex uno usu Syro est, nisi illic positum amanuensis, ut alibi, retraxit, ne in medio vocis scriberet.

ܗܘܐ ܡܨܠܚ ܥܡ ܝܘܣܦ.
ܘܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܓܒܪܐ [5]ܕܡܨܪܝܐ.
ܘܗܘܐ ܒܒܝܬܐ ܠܘܬ ܡܪܐ
※ܕܝܠܗ ↙ ܗܘ ܡܨܪܝܐ. ܚܙܐ ܗܘܐ ܕܝܢ f. 30. v.
3 ܡܪܐ ܕܝܠܗ ܕܡܪܝܐ ܥܡܗ ܗܘ:
ܘܟܠܗܘܢ ܐܝܠܝܢ ܕܐܢ ܥܒܕ ܡܪܝܐ
ܡܛܠܒ ※ ܗܘܐ ܒܐܝ̈ܕܘܗܝ ↙.
4 ܘܐܫܟܚ ܝܘܣܦ ܛܝܒܘܬܐ ܩܕܡ
ܡܪܐ ܕܝܠܗ. ܘܫܡܫ ܗܘܐ ܠܗ ܕܝܢ.
ܘܐܩܝܡܗ ܥܠ ܒܝܬܗ. ܘܟܠܗܘܢ
ܐܝܠܝܢ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗ ܝܗܒ

[5] ܐ. ܡܨܪܝܐ ܀
ܣ. ܠܡܪܗ ܀

5 ⸓ ܒܝܕ ܐ̈ܝܕܝܐ [6]ܕܝܠܗ. ܗܘܐ ܕܝܢ
ܒܬܪ ܕܐܩܝܡܗ ܥܠ ܒܝܬܐ ܕܝܠܗ:
ܘܥܠ ܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗ.
ܘܒܪܟ ܡܪܝܐ ܠܒܝܬܗ ܕܡܨܪܝܐ
ܡܛܠ ܝܘܣܦ. ܘܗܘܬ ܒܘܪܟܬܗ
ܕܡܪܝܐ ܒܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܐܝܬ ܗܘܐ
6 ܠܗ ܒܒܝܬܐ ܘܒܚܩܠܐ. ܘܫܒܩ
ܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗ
ܠܐܝ̈ܕܝܐ ܕܝܘܣܦ. ܘܠܐ ܝܕܥ
ܗܘܐ ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܝܠܗ ܘܠܐ ܡܕܡ.
ܣܛܪ ܡܢ ܠܚܡܐ ܗܘ ܕܗܘ ܐܟܠ

[6] ܀ ܕܝܘܣܦ ܀

2. επιτυγχανων = marg. Α. κατευθυνομενος. Σ. ευοδουμενος, seu quod idem est κατευοδουμενος, ex 127 Ap. Hm, nisi tamen iste ex initialibus utriusque Interpretis Symmacho dedit, quod Syro Montf. ex Diodoro et Procopio latino, cum Graecus Procopius in codice Ambr. Q. 96, et Cat. Nic. apud Scharfenberg, *Animadver.* ad h. l. legat κατευοδων. Utrum tamen lectio Aquilae Syra referat κατευθυνομενος, quod codices Montf. illi dant, an κατευθυνων, quod ex loco Procopii conjectura correcto non renueret illi tribuere Scharfenberg l. c., non habeo quo definiam. Nam bene quidem hanc secundam lectionem reddit Syrus, sed si eum derives a participio passivo, priorem aeque refert. Omnes H bene reddunt.

αυτου = sub asterisco; omittunt Hmm, III, Bodl: habet H.

3. ηδει = *cognoverat*, formam temporis, non usum secutus; sed cum ex uno puncto diacritico supposito id sit, libenter do errori amanuensis, et commuto ܚܙܐ ܗܘܐ, ut statim est v. 6, quod ipsi H magis congrueret.

την = —, H, Hmm, I, III, Bodl.

ευοδοι εν ταις χερσιν αυτου = *prosperans* ※ *erat* εν ταις χερσιν αυτου ↙ : *prosperans erat* reddit ευοδοι, sed verti ut asterisci locum indicarem, qui tamen male positus est, et retrahendus ante εν τ. χ. α., quae habet sub ast. marg. Hm. 127, et omittunt Hmm: H cum Syro et ER, nisi quod habet *in manu*, sed sine punctis et pluralem fert; omittit vero εν τ. χ. α. unus codex Kenn.

4. και ευηρεστησεν αυτῳ — ευηρεστει δε αυτῳ, Hmm, III, Bodl; et supponunt CM, Aet, Arm; noster liberiuscule ponit δε post αυτῳ: H quoad formam aeque fert utramque versionem, sed male vertitur per ευαρεστεω.

δια χειρος ιωσηφ = *per manus* αυτου: quod *per manus* attinet, mera libertas numeri sensu eodem videtur; αυτου Hmm, AH. Ad αυτου vero marg. ιωσηφ cum communi textu LXX. H *in manu ejus*, sed sine punctis vocalibus etiam pluralem numerum fert.

5. καταστηναι = καταστησαι, H, Hmm 2, Ald.

και εγενηθη ευλογια = *et benedictus est benedictione*, libera versio contra morem.

εν τῳ αγρῳ αυτου = — αυτου, H, Hmm, III, Bodl, AH, Ambros., CM, Arm.

6. επετρεψε = επεστρεψεν, Hmm, III, Bodl, Compl, Ambros.: H cum ER.

ηοθιεν αυτος = αυτος ηοθιεν, H, Hmm affines, Augustin.

+ ܐܫܬܘܕܥ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ ܘܐܡܪ.
26 ܡܙܕܩܐ ܗܝ ܬܡܪ ܐܘ ܐܢܐ.
ܡܛܠ ܗܘ ܕܠܐ ܝܗܒܬܗ̇ ܠܫܠܐ
f. 30. ܒܪܐ ܕܝܠܝ. ܘܠܐ ܐܘܣܦ ܬܘܒ
+ ܠܡܕܥܗ̇ ܗܘܐ ܕܝܢ ܕܟܕ ܝܠܕܐ
27 ܗܘܬ. ܘܠܗ̇ ܐܝܬ ܗܘܐ ܬܐܡܐ
28 ܒܟܪܣܐ ܕܝܠܗ̇. ܗܘܐ ܕܝܢ ܟܕ
ܝܠܕܐ ܗܘܬ. ܗܘ ܚܕ ܩܕܡ ܐܦܩ
ܐܝܕܗ. ܗܝ ܕܝܢ ܢܣܒܬ ܚܝܬܐ
ܘܩܛܪܬ ܥܠ ܐܝܕܗ ܙܗܘܪܝܬܐ.
ܟܕ ܐܡܪܐ. ܗܢܐ ܢܦܩ ܩܕܡܝܐ.
29 ܟܕ ܕܝܢ ܟܢܫ ܠܐܝܕܗ. ܡܚܕܐ

² ⁘ ܦܪܨ.
ܦܣܩܐ ⁘
³ ⁘ ܙܪܚ. ܕܢܚܐ

+ ܢܦܩ ܐܚܐ ܕܝܠܗ ܡܢܗ. ܗܝ ܕܝܢ
ܐܡܪܬ. ܠܡܢܐ ܐܬܦܣܩ
ܡܛܠܬܟ ܦܣܩܐ. ܘܩܪܬ ܠܫܡܗ
30 ܕܫܡܗ ²ܦܪܨ. ܘܒܬܪܟܢ ܢܦܩ ܐܚܐ
ܕܝܠܗ. ܗܘ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܥܠ
+ ܐܝܕܗ ܕܝܠܗ ܙܗܘܪܝܬܐ. ܘܩܪܬ
ܫܡܗ. ܠܫܡܐ ܕܝܠܗ ³ܙܪܚ ܡܢܗ. ܝܘܣܦ
ܕܝܢ ⁴ܐܬܚܬ ܠܡܨܪܝܢ. ܘܩܢܝܗܝ +
XXXIX 1 ܦܘܛܝܦܪ ܐܘܢܘܟܐ ܪܒ
ܡܓܝܪܐ ܕܦܪܥܘܢ. ܓܒܪܐ
ܡܨܪܝܐ. ܡܢ ܐܝܕܐ ܕܐܝܫܡܥܠܝܐ
2 ܗܢܘܢ ܕܐܚܬܘܗܝ ܠܬܡܢ. ܘܐܚܬܘܗܝ

ܐܘ ܡܕܢܚܬܐ
ܕܢܚ ⁘
⁴ ⁘ ܐܬܚܬ ܡܢ
ܡ̈ܕܝܢܝܐ ⁘

28. εδησεν = praemittit *et*, quod H habet. sed ex suo contextu; invectum forte in nostrum ex P, quae recte habet, H sequens in verbo praecedenti.

29. χειρα = + αυτου, H, Hm 72, 58.

και ευθυς = ευθυς, Hmm, I, CM, Arm: H *et ecce*.

φαρες = marg. φαρες, διακοπη, ut utar Lexico Origeniano inter opera Hieronymi, ed. Vall. III, 665, cf. Eusebium apud Mai *S. V. N. C.*, I, 32, et Chrysostomum Homil. LXII in Genes. T. IV, p. 593, D. Recta est ex H interpretatio. De his nominum Hebr. interpretationibus in Syro-Hex. occurrentibus dicam in Prolegomenis; cf. interea Montf., *Psaelim.* I, vii, et *Hexapla* ad Gen. XXXVII, 36.

30. ζαρα = marg. ζαρα, *oriens, seu germen exortum est;* vel habuit noster in Graeco ζαρα, ανατολη η βλαστημα ανετειλε, vel ανατολη ανετειλε, quo in casu voluit reddere duplicem vocis ανατολη sensum, quem ex loco brevissimo definire non poterat, et ipse agnovit, cum reddiderit ܕܢܚܐ Esa. LX, 19, Zach. III, 9, VI, 12 et passim, ܡܕܢܚܬܐ vero Ezech. XVII, 10, Jerem. XXIII, 5, qua voce reddit item βλαστημα Symmachi hoc loco Jeremiae et passim. Priorem lectionem Graecam praetulerim, cum non reminiscar vidisse nostrum interpretantem altera ratione. Interpretatio ανατολη affertur Lex. Orig. l. c. p. 677, in Eusebio l. c. p. 31, in Chrysostomo, l. c., et H reddit, a quo nec alia βλαστημα omnino abludit.

XXXIX. 1. Marg. *Capitulum XXIII.*

κατηχθη = marg. κατηχθη, *a Madianitis;* est scholion philologicum, ut patet ex ipsa interpunctione, forte a P derivandum, quae legit ܐܚܬܘܗܝ ܡ̈ܕܝܢܝܐ, *deduxerunt eum Madianitae.*

φαραω ο αρχιμαγειρος = ο αρχιμαγειρος φαραω: in Bodl, articulo ο ante ευνουχος prioris scripturae servato, ipse scriptor vel coaevus corrector veterrimae lectioni superscripsit αρχιμαγηρος φαραω, et expunxit in sequenti linea ρος residuum lectionis ER ο ευνουχος φαραω ο αρχιμαγειρος: H cum ER, cum nostro P non verbis, sed sensu; cf. XXXVII, 35.

χειρων = χειρος, H, Hmm, I, Compl.

ܠܘܬܗ̇. ܘܥܒܪܬ ܘܒܛܢܬ ܡܢܗ.
19 ܘܩܡܬ ܘܐܙܠܬ. ܘܐܥܒܪܬ
ܐܙܪܐ ܕܥܠܝܗ̇ ܡܢܗ̇. ܘܠܒܫܬ
ܡ̈ܐܢܐ ܕܐܪܡܠܘܬܐ ܕܥܠܝܗ̇ ܀
20 ܫܕܪ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ ܠܓܕܝܐ ܡܢ ܥ̈ܙܐ
ܒܐܝܕܐ ܕܪܥܝܐ ܕܝܠܗ ܗܘ̇
ܥܕܘܠܡܝܐ: ܠܡܣܒ ܥܪܒܘܢܐ
ܡܢ ܐܢܬܬܐ: ܘܠܐ ܐܫܟܚܗ̇.
21 ܫܐܠ ܕܝܢ ܠܓܒܪ̈ܐ ܕܕܘܟܬܐ
※ ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ ↙. ܐܝܟܐ ܐܝܬܝܗ̇
ܙܢܝܬܐ. ܗ̇ܝ ܕܗܘܬ ܒܥܝܢ. ܥܠ
ܐܘܪܚܐ. ܘܐܡܪܘ ܠܐ ܐܝܬ f. 29. v.
22 ܗܘܐ ܗܪܟܐ ܙܢܝܬܐ ܀ ܘܗܦܟ
ܠܘܬ ܝܗܘܕܐ ܘܐܡܪ. ܠܐ
ܐܫܟܚܬܗ̇. ܘܒܢܝ̈ܢܫܐ ܗܢܘܢ ܕܡܢ
ܕܘܟܬܐ ܐܡܪܝܢ. ܠܐ ܐܝܬ

² ܐ. ܗ. ܕܠܡܐ ܢܗܘܐ ܫ̈ܝܛܐ ܀

23 ܗܪܟܐ ܙܢܝܬܐ. ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ.
ܬܣܒ ܠܗ̇. ܐܠܐ ܕܠܡܐ
²ܢܓܚܟܘܢ. ܐܢܐ ܓܝܪ ܫܕܪܬ ܠܓܕܝܐ
ܗܢܐ. ܐܢܬ ܕܝܢ ܠܐ ܐܫܟܚܬ ܀
24 + ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܬܪ ܬܠܬܐ ܝܪ̈ܚܐ.
ܐܬܬܘܕܥ ܠܝܗܘܕܐ ܟܕ ܐܡܪܝܢ.
ܙܢܬ ܬܡܪ ܟܠܬܐ ܕܝܠܟ. ܘܗܐ
ܒܛܢܐ ܐܝܬ ܠܗ̇ ܡܢ ܙܢܝܘܬܗ̇.
+ ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ. ܐܦܩܘܗ̇
25 ܘܬܐܩܕ. ܗ̇ܝ ܕܝܢ ܟܕ ܡܬܦܩܐ.
ܫܕܪܬ ܠܘܬ ܚܡܝܗ̇ ܕܐܡܪܐ ܡܢ
ܓܒܪܐ. ܡܢ ܓܒܪܐ ܐܝܢ ܗܘ̇
ܕܗܠܝܢ ܕܝܠܗ ܐܢܝܢ. ܐܝܟ
ܒܛܢܐ ܐܝܬ ܠܝ. ܘܐܡܪܬ.
ܐܫܬܘܕܥ ܕܡܢ ܗܘ ܚܬܡܐ
¹ܘܩܘܛܝܢܐ ܘܚܘܛܪܐ ܗܢܐ ܀

¹ ܗ. ܕܠܨܘܪ ܩܕܐ ܀

a versu praecedenti huc invecta fuit forma, vel est ex omisso ܕ praeposito voci ܠܐ (ܠܐ?).

23. καταγελασθωμεν = marg. Σ. *ne forte* γενωμεθα εις εξουδενωσιν; Graeca dat Montf., in quo Aquilae et Symmacho tribuuntur, noster vero ad literam pro εις εξουδενωσιν habet *contempti*, et attentis more nostri ut literam reddat, ejusque fide Graecis mss. fere semper majori, putarem in Graeco confusas fuisse similes sensu, sed non easdem vocibus Interpretum lectiones, et Symmacho quoque obtrusam eam Aquilae H tenacioris. H libere, sed bene dederunt LXX, pressius ceteri, maxime in Graeca forma.

25. ορμισκος = marg. Σ. περιτραχηλιον. Cf. ad v. 18, nisi quod hic H plurali vocis forma utitur, licet sensu eodem, sed in sing. HS, eodemque numero usi sunt H versiones.

margo, superscribens paullo erronee ΠΕΡΙ-ΤΡΑΧΗΛΟΝ. H a contextu omnes dare studuerunt, radice H non omnino adversante.

ορμισκον = + *tuum* cum H.

20. παρα της γυναικος τον αρραβωνα = τον αρραβωνα παρα της γυναικος, H, Hmm, I, III. 58, Bodl, Compl, CM, Aet, Arm.

21. τους εκ = —, H, Hmm, AH; LXX מ vocis מקמה, ut praepositionem videntur assumsisse, fortasse etiam lectionem HS המקום legerunt ut ממקום, quam HS lectionem ex frequenti quae cum eo illis intercedit affinitas, et ex suffixo omisso habuisse potuerunt.

που = praemittit ※ και ειπεν αυτοις ↙. sine ast. Hmm, I, Ald, Arm: H praemittit *dicendo*.

22. μη ειναι ωδε πορνην = *non est hic meretrix*, H; ceteris testibus LXX deficientibus,

ܢܘܼܦ ܐܢܬ· ܬܘܩܢܐ ܠܪܫܟ

+ ܘܡܛܪܐ ܐܢܬ ܗ̣ܝ ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ·

ܡܛܠ ܬܘܩܢܐ ܠܟܘܢ ܐܬܝܬ ܗ̣ܝ

+ ܗܘܣ ܕܝܢ ܐܡܪܐ· ܠܠܘܠܝܬܐ ܕܩܠܟ

ܘ⁶ܠܡܘܡܝܫܬܐ⁷ ܕܩܠܟ ܘܠܚܘܡܢܝܬܐ

ܗܘ ܕܠܩܪܝܢ· ܘܗܘܦ ܠܗ ܘܠܠܐ

[8] ΠΕΡΙΤΡΑΧΗ
ΛΟΝ

[7] ܗ. ܩܠܟܐ ܡܡܠ[8]

[6] ΚΟΡΜΙΣΚΟΝ

ܐܘܪܡܝܣܩܘܢ
ܐܡܪܝܢ
ܕܡܠܘܬܐ
ܛܘܩܐ·

ܦܪܝܫܬܐ
ܐܘܟܝܠ '
ܪܝܐ
ܕܠܦܢܐ·
ܟܘܒܐܬܐ
ܕܚܠܗ·
ܟܘܠܟܬܐ
ܠܟܘܢ ✣

(ܟܘܠܦܬܐ enim puto esse السوار scripto ـُ pro ـَ e Kesra sub ـِ) *et imamet* (*turbante* Italice), *et cidaris*, *quam induunt sacerdos et alii*. Vocabulum ܡܟܠܦܪܐ Michaelis interpretatur ut ܦܩܝܠܐ; utrumque vero in usu ecclesiastico Syrorum apud Assemani, B. O. III, II, 389, 390, 682-3, significat indumentum in modum Pluvialis Latini. Sed nec adhuc rem definiunt ista. Ego puto nostram vocem, ut et Assemanus innuit, esse Graecum φακιολιον, scriptum etiam φακεολιον, φακεωλιον, quod diversissima quidem significat, ut de vestibus pro temporum et locorum diversitate fit, apud Suicerum, *Thesaur. Eccles.*, et Ducange, *Glossar. ad Script. m. et inf. Graecitatis,* sed inter alia apud Suicerum indicat etiam *lorum* et *fasciam,* et *fasciolam* in Germano apud Ducange, qui locum dedit mutilum; nam post ea, quae dedit ipse: το (sic editio operis) περιτραχηλιον εστι το φακεωλιον μεθ' ου επεφερετο υπο του αρχιερεως δεδεμενος, και συρομενος επι το προσθεν addunlur επι τῳ τραχηλῳ ο χριστος, εν τῳ παθει αυτου απερχομενος, ex quibus vox melius definitur. Ex his ܦܩܘܩܝܐ indicaret vel *ligamen*, quod conjungeret extremitates torquis (ܪܝܐ), huic nomini relato pronomine ܕܥܠܗ *ejus*, vel *fasciolam*, quae collo circumduceretur, voci ܕܨܘܪܐ relato ܕܥܠܗ, quod aeque licet. Altera, quae textui refertur, nota marg. est: Σ. περιτραχηλιον, ut exhibet ipse ponens liberius, omittit vero pronomen H, et si addunt PJ et PP, ex Hexaplari fortasse est, cum desit PA, Pa et PL.

προβατων μου = — μου, H, Hmm, III, AH, CM.

δῳς μοι = — μοι, Hmm, I, III, 58, Bodl. Ald, Arm: H cum Syro, sed cum ER unus codex Kenn. et unus De Rossi primo. P. Vulg, Ar.

18. και τον ορμισκον = duo indices remittentes ad duas notas marginales, quae cum aliis notis superadditis sese excipiunt praepostero quo dedi ordine, eo quod prior quae scripta fuerat, cum altera adjecta longum spatium occupaverat. Nota prior, loco posterior, est: και ορμισκον Graece, omisso sine teste τον, forte quia non illud nota respicit. Hanc notam sine indice excipit altera philologica: ܐܘܪܡܝܣܩܘܢ (ορμισκον) *dicunt vocari Graece monile, idest torquem, qui ad collum* (ponitur), *et fasciolam ejus, et etiam armillam;* similia, sed non eadem Suidas et Hesychius. Una vox quae negotium facessit est ܦܩܘܩܝܐ, quae omnino eadem videtur ac ܦܩܝܠܐ, quae sine exemplo in Michaelis est *cidaris, amictus, pars indumenti sacerdotalis,* sed in Lexico ms. nostrae Biblioth. (cf. ad Thr. III. 51) est: ܦܩܝܠܐ ܐܘܟܝܠ ܡܟܠܦܪܐ: ܘܡܢܕܝܠܝܢ ܦܩܝܪܐ: ܠܟܘܠܦܬܐ ܘܠܟܘܠܦܬܗ ܘܠܡܟܠܦܪ ܠܚܪܒ ܡܟܠܦܗ ܠܟܠܗܝ ܘܩܪܝܬܗ. ܦܩܝܠܐ *idest* ܡܟܠܦܪܐ; *scribitur etiam* ܦܩܝܪܐ. *Armilla*

ܢܗܘܐ ܫܠܐ ܒܪܐ ܕܝܠܗ. ܐܡܪ
ܓܝܪ ܕܕܠܡܐ ܢܡܘܬ ܐܦ ܗܢܐ
+ ܐܝܟ ܕܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ ܗܘ. ܗܝ ܕܝܢ ܐܙܠܬ
ܕܝܢ ܬܡܪ. ܝܬܒܐ ܗܘܬ ܒܒܝܬܐ
12 ܕܐܒܐ ܕܝܠܗ̇. ܣܓܝܘ ܕܝܢ ܝܘܡܬܐ.
ܘܡܝܬܬ ※ ܒܪܬܐ ܕܫܘܥ ܐܢܬܬܗ
ܕܝܗܘܕܐ. ܘܟܕ ܐܬܒܝܐ ܝܗܘܕܐ.
ܣܠܩ ܠܘܬ ܓ̈ܙܘܙܝ ܥܢܐ ܕܝܠܗ. ܗܘ
ܘܚܝܪܐ ܪ̈ܥܝܐ ܕܝܠܗ ܗܘ ܥܕܘܠܡܝܐ
13 ܠܬܡܢܬ. ܘܐܬܬܚܘܝ ܠܬܡܪ
∸ ܟܠܬܐ ܕܝܠܗ ↙ ÷ ܟܕ ܐܡܪܝܢ ↙. ܗܐ
ܚܡܐ ܕܝܠܟܝ ܣܠܩ ܠܬܡܢܬ. ܠܡܓܙ
+ ܠܥܢܐ ܕܝܠܗ ܗܘ. ܘܐܥܒܪܬ
14 ܠܡ̈ܐܢܐ ܕܐܪܡܠܘܬܐ ܕܝܠܗ̇ ܡܢܗ̇.
ܐܬܟܣܝܬ ܒܥܕܝܪܐ ܘܐܬܨܒܬ.

ܘܝܬܒܬ ܠܘܬ ܬܪ̈ܥܐ ܕ[5]ܐܝܢܢ. ܗܘ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܒܡܥܒܪܬܐ ܕܬܡܢܬ.
ܚܙܬ ܓܝܪ ܕܪܒܐ ܗܘܐ ܫܠܐ.
ܗܘ ܕܝܢ ܠܐ ܝܗܒܗ ܠܗ ܐܢܬܬܐ.
15 ܘܟܕ ܚܙܗ ܝܗܘܕܐ. ܣܒܪ ܕܙܢܝܬܐ
ܐܝܬܝܗ̇. ܟܣܝܬ ܓܝܪ ܠܦܪܨܘܦܗ̇
ܕܝܠܗ̇ ∸ ܘܠܐ ܐܫܬܘܕܥܗ ↙. ܗܝ.
16 ܐܣܛܝ ܕܝܢ ܐܘܪܚܐ ܠܘܬܗ̇
ܘܐܡܪ ܠܗ̇. ܡܫܒܩܝ ܐܥܘܠ . 29. r.
ܠܘܬܟܝ. ܠܐ ܓܝܪ ܝܕܥ ܕܟܠܬܐ
+ ܕܝܠܗ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܝ. ܗܝ ܕܝܢ ܐܡܪܬ.
ܡܢܐ ܝܗܒ ܐܢܬ ܠܝ ܠܡܥܠ
+ ܠܘܬܝ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ. ܐܢܐ
17 ܡܫܕܪ ܐܢܐ ܠܟܝ ܓܕܝܐ ܕܥܙܐ
+ ܡܢ ܥܢܐ ܕܝܠܝ. ܗܝ ܕܝܢ ܐܡܪܬ. ܠ

[5] AINAN

νυμφη αυτου ∢ ÷ λεγοντες ∢ : τη νυμφη αυτου omittit H, sed habet HS; λεγοντες nullus omittit praeter Sam, sua ipsius oscitantia, saltem in Polyglottis Lond., etiam alibi reperta infirmatus, estque omnino indolis Hebraicae linguae; ideoque obelum commutarem in asteriscum, si tamen vox defuisse censenda in textu Graeco Origenis, cum nullus testis LXX omittat.

14. της χηρευσεως = + αυτης, Hmm, 58, Augustin., Arm: item H, sed omittunt duo codices Kennicott.

15. και ουκ επεγνω αυτην = sub obelo: omittunt H et Hm 72.

16. προς αυτην την οδον = transponit solus.

εισελθειν = εισελθω cum Hm 135 affini nostro, sed ex idiotismo esse potest, restituit vero hac ratione formam ipsam H, et P, in qua tamen praecedens verbum aliter redditur; sed bene reddit H etiam ER.

μοι δωσεις = δωσεις μοι, H, Hmm, I, Arm.

17. σοι αποστελω = αποστελω σοι, translationem Barhebraei ad Esai. LVII, 6 carpere Ottonem F. Tullberg (*Gregorii Bar Hebraei in Jes. Scholia*, p. 19 notarum). male tamen dubitare de forma nostra, quam Barhebraeus ex uno contextu Pescito assumebat; et loco allato Baruch IV, 30 est illa ipsa forma ܐܫܕܪ, quam carpit Tullberg, in PA et Lagarde, scribitur vero ܐܫܕܪܝܟܝ in Pa et PP.

ωσπερ και = ωσπερ, H. Hmm, III, Ald. CM, Aet.

12. σαυα = ※ θυγατηρ ∢ σαυα cum nomine proprio in genitivo, ad cujus notam. in Syro ܕ, extenditur vis asterisci; cum ast. in marg. Arm. 1 apud Hm; et sine ast. Hm 15, Arm; θυγατηρ Ηρ Hm 72; θυγατηρ Ειρας 58 apud Mai, apud Hm vero η θ. Ε. H cum Syro.

θαμνα = ܬܡܢܬ *Thamnath* ex P, ut et v. 13, 14, quae fortasse formam H ex ה locali adductam sumsit pro simplici nominis forma.

13. τη νυμφη αυτου λεγοντες = ∸ τη

ܐ̈ܠܘܣܘܦܐ ܕܦܪ̈ܝܫܘ ܘܠܟܠܢ
ܕܐܬܚܙܝܘ ܗܘܘ ܒܥܠܡܐ ܒܗܝ
ܢܗܘܪܬܐ ܠܗܝ ܡܕܡ ܕܝܗܒ ܗܘ ܡܢ
ܐ/. ܐܡܪ. ܠܥܡܐ ܡܥܡܪ ܦܘܪܫܢܐ
8 ܕܒܗܘܢ ܢܗܡܢܐ. ܘܐܢܘܢ ܕܝܢ ܐܡܪܘ
ܠܗ. ܣܓܝܐܐ ܚܣܝܢ. ⁵ܘܡܦܫܩܢ ܠܗܘ
+ ܠܐ ܐܝܬ ܡܢܗ ܐܡܪ ܕܝܢ ܠܗܘܢ
ܢܗܫ. ܠܐ ܗܘܐ ܟܝܢ ܠܠܗܐ.
⁶ܡܒܝܢܘܬܐ ܕܝܠܗܘܢ ܐܝܬܝܗ.
9 ܐܫܟܚܬ ܟܠ ܗܠܝܢ. ܘܐܫܟܚܬ ܗܘ
ܐܡܪ ✣

5 ܣ. ܘܦܫܪܐ ✣
ܢܘܗܪܐ ✣
ܠܦܫܘܪܐ
ܡܦܫܩܢܐ

ΣΥΝΚΡΙΝΟΝ.

6 ܐ. ܫܪܝܐ ✣
ܣ. ܦܘܪܫܐ ✣

8. και ο συγκρινων = marg. Σ. *et solvens*; sed in membrana, pessime affecta in tota pagina, et lectio aliquid dubii habet, et ante literam ܣ *Symmachus* videntur vestigia superesse literae ܐ *Aquila*, ita ut utriusque Interpretis lectio exhiberetur επιλυομενος, quam Aquilae dat Coislinianus (Hm X); quae quidem lectio Aquilae vindicatur etiam ex lectione επιλυσις sequente in hoc ipso versu, quam pro voce H ejusdem radicis usurpavit Aquila. Verum idem Coislinianus dat hic Symmacho διακρινων, quod in textum intulit Hm 20, et infra pariter Montf. dat Symmacho διακρισις, quod noster alia voce reddit. Ex his non habeo quo rem definiam. Item huc retrahenda scholion et vox Graeca marginis sequentia, quae in codice sunt inter lineam 5 et 8, et indices nullos offerunt in male habita membrana. Scholion est: *Graecus* τον *interpretem explicatorem dicit*. In quo scholio literae ܦܫܩܢܐ vocis ܡܦܫܩܢܐ paullo dubiae mihi erant in codice ex pessime habita in membrana, et jam libenter legerem ܡܦܫܪܢܐ, quod idem significat. Nam si scholion est vocis textus ܡܦܫܪܢ, radicem saltem eandem referat necesse est; si vero est scholion vocis ipsius Graecae συγκρινων, quae in textu redditur, et in margine adest, et nostra voce ut referatur oporteret, noster συγκρινω et derivata συγκριμα, συγκρισις in significatione hujus loci solet reddere per ܦܫܪ, ܦܘܫܪܐ, ut hoc cap. v. 12, 16, Daniel II, 4, 5, 9, V, 7 quater, 8, 9, 11, 14, 17; 26, 30 et alibi, Jud. VII, 15 tamen συγκρισις est ܦܫܪܐ.. Ego vero facile adduci potui, ut commmniorem vocem ܡܦܫܩܢܐ, textus oblitus, viderer deprehendere, ex eo quod ductus literarum ܫܪ et ܩܢ, ex quibus diversitas est, in valde obfuscata membrana pronum erat confundere. Vox Graeca est vox textus συγκρινων, scripta ut dedi, cum ο pro ω, et, ut satis certum arbitror ex ipso codice attente in hanc rem inspecto, cum ν pro γ, porro literae σ initialis vix vestigia dubia reliqua. Quoad scriptionem ν pro γ in Epist. Jerem. v. 15 a dialecto Aegyptia repetebam, Sturzio innixus; verum video jam dandam veteris scripturae libertati, seu licentiae, ex sono adductae, qui etiam distinctus ex organis magis excultis apud Graecos, confunderetur in regionibus, in quas importata fuerat Graeca lingua, quod fere fit et de aliis, cum genti alicui superimponuntur. Sed de his dicam, cum edam vetustissimum codicem Ambrosianum, notatus Hm VII. H bene reddunt alii Interpretes, nec male ipsi LXX.

ουκ εστιν αυτο = αυτο, ουκ εστιν, Hmm, III, Compl: H cum ER; correctionem durioris ideoque antiquae lectionis LXX sapit altera.

διασαφησις = Α. επιλυσις. Σ. διακρισις. H omnes aeque reddunt, nisi quod vel ut singularis numeri quoad significationem nomen sumserunt, vel potius ex defectiva scriptione longe communiori antiquitus (cf. T. I, ad Thren. III, 22) nomen in singulari legerunt, et literam finalem ם ut suffixum habuerunt, quod in LXX videmus, de aliis

ܠܦܘܛܝܦܪ ³ܡܗܝܡܢܐ ܘܪܝܫ
XXXVIII ܡܠܟܝܣܛܪܐ ܕܦܪܥܘܢ ܀ ܗܘܐ ܕܝܢ
1
ܒܙܒܢܐ ܗܿܘ܂ ܢܚܬ ܝܗܘܕܐ ܡܢ
ܠܘܬ ܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ܂ ܘܐܬܐ ܥܕܡܐ
ܠܓܒܪܐ ܐܢܫ ܥܕܘܠܡܝܐ܂ ܗܘ
2 ܕܫܡܐ ܠܗ ܚܝܪܐ܂ ܘܚܙܐ ܬܡܢ
ܝܗܘܕܐ ܒܪܬܐ ܕܓܒܪ ܐܢܫ
f. 28. r. ܟܢܥܢܝܐ ܕܗܿܘ ܕܫܡܐ ܕܝܠܗ ܫܘܥ܂

³ ΤΩΣΠΑΔΟΝ
ΤΙ ⁖

3 ܘܢܣܒܗ̇ ܘܥܠ ܠܘܬܗ̇܂ ܘܟܕ ܒܛܢܬ
ܝܠܕܬ ܒܪܐ܂ ܘܩܪܐ ܫܡܗ ܕܝܠܗ
4 ܥܝܪ܂ ܘܟܕ ܒܛܢܬ ܬܘܒ ܝܠܕܬ ܒܪܐ܂
ܘܩܪܐ ܫܡܗ ܕܝܠܗ ܐܘܢܢ܂
5 ܘܐܘܣܦܬ ܬܘܒ ܝܠܕܬ ܒܪܐ܂
ܘܩܪܐ ܫܡܗ ܕܝܠܗ ܫܝܠܐ܂ ※ܒ⁖
ܗܘܐ ܕܝܢ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܘܬ ܒܬܫܒܝ
6 ÷ ܟܕ ܝܠܕܬ ܐܢܘܢ ※ ÷ ※ ܘܢܣܒ

ceteri P testes alia corruperunt, sed ex antiquis, si in nostrum quoque derivata transpositio literarum ܠ et ܣ. Noster demum ܝ ex Graeco sumpto, cetera ex P derivavit, ut alibi saepe.

2. ᾗ = videtur legisse ἧς, quod tamen nullus testis Graecus LXX exhibet, cum alibi, ut hic v. 1, v. 6, Job, I, 1, Ps. CXLIII, 15, et alibi dativum casum Graeci constanter reddat eodem casu: H in laxiori vocum nexu solo suffixo utitur eoque masculini generis in alia eaque recta lectione vel juxta nostrum, coll. v. 12. infra.

4. συλλαβουσα ετεκεν υιον ετι = συλλαβουσα ετι ετεκεν υιον, Hmm, III, 58, Compl, Aet, Arm: item H aperte jungens ετι voci priori, quod factum etiam in Aet et Arm; in nostro vero solum interpunctione definitur cuinam voci referatur, nempe priori.

5. προσθεισα ετεκεν = προσθεισα ετι ετεκεν, Hmm, III, 58, Bodl, Ald, in quibus per se ut in nostro incertum cuinam voci ετι jungatur: H habet et jungit ex ipso contextu verborum priori voci, et illi concinit Aet.

σηλωμ = ܫܝܠܐ *Scelo* hic et infra ex P derivata scriptione, addito tamen quiescente ܐ primo: H accedit ista scriptio.

εν χασβι = ܒܬܫܒܝ *in Thasbi*, mira lectione, quam ab errore amanuensis repeterem, cui patria Eliae (3 Reg. XVII, 1) prae nomine loci hujus semel sic occurrente, nec in P exhibito [illegible] sed prima manus super [illegible] ipsit ܒ, omnino

τερες, Arm, metobelo tamen ex ejus more omisso; et sine asterisco Hmm: item H.

35. μαδιηναιοι = marg. ισμαηλιται εμποροι, quae habent in textu Hmm: H cum ER.

φαραω αρχιμαγειρῳ = *et* αρχιμαγειρῳ φαραω: transponunt CM, Aet et Arm, sed Aet ex omisso τῳ σπαδοντι sic vertere debuit, itemque ex contextu CM et Arm, postquam illud ex sensu literali verterunt: H cum ER, sed transponit P, quae et ipsa ad literam sumens vocem H id fecit, unde, vel ex eadem causa transpositio facta et in nostro, postremum innueret vox Graeca apposita, vim vocis Syrae pressius definiens. Cf. et XXXIX, 1.

XXXVIII. 1. οδολλαμιτην = ܥܕܘܠܡܝܐ *'Admelojo,* ut vocalibus P in Polygl. utar, a cujus scriptione pendet noster hoc loco, itemque v. 12, 20, semper superscripto Δ, hic praepostere super ܣ, sed alibi recte super ܝ, ut praecaveretur, ne ܪ substitueretur, sicut est in P, cujus testes omnes per ܪ legunt, licet PA et PL habeant ubique ܥܕܘܠܡܝܐ, quibus concinit v. 1 Pa, et si recte conjicio ex VI Polygl. etiam codex Pocok. in v. 1 consonaret, ubique vere codex Usserii; contra Pa v. 12 et 20, PJ, PP ubique ܥܕܘܠܠܡܝܐ. H cum ER, duplicatio vero literae *Lamed* potuit facile omitti ab antiquis ex textu non instructo notis Masorethicis: PA cum testibus concordantibus habet solum facilem et frequentem commutationem literarum ד et ר, sicut et in Syro ܕ et ܪ (cf. not. ad IV, 18);

ܥܕܡܐ ܕܐܬܐ ܡܪܗ ܠܒܝܬܗ
17 ܕܝܠܗ. ܘܡܠܠܬ ܥܡܗ ܐܝܟ ܡ̈ܠܐ
ܗܠܝܢ ܟܕ ܐܡܪܐ. ܥܠ ܠܘܬܝ
ܥܒܕܐ ܥܒܪܝܐ ܗܘ ܕܐܝܬܝܬ
ܠܘܬܢ ܠܡܡܙܚܘ ܒܝ. ÷ ܘܐܡܪ
÷ ܠܝ ܐܫܟܘܒ ܥܡܟܝ ↙. ܢ̈ܗ ܘܐܩܥܝܬ
ܢ̈ܗ ܒܩܠܐ ܪܒܐ ↙. ܟܕ ܕܝܢ ܫܡܥ
18 ܕܐܪܝܡܬ ܩܠܐ ܕܝܠܝ ܘܐܩܥܝܬ.
ܫܒܩ ܠܡܐܢ̈ܘܗܝ ܕܝܠܗ ܠܘܬܝ.
19 ܘܥܪܩ ܘܢܦܩ ܠܒܪ. ܗܘܐ ܕܝܢ
ܕܟܕ ܫܡܥ ܡܪܐ ܕܝܠܗ ܠܡ̈ܠܐ
ܕܐܢܬܬܐ ܕܝܠܗ: ܐܝܠܝܢ
ܕܡܠܠܬ ܠܘܬܗ ܟܕ ܐܡܪܐ:
ܕܗܟܢܐ ܥܒܕ ܠܝ ܥܒܕܐ ܕܝܠܟ.
20 ܘܐܬܚܡܬ ܒܪܘܓܙܐ. ܘܢܣܒ ܠܗܘ

ܡܪܗ ܠܝܘܣܦ. ܐܪܡܝܗ ܒܝܬ
ܚܒܘܫܐ. ܒܕܘܟܬܐ ܐܝܟܐ
ܕܐܣܝܪ̈ܝܢ ܕܡܠܟܐ ܡܬܬܚܝܕܝܢ
21 ܬܡܢ ܒܝܬ ܚܒܘܫܝܐ. ܘܐܝܬܘܗܝ
ܗܘܐ ܡܪܝܐ ܥܡ ܝܘܣܦ.
ܘܐܪܟܢ ܥܠܘܗܝ ܚܣܕܐ ܘܝܗܒ
ܠܗ ܪ̈ܚܡܐ ܩܕܡ ܪܝܫ ܢܛܘܪ̈ܝܢ
22 ܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ. ܘܝܗܒ ܪܝܫ ܢܛܘܪ̈ܝܢ
ܐܣܝܪ̈ܐ ܠܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ ܒܐܝܕܐ
ܕܝܘܣܦ. ܘܠܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ[1] ܕܐܬܬܚܕܘ ܒܗ
ܗܘܘ. ܗܠܝܢ ܕܒܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ.
ܘܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܥܒܕܝܢ ܗܘܘ ܬܡܢ.
※ ܗܘ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܕܥܒܕ ↙. ܘܠܐ
23 ܝܕܥ ܗܘܐ ܪܝܫ ܢܛܘܪ̈ܝܢ ܐܣܝܪ̈ܐ
ܕܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ ܡܕܡ ܡܛܠܬܗ. ܘܠܐ

[1] ÷ ܕܡܬܚܒܫܝܢ ܗܘܘ ÷

58, Bodl, Arm: H *et reliquit*, *et* adducto ex ipsius contextu.

εφυγε = και εφυγε, H, Hmm, I, III, 58, Bodl, Arm.

22. τους απηγμενους = marg. τους εγκεκλεισμενους, quod legunt in textu Hmm, I, Bodl, et in marg. sine τους, ex textu supplendo, Hm 127; Aquilae idem dant Hexapla: H utrumque refert, sed ex vi vocis margini favet.

ποιουσιν = *faciebant* cum Arm; uterque Interpres sic dedit ex verbo praecedenti et sequenti, ut videtur ex textibus Graecis deficientibus, nisi in nostro a P derives sic legente: H participio utitur, cujus tempus ex contextu, ut oportet, definitum respondet nostro et sic dederunt P, Vulg idiotismo resoluto, Ar, Ven.

αυτος ην ποιων = sub asterisco; omittunt Hmm plures, I, III, Bodl, CM: H cum Syro.

23. ουκ = και ουκ, Hm 72, Chrysost., Arm: H cum ER, sed copulam praemittit P cum Vulg et Ar in his sublestae fidei.

et Arm ed. cum Arm. 1 apud Hm, CM. Aet, Arm; putarem tamen, testibus Graecis deficientibus, ex tempore ceterorum verborum contextus vertisse Interpretes.

ο κυριος = + αυτου, H, Hmm, 58, Bodl, AH; puto tamen non certam hanc nostri lectionem, cum ex idiotismo possit esse suffixum, et soleat noster, cum reperit hujusmodi pronomina in Graeco, reddere per suffixa cum ܕܝܠ; sed solum probabilem ei eo, quod sic legant inter Graecos ulli codices affines.

17. και ειπε μοι. κοιμηθησομαι μετα σου = + και ειπε μοι. κοιμηθησομαι μετα σου ↙. ܢ̈ܗ *et clamavi voce magna* ↙; nullus testis omittit Graeca, licet variae sint loci lectiones, latina solus ex nostro addit AH legens apud Hm: *tunc clamavi voce alta*. Omnia omittit H. De duplici obeli forma cf. ad XXXVII, 8: occurrit et XXXVIII, 13, XLIII, 28, etc. hic tamen alia forma est alter; sed fuse in Prolegomenis dicam.

18. καταλιπων = κατελιπε, Hmm, I, III,

ܗܘܐ ܡܕܡ. ܥܠ ܝܘܣܦ ܠܒܝܬܐ
ܠܡܥܒܕ ܥܒܕܐ ܕܝܠܗ. ܘܠܐ ܐܢܫ
ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܒܒܝܬܐ ܐܝܬ ܗܘܐ
÷ ܠܓܘ ܡܢܗ. ܘܐܬܬܚܕܬ ܒܠܒܘܫܐ ܕܝܠܗ 12
ܡܢ ܐܡܪܐ. ܕܫܟܘܒ ܥܡܝ. ܘܫܒܩ
ܡܐܢܐ ※ ܕܝܠܗ ܒܐܝܕܝܗ ܕܝܠܗ̇.
13 ܥܪܩ ܘܢܦܩ ܠܒܪ ÷ ܗܘܐ ܕܝܢ ܕܟܕ
÷ ܚܙܬ ܕܫܒܩ ܡܐܢܐ ܕܝܠܗ
÷ ܒܐܝܕܝܗ ܕܝܠܗ̇: ܘܥܪܩ ܢܦܩ ܠܒܪ.
f. 31. r.

14 ܘܩܪܬ ܠܗܠܝܢ ܕܐܝܬ ܒܒܝܬܐ.
ܘܐܡܪܬ ܠܗܘܢ ܟܕ ܐܡܪܐ.
ܚܙܘ. ܐܝܬܝ ܠܢ ܓܒܪܐ ܥܒܪܝܐ.
ܠܡܓܚܟܘ ܒܢ. ܥܠ ܠܘܬܝ ܟܕ ܐܡܪ.
ܕܫܟܘܒ ܥܡܝ. ܘܐܩܥܝܬ ܒܩܠܐ
15 ܪܒܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܫܡܥ ܕܐܪܝܡܬ
ܩܠܐ ܕܝܠܝ ܘܐܩܥܝܬ. ܫܒܩ
ܡܐܢܐ ܕܝܠܗ ܠܘܬܝ. ܘܥܪܩ ܘܢܦܩ
16 ܠܒܪ. ܘܫܒܩܬ ܠܡܐܢܐ ܠܘܬܗ̇
∴ ܐܝܟ ∴

11. και εισηλθεν = εισηλθεν, Hmm, 1, III. 58, Bodl, Ald, CM, Aet: H cum ER.

12. επεσπασατο = ܐܬܬܚܕܬ, sic in codice, sed corrigendum ܐܬܬܚܕܬ ex Grammaticis, nec exemplum hucusque reperi formarum derivatarum, quae ad normam Peal in hac persona flectantur. Attamen formam repertam in codice diligenter scripto non ausim absolute damnare ex Grammaticis, quae plura vetustiorum formarum ignorant; praesertim quod confirmetur analogia linguarum Chaldaicae, in qua Ethpeel praeter aliam flexionem eam quoque Peal habet, Fuerst, *Lehrgeb. d. A. Id.* §. 169, Hebraeae, Gesenius' *Hebr. Gram.* von Rödiger, XIX Aufl. § 75, *Anmerk.* 1, et Arabicae.

αυτον των ιματιων = αυτου των ιματιων, Hmm, Arm: H *eum veste ejus*, sed *vestibus* pro *veste* HS, uno codice excepto, quod et H sine vocalibus fert.

και καταλιπων = και κατελιπε, H, Hmm 2: αυτου = sub asterisco; omittunt Hmm, Bodl, Philo: habet H.

13. Totus versus sub obelo, metobelus vero non apparet post ܠܒܪ εξω, pagina enim fol. 31, v. male habita quia evanida et confricata, ibi tamen probabilia satis vestigia adsunt: totum versum omittit codex Hm 71, obelum in marg. apponit Hm 127, asteriscum Arm 1 apud Hm, sed in Arm, nescio an et in illo codice, asteriscus pro obelo quoque ponitur (cf. ad IV, 25); Bodl in fine versus habet ⅄, de quo cf. ad XXXII, 7.

Totum versum habet H in omnibus testibus, excepto uno cod. H Kennicott, in quo ex omoeoteleuto hujus versus et praecedentis repetendum. Unde ergo obelus? Arm. 1 nescio an satis sit, ut commutem in asteriscum, cum ex Arm conditione testetur quidem de notis Hexaplaribus, sed eas non distinguat, ex alia parte Graecus testis et Syrus conveniant in obelo. Anne versum ex omoeoteleuto omissum in H Origenis, obelo originem dedit? Sed fierine potuit, ut versiones ceterorum Interpretum Origeni prostantes omitterent, ideoque nullam omissionis suspicionem excitarent?

και εγενετο = εγενετο δε, Hmm, 58: H utrumque aeque fert.

καταλιπων = κατελιπεν, H, Hmm, I, III, 58, Bodl, Ald, Arm.

εφυγε = και εφυγε, H, Hmm, I, III, 58; Bodl, Arm.

και εξηλθεν = εξηλθεν cum Arm, in quo tamen aliqui testes cum ER: H omittit totam lectionem ER, quam legunt tamen 4 codd. Kennicott, 3 codd. De Rossi, et alii 3 primo, HS, Sam, Abus, Targ. duo apud De Rossi.

14. εισηγαγεν = ηγαγεν, Hmm, Arm. Margo vero εισηγαγεν, quae communis est LXX lectio. H utrumque fert.

15. καταλιπων = κατελιπε, Hmm, Arm: H *et reliquit*, *et* praemisso ex contextu.

εφυγε = και εφυγε, H, Hmm, Arm.

16. καταλιμπανει = *reliquit*, H, Slav. Ostr.

+ ܗܘܐ ܕܝܢ܂ ܘܐܬܠܘܗܝ ܗܘܐ ܝܘܣܦ.
ܫܦܝܪ ܒܚܙܘܐ ܘܦܐܝܐ ܒܪܘܐ
+ ܛܒ܁ ܘܗܘܐ ܒܬܪ ܡ̈ܠܐ [7]
ܗܠܝܢ܂ ܘܐܪܡܝܬ ܐܢܬܬܐ
ܕܡܪܗ ܥܝܢ̈ܝܗ ܕܝܠܗ ܥܠ
ܝܘܣܦ܂ ܘܐܡܪܬ܂ ܕܡܟ ܥܡܝ܀
+ ܗܘ ܕܝܢ ܠܐ ܨܒܐ ܗܘܐ܂ ܐܡܪ f. 31
8 ܕܝܢ ܠܐܢܬܬܐ ܕܡܪܗ ※ ܕܝܠܗ ↙. ܐ
ܢ ܡܪܝ ܕܝܠܝ ܠܐ ܝܕܥ ܡܛܠܬܝ ܘܠܐ
ܡܕܡ ܒܒܝܬܐ ܕܝܠܗ: ܘܟܠܗܘܢ
ܗܠܝܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܝܗܒ ܒܐܝ̈ܕܝ

[7] ✣ ܘܠܐ ܐܡܪܬ ✣
✣ ܘܠܐ ܡܨܒܐ ✣

9 ܕܝܠܗ: ܘܠܐ ܐܝܬ ܕܪܒ ܡܕܡ
ܒܒܝܬܐ ܕܝܠܗ ܝܬܝܪ ܡܢܝ: ܘܠܐ
[7]ܐܬܚܣܟ ܡܢܝ ܘܠܐ ܡܕܡ: ܣܛܪ
ܡܢܟܝ: ܡܛܠ ܕܐܢ̈ܬܝ ܐܢܬܬܐ
ܕܝܠܗ ܐܝܟܢܐ܂ ܘܐܥܒܕ ܐܢܐ
[8]ܒܝܫܬܐ ܗܕܐ ܪܒܬܐ܂ ܘܐܚܛܐ
+ ܩܕܡ ܐܠܗܐ ܀ ※ ܘܗܘܐ ↙ ܕܟܕ
10 ܡܡܠܠܐ ܗܘܬ ܠܝܘܣܦ ܝܘܡ
ܡܢ ܝܘܡܐ: ܘܠܐ ܡܫܬܡܥ ܗܘܐ
ܠܗ ܠܡܕܡܟ ܥܡܗ: ܠܡܗܘܐ
11 ܥܡܗ܂ ܗܘܐ ܕܝܢ ܝܘܡܐ ܕܐܝܟ

[8] ✣ ܡܢܟܬܐ
ܒܝܫܬܐ ✣

8. του κυριου αυτου = του κυριου ※ αυτου ↙. nullus omittit αυτου, et habet H.

9. εν τῃ οικιᾳ ταυτῃ ουθεν εμου = ουθεν εν τῃ οικιᾳ αυτου εμου: legunt ουθεν εν τῃ οικιᾳ ταυτῃ Hmm 2 affines, quibus adderem affiniorem Hm 135, qui ουθεν omittens infra hic cum illis habere debebat cum altero et ipso affini Hm 72, hic legente ουδεν pro ουθεν, quod infra omittit: αυτου pro ταυτῃ III, Bodl. H totum locum και ουχ υπερεχει εν τῃ κ. τ. λ. legit: *non est magnus in domo hac prae me.*

ουδε υπεξηρηται = marg. duplex lectio anonyma; prior: *neque reliquum fecit;* altera: *neque detractum fuit:* videntur lectiones Aquilae et Symmachi, ex ratione, qua uterque reddit חשך in Lexico apud Montf. *Hex.*, sed quorum sigla nominum exciderint ex oscitantia amanuensis. H omnes reddunt sed pressius textus et secunda nota marg.

το ρημα το πονηρον τουτο = *malum hoc magnum* cum P, vel το πονηρον το μεγα τουτο cum codd. Hmm affinibus, qui si recte fuerunt collati alia praeponunt, praemisso ܗܕܐ τουτο ex indole linguae, si conjicere licet ex P, quae idem facit contra Hebraeum Marg. vero ad το πονηρον habet το ρημα το πονηρον, quae addito τουτο efficiunt commu-nem lectionem LXX; sed cum super voce index scribatur, non liquet utrum additio textui, an lectio varians sit. Eusebius l. c. ab Hm το πονηρον ρημα το μεγα τουτο, non ut male dat Hm, ex quo dubito et de aliis ejusdem lectionibus; nempe 15 legeret, si recte colligo ex divise exhibita collatione, το πονηρον ρημα το πονηρον το μεγα τουτο: 72, 135 et Alex., ut Grabe refixit, το ρημα το πονηρον το μεγα τουτο: Arm *verbum istud malum et magnum.* In codice Hm 15, vel in ejus archetypo forte ut in nostro erant in marg. το πονηρον ρημα, incaute deinde inducta in textum, ut alibi in aliis est, ut apparet saepe ex meis notis. Alii Hmm omittunt το ρημα: Hm 128 το ρημα τουτο το πονηρον: Hm 75 το ρημα τουτο πονηρον. H *malum magnum hoc*, nisi quod unus codex Kenn. et Vulg omittunt *magnum;* sed unde Hebraismus το ρημα in pluribus LXX testibus iisque vetustissimis, cum accedant Ambrosius, CM, Aet, Arm?

10. ηνικα δε = ※ και εγενετο ↙ ηνικα, sine ast. Hmm, 58, Arm: item H. Metobelum in codice, quem poni oportebat post ܕ, puto ante appositum, quia ex uno usu Syro est, nisi illic positum amanuensis, ut alibi, retraxit, ne in medio vocis scriberet.

ܗܘܐ ܡܪܝܐ ܥܡ ܝܘܣܦ.
ܘܐܬܬܘܝܗܝ ܗܘܐ ܓܒܪܐ [5]ܕܡܨܠܚ.
ܘܗܘܐ ܒܒܝܬܐ ܠܘܬ ܡܪܗ
※ܕܝܠܗ ↙ ܗܘ ܡܨܪܝܐ. ܚܙܐ ܗܘܐ ܕܝܢ f. 30. r.
3 ܡܪܗ ܕܝܠܗ ܕܡܪܝܐ ܥܡܗ ܗܘ:
ܘܟܠܡܐ ܐܝܠܝܢ ܕܐܦ ܥܒܕ ܡܪܝܐ
ܡܛܠܗ ※ ܗܘܐ ܒܐܝܕܘܗܝ ↙.
4 ܘܐܫܟܚ ܝܘܣܦ ܛܝܒܘܬܐ ܩܕܡ
ܡܪܗ ܕܝܠܗ. ܘܡܫܡܫ ܗܘܐ ܠܗ ܕܝܢ.
ܘܐܩܝܡܗ ܥܠ ܒܝܬܗ. ܘܟܠܗܘܢ
ܐܝܠܝܢ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗ ܝܗܒ

5 ܐ. ܡܬܬܪܝܨܐ ⁘
ܣ. ܡܛܘܒܐ ⁘

+ ܒܝܕ ܐܝܕܐ [6]ܕܝܠܗ. ܗܘܐ ܕܝܢ
5 ܒܬܪ ܕܐܫܬܠܛ ܥܠ ܒܝܬܗ ܕܝܠܗ:
ܘܥܠ ܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗ.
ܘܒܪܟ ܡܪܝܐ ܠܒܝܬܗ ܕܡܨܪܝܐ
ܡܛܠ ܝܘܣܦ. ܘܐܬܒܪܟ ܒܒܘܪܟܬܗ
ܕܡܪܝܐ ܒܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܐܝܬ ܗܘܐ
6 ܠܗ ܒܒܝܬܐ ܘܒܚܩܠܐ. ܘܐܫܒܘܩ
ܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗ
ܠܐܝܕܐ ܕܝܘܣܦ. ܘܠܐ ܝܕܥ
ܗܘܐ ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܠܗ ܘܠܐ ܡܕܡ.
ܣܛܪ ܡܢ ܠܚܡܐ ܗܘ ܕܗܘ ܐܟܠ

6 ⁘ ܕܝܘܣܦ ⁘

2. επιτυγχανων = marg. Α. κατευθυνομενος. Σ. ευοδουμενος, seu quod idem est κατευοδουμενος, ex 127 Ap. Hm, nisi tamen iste ex initialibus utriusque Interpretis Symmacho dedit, quod Syro Montf. ex Diodoro et Procopio latino, cum Graecus Procopius in codice Ambr. Q. 96, et Cat. Nic. apud Scharfenberg, *Animadver.* ad h. l. legat κατευοδων. Utrum tamen lectio Aquilae Syra referat κατευθυνομενος, quod codices Montf. illi dant, an κατευθυνων, quod ex loco Procopii conjectura correcto non renueret illi tribuere Scharfenberg l. c., non habeo quo definiam. Nam bene quidem hanc secundam lectionem reddit Syrus, sed si eum derives a participio passivo, priorem aeque refert. Omnes H bene reddunt.

αυτου = sub asterisco; omittunt Hmm, III, Bodl: habet H.

3. ηδει = *cognoverat*, formam temporis, non usum secutus; sed cum ex uno puncto diacritico supposito id sit, libenter do errori amanuensis, et commuto ܗܘܐ ܚܙܐ, ut statim est v. 6, quod ipsi H magis congrueret.

ην = —, H, Hmm, I, III, Bodl.

ευοδοι εν ταις χερσιν αυτου = *prosperans* ※ *erat* εν ταις χερσιν αυτου ↙: *prosperans* *erat* reddit ευοδοι, sed verti ut asterisci locum indicarem, qui tamen male positus est, et retrahendus ante εν τ. χ. α., quae habet sub ast. marg. Hm. 127, et omittunt Hmm: H cum Syro et ER, nisi quod habet *in manu*, sed sine punctis et pluralem fert; omittit vero εν τ. χ. α. unus codex Kenn.

4. και ευηρεστησεν αυτῳ — ευηρεστει δε αυτῳ, Hmm, III, Bodl; et supponunt CM, Aet, Arm; noster liberiuscule ponit δε post αυτῳ: H quoad formam aeque fert utramque versionem, sed male vertitur per ευαρεστεω.

δια χειρος ιωσηφ = *per manus* αυτου: quod *per manus* attinet, mera libertas numeri sensu eodem videtur; αυτου Hmm, AH. Ad αυτου vero marg. ιωσηφ cum communi textu LXX. H *in manu ejus*, sed sine punctis vocalibus etiam pluralem numerum fert.

5. καταστηναι = κατασтησαι, H, Hmm 2, Ald.

και εγενηθη ευλογια = *et benedictus est benedictione*, libera versio contra morem.

εν τῳ αγρῳ αυτου = — αυτου, H, Hmm, III, Bodl, AH, Ambros., CM, Arm.

6. επετρεψε = επεστρεψεν, Hmm, III, Bodl, Compl, Ambros.: H cum ER.

ηδεισεν αυτος = αυτος ηδεισεν, H, Hmm affines, Augustin.

\+ ܐܫܬܘܕܥ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ ܘܐܡܪ܂ 26
ܡܙܕܕܩܐ ܗܝ ܬܡܪ ܐܘ ܐܢܐ܂
ܡܛܠ ܗܢܐ ܕܠܐ ܝܗܒܬܗ̇ ܠܫܠܐ
f. 30. ܒܪܐ ܕܝܠܝ܂ ܘܠܐ ܐܘܣܦ ܬܘܒ
\+ 27 ܠܡܕܥܗ̇܂ ܗܘܐ ܕܝܢ ܕܟܕ ܝܠܕܐ
ܗܘܬ܂ ܘܒܗ̇ ܐܝܬ ܗܘܘ ܬܐܡܐ
28 ܒܟܪܣܐ ܕܝܠܗ̇܂ ܗܘܐ ܕܝܢ ܟܕ
ܝܠܕܐ ܗܘܬ܂ ܗܘ ܚܕ ܦܫܛ ܐܝܕܗ
ܠܐܝܕܐ܂ ܟܕ ܕܝܢ ܢܣܒܬ ܚܝܬܐ
ܘܩܛܪܬ ܥܠ ܐܝܕܗ ܙܗܘܪܝܬܐ܂
ܟܕ ܐܡܪܐ܂ ܗܢܐ ܢܦܩ ܩܕܡܝܐ܂
29 ܟܕ ܕܝܢ ܟܢܫ ܠܐܝܕܗ܂ ܡܚܕܐ

\+ ܢܦܩ ܐܚܐ ܕܝܠܗ ܗ̇ܘ܂ ܗܝ ܕܝܢ
ܐܡܪܬ܂ ܠܡܢܐ ܐܬܦܣܩ
ܡܛܠܬܟ ܣܝܓܐ܂ ܘܩܪܬ ܠܫܡܗ
30 ܕܝܠܗ [2]ܦܪܨ܂ ܘܒܬܪܟܢ ܢܦܩ ܐܚܐ
ܕܝܠܗ܂ ܗܘ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܥܠ
\+ ܐܝܕܗ ܕܝܠܗ ܙܗܘܪܝܬܐ܂ ܘܩܪܬ
ܫܡܗ܂ ܠܫܡܐ ܕܝܠܗ [3]ܙܪܚ ܕܝܢ ܝܘܣܦ
ܐܬܚܬ ܕܝܢ [4]ܐܬܚܬ ܠܡܨܪܝܢ܂ ܘܩܢܝܗܝ
XXXIX 1 ܦܘܛܝܦܪ ܐܘܢܘܩܐ ܪܒ
ܡܠܝܛܒܚܐ ܕܦܪܥܘܢ܂ ܓܒܪܐ
ܡܨܪܝܐ܂ ܡܢ ܐܝܕܐ ܕܐܝܫ̈ܡܥܠܝܐ
2 ܗ̇ܢܘܢ ܕܐܚܬܘܗܝ ܠܬܡܢ܂ ܘܐܝܬܘܗܝ

[2] ∻ ܦܪܨ̈ܝ.
ܦܘܪܫܐ +
[3] ∻ ܙܪܚ. ܕܢܚܐ
ܐܘ ܡܕܢܚܐ
ܕܢܚ ∻
[4] ∻ ܐܬܕܒܪ ܡܢ
ܡ̈ܕܝܢܝܐ ∻

vero Ezech. XVII, 10, Jerem. XXIII, 5, qua voce reddit item βλαστημα Symmachi hoc loco Jeremiae et passim. Priorem lectionem Graecam praetulerim, cum non reminiscar vidisse nostrum interpretantem altera ratione. Interpretatio ανατολη affertur Lex. Orig. l. c. p. 677, in Eusebio l. c. p. 31, in Chrysostomo, l. c., et H reddit, a quo nec alia βλαστημα omnino abludit.

XXXIX. 1. Marg. *Capitulum XXIII.*

κατηχθη = marg. κατηχθη, *a Madianitis;* est scholion philologicum, ut patet ex ipsa interpunctione, forte a P derivandum, quae legit ܐܚܬܘܗܝ ܡܕ̈ܝܢܝܐ, *deduxerunt eum Madianitae.*

φαραω ο αρχιμαγειρος = ο αρχιμαγειρος φαραω: in Bodl, articulo ο ante ευνουχος prioris scripturae servato, ipse scriptor vel coaevus corrector veterrimae lectioni superscripsit αρχιμαγηρος φαραω, et expunxit in sequenti linea ρος residuum lectionis ER ο ευνουχος φαραω ο αρχιμαγειρος: H cum ER, cum nostro P non verbis, sed sensu; cf. XXXVII, 35.

χειρων = χειρος, H, Hmm, I, Compl.

28. εδησεν = praemittit *et*, quod H habet, sed ex suo contextu; invectum forte in nostrum ex P, quae recte habet, H sequens in verbo praecedenti.

29. χειρα = + αυτου, H, Hm 72, 58.

και ευθυς = ευθυς, Hmm, I, CM, Arm: H *et ecce.*

φαρες = marg. φαρες, διακοπη, ut utar Lexico Origeniano inter opera Hieronymi, ed. Vall. III, 665, cf. Eusebium apud Mai *S. V. N. C.*, I, 32, et Chrysostomum Homil. LXII in Genes. T. IV, p. 593, D. Recta est ex H interpretatio. De his nominum Hebr. interpretationibus in Syro-Hex. occurrentibus dicam in Prolegomenis; cf. interea Montf., *Psalm.* I, vii, et *Hexapla* ad Gen. XXXVII, 36.

30. ζαρα = marg. ζαρα, *oriens, seu germen exortum est;* vel habuit noster in Graeco ζαρα, ανατολη η βλαστημα ανετειλε, vel ανατολη ανετειλε, quo in casu voluit reddere duplicem vocis ανατολη sensum, quem ex loco brevissimo definire non poterat, et ipse agnovit, cum reddiderit ܕܢܚܐ Esa. LX, 19, Zach. III, 9, VI, 12 et passim, ܡܕܢܚܐ

ܠܘܬܗ. ܘܒܛܢܬ ܡܢܗ.

19 ܘܩܡܬ ܘܐܙܠܬ. ܘܐܥܒܪܬ

ܐܦܝܐ ܕܝܠܗ ܡܢܗ. ܘܠܒܫܬ

ܡ̈ܐܢܐ ܕܐܪܡܠܘܬܐ ܕܝܠܗ ܀

20 ܫܕܪ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ ܓܕܝܐ ܡܢ ܥܙܐ

ܒܐܝܕܐ ܕܪܥܝܐ[2] ܕܝܠܗ ܗܘ

ܥܕܘܠܡܝܐ: ܠܡܣܒ ܠܪܗܒܘܢܐ

ܡܢ ܐܢܬܬܐ: ܘܠܐ ܐܫܟܚܗ ܀

21 ܫܐܠ ܕܝܢ ܠܓܒܪ̈ܐ ܕܕܘܟܬܐ

※ ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ ↙. ܐܝܟܐ ܐܝܬܝܗ

ܙܢܝܬܐ. ܗܝ ܕܗܘܬ ܒܥܝܢ̈ܐ ܥܠ

f. 29. v. ܐܘܪܚܐ. ܘܐܡܪܘ ܠܐ ܐܝܬ

22 ܗܘܐ ܗܪܟܐ ܙܢܝܬܐ ܀ ܘܗܦܟ

ܠܘܬ ܝܗܘܕܐ. ܘܐܡܪ. ܠܐ

ܐܫܟܚܬܗ. ܘܒܢ̈ܝܢܫܐ ܕܬܡܢ ܐܡܪܝܢ

ܕܙܢܝܬܐ ܠܐ ܐܝܬ. ܠܐ ܐܝܬ

2 ܐ. ܣ. ܕܠܡܫܚܐ

ܢܗܘܐ ,

ܬܡܢ ܀

23 ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ. ܬܣܒ ܠܗܿ

ܢܗܘܘܢ ܠܗ. ܐܠܐ ܕܠܡܐ

ܢܗܘܐ ܠܡܓܚܟܘ[1]. ܐܢܐ ܫܕܪܬ ܓܕܝܐ

ܗܢܐ. ܐܢܬ ܕܝܢ ܠܐ ܐܫܟܚܬܗ ܀

+ ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܬܪ ܬܠܬܐ ܝܪ̈ܚܐ.

24 ܐܬܬܚܘܝ ܠܝܗܘܕܐ ܟܕ ܐܡܪܝܢ.

ܙܢܝܬ ܬܡܪ ܟܠܬܟ. ܘܗܐ

ܒܛܢܐ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܙܢܝܘܬܐ ܀

+ ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ. ܐܦܩܘܗ

25 ܘܬܬܘܩܕ. ܗܝ ܕܝܢ ܟܕ ܡܬܦܩܐ.

ܫܕܪܬ ܠܘܬ ܚܡܘܗ ܟܕ ܐܡܪܐ ܡܢ

ܓܒܪܐ. ܡܢ ܕܕܝܠܗ ܐܠܝܢ ܗܘ

ܕܡܢܗ ܐܢܐ ܒܛܢܐ. ܘܐܡܪܬ.

ܐܫܬܘܕܥ ܕܡܢ ܗܘ ܚܬܡܐ

ܘܫܘܝܪ̈ܐ[1] ܘܚܘܛܪܐ ܗܢܐ ܀

1 ܣ. ܕܠܩܒܠ

ܩܕܠܐ ܀

a versu praecedenti huc invecta fuit forma, vel est ex omisso ܕ praeposito voci ܠܐ (ܕܠܐ).

23. καταγελασθωμεν = marg. Σ. *ne forte* γενωμεθα εις εξουδενωσιν; Graeca dat Montf., in quo Aquilae et Symmacho tribuuntur, noster vero ad literam pro εις εξουδενωσιν habet *contempti*, et attentis more nostri ut literam reddat, ejusque fide Graecis mss. fere semper majori, putarem in Graeco confusas fuisse similes sensu, sed non easdem vocibus Interpretum lectiones, et Symmacho quoque obtrusam eam Aquilae H tenacioris. H libere, sed bene dederunt LXX, pressius ceteri, maxime in Graeca forma.

25. ορμισκος = marg. Σ. περιτραχηλιον. Cf. ad v. 18, nisi quod hic H plurali vocis forma utitur, licet sensu eodem, sed in sing. HS, eodemque numero usi sunt II versiones.

margo, superscribens paullo erronee ΠΕΡΙΤΡΑΧΗΛΟΝ. H a contextu omnes dare studuerunt, radice H non omnino adversante.

ορμισκον = + *tuum* cum H.

20. παρα της γυναικος τον αρραβωνα = τον αρραβωνα παρα της γυναικος, H, Hmm, I, III, 58, Bodl, Compl, CM, Aet, Arm.

21. τους εκ = —, H, Hmm, AH; LXX מ vocis מקמה, ut praepositionem videntur assumsisse, fortasse etiam lectionem HS המקום legerunt ut ממקום, quam HS lectionem ex frequenti quae cum eo illis intercedit affinitas, et ex suffixo omisso habuisse potuerunt.

που = praemittit ※ και ειπεν αυτοις ↙. sine ast. Hmm, I, Ald, Arm: H praemittit *dicendo*.

22. μη ειναι ωδε πορνην = *non est hic meretrix*, H; ceteris testibus LXX deficientibus,

ܗܒ ܐܢܬ݀ ܪܗܒܘܢܐ ܥܕܡܐ
+ ܕܡܫܕܪ ܐܢܬ݀ ܡܢ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ.
18 ܡܢܐ ܪܗܒܘܢܐ ܐܬܠ ܠܟܝ ܡܢ܀

+ ܗܝ ܕܝܢ ܐܡܪܐ. ܠܥܙܩܬܐ ܕܝܠܟ
[6]ܘܠܩܘܪܡܝܣܩܘܢ[7] ܕܝܠܟ ܘܠܚܘܛܪܐ
ܗ̇ܘ ܕܒܐܝܕܟ. ܘܝܗܒ ܠܗ̇ ܘܥܠ

[8] ΠΕΡΙΤΡΑΧΗ
ΛΟΝ

[7] ܗ̇. ܕܠܗ̇ [8]ܨܒܪܐ

[6] ΚΟΡΜΙΣΚΟΝ

ܐܘܪܡܝܣܩܘܢ
ܐܡܪܝܢ
ܕܡܬܩܪܐ
ܝܘܢܐܝܬ.

ܗܡܢܝܟܐ
ܐܘܟܝܬ [1]
ܐܡܪܐ
ܕܨܘܪܐ.
ܘܦܣܩܝܬܐ
ܕܝܠܗ.
ܘܫܒܝܪܐ
ܬܘܒ ܀

(ܫܒܝܪܐ enim puto esse السوار scripto ܫ pro ܘ e Kesra sub ܫ) *et imamet (turbante Italice), et cidaris, quam induunt sacerdos et alii.* Vocabulum ܡܥܦܪܐ Michaelis interpretatur ut ܦܩܝܠܐ; utrumque vero in usu ecclesiastico Syrorum apud Assemani, B. O. III, II, 389, 390, 682-3, significat indumentum in modum Pluvialis Latini. Sed nec adhuc rem definiunt ista. Ego puto nostram vocem, ut et Assemanus innuit, esse Graecum φακιολιον, scriptum etiam φακεολιον, φακεωλιον, quod diversissima quidem significat, ut de vestibus pro temporum et locorum diversitate fit, apud Suicerum, *Thesaur. Eccles.*, et Ducange, *Glossar. ad Script. m. et inf. Graecitatis,* sed inter alia apud Suicerum indicat etiam *lorum* et *fasciam,* et *fasciolam* in Germano apud Ducange, qui locum dedit mutilum; nam post ea, quae dedit ipse: το (sic editio operis) περιτραχηλιον εστι το φακεωλιον μεθ' ου επεφερετο υπο του αρχιερεως δεδεμενος, και συρομενος επι το προσθεν adduntur επι τῳ τραχηλῳ ο χριστος, εν τῳ παθει αυτου απερχομενος, ex quibus vox melius definitur. Ex his ܦܣܩܝܬܐ indicaret vel *ligamen,* quod conjungeret extremitates torquis (ܐܡܪܐ), huic nomini relato pronomine ܕܝܠܗ *ejus,* vel *fasciolam,* quae collo circumduceretur, voci ܕܨܘܪܐ relato ܕܝܠܗ, quod aeque licet. Altera, quae textui refertur, nota marg. est: Σ. περιτραχηλιον, ut exhibet ipse ponens liberius, omittit vero pronomen H, et si addunt PJ et PP, ex Hexaplari fortasse est, cum desit PA, Pa et PL.

προβατων μου = — μου, H, Hmm, III, AH, CM.

δῳς μοι = — μοι, Hmm, I, III, 58, Bodl, Ald, Arm: H cum Syro, sed cum ER unus codex Kenn. et unus De Rossi primo, P. Vulg, Ar.

18. και τον ορμισκον = duo indices remittentes ad duas notas marginales, quae cum aliis notis superadditis sese excipiunt praepostero quo dedi ordine, eo quod prior quae scripta fuerat, cum altera adjecta longum spatium occupaverat. Nota prior, loco posterior, est: και ορμισκον Graece, omisso sine teste τον, forte quia non illud nota respicit. Hanc notam sine indice excipit altera philologica: ܐܘܪܡܝܣܩܘܢ (ορμισκον) *dicunt vocari Graece monile, idest torquem, qui ad collum* (ponitur), *et fasciolam ejus, et etiam armillam;* similia, sed non eadem Suidas et Hesychius. Una vox quae negotium facessit est ܦܣܩܝܬܐ, quae omnino eadem videtur ac ܦܩܝܠܐ, quae sine exemplo in Michaelis est *cidaris, amictus, pars indumenti sacerdotalis,* sed in Lexico ms. nostrae Biblioth. (cf. ad Thr. III. 51) est: ܦܩܝܠܐ ܐܘܟܝܬ ܡܥܦܪܐ: ܘܡܩܒܠܢ: ܦܩܪܐ: ܠܫܒܝܪܐ ܘܠܟܡܐܪܘܬܗ ܘܠܡܥܦܪܢ ܠܪܝܫ ܡܟܗܢܐ ܠܟܠܗܘܢ ܘܦܢܝܗ. ܦܩܝܠܐ *idest* ܡܥܦܪܐ; *scribitur etiam* ܦܩܪܐ. *Armilla*

ܕܐܣܪܝܢ ܐܢܬܘܢ ܦܐܪ̈ܐ ܒܡܨܥܬܗ
ܕܚܩܠܐ. ܘܩܡܬ ܦܐܪܐ ܕܝܠܝ
ܘܐܬܬܪܝܨܬ. ܟܕ ܐܬܦܢܝܘ
ܗܘܘ ܦܐܪ̈ܐ ܕܝܠܟܘܢ. ܣܓܕܘ ܠܦܐܪܐ
+ ܕܝܠܝ܆ ܐܡܪܘ ܕܝܢ ܠܗ ܐܚ̈ܘܗܝ. *f. 25. v.*
7 ܕܠܡܐ ܡܡܠܟܘ ܡܡܠܟ ܐܢܬ
ܥܠܝܢ. ܐܘ ܡܫܬܠܛܘ ܡܫܬܠܛ ܐܢܬ
ܒܢ. ܘܐܘܣܦܘ ܬܘܒ ܠܡܣܢܝܘܗܝ
ܡܛܠ ܚܠܡ̈ܘܗܝ ܘܡܛܠ ܡܠ̈ܐ
8 + ܕܝܠܗ. ܚܙܐ ܕܝܢ ܚܠܡܐ ܐܚܪܢܐ.
ܘܐܫܬܥܝܗ ÷ ܠܐܒܘܗܝ ↙ ÷ ܘܠܐܚ̈ܘܗܝ
+ ܕܝܠܗ. ܘܐܡܪ. ܗܐ ܚܠܡܬ
ܚܠܡܐ ܐܚܪܢܐ. ܐܝܟ ܕܡܐ
ܕܫܡܫܐ ܘܣܗܪܐ ܘܚܕܥܣܪ
ܟܘܟܒ̈ܐ ܣܓܕܝܢ ܗܘܘ ܠܝ܀
※ ܘܐܫܬܥܝܗ ܠܐܒܘܗܝ ܘܠܐܚ̈ܘܗܝ

+※ ܕܝܠܗ܆ ܘܗܘܐ ܗܘ ܥܡ ܐܒܘܗܝ
9 ܘܐܡܪ ܠܗ. ܡܢܘ ܚܠܡܐ ܗܢܘ
ܕܚܠܡܬ. ܠܡܐ ܟܕ ܡܐܬܐ
ܢܐܬܐ ܐܢܐ ܘܐܡܟ ܘܐܚ̈ܝܟ
ܘܐܚ̈ܝܟ܆ ܠܡܣܓܕ ܠܟ ܥܠ ܐܪܥܐ
10 ܐܬܚܪܘ. ܛܢܘ ܕܝܢ ܒܗ ܐܚ̈ܘܗܝ.
ܐܒܐ ܕܝܢ ܕܝܠܗ ܢܛܪܗ ܠܡܠܬܐ ܗܕܐ
+ ܐܙܠܘ ܕܝܢ ܐܚ̈ܘܗܝ ܕܝܠܗ ܠܡܪܥܐ
11 ܠܥܢܐ ܕܐܒܐ ܕܝܠܗܘܢ ܒܫܟܝܡ܆
+ ܘܐܡܪ ܐܝܣܪܝܠ ܠܝܘܣܦ.
12 ܠܐ ܗܐ ܐܚ̈ܝܟ ܕܝܠܟ ܪܥܝܢ
ܒܫܟܝܡ. ܬܐ ܐܫܕܪܟ ܠܘܬܗܘܢ.
f. 26. r. ܐܡܪ ܕܝܢ ܠܗ. ܗܐ ܐܢܐ..
13 ܐܡܪ ܕܝܢ ܠܗ ÷ ܐܝܣܪܝܠ ↙. ܙܠ
ܚܙܝ ܐܢ ܫܠܝܡܝܢ ܐܚ̈ܝܟ ܕܝܠܟ
ܘܡܪ̈ܥܝܐ ܘܐܘܕܥܢܝ ※ ܡܫܬܠܛܐ܆

⁷ ܐ. ܗ. ܠܡܠܟܘ
ܕܐܢܬ

ܕܝܠܟ ܘܠܡܪܥܝܬܐ
ܕܡܪ̈ܥܝܬܗܘܢ ✧

9. και επετιμησεν = praemittit ※ και διηγησατο αυτο τῳ πατρι αυτου και τοις αδελφοις αυτου ↙, Hmm sine asterisco: item H, nisi quod αυτο facile subintelligendum omittit, excepto uno codice Kenn., qui addens לו illud referret.

13. ισραηλ = sub-obelo, deest H, Philoni, Chrysost., Aet; sed tum ex libertate qua utitur Aet, tum quod in loco adducendo Philo et Chrys. facile omittere potuerunt, non multum testantur.

πορευθεις ιδε = i *vide*, sive ex Syro idiotismo, ut etiam in CM, Aet, Arm, sive ex P: sic et H, particula inserta tamen, quae emollit formam jussionis, ut par est in patre erga filium prae ceteris dilectum.

και αναγγειλον μοι = marg. Α. Σ. την ειρηνην των αδελφων σου, και την ειρηνην των βοσκηματων *eorum*, Montf. et Ap. Hm. 1ᶜ qui tamen pro *eorum* (αυτων) legit —

que ac Graeca, forma, non sensu recedens ab H.

περιστραφεντα δε = και περιστραφεντα, Hmm, 58: H alia forma utitur sensu eodem, in qua tamen copula adest, quae aeque redditur per se utraque lectione nostri et ER, quamquam ex contextu vim magis referat ER.

8. τῳ πατρι αυτου, και = ÷ τῳ πατρι αυτου ↙ ÷ και ↙: omittit omnia H. Duplex obeli forma, de qua fuse dicam in Prolegomenis, una alteram excipiens in eodem loco, occurrit passim paullo aliter jam in codice Hexaplari Sarraviano, sed in eo sine metobelo priori adjecto ante alteram, quantum vidi, quod hic et XXXIX, 17, XLIII, 28 in nostro codice fortasse est factum ex amanuensium Graecorum, sive Syrorum ignor-[illegible] diversam ex diversa forma notam [illegible] metobelum adjecerint.

ܐ̈ܣܛܪܘܠܘܓܐ ܕܟܠܕܝ̈ܐ ܘܠܚܙ̈ܝܐ
ܘܐܬܝܘܗܝ ܗܘܘ ܚܟܝ̈ܡܐ ܕܒܒܠ
ܢܩܪܐ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܕܟܠܗ ܡܢ
ܐ.ܠܐ// ܐܡܪ. ܠܟܬܒܐ ܘܡܚܘܐ ܦܘܫܩܗ
8 ܘܥܠܘ ܚܟܝ̈ܡܐ. ܕܝܠܗ ܕܝܢ ܐܡܪܘ
ܠܗ. ܫܟܝܢܐ ܢܣܒ. [5]ܘܡܫܪܐ ܠܗ
+ ܠܐ ܐܝܬ ܡܢ ܐܡܪ ܕܝܢ ܠܗܘܢ
ܢܦܫܗ. ܠܐ ܗܘܐ ܡܢ ܐܠܗܐ
[6]ܡܬܦܫܩܢܘܬܐ ܕܚܙܘܢ ܐܚܘܝܘ.
9 ܐܬܬܙܝܥ ܠܗ ܗܘܐ. ܘܐܫܬܢܝ ܗܘ
ܐܡܪ ✣

5 ܣ. ܘܫܪܐ ✣
ܦܫܩܐ ✣
ܠܡܦܫܩܢܐ
ܡܦܫܩܢܐ

ΣΥΝΚΡΙΝΟΝ.

6 ܐ. ܫܪܝܐ ✣
ܣ. ܦܘܪܫܐ ✣

8. και ο συγκρινων = marg. Σ. *et solvens*; sed in membrana, pessime affecta in tota pagina, et lectio aliquid dubii habet, et ante literam ܣ *Symmachus* videntur vestigia superesse literae ܐ *Aquila*, ita ut utriusque Interpretis lectio exhiberetur επιλυομενος, quam Aquilae dat Coislinianus (Hm X); quae quidem lectio Aquilae vindicatur etiam ex lectione επιλυσις sequente in hoc ipso versu. quam pro voce H ejusdem radicis usurpavit Aquila. Verum idem Coislinianus dat hic Symmacho διακρινων, quod in textum intulit Hm 20, et infra pariter Montf. dat Symmacho διακρισις, quod noster alia voce reddit. Ex his non habeo quo rem definiam. *Item* huc retrahenda scholion et vox Graeca marginis sequentia, quae in codice sunt inter lineam 5 et 8, et indices nullos offerunt in male habita membrana. Scholion est: *Graecus* τον *interpretem explicatorem dicit.* In quo scholio literae ܦܫܩܐ vocis ܡܦܫܩܢܐ paullo dubiae mihi erant in codice ex pessime habita in membrana, et jam libenter legerem ܡܦܪܫܢܐ, quod idem significat. Nam si scholion est vocis textus ܡܦܪܫ, radicem saltem eandem referat necesse est; si vero est scholion vocis ipsius Graecae συγκρινων. quae in textu redditur, et in margine adest. et nostra voce ut referatur oporteret, noster συγκρινω et derivata συγκριμα, συγκρισις in significatione hujus loci solet reddere per ܦܪܫ, ܦܘܪܫܐ, ut hoc cap. v. 12, 16. Daniel II, 4, 5, 9, V, 7 quater, 8, 9, 11. 14, 17, 26, 30 et alibi, Jud. VII, 15 tamen συγκρισις est ܦܘܪܫܐ.. Ego vero facile adduci potui, ut communiorem vocem ܡܦܫܩܢܐ, textus oblitus, viderer deprehendere, ex eo quod ductus literarum ܦܫܩ et ܦܪܫ, ex quibus diversitas est, in valde obfuscata membrana pronum erat confundere. Vox Graeca est vox textus συγκρινων, scripta ut dedi, cum ο pro ω, et, ut satis certum arbitror ex ipso codice attente in hanc rem inspecto, cum ν pro γ, porro literae σ initialis vix vestigia dubia reliqua. Quoad scriptionem ν pro γ in Epist. Jerem. v. 15 a dialecto Aegyptia repetebam, Sturzio innixus; verum video jam dandam veteris scripturae libertati, seu licentiae, ex sono adductae, qui etiam distinctus ex organis magis excultis apud Graecos, confunderetur in regionibus, in quas importata fuerat Graeca lingua, quod fere fit et de aliis, cum genti alicui superimponuntur. Sed de his dicam, cum edam vetustissimum codicem Ambrosianum, notatus Hm VII. H bene reddunt alii Interpretes, nec male ipsi LXX.

ουκ εστιν αυτο = αυτο, ουκ εστιν, Hmm, III, Compl: H cum ER; correctionem durioris ideoque antiquae lectionis LXX sapit altera.

διασαφησις = Α. επιλυσις. Σ. διακρισις. H omnes aeque reddunt, nisi quod vel ut singularis numeri quoad significationem nomen sumserunt, vel potius ex defectiva scriptione longe communiori antiquitus (cf. T. I, ad Thren. III, 22) nomen in singulari legerunt, et literam finalem ם ut suffixum habuerunt, quod in LXX videmus, de aliis

41 ܘܪܝܫܢܐ ܠܘܛܢ. ܘܪܝܫܢܐ
ܐܘܠܝܒܡܐ. ܘܪܝܫܢܐ
ܐܝܠܐ. ܘܪܝܫܢܐ ܦܝܢܘܢ.
42 ܘܪܝܫܢܐ ܩܢܙ. ܘܪܝܫܢܐ ܬܐܡܢܢ.
43 ܘܪܝܫܢܐ ܡܒܨܪ. ܘܪܝܫܢܐ
ܡܓܕܝܐܠ. ܘܪܝܫܢܐ ܙܦܘܐܝܡ.
ܗܠܝܢ ܪ̈ܝܫܢܐ ܕܐܕܘܡ.
ܒܡܫܪ̈ܝܬܐ ܕܝܠܗܘܢ ܒܐܪܥܐ

ܕܩܢܝܢܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܗܢܐ ܗܘ
44 ܥܣܘ ܐܒܐ ܕܐܕܘܡ̈ܝܐ. ܥܡܪ
ܗܘܐ ܕܝܢ ܝܥܩܘܒ ܒܐܪܥܐ ܗܝ.
ܐܝܟܐ ܕܐܬܬܘܬܒ ܐܒܘܗܝ
※ܗܘ.ܕܝܥܩܘܒ ܒܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ. ܗܠܝܢ ܕܝܢ
.ܬܘܠܕ̈ܬܐ ܕܝܥܩܘܒ. ܝܘܣܦ ܕܝܢ ܒܪ
f. 25.r. XXXVII, 1. ※ܫܒܥܣܪ̈ܐ ܫܢ̈ܝܢ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ.
ܪܥܐ ܗܘܐ ܥܡ ܐܚ̈ܘܗܝ ܥܢܐ.

vel alter praecedens illi, qui nunc restat, fuit omissus, ut mimis saepe factum est, et subobscurum iudicium est in Hmm 72, 135, qui omnia obelo damnanda omiserunt, ut alibi in similibus aeque factum, ut vel notae meae ullis in locis innuunt, cf. VII, 20, VIII, 17, 21, IX, 1, 2, XXXVI, 29, quae loca simul sumpta nonnihil, puto, rem firmant.

γωλα = λωταν, Hmm, Arm, omnes plus minus saepe nostro affines; 58 vero ηγεμων γωλα, ηγεμων λωταν: H עלוה *'Alva*, cui accedit ER.

ιεθερ = ܝܘܬܡ *Jutham*, cui scriptioni propius accedit affinis 135 Hm legens ιεθεμ; ιεθοομ Hm 75; εθοομ Hm 106: H *Jetheth*, quod reddunt Hmm, nostro interdum affines, legentes ιεθεθ, et 58 et Arm ferentes ιεθαθ, et accedit CM in corrupta lectione *Theth* (ΘΕΘ).

42. θαιμαν = *Themnan*, solus; cf. v. 34.

43. ζαφωιν = ζαφωειμ, Hmm, quibus alii Hmm accedunt, in vocalibus leviter variantes: H עירם *'Iram.*

εν ταις κατῳκοδομημεναις = ※ αυτων, H, 58, AH, Arab. 3 apud Hm, CM, in paraphrastica versione. Sed in CM et Arab. 3 repeterem a liberiori versione, indole linguae favente, testibus affinibus, praesertim pro CM, deficientibus.

44. αυται = marg. *Capitulum XXII.*

XXXVII, 1. ιωσηφ δε = — δε, Hmm, I, III, 58, Bodl, Compl, Arm: item H, uno codice HS excepto, qui habet copulam.

δεκα και επτα = sine και cum Hmm plurimis, inter quos nostro affines ulli, I, III, 58, Compl; ex indole linguae vero ad literam daret *septende*... ...ter proba-

lum exhibentibus, nempe I, III, Bodl, August. (in quo tamen deest εν ταις φ. α.), CM, quibus accedit magna pars Hmm et Compl. In hoc textu duplex erat versio vocis למקמתם *secundum regiones suas,* nempe κατα τοπον αυτων (vel κατα τοπους αυτων juxta variantem lectionem 2 Hmm, et versionum ex LXX, parvae in his fidei, testibus antiquis Graecis deficientibus), et εν ταις χωραις αυτων: praeterea libere nimis, et solum sensus non omnino prave reddebatur interpretatione και εν τοις εθνεσιν αυτων pro בשמתם *in nominibus suis,* et vix ut hujus versio haberi potuit ab Origene. Hic igitur ex suis textus constituendi legibus inseruit post κατα τοπον αυτων versionem vocis H postremae εν τοις ονομασιν αυτων (articulum τοις aliorum codicum in textu noster aeque refert), sumens ex Aquila cui tribuunt Hex. Montf., vel ex alio Interprete, et asteriscum praeposuisse censendus ex suo more. Quod quidem confirmatur ex eo quod additamentum habeant testes vel omnino Hexaplares, ut noster, ex quo versus AH, vel saltem Hexaplari affines, aut eum corrupte exhibentes, ut ceteri pauci lectionem referentes, alio vero loco alii; quia fortasse textui alterius recensionis illitae fuerunt lectiones Hexaplares, sive margini appositae praepostere in textum inductae fuerunt, ut alibi (cf. not. ad IX, 5); sive demum Luciani recensionem in illis deprehendas, cujus lectio ceteris commixta fuerit. His in textu ab Origene peractis, jam obelis cetera configenda, ejusque vestigium extat in nostro codice, in quo unus

ܥܕܡܐ ܕܐܬܐ ܡܪܗ ܠܒܝܬܗ
17 ܕܝܠܗ. ܘܡܠܠܬ ܠܗ ܐܝܟ ܡ̈ܠܐ
ܗܠܝܢ ܟܕ ܐܡܪܐ. ܥܠ ܠܘܬܝ
ܥܒܕܐ ܥܒܪܝܐ ܗܘ ܕܐܥܠܬ
ܠܢ ܠܡܓܚܟܘ ܒܝ. ÷ ܘܐܡܪ
÷ ܠܝ ܐܫܟܘܒ ܥܡܟ ܠܗ. ※ ܘܐܩܥܝܬ
※ ܒܩܠܐ ܪܒܐ ܠܗ. ܟܕ ܕܝܢ ܫܡܥ
18 ܕܐܪܝܡܬ ܩܠܐ ܕܝܠܝ ܘܐܩܥܝܬ.
ܫܒܩ ܠܡܐܢܐ ܕܝܠܗ ܠܘܬܝ.
19 ܘܥܪܩ ܘܢܦܩ ܠܒܪ. ܗܘܐ ܕܝܢ
ܕܟܕ ܫܡܥ ܡܪܗ ܕܝܠܗ ܠܡ̈ܠܐ
ܕܐܢܬܬܐ ܕܝܠܗ: ܐܝܠܝܢ
ܕܡܠܠܬ ܠܘܬܗ ܟܕ ܐܡܪܐ:
ܕܗܟܢܐ ܥܒܕ ܠܝ ܥܒܕܐ ܕܝܠܟ.
20 ܘܐܬܚܡܬ ܒܪܘܓܙܐ. ܘܢܣܒ ܠܝܘܣܦ

ܡܪܗ ܠܝܘܣܦ. ܘܐܪܡܝܗ ܒܒܝܬ
ܚܒܘܫܐ. ܒܕܘܟܬܐ ܐܝܟܐ
ܕܐܣܝܪ̈ܐ ܕܡܠܟܐ ܡܬܐܚܕܝܢ
21 ܬܡܢ ܒܒܝܬ ܚܒܘܫܝܐ. ܘܐܝܬܘܗܝ
ܗܘܐ ܡܪܝܐ ܥܡ ܝܘܣܦ.
ܘܐܫܕ ܥܠܘܗܝ ܪ̈ܚܡܐ ܘܝܗܒ
ܠܗ ܛܝܒܘܬܐ ܩܕܡ ܪܒ ܢܛܘܪ̈ܝ
22 ܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ. ܘܝܗܒ ܪܒ ܢܛܘܪ̈ܝ
ܐܣܝܪ̈ܐ ܕܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ ܒܐܝܕܐ
ܕܝܘܣܦ. ܘܠܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ[1] ܕܐܬܬܐܣܪܘ ܒܗ
ܗܘܘ. ܘܗܠܝܢ ܕܒܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ.
ܘܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܥܒܕܝܢ ܗܘܘ ܬܡܢ.
※ ܗܘ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܕܥܒܕ ܠܗ. ܘܠܐ
23 ܚܙܐ ܗܘܐ ܪܒ ܢܛܘܪ̈ܝ ܐܣܝܪ̈ܐ
ܕܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ ܡܬܒܛܠܗ ܘܠܐ

[1] ÷ ܕܡܬܚܒܫܝܢ ÷ ܗܘܘ

58, Bodl, Arm: H *et reliquit, et* adducto ex ipsius contextu.

εφυγε = και εφυγε, H, Hmm, I, III, 58, Bodl, Arm.

22. τους απηγμενους = marg. τους εγκεκλεισμενους, quod legunt in textu Hmm, I, Bodl, et in marg. sine τους, ex textu supplendo, Hm 127; Aquilae idem dant Hexapla: H utrumque refert, sed ex vi vocis margini favet.

ποιουσιν = *faciebant* cum Arm; uterque Interpres sic dedit ex verbo praecedenti et sequenti, ut videtur ex textibus Graecis deficientibus, nisi in nostro a P derives sic legente: H participio utitur, cujus tempus ex contextu, ut oportet, definitum respondet nostro et sic dederunt P, Vulg idiotismo resoluto, Ar, Ven.

αυτος ην ποιων = sub asterisco; omittunt Hmm plures, I, III, Bodl, CM: H cum Syro.

23. ουκ = και ουκ, Hm 72, Chrysost., Arm: H cum ER, sed copulam praemittit P cum Vulg et Ar in his sublestae fidei.

et Arm ed. cum Arm. 1 apud Hm, CM. Aet, Arm; putarem tamen, testibus Graecis deficientibus, ex tempore ceterorum verborum contextus vertisse Interpretes.

ο κυριος = ÷ αυτου, H, Hmm, 58, Bodl, AH; puto tamen non certam hanc nostri lectionem, cum ex idiotismo possit esse suffixum, et soleat noster, cum reperit hujusmodi pronomina in Graeco, reddere per suffixa cum ܕܝܠ; sed solum probabilem ex eo, quod sic legant inter Graecos ulli codices affines.

17. και ειπε μοι. κοιμηθησομαι μετα σου = ÷ και ειπε μοι. κοιμηθησομαι μετα σου ↙. ※ *et clamavi voce magna* ↙; nullus testis omittit Graeca, licet variae sint loci lectiones, latina solus ex nostro addit AH legens apud Hm: *tunc clamavi voce alta*. Omnia omittit H. De duplici obeli forma cf. ad XXXVII, 8; occurrit et XXXVIII, 13, XLIII, 28, etc.: hic tamen alia forma est alter; sed fuse in Prolegomenis dicam.

18. καταλιπων = κατελιπε, Hmm, I, III,

ܗܘܐ ܡܕܡ܂ ܥܠ ܝܘܣܦ ܠܒܝܬܐ
ܠܡܥܒܕ ܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܗ܂ ܘܠܐ ܐܢܫ
ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܒܒܝܬܐ ܐܢܫ ܬܡܢ ܗܘܐ
+ ܠܓܘ ܡܢ܂ ܘܐܬܠܒܟܬ ܒܠܒܘܫܐ ܕܝܠܗ 12
ܟܕ ܐܡܪܐ܂ ܕܡܟ ܥܡܝ܂ ܘܫܒܩ
ܡ̈ܐܢܐ ※ ܕܝܠܗ ↙ ܒܐܝ̈ܕܝܗ̇ ܕܝܠܗ̇܂
ܥܪܩ ܘܢܦܩ ܠܒܪ܂ + ܗܘܐ ܕܝܢ ܕܟܕ 13
÷ ܚܙܬ ܕܫܒܩ ܡ̈ܐܢܐ ܕܝܠܗ
÷ ܒܐܝ̈ܕܝܗ̇ ܕܝܠܗ̇܆ ܘܥܪܩ ܢܦܩ ܠܒܪ܂

f. 31. r.

14 ܘܩܪܬ ܠܗܠܝܢ ܕܐܝܬ ܒܒܝܬܐ܂
ܘܐܡܪܬ ܠܗܘܢ ܟܕ ܐܡܪܐ܂
ܚܙܘ܂ ܐܝܬܝ ܠܢ ܥܒܕܐ ܥܒܪܝܐ܂
ܠܡܓܚܟܘ ܒܢ܂ ܥܠ ܠܘܬܝ ܟܕ ܐܡܪ̇
ܕܢܕܡܟ ܥܡܝ܂ ܘܩܥܝܬ ܒܩܠܐ
15 ܗܘܐ܂ ܡܢ ܕܟܕ ܫܡܥ ܕܐܪܝܡܬ
ܩܠܐ ܕܝܠܝ ܘܩܥܝܬ܂ ܫܒܩ
ܡ̈ܐܢܐ ܕܝܠܗ ܠܘܬܝ܂ ܘܥܪܩ ܘܢܦܩ
16 ܠܒܪ܂ ܘܫܒܩܬ ܠܡ̈ܐܢܐ ܠܘܬܗ̇
܆ ÷ ܐܠܐ ⁘

Totum versum habet H in omnibus testibus, excepto uno cod. H Kennicott, in quo ex omoeoteleuto hujus versus et praecedentis repetendum. Unde ergo obelus? Arm. 1 nescio an satis sit, ut commutem in asteriscum, cum ex Arm conditione testetur quidem de notis Hexaplaribus, sed eas non distinguat, ex alia parte Graecus testis et Syrus conveniant in obelo. Anne versum ex omoeoteleuto omissum in H Origenis, obelo originem dedit? Sed fierine potuit, ut versiones ceterorum Interpretum Origeni prostantes omitterent, ideoque nullam omissionis suspicionem excitarent?

και εγενετο = εγενετο δε, Hmm, 58: H utrumque aeque fert.

καταλιπων = κατελιπεν, H, Hmm, I, III, 58, Bodl, Ald, Arm.

εφυγε = και εφυγε, H, Hmm, I, III, 58; Bodl, Arm.

και εξηλθεν = εξηλθεν cum Arm, in quo tamen aliqui testes cum ER: H omittit totam lectionem ER, quam legunt tamen 4 codd. Kennicott, 3 codd. De Rossi, et alii 3 primo, HS, Sam, Abus, Targ. duo apud De Rossi.

14. εισηγαγεν = ηγαγεν, Hmm, Arm. Margo vero εισηγαγεν, quae communis est LXX lectio. H utrumque fert.

15. καταλιπων = κατελιπε, Hmm, Arm: H *et reliquit, et* praemisso ex contextu.

εφυγε = και εφυγε, H, Hmm, Arm.

16. καταλιμπανει = *reliquit*, H, Slav. Ostr.

11. και εισηλθεν = εισηλθεν, Hmm, 1, III. 58, Bodl, Ald, CM, Aet: H cum ER.

12. επεσπασατο = ܐܬܠܒܟܬ, sic in codice, sed corrigendum ܐܬܠܒܟܬܗ ex Grammaticis, nec exemplum hucusque reperi formarum derivatarum, quae ad normam Peal in hac persona flectantur. Attamen formam repertam in codice diligenter scripto non ausim absolute damnare ex Grammaticis, quae plura vetustiorum formarum ignorant; praesertim quod confirmetur analogia linguarum Chaldaicae, in qua Ethpeel praeter aliam flexionem eam quoque Peal habet, Fuerst, *Lehrgeb. d. A. Id.* §. 169, Hebraeae, Gesenius' *Hebr. Gram.* von Rödiger, XIX Aufl. § 75, *Anmerk.* 1, et Arabicae.

αυτον των ιματιων = αυτου των ιματιων, Hmm, Arm: H *eum veste ejus,* sed *vestibus* pro *veste* HS, uno codice excepto, quod et H sine vocalibus fert.

και καταλιπων = και κατελιπε, H, Hmm 2:

αυτου = sub asterisco; omittunt Hmm, Bodl, Philo: habet H.

13. Totus versus sub obelo, metobelus vero non apparet post ܠܒܪ ἔξω, pagina enim fol. 31, v. male habita quia evanida et confricata, ibi tamen probabilia satis vestigia adsunt: totum versum omittit codex Hm 71, obelum in marg. apponit Hm 127, asteriscum Arm 1 apud Hm, sed in Arm, nescio an et in illo codice, asteriscus pro obelo quoque ponitur (cf. ad IV, 25); Bodl in fine versus habet ⅄, de quo cf. ad XXXII, 7.

+ ܐܝܠܝܢ ܕܝܢ ܚܘܛܪܐ ܘܐܡܪܬ܂
26 ܡܙܕܩܐ ܗܝ ܠܡܢ ܐܘ ܐܢܐ܂
ܡܛܠ ܗܢܐ ܕܠܐ ܝܗܒܬܗ ܠܫܝܠܐ
f. 30. r. ܒܪܝ ܕܝܠܝ܂ ܘܠܐ ܐܘܣܦ ܬܘܒ
+ ܠܡܕܥܗ ܠܗ܂ ܗܘܐ ܕܝܢ ܕܟܕ ܝܠܕܐ
27 ܗܘܬ܂ ܘܐܦ ܗܝ ܐܝܬ ܗܘܐ ܬܐܡܐ
28 ܒܟܪܣܗ ܕܝܠܗ܂ ܗܘܐ ܕܝܢ ܟܕ
ܝܠܕܐ ܗܘܬ܂ ܗܘ ܚܕ ܐܦܩ ܐܝܕܗ
ܠܝܠܕܐ܂ ܟܕ ܕܝܢ ܢܣܒܬ ܚܝܬܐ
ܩܛܪܬ ܥܠ ܐܝܕܗ ܙܚܘܪܝܬܐ܂
ܟܕ ܐܡܪܐ܂ ܗܢܐ ܢܦܩ ܩܕܡܝܐ܂
29 ܟܕ ܕܝܢ ܟܢܫ ܠܐܝܕܗ܂ ܡܚܕܐ

¹ ÷ ܩܛܪܬ.
ܩܫܬܐ +
³ ÷ ܘܐܢܫ ܕܢܦܩ

+ ܢܦܩ ܐܚܐ ܕܝܠܗ܂ ܗܝ ܕܝܢ
ܐܡܪܬ܂ ܠܡܢܐ ܐܬܦܣܩ
ܡܛܠܬܟ ܣܝܓܐ܂ ܘܩܪܬ ܫܡܗ
30 ܕܝܠܗ ²ܦܪܨ܂ ܘܒܬܪܟܢ ܢܦܩ ܐܚܐ
ܕܝܠܗ܂ ܗܘ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܥܠ
+ ܐܝܕܐ ܕܝܠܗ ܙܚܘܪܝܬܐ܂ ܘܩܪܬ
ܫܡܗ܂ ܠܫܡܐ ܕܝܠܗ ³ܙܪܚ܂ ܝܘܣܦ.
ܕܝܢ ܐܬܕܒܪ ⁴ܠܡܨܪܝܢ܂ ܘܩܢܝܗ.
XXXIX 1 ܦܘܛܝܦܪ ܐܘܢܘܟܐ ܪܒ
ܡܓܝܪܐ ܕܦܪܥܘܢ܂ ܓܒܪܐ
ܡܨܪܝܐ܂ ܡܢ ܐܝܕܐ ܕܐܝܫܡܥܠܝܐ
2 ܗܘܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܒܠܒܗ܂ ܘܐܝܬܘܗܝ

ܐܘ ܡܕܢܚܐ
² ÷ ܕܢܚ
⁴ ÷ ܐܬܕܒܪ ܡܢ
ܡܕܝܢܝܐ ÷

vero Ezech. XVII, 10, Jerem. XXIII, 5, qua voce reddit item βλαστημα Symmachi hoc loco Jeremiae et passim. Priorem lectionem Graecam praetulerim, cum non reminiscar vidisse nostrum interpretantem altera ratione. Interpretatio ανατολη affertur Lex. Orig. l. c. p. 677, in Eusebio l. c. p. 31, in Chrysostomo, l. c., et H reddit, a quo nec alia βλαστημα omnino abludit.

XXXIX. 1. Marg. *Capitulum XXIII.*

κατηχθη = marg. κατηχθη, *a Madianitis;* est scholion philologicum, ut patet ex ipsa interpunctione, forte a P derivandum, quae legit ܐܬܕܒܪ ܡܢ ܡܕܝܢܝܐ, *deduxerunt eum Madianitae.*

φαραω ο αρχιμαγειρος = ο αρχιμαγειρος φαραω: in Bodl, articulo ο ante ευνουχος prioris scripturae servato, ipse scriptor vel coaevus corrector veterrimae lectioni superscripsit αρχιμαγηρος φαραω, et expunxit in sequenti linea ρος residuum lectionis ER ο ευνουχος φαραω ο αρχιμαγειρος: H cum ER, cum nostro P non verbis, sed sensu; cf. XXXVII, 35.

χειρων = χειρος, H, Hmm, I, Compl.

28. εδησεν = praemittit *et,* quod H habet, sed ex suo contextu; invectum forte in nostrum ex P, quae recte habet, H sequens in verbo praecedenti.

29. χειρα = + αυτου, H, Hm 72, 58.

και ευθυς = ευθυς, Hmm, I, CM, Arm: H *et ecce.*

φαρες = marg. φαρες, διακοπη, ut utar Lexico Origeniano inter opera Hieronymi, ed. Vall. III, 665, cf. Eusebium apud Mai *S. V. N. C.*, I, 32, et Chrysostomum Homil. LXII in Genes. T. IV, p. 593, D. Recta est ex H interpretatio. De his nominum Hebr. interpretationibus in Syro-Hex. occurrentibus dicam in Prolegomenis; cf. interea Montf., *Psaelim.* I, vii, et *Hexapla* ad Gen. XXXVII, 36.

30. ζαρα = marg. ζαρα, *oriens, seu germen exortum est;* vel habuit noster in Graeco ζαρα, ανατολη η βλαστημα ανετειλε, vel ανατολη ανετειλε, quo in casu voluit reddere duplicem vocis ανατολη sensum, quem ex loco brevissimo definire non poterat, et ipse agnovit, cum reddiderit ܕܢܚܐ Esa. LX, 19. Zach. III, 9, VI, 12 et passim, ܡܕܢܚܐ

in hujusmodi, teste vel hoc uno capite. Sed unde lectio nostri? Non a P, quae legit *aquas* ܡܝܐ, non a Syro Theodoreti, cujus locum dederunt De-Rossi ex Steucho Eugubino, et Scharfenberg, *Animadversiones*, ex Schulzii editione, cum αἶνα Syrum Theodoreti (Scharfenberg, de Rossi enim dat αιναν) sit ܚܡܝܡܐ, non ܚܡܝܡܐ, ut noster habet; quamquam ipsi Syro lectionem nostrae P υδωρ ܡܝܐ tribuunt Diodorus apud Montf., quantum quidem ex ejus textu elicere licet, et Procopius apud Scharfenberg, cujus locus extat etiam in cod. Ambros. Q. 96, Sup. Reliquum igitur, ut Hexaplari recensioni tribuatur lectio nostri, praesertim quod habet etiam Arm, Hexaplarem textum in pluribus reddens. Sed cur siluisset tum de hac lectione Hieronymus in *Quaest. in Gen.* ad h. l., ubi tam fuse de significatione nostri loci egit, et locos quoque aliorum Interpretum Hexaplarium affert?

υποζυγια = unus tantum in textu index isque paullo abrasus, in marg. vero primo vox ipsa Graeca, ut dedi, cum indice abraso: deinde est cum indice textus: *asinas*, ante quam vocem membrana male habita non sinit definire, utrum nota Interpretis praecesserit, an lectio anonyma sit. Equidem nescio an τας ονους reddat noster, quod tribuerat Aquilae Montfaucon, Scharfenberg vero loc. cit. corrigeret ex Catena Nicetae in τους ονους, cum, pluribus locis nostrae versionis collatis, ο et η ονος reddatur per ܚܡܪܐ, quae vox communis generis est in nostro quoque, numquam vero reperi ܐܬܢܐ. Sed tamen τας ονους per se optime redderet, imo hac tantum ratione a textu potuisset discriminare lectionem, si erat τας ονους. H pressius LXX, quamquam saepe iidem per η ονος vocem H reddant.

26. και ασβαν = *et Asbim*, cum N super turalium, qua Samaritani laborant, testari potest; PP, PL cum H עלון *'Alvan*, sed tres H עלוון *'Alvon;* H scriptioni propius III legens γωλων, et Hmm legentes γολων.

και σωφαρ = — και, Hmm, III, Bodl, Ald, Compl, CM: item H, sed habent unus codex De-Rossi primo cum Targum, ejusdem codicis primo, pars codicum HS cum Abus, P, Vulg, in qua tamen tacent antiquissimi codices cum Amiatino.

και ωμαρ = και ωναν, Hmm et Arm scribens *Aunan;* ex parte accedunt Hmm, III, Bodl, Ald, Compl, CM scribentes και ωμαν: H *et Onam*, sed unus codex Kenn. cum uno de Rossi primo *et Onan* cum Syro: P in alia abit. In codice ad scriptionem melius firmandam contra P, ut alibi, N Graecum superscribitur, ut dedi.

24. αιε = vocem Graecam, quam ego dedi inter notas marginis, in codice, parva cruce, indice ordinario vocum Graecarum, superscripta inter primum ܐ et ܐ, non in marg., sed super secundo ܐ (ܐ) scribitur sine indice.

και ανα = και ωναν, Hmm, I, III, Ald, Arm in ullis codicibus, et prope accedit etiam textus legens *Aunan;* lectioni nostri plus minus accedunt plures testes LXX: H וענה *et 'Ana*, cui accedit etiam Vulg, cujus tamen codices mire dissident, ut passim apud Graecos et Latinos in nominibus propriis, legentes praeter *Ana*, etiam *Anan*, *Anam*, *Onan*, nostro accedentes.

ανα = ωναν, Hmm, Ald, Arm in ullis codd.: H, et plures testes LXX, ut not. praec.

τον ιαμειν = *fontem*, cum AH a nostro derivato et Arm, simili, licet non praecise eadem interpretatione, qua S. Hieronymus in Vulg: sed de H et Vulg cf. De-Rossi, *Var. Lect. App.* T. IV, et Vercellone, *Var. Lect.* LXX vocem H ut nomen proprium retinuerunt, varie corruptam in codicibus, ut de more

+ ܐܫܬܘܕܥ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ ܘܐܡܪ.
26 ܙܕܝܩܐ ܗܝ ܡܢܝ ܐܘ ܐܢܐ.
ܡܛܠ ܗܢܐ ܕܠܐ ܝܗܒܬܗ̇ ܠܫܠܐ
ܒܪܝ ܕܝܠܝ. ܘܠܐ ܐܘܣܦ ܬܘܒ f. 30. r.
+ ܠܡܕܥܗ̇. ܗܘܐ ܕܝܢ ܕܟܕ ܝܠܕܐ
27 ܗܘܬ. ܘܗܠܝܢ ܐܝܬ ܗܘܐ ܬܐܡ̈ܐ
28 ܒܟܪܣܗ̇ ܕܝܠܗ̇. ܗܘܐ ܕܝܢ ܕܟܕ
ܝܠܕܐ ܗܘܬ. ܗܘ ܚܕ ܐܘܫܛ ܐܝܕܗ
ܠܐܝܕܐ. ܢܣܒܬ ܕܝܢ ܢܩܒܬ ܚܝܬܐ
ܘܩܛܪܬ ܥܠ ܐܝܕܗ ܙܗܘܪܝܬܐ.
ܟܕ ܐܡܪܐ. ܗܢܐ ܢܦܩ ܩܕܡܝܐ.
29 ܟܕ ܕܝܢ ܟܢܫ ܠܐܝܕܗ. ܘܡܚܕܐ

² ܀ ܦܪܨ.
ܦܪܨܐ +
³ ܀ ܙܪܚ. ܕܢܚܐ

+ ܢܦܩ ܐܚܐ ܕܝܠܗ ܡܢܗ. ܗܝ ܕܝܢ
ܐܡܪܬ. ܠܡܢܐ ܐܬܦܣܩ
ܡܛܠܬܟ ܦܣܩܐ. ܘܩܪܬ ܠܫܡܗ
30 ܕܝܠܗ ²ܦܪܨ. ܘܒܬܪܟܢ ܢܦܩ ܐܚܐ
ܕܝܠܗ. ܗܘ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܥܠ
+ ܐܝܕܐ ܕܝܠܗ ܙܗܘܪܝܬܐ. ܘܩܪܬ
ܫܡܗ. ܠܫܡܗ ܕܝܠܗ ³ܙܪܚ. ܝܘܣܦ ܕܝܢ
+ ܐܬܚܬ ⁴ܠܡܨܪܝܢ. ܘܩܢܝܗܝ
XXXIX 1 ܦܘܛܝܦܪ ܐܘܢܘܩܐ ܕܦܪܥܘܢ ܪܒ
ܡܛܒܚܐ ܕܦܪܥܘܢ. ܓܒܪܐ
ܡܨܪܝܐ. ܡܢ ܐܝܕܐ ܕܐܝܫܡܥܠܝ̈ܐ
2 ܗܢܘܢ ܕܐܚܬܘܗܝ ܠܬܡܢ. ܘܐܝܬܘܗܝ

ܐܘ ܡܕܢܚܐ
ܕܢܚ ܀
⁴ ܀ ܐܬܢܚܬ ܡܢ
ܡ̈ܕܝܢܝܐ ܀

vero Ezech. XVII, 10, Jerem. XXIII, 5, qua voce reddit item βλαστημα Symmachi hoc loco Jeremiae et passim. Priorem lectionem Graecam praetulerim, cum non reminiscar vidisse nostrum interpretantem altera ratione. Interpretatio ανατολη affertur Lex. Orig. l. c. p. 677, in Eusebio l. c. p. 31, in Chrysostomo, l. c., et H reddit, a quo nec alia βλαστημα omnino abludit.

XXXIX. 1. Marg. *Capitulum XXIII.*

κατηχθη = marg. κατηχθη, *a Madianitis;* est scholion philologicum, ut patet ex ipsa interpunctione, forte a P derivandum, quae legit ܐܚܬܘܗܝ ܡܕܝ̈ܢܝܐ, *deduxerunt eum Madianitae.*

φαραω ο αρχιμαγειρος = ο αρχιμαγειρος φαραω: in Bodl, articulo ο ante ευνουχος prioris scripturae servato, ipse scriptor vel coaevus corrector veterrimae lectioni superscripsit αρχιμαγηρος φαραω, et expunxit in sequenti linea ρος residuum lectionis ER ο ευνουχος φαραω ο αρχιμαγειρος: H cum ER, cum nostro P non verbis, sed sensu; cf. XXXVII, 35.

χειρων = χειρος, H, Hmm, I, Compl.

28. εδησεν = praemittit *et*, quod H habet sed ex suo contextu; invectum forte in nostrum ex P, quae recte habet, H sequens in verbo praecedenti.

29. χειρα = + αυτου, H, Hm 72, 58.

και ευθυς = ευθυς, Hmm, I, CM, Arm: H *et ecce.*

φαρες = marg. φαρες, διακοπη, ut utar Lexico Origeniano inter opera Hieronymi, ed. Vall. III, 665, cf. Eusebium apud Mai *S. V. N. C.*, I, 32, et Chrysostomum Homil. LXII in Genes. T. IV, p. 593, D. Recta est ex H interpretatio. De his nominum Hebr. interpretationibus in Syro-Hex. occurrentibus dicam in Prolegomenis; cf. interea Montf., *Psaelim.* I, vii, et *Hexapla* ad Gen. XXXVII, 36.

30. ζαρα = marg. ζαρα, *oriens, seu germen exortum est;* vel habuit noster in Graeco ζαρα, ανατολη η βλαστημα ανετειλε, vel ανατολη ανετειλε, quo in casu voluit reddere duplicem vocis ανατολη sensum, quem ex loco brevissimo definire non poterat, et ipse agnovit, cum reddiderit ܕܢܚܐ Esa. LX, 19, Zach. III, 9, VI, 12 et passim, ܡܕܢܚܐ

÷ ܕܥܣܘ܀ ܗܘܘ ܕܝܢ ܒ̈ܢܘܗܝ ܕܐܠܝܦܙ 11
ܬܝܡܢ. ܐܘܡܪ. ܨܘܦܪ. ܓܥܬܡ
÷ ܘܩܢܙ܀ ܬܡܢܥ ܕܝܢ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܘܬ 12
ܕܐܘܬܗ ܕܐܠܝܦܙ ܒܪܗ ܕܥܣܘ.
ܝܠܕܬ ܕܝܢ ܠܐܠܝܦܙ ܠܥܡܠܝܩ. ܗܠܝܢ
ܒ̈ܢܝܗ̇ ܕܥܕܐ ܐܢܬܬܗ ܕܥܣܘ܀
÷ ܘܗܠܝܢ ܕܝܢ ܒ̈ܢܝܐ ܕܪܥܘܐܝܠ. ܢܚܬ. 13
÷ ܙܪܚ. ܫܡܐ ܘܡܙܐ܀ ܘܗܠܝܢ
ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ ܒ̈ܢܝܐ ܕܒܣܡܬ
÷ ܐܢܬܬܗ ܕܥܣܘ܀...܀ ܘܗܠܝܢ ܕܝܢ 14
ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ ܒ̈ܢܘܗܝ

ܕܐܗܘܠܝܒܡܐ ܒܪܬܗ ܕܥܢܐ.
ܒܪܗ ܕܨܒܥܘܢ ܐܢܬܬܗ ܕܥܣܘ
ܝܠܕܬ ܕܝܢ ܠܥܣܘ ܠܝܥܘܫ. ܠܝܥܠܡ
÷ ܘܠܩܘܪܚ܀ ܘܗܠܝܢ ܗܓ̈ܡܘܢܐ 15
܀ ܒ̈ܢܝܐ ܕܥܣܘ܀
÷ ܒ̈ܢܘܗܝ ܕܐܠܝܦܙ ܒܘܟܪܗ ܕܥܣܘ. f. 23. r.
ܗܓܡܘܢܐ ܬܝܡܢ. ܗܓܡܘܢܐ
ܐܘܡܪ. ܗܓܡܘܢܐ ܨܘܦܪ.
16 ܗܓܡܘܢܐ ܩܢܙ. ܗܓܡܘܢܐ ܩܘܪܚ.
ܗܓܡܘܢܐ ܓܥܬܡ. ܗܓܡܘܢܐ
ܥܡܠܝܩ. ܗܠܝܢ ܗܓ̈ܡܘܢܐ ܕܐܠܝܦܙ

܀ ܩܦܠܐܘܢ ܕܪ̈ܫܢܐ ܕܒܝܬ ܥܣܘ.
ܘܕܡ̈ܢܘܬܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܗܓ̈ܡܘܢܐ

— — — — — — — — —

nota in codice pessime habita; in iis quae dedi, valde dubia sunt ܩܦܠܐܘܢ, ܒ in voce ܕܒܝܬ, ܕ et ܡ̈ܢܘܬ in ܘܕܡ̈ܢܘܬܐ, quam imo vocem vix probarem, sed do quae divinando descripsi; difficilius ex ductibus, quos deprehendi, eliceretur ܘܕܡܠܟܘ̈ܬܐ *regnorum:* postea una linea sequitur, cujus nil deprehendi.

υιοι ελιφας πρωτοτοκου ησαυ = sub obelo, erronee quidem, cum nec IV, nostro diligentior in notis Origenianis, ut ex meis animadversionibus patet, habeat illam notam, nec H omittat, imo ejus oeconomia in sequentibus versibus postulet. Cum tamen facilius sit omittere notas Origenianas, quam apponere perperam, et in asteriscum minus probabiliter possit mutari obelus, cum nullus testis LXX omittat quae sub eo scribuntur; quod collatis notis meis passim ad loca sub asterisco posita maxime improbabile est, cum de more asterisco notata desint plurimis, vel saltem aliquibus testibus LXX; putarem in textu H, qui Origeni suberat, defuisse revera comma ex עשו proxime praecedente, textu integro apparente ei qui locum seorsim inspiceret, neque cum sequentibus conferret, ideoque Origenem obelo confodisse.

teste LXX, nec ipso IV concordante, imo nec ipsa P cum Vulg, Ar, cujus tamen codex omittit in VI Polygl.

11. ελιφας υιοι = transponit cum Hmm, III, IV, 55, Bodl, Compl, itemque CM, Aet et Arm, si in his testari versiones possent tuto, quod et in nostrum cadit: H item transponit.

12. και ετεκε = ετεκε δε, Hmm, IV: H quoad formam magis refert ER.

14. ουτοι δε = ÷ ησαν, Hmm, IV, Compl: H cum nostro, sed omittit unus codex Kennicotti, P.

15. ουτοι = praemittit *et* cum AH, Aet, in quo tamen ex defectu affinium testium Graecorum licentiae Interpretis, vel etiam amanuensis tribuo: omittit H, sed addit P, Ar.

Ad calcem paginae paullo infra textum margine externo sine indice nec in textu, nec in margine: *Nomina principum domus Esau* (*Esavitarum*), *et portionum* (?) *eorum. Duces* .... Ut apparet, capitulum erat, qualia reperiuntur etiam in codice Coisliniano apud Montfaucon, *Bibl. Coislin.*, p. 4 seqq., in palimpsestis libro Numerorum et Fragmentis libri III Regum, editis a Tischendorf in *Monumenta sacra*, T. I. Haec

ܗ̇ܘ ܐܢܬ ܐܘܪܫܠܡ ܒܪܡܬܐ
15 + ܘܐܡܪܬ ܐܢܬ ܠܝ܆ ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ܀
ܡܢܐ ܐܘܪܫܠܡ ܠܟܝ ܐܬܠܐ܆

+ ܗܘܝ ܕܝܢ ܐܡܪܬܐ܆ ܠܟܠܗܝܢ ܕܠܒܟ
ܘܠܩܘܪܡܝܣܩܐ[6] ܕܠܒܟ[7] ܘܠܦܩܘܠܬܐ
ܗܘ ܕܠܨܘܪܟܝ܆ ܘܗܘܝ ܠܟܝ ܘܠܐ

[8] ΠΕΡΙΤΡΑΧΗ
ΛΟΝ

[7] ܘܗܝ ܕܠܗ [8]ܩܪܢܐ

[6] ΚΟΡΜΙΣΚΟΝ

ܐܩܘܪܡܝܣܩܘܢ
ܐܡܪܬ
ܕܡܠܟܐ
ܡܘܗܒܬ.

ܗܡܝܢܟܐ
ܐܘܟܠ[1]
ܐܣܪܐ
ܕܦܩܪܐ.
ܘܦܩܘܠܐ
ܕܡܠܟܗ.
ܘܦܘܠܟܬܐ
ܠܘܬܟ܀

ponens liberius, omittit vero pronomen H, et si addunt PJ et PP, ex Hexaplari fortasse est, cum desit PA, Pa et PL.

προβατων μου = — μου, H, Hmm, III. AH, CM.

δῳς μοι = — μοι, Hmm, I, III,·58, Bodl. Ald, Arm: H cum Syro, sed cum ER unus codex Kenn. et unus De Rossi primo. P. Vulg, Ar.

18. και τον ορμισκον = duo indices remittentes ad duas notas marginales, quae cum aliis notis superadditis sese excipiunt praepostero quo dedi ordine, eo quod prior quae scripta fuerat, cum altera adjecta longum spatium occupaverat. Nota prior, loco posterior, est: και ορμισκον Graece, omisso sine teste τον, forte quia non illud nota respicit. Hanc notam sine indice excipit altera philologica: ܐܘܪܡܝܣܩܘܢ (ορμισκον) *dicunt vocari Graece monile, idest torquem, qui ad collum* (ponitur), *et fasciolam ejus, et etiam armillam;* similia, sed non eadem Suidas et Hesychius. Una vox quae negotium facessit est ܦܩܘܠܐ, quae omnino eadem videtur ac ܦܩܘܠܐ, quae sine exemplo in Michaelis est *cidaris, amictus, pars indumenti sacerdotalis,* sed in Lexico ms. nostrae Biblioth. (cf. ad Thr. III. 51) est: ܦܩܘܠܐ ܐܘܟܠ ܦܩܘܠܐ ܕܡܠܟܐ: ܦܩܘܠܐ: ܠܥܡܡܬܐ ܘܠܥܡܡܬܐ ܘܬܐܓܐ. ܦܩܘܠܐ ܘܕܝܢ ܠܥܡܡܬܐ ܕܠܒܘܫܐ ܐܦ ܕܝܢ: *idest* ܡܨܢܦܬܐ; *scribitur etiam* ܦܩܘܠܐ. *Armillae*

(ܠܥܡܡܬܐ; enim puto esse السوار scripto ـه pro ܦ e Kesra sub ـس) *et imamet (turbante* Italice), *et cidaris, quam induunt sacerdos et alii.* Vocabulum ܡܨܢܦܬܐ Michaelis interpretatur ut ܦܩܘܠܐ; utrumque vero in usu ecclesiastico Syrorum apud Assemani, B. O. III, II, 389, 390, 682-3, significat indumentum in modum Pluvialis Latini. Sed nec adhuc rem definiunt ista. Ego puto nostram vocem, ut et Assemanus innuit, esse Graecum φακιολιον, scriptum etiam φακεολιον, φακεωλιον, quod diversissima quidem significat, ut de vestibus pro temporum et locorum diversitate fit, apud Suicerum, *Thesaur. Eccles.*, et Ducange, *Glossar. ad Script. m. et inf. Graecitatis,* sed inter alia apud Suicerum indicat etiam *lorum* et *fasciam,* et *fasciolam* in Germano apud Ducange, qui locum dedit mutilum; nam post ea, quae dedit ipse: το (sic editio operis) περιτραχηλιον εστι το φακεωλιον μεθ' ου επεφερετο υπο του αρχιερεως δεδεμενος, και συρομενος επι το προσθεν adduntur επι τῳ τραχηλῳ ο χριστος, εν τῳ παθει αυτου απερχομενος, ex quibus vox melius definitur. Ex his ܦܩܘܠܐ indicaret vel *ligamen,* quod conjungeret extremitates torquis (ܐܣܪܐ), huic nomini relato pronomine ܕܡܠܟܗ *ejus,* vel *fasciolam,* quae collo circumduceretur, voci ܕܦܩܪܐ relato ܕܡܠܟܗ, quod aeque licet. Altera, quae textui refertur, nota marg. est: Σ. περιτραχηλιον, ut exhibet ipse

ܐܠܐ ܩܕܡܘܗܝ. ܕܠܥܠܡ ܡܢ ܐܢܐ
ܡܣܝܡܢ. ܘܠܥܠܡ ܠܐ ܩܢܝܐ.

— — — — — — — —

f. 22. r. ܕܟܢܥܢܝܐ. ܠܥܕܐ ܒܪܬܗ ܕܐܠܘܢ
XXXVI, 2. ܗܘ ܚܬܝܐ. ܘܠܐܘܠܝܒܡܐ ܒܪܬܗ
ܕܥܢܐ ܒܪܗ ܕܨܒܥܘܢ ܗܘ ܚܘܝܐ.
3 ܘܠܒܣܡܬ ܒܪܬܗ ܕܐܝܫܡܥܝܠ
+ ܚܬܗ ܕܢܒܝܘܬ÷ ܝܠܕܬ ܕܝܢ ܥܕܐ
4 ܠܥܫܘ. ܠܐܠܝܦܙ. ܘܒܣܡܬ ܝܠܕܬ
+ ܠܪܥܘܐܝܠ÷ ܘܐܘܠܝܒܡܐ ܝܠܕܬ.
5

affinitas suaderet; sed potius quam ab istis puto derivatam scriptionem a P, a qua plurimum pendet noster in nominibus propriis (cf. not. primam ad IV, 18). H אילן, at in pluribus Kennicotti codicibus et Jon אלון, ipsi nostri et P scriptioni consonanter. Ex ratione nostri in nominibus propriis fit, ut vix dijudicari possit saepissime quid in Graeca varietate legerit; ideoque eam ipse legem sequar, quam jam mihi posui in nota prima ad IV, 18, ut nempe eam tantum varietatem nostri ab ER in nominibus propriis indicem, quae tuto ex Graeca varietate possit derivari, P in alia abeunte. Quando vero cum H ista conferam, non indicabo varietates vocalium vel etiam gutturalium literarum, uti ע, exempli ergo, mollius vel durius prolatae: sine ulla enim fere lege ista referuntur in LXX, saltem qua ratione exhibentur in codicibus, mira et varietate et vitiositate in hujusmodi laborantibus. Confer de his Frankel, *Vorstudien zu der Septuaginta*, § 18 ad § 24, ubi tamen, cum Holmesiani apparatus nulla fere habeatur ratio, plura sunt imperfecta. Nullam demum Aet rationem habui in istis pro toto capite, ubi vel a correctione editoris, vel ab ipso nova sua versione invecta fuissent, vel saltem dubitarem, num vera codicum lectio prostaret (confer *Apparatum criticum* Dillmanni).

του χετταιου = sic et noster cum ceteris testibus LXX et H, sed in IV omittitur του, quod tamen supplevisse videtur corrector A, vel B, nec ipse infra saeculum V ponendus, (cf. Tischendorf, *Monum. Sacra*, III, p. xvii, xxi).

4. αυτῳ αδα = αδα τῳ ησαυ, H, Hmm, I, III, IV, 55, Bodl, Ald, Hieronym., CM transpositis vocibus, Arm.

temporis perfecti, quod etiam Hm 84 substituit scribens ικανωσαι. Nulla demum ratione legit ικανουσθω, quia hanc formam reddit ܢܣܦܩ Num. XVI, 7, 3 Reg. XII, 28, XIX, 4, Ezech. XLIV, 6, XLV, 9, et ܢܣܦܩ 3 Reg. XX, 11 (XXI, 11 in ER). H nulla lectio literaliter reddit, sensum ejus omnes non male.

ταυτῃ = —, H, Hmm, I, III, IV, Bodl, Ald, CM, Aet, Arm.

11. με, και μητερα = hanc ER et nostri lectionem codex IV sic habet με ÷ και / μητερα, corrector vero — με και: μητερα, linea obeli leviter utrinque inflexa diversa ratione, vocem autem postremam corrector D mutavit in μητερας cum Hmm, I, 58, Bodl, Ald, August., CM, cf. et Vercellone. H, si literae tantum attendas *me, matrem*. Bene ideo IV prima manu, nisi quod metobelum omiserit, satis tamen indicatum casualiter ex non adjecto obelo lineae sequenti quae incipit a μητερα; male, ex conjecturali crisi fortasse, corrector et με sub obelo posuit, recte tamen adjecto metobelo; corrector demum D vel suo marte, vel alio adhibito codice, cum testibus antiquis jam allatis dedit μητερας contra indolem textus Hexaplaris, ut Hebraeo accedat propius prae aliis.

επι τεκνοις = post haec lacuna foliorum 8, cum de more Quinterniones nostri codicis folia 10 complectantur (cf. notam ad XXXI, 53); et istud folium 21 sit ex nota Quinternionis apposita primum noni, sequens vero 22 sit postremum ejusdem Quinternionis ex titulo in fronte fol. v.º, et quia sine interruptione excipitur folio primo alius Quinternionis, decimi ex nota apposita.

XXXII. 2. αιλωμ = αιλων magis referret cum Hmm, IV, 55 (prima manu apud Hm), Bodl, Aet, Arm, ut ipsa codicis IV et Arm

ܝܗܘܕܐ ܐܢܬܬܐ ܠܥܝܪ ܒܘܟܪܐ
ܕܝܠܗ. ܗܝ ܕܫܡܐ ܠܗ̇ ܬܡܪ ܀
7 ܗܘܐ ܕܝܢ ܥܝܪ ܒܘܟܪܗ ܕܝܗܘܕܐ
ܒܝܫܐ ܩܕܡ ܡܪܝܐ ܘܩܛܠܗ
8 ܐܠܗܐ. ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ
ܠܐܘܢܢ. ܥܘܠ ܠܘܬ ܐܢܬܬܗ
ܕܐܚܐ ܕܝܠܟ. ܘܚܬܢܘܗ̇
ܘܐܩܝܡ ܙܪܥܐ ܠܐܚܐ ܕܝܠܟ ܀
9 ܟܕ ܝܕܥ ܕܝܢ ܐܘܢܢ: ܕܠܘ ܠܗ ܗܘܐ
ܙܪܥܐ. ܗܘܬ ܕܡܐ ܕܥܐܠ ܗܘܐ
ܠܘܬ ܐܢܬܬܗ ܕܐܚܐ ܕܝܠܗ.
[1]ܐܚܒܠ ܗܘܐ ܠܗ ܐܪܥܐ. ܕܠܐ
10 ܢܬܠ ܙܪܥܐ ܠܐܚܐ ܕܝܠܗ. ܒܝܫܬܐ
ܕܝܢ ܐܬܚܙܝܬ ܩܕܡ ܐܠܗܐ. ܡܛܠ
ܕܥܒܕ ܗܕܐ. ܘܐܡܝܬ ܐܦ ܠܗܢܐ ܀
f. 28. v. 11 ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ ܠܬܡܪ ܟܠܬܐ
ܕܝܠܗ. ܬܒ ܐܪܡܠܬܐ ܒܒܝܬܗ
ܕܐܒܐ ܕܝܠܟܝ. ܥܕܡܐ ܕܢܪܒܐ

[1] ܐ. ܗ. ܡܚܒܠ ܗܘܐ ܀

Syr. I, p. 9. Geminata autem pronuntiatio, ut omnes norunt, apparet in aliis Semiticis dialectis, et quidem cum indice geminationis.

9. ἐξέχεεν = marg. Α. Σ. διέφθειρεν, Montf. sine Interpretum nomine e codice regio, itemque margo codicis 38 Hm: H ad literam isti reddunt, ex contextu bene et LXX.

11. καθου = ܬܒ Imperativi modi in genere femin. sine ܝ in fine, quae forma admittenda, licet vix indirecte agnoscant Hoffmann *Gr. Syr.* loco non suo, § 138, [1]), et Bar Hebraeus loco mox afferendo. Occurrit enim pro Peal et aliis formis in libris biblicis saepe, praesertim in mss. vetustioribus. In codd. Hexaplaribus supra XVI, 6; Judic. IX, 10; Ruth, II, 2, 8, 14, 21; III, 13, etc. In codd. et editt. Pescito: Gen. XVI, 6 PJ, PP; XIX, 34 et XX, 13 PA; XXIV, 14, PA, PJ, PP, PL; XXX, 14 PA, PJ, PP, PL; XXXVIII, 11 PJ, PP; Ruth, II, 8, 14, 21 et III, 13 bis PA; Cant. Cant., II, 10 PA; Baruch, IV, 30 PA et editio Lagarde; V, 1 Pa; Susanna, 20 PA et Lagarde; et alibi. In Novo Test. Joh. XX, 17 Pescito in codice Dawk. iii apud Jones, *Text. Sacr. Evang.* etc., et Harklensis in codd. Florent. et Vatic. apud Bernstein, *Joh. Hark. Ueb.;* et Joh. IV, 7, 10 Harklensis in omnibus codicibus excepta editione White apud Bernstein, l. c., et v. 7 tantum versio edita a Cureton, *Remains of the four Gospels* etc. Ex his jam patet recte quidem ex Hebraeo collato ut dedi, quo voluit legi ܒܟܣܒܝ, ut LXX. H alii ex veteribus ut nomen loci interpretantur, alii aliter; ut nomen loci satis refertur lectione χασβι, melius tamen adhuc lectioni isti consonat HS. In codice ante ܒ initiale parva rasura, in qua tamen nulla litera erat ex spatio.

8. επιγαμβρευσαι αυτην = vertit literaliter, usus verbo ܚܬܢܝ a nomine ܚܬܢܐ derivato, quod verbum Lexica ignorant in forma hic occurrente, nec Hoffmann formam hanc indicavit cum ceteris, *Grammat. Syr.* § 59 et 62; quam tamen reperi bis in ܫܬܬܣܗ denominativo a ܫܬܐܣܬܐ Prov. III, 19, Zach. XII, 1, a quo nomine pariter derivatae aliae pro praecedenti formae, ܫܬܣܗ Ps. VIII. 3 Aq., et 4 Septuag., XXIII, 2, XLVII, 9, et passim pro θεμελιοω versio nostra et Philoxeniana, et altera aeque ab Hoffmanno non indicata ܫܬܐܣܗ Zach. IV, 9, et in Philox. vers. Matt. VII, 25, Luc. VI, 48. Heb. I, 10, I Petr. V, 10. Alia literae mediae radicalis duplicatae exempla habes in ܐܬܬܣܝ, ܐܬܬܣܬ, de quibus cf. Bernstein. *Evang. d. Johan. in Hark. Uebers.* p. XXV seqq. Vestigium forte in his reperitur geminatae pronuntiationis Syrorum Orientalium, de qua cf. Hoffmann, *Gramm. Syr.* § 17, et totum locum Assemani, ab eo excerptum, et a qua fortasse repetenda forma ܡܕܡܕܡܢܝܬܐ pro ܡܕܡܕܢܝܬܐ in codice Lugduno-Bat., si recte editus, apud Land, *Anecd.*

ܠܦܘܛܝܦܪ [3]ܡܗܝܡܢܐ ܘܙܒܢܗ
XXXVIII ܠܪܝܫܛܒܚܐ ܕܦܪܥܘܢ. ܗܘܐ ܕܝܢ
1 ܒܙܒܢܐ ܗܘ̇. ܢܚܬ ܝܗܘܕܐ ܡܢ
ܠܘܬ ܐܚ̈ܘܗܝ. ܘܐܬܐ ܥܕܡܐ
ܠܓܒܪܐ ܐܝܟ ܥܕܘܠܡܝܐ. ܗܘ̇
2 ܕܫܡܗ ܚܝܪܐ. ܘܚܙܐ ܬܡܢ
ܝܗܘܕܐ ܒܪܬܐ ܕܓܒܪ ܐܢܫ
ܟܢܥܢܝܐ ܕܗܘ̇ܝ ܕܫܡܗ ܕܝܠܗ ܫܘܥܐ. /.28.r.

[3] ΤΩΣΠΑΔΟΝ
ΤΙ ⁘

3 ܘܒܛܢܬ ܘܝܠܕܬ ܠܗ̇. ܘܗܝ ܒܥܘܕܗ̇
ܝܠܕܬ ܒܪܐ. ܘܩܪܐ ܫܡܗ ܕܝܠܗ
4 ܒܛܢܬ ܘܗܝ ܒܥܘܕܗ̇ ܬܘܒ ܝܠܕܬ ܒܪܐ.
ܘܩܪܬ ܫܡܗ ܕܝܠܗ ܐܘܢܢ.
5 ܘܐܘܣܦܬ ܬܘܒ ܝܠܕܬ ܒܪܐ.
ܘܩܪܬ ܫܡܗ ܕܝܠܗ ܫܠܐ. ⁘ܟ⁘
ܗܝ ܕܝܢ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܘܬ ܒܬܣܒܝ
6 + ܟܕ ܝܠܕܬ ܐܢܘܢ ※ ÷ ※ ܘܢܣܒ

ceteri P testes alia corruperunt, sed ex antiquis, si in nostrum quoque derivata transpositio literarum ܠ et ܣ. Noster demum ܝ ex Graeco sumpto, cetera ex P derivavit, ut alibi saepe.

2. ἡ = videtur legisse ᾗς, quod tamen nullus testis Graecus LXX exhibet, cum alibi, ut hic v. 1, v. 6, Job, I, 1, Ps. CXLIII, 15, et alibi dativum casum Graeci constanter reddat eodem casu: H in laxiori vocum nexu solo suffixo utitur eoque masculini generis in alia eaque recta lectione vel juxta nostrum, coll. v. 12. infra.

4. συλλαβουσα ετεκεν υιον ετι = συλλαβουσα ετι ετεκεν υιον, Hmm, III, 58, Compl, Aet, Arm: item H aperte jungens ετι voci priori, quod factum etiam in Aet et Arm; in nostro vero solum interpunctione definitur cuinam voci referatur, nempe priori.

5. προσθεισα ετεκεν = προσθεισα ετι ετεκεν, Hmm, III, 58, Bodl, Ald; in quibus per se ut in nostro incertum cuinam voci ετι jungatur: H habet et jungit ex ipso contextu verborum priori voci, et illi concinit Aet.

σηλωμ = ܫܠܐ *Scelo* hic et infra ex P derivata scriptione, addito tamen quiescente ܐ primo: H accedit ista scriptio.

εν χασβι = ܒܬܣܒܝ *in Thasbi*, mira lectione, quam ab errore amanuensis repeterem, cui patria Eliae (3 Reg. XVII, 1) prae nomine loci hujus semel sic occurrente, nec in P exhibito obversaretur; sed prima manus super ܒ versus finem superscripsit ܟ, omnino τερες, Arm, metobelo tamen ex ejus more omisso; et sine asterisco Hmm: item H.

35. μαδιηναιοι = marg. ισμαηλιται εμποροι, quae habent in textu Hmm: H cum ER.

φαραω αρχιμαγειρω = *et* αρχιμαγειρω φαραω: transponunt CM, Aet et Arm, sed Aet ex omisso τω σπαδοντι sic vertere debuit, itemque ex contextu CM et Arm, postquam illud ex sensu literali verterunt: H cum ER, sed transponit P, quae et ipsa ad literam sumens vocem H id fecit, unde, vel ex eadem causa transpositio facta et in nostro, postremum innueret vox Graeca apposita, vim vocis Syrae pressius definiens. Cf. et XXXIX, 1.

XXXVIII. 1. οδολλαμιτην = ܥܕܘܠܡܝܐ *Admelojo*, ut vocalibus P in Polygl. utar, a cujus scriptione pendet noster hoc loco, itemque v. 12, 20, semper superscripto Δ, hic praepostere super ܣ, sed alibi recte super ܝ, ut praecaveretur, ne ܪ substitueretur, sicut est in P, cujus testes omnes per ܪ legunt, licet PA et PL habeant ubique ܥܕܘܠܡܝܐ, quibus concinit v. 1 Pa, et si recte conjicio ex VI Polygl. etiam codex Pocok. in v. 1 consonaret, ubique vero codex Usserii; contra Pa v. 12 et 20, PJ, PP ubique ܥܕܘܠܡܝܐ. H cum ER, duplicatio vero literae *Lamed* potuit facile omitti ab antiquis ex textu non instructo notis Masorethicis: PA cum testibus concordantibus habet solum facilem et frequentem commutationem literarum ד et ר, sicut et in Syro ܕ et ܪ (cf. not. ad IV, 18):

ܗܘܝܘ ܐܚܘܢ ܗܘ. ܫܡܥܘ
ܠܗܘܢ ܐܚܘ̈ܗܝ. ܘܐܬܢܓܕܘ ܘܐܣܩܘܗܝ
ܠܝܘܣܦ ܡܢ ܓܘܒܐ. ܘܙܒܢܘܗܝ
ܠܝܘܣܦ ܠܐܝܫܡܥܝܠܝ̈ܐ ܒܥܣܪܝܢ
※ ܕܕܗܒܐ܀ ܘܐܚܬܘܗܝ
※ ܠܝܘܣܦ ܠܡܨܪܝܢ܀ ܗܦܟ ܕܝܢ
ܪܘܒܝܠ ܠܘܬ ܓܘܒܐ. ܘܠܐ ¹ܚܙܐ
ܠܝܘܣܦ ܒܓܘܒܐ. ܘܨܪܐ ܡܐܢܘ̈ܗܝ
ܕܝܠܗ. ܘܗܦܟ ܠܘܬ ܐܚܐ ܕܝܠܗ
ܘܐܡܪ. ܛܠܝܐ ܠܐ ܐܝܬܘܗܝ.
ܐܢܐ ܕܝܢ ܠܐܝܟܐ ܐܙܠ ܐܢܐ
+ ܐܙܠ܀ ܗܘ ܢܣܒܘܗ̇ ܕܝܢ ܠܟܘܬܝܢܐ
ܕܝܘܣܦ. ܢܟܣܘ ܓܕܝܐ ܕܥܙ̈ܐ.
ܘܛܘܫܘܗ̇ ܠܟܘܬܝܢܐ ܒܕܡܐ.
ܘܫܕܪܘܗ̇ ܠܟܘܬܝܢܐ ܗܘ ܡܨܒܬܐ.
ܘܐܝܬܝܘܗ̇ ܠܐܒܐ ܕܝܠܗܘܢ
ܘܐܡܪܘ. ܗܕܐ ܐܫܟܚܢ ܗܝܢ.

f. 27. v.

ܐܫܬܘܕܥ ܐܢ ܟܘܬܝܢܐ ܕܒܪܟ
ܕܝܠܟ ܐܝܬܘܗ̇ ܐܘ ܠܐ. ܀
32 ܘܐܫܬܘܕܥܗ̇ ܘܐܡܪ. ܟܘܬܝܢܐ
ܕܒܪܝ ܕܝܠܝ ܐܝܬܘܗ̇. ܚܝܘܐ ܒܝܫܐ
ܐܟܠܬܗ. ܚܝܘܐ ܗܘ
33 ܚܛܦܗ ܠܝܘܣܦ. ܨܪܐ ܕܝܢ ܝܥܩܘܒ
ܠܡܐܢܐ ܕܝܠܗ ܘܣܡ ܣܩܐ ܥܠ
ܚܨܐ ܕܝܠܗ. ܘܡܬܐܒܠ
ܗܘܐ ܥܠ ܒܪܐ ܕܝܠܗ ܝܘܡܬܐ
34 ܣܓܝܐܐ. ܐܬܟܢܫܘ ܕܝܢ ܟܠܗܘܢ
ܒܢܝܐ ܕܝܠܗ ܐܦ ※ ܟܠܗܝܢ↙ ܒܢܬܐ:
ܘܐܬܘ ܠܡܒܝܐܘ ܘܠܐ ܨܒܐ
ܗܘܐ ܠܡܬܒܝܐܘ. ܟܕ ܐܡܪ.
ܕܢܚܬ ܐܢܐ ܠܘܬ ܒܪܐ ܕܝܠܝ
ܠܫܝܘܠ ܟܕ ܐܒܝܠ ܐܢܐ. ܘܒܟܝܗܝ
35 ܐܒܐ ܕܝܠܗ ܗܘ. ܗܠܝܢ ܕܝܢ ²ܡܕܝ̈ܢܝܐ
ܐܙܒܢܘܗܝ ܠܝܘܣܦ ܠܡܨܪܝܢ.

¹ ܘܠܐ ܐܫܟܚ ÷

² ÷ ܐܣܦܝܕܝ̈ܢܝܐ
ܡܕ̈ܢܝܐ ÷

27. εμποροι = οι εμποροι, Hmm, I. III Compl: H omittit articulum.

και εξειλκυσαν = pro hoc verbo, quod noster Jud. XX, 31, Job, XX, 15, XXXVI 20, Prov. XXX, 33 vertit per ܢܓܕ, videtur legisse εξεκλιναν, quod tantum non semper vertit ܐܣܩ, ut Ps. XVI, 11, LII, 4, CXVIII 21, Baruch, IV, 12, etc.; nisi malueris nostrum Interpretem ex quadam, quam sibi videretur deprehendere tautologiam ex verbo sequenti, si sensu ordinario interpretatum fuisset, putasse sic vertendum esse, ut indicaretur fratres deflexisse a loco, ubi erant, ad puteum, ut inde Josephum extraherent H cum ER, et vix liceret ad nostri significationem trahere.

χρυσων = inter textum, *Explicit*, lecta nempe ecclesiastica v. 16 incipiens.

29. ορᾳ = *vidit*, quod cum puncto diacritico solum differat, putarem hoc male appositum ab amanuensi, lectione marginali decepto: cf. et not. seq.

Ibid. Marg. και ουχ ευρε, Hm 108, Compl, Arm: H alia forma utens lectionem utramque fert, propior tamen est ER.

30. τον χιτωνα 1.° = ܟܘܬܝܢܐ, sic codex, passim vero in hoc capite ܟܘܬܢܐ; potuit ex lineae coarctatione hanc scriptionem selegisse amanuensis; erroris enim eum insimulare non audeo, cum adeo bonum, saltem quod scriptionem vocum attinet, se praebeat in toto codice; scriptura vetus vero parcior in quiescentibus literis erat, praesertim in nominibus a Graeco derivatis.

31. ευρομεν = ÷ *nos;* solus.

34. αι θυγατερες = ※ πασαι ↙ αι θυγα-

OPERE DI FONDO DELLA BIBLIOTECA AMBROSIANA

Borromaei (S. Caroli). Homiliae, nunc primum e Mss. codicibus Bibliothecae Ambrosianae in lucem productae, et Josephi Antonii Saxii praefatione et annotationibus illustratae. Mediolani, 1747-48, tom. 5 in 4 . . . . *Ital. Lir.* 7 00

Le stesse, tom. 5 in fol. . » 20 00

— Noctes Vaticanae, seu Sermones ab eo habiti in Academia Romae in palatio vaticano instituta. Praemittitur opusculum Augustini Valerii inscriptum Convivium noctium vaticanarum. Omnia nunc primum e Mss. codicibus Bibliothecae Ambrosianae eruta Joseph Antonius Saxius praefatione et notis illustravit. Mediolani, 1748, in 4 . . . » 1 00

— (card. Federici). De concionante Episcopo, libri tres. Mediolani, 1632, in fol. picc. . . . . » 1 00

— Conciones Synodales, Mediol., 1633, tom. 2 in fol. picc. . . . . » 2 00

— I Sacri Ragionamenti. Mil., 1632-46, tom. 10 in 4 vol. in fol. picc. » 10 00

Branca (Joan. Bapt.). De Sacrorum Librorum latinae vulgatae editionis auctoritate ex perpetuo in Ecclesia usu disputatio in libros quatuor distributa. Mediol., 1781, t. 2 in 4 » 3 00

Bugati (Gaetano). Memorie storiche intorno le reliquie ed il culto di S. Celso martire; con un' Appendice nella quale si spiega un Dittico d'avorio della Chiesa Metropolitana di Milano. Ivi, 1782, in 4 con rami . . . . » 4 00

Daniel secundum editionem LXX Interpretum ex tetraplis desumptam. Ex codice syro-estranghelo Bibliothecae Ambrosianae syriace edidit, latine vertit, praefatione notisque criticis illustravit Caietanus Bugatus. Mediolani, 1788, ex Typ. Monasterii Imp. S. Ambrosii, in 4. . . . . » 5 00

Dozio (Giovanni). Opuscoli Ambrosiano-liturgici: Milano, Agnelli, 1857, tom. 2 in 8.°: contengono alcune Dissertazioni sul Rito ambrosiano, una Bibliografia storico-critica sugli Scrittori intorno al medesimo Rito, l'opuscolo di Carlo Bascapè, vescovo di Novara *De ritibus Ecclesiae Mediol.*, etc. . . . . . » 5 00

Giggeius (Ant.) Thesaurus linguae arabicae ex monumentis Arabum manuscriptis et impressis Bibliothecae Ambrosianae erutus, concinnatus et latini juris factus. Mediolani, ex Typ. Coll. Ambr., 1634, tom. 4 in fol. *It. Lir.* [illegible]

Glussiani (Jo Pet.). De vita et rebus gestis Sancti Caroli Borromaei. Latine reddidit Bartholomaeus Rubeus, et Balthassar Oltrocchi notis illustravit. Mediolani, 1751, in 4 cum effigie » [illegible]

Hermant (Goffredo). Vita di S. Ambrogio arcivescovo di Milano, tradotta dal francese ed accresciuta di note dal P. Gius. Fr. Fontana. Milano, 1750, tom. 2 in 4 con rit. . . » [illegible]

Mai A. Homeri Iliadis fragmenta antiquissima cum picturis, item Scholia vetera ad Odysseam. Accedunt Didymi Alexandrini Marmorum et Lignorum quorumvis Mensurae, Graece. Mediolani, Regiis Typis 1819, in fol. mass., carta distinta . . » [illegible]

In carta con colla . . . . » [illegible]

— Picturae Antiquissimae bellum Iliacum repraesentantes nunc primum ex Homeri codice non sine descriptionibus editae. Mediolani, 1819, in 4 obl. . . . . » [illegible]

Monumenta Sacra et Profana ex codicibus praesertim Bibliothecae Ambrosianae; opera Collegii Doctorum ejusdem. Tom. I. fas. I, edidit Antonius Ceriani. 1861, in 4 . . . . » [illegible]

Oltrocchi (Balthassar). Ecclesiae Mediolanensis historia ligustica in Romanam, Gothicam, Langobardicam tribus libris distributa, complectens ejusdem vices ab obitu Sancti Ambrosii et irruptione ac dominatu Barbarorum, usque ad finem schismatis Aquilejensis. Accedit corollarium usque ad Theodori II Mediolanensis antistitis et Liutprandi Regis tempora productum. Mediolani, 1795, tom. 2 in 4 . . . . » [illegible]

La stessa, tom. 2 in 4 gr. . » [illegible]

Psalmi secundum editionem LXX Interpretum quos ex codice syro-estranghelo Bibliothecae Ambrosianae syriace imprimendos curavit, latine vertit, notisque criticis illustravit Caietanus Bugatus. Mediolani, 1820, in 4 . . . . . » [illegible]

MONUMENTA
SACRA ET PROFANA

OPERA

COLLEGII DOCTORUM BIBLIOTECAE AMBROSIANAE

Tom. II. — Fasc. I.

+ ܐܝܫܡܥܝܠܝܐ ܕܝܢ ܚܘܪܐ ܘܐܡܪܘ.
26 ܡܕܝܢܐ ܗܘܐ ܠܘܬ ܐܡܪ ܐܘ ܐܠܗ.
ܡܩܛܠ ܗܘ ܕܠܐ ܢܘܒܠܝܘ ܠܡܨܪܝܢ
f.30 ܒܪܐ ܕܝܠܢ. ܘܠܐ ܐܝܕܝܢ ܢܗܘܐ ܥܠܘܗܝ
+ ܠܡܙܒܢܘܬܗ. ܗܘܐ ܕܝܢ ܕܡܢ ܢܟܪܝܐ
27 ܗܘܐ. ܘܫܡܥܘ ܐܚܘܗܝ ܗܘܘ ܠܗܕܐ.
28 ܒܡܥܒܪܐ ܕܝܠܗ. ܗܘܐ ܕܝܢ ܡܢ
ܢܟܪܝܐ ܗܘܐ. ܗܘ ܚܪ ܦܪܨ ܐܦܣ
ܠܐܚܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܢܦܩܘ ܣܠܩܬܐ
ܘܫܩܠܘ ܠܗ ܐܚܘܗܝ ܐܣܛܘܢܬܐ.
ܡܢ ܐܡܪܐ. ܗܘܐ ܢܦܩ ܡܕܡܐ.
29 ܟܕ ܕܝܢ ܚܙܐ ܠܐܚܘܗܝ. ܘܚܙܐ

ܢܘܚ ܐܝܫ ܕܢܚܐ ܗܘܐ ܒܡܝܐ ܬܠܬ ܟܘܫ
ܐܝܢܐ. ܠܡܫܪܝܐ ܐܦܩܘܗܝ
ܡܫܘܚܬܐ ܡܫܘܚܬܐ. ܘܩܪܐ ܠܡܫܡܘ
30 ܕܝܠܗ ²ܦܪܨ ܘܟܠܗܘܢ ܢܦܫ ܐܚܐ
ܕܝܠܗ. ܗܘ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܥܠ
+ ܐܝܕܐ ܕܝܠܗ ܐܣܛܘܢܬܐ. ܘܩܪܐ
ܫܡܗ. ܠܡܫܡܗ ܕܝܠܗ ³ܙܪܚ ܡܢ ܢܘܡܦ.
ܒܥܒܕܝܢ ⁴ܐܠܝܫܥ ܠܡܨܪܝܢ. ܘܩܢܝܗܘ
XXXIX 1 ܦܘܛܝܦܪ ܐܘܢܘܟܐ ܪܒ
ܡܠܚܡܐ ܕܦܪܥܘܢ. ܚܒܪܐ
ܡܨܪܝܐ. ܡܢ ܐܝܕܐ ܕܐܝܫܡܥܝܠܝܐ
2 ܗܘܘ ܕܐܝܬܘܗܝ ܠܬܡܢ. ܘܐܝܬܘܗܝ

² ✣ ܦܪܨ.
ܦܪܨܐ ✣
³ ✣ ܙܪܚ. ܕܢܚܐ

ܐܘ ܡܕܢܚܬܐ
ܕܢܚ ✣
⁴ ✣ ܐܠܝܫܥ ܡܢ
ܡܕܝܢܝܐ ✣

vero Ezech. XVII, 10, Jerem. XXIII, 5, qua voce reddit item βλαστημα Symmachi hoc loco Jeremiae et passim. Priorem lectionem Graecam praetulerim, cum non reminiscar vidisse nostrum interpretantem altera ratione. Interpretatio ανατολη affertur Lex. Orig. l. c. p. 677, in Eusebio l. c. p. 31, in Chrysostomo, l. c., et H reddit, a quo nec alia βλαστημα omnino abludit.

XXXIX. 1. Marg. *Capitulum XXIII.*

κατηχθη = marg. κατηχθη, *a Madianitis;* est scholion philologicum, ut patet ex ipsa interpunctione, forte a P derivandum, quae legit ܐܚܬܘܗܝ ܡܕܝܢܝܐ, *deduxerunt eum Madianitae.*

φαραω ο αρχιμαγειρος = ο αρχιμαγειρος φαραω: in Bodl, articulo ο ante ευνουχος prioris scripturae servato, ipse scriptor vel coaevus corrector veterrimae lectioni superscripsit αρχιμαγηρος φαραω, et expunxit in sequenti linea ρος residuum lectionis ER ο ευνουχος φαραω ο αρχιμαγειρος: H cum ER, cum nostro P non verbis, sed sensu; cf. XXXVII, 35.

χειρων = χειρος, H, Hmm, I, Compl.

28. εδησεν = praemittit *et,* quod H habet, sed ex suo contextu; invectum forte in nostrum ex P, quae recte habet, H sequens in verbo praecedenti.

29. χειρα = + αυτου, H, Hm 72, 58.

και ευθυς = ευθυς, Hmm, I, CM, Arm: H *et ecce.*

φαρες = marg. φαρες, διακοπη, ut utar Lexico Origeniano inter opera Hieronymi, ed. Vall. III, 665, cf. Eusebium apud Mai *S. V. N. C.*, I, 32, et Chrysostomum Homil. LXII in Genes. T. IV, p. 593, D. Recta est ex H interpretatio. De his nominum Hebr. interpretationibus in Syro-Hex. occurrentibus dicam in Prolegomenis; cf. interea Montf., *Praelim.* I, VII, et *Hexapla* ad Gen. XXXVII, 36.

30. ζαρα = marg. ζαρα, *oriens, seu germen exortum est;* vel habuit noster in Graeco ζαρα, ανατολη η βλαστημα ανετειλε, vel ανατολη ανετειλε, quo in casu voluit reddere duplicem vocis ανατολη sensum, quem ex loco brevissimo definire non poterat, et ipse agnovit, cum reddiderit ܕܢܚܐ Esa. LX, 19, Zach. III, 9, VI, 12 et passim, ܡܕܢܚܬܐ

ܠܘܬܗ̇. ܘܒܟܪܣܐ ܢܣܒܬ ܡܢܗ.
19 ܘܩܡܬ ܘܐܙܠܬ. ܘܐܥܒܪܬ
ܐܙܪܐ ܕܥܠܘܗ̇ ܡܢܗ̇. ܘܠܒܫܬ
ܡ̈ܐܢܐ ܕܐܪܡܠܘܬܐ ܕܝܠܗ̇ ܀
20 ܫܕܪ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ ܠܓܕܝܐ ܡܢ ܥ̈ܙܐ
ܒܐܝܕܐ ܕܪܥܝܐ ܕܝܠܗ ܗܘ
ܥܕܘܠܡܝܐ: ܠܡܣܒ ܠܪܗܒܘܢܐ
ܡܢ ܐܢܬܬܐ: ܘܠܐ ܐܫܟܚܗ̇.
21 ܫܐܠ ܕܝܢ ܠܓܒܪܐ ܕܕܘܟܬܐ
※ ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ ↙. ܐܝܟܐ ܐܝܬܝܗ̇
ܙܢܝܬܐ. ܗܝ ܕܗܘܬ ܒܥܝܢ. ܥܠ
ܐܘܪܚܐ. ܘܐܡܪܘ ܠܐ ܐܝܬ f. 29. v.
22 ܗܘܬ ܗܪܟܐ ܙܢܝܬܐ ܀ ܘܗܦܟ
ܠܘܬ ܝܗܘܕܐ ܘܐܡܪ. ܠܐ
ܐܫܟܚܬܗ̇. ܘܒܢ̈ܝܢܫܐ ܗܢܘܢ ܕܡܢ
ܕܘܟܬܐ ܐܡܪܝܢ. ܠܐ ܐܝܬ

[9] ܐ. ܣ. ܕܠܡܐ
ܢܗܘܐ ,
ܫ̈ܝܛܐ ܀

23 ܗܪܟܐ ܙܢܝܬܐ. ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ.
ܢܗܘܝܢ ܠܗ̇. ܐܠܐ ܕܕܠܡܐ
ܢܬܓܚܟ[9]. ܐܢܐ ܡܢ ܫܕܪܬ ܠܓܕܝܐ
ܗܢܐ. ܐܢܬ ܕܝܢ ܠܐ ܐܫܟܚܬܗ̇ ܀
24 + ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܬܪ ܬܠܬܐ ܝܪ̈ܚܝܢ.
ܐܬܬܚܘܝ ܠܝܗܘܕܐ ܟܕ ܐܡܪܝܢ.
ܙܢܝܬ ܬܡܪ ܟܠܬܐ ܕܝܠܟ. ܘܗܐ
ܒܟܪܣܐ ܐܝܬ ܠܗ̇ ܡܢ ܙܢܝܘܬܐ ܀
+ ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܗܘܕܐ. ܐܦܩܘܗ̇
25 ܘܬܬܘܩܕ. ܗܝ ܕܝܢ ܟܕ ܡܬܦܩܐ.
ܫܕܪܬ ܠܘܬ ܚܡܘܗ̇ ܕܝܠܗ̇ ܟܕ
ܐܡܪܐ. ܡܢ ܓܒܪܐ ܐܝܟ ܗܘ
ܕܗܠܝܢ ܕܝܠܗ ܐܝܬܝܗܝܢ. ܐܢܐ
ܒܟܪܣܐ ܐܝܬ ܠܝ. ܘܐܡܪܬ.
ܐܫܬܘܕܥ ܕܡܢ ܗܘ ܥܙܩܬܐ
ܘܡܘܢܝܩܐ[1] ܘܚܘܛܪܐ ܗܢܐ ܀

[1] ܣ. ܕܚܕܪ
ܩܕܠܐ ܀

margo, superscribens paullo erronee ΠΕΡΙΤΡΑΧΗΛΟΝ. H a contextu omnes dare studuerunt, radice H non omnino adversante.

ορμισκον = + *tuum* cum H.

20. παρα της γυναικος τον αρραβωνα = τον αρραβωνα παρα της γυναικος, H, Hmm, I, III, 58, Bodl, Compl, CM, Aet, Arm.

21. τους εκ = —, H, Hmm, AH; LXX מ vocis מקמה, ut praepositionem videntur assumsisse, fortasse etiam lectionem HS המקום legerunt ut ממקום, quam HS lectionem ex frequenti quae cum eo illis intercedit affinitas, et ex suffixo omisso habuisse potuerunt.

που = praemittit ※ και ειπεν αυτοις ↙. sine ast. Hmm, I, Ald, Arm: H praemittit *dicendo*.

22. μη ειναι ωδε πορνην = *non est hic meretrix*, H; ceteris testibus LXX deficientibus, a versu praecedenti huc invecta fuit forma, vel est ex omisso ܕ praeposito voci ܠܐ (ܕܠܐ).

23. καταγελασθωμεν = marg. Σ. *ne forte* γενωμεθα εις εξουδενωσιν; Graeca dat Montf., in quo Aquilae et Symmacho tribuuntur, noster vero ad literam pro εις εξουδενωσιν habet *contempti*, et attentis more nostri ut literam reddat, ejusque fide Graecis mss. fere semper majori, putarem in Graeco confusas fuisse similes sensu, sed non easdem vocibus Interpretum lectiones, et Symmacho quoque obtrusam eam Aquilae H tenacioris. H libere, sed bene dederunt LXX, pressius ceteri, maxime in Graeca forma.

25. ορμισκος = marg. Σ. περιτραχηλιον. Cf. ad v. 18, nisi quod hic H plurali vocis forma utitur, licet sensu eodem, sed in sing. HS, eodemque numero usi sunt H versiones.

ܘܗܘ ܐܢܬ ܪܥܘܬܐ ܠܥܡܐ
+ ܕܡܛܪ ܐܢܬ ܡܢ ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ.
ܡܢ ܪܥܘܬܐ ܠܥܡܐ ܐܠܗܐ ܡܢ

+ ܗܘܝܘ ܕܝܢ ܐܡܪܬ. ܠܥܒܕܬܐ ܕܠܟ
[6] ܘܠܦܪܝܛܪܟܐ[7] ܕܠܟ ܘܠܩܘܪܡܝܣܩܘܢ
ܗܘ ܕܩܕܠܟ. ܘܗܘܐ ܠܟ ܘܠܐ

[8] ΠΕΡΙΤΡΑΧΗ
ΛΟΝ

ܦܪܝܛܪܟܐ
ܐܘܒܠ[1]
ܐܡܪ
ܕܩܕܠܐ.
ܘܦܣܩܠܬܐ
ܕܠܒܗ.
ܘܦܣܩܠܬܐ
ܠܘܩܒ ❖

[7] .ܗ. ܕܠܒܫ [8]ܩܕܠܐ

[6] ΚΟΡΜΙΣΚΟΝ

ܐܪܡܝܣܩܘܣ
ܐܡܪܝ
ܕܡܠܡܪܐ
ܘܩܛܠ.

(ܠܫܝܪܐ enim puto esse السوار scripto ܫ pro ܣ e Kesra sub ܣ) *et imamet* (*turbante* Italice), *et cidaris*, *quam induunt sacerdos et alii*. Vocabulum ܡܟܒܫܪܐ Michaelis interpretatur ut ܦܣܩܠܬܐ; utrumque vero in usu ecclesiastico Syrorum apud Assemani, B. O. III, II, 389, 390, 682-3, significat indumentum in modum Pluvialis Latini. Sed nec adhuc rem definiunt ista. Ego puto nostram vocem, ut et Assemanus innuit, esse Graecum φακιολιον, scriptum etiam φακεολιον, φακεωλιον, quod diversissima quidem significat, ut de vestibus pro temporum et locorum diversitate fit, apud Suicerum, *Thesaur. Eccles.*, et Ducange, *Glossar. ad Script. m. et inf. Graecitatis,* sed inter alia apud Suicerum indicat etiam *lorum* et *fasciam,* et *fasciolam* in Germano apud Ducange, qui locum dedit mutilum; nam post ea, quae dedit ipse: το (sic editio operis) περιτραχηλιον εστι το φακεωλιον μεθ' ου επεφερετο υπο του αρχιερεως δεδεμενος, και συρομενος επι το προσθεν adduntur επι τω τραχηλω ο χριστος, εν τω παθει αυτου απερχομενος, ex quibus vox melius definitur. Ex his ܦܣܩܘܠܬܐ indicaret vel *ligamen*, quod conjungeret extremitates torquis (ܐܡܪܐ), huic nomini relato pronomine ܕܠܒܗ *ejus*, vel *fasciolam*, quae collo circumduceretur, voci ܕܩܕܠܐ relato ܕܠܒܗ, quod aeque licet. Altera, quae textui refertur, nota marg. est: Σ. περιτραχηλιον, ut exhibet ipse ponens liberius, omittit vero pronomen H. et si addunt PJ et PP, ex Hexaplari fortasse est, cum desit PA, Pa et PL.

προβατων μου = — μου, H, Hmm, III. AH, CM.

δως μοι = — μοι, Hmm, I, III, 58, Bodl, Ald, Arm: H cum Syro, sed cum ER unus codex Kenn. et unus De Rossi primo. P. Vulg, Ar.

18. και τον ορμισκον = duo indices remittentes ad duas notas marginales, quae cum aliis notis superadditis sese excipiunt praepostero quo dedi ordine, eo quod prior quae scripta fuerat, cum altera adjecta longum spatium occupaverat. Nota prior, loco posterior, est: και ορμισκον Graece, omisso sine teste τον, forte quia non illud nota respicit. Hanc notam sine indice excipit altera philologica: ܐܘܪܡܝܣܩܘܣ (ορμισκον) *dicunt vocari Graece monile, idest torquem, qui ad collum* (ponitur), *et fasciolam ejus, et etiam armillam;* similia, sed non eadem Suidas et Hesychius. Una vox quae negotium facessit est ܦܣܩܘܠܬܐ, quae omnino eadem videtur ac ܦܣܩܠܬܐ, quae sine exemplo in Michaelis est *cidaris, amictus, pars indumenti sacerdotalis,* sed in Lexico ms. nostrae Biblioth. (cf. ad Thr. III. 51) est: ܦܣܩܠܬܐ ܐܘܒܠ ܡܟܒܫܪܐ: ܘܡܒܠܒܠܢ ܦܣܩܪܐ: ܠܫܝܪܐ ܘܠܟܒܫܪܘܗ ܘܠܟܡܟܒܫܪ ܐܠܪܒ ܢܠܒܫܗ ܠܟܬܦܘܗܝ ܘܪܝܫܗ. ܦܣܩܠܬܐ *idest* ܡܟܒܫܪܐ; *scribitur etiam* ܦܣܩܪܐ. *Armilla*

ܢܗܘܐ ܫܝܠܐ ܒܪܝ ܕܝܠܝ. ܐܡܪ
ܓܝܪ ܕܕܠܡܐ ܢܡܘܬ ܐܦ ܗܢܐ
+ ܐܝܟܢܐ ܕܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ ܡܝܬܘ. ܐܙܠܬ
ܕܝܢ ܬܡܪ. ܝܬܒܐ ܗܘܬ ܒܒܝܬܐ
12 ܕܐܒܘܗ̇ ܕܝܠܗ̇. ܣܓܝܘ ܕܝܢ ܝܘܡ̈ܬܐ.
ܘܡܝܬܬ ※ ܒܪܬܐ ܕܫܘܥ ܐܢܬܬܗ
ܕܝܗܘܕܐ. ܘܟܕ ܐܬܒܝܐ ܝܗܘܕܐ.
ܣܠܩ ܠܘܬ ܓ̈ܙܘܙܐ ܕܥܢܗ. ܗܘ
ܘܚܝܪܐ ܪܥܝܐ ܕܥܢܗ ܗܘ ܥܘܕܠܡܝܐ
13 ܠܬܡܢܬ. ܘܐܬܬܚܘܝ ܠܬܡܪ
÷ ܟܠܬܐ ܕܝܗܘܕܐ ↙ ÷ ܟܕ ܐܡܪܝܢ ↙. ܗܐ
ܚܡܘܟܝ ܕܝܗܘܕܐ ܣܠܩ ܠܬܡܢܬ. ܠܡܓܙ
+ ܠܥܢܐ ܕܝܠܗ ܗܘ. ܘܫܠܚܬ
14 ܠܢܚ̈ܬܐ ܕܐܪܡܠܘܬܐ ܕܝܠܗ̇ ܡܢܗ̇.
ܐܬܟܣܝܬ ܒܥܙܪܐ ܘܐܨܛܒܬ.

ܘܝܬܒܬ ܠܘܬ ܬܪܥܐ ܕܥܝܢܢ[5]. ܗ̇ܝ
ܕܐܝܬܝܗ̇ ܒܡܥܒܪܬܐ ܕܬܡܢܬ.
ܚܙܬ ܓܝܪ ܕܪܒܐ ܗܘܐ ܫܝܠܐ.
ܘܗܘ ܕܝܢ ܠܐ ܝܗܒܗ̇ ܠܗ ܠܐܢܬܘ.
15 ܘܟܕ ܚܙܝܗ̇ ܝܗܘܕܐ. ܚܫܒ ܕܙܢܝܬܐ
ܐܝܬܝܗ̇. ܟܣܝܬ ܓܝܪ ܠܦܪܨܘܦܗ̇
ܕܝܠܗ̇ ÷ ܘܠܐ ܐܫܬܘܕܥܗ̇ ↙ :
16 ܐܣܛܝ ܕܝܢ ܐܘܪܚܐ ܠܘܬܗ̇
19. r. ܘܐܡܪ ܠܗ̇. ܫܒܘܩܝܢ ܐܥܘܠ
ܠܘܬܟܝ. ܠܐ ܓܝܪ ܝܕܥ ܕܟܠܬܐ
+ ܕܝܠܗ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܝ. ܗܝ ܕܝܢ ܐܡܪܬ.
ܡܢܐ ܝܗܒ ܐܢܬ ܠܝ ܐܢ ܬܥܘܠ
17 + ܠܘܬܝ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ. ܐܢܐ
ܡܫܕܪ ܐܢܐ ܠܟܝ ܓܕܝܐ ܕܥܙ̈ܐ
+ ܡܢ ܥܢܐ. ܗܝ ܕܝܢ ܐܡܪܬ. ܐܢ

[5] AINAN

terpretationem Barhebraei ad Esai. LVII, 6 carpere Ottonem F. Tullberg (*Gregorii Bar Hebraei in Jes. Scholia*, p. 19 notarum), male tamen dubitare de forma nostra, quam Barhebraeus ex uno contextu Pescito assumebat; et loco allato Baruch IV, 30 est illa ipsa forma ܐܨܛܒܬ, quam carpit Tullberg. in PA et Lagarde, scribitur vero ܐܨܛܒܝܬ in Pa et PP.

ωσπερ και = ωσπερ. H. Hmm, III, Ald. CM, Aet.

12. σαυα = ※ θυγατηρ ↙ σαυα cum nomine proprio in genitivo, ad cujus notam. in Syro ?, extenditur vis asterisci; cum ast. in marg. Arm. 1 apud Hm; et sine ast. Hm 15, Arm; θυγατηρ Hρ Hm 72; θυγατηρ Ειρας 58 apud Mai, apud Hm vero τ. θ. E. H cum Syro.

θαμνα = ܬܡܢܬ *Thamnath* ex P, ut et v. 13, 14, quae fortasse formam H ex ה locali adductam sumsit pro simplici nominis forma.

13. τῃ νυμφῃ αυτου λεγοντες = ÷ τῃ νυμφῃ αυτου ↙ ÷ λεγοντες ↙ : τῃ νυμφῃ αυτου omittit H, sed habet HS; λεγοντες nullus omittit praeter Sam, sua ipsius oscitantia, saltem in Polyglottis Lond., etiam alibi reperta infirmatus, estque omnino indolis Hebraicae linguae; ideoque obelum commutarem in asteriscum, si tamen vox defuisse censenda in textu Graeco Origenis, cum nullus testis LXX omittat.

14. της χηρευσεως = ÷ αυτης, Hmm, 58, Augustin., Arm: item H, sed omittunt duo codices Kennicott.

15. και ουκ επεγνω αυτην = sub obelo: omittunt H et Hm 72.

16. προς αυτην την οδον = transponit solus.

εισελθειν = εισελθω cum Hm 135 affini nostro, sed ex idiotismo esse potest, restituit vero hac ratione formam ipsam H, et P, in qua tamen praecedens verbum aliter redditur; sed bene reddit H etiam ER.

μοι δωσεις = δωσεις μοι, H, Hmm, I, Arm.

17. σοι αποστελω = αποστελω σοι, trans-

ܡܢ ܝܠܝ̈ܕܐ ܗܘܐ. ܥܡ ܒ̈ܢܝܐ ܕܒܠܗܐ.
ܘܥܡ ܒ̈ܢܝܐ ܕܙܠܦܐ ܢ̈ܫܐ ܕܐܒܘ
+ ܕܝܠܗ ܡ̇ܢ. ܐܝܬܝ[5] ܕܝܢ ܝܘܣܦ ܕܘܒܬܐ
ܒܝܫܬܐ. ܠܘܬ ܐܒܐ ܕܝܠܗܘܢ ܡ̇ܢ.
2 + ܐܝܣܪܐܝܠ ܕܝܢ ܪܚܡ ܗܘܐ
ܠܝܘܣܦ ܝܬܝܪ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܒ̈ܢܝܐ
ܕܝܠܗ. ܡܛܠ ܕܒܪ ܣܝܒܘܬܐ
ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܠܗ. ܥܒܕ ܕܝܢ
3 ܠܗ ܟܘܬܝܢܐ [6]ܡܫܬܚܠܦܬܐ. ܟܕ

ܚܙܘ ܕܝܢ ܐܚ̈ܘܗܝ ܕܝܠܗ: ܕܠܗ ܪܚܡ
ܐܒܐ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܒ̈ܢܝܐ ܕܝܠܗ.
ܣܢܘܗܝ ܘܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܗܘܘ
ܠܡܡܠܠܘ ܥܡܗ ܘܠܐ ܡܕܡ ܡܫܝܢܐܝܬ ܡ̇ܢ.
4 + ܟܕ ܚܠܡ ܕܝܢ ܝܘܣܦ ܚܠܡܐ
ܘܚܘܝ ܠܐܚ̈ܐ ܕܝܠܗ. ※ ܘܐܘܣܦܘ
※ ܬܘܒ ܠܡܣܢܝܗ ↙. ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ.
5 ܫܡܥܘ ܚܠܡܐ ܗܢܐ ܗܘ
6 + ܕܚܠܡܬ ܡ̇ܢ. ܚܙܐ ܗܘܝܬ ܠܟܘܢ

ܠܟܠܗܘܢ ÷
6 ÷ ܡܫܬܚܠܦܬܐ
ܕܡܫܬܚܠܦܐ
ܨܘܪ̈ܬܐ ÷ .

5 ܗܣ. ܘܡܨܝܪܬܐ
ܗܘܐ ܦܘܩܠܐ
ܡܐܒܟܢܪܐ
ܦܐܪܐ

a ποικιλος derivata declaranda in loco mox afferendo; ab Hesychio autem videtur pendere noster interdum, ut innuitur etiam loco Job, XXXVIII, 36, quem mox afferam. Voce enim ܨܘܪ̈ܬܐ, genericae significationis illae intelligendae formae versicolores, quasi picturae, quae ex contextu variorum liciorum efficiuntur, ut declarat scholium nostri Job, loc. cit., ubi ad vocem textus ποικιλτικην (επιστημην) (ܡܪܩܡܬܐ) ܕܦܘܩܠܛܝܩܐ margo fert: ܦܘܩܠܛܝܩܐ، ܨܘܪ̈ܬܐ ܕܡܢ ܙܩܘܪܘܬܐ ܩܪܐ ÷, VARIETAS *formas ex texturis vocat:* quae satis redolent glossam Hesychii ποικιλτικην. πολυμιταρικην τεχνην; Hesychio autem succinunt alii ibidem in notis ed. Alberti, et Glossae Mss. in Job, ibidem. Quod dedi ܨܘܪ̈ܬܐ, est ex ipso codice, male Middeldorpf *Cod. Syr. Hex.* dedit ܨܘܪ̈ܬܐ.

3. ο πατηρ φιλει = transponit cum Hmm, 58, Compl, Aet, Arm; III εφιλει ο πατηρ: H *amavit pater*, sed et cum III aeque facit, et etiam cum nostri lectione, si non attendas punctis vocalibus antiquitus non adjectis.

4. αυτο = —, H, Hmm, I, Ald, Aet, Arm.

αυτου = ÷ ※ και προσεθηκαν ετι μισειν αυτον ↙, H, Hmm et Arm, sed sine asterisco omnes, quem habet in marg. Arm. 1, eadem addens in textu.

6. ϕρην = *videbam*, liberior versio, aebiliter habuisse ex codice simili Sarraviano (Hm IV) ιζ′ in suo archetypo Graeco (confer not. ad V, 3), quod etiam nunc occurrit in ullis Hmm et in CM (IV mutilus est), et hinc repetenda esset ejus lectio. H cum nostro in ipsa forma.

του πατρος αυτου 1.° = —, Hm 59, et aliter vocibus membri dispositis, H, Hmm, III, Bodl, Arm.

κατηνεγκαν = κατηνεγκε, H, Hmm, 58, Compl, AH, cujus tamen codex 1 in margine lectionem ER affert, quam noster fortasse item in margine primitus adscriptam omiserit.

Ibid. Marg. Σ. και εφερεν ιωσηφ διαβολην κατ' αυτων πονηραν, cum H, quem tamen, si suffixum omissum salvo sensu excipias, reddunt et LXX in nostro textu Hexaplari.

ισραηλ = —, H, AH in textu, nam marg. codicis ejus prioris lectionem ER refert: obelo notata vox fortasse omissa in nostro. cf. notam ad XXXVI, 40 in fine.

2. ιακωβ = ισραηλ, H, Hmm, I, Hieronym., Arm, AH in textu, sed margo prioris codicis affert etiam lectionem ER (cf. notas ad v. 1).

ποικιλον = marg. ποικιλος, *varia* (*tunica*) *in contextis formis*, seu πολυμιτος (χιτων), ut utar voce qua Hesychius in alia forma

3 ܪ̈ܚܫܐ. ܘܟܠ ܢܦܫܐ ܗ̇ܘ ܕܐܝܬܘܗܝ
ܚܝ- ܠܟܘܢ ܢܗܘܐ ܠܡܐܟܘܠܬܐ.
ܐܝܟ ܝܘܪܩܐ ܕܥܣܒܐ ܝܗ̇ܒܬ
f. 17. v. ܠܟܘܢ ܠܟܠܗܘܢ. ܒܪܡ ܒܣܪܐ
4 ܒܕܡܐ [4]ܕܢܦܫܐ ܠܐ ܬܐܟܠܘܢ.
5 ܐܦ ܓܝܪ ܕܡܐ ܕܝܠܟܘܢ ܕܢܦ̈ܫܬܐ

[4] ܐ. ܒܢܦܫܗ
ܕܡܐ ܕܝܠܗ
ܣ. ܥܡ
ܢܦܫܗ

ܕܠܟܘܢ ܐܬܒܥܐ. ܡܢ ܐܝܕܐ
ܕܟܠܗܝܢ [5]ܚ̈ܝܘܬܐ ܡܛܠ ܐܬܒܥܝܘܗܝ.
ܘܡܢ ܐܝܕܐ ܕܒܪܢܫܐ ※ܡܢ ܐܝܕܐ
※ ܕܓܒܪܐ↙ ܐܚܐ ※ܕܝܠܗ↙. ܐܬܒܥܐ
÷ ܠܢܦܫܐ ܕܒܪܢܫܐ܀ ܗܘ ܕܐܫܕ
6 ܕܡܐ ܕܒܪܢܫܐ. ※ܒܒܪܢܫܐ↙ ܚܠܦ

--- ܕܝܠܗ
[5] ܐ. ܣ.
ܚ̈ܝܘܬܐ.

των θηριων = marg. Α. Σ. ζωων, Ap. Hm: H radici in significatione generaliori propius Aquila et Symmachus, imo ii tantum, voce eorum sumpta sine accentu, ut de more est in antiquissimis codicibus Graecis, reddunt HS; sed bene ex usu vocis H et contextu LXX. Lectio in codice adeo evanuit, ut aliqua litera paullum dubii patiatur seorsim sumpta; infra eam vero alia videntur addi prima inspectione, sed sunt, quantum judico, ductus notae folii recti ex pellucida membrana in folio verso apparentes.

και εκ χειρος ανθρωπου = ÷ ※ εκ χειρος ανδρος ↙, cum Alex char. min., et AH 1, et sine ast. AH 2 (at hi και praemittunt), Arm; eadem sine asterisco post αδελφου αυτου addit 58, in quo videntur ex margine antiquioris codicis male invecta in textum; Aet in cod. C addit *et a manu viri:* H ut noster. Asterisci marginis in codice vix vestigia ex conditione membranae.

αδελφου = ÷ ※ αυτου ↙ cum Alex char. min.; et sine ast. Hmm, X marg., 58, d, Compl, Ambros., Aet, Arm: cum nostro H.

6. αντι του αιματος αυτου εκχυθησεται = ※ *in homine* ↙ αντι του αιματος αὐτου εκχυθησεται, leviter interpungens post αιματος: H (*effundens sanguinem hominis*), *per hominem* (ad literam *in homine*) *sanguis ejus effundetur:* AH 1 in Hm ※ *pro homine sanguis illius loco sanguinis*, eademque sine asterisco AH 2; pro quibus Patricius Junius in VI praecedunt nomina, ejusdem sint numeri. Indicis lectionis vix vestigia in margine, nulla in textu versus finem lineae adverti, vel quia nullus appositus, cum lectio marg. arcte adhaereat voci textus, cui refertur, ut forte factum V, 6, vel ex pessime habita membrana (cf. notam IV hujus versus).

3. ζων = in codice vix vestigia primi ductus literae ܚ; ex spatio et Graeco supple ܚܝܐ.

4. ψυχης = marg. Α. εν ψυχη αυτου αιματι αυτου. Σ. συν ψυχη (αιμα) αυτου, Montf., in quo minus recta videtur lectio Aquilae, et Ap. Hm: in H totum comma: אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו, *tantummodo carnem cum anima ejus (cum) sanguine ejus non comedetis;* literam Aquila reddit; non male voces singulas Symmachus, si addas οὗ *cujus*, quod Montf. et Ap. Hm praemittunt, cum interdum sic sumatur pronomen suffixum, subintellecto אשר, sed sensum loci non est assecutus, ut is tamen fere P; divinando fere LXX, nec textui H convenienter. Ceterum tota pagina pessime habita et pellucida; in textu indicis vestigia incerta pro forma, uti etiam ad lectionem Aquilae; in hujus lectione incerta sunt ܒ, ܗ et ܐ in ܒܢܦܫܗ et ܕܡܐ, in illa autem Symmachi non apparet ܕܡܐ αιμα, quod ideo uncis inclusi initio notae, licet tuto suppleatur ex Graeco et ex spatio.

5. των ψυχων υμων = ÷ εκζητησω, H, Hmm, I, III', X, 58, d, CM, Aet, Arm.

ܠܡܕܝܢ ܒܚܩܠܐ ܕܡܘܐܒ.
ܘܫܡܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܕܝܠܗ ܓܝܬܐܡ܀
+ ܘܡܝܬ ܕܝܢ ܐܕܕ. ܘܐܡܠܟ ܚܠܦܘܗܝ
ܣܠܡܐ ܡܢ ܡܣܪܩܐ܀
+ ܘܡܝܬ ܕܝܢ ܣܠܡܐ. ܘܐܡܠܟ
ܚܠܦܘܗܝ ܫܐܘܠ ܡܢ ܪܚܘܒܘܬ
+ ܕܥܠ ܢܗܪܐ܀ ܘܡܝܬ ܕܝܢ ܫܐܘܠ.
ܘܐܡܠܟ ܚܠܦܘܗܝ ܒܥܠܚܢܢ
+ ܒܪܗ ܕܥܟܒܘܪ܀ ܘܡܝܬ ܕܝܢ
ܒܥܠܚܢܢ ܒܪܗ ܕܥܟܒܘܪ. ܘܐܡܠܟ
ܚܠܦܘܗܝ ܗܕܪ ÷ ܒܪܗ ܕܒܪܕ܀
f. 24. v. ܘܫܡܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܕܝܠܗ ܦܘܓܘܪ܀
ܘܫܡܐ ܠܐܢܬܬܗ ܕܝܠܗ܀
ܡܗܝܛܒܐܝܠ ܒܪܬܗ ܕܡܛܪܕ
40 ܒܪܬܗ ܕܡܝܙܘܒ܀ ܘܗܠܝܢ ܫܡܗܐ
ܕܪ̈ܝܫܢܐ ܕܥܣܘ. ܒܫܪܒܬܐ
ܕܝܠܗܘܢ ܒܟܠ ܕܘܟܬܐ ܕܝܠܗܘܢ
ܒܫ̈ܡܗܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܒܐܬܪ̈ܘܬܗܘܢ
ܘܒܥ̈ܡܡܐ ÷ ܕܝܠܗܘܢ ↙܀ ܪܝܫܢܐ
ܬܡܢܥ. ܪܝܫܢܐ ܥܠܘܐ܀

praecedenti dederit αδαμα, in triplici corruptione fortasse effictum ex σαλαμα, σ omisso, et Λ in Δ mutato et moto a suo loco.

39. υιος βαραδ = sub obelo; omittunt codex 71 et Cat. Nic. apud Hm, forte ex omoeoteleuto: desunt item H, uno excepto codice De Rossi primo, legente *filius Bedad*, probabiliter ex v. 35 translata. ܕ vocis ܕܒܪܕ paullo dubium num sit ܪ, illud probabilius in codice.

φογωρ = φωγω, H, Hm 15, Arm; LXX confuderunt ד cum ר, ac proinde pro פעו legerunt פער, ut videtur.

ονομα δε = και ονομα, Hm 106, Bodl, CM: H utrumque aeque fert.

40. εν ταις χωραις αυτων, και εν τοις εθνεσιν αυτων = εν ονομασιν αυτων, εν ταις χωραις αυτων, και εν τοις εθνεσιν ÷ αυτων ↙, Hmm duo, Ald, AH, sed sine obelo omnes; addit in fine και εν τοις ονομασιν αυτων 58, et idem sine και codex 15 (saltem in Hm) cum Arm; εν τοις ονομασιν αυτων tantum substituunt lectioni ER Hmm duo, non raro, praesertim 135, nostro affines. H totum locum ER εν ταις φυλαις αυτων, κατα τοπον αυτων, εν ταις χωραις αυτων, και εν τοις εθνεσιν αυτων legit *secundum cognationes suas, secundum regiones suas, in nominibus suis*, eumque sequitur Aet copulam tantum inter nomina addens, et referunt Hmm extremo allati. Textus ER igitur prostabat Origeni, si arguendum ex textibus antiquis il-

sensu recedunt LXX, Vulg, qui in plurali vertunt.

35. γετθαιμ = γεθαιμ cum Hm 82, quocum in nominibus affinitas hic illic in hoc capite; sed cum possit noster omisisse duplicationem literae θ, ut v. 32 factum pro ν in δενναβα, et ܝ possit quiescere in vocali *e*, aeque redderet γεθεμ Hmm, Compl et CM, et γεθθαιμ Hmm, I, III, Bodl, Ald, quibus propior in forma et Arm: H עוית *'Avit*, P ܥܘܝܬ quod utrum duriori literae ע pronunciationi, cujus rei exempla mihi non occurrunt alia, aut potius facillimae literarum ܓ et ܥ commutationi in codd. vetustis initio vocum sit tribuendum, ambigo.

36. σαμαδα = σαλαμα, III, σελμα Hm 72, quod utrumque noster aeque refert ex vocalium defectu; alii testes alii alia, cum H vero legentes σαμαλα Hmm, I, 58, CM. Arm, solum quod ista ex linguae usu substituat, ut alibi, literam *Ghad* literae *Lium*; et hanc puto veram esse LXX lectionem ex tot testibus; lectionem vero ER repeto a confusis Λ et Δ, et eam nostri et sociorum ex longe frequentioribus propriorum nominum formis per literas σ-λ-μ quam per σ-μ-λ.

37. σαμαδα (ut correctum calamo in ER ex σαμαα) = σαλαμα, omnia ut in nota praec., sed detrahe 72 Hm, de quo nil Hm. et adde Bodl, casu ut videtur, magis accedens in sua lectione σαμλα quam ceteri Masoreticae vocis H pronunciationi, cum versu

※ܥܠ ܐܪܥܐ. ܘܦܘܫܘ ܘܣܓܘ ܥܠ
⸓ ܐܪܥܐ܀ ܘܢܦܩ ܢܘܚ ܘܐܢܬܬܗ 18
ܕܥܡܗ. ܘܒܢܘܗܝ ܘܢܫܐ ܕܒܢܘܗܝ
19 ܕܥܡܗ ܥܡܗ. ܘܟܠܗܘܢ ܚܝܘܬܐ
ܒܥܝܪ. ܘܟܠܗܘܢ ܪ̈ܚܫܐ ܘܟܠ
ܦܪܚܬܐ. ܘܟܠ ܪܚܫܐ ܕܡܬܬܙܝܥܝܢ
ܥܠ ܐܪܥܐ ܐܝܟ ܓܢܣܐ ܕܝܠܗ.
ܢܦܩܘ ܡܢ ܩܒܘܬܐ܀ ܘܒܢܐ ܢܘܚ
20 ܡܕܒܚܐ ܠܐܠܗܐ. ܘܢܣܒ ܡܢ
ܟܠܗܘܢ ܒܥܝܪܐ ܕܕܟ̈ܝܬܐ: ܘܡܢ
ܟܠܗܘܢ ܦܪ̈ܚܬܐ ܕܕܟ̈ܝܬܐ. ܘܐܣܩ
⸓ ܦܐܪ̈ܐ ܡ̈ܫܠܡܐ ܥܠ ܡܕܒܚܐ܀
21 ܘܐܪܚ [8]ܡܪܝܐ ÷ܐܠܗܐ ܪܝܚܐ
ܒܣܝܡܐ. ܘܐܡܪ [9]ܡܪܝܐ ÷ܐܠܗܐ
ܟܕ ܐܬܚܫܒ. ܠܐ ܐܘܣܦ ܠܡܠܛܘ
ܬܘܒ ܠܐܪܥܐ ܡܛܠ ܥܒ̈ܕܐ f. 17. r.
ܕܒܢܝ̈ܢܫܐ. ܡܛܠ ܕܣܡܝܟ ܗܘ
ܬܪܥܝܬܗ ܕܒܪܢܫܐ ܥܠ ܒܝ̈ܫܬܐ
ܡܢ ܛܠܝܘܬܐ ܕܝܠܗ. ܠܐ ܐܘܣܦ
ܗܟܝܠ ܬܘܒ ܠܡܡܚܐ ܠܟܠܗ
÷ ܒܣܪܐ ܕܚܝ ܐܝܟܢܐ ܕܥܒܕܬ
22 ܬܘܒ. ܟܠܗܘܢ [1]ܝܘ̈ܡܬܐ ܕܐܪܥܐ.

ܫ̈ܢܝܐ
ܕܐܪܥܐ ❖

[8] ܦܝܦܝ.
[9] ܦܝܦܝ.
[1] ܗܒ. ܒܡܢ ܟܠܗܘܢ

tunt Hmm, III, Bodl, Compl, Fulgent., Arm, Aet; in plurali legunt Ambros., CM.

21. κυριος utrumque = marg. ΠΙΠΙ: H utroque loco יהוה. Nota ܟܠܗ. 'Εβ. non apparet praemissa, sed et membrana pellucida facta est ex unguine inficiente, et magna pars membranae, ubi esse deberet, periit.

ο θεος utrumque = sub ÷; primum omittunt Hmm, Bodl, Ald, Ambr, secundum nullus testis LXX, si Aet excipias, qui in his nomine communi utitur alterutrum saepe omittens, nec testatur ideo: H omittit utroque loco.

ευωδιας = *suavem*, ex libertate, ut Aet, sed reddens H, resoluto idiotismo servato in ER.

ετι καταρασασθαι — transponit cum Hmm: item H, sed ulli codices Kenn cum HS, Sam, Abus, et P legunt ut ER.

επιμελως = —, H, Hm 83 et Ar 3, Ald, August., CM; Aet ejus loco *in omni tempore*.

σαρκα — sub ÷, nullus testis LXX omittit: deest H vox per se, sed reapse sensum reddit plene ER, et manca est versio Syri sine σαρκα.

et repent super terram Arm, eademque praemisso asterisco Arm. 1. in Hm, in quo praeter Arm. ed. sic legentem Arm. 2. praemittit *et crescite super terram;* AH praemittit *et diffundimini in terra*, liberiori sive Harethae, sive collatoris Holmesiani versione: cum Syro H.

19. και παντα τα κτηνη = και παντα ερπετα cum Hm 135, qui tamen alia addit, CM; τα κτηνη praeter Hm 135 omittit et Hm 71 cum Arm: cum Syro H, sed omisso και, hoc tamen addunt nonnulli testes Kennicott, omnia vero omittunt unus De-Rossi 1.º et HS, Sam, Abus; Vulg fere cum ER habet *jumenta*, et omnino cum ER est P.

αυτων = *sui* (αυτου), nullo teste LXX, nec H concordante; repeto ex praecedenti ܪܚܫܐ communis numeri in constructione.

20. Marg. xxIII (*Sectio minor*).

κυριῳ = θεῳ, Hmm, III, X, 58, Bodl, Ald, Ambros. diserte, CM, Arm, AH; Fulgentius in uno loco *Domino*, in alio *Deo*, quod forte ex oscitantia librariorum, cf. not. ad VI, 23: H cur

εις ολοκαρπωσιν = ο [illegible] Hmm, X, 58, Arm

\+ ܒܠܥܡ ܘܙܥܘܢ ܘܥܩܢ܀ ܗܠܝܢ ܒܢܝ̈ ܕܝܫܢ ܥܘܨ ܘܐܪܢ܀ 29 + ܘܗܠܝܢ ܪ̈ܫܢܐ ܕܚܘܪܝܐ ܠܘܛܢ ܘܫܘܒܠ ܘܨܒܥܘܢ ܘܥܢܐ ܗܠܝܢ

ܒܠܥܡ ܘܥܩܢ ܘܥܩܢ܀ ܘܗܠܝܢ ܒܢܝ̈ ܕܝܫܢ ܘܗܠܝܢ ܪ̈ܫܢܐ ܕܚܘܪ̈ܝܐ܀ ܘܗܠܝܢ ܪ̈ܫܢܐ

ΚΑΙ ιΟΥΚΑΜ (vel ιωΥΚΑΜ, vel ἰωΥΚΑΝ, vel ιωΚΑΝ, vel similis alia fuerit in exlege prorsus orthographia nominum, quam nec integram vacat describere), quod in nostro fuerit ex analogia orthographiae ejus ܘܝܘܟܢ, demum ΚΑΙ ΟΥΚΑΜ (vel ΟΥΚΑΝ) ܘܥܩܢ. Potuit etiam sic textum constituisse Origenes: ÷ και ιουκαν ↙ ※ και ουκαν ↙, et unus ex mediis auctoribus textus nostri codicis incaute ex nominibus fere iisdem, et duplici ↙ ab obelo ad και ουκαν transilire. Sed hoc minorem probationem habet in testibus LXX antiquissimis, qui, utramque lectionem exhibentes Origeni, unum obelum ab eo poscebant.

28. ουτοι δε = *et isti*: H *isti*, sed *et isti*, quae nostram et ER formam aeque referunt, HS, P, Targum duorum codicum De-Rossi, Targum Pentateuchi Soriani apud eundem et Targum codicis H 185 Kennicotti qui asservatur in Bibliotheca Ambrosiana, et affertur etiam ac si in H legat cum ו praemisso, sed haec litera extat quidem, sed et ex deleto Sceva supposito, et levi ductu ejus, qui vocales et accentus apposuit, ego puto reprobari. In nostro Syro vel libertas versionis quaedam intercessit, vel a P orta est lectio, nullo Graeco accedente in forma particulae.

ρισων = superscribitur P ad lectionem confirmandam contra P, quae recte cum H ܕܝܫܢ; sed ansam ex parte lectioni LXX daret unus codex HS legens רשון; confusionem vero literarum ד et ר jam commemoravi.

29. ουτοι δε = omittit δε, Hmm, I, III, Bodl, Compl, CM: item H, sed adderet unus codex HS ex collatione Houbigantii contra editionem Morini apud Kennicott, P, Ar.

χορρι = *Horaeorum* cum PA, Pa: H cum sit nomen populi utramque fert lectionem, in forma tamen singularis numeri magis facit cum ER. In plurali verterunt etiam Onk, Vulg, Ar; PL et PP legunt ܚܘܪܝܐ *Horaei*, sed melius PA cum Pa arche-

litera ܡ *m* scripto; σεβαμ Hm 135, quocum noster saepe affinis, ασβαμ Hmm 30 et 75, ασμαμ Hm 106; sed cum nostro ad omnia nullus, nec ipsa P, quae cum H refert lectionem ER, cui ceteri fere testes LXX concinunt: sed vel nostrum habuisse nomen Graecum cum N finali, saltem ut varietatem, arguit ejusdem superscriptio.

27. βαλααμ = βαλααν, H, Hmm, III et Arm, quae ex ϬαΛΛαν legit ϬαΛΛαν; orthographiam gutturalis ex P noster sumsit, superscribitur autem B super ܒ ad praecavendum, ne ex similitudine literarum et usu P cum hujus lectione commutaretur, quae fert ܒܠܗܢ, ex facili confusione literarum H ב et ב orta, vel, si mavis, ex aeque facili commutatione literarum ܒ et ܒ in quocumque charactere Syro.

και ιουκαμ = omittit, et addit ÷ και ουκαν ↙, quod sine obelo addunt lectioni ER, sive eandem tueantur, sive orthographia differant, Hmm, I, III, 58, Bodl, CM: addunt και ουκαμ Hmm, Ald, Arm: H pro utroque nomine ועקן, quod, ratione habita inconstantis pronunciationis veterum in nominibus propriis, redditur in lectione και ουκαν, propius vero accederet lectioni ER scriptio H ejusdem nominis in I Paralip. I. 42 יעקן. Quid ergo dicendum de nostro textu? Censerem in antiquissimum textum LXX irrepsisse duplicem nominis ejusdem scriptionem, fortasse ex collatione Genesis et Paralipomenon, cujus libri lectio, margini primo illita, in textum inducta fuerit; de qua antiquissima conditione fidem satis probabilem faciunt testes allati: Origenes dein alterutrum obelo notavit: postremo vel Graecus amanuensis, vel Interpres Syrus, vel nostri codicis scriptor alteram omiserit ex recurrente και ante nomina, vel ο in Syro, aut ex terminatione vel simili vel eadem etiam, pro codicum varietate quater se excipiente. En quae se offerret vere commoda transiliendi occasio: βαλααΜ (vel βαλααΝ), ܒܠܥܡ, ΚΑΙ ζΟΥΚΑΜ (vel ζΟΥΚΑΝ) ܘܙܥܩܢ.

ܪ̈ܫܐ ܕܛܘܪ̈ܐ ܘܗܘܐ ܒܬܪ
6 ÷ܐܪ̈ܒܥܝܢ ܝܘ̈ܡܬܐ. ܦܬܚ ܢܘܚ
7 ܟܘܬܐ ܕܩܒܘܬܐ ܗܝ ܕܥܒܕ. ܘܫܕܪ
ܠܥܘܪܒܐ. ÷ܠܡܚܙܐ ܐܢ ܦܣܩܘ ܡ̈ܝܐ.↙
ܘܢܦܩ ÷ܘܠܐ↙ ܗܦܟ. ܥܕܡܐ
ܟܒ. ܕܝܒܫܘ ܡ̈ܝܐ ܡܢ ܐܪܥܐ܆ ܘܫܕܪ
8 ÷ ܝܘܢܐ ܒܬܪܗ. ܠܡܚܙܐ ܐܢ ܦܣܩܘ
9 ܡ̈ܝܐ ܡܢ ܦܪܨܘܦܐ ܕܐܪܥܐ. ܘܟܕ
ܠܐ ܐܫܟܚܬ ܝܘܢܐ ܢܝܚܐ ܠܦܪ̈ܣܬܐ f. 16. r.
ܕܪܓܠܗ̇. ܘܗܦܟܬ ܠܘܬܗ ܠܩܒܘܬܐ.

ܡܛܠ ܕܡ̈ܝܐ ܐܝܬ ܗܘܘ ܥܠ ܟܠ
ܦܪܨܘܦܐ ܕܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ. ܘܟܕ
ܦܫܛ ܐܝܕܗ ܕܝܠܗ. ܢܣܒܗ̇ ܘܐܥܠܗ̇
÷ ܠܘܬܗ ܠܩܒܘܬܐ ↙ ܘܟܕ ܩܘܝ
10 ܬܘܒ ܫܒܥܐ ܝܘ̈ܡܬܐ ܐܚܪ̈ܢܐ.
ܬܘܒ ܫܕܪܗ̇ ܠܝܘܢܐ ܡܢ ܩܒܘܬܐ.
11 ܘܗܦܟܬ ܠܘܬܗ ܗܝ ܝܘܢܐ ܠܥܕܢ
ܪܡܫܐ. ܘܐܝܬ ܗܘܐ ܒܗ̇ ܛܪܦܐ
ܕܙܝܬܐ [4]ܦܐܪܐ ܒܦܘܡܗ ܕܝܠܗ̇.
ܘܝܕܥ ܢܘܚ ܕܦܣܩܘ ܡ̈ܝܐ ܡܢ

[4] ΚΑΡΠΟΣ

exceptis Vulg, cujus tamen digniores testes omittunt in Vercellone, *Var. Lect.*, quem cf., et P, cujus lectioni, prouti mihi prostat ex PA, Pa, PP, PL, nescio an officiat *Syrus* Didymi omittens in Montf., cum nondum constet liquido de fonte et auctoritate lectionum *Syri* Hexaplorum in universum. Ephraem vero textum in commentatione ad hunc locum, Op. Syr. I, 149-150, non excitat, nec quod addit in fine: *Corvi vero egressio diaboli casum nobis repraesentat*, etiam collatis quae praecedunt, satis evincit omissionem particulae negantis, ut volebat Branca, *De Lat. Vulg.* etc. II, 290-1.

8. Marg. xxii (*Sectio minor*).

απο της γης = απο προσωπου της γης, Hmm, I, X, 58, Bodl, d, Compl, Aet, Arm: cum nostro H, sed cum ER unus codex Kennicott, et unus De-Rossi primo, itemque alter Kennicott, diversa tamen ab ea aliorum codicum voce usus.

9. της γης = πασης της γης, Hmm, I, III, X, Bodl, Ald, CM: item H, qui tamen non habet παν ante το προσωπον, quod praecedit.

την χειρα = ÷ αυτου, Hmm, I, III, X, Bodl, d, Ald, Compl, Augustin., CM, Aet, Arm in quibusdam testibus: item H.

10. ημερας επτα = επτα ημερας, Hmm, d, Compl: item H, in quo ipsa forma postulat.

11. καρφος = καρπος, ut ipsa vox Graeca του cum H et Hmm duobus quibus affinis est; sed et ex indole linguae noster sic potuit vertere lectionem ER.

5. και εν = εν δε, Hmm, I, III, X, 58, Bodl, Ald, August., CM, Arm; favent in alia lectione Hmm, d, Compl: omittit copulam H, sed Vulg addit *enim* cum omnibus fere testibus suis apud Vercellone, pro *enim* vero legunt *autem* nonnulli testes ibidem.

6. Marg. xxi (*Sectio minor*).

7. τον κορακα = ÷ ÷ του ιδειν ει κεκοπακεν το υδωρ ↙, Hmm, I (sed in eo του ιδειν et το υδωρ, ut notat Hm, non Tischendorf, manu recentiori, licet forte super vestigiis literarum priorum), III, X, Ald, August. in nota ad versum sequentem apud Sab., CM, Aet; eademque sine του ante ιδειν (quod quidem etiam noster, CM et Aet potuerunt non legere, licet ex indole codicum Graecorum illa lectio supponenda), Hmm, Bodl, d, Compl; omnes tamen sine obelo praeter X, qui more suo initio linearum et sine metobelo apponit plurioribus, quam reapse recipere debeant, nempe quinque lineis ab απεστειλεν ad και απεστειλεν v. 8. H omittit quae noster sub obelo posuit.

ουκ = sub ÷; nullus testis LXX omittit, sed pro obelo in X cf. not. praecedentem: omittit H cum omnibus suis testibus, HS, Sam, Abus, Onk, Jon, Pers, Ar, Ven,

ܒܐܪܥܐ ܕܐܕܘܡ. ܗܠܝܢ ܒܢ̈ܘܗ̇
+ ܕܥܕܐ܀ ܘܗܠܝܢ ܒܢ̈ܝܐ ܕܪܥܘܐܝܠ 17
ܒܪܗ ܕܥܣܘ. ܗܓܡܘܢܐ ܢܚܬ.
ܗܓܡܘܢܐ ܙܪܚ. ܗܓܡܘܢܐ
ܫܡܐ. ܗܓܡܘܢܐ ܡܙܐ܀ [illegible]
+ ܗܠܝܢ ܗܓܡܘܢ̈ܐ ܕܪܥܘܐܝܠ
ܒܐܪܥܐ ܕܐܕܘܡ. ܗܠܝܢ ܒܢ̈ܝܗ̇
ܕܒܣܡܬ ܐܢܬܬܗ ܕܥܣܘ܀
+ ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܒܢ̈ܝܐ ܕܐܗܠܝܒܡܐ 18
ܐܢܬܬܗ ܕܥܣܘ. ܗܓܡܘܢܐ
ܝܥܘܫ. ܗܓܡܘܢܐ ܝܥܠܡ. ܗܓܡܘܢܐ
ܩܘܪܚ. ܗܠܝܢ ܗܓܡܘܢ̈ܐ
ܕܐܗܠܝܒܡܐ. ※ ܒܪܬܗ ܕܥܢܐ

19 ※ ܐܢܬܬܗ ܕܥܣܘ܀ ܗܠܝܢ ܒܢ̈ܝܐ
ܕܥܣܘ ܘܗܠܝܢ ܗܓܡܘܢ̈ܐ ܕܝܠܗܘܢ.
ܗܠܝܢ ܐܝܬܝܗܘܢ ܒܢ̈ܝܐ ܕܐܕܘܡ܀
20 ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܒܢ̈ܝܐ ܕܣܥܝܪ ܚܘܪܝܐ
+ ܕܥܡܪ ܗܘܐ ܒܐܪܥܐ܀ ܠܘܛܢ. ܫܘܒܠ. f. 23. v.
21 ܨܒܥܘܢ. ܥܢܐ ܘܕܝܫܘܢ. ܘܐܨܪ. ܘܪܝܫܘܢ.
ܗܠܝܢ ܗܓܡܘܢ̈ܐ ܕܚܘܪܝܐ ܒܢ̈ܝܐ ܕܣܥܝܪ
22 + ܒܐܪܥܐ ܕܐܕܘܡ܀ ܗܘܘ ܕܝܢ ܒܢ̈ܘܗܝ
ܕܠܘܛܢ. ܚܘܪܝ ܘܗܝܡܢ܀ ܚܬܗ ܕܝܢ
23 + ܕܠܘܛܢ ܬܡܢܥ܀ ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܒܢ̈ܝܐ
ܕܫܘܒܠ.
ܥܠܘܢ ܘܡܢܚܬ ܘܥܝܒܠ. ܫܦܘ
N
24 + ܘܐܘܢܡ܀ ܘܗܠܝܢ ܒܢ̈ܝܐ ܕܨܒܥܘܢ. ܐܝܐ[1]

[1] AIE:

16. εν γη ιδουμαιᾳ = sic et noster cum H et pluribus testibus LXX, vix in forma aliquot discrepantibus, excepto IV cum ullis Hmm, Ald; sed confusionem literarum T et Γ adeo facilem jam vidimus in IV in nota ad XXXII, 3, si recta Tischendorfii lectio, quae confusio, non difficilis vel in codicibus literis, ut ajunt, minusculis scriptis, elevat paullo auctoritatem lectionis Ald, editionis ceteroquin correctione typographica neutiquam insignis, et aliorum codicum Hm; praeterquam quod in textu Hexaplari probabilior lectio Hebraeo propior.

17. υιου = sic et noster cum H et pluribus testibus LXX, exceptis IV cum ullis Hmm, Bodl, Ald et Compl, in quibus est υιοι.

18. ιεγλομ = ܝܥܠܡ· fortasse errore meo pro ܝܥܠܘܡ, ut supra vv. 5, 14, cum nec in Graecis testibus, nec in P causa variationis appareat.

θυγατρος ανα γυναικος ησαυ = sub asterisco cum IV, qui tamen abrumpitur post ανα, et Alex. ch. min., qui ex illo probabiliter habuit notam (cf. not. ad XXXII, 7): habet H ista, desunt vero Hmm, III, Bodl. Compl.

19. ουτοι υιοι = και ουτοι υιοι, Hm 72, Arab. 3, Georg. apud Hm, Aet in codicibus FHG; III ουτοι δε υιοι: H cum ER, sed cum nostro duo codices Kennicotti.

20. ουτοι κ. τ. λ. = marg. inferiori interno nota Quinternionis ∴ ܝ ∴ *decimi*.

21. του χορραιου, του υιου = *Choraeorum filiorum*, cum P, Onk, Ar, qui tamen in VI Polygl. in codice Ms. et Ed. Constantinopolitana exhibet *Choraei* (in nominativo pl.), sed ex imperfecta collatione non licet arguere; verum noster, P et Onk aeque verterentur *Choraeorum*, *filii* (υιοι), quo bene redderetur H του *Chori*, *filii* (υιοι), cum *Chori* sit nomen populi. Non ausim definire, utrum ab Hexaplari textu Graeco repetenda sit ista lectio nostri, cum desint ejus vestigia in ceteris testibus LXX, quod vix contingere apparet ex meis notis; an potius a P, quacum una formae grammaticae illi intercedit differentia, quae ex utriusque versionis usu fere constanter occurrit, P nempe (ܣܥܝܪ) ܒܢ̈ܝ ܕܚܘܪܝܐ; praesertim quod sit nomen proprium; cf. not. ad v. 2.

23. γωλαμ = ܥܠܘܢ *Alon* cum PA, Pa, et uno codice HS, si tamen in confusione gut-

ܕܦܪ̈ܚܬܐ ܘܕܒܥܝܪܐ ܘܕܚܝ̈ܘܬܐ
ܚܝܐ. ܘܟܠ ܪ̈ܚܫܐ ܕܡܬܬܙܝܥܝܢ
22 ܥܠ ܐܪܥܐ. ܘܟܠ ܒܪܢܫܐ: ܘܟܠܗܘܢ
ܐܝܠܝܢ ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ ܢܫܡܬܐ ܕܚ̈ܝܐ
ܒܢܚܝܪܐ ܕܝܠܗ: ܘܟܠ ܐܝܢܐ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܥܠ ܐܪܥܐ
23 ܡܝܬ. ܘܠܚܐ ܠܟܠܗ ܩܝܡܐ ܗܘ
ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܥܠ ܦܪܨܘܦܐ ܕܟܠܗ
ܐܪܥܐ. ܡܢ ܒܪܢܫܐ ܥܕܡܐ
ܠܒܥܝܪܐ ܘܪ̈ܚܫܐ. ܘܠܦܪ̈ܚܬܐ

ܕܫܡܝܐ. ܘܐܬܡܚܝܘ ܡܢ ܐܪܥܐ.
ܘܐܫܬܒܩ ܒܠܚܘܕܘܗܝ ܢܘܚ
ܘܐܝܠܝܢ ܕܥܡܗ ܒܩܒܘܬܐ ܀
24 ÷ ܘܐܬܬܪܝܡܘ[7] ܡ̈ܝܐ ܥܠ ܐܪܥܐ.
ܚܡܫܝܢ ܘܡܐܐ ܝ̈ܘܡܬܐ ܀ ܀ ܀
VIII, 1. ÷ ܘܐܬܕܟܪ ܐܠܗܐ ܠܢܘܚ. ܘܠܟܠܗܘܢ *f. 15. v.*
ܚ̈ܝܘܬܐ ܘܠܟܠܗܘܢ ܒܥܝܪܐ ܘܠܟܠܗ
ܦܪܚܬܐ ܘܠܟܠܗ ܪܚܫܐ ܐܝܠܝܢ
ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ ܥܡܗ ܒܩܒܘܬܐ.
ܘܐܥܒܪ[8] ܐܠܗܐ ܪܘܚܐ ܥܠ ܐܪܥܐ.

[7] ܐ̇. ܘܐܚܕܘ ܀
ܣ̇. ܘܐܬܚܝܠܘ ܀

[8] ܐ̇. ܣ̇..
ܘܐܥܒܪ ܀

22. ζωης = ÷ εν ρωθωσιν αυτου, Hm 135, Arm; AH addit post εχει; in Hm 64 post ζωης asteriscus scribitur, qui praemittitur in margine lectioni, cujus nonnisi partem dedit Hm, ex qua nihil expiscari potui: cum nostro H.

23. της γης = praemittit πασης cum Hmm, III, X, Bodl, d, Ald, August.: deest H.

και των πετεινων = ܘܠܦܪ̈ܚܬܐ: particula ܠ, si articulum ER non refert, videretur reddere, imperfecte tamen, voculam εω; Hmm 15 et 64, nec non Arm, in qua tamen ex ea ratione repeto, qua totum locum dedit: H praemittit *usque ad* omnibus nominibus, ideoque et huic.

24. και υψωθη = marg. A. *obtinuerunt*. Σ. *praevaluerunt*, ut versione utar Augustini (Quaest. in Gen., Quaest. XI), qui tamen Aquilae dedit *obtinuit* ex Graeco επεκρατησεν, ut puto. Unde Montfaucon sua sumserit ad hunc locum, nescio, sed collatis Drusio, *Fragmenta, etc.* et ER, puto hos male excerpsisse. Ap. Hm 127 A. εδυναμωθησαν, et Ap. Hm 130 A. εδυναμωθη, in quibus varietas numeri ex subjecto υδατα repetenda. Et quidem horum codicum habita ratione, et collata eorundem Interpretum versione v. 20 in ER, unde sumsit Montfaucon, et attenta ratione, qua radicem H vertere solent Aquila et Symmachus apud Montfaucon, Lexic. ad Hex. sub גבר, non satis tutas puto notas nominum Interpretum in nostro codice et in Augustino; praesertim quia pressius H redderet εδυναμωθη, quod Aquilae proprium, quamquam non semper sibi constant vel rigidiores literae Interpretes. Omnes, plus minus literaliter, bene reddunt H *invaluerunt;* diversitas vero numeri in variis textibus est ex diversitate syntaxis ratione subjecti pro diversis linguis.

ημερας εκατον πεντηκοντα = πεντηκοντα και εκατον ημερας, H, Hmm, I, X, Bodl.

VIII. 1. των ερποντων = —, Hmm, III, X, 58, d, Ald: H omittit και παντων των πετεινων, και παντων των ερπετων των ερποντων, eumque sequitur Aet, et ex parte, omittentes και παντων των ερπετων των ερποντων, P, Hm, I, Bodl, CM, Arm; AH in Hm, nescio an recte collatus fuerit ex ejusdem lectionum examine; recte demum, licet confuse et ex defectu metobeli non satis definite, obelus praefixus in X tribus lineis, quarum initium κτηνων, finis μετ' αυτου apud Griesbach, a quo differt paullisper coll. Hm.

και επηγαγεν = marg. A. Σ. και παρηγαγεν, vim H reddentes.

+ ܠܝܥܘܫ ܘܠܝܥܠܡ ܘܠܩܘܪܚ܀
ܘܗܠܝܢ
ܒ̈ܢܝܐ ܕܥܣܘ ܗܠܝܢ ܕܗܘܘ ܠܗ
6 + ܒܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ܀ ܘܢܣܒ ܕܝܢ ܥܣܘ
ܠܢܫ̈ܐ ܕܝܠܗ ܘܠܒ̈ܢܘܗܝ ܘܠܒ̈ܢܬܗ:
ܘܠܟܠܗܘܢ [7]ܦܓܪ̈ܐ ܕܒܝܬܐ ܕܝܠܗ:
ܘܟܠܗ ܕܐܝܬ ܠܗ: ܘܠܟܠܗܘܢ ܒܥܝܪ̈ܐ
ܘܠܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܩܢܐ: ܘܗܠܝܢ
ܕܐܝܬܝ ܒܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ܂ ܐܙܠ
ܕܝܢ ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܟܢܥܢ܂ ܡܢ ܦܪܨܘܦ
ܕܝܥܩܘܒ ܐܚܐ ܕܝܠܗ܂ ܐܝܬܝܗܘܢ
ܗ̈ܘܘ ܓܝܪ ܗܠܝܢ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗܘܢ܂ +

ܣܓܝ̈ܐܐ ܠܡܥܡܪ ܐܟܚܕܐ܂
ܘܠܐ ܡܫܟܚܐ ܗܘܬ ܐܪܥܐ
ܕܬܘܬܒܘܬܐ ܕܝܠܗܘܢ [8]ܠܡܣܝܒܪܘ
ܐܢܘܢ܂ ܡܢ ܣܘܓܐܐ ܕܩܢܝܢ
8 + ܕܐܝܬ ܗ̈ܘܘ ܠܗܘܢ܀ ܥܡܪ ܕܝܢ
f. 22. v. ܥܣܘ ܒܛܘܪܐ ܕܣܥܝܪ܂ ܥܣܘ ܗܘ
9 ܐܝܬܘܗܝ ܐܕܘܡ܂ ܘܗܠܝܢ ܕܝܢ
ܗ̈ܘܝܐ ܕܥܣܘ ܐܒܐ ܕܐܕܘܡ
10 + ܒܛܘܪܐ ܕܣܥܝܪ܀ ܘܗܠܝܢ ܫ̈ܡܗܐ
ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܥܣܘ܂ ܐܠܝܦܙ ܒܪܗ
ܕܥܕܐ ܐܢܬܬܗ ܕܥܣܘ܀....܀
+ ܪܥܘܐܝܠ ܒܪܗ ܕܒܣܡܬ ܐܢܬܬܗ

7 ܀ ܦܓܪ̈ܐ
ܥܒ̈ܕܐ
ܥܒܕ

ܐܦܢܪ ܀
8 ܀ ܠܡܬܪܣܝܘ
ܠܡܣܝܒܪܘ ܀

sionibus, cum et ex indole linguae possint habere.

παντα οσα περιεποιησατο = — παντα, Hmm, III, IV, 55, Ald, Arm: H ex ipsa sua forma omittit.

και επορευθη ησαυ = επορευθη δε, Hmm, IV ex correctore E (potius septimi quam sexti saeculi juxta Tischendorf, p. xviii), qui supplevit ex omoeotèleuto omissa επορευθη δε εκ γης χαναναν: ησαυ omittunt plures Hmm, I, III, 55, Bodl, Ald, CM, Arm: H utramque lectionem ab ER diversam aeque refert.

7. αυτων τα υπαρχοντα = τα υπαρχοντα αυτων Hmm, IV, Compl, sed licet ex cognatione sua cum IV probabilius sic legerit et noster, ex indole linguae tamen per se incertum quidnam habuerit, quod aeque valet de aliis versionibus: H utens suffixo est necessario cum nostro quoad formam.

φερειν = marg. φερειν, *alere;* eadem hac voce utitur P. Est scholion philologicum.

8. ησαυ εν τω ορει = in fronte titulus: ܀ ܟܬܒܐ ܕܒܪܝܬܐ ܀ *Liber Genesis.*

10. και ραγουηλ = — και, H, sed nullo

5. τον ιεους = in ܠܝܥܘܫ litera ܠ ex parte in rasura est.

6. ελαβε δε = praemittit ܘ *et*, ex idiotismo magis quam amanuensis errore, ut puto: cf. supra pag. 11-12. Nullus testis lectionis hujus prostat, si ut variantem sumas.

και τους υιους αυτου, και τας θυγατερας αυτου = omittit utrumque αυτου cum Hmm, I, III, IV, Bodl; secundum omittunt Hmm, 55, Compl; primum Arm, probabiliter, testibus deficientibus qui consonent, ex libertate: H addit suffixum (αυτου) in utroque loco.

σωματα = marg. σωματα, *servos fortasse dicit*, quod in textu vel fere dederunt Arm, vertens *homines*, Aet, reddens per *vernas:* H *animas*, quod eodem recidit, praesertim ex contextu. Ceterum quod scholium dubitanter profert, certum ex ipso usu LXX, cf. Schleusnerum sub voce.

τα υπαρχοντα αυτου = IV cum Hmm, I, III, Bodl, Compl et Arm omittit αυτου, cum quibus noster concordare deberet, praesertim cum IV, sed forma qua utitur utramque lectionem aeque refert: cum ER sunt H, Hmm, CM, sed in his parum tribuo ver-

ܐܠܐ ܥܡܗ. ܕܣܒܐ ܡܢ ܝܘ̈ܡܐ
ܡܣܝܢ. ܘܩܒܪܘ ܠܗ ܒ̈ܢܘܗܝ.

— — — — — — — —

f. 22. r. XXXVI, 2. ܕܟܢ̈ܥܢܝܐ. ܠܥܕܐ ܒܪܬܗ ܕܐܠܘܢ
ܗܘ ܚܬܝܐ. ܘܠܐܘܠܝܒܡܐ ܒܪܬܗ
ܕܥܢܐ ܒܪܗ ܕܨܒܥܘܢ ܗܘ ܚܘܝܐ.
3 ܘܠܒܣܡܬ ܒܪܬܗ ܕܐܝܣܡܥܝܠ
4 ÷ ܚܬܗ ܕܢܒܝܘܬ ܀ ܝܠܕܬ ܕܝܢ ܥܕܐ
ܠܥܫܘ. ܠܐܠܝܦܙ. ܘܒܣܡܬ ܝܠܕܬ
5 ÷ ܠܪܥܘܐܝܠ ܀ ܘܐܘܠܝܒܡܐ ܝܠܕܬ.

affinitas suaderet; sed potius quam ab istis puto derivatam scriptionem a P, a qua plurimum pendet noster in nominibus propriis (cf. not. primam ad IV, 18). H אֵילֹן, at in pluribus Kennicotti codicibus et Jon אלון, ipsi nostri et P scriptioni consonanter. Ex ratione nostri in nominibus propriis fit, ut vix dijudicari possit saepissime quid in Graeca varietate legerit; ideoque eam ipse legem sequar, quam jam mihi posui in nota prima ad IV, 18, ut nempe eam tantum varietatem nostri ab ER in nominibus propriis indicem, quae tuto ex Graeca varietate possit derivari, P in alia abeunte. Quando vero cum H ista conferam, non indicabo varietates vocalium vel etiam gutturalium literarum, uti ע, exempli ergo, mollius vel durius prolatae: sine ulla enim fere lege ista referuntur in LXX, saltem qua ratione exhibentur in codicibus, mira et varietate et vitiositate in hujusmodi laborantibus. Confer de his Frankel, *Vorstudien zu der Septuaginta*, § 18 ad § 24, ubi tamen, cum Holmesiani apparatus nulla fere habeatur ratio, plura sunt imperfecta. Nullam demum Aet rationem habui in istis pro toto capite, ubi vel a correctione editoris, vel ab ipso nova sua versione invecta fuissent, vel saltem dubitarem, num vera codicum lectio prostaret (confer *Apparatum criticum* Dillmanni).

του χετταιου = sic et noster cum ceteris testibus LXX et H, sed in IV omittitur του, quod tamen supplevisse videtur corrector A, vel B, nec ipse infra saeculum V ponendus, (cf. Tischendorf, *Monum. Sacra*, III, p. xvii, xxi).

4. αυτῳ αδα = αδα τῳ ησαυ, H, Hmm, I, III, IV, 55, Bodl, Ald, Hieronym., CM transpositis vocibus, Arm.

temporis perfecti, quod etiam Hm 84 substituit scribens ικανωσαι. Nulla demum ratione legit ικανουσθω, quia hanc formam reddit ܢܣܦܩ Num. XVI, 7, 3 Reg. XII, 28, XIX, 4, Ezech. XLIV, 6, XLV, 9, et ܢܣܦܩܘܢ 3 Reg. XX, 11 (XXI, 11 in ER). H nulla lectio literaliter reddit, sensum ejus omnes non male.

ταυτῃ = —, H, Hmm, I, III, IV, Bodl, Ald, CM, Aet, Arm.

11. με, και μητερα = hanc ER et nostri lectionem codex IV sic habet με ÷ και | μητερα, corrector vero — με και: μητερα, linea obeli leviter utrinque inflexa diversa ratione, vocem autem postremam corrector D mutavit in μητερας cum Hmm, I, 58, Bodl. Ald, August., CM, cf. et Vercellone. H, si literae tantum attendas *me, matrem*. Bene ideo IV prima manu, nisi quod metobelum omiserit, satis tamen indicatum casualiter ex non adjecto obelo lineae sequenti quae incipit a μητερα; male, ex conjecturali crisi fortasse, corrector et με sub obelo posuit, recte tamen adjecto metobelo; corrector demum D vel suo marte, vel alio adhibito codice. cum testibus antiquis jam allatis dedit μητερας contra indolem textus Hexaplaris, ut Hebraeo accedat propius prae aliis.

επι τεκνοις = post haec lacuna foliorum 8, cum de more Quinterniones nostri codicis folia 10 complectantur (cf. notam ad XXXI, 53); et istud folium 21 sit ex nota Quinternionis apposita primum noni, sequens vero 22 sit postremum ejusdem Quinternionis ex titulo in fronte fol. v.°, et quia sine interruptione excipitur folio primo alius Quinternionis, decimi ex nota apposita.

XXXII. 2. αιλωμ = αιλων magis referret cum Hmm, IV, 55 (prima manu apud Hm), Bodl, Aet, Arm, ut ipsa codicis IV et Arm

10 ܠܗ ܐܒܘܗܝ. ܘܫܩܠܗ ܟܠ ܡܢ ܡܢܫܐ
ܘܗܘܬ ܝܡܐ ܠܗ ܬܚܘܡܐ ܗܘ
ܕܒܝܬ ܠܡܕܢܚܐ ܕܝܠܗ. ܘܒܬܚܘܡܐ
ܕܝܠܗ ܚܠܦܝܢ ܠܓܪܒܝܐ ܗܘܐ.
ܗܘܐ ܕܝܢ ܬܚܘܡ ܠܐܦܪܝܡ ܡܕܢܚܐ.
11 ܘܗܘܐ ܡܢ ܐܝܟ ܕܐܝܟ ܕܝܠܗ ܡܢ
ܐܝܟ ܕܒܗܘ. ܡܢܫܐ ܕܝܫܟܪ ܐܠܘ

ܠܬܝܡܢܐ ܚܕܐ ܘܠܨܦܘܢܐ.
ܘܗܘܐ ܬܚܘܡܐ ܗܘ ܕܝܡܐ
ܠܬܚܘܡܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܣܛܪܐ.
ܠܗܘ ܕܐܚܪ ܕܣܒ ܐܦܪܝܡ:
ܘܠܗܘ ܕܐܚܪ ܕܣܒ ܡܢܫܐ:
ܡܛܝ ܗܘ ܕܐܫܝܪ ܠܗ: ܘܗܘܐ
ܠܐܬܪܐ ܕܝܫܟܪ ܕܠܗ: ܘܕܐܝܣܟܪ

index cod. Syro-Hexaplaris effingatur ÷, sed linea paullo utrinque inflexa, quod et de suo codice testatur Masius, l. c. p. 123 collata ejusdem nota ad v. 4. cap. I, p. 125; eademque nota sine inflexione sit altera ipsius obeli forma, ac proinde potuerit ex eo metobelus induci.

8. εσται = και εσται, H, Hmm, IV, 58.

κυριε = noster reddit tam hoc, quam κυριος cum IV et Hm 134, quod quidem ex sua cum codice IV cognatione probabilius habuit in Graeco archetypo: H utrumque fert.

σι = —, H, Hmm, I, III, IV, 58, Bodl, Ald, Compl, Cyr. Al. I, II, 159, August., CM, Aet, Arm.

αποτρεχε = ܪܗܛ, sic codex pro communiori forma ܪܗܘܛ, quam unam videntur agnoscere Michaelis ad Castelli Lexicon, Hoffmann, *Gram. Syr.* p. 126, 129, Uhlemann, *Gram. d. S. S.* p. 13, 59; et unico exemplo allato a Bernstein, *Lex. ad Chrest. Kirschii*, adde praeter hoc 4. Reg. IV, 26, Jerem. XL, 5, Zach. II, 4.

10. ικανουσθω (sic enim calamo correctum erroneum ικανουθω in ER) = Syrus videtur legisse ικανουσαι cum Hmm, III, IV, August., quod ex cognatione praesertim codicis IV probatur; sed ex sua forma, una eademque ex defectu vocalium pro personis tertia fem. et secunda mas. in tempore perfecto, redderet aeque ικανουται testium I, 58 (in collatione Hm, nam Mai dat ικανου), Bodl, Alex. charactere min., Procopii in Catena Nic. apud Hm, et in codice Ambrosiano Q. 96. Sup. Utramque autem formam sumsisset, vel fuisset interpretatus tamquam

Hexaplaris vestigium videbar mihi deprehendere etiam in Bodl, qui in alia lectione, quam habet et Arm, addit και τας χαμηλας affigens postea hanc notam ⋏, quam in hac forma ⤙ putarem metobelum indicare in Fragmento Josue, I, 1-8, codicis Petropolitani edito a Tischendorf in *Notitia editionis codicis Bibliorum Sinaitici*, p. 57. Voces enim, quibus suffigitur ibi v. 1. δουλου θεου, et v. 3. επ' αυτου, sub asterisco sunt, quem metobelus subsequi debet, in codice Syro-Hexaplari Musei Britannici, Add. 12133, et in textu Graeco ex suo codice, aeque Syro-Hexaplari, constituto a Masio in *Josuae Imperatoris Historia* etc., in quo utroque tamen non δουλου θεου, sed δουλου κυριου cum H legitur. Forma vero metobeli Syri ⸔ aliquid habet affinitatis cum illis notis codicum Bodlejani et Petropolitani, et derivanda est a Graeca forma, cujus vestigia reliqua sunt in codice Chisiano (Hm 88) prouti editus est pro Daniele et Ezechiele, et in IV (cf. Tischendorf. *Mon. Sac.* III, XVI). Sed pluribus codicis Bodlejani locis, ubi illa nota occurrit, collatis cum textu Hexaplari codicis IV, non deprehendi argumenta, quae primam opinionem firmarent. Imo dubia viderentur etiam ea, quae ex codice Petropolitano arguerentur, ex eo quod eadem nota apponatur post εσχατης v. 4, ubi uterque testis Hexaplaris idem sine obelo legit, apposito in margine μεγαλης cum H. Quamquam si index lectionis marginalis idem ac in Syris codicibus erat in Graecis Hexaplaribus, ut est probabile collato Esaia codicis Marchaliani (Hm XII) edito a Curterio in Procopii Catena in Esaiam, potuerit ut obelus sumi; cum

VII, 1 ܗܟܢܐ ܥܒܕ. ܘܐܡܪ ܡܪܝܐ[1] ܐܠܗܐ
ܠܘܬ ܢܘܚ. ܥܘܠ ܐܢܬ ܘܟܠܗ ܒܝܬܐ
ܕܝܠܟ ܠܩܒܘܬܐ. ܡܛܠ ܕܠܟ ܚܙܝܬ +4
2 ܙܕܝܩܐ ܩܕܡܝ ܒܕܪܐ ܗܢܐ. ܡܢ
ܕܝܢ ܟܠܗܘܢ ܒܥܝܪܐ ܕܕ̈ܟܝܬܐ ܐܥܠ
ܠܘܬܟ ܫܒܥܐ ܫܒܥܐ. ܕܟܪܐ ܘܢܩܒܬܐ.
ܡܢ ܕܝܢ ܒܥܝܪܐ ܗܠܝܢ ܕܠܐ ܐܝܬܝܗܝܢ
ܕܕ̈ܟܝܬܐ ܬܪܬܝܢ. ܕܟܪܐ ܘܢܩܒܬܐ.
3 ܘܡܢ ܦܪ̈ܚܬܐ ܕܫܡܝܐ ÷ܗܠܝܢ ܕܕ̈ܟܝܬܐ ↙. 5
ܫܒܥܐ ܫܒܥܐ. ܕܟܪܐ ܘܢܩܒܬܐ. ÷ܘܡܢ +6

ܦܪ̈ܚܬܐ ܗܠܝܢ ܠܐ ܕܕ̈ܟܝܬܐ. ܬܪܬܝܢ
ܬܪܬܝܢ. ܕܟܪܐ ܘܢܩܒܬܐ. ܠܡܬܪܣܝܘ
f. 14. r. ܙܪܥܐ ܥܠ ܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ. [2]ܥܘܕ
ܓܝܪ ܥܠ ܝܘ̈ܡܬܐ ܫܒܥܐ. ÷ܐܢܐ ↙
ܡܝܬܐ ܐܢܐ ܡܛܪܐ ܥܠ ܐܪܥܐ.
ܐܪ̈ܒܥܝܢ ܐܝ̈ܡܡܝܢ ܘܐܪ̈ܒܥܝܢ
ܠܠ̈ܝܘܬܐ. ܘܐܥܛܐ ܟܠܗ ܕܩܝܡ
ܕܥܒܕܬ ܡܢ ܦܪܨܘܦܐ ܕܐܪܥܐ.
5 ܘܥܒܕ ܢܘܚ ܟܠܗܘܢ ܐܝܟܢ ܕܦܩܕ ܠܗ
6 [3]ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܗ̣ܘ. ܢܘܚ ܕܝܢ ܐܝܬܘܗܝ

[1] ܥܒ. ܦܝܦܝ

[2] ETIΓAP

[3] ܥܒ. ܦܝܦܝ ܀

Lect. Var.; quamquam pronum in vetustis codicibus errare in vocibus *Deus* et *Dominus*, scriptis de more *ds* et *dns* lineola superscripta. In ipso autem H, licet hic nulla varietas sit in Kennicott et De-Rossi, mutationes plures inter haec nomina occurrere testatur idem De-Rossi ad VII, 1, ubi reapse 2 codd. Kennicott (cf. De-Rossi) et HS in omnibus codicibus mutant יהוה in אלהים, versa vice VII, 9 Kenn. unus et HS, et VIII, 15 noster Syrus in marg. cum uno De-Rossi primo habet יהוה.

VII, 1. κυριος = marg. 'Εβ. ΠΙΠΙ: H tantum יהוה (sed cf. not. praec.), quem sequuntur 58, Aet in codd. CFH, et *alii in* notis ad Arm; contra κυριος ο θεος, ut noster, ER, Hmm omnes, excepto 58, de quo Hm male silet, I, III, X, Bodl, d, Ald, Compl, CM, Aet in cod. G, Arm in textu.

2. των κτηνων 1.° = praemittit παντων cum H, Hmm, Arm.

3. των καθαρων = sub ÷, deest H, sed habent HS, Sam, Abus, PP, PL, Pa, non PA; deest et Compl, quae forte omittit ex H, cum nullus LXX testis accedat.

ν = ÷ και απο: παντων ο-
X, Bodl, d, CM, Aet, Arm:
θηλυ incl., quem
ıdem de causa,

quam innui not. praeced. In codice Syro deest metobelus post ÷, quae nota non praemittitur duabus lineis sequentibus, nisi vestigium hujus notae velis ponere in puncto ante ܐ alterius lineae sequentis, quod tamen punctum mere casuale mihi visum est. Ceterum membrana male habita. Jure vero sub obelo essent quae H non habet.

4. ετι γαρ = hae voces scriptione continua in codice superscribuntur voci ܥܘܕ, indice parvae crucis superposito Syro et Graecis.

εγω = sub ÷ cum AH uno; omittunt Specul. S. August. apud Mai, *Spic. Rom.* IX, ad calc., CM, Aet, et Georg. apud Hm, quamquam in his rebus versionibus praesertim orientalibus non multum tribuam, cum ex indole linguae esse possint: H praeponit hanc vocem participio, omittit post illud cum omnibus Hmm. Quum subsequens ܐܢܐ *ego* in nostro conjunctum participio inserviat tempori Graeco praesenti, vel etiam futuro circumscribendo, quod H vel uno participio indicat, mutarem notam obeli in asteriscum, non ausim tamen definire cum nullus Hm omittat εγω.

πασης = —, H, Hmm, III, 58, d, Compl, Ambr, Spec. S. August. l. c., CM, Aet, Arm.

5. κυριος = marg. 'Εβ. ΠΙΠΙ: H tantum יהוה pro κυριος ο θεος omnium testiu

ܕܠܗ ܐܝܣܚܩ. ܘܕܒܚ ܝܥܩܘܒ
ܕܒܚܬܐ ܒܛܘܪܐ. ܘܩܪܐ ܠܐܚ̈ܐ
ܕܠܗ ܠܡܐܟܠ ܠܚܡܐ. ܘܐܟܠܘ
ܠܚܡܐ ܘܐܫܬܝܘ. ܘܒܬܘ ܒܛܘܪܐ܀
ܩܡ ܕܝܢ ܠܒܢ ܒܨܦܪܐ. ܢܫܩ
ܠܒܢܘܗܝ ܘܠܒܢܬܗ ܕܝܠܗ. ܘܒܪܟ

ܐܢܘܢ. ܘܐܙܠ ܟܕ ܗܦܟ ܠܒܢ
xxxii, 1. ܠܕܘܟܬܗ ܕܝܠܗ. ܘܝܥܩܘܒ ܐܙܠ
ܠܐܘܪܚܐ ܕܝܠܗ ÷ ܘܟܕ ܚܪ ܚܙܐ
÷ ܡܫܪܝܬܐ ܕܐܠܗܐ ܕܡܫܪܝܐ܀
ܘܦܓܥܘ ܒܗ ܡ̈ܠܐܟܘܗܝ ܕܐܠܗܐ.
2 ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܥܩܘܒ ܟܕ ܚܙܐ ܐܢܘܢ.

ܦ̈ܬܩ : ܐܠ̈ܦܐ - ܬ - -

54. και εθυσεν = + ιακωβ, H, Hmm, I, III, IV, 58, Bodl, Ald, CM, Aet, Arm; in H tamen omittit unus Kennicott.

αυτου = + του φαγειν αρτον, H, Hmm, IV, 58, Arm; et sic omisso του, quod per se noster et Arm non referunt, Hmm, I; Arm 1 apud Hm ut Arm, sed cum quatuor punctis super αυτου asteriscum ascribit margini, recte quidem, ut puto, cum haec addant pauci codices, iique Hexaplares, vel Hexaplaribus affines fere omnes.

και εφαγον = + αρτον, H, Hmm, IV, qui melius nostro sub asterisco posuit, cum habeat H, et omittant omnes testes LXX, praeter quinque codices, vel Hexaplares, ut IV certo, vel iis saltem cognati, ut ceteri.

55. υιους = + αυτου, H, Hmm, I, III, IV, 58, Ald, CM, Aet, Arm.

και αποστραφεις λαβαν απηλθεν = και απηλθεν αποστραφεις λαβαν, Hmm, IV, Arm: sic et H, forma tamen idiomatica differens.

XXXII. 1. εαυτου. = Distinctio major in nostro, et marg. *Stichi mille* ... *CCCC* ...; litera ∠ *CCCC* certa ex parte, quae reliqua est, ante eam vero ex membrana male habita non deprehendo literam, quae ex ullis dubiis reliquiis videtur esse ܘ *et*, quod confirmat ratio numeros scribendi, ut major minori praeponatur, cf. supra VIII, 15. Item nescio an post ∠ alius numerus apponatur. Sed quid, si ex more scribendi numeros Stichorum per literas inter ∴ in nostro codice, esset hic unum ∴ ∠ ∴, ideoque totus numerus *MCCCC?*

και αναβλεψας usque ad παρεμβεβληκυιαν = dens sit ultimum Quinternionis quinti, ut argui not. ad XX, 1, istud vero sit primum Quinternionis noni ex nota ∴ ܛ ∴ apposita ad calcem paginae, marg. interiori, Quinterniones autem in codice nostro, uti et in aliis Syriacis vidi, folia decem complectantur, collato Quinternione tertio a folio 9 ad 18, Quinternione decimo a folio 23 ad 32, Quinternione duodecimo a folio 35 ad 44. Cum vero peropportune acciderit, ut a sequenti αυτων incipiat Fragmentum vetustissimi codicis Graeci Hexaplaris Sarraviani, scripti duobus fere seculis ante ipsam nostram Versionem, et editi integraliter a Tischendorf pro Fragmentis Leidensi et Petropolitano in *Monumenta Sacra*, t. III, in notis praeter collationem criticam cum ER. conferam et cum illo nostrum, ut inde judicium fiat de utriusque conditione: hunc codicem indico ratione Hm per notam IV.

Ibid. = + θεος πατρος (αυτων), Hmm, 58, Arm, AH, in quo tamen codex prior apud Hm adnotat in margine abundare ista, quae quidem nota nullibi apparet in nostro: IV incipit cum αυτων praemisso asterisco, cui initio lineae apposito alius ante θεος praecedere debebat, cum desint ista omnibus fere codicibus, legant vero Hmm ii, qui Hexaplaribus proxima cognatione uniuntur, et habeat H, in quo tamen desunt 2 codd. Kennicott, cf. et De Rossi ad h. l. In codice ܕܠܗܘܢ αυτων deest avulsa membrana, ideoque supra uncis inclusi Graecam vocem.

ιακωβ = ܝܥܩܘܒ, in codice ܒ certum, cetera plus minus per se incerta.

ܘܕܫܡܝܢ ܐܡ̈ܝܢ ܦܬܝܐ ܕܒܝܬܗ.
17 ܘܬܠܬܝܢ ܐܡ̈ܝܢ ܪܘܡܐ ܕܒܝܬܗ. ⁵ܡܢ
ܥܩܦܬ ܐܢܬ ܠܟܘܒܪܗ ܠܩܘܒܬܐ.
ܘܠܐ ܐܡܬܐ ܠܡܫܠܡܘܗ ܡܢ ܠܥܠ.
ܠܬܪܥܗ ܕܝܢ ܕܩܘܒܬܐ. ܡܢ ܓܒ̈ܘܗ
ܠܓܒܝ. ܬܚ̈ܬܝܐ ܘܬܪ̈ܝܢܐ ܡܕܝܪܐ
18 ܘܬܠܝ̈ܬܝܐ ܡܕܝܪܐ ܠܟܘܒܪܗ. ܐܢܐ
ܕܝܢ ܗܐ ܡܝܬܐ ܐܢܐ ܛܘܦܢܐ
ܡ̈ܝܐ ܥܠ ܐܪܥܐ. ܠܡܚܒܠܘ ܟܠ
ܒܣܪܐ ܗܘ ܕܐܝܬ ܒܗ ܪܘܚܐ
ܕܚ̈ܝܐ ܠܬܚܬ ܡܢ ܫܡܝܐ. ܘܟܠܡܕܡ
ܗܘ ܕܐܝܬ ÷ܐܝܬ↙ ܥܠ ܐܪܥܐ ܢܡܘܬ.
19 ܘܐܩܝܡ ⁶ܠܩܝܡܐ ܕܥܡܟ ܠܘܬܟ.
+ܠܓܘܗ ܕܝܢ ܕܩܘܒܬܐ. ܐܢܬ ܘܒ̈ܢܝܟ
ܕܝܠܟ. ܘܐܢܬܬܟ ܘܢܫ̈ܐ ܕܒ̈ܢܝܟ ܕܝܠܟ
20 ܥܡܟ. ܘܡܢ ܟܠܗܘܢ ⁷ܚܝܘܬܐ ܚܝܬܐ:÷ ܘܡܢ

⁵ ܐ. ܠܡܫܠܡܘ. ❖
ܗ. ܢܘܗܪܐ. ❖

⁶ ܐ. ܗ. ܠܩܝܡܐ.
⁷ ܗ. — — — —

Interpreti, quam docto Symmacho sit danda ridicula ista interpretatio; vel, si mavis, reliquerit Theodotio, ut fecit interdum (cf. Montf. *Hexapl. Prael. VII*, III) vocem H, quam quis leviter in Hebraeo versatus vertere voluerit. Suadet idem literarum Σ et Θ initialium *Symmachi* et *Theodotionis* similitudo in antiquis codicibus, praesertim paullo evanidis.

πλατος = + *ejus*, H; sed cum desit omnibus testibus Graecis, ex quadam libertate repeterem, indole linguae favente, uti et in Aet, vel a P invectum.

17. επισυναγων = marg. Α. μεσημβρινον. Σ. διαφανες: vocem H, semel in hoc sensu occurrentem, e radice bene reddit Symmachus, ex usu dualis satis frequentis, sed inepte, Aquila, LXX צבר, aut potius צדר legerunt, vel interpretati sunt; praesertim quod communissimum in Aramaeo צר, ܨܪ LXX fraudi esse potuit. Cf. et Orig., II, 62.

ποιησεις εκ πλαγιων = εκ πλαγιων *ejus* ποιησεις, pro Graecis cum Hm 135, Arm; addunt *ejus* CM, Aet, sed a linguarum indole, non a Graeco archetypo repeti potest, a qua vel a P fortasse est et in nostro: H *in latere ejus pones.*

διωροφα = praemittit *et*, reluctantibus H et Graecis, sed co[illegible]ibus Arm, P.

18. εν η εστι [illegible] αυτη, H, III, CM [illegible] se

esse potest in nostro et CM, ut est in ipso H, qui eadem de causa omittit εστι: Aet in cod. C cum H, si vi nativae vocum attendas.

ἡ = sub ÷, nullus LXX testis omittit, nisi Hm 134, in quo tamen, cum suppleatur prima manu, ex oscitantia tantum primo omissum: in H deest ex idiotismo, addit vero ex indole linguae ut LXX etiam Vulg. ÷ retrahendum ex H ante ܐܢ post praemissum ܕ, sed vidi et alibi in hoc codice notas Origenianas non apponi inter literas vocis, ut fit in correctissimo codice Syro-Hexaplari Ambrosianae Bibliothecae.

19. την διαθηκην = marg. Α. Σ. συνθηκην, Montf. ex Coisl. (Hm. X) uni Symmacho tribueret: H magis proprie reddunt. In codice literae ܡܕܐ incertae ex conditione membranae; nescio utrum legendum sit ܠܩܝܡܝܟ, an ܠܩܝܡܐ ܕܝܠܟ συνθηκην μου pro uno ܠܩܝܡܐ, quod tamen probabilius ex vestigiis, ideoque dedi. In Coisliniano lectio Symmachi plena est συνθηκην μου μετα σου.

μετα σου 1⁰. = προς σε, Hmm, III, X, 58 marg., Bodl, Ald, Ambr.: H utrumque fert, sed vi vocis et usu propius ER.

20. και απο παντων των κτηνων, και απο παντων των ερπετων, και απο παντων των θηριων = και απο παντων των θηριων ÷ και απο παντων των κτηνων ↙, Hm 55, Cyril. Alex., CM, AH unus, sed sine notis Hexaplaribus; idem Hmm, d, Compl, Arm, transpo-

ܘܐܡܪ. ³ܡܪܝܐ. ܠܥܡܐ ÷ ܠܐ ܝܕܘܥ
÷ ܐܦ ܠ ܙܕܝܩܐ ܡܩܛܠ ܐܢܬ. ܠܐ
ܗܘܐ ܗܘ ܐܡܪ ܠܝ ܚܬܝ ܗܝ
ܐܚܬܝ: ܘܗܝ ܠܝ ܐܡܪܬ ܐܚܝ
ܕܝܠܝ ܐܝܬܘܗܝ. ⁴ܒܠܒܐ ܕܟܐ
ܘܒܕܟܝܘܬܐ ܕܐܝܕܝܐ ܥܒܕܬ

6 ܗܕܐ. ܐܡܪ ܕܝܢ ܠܗ ܐܠܗܐ
ܒܚܠܡܐ. ܘܐܦ ܐܢܐ ܝܕܥܬ ܕܒܠܒܐ
ܕܟܐ ܥܒܕܬ ܗܕܐ. ܘܚܣܟܬ
ܐܢܐ ܠܟ ܐܢܬ ܕܠܐ ܬܚܛܐ
ܠܝ. ܡܛܠ ܗܕܐ ܠܐ ܫܒܩܬܟ ܠܡܬܩܪܒܘ f. 20. v.
7 ܠܗ. ܗܫܐ ܕܝܢ ܦܢܝ ܠܐܢܬܬܐ

³ ܡܪܝܐ.

⁴ ܐ. ܒܬܡܝܡܘܬܐ ÷
ܣ. ܒܦܫܝܛܘܬܐ ÷

4. κυριε = marg. ܡܪܝܐ : H אדני, quod substituebant quidem Hebraei in lectione, sed non in scriptura, ut notum est omnibus, sed pronum inde mutare etiam in ista; quidquid sit, יהוה, ut noster marg., exhibent novem codices Kennicott, quatuor De-Rossi, et unus ejusdem prima manu, Onk, Jon.

αγνοουν και = sub ÷, et cum obelo sine puncto Alex. Ex Catena Nic. p. 259 apud Hm ex Origene Procopius dat ωβελισται το, αγνοουν, ως παρ' Εβραιοις μη κειμενον. Similia affert Montfaucon, non indicans, unde sumserit; sed eadem omnino Procopius codicis Ambrosiani, Q. 96. Sup., ad h. l. legens, Origenis tamen nulla facta mentione: και αγνοητεον δε οτι ωβελισται (codex erronee ωβελιστε, Montf. ωβελιστο) το αγνοουν, ως παρ' εβραιοις μη κειμενον. Nullus tamen sub obelo ponit etiam και, ut male noster, cum omittat αγνοουν, sed non και H; inde autem error, quod communi usui voculae και attenderetur, non vero sensui hujus loci.

5. αυτος μοι ειπεν = αυτος ειπε μοι, H, Hmm; versiones nil testantur, cum ex indole linguae, vel libertate esse possit transpositio omnium.

Ibid. = Post haec rasura, in qua vestigia dubia literae ܕ conjunctae sequenti voci, quae referret οτι, quod exhibent ulli Hmm, nostro non cognati de more: non habet illud H, verum dubia lectio nostri est in P ex idiotismo, ex quo forte noster amanuensis, Syrus homo, primo idem scripserat contra suum archetypum.

εν καθαρᾳ καρδιᾳ = marg. A. *in bonitate.*

Σ. εν απλοτητι. Confusionem lectionum Interpretum in Montfaucon ex Coisliniano (Append. ad t. I), et Ap. Hm, quas quidem ex Montfaucon frustra conatus est explicare Scharfenberg, *Animadv.* ad l., noster, puto, resolvit. H recte et ex more suo vertit Symmachus (cf. Montf. Lex. ad Hex.); quoad Aquilam sive noster Interpres legit male lectionem Graecam, quod minus probabile, cum vix similes errores in eo reperiantur; sive amanuensis erravit, quod item minus probabile, quia valde bonum se praebet in toto codice, sive, quod probabilius putaverim, aliis hypothesibus relictis, תם *thom* cum טוב *tobh* crediderim commutasse Aquilam, quod in feminino et sensu eodem Ps. XV, 2 reddidit αγαθωσυνη, quod noster Eccle. V, 10, VI, 3, etc. vertit ܛܒܘܬܐ; quod minus improbabile videtur, si recta sunt, quae dedit Hartmann, *Linguis. Einl. in das Studium d. B. des A. T.*, p. 33 seqq. et de Aquila peculiariter p. 38; nempe veteres Interpretes propter incommoda volumina ex praelecto textu vertisse, ideoque interdum dedisse non quod in textu scriptum erat, sed quod a praelectore audierant, vel audiisse crediderant. Quid si Aquila ipsam vocem H sic dederit paullo contra morem suum liberius, sed non male, et contextu favente?

6. εφεισαμην = ⸓ εγω, Hmm, III, X, 55, Bodl, Ald, Arm: H item praemittens *etiam.*

εις εμε = In fronte paginae: *Liber Genesis:* quo indicatur ultimum hoc esse folium Quinternionis, quem quintum esse argui,

ܘܠܐ ܢܬܡܢܐ ܡܢ ܣܘܓܐܐ ܀
11 ܘܐܡܪ ܠܗ̇ ܗܘ ܡܠܐܟܐ
ܕܡܪܝܐ[8]. ܗܐ ܒܒܛܢܐ ܐܢܬܝ
ܠܟܝ. ܘܬܐܠܕܝܢ ܒܪܐ. ܘܬܩܪܝܢ
ܫܡܗ ܕܝܠܗ ܐܝܫܡܥܐܝܠ.
ܡܛܠ ܕܫܡܥ ܡܪܝܐ[9] ܠܡܘܟܟܘܬܐ
12 ܕܝܠܟܝ. ܗܢܐ ܢܗܘܐ ܒܪܢܫܐ
ܚܩܠܝ[1] ܒܪܒܪܐ. ܐܝܕܗ ܕܝܠܗ
ܥܠ ܟܠܢܫ. ܘܐܝܕܐ ܕܟܠ ܐܢܫ

— — — — — — — —

f. 20. r. XX, 1. [3]ܒܓܪܪܐ. ܐܡܪ ܕܝܢ ܐܒܪܗܡ
2 ܡܛܠ ܣܪܐ ܐܢܬܬܗ ܕܝܠܗ.

ܚܬܐ ܕܝܠܝ ܐܝܬܝܗ̇. ÷ ܕܚܠ ܓܝܪ
÷ ܠܡܐܡܪ ܕܐܢܬܬܐ ܕܝܠܝ
÷ ܐܝܬܝܗ̇. ܕܠܡܐ ܢܩܛܠܘܢܝܗܝ.
÷ ܗܘܢܝ ܓ--ܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܡܛܠܬܗ̇ ܀
+ ܫܠܚ ܕܝܢ -ܐܒܝܡܠܟ ܡܠܟܐ
ܕܓܪܪ ܘܢܣܒܗ̇ ܠܣܪܐ.
3 ܘܐܬܐ ܐܠܗܐ ܠܘܬ ܐܒܝܡܠܟ
ܒܚܠܡܐ ܕܠܠܝܐ. ܘܐܡܪ ※ ܠܗ↙.
ܗܐ ܐܢܬ ܡܐܬ ܐܢܬ ܡܛܠ
ܐܢܬܬܐ ܗܕܐ ܕܢܣܒܬ. ܗܝ ܕܝܢ
ܐܝܬܝܗ̇ ܒܥܝܠܬܐ ܥܡ ܓܒܪܐ ܀
4 + ܐܒܝܡܠܟ ܕܝܢ ܠܐ ܩܪܒ ܠܗ̇.

[8] ܦܝܦܝ.
[9] ܦܝܦܝ.
[1] ܐ. ܕܒܪܐ ܀ ܬ. ܕܦܪܝܫ
ܡܢ ܒܢܝܢܫܐ ܀

[2] ΕΝΓΕΡΑΡΟΙΣ

11. κυριου, et κυριος = marg. utroque loco: ΠΙΠΙ: H. יהוה.

12. αγροικος = marg. Α. αγριος. Θ. κεχωρισμενος ανθρωπων, Montf. et Ap. Hm, utrumque vero noster corrigit pro auctore lectionis Theodotionis, quam Symmacho, non Theodotioni illi tribuerent ex codicibus suis, satis quidem inter se pugnantibus; confirmat tamen nostrum codex X aliam Symmacho tribuens lectionem. H nullus bene reddidit, sed ex contextu omnes non omnino male; recte vero omnes melius edocti alibi verterunt, cf. Montf., Lex. ad Hex. sub vocibus Hebr. et Gr. In codice sic interpunctio post lectionem Aquilae, quia textui adhaeret; in ea autem Theodotionis literae ܬ vestigia solum satis certa.

παντων = Exin lacuna 7 foliorum ad summum, confer not. ad IX, 24, et sequentem.

XX. 1. εν γεραροις = voces Graecae in codice superscribuntur voci Syrae. Lacuna, ut dixi, 7 foliorum ad summum intercessit, cum praecedens folium ex iis quae annotavi ad IX, 24, probabiliter sit secundum Quinternionis quinti, folium vero hoc ex titulo in fronte folii versi apposito sit, inspectis fol. 8, et 18, ultimum Quinternionis quinti.

οτι 1.° = —, H, Hmm, I, 55, Bodl, Ald, August., Aet., sed tam in Augustino, quam Aet potuit ex indole linguarum omitti, imo in Aet et ex ejusdem libertate.

εφοβηθη usque ad δι' αυτην = sub ÷; omittunt H, Hmm, Aet, Arm. In codice ex membrana abscissa literae ܕ in ܕܠܡܐ solum vestigia, itemque solum partes certae literarum ܐ--ܓ, ubi supple ex spatio et Graeco ανδρες ܓܒܪܐ.

δε αβιμελεχ = ܐܒܝܡܠܟ- ܕܝܢ, in codice literae ܢ in ܕܝܢ solum vestigia, et in voce sequenti initio supple ܐ (ܐܒܝܡܠܟ) ex ipso spatio; membrana abscissa.

3. εισηλθεν = ηλθεν, Hmm; versiones vero nil certi mihi exhibent: utrumque fert H.

την νυκτα = noctis, a P, ut puto, invectum: H utrumque aeque fert.

ειπεν + ※ αυτω ↙, Hmm, III, 55, Ald, CM, Aet, sed omnes sine asterisco: item H.

ܫ̈ܢܝܐ ܕܥܡܪ ܐܒܪܡ ܒܐܪܥܐ
ܕܟܢܥܢ. ܘܝܗܒܬܗ̇ ܠܐܒܪܡ
ܠܓܒܪܐ ܕܝܠܗ̇ ܐܢܬܬܐ ܠܗ.
+ܘܥܠ ܠܘܬ ܗܓܪ ܘܒܛܢܬ݀. ܘܚܙܬ
ܕܐܝܬ ܠܗ̇ ܒܟܪܣܐ ܘܐܬܒܣܝܬ
ܡܪܬܐ ※ܕܝܠܗ̇↙ ܩܕܡܝܗ̇ ܗ̇ ܗ̇ ܗ̇
: ܐܡܪܐ ܕܝܢ ܣܪܝ ܠܘܬ ܐܒܪܡ.
ܡܬܥܘܠܐ ܐܢܐ ܡܢܟ. ܐܢܐ
ܝܗܒܬ ܠܐܡܬܐ ܕܝܠܝ ܒܥܘܒܟ
ܕܝܠܟ. ܟܕ ܚܙܬ ܕܝܢ ܕܒܟܪܣܐ
ܐܝܬ ܠܗ̇. ܐܬܒܣܝܬ ܩܕܡܝܗ̇.
ܢܕܘܢ ܐܠܗܐ ܡܨܥܬ ܠܝ ܘܠܟ.
+ ܐܡܪ ܕܝܢ ܐܒܪܡ ܠܘܬ ܣܪܝ.
ܗܐ ܐܡܬܐ ܕܝܠܟܝ ܒܐܝܕܝ̈ܟܝ.
ܐܬܚܫܚܝ ܒܗ̇ ܐܝܟ ܕܠܟܝ
ܫܦܪ ܥܝ̈ܢܐ ܕܝܠܟܝ. ܘܐܨܥܪܬܗ̇

ܠܗ̇ ܣܪܝ. ܘܥܪܩܬ ܡܢ ܦܪܨܘܦܗ̇
÷ ܕܝܠܗ̇ ÷
f. 12. v. ܡܐ. ܘܐܫܟܚܗ̇ ܕܝܢ ܡܠܐܟܐ ⁴ܕܡܪܝܐ .
7 ܥܠ ܡܥܝܢܐ ܕܡ̈ܝܐ ܒܡܕܒܪܐ.
ܥܠ ܡܥܝܢܐ ܕܒܐܘܪܚܐ ܕܫܘܪ.
8 ܘܐܡܪ ※ܠܗ̇ ܡܠܐܟܗ ⁵ܕܡܪܝܐ↙.
ܗܓܪ ܐܡܬܗ̇ ܕܣܪܝ. ܡܢ ܐܝܟܐ
ܐܬܝܐ ܐܢܬܝ ܘܠܐܝܟܐ ܐܙܠܐ
ܐܢܬܝ. ܘܐܡܪܐ. ܡܢ ܦܪ-ܨܘ
ܕܣܪܝ ܡܪܬܐ ܕܝܠܝ ܐܢܐ ܥܪܩܐ
9 ܐܢܐ. ܐܡܪ ܕܝܢ ܠܗ̇ ܗܘ
ܡܠܐܟܐ ⁶ܕܡܪܝܐ. ܗܦܘܟܝ
ܠܘܬ ܡܪܬܟܝ ܘܐܬܡܟܟܝ
ܡܒ. ܬܚܝܬ ܐܝܕܝ̈ܗ̇ ܕܝܠܗ̇. ܘܐܡܪ
10 ܠܗ̇ ܗܘ ܡܠܐܟܐ ⁷ܕܡܪܝܐ.
ܡܣܓܐ ܐܣܓܐ ܙܪܥܐ ܕܝܠܟܝ.

[4] ܩܘܪܝܘܣ.
[5] ܕ. ܩܘܪܝܘ
[6] ܩܘܪܝܘܣ.
[7] ܩܘܪܝܘܣ.

εδωκεν = και εδωκεν, H, Hmm, I, III, X, 55, Ald, Compl, August., CM, Aet, Arm: ex conditione enim testium potius a Graeco archetypo, quam ex praecedenti *cepit* pro λαβουσα repeto lectionem nostri et versionum.

ανδρι = τω ανδρι, Hmm, I, 55, Compl. nam ܠ, ex indole codicum τω addentium hujus versionem judico: H omittit articulum ex suffixo addito.

αυτω γυναικα = transponit, ex indole linguae, H et testibus LXX reluctantibus.

4. κυρια = + ※ αυτης ↙, H, Hmm, CM (in quo ex indole linguae repeto, cum desint testes affines), Aet, Arm, in quo uno asteriscus etiam ponitur, sed post vocem, praepostere, ut alibi, nostro et H collatis.

5. Ειπε = ex macula in membranae margine non apparet + ex more apponendum.

6. αρεστον η = + εν οφθαλμοις σου, H, Hmm, Arm.

7. Marg. XLI (*Sectio minor*).

κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H יהוה. Non addit vero noster του θεου, ut Hmm, I, X, 55, Ald, ipsoque AH, inter quos, praeter AH a nostro versus, sunt nonnulli nostro affines; forte itaque omissum in nostro oscitantia nescio cujus; at deest in H του θεου.

της πηγης 2.° = + της cum uno Philone, ideoque potius ex indole linguae, ut similiter in Arm, repeterem: omittit et H.

8. αυτη ο αγγελος κυριου = sub ※; omittunt ο αγγελος κυριου Hm 106 et ejus gemellus Hm 107. Non asteriscus, sed obelus praefigendus, cum desint omnia in H.

κυριου = marg. 'Ε. ΠΙΠΙ: cf. not. praeced.

προσωπου = ܦܪ-ܨܘ, deest ܘ, membrana abscissa.

9. κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H יהוה.

10. Marg. XLII (*Sectio minor*).

κυριου = marg. ΠΙΠΙ: H. יהוה.

ܡܕܡ. ܕܐܒܘܗܘܢ ܠܐ ܚܙܘܗܝ. ܐܬܬܥܝܪ ܕܝܢ
24 + ܢܘܚ ܡܢ ܚܡܪܗ ※ܕܝܠܗ. ܘܝܕܥ

— — — — — — — — — —

f. 19. r. XVI, 2. ܘܗܫܐ [1]ܐܚܕܢܝ [2]ܡܪܝܐ ܕܠܐ ܐܠܕ.
ܥܘܠ ܗܫܐ ܥܡ ܐܡܬܝ ܕܐܠܕ.

[1] ܐ. ܟܠܢܝ ÷

ܗ. ܠܡܐܠܕ ÷

ܐܟܒܪ ܕܐܒܢܐ ܡܢܗ ܘܫܡܥ
3 + ܐܒܪܗܡ ܕܝܢ ܐܒܪܡ ܠܡܠܬܗ
ܕܫܪܝ. ܘܢܣܒܬ ܫܪܝ ܐܢܬܬܗ
ܕܐܒܪܡ ܠܗܓܪ ܡܨܪܝܬܐ
ܐܡܬܐ ܕܝܠܗ: ܡܢ ܒܬܪ [3]ܥܣܪ

[2] ܥܣܪܝܢ.

[3] ÷ ܠܥܣܪ ÷

και εγω = ܘܐܢܐ, pars literae ܠܐ (ܐ) periit ex abscissa membrana, spatium ferret duas fere literas, sed fortasse litera ܐ producta, nil aliud erat. Dein lacuna unius Quinternionis et unius saltem folii, computato textu, et ratione habita, quod fol. 19 nullam habet Quinternionis notam, quod fuisset, si primum esset Quinternionis, qui quintus est, cum tertius incipiat Gen. IV, 8, et finiatur IX, 24. Nota Quinternionis ܗ ad calcem ejus folii ultimi, ut fit f. 8 v., vel non erat, vel non apparet, membrana male habita et abscissa.

XVI. 2. ιδου = deest ex defectu codicis, sed post hoc incipit addens δη, Hmm, I, 55, Compl: item H, sed unus Kenn. omittit.

συνεκλεισε με = marg. Α. επεσχεν *me*. Σ. συνεσχε *me:* Griesbach pro Aquila ex X in *Repertorium*, I, p. 102, corrigens erroneum Montf. in App. ad t. I, et Ap. Hm pro Symmacho. H omnes bene reddunt, sed radici propius LXX.

κυριος = marg. ΠΙΠΙ: H יהוה.

3. λαβουσα = *cepit* cum H; sed omnibus testibus Graecis deficientibus, ex perspicuitate puto sic resolutam formam Graecam, ut fit quoque in Augustino, CM, Aet, Arm.

αβραμ = ܕܐܒܪܡ, ex membrana abscissa deest ܒ, et literae ܪ unum punctum reliquum. Eadem de causa in linea sequenti desunt ܡܢ et pars literarum ܐ primi et ܬ in ܐܡܬܐ, et in tertia linea sequenti ܫ et pars ܐ in ܫܢܝܐ: ex spatio et Graeco certo omnia supplentur, ut patet.

δεκα = marg. *viginti:* H *decem*. Unde haec lectio orta sit, ipso textu sacro aperte repugnante, coll. XII, 4. 5, et infra, v. 16, nescio.

εξελθων, esse deberet sub obelo; deest quoque metobelus post εξελθων, ubi esset apponendus ex H hanc vocem tantum omittente.

23. την γυμνωσιν = marg. Α. Σ. Θ. *turpitudinem:* H, ut v. 22. not. 1.

και το προσωπον = ※ praeponit noster sine ↙, saltem non deprehendi in membrana male habita, forte post οπισθοφανως; (vel οπισθοφανες, cf. not. seq.) apponendum; haec omnia omitteret Ambrosius, si in hujusmodi illius auctoritas multa, habet vero omnia H. Fortasse in codicibus, quibus Origenes utebatur, deerat, sensu integro et in omissione. Hmm et Bodl ex voce repetita omittunt ab uno ad alterum οπισθοφανως.

Ibid. Marg. *Tres. Et partes anteriores autem eorum aversae, et turpitudinem patris sui non viderunt; Tres*, in nostro ipso codice ܬܠܬܝܗܘܢ, οι Γ', V, 26, qua ratione in Graeco solet ista nota repraesentari, sunt Interpretes Aquila, Symmachus, Theodotio (cf. Montf. Hex. Prael., X, III). H bene reddunt, literam tamen H, quod mireris si Aquila recte ceteris uniatur, magis referunt LXX. Quoad ܕܝ....ܘ, cf. p. 11, not. ult.

οπισθοφανως = Syrus aeque reddit hoc et οπισθοφανες Hmm, Γ', III, X, 58, d, quorum pars nostro affinis; literae H propius ER.

24. Marg. XXVII (*Sectio minor*). In codice nota ista cum + subjecto est inter ܠܡܣܟܢܘܬܐ et ܕܐܒܘܗܘܢ notae Syriacae [*].

εξενηψε = post haec membrana avulsa, et vix ulla vestigia literarum ܕܝ; ex iis, spatio et Graeco supple ܕܝܢ δε.

οινου = + ※ αυτου ↙, II, Hmm, I, Aet, Arm voculam inserens, sed omnes isti sine asterisco.

ܘܡܨܥܬ ܟܠ ܢܦܫܐ ܕܚܝܐ ܒܟܠ
…ܐ ܗܘ ܕܐܝܬܘܗܝ ܥܠ
17 ܐܪܥܐ. ܘܐܡܪ ܐܠܗܐ ܠܢܘܚ.
ܗܕܐ ܗܝ ܐܬܐ ܕܕܝܬܩܐ ܗܝ
ܕܣܡܬ ܡܨܥܬ ܠܝ ܘܡܨܥܬ ܟܠ
ܒܣܪܐ ܗܘ ܕܐܝܬܘܗܝ ܥܠ ܐܪܥܐ.
ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ ܕܝܢ ܒܢ̈ܝܐ ܕܢܘܚ
18 + ܗܢܘܢ ܕܢܦܩܘ ܡܢ ܩܒܘܬܐ
+ ܣܡ ܘܚܡ ܘܝܦܬ. ܚܡ
ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܐܒܘܗܝ ܕܟܢܥܢ.
19 ܬܠܬܝܗܘܢ ܗܠܝܢ ܐܝܬܝܗܘܢ ܒܢ̈ܝܐ
+ ܕܢܘܚ ܡܢ ܗܠܝܢ ܐܬܒܕܪܘ ܥܠ
+ ܟܠܗ ܐܪܥܐ. ܘܫܪܝ ܢܘܚ
20

ܒܪܢܫܐ ܐܟܪܐ ܕܐܪܥܐ. ܘܢܨܒ
21 ܟܪܡܐ. ܘܐܫܬܝ ܡܢ ܚܡܪܐ
ܘܪܘܝ. ܘܐܬܓܠܝ ܒܡܫܟܢܐ ܕܝܠܗ.
22 ܘܚܙܐ ܚܡ ܐܒܘܗܝ ܕܟܢܥܢ
ܠܥܪܛܠܝܘܬܐ[7] ܕܐܒܐ ܕܝܠܗ. ܘܟܕ
÷ ܢܦܩ ܐܘܕܥ ܠܬܪܝܗܘܢ ܐ̈ܚܘ
23 + ܕܝܠܗ ܠܒܪ. ܘܟܕ ܢܣܒܘ ܫܡ
ܘܝܦܬ ܠܟܣܝܬܐ. ܣܡܘܗ ܥܠ
ܬܪ̈ܝܗܘܢ ܚ̈ܨܝܗܘܢ. ܘܐܙܠܘ
ܡܢ ܒܣܬܪ ܠܒܣܬܪܗܘܢ. ܘܟܣܘ
ܠܥܪܛܠܝܘܬܐ[8] ܕܐܒܐ ܕܝܠܗܘܢ.
※ ܘܦܪ̈ܨܘܦܐ[9] ܕܝܠܗܘܢ ܡܢ ܒܣܬܪ
ܠܒܣܬܪܗܘܢ. ܘܠܥܪܛܠܝܘܬܐ ܕܐܒܘ

[7] ܐ. ܗ.
ܠܒܣܬܪܐ ÷
[8] ܐ. ܗ. ܠ.
ܠܒܣܬܪܐ ÷
[9] ܝ. ܘܦܪ̈ܨܘܦܐ

ܕܡ ܕܝܠܗܘܢ
ܗܦܝܟܝܢ.
ܘܠܒܣܬܪܐ
ܕܐܒܘܗܘܢ
ܠܐ ܚܙܘ.

dinem textus: *Liber Genesis*, ut f. 8, v.⁰ ac proinde finis Quinternionis, tertii ex nota in codice apposita ad f. 9. r.⁰

18. Marg. xxvi (*Sectio minor*).

χαμ, ιαφεθ = *et* χαμ· *et* ιαφεθ, H, Aet; Hieronymus *Cham et Japheth* cum HS, Sam (Abus cum H), Jon, Vulg (cod. Amiat. cum ER), Ven. In nostro ab H derivarem, sed in Aet et Hieronymo ex quadam libertate, testibus aliis deficientibus.

χαμ δε = χαμ, omisso δε, Hmm, I, III, X, Ald, Arm: H cum ER; omittit P; unus Kennicott legit חם sine copula, sed non indicatur, utrum sit hujus loci lectio, an praecedentis וחם, ubi et HS omittit.

22. την γυμνωσιν = marg. Α. Σ. την ασχημοσυνην: radici H propiores LXX, usui vocis hoc loco alii, sed H bene reddunt omnes.

εξελθων = sub ÷, omittit H. In nostro etiam ܟܕ, quod verbo conjunctum reddit mihi saltem, est incertum, ex generis in ea lingua libertate, cuinam nomini referatur: in H pronomen additur, et voci *arcus* refertur, saltem in textu vocalibus instructo et ex communi usu, deest Sam.

και της γης = —, H, Hmm, I, III, X, 58, Bodl, d, CM, Aet, Arm; Compl pro lectione ER habet cum Hmm duobus και υμων.

ψυχης = praemittit πασης, H, Hmm, I, III, X, 58, Bodl, d, CM (ex usu linguae postponens), Arm.

σαρκι = solum ܐ reliquum ex membrana avulsa et male habita; lege ܒܣܪܐ ex Graeco et spatio.

γης = ܐܪܥܐ, literarum ܐܪ vix vestigia ex membrana male habita et ab initio abscissa, ex quo deest etiam in margine +, ex interpunctione in textu more codicis apponendum.

17. τουτο = in fronte paginae extra or-

10 ܒܬܪܟܘܢ. ܘܥܡ ܟܠ ܢܦܫܐ ܕܚܝܐ
ܕܥܡܟܘܢ. ܡܢ ܦܪ̈ܚܬܐ ܘܡܢ ܒܥܝܪܐ.
ܘܠܟܠܗܘܢ ܚܝ̈ܘܬܐ ܥܡܐ ܕܐܪܥܐ
※ܗܠܝܢ ܕܥܡܟܘܢ↙ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܐܝܠܝܢ
ܕܢܦܩܘ ܡܢ ܩܒܘܬܐ. ※ܠܟܠܗܘܢ
※ܚܝ̈ܘܬܐ ܕܐܪܥܐ↙. ܘܐܩܝܡ
11 ܠܩܝܡܐ ܕܝܠܝ ܠܘܬܟܘܢ ---
f. 18. r. ܢܡܘܬ ܟܠ ܒܣܪܐ ܬܘܒ ܡܢ
ܡ̈ܝܐ ܕܛܘܦܢܐ. ܘܠܐ ܢܗܘܐ
ܬܘܒ ܛܘܦܢܐ ܕܡ̈ܝܐ ܠܡܚܒܠܘ
+ 12 ܠܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ. ܘܐܡܪ [6]ܡܪܝܐ
ܐܠܗܐ ܠܘܬ ܢܘܚ. ܗܢܐ ܗܘ
ܐܬܐ ܕܕܝܬܩܐ ܗܘ ܕܐܢܐ ܝܗܒ
ܐܢܐ ܒܡܨܥܬܐ ܠܝ ܘܠܟܘܢ. ܘܒܡܨܥܬܐ

ܟܠ ܢܦܫܐ ܚܝܬܐ ܗܝ ܕܐܝܬܝܗ̇
+ 13 ܥܡܟܘܢ ܠܕܪ̈ܐ ܕܠܥܠܡ. ܠܩܫܬܐ
ܕܝܠܝ ܣܐܡ ܐܢܐ ܒܥܢܢܐ. ܘܬܗܘܐ
ܠܐܬܐ ܕܕܝܬܩܐ ܡܨܥܬܐ ܠܝ
14 ܘܠܐܪܥܐ. ܘܬܗܘܐ ܐܡܬܝ ܕܡܟܢܫ
ܐܢܐ ܥܢ̈ܢܐ ܥܠ ܐܪܥܐ. ܬܬܚܙܐ
15 ܩܫܬܐ ܒܥܢܢܐ. ܘܐܬܕܟܪ ܠܕܝܬܩܐ
ܕܝܠܝ ܗܝ ܕܐܝܬܝܗ̇ ܡܨܥܬܐ ܠܝ
ܘܡܨܥܬܐ ܠܟܘܢ: ܘܡܨܥܬܐ ܟܠ ܢܦܫܐ
ܕܚܝܐ ܒܟܠ ܒܣܪܐ. ܘܠܐ ܢܗܘܘܢ
ܬܘܒ ܡ̈ܝܐ ܠܛܘܦܢܐ ܠܡܚܒܠܘ ܠܟܠ
16 ܒܣܪܐ. ܘܬܗܘܐ ܩܫܬܐ ܕܝܠܝ
ܒܥܢܢܐ. ܘܐܚܙܝܗ̇ ܠܡܬܕܟܪܘ
ܠܕܝܬܩܐ ܕܠܥܠܡ. ܡܨܥܬܐ ܠܝ

[6] ܒܗܡܫ.

10. ζωση = ܕܚܝܐ, ܚ dubium in membrana.

οσα εστι μεθ' υμων = ※ οσα μεθ' υμων ↙ cum X, Arm; item sine ast. Hmm, I, III, 58, d, Ald, CM, Aet (in quo omittunt omnia CG), sed in his ex idiotismo repeti potest; omittit omnia Hm 71, Bodl; imo potest Syrus referre lectionem τοις μεθ' υμων Hmm 82, 135, quocum postremo saepe affinis. H propius nostro in forma. In codice metobeli solum vestigia non omnino certa, et paullo dubium per se etiam ܡܢ sequens ex conditione membranae.

κιβωτου = + ※ πασι τοις ζωοις της γης ↙, cum asterisco in textu et marg. Arm. 1. apud Hm; eadem sine asterisco Hm 135, Arm, sed omnes praemittunt και: cum nostro H.

11. και στησω = ܘܐܩܝܡ, literarum ܩܝܡ incerta per se vestigia in codice sub membrana recenti, qua resarcitur male habita membrana.

προς υμας = post haec vix vestigia incerta, probabilia tamen literae ܐ in fine; ex quibus, ex Graeco και ουκ et ex spatio lego ܘܠܐ.

ετι εσται = εσται ετι, H, Hmm, I, III, X, Bodl, Ald.

12. κυριος = marg. ΠΙΠΙ, cujus lectionis solum vestigia, certa tamen, in codice, quia arte, ut apparet, deleta fuit lectio; non addit certo ܒܗܡܫ. 'ΠΙ. ante lectionem: H tantum אלהים, quod est sequens ὁ θεος; omittunt autem κυριος Hmm tres, I, d, Ald.

13. και εσται = ܘܬܗܘܐ, ܗ in rasura videtur scriptum, nescio qua manu.

15. και υμων = και αναμεσον υμων cum H et Hm 82, sed iste codex non concordat de more cum nostro, in quo, ut etiam in Aet pro utraque ejusdem lectione, et Arm, repeto ab indole linguae.

16. οψομαι = + αυτην, Hmm, Ald, Aet; αυτο Hm 59, Compl; III* οψομαι αυτην *sive* αυτο του μν. (?) apud Tischendorf; cum vero Syri pronomen aeque referatur nominibus τοξον et νεφελη ex horum genere in Syro, affinitas codicum legentium αυτην hanc lectionem vindicat nostro; in Aet vero putarem ex quadam libertate, ratione codd. Hmm sic legentium, adjectum pronomen, de quo etiam,

ܕܡܐ ܕܝܠܗ ܢܬܐܫܕ. ܡܛܠ
ܕܒܨܠܡܐ ܕܐܠܗܐ ܥܒܕܗ
ܠܒܪܢܫܐ. ܐܢܬܘܢ ܕܝܢ ܦܪܘ ܘܣܓܘ.
ܘܡܠܐܘܗ̇ ܠܐܪܥܐ ܘܣܓܘ

+ܒܗ̇ ܘܐܣܓܘ ܒܗ̇. ܘܐܡܪ ܐܠܗܐ ܠܢܘܚ
8 ܘܠܒܢܘܗܝ ܕܥܡܗ ܟܕ ܐܡܪ.
9 ܐܦ ܐܢܐ ܗܐ ܡܩܝܡ ܐܢܐ
ܠܕܝܬܩܝ ܕܝܠܝ ܥܡܟܘܢ ܘܠܙܪܥܐ ܕܒܬܪܟܘܢ

ante ܕܕܡܗ αυτου supponit, ܕܕܡܐ αιμα scilicet, facillime omissum non ab Interprete, sed ab amanuensi, ut suadent interpunctio et lectio AH, ex praecedente ܕܕܡܐ et subsequente ܕܕܡܗ, ab eadem litera incipiente, corrigerem: ܗܘ ܕܐܫܕ ܕܡܐ ܕܒܪܢܫܐ. ※ ܒܒܪܢܫܐ ↙ ܚܠܦ ܕܕܡܐ ܕܕܡܐ ܕܕܡܗ ܢܬܐܫܕ. ο εκχεων αιμα ανθρωπου, ※ *in homine* ↙ αντι του αιματος αιμα αυτου εκχυθησεται. Libenter vero ponerem αντι του αιματος ܕܕܡܐ ܚܠܦ sub obelo, utpote, substituto ex Hebraeo *in homine*, jam reprobandum; nescio autem, an sub asterisco ponendum ܕܕܡܐ αιμα, cum potuerit tempore Origenis, si erat primitus in LXX, adhuc extare. Quod vero attinet ad metobelum perperam positum in AH et ejusdem liberiorem versionem, diversam etiam in utroque collatore, passim similia videmus, ne inde miremur. Lectio primigenia LXX potuit esse ο εκχεων αιμα ανθρωπου, αντι του αιματος αιμα αυτου εκχυθησεται, lecto, aut verso באדם ac si esset בדם, in qua lectione ex duplici αιμ.... initiali alterum fuerit omissum, quo nil facilius, nec rarum; vel etiam ο εκχεων αιμα ανθρωπου, αντι του ανθρωπου αιμα αυτου εκχυθησεται, quae lectio et a Cartwrigto proposita in *Critici sacri* ad h. l., cum το tamen ante αιμα. Haec postrema lectio, eo quod in litera aperta ac facili Hebraei fundatur, magis arrideret, nisi priori facilius explicaretur omissio vocis αιμα ex praecedenti αιματος.

7. και κατακυριευσατε αυτης = και πληθυνεσθε επ' αυτης, H, Hmm, I, X, Bodl, CM, Aet (sed in eo codex C omittit), Arm; και πληθυνεσθε επι της γης Hmm, III, Ald; 58 και κατακυριευσατε και πληθυνεσθε επ' αυτης.

8. Marg. xxv (*Sectio minor*).

9. ιδου εγω = εγω ιδου, Hmm, I, III, X, 58, Ald: item H, sed post *ecce* suffigit pronomen.

Pol. Lond. ad h. l. dat AH cum asterisco in altero: ο εκχεων αιμα ανθρωπου και εξ ανθρωπου αιμα αυτου αντι του αιματος εκχυθησεται: Alex. ο εκχεων αιμα ανθρωπου, αντι του αιματος αιμα αυτου εκχυθησεται, sed αιμα secundum char. minori: Compl. ο εκχεων αιμα ανθρωπου, αντι του αιματος ανθρωπου, το αυτου εκχυθησεται, eique consonat Ambr.: Chrysost. ο εκχεων αιμα ανθρωπου, αντι του αιματος αυτου το αυτου εκχυθησεται: Epiphanius adv. Haer. lib. III, t. I, § 3, πας ο εκχεων αιμα ανθρωπου επι της γης, αντι του αιματος αυτου εκχυθησεται το αιμα αυτου: Cedrenus p. 289 ed. Paris. ο εκχεων αιμα ανθρωπου, αντι του αιματος εκεινου εκχυθησεται το αιμα αυτου: Hieronymus ad Sophoniam, I, 17, *qui effuderit sanguinem hominis: pro sanguine ejus effundetur sanguis illius:* Hilarius, *qui effuderit sanguinem hominis, pro sanguine ejus effundetur anima ejus:* Speculum S. Augustini apud Mai, Spic. R., IX, ad calcem, *qui effunderit* (sic) *sanguinem hominis, pro sanguine illius fundetur anima hominis illius:* CM, *effundens sanguinem hominis effundetur sanguis ejus:* Aet, *qui effunderit sanguinem hominis pro sanguine illius effundetur sanguis ejus:* Arm, *qui effundit sanguinem hominis, pro sanguine illius effundetur sanguis ejus.* Haec omnia retuli, ut lector ipse judicet, quin discutiam singillatim; satis enim apparet Compl et Chrysostomum Graecismum ex correctione sapere; Epiphanium liberiorem esse, ut testetur, quod magis etiam ostendit collatio totius loci ejusdem; Cedrenum item paullo liberum esse, praeterquam quod recens est; omnes veteres versiones in ipsa varietate loci corrupti, sed ex contextu aperti, correctionem tentasse. In nostro autem ex recensione Origenis collatis H et AH, et ratione habita interpunctionis ad ܕܕܡܐ αιματος, quae nomen aliud

3 ܝܗܿܒܬ. ܘܟܠ ܪܚܫܐ ܗܿܘ ܕܐܝܬܘܗܝ
ܚܝ. ܠܟܘܢ ܢܗܘܐ ܠܡܐܟܘܠܬܐ.
ܐܝܟ ܝܘܪܩܐ ܕܥܣܒܐ ܝܗܿܒܬ
ܠܟܘܢ ܠܟܠܗܘܢ. ܒܪܡ ܒܣܪܐ f. 17. v.
4 ܒܕܡܐ ⁴ܕܢܦܫܐ ܠܐ ܬܐܟܠܘܢ.
5 ܐܦ ܓܝܪ ܕܡܐ ܕܝܠܟܘܢ ܕܢܦ̈ܫܬܐ
ܕܝܠܟܘܢ ܐܬܒܥܐ. ܡܢ ܐܝܕܐ
ܕܟܠܗܘܢ ⁵ܚܝ̈ܘܬܐ ܡܛܠ ܐܬܒܥܝܘܗܝ.
ܘܡܢ ܐܝܕܐ ܕܒܪܢܫܐ ※ܡܢ ܐܝܕܐ
※ ܕܓܒܪܐ ↙ ܐܚܐ ※ܕܝܠܗ ↙. ܐܬܒܥܐ
÷ ܠܢܦܫܐ ܕܒܪܢܫܐ ܗܿܘ ܕܐܫܕ
6 ܕܡܐ ܕܒܪܢܫܐ. ※ܒܒܪܢܫܐ ↙ ܚܠܦ

⁴ ܐ. ܒܢܦܫܗ
ܕܡܐ ܕܝܠܗ
ܣ. ܥܡ
ܢܦܫܐ

--- ܕܝܠܗ
⁵ ܐ. ܣ.
ܚܝ̈ܘܬܐ.

των θηριων = marg. Α. Σ. ζωων, Ap. Hm: II radici in significatione generaliori propius Aquila et Symmachus, imo ii tantum, voce eorum sumpta sine accentu, ut de more est in antiquissimis codicibus Graecis, reddunt HS; sed bene ex usu vocis H et contextu LXX. Lectio in codice adeo evanuit, ut aliqua litera paullum dubii patiatur seorsim sumpta; infra eam vero alia videntur addi prima inspectione, sed sunt, quantum judico, ductus notae folii recti ex pellucida membrana in folio verso apparentes.

και εκ χειρος ανθρωπου = ÷ ※ εκ χειρος ανδρος ↙, cum Alex char. min., et AH 1, et sine ast. AH 2 (at hi και praemittunt), Arm; eadem sine asterisco post αδελφου αυτου addit 58, in quo videntur ex margine antiquioris codicis male invecta in textum; Aet in cod. C addit *et a manu viri:* H ut noster. Asterisci marginis in codice vix vestigia ex conditione membranae.

αδελφου = ÷ ※ αυτου ↙ cum Alex char. min.; et sine ast. Hmm, X marg., 58, d, Compl, Ambros., Aet, Arm: cum nostro H.

6. αντι του αιματος αυτου εκχυθησεται = ※ *in homine* ↙ αντι του αιματος αυτου εκχυθησεται, leviter interpungens post αιματος: H (*effundens sanguinem hominis*), *per hominem* (ad literam *in homine*) *sanguis ejus effundetur:* AH 1 in Hm ※ *pro homine sanguis illius loco sanguinis*, eademque sine asterisco AH 2; pro quibus Patricius Junius in VI praecedunt nomina, ejusdem sint numeri. Indicis lectionis vix vestigia in margine, nulla in textu versus finem lineae adverti, vel quia nullus appositus, cum lectio marg. arcte adhaereat voci textus, cui refertur, ut forte factum V, 6, vel ex pessime habita membrana (cf. notam IV hujus versus).

3. ζων = in codice vix vestigia primi ductus literae ܚ; ex spatio et Graeco supple ܚܝ.

4. ψυχης = marg. Α. εν ψυχη αυτου αιματι αυτου. Σ. συν ψυχη (αιμα) αυτου, Montf., in quo minus recta videtur lectio Aquilae, et Ap. Hm: in H totum comma: אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו, *tantummodo carnem cum anima ejus* (*cum*) *sanguine ejus non comedetis;* literam Aquila reddit; non male voces singulas Symmachus, si addas οὗ *cujus*, quod Montf. et Ap. Hm praemittunt, cum interdum sic sumatur pronomen suffixum, subintellecto אשר, sed sensum loci non est assecutus, ut is tamen fere P; divinando fere LXX, nec textui H convenienter. Ceterum tota pagina pessime habita et pellucida; in textu indicis vestigia incerta pro forma, uti etiam ad lectionem Aquilae; in hujus lectione incerta sunt ܒ, ܗ et ܐ in ܒܢܦܫܗ et ܕܡܐ, in illa autem Symmachi non apparet ܕܡܐ αιμα, quod ideo uncis inclusi initio notae, licet tuto suppleatur ex Graeco et ex spatio.

5. των ψυχων υμων = ÷ εκζητησω, H, Hmm, I, III*, X, 58, d, CM, Aet, Arm.

ܕܐܠܗܐ ܐܒܘܗܝ. ܘܕܒܚ ܝܥܩܘܒ
ܕܒܚܬܐ ܒܛܘܪܐ. ܘܩܪܐ ܠܐܚ̈ܘܗܝ
ܕܢܐܟܠܘܢ ܠܚܡܐ. ܘܐܟܠܘ
ܠܚܡܐ ܘܐܫܬܝܘ. ܘܒܬܘ ܒܛܘܪܐ܀
ܡܢ ܩܕܡ ܕܝܢ ܠܒܢ ܡܨܦܪܐ. ܢܫܩ
ܠܒ̈ܢܘܗܝ ܘܠܒ̈ܢܬܗ ܕܝܠܗ. ܘܒܪܟ

ܐܢܘܢ. ܘܐܙܠ ܗܦܟ ܠܒܢ
XXXII, 1. ܠܐܬܪܗ ܕܝܠܗ. ܘܝܥܩܘܒ ܐܙܠ
ܒܐܘܪܚܐ ܕܝܠܗ܀ ÷ ܘܟܕ ܚܪ ܚܙܐ
÷ ܡܫܪܝܬܐ ܕܐܠܗܐ ܕܫܪܝܐ ↙ ܗܘܬ܀
ܘܦܓܥܘ ܒܗ ܡ̈ܠܐܟܘܗܝ ܕܐܠܗܐ.
2 ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܥܩܘܒ ܡܢ ܕܚܙܐ ܐܢܘܢ.

- ܬ - -

ܐܠ̈ܦ :
ܦܬ̈ܓ

54. και εθυσεν = ✝ ιακωβ, H, Hmm, I, III, IV, 58, Bodl, Ald, CM, Aet, Arm; in H tamen omittit unus Kennicott.

αυτου = ✝ του φαγειν αρτον, H, Hmm, IV, 58, Arm; et sic omisso του, quod per se noster et Arm non referunt, Hmm, I; Arm 1 apud Hm ut Arm, sed cum quatuor punctis super αυτου asteriscum ascribit margini, recte quidem, ut puto, cum haec addant pauci codices, iique Hexaplares, vel Hexaplaribus affines fere omnes.

και εφαγον = ✝ αρτον, H, Hmm, IV, qui melius nostro sub asterisco posuit, cum habeat H, et omittant omnes testes LXX, praeter quinque codices, vel Hexaplares, ut IV certo, vel iis saltem cognati, ut ceteri.

55. υιους = ✝ αυτου, H, Hmm, I, III, IV, 58, Ald, CM, Aet, Arm.

και αποστραφεις λαβαν απηλθεν = και απηλθεν αποστραφεις λαβαν, Hmm, IV, Arm: sic et H, forma tamen idiomatica differens.

XXXII. 1. εαυτου. = Distinctio major in nostro, et marg. *Stichi mille . . . CCCC . . .;* litera ܬ *CCCC* certa ex parte, quae reliqua est, ante eam vero ex membrana male habita non deprehendo literam, quae ex ullis dubiis reliquiis videtur esse ܘ *et*, quod confirmat ratio numeros scribendi, ut major minori praeponatur, cf. supra VIII, 15. Item nescio an post ܬ alius numerus apponatur. Sed quid, si ex more scribendi numeros Stichorum per literas inter ⁘ in nostro codice, esset hic unum ⁘ ܬ ⁘, ideoque totus numerus *MCCCC?*

και αναβλεψας usque ad παρεμβεβληκυιαν = dens sit ultimum Quinternionis quinti, ut argui not. ad XX, 1, istud vero sit primum Quinternionis noni ex nota ⁘ ܛ ⁘ apposita ad calcem paginae, marg. interiori, Quinterniones autem in codice nostro, uti et in aliis Syriacis vidi, folia decem complectantur, collato Quinternione tertio a folio 9 ad 18, Quinternione decimo a folio 23 ad 32, Quinternione duodecimo a folio 35 ad 44. Cum vero peropportune acciderit, ut a sequenti αυτων incipiat Fragmentum vetustissimi codicis Graeci Hexaplaris Sarraviani, scripti duobus fere seculis ante ipsam nostram Versionem, et editi integraliter a Tischendorf pro Fragmentis Leidensi et Petropolitano in *Monumenta Sacra*, t. III. in notis praeter collationem criticam cum ER conferam et cum illo nostrum, ut inde judicium fiat de utriusque conditione: hunc codicem indico ratione Hm per notam IV.

Ibid. = ✝ θεος πατρος (αυτων), Hmm, 58, Arm, AH, in quo tamen codex prior apud Hm adnotat in margine abundare ista, quae quidem nota nullibi apparet in nostro: IV incipit cum αυτων praemisso asterisco, cui initio lineae apposito alius ante θεος praecedere debebat, cum desint ista omnibus fere codicibus, legant vero Hmm ii, qui Hexaplaribus proxima cognatione uniuntur, et habeat H, in quo tamen desunt 2 codd. Kennicott, cf. et De Rossi ad h. l. In codice ܕܐܒܘܗܘܢ ? αυτων deest avulsa membrana, ideoque supra uncis inclusi Graecam vocem.

ιακωβ = ܝܥܩܘܒ, in codice ܒ certum, cetera plus minus per se incerta.

※ܥܠ ܐܪܥܐ. ܘܪܒܘ ܘܣܓܘ ܥܠ
+ 18 ܐܪܥܐ܀ ܘܢܦܩ ܢܘܚ ܘܐܢܬܬܗ
ܕܝܠܗ. ܘܒ̈ܢܘܗܝ ܘܢ̈ܫܐ ܕܒ̈ܢܘܗܝ
19 ܕܝܠܗ ܥܡܗ. ܘܟܠܗܘܢ ܚܝ̈ܘܬܐ
ܒܪ̈ܐ. ܘܟܠܗܘܢ ܪ̈ܚܫܐ ܘܟܠܗ
ܦܪܚܬܐ. ܘܟܠ ܪܚܫܐ ܕܡܬܬܙܝܥܝܢ
ܥܠ ܐܪܥܐ ܐܝܟ ܓܢܣܐ ܕܝܠܗܘܢ.
ܟܓ + ܢܦܩܘ ܡܢ ܩܒܘܬܐ܀ ܘܒܢܐ ܢܘܚ
20 ܡܕܒܚܐ ܠܡܪܝܐ. ܘܢܣܒ ܡܢ
ܟܠܗܘܢ ܒܥܝܪܐ ܕܕ̈ܟܝܬܐ: ܘܡܢ
ܟܠܗܘܢ ܦܪܚܬܐ ܕܕ̈ܟܝܬܐ. ܘܐܣܩ
+ ܥܠܘ̈ܬܐ ܟ̈ܠܗܝܢ ܥܠ ܡܕܒܚܐ܀
21 ܘܐܪܝܚ ⁸ܡܪܝܐ ÷ܐܠܗܐ ܪܝܚܐ
ܕܒܣܡܐ. ܘܐܡܪ ⁹ܡܪܝܐ ÷ܐܠܗܐ
ܟܕ ܐܬܚܫܒ. ܠܐ ܐܘܣܦ ܠܡܠܛܘ
17. r. ܬܘܒ ܠܐܪܥܐ ܡܛܠ ܥ̈ܒܕܐ
ܕܒ̈ܢܝܢܫܐ. ܡܛܠ ܕܣܡܝܟ ܗܘ
ܬܪܥܝܬܗ ܕܒܪܢܫܐ ܥܠ ܒ̈ܝܫܬܐ
ܡܢ ܛܠܝܘܬܗ ܕܝܠܗ. ܠܐ ܐܘܣܦ
ܗܟܝܠ ܬܘܒ ܠܡܡܚܐ ܠܟܠܗ
÷ ܒܣܪܐ ܕܚܝ ܐܝܟܢܐ ܕܥܒܕܬ
22 ܬܘܒ. ܟܠܗܘܢ ¹ܝܘ̈ܡܬܐ ܕܐܪܥܐ.

ܙܪ̈ܥܐ
ܕܐܪܥܐ ✤

⁸ ܦܝܦܝ.
⁹ ܦܝܦܝ.
¹ ܗ. ܥܡ ܟܠܗܘܢ

tunt Hmm, III, Bodl, Compl, Fulgent., Arm, Aet; in plurali legunt Ambros., CM.

21. κυριος utrumque = marg. ΠΙΠΙ: H utroque loco יהוה. Nota .ܦܝܦܝ. Ἐβ. non apparet praemissa, sed et membrana pellucida facta est ex unguine inficiente, et magna pars membranae, ubi esse deberet, periit.

ο θεος utrumque = sub ÷; primum omittunt Hmm, Bodl, Ald, Ambr, secundum nullus testis LXX, si Aet excipias, qui in his nomine communi utitur alterutrum saepe omittens, nec testatur ideo: H omittit utroque loco.

ευωδιας = *suavem*, ex libertate, ut Aet, sed reddens H, resoluto idiotismo servato in ER.

ετι καταρασασθαι — transponit cum Hmm: item H, sed ulli codices Kenn cum HS, Sam, Abus, et P legunt ut ER.

επιμελως = —, H, Hm 83 et Ar 3, Ald, August., CM; Aet ejus loco *in omni tempore*.

σαρκα — sub ÷, nullus testis LXX omittit: deest H vox per se, sed reapse sensum reddit plene ER, et manca est versio Syri sine σαρκα.

et reptent super terram Arm, eademque praemisso asterisco Arm. 1. in Hm, in quo praeter Arm. ed. sic legentem Arm. 2. praemittit *et crescite super terram;* AH praemittit *et diffundimini in terra,* liberiori sive Harethae, sive collatoris Holmesiani versione: cum Syro H.

19. και παντα τα κτηνη = και παντα ερπετα cum Hm 135, qui tamen alia addit, CM; τα κτηνη praeter Hm 135 omittit et Hm 71 cum Arm: cum Syro H, sed omisso και, hoc tamen addunt nonnulli testes Kennicott, omnia vero omittunt unus De-Rossi 1.º et HS, Sam, Abus; Vulg fere cum ER habet *jumenta*, et omnino cum ER est P.

αυτων = *sui* (αυτου), nullo teste LXX, nec H concordante; repeto ex praecedenti ܓܢܣܐ communis numeri in constructione.

20. Marg. xxııı (*Sectio minor*).

κυριῳ = θεῳ, Hmm, III, X, 58, Bodl, Ald, Ambros. diserte, CM, Arm, AH; Fulgentius in uno loco *Domino*, in alio *Deo*, quod forte ex oscitantia librariorum, cf. not. ad VI, 23: H cum ER.

εις ολοκαρπωσιν = ολοκαρπωσεις, H, Hmm, X, 58, Arm in quibusdam testibus: εις omit-

ܘܐܒܝܡܠܟ· ܠܘܬܗ̇ ÷ܠܐ ܩܪܒ
÷ܐܦ ܠܥܡܐ ܕܠܐ ܝܕܥ ܡܘܒܕ ܐܢܬ. ܠܐ
ܗܘ ܗܘ ܐܡܪ ܠܝ ܚܬܐ ܕܝܠܝ
ܐܝܬܝܗ̇: ܘܗܝ ܠܝ ܐܡܪܬ ܐܚܐ
ܕܝܠܝ ܐܝܬܘܗܝ· [4]ܒܠܒܐ ܕܟܝܐ
ܘܒܙܕܝܩܘܬܐ ܕܐܝ̈ܕܝܐ ܥܒܕܬ

[1] ܦܩܣ.

6 ܗܕܐ· ܐܡܪ ܕܝܢ ܠܗ ܐܠܗܐ
ܒܚܠܡܐ· ܘܐܢܐ ܝܕܥܬ ܕܒܠܒܐ
ܕܟܝܐ ܥܒܕܬ ܗܕܐ· ܘܚܣܟܬ
ܐܢܐ ܠܟ ܐܢܐ ܕܠܐ ܠܡܚܛܐ
ܠܝ· ܡܛܠ ܗܕܐ ܠܐ ܫܒܩܬܟ ܠܡܩܪܒ f. 20. v.
7 ܠܗ̇· ܗܫܐ ܕܝܢ ܦܢܝ ܠܐܢܬܬܐ

[4] ܐ. ܒܬܡܝܡܘܬܐ ÷
ܣ. ܒܦܫܝܛܘܬܐ ÷

Σ. εν απλοτητι. Confusionem lectionum Interpretum in Montfaucon ex Coisliniano (Append. ad t. I), et Ap. Hm, quas quidem ex Montfaucon frustra conatus est explicare Scharfenberg, *Animadv.* ad l., noster, puto, resolvit. H recte et ex more suo vertit Symmachus (cf. Montf. Lex. ad Hex.); quoad Aquilam sive noster Interpres legit male lectionem Graecam, quod minus probabile, cum vix similes errores in eo reperiantur; sive amanuensis erravit, quod item minus probabile, quia valde bonum se praebet in toto codice, sive, quod probabilius putaverim, aliis hypothesibus relictis, תם *thom* cum טוב *tobh* crediderim commutasse Aquilam, quod in feminino et sensu eodem Ps. XV, 2 reddidit αγαθωσυνη, quod noster Eccle. V, 10, VI, 3, etc. vertit ܛܒܘܬܐ; quod minus improbabile videtur, si recta sunt, quae dedit Hartmann, *Linguis. Einl. in das Studium d. B. des A. T.*, p. 33 seqq. et de Aquila peculiariter p. 38; nempe veteres Interpretes propter incommoda volumina ex praelecto textu vertisse, ideoque interdum dedisse non quod in textu scriptum erat, sed quod a praelectore audierant, vel audiisse crediderant. Quid si Aquila ipsam vocem H sic dederit paullo contra morem suum liberius, sed non male, et contextu favente?

6. εφεισαμην = -+- εγω, Hmm, III, X, 55, Bodl, Ald, Arm: H item praemittens *etiam.*

εις εμε = In fronte paginae: *Liber Genesis:* quo indicatur ultimum hoc esse folium Quinternionis, quem quintum esse argui,

4. κυριε = marg. ܡܪܝܐ: H אדני, quod substituebant quidem Hebraei in lectione, sed non in scriptura, ut notum est omnibus, sed pronum inde mutare etiam in ista; quidquid sit, יהוה, ut noster marg., exhibent novem codices Kennicott, quatuor De-Rossi, et unus ejusdem prima manu, Onk, Jon.

αγνοουν και = sub ÷, et cum obelo sine puncto Alex. Ex Catena Nic. p. 259 apud Hm ex Origene Procopius dat ωβελισται το, αγνοουν, ως παρ' Εβραιοις μη κειμενον. Similia affert Montfaucon, non indicans, unde sumserit; sed eadem omnino Procopius codicis Ambrosiani, Q. 96. Sup., ad h. l. legens, Origenis tamen nulla facta mentione: και αγνοητεον δε οτι ωβελισται (codex erronee ωβελιστε, Montf. ωβελιστο) το αγνοουν, ως παρ' εβραιοις μη κειμενον. Nullus tamen sub obelo ponit etiam και, ut male noster, cum omittat αγνοουν, sed non και H; inde autem error, quod communi usui voculae και attenderetur, non vero sensui hujus loci.

5. αυτος μοι ειπεν = αυτος ειπε μοι, H, Hmm; versiones nil testantur, cum ex indole linguae, vel libertate esse possit transpositio omnium.

Ibid. = Post haec rasura, in qua vestigia dubia literae ܕ conjunctae sequenti voci, quae referret οτι, quod exhibent ulli Hmm, nostro non cognati de more: non habet illud H, verum dubia lectio nostri est in P ex idiotismo, ex quo forte noster amanuensis, Syrus homo, primo idem scripserat contra suum archetypum.

εν καθαρᾳ καρδιᾳ = marg. A. *in bonitate.*

ܪ̈ܫܐ ܕܛܘܪ̈ܐ. ܘܗܘܐ ܒܬܪ
6 ÷ ܐܪܒܥܝܢ ܝܘ̈ܡܬܐ. ܦܬܚ ܢܘܚ
7 ܟܘܬܐ ܕܩܒܘܬܐ ܗܝ ܕܥܒܕ. ܘܫܕܪ
ܠܥܘܪܒܐ. ÷ ܠܡܚܙܐ ܐܢ ܦܣܩܘ ܡ̈ܝܐ.↙
ܘܢܦܩ ÷ ܠܐ↙ ܗܦܟ. ܥܕܡܐ
ܚܒ. ܕܝܒܫܘ ܡ̈ܝܐ ܡܢ ܐܪܥܐ. ܘܫܕܪ
8 ÷ ܠܝܘܢܐ ܒܬܪܗ. ܠܡܚܙܐ ܐܢ ܦܣܩܘ
9 ܡ̈ܝܐ ܡܢ ܦܪܨܘܦܐ ܕܐܪܥܐ. ܘܟܕ
ܠܐ ܐܫܟܚܬ ܝܘܢܐ ܢܝܚܐ ܠܦܪ̈ܣܬܐ f.16.r.
ܕܪ̈ܓܠܝܗ̇. ܘܗܦܟܬ ܠܘܬܗ ܠܩܒܘܬܐ.

ܡܛܠ ܕܡ̈ܝܐ ܐܝܬ ܗܘܘ ܥܠ ܟܠ
ܦܪܨܘܦܐ ܕܟܠܗ̇ ܐܪܥܐ. ܘܟܕ
ܦܫܛ ܐܝܕܐ ܕܝܠܗ. ܢܣܒܗ̇ ܘܐܥܠܗ̇
ܠܘܬܗ ܠܩܒܘܬܐ ܗܝ. ܘܟܕ ܩܘܝ ÷
10 ܬܘܒ ܫܒܥܐ ܝܘ̈ܡܬܐ ܐܚܪ̈ܢܐ.
ܬܘܒ ܫܕܪܗ̇ ܠܝܘܢܐ ܡܢ ܩܒܘܬܐ.
11 ܘܗܦܟܬ ܠܘܬܗ ܗܝ ܝܘܢܐ ܠܐܦ̈ܝ
ܪܡܫܐ. ܘܐܝܬ ܗܘܐ ܒܦܘܡܗ̇ ܛܪܦܐ
ܕܙܝܬܐ [4]ܩܪܦܐ ܒܦܘܡܗ̇ ܕܝܠܗ̇.
ܘܝܕܥ ܢܘܚ ܕܦܣܩܘ ܡ̈ܝܐ ܡܢ

[4] ΚΑΡΠΟΣ

exceptis Vulg, cujus tamen digniores testes omittunt in Vercellone, *Var. Lect.*, quem cf., et P, cujus lectioni, prouti mihi prostat ex PA, Pa, PP, PL, nescio an officiat *Syrus* Didymi omittens in Montf., cum nondum constet liquido de fonte et auctoritate lectionum *Syri* Hexaplorum in universum. Ephraem vero textum in commentatione ad hunc locum, Op. Syr. I, 149-150, non excitat, nec quod addit in fine: *Corvi vero egressio diaboli casum nobis repraesentat*, etiam collatis quae praecedunt, satis evincit omissionem particulae negantis, ut volebat Branca, *De Lat. Vulg.* etc. II, 290-1.

8. Marg. xxii (*Sectio minor*).

απο της γης = απο προσωπου της γης, Hmm, I, X, 58, Bodl, d, Compl, Aet, Arm: cum nostro H, sed cum ER unus codex Kennicott, et unus De-Rossi primo, itemque alter Kennicott, diversa tamen ab ea aliorum codicum voce usus.

9. της γης = πασης της γης, Hmm, I, III, X, Bodl, Ald, CM: item H, qui tamen non habet παν ante το προσωπον, quod praecedit.

την χειρα = ÷ αυτου, Hmm, I, III, X, Bodl, d, Ald, Compl, Augustin., CM, Aet, Arm in quibusdam testibus: item H.

10. ημερας επτα = επτα ημερας, Hmm, d, Compl: item H, in quo ipsa forma postulat.

11. καρφος = καρπος, ut ipsa vox Graeca του cum H et Hmm duobus quibus affinis est; sed et ex indole linguae noster sic potuit vertere lectionem ER.

5. και εν = εν δε, Hmm, I, III, X, 58, Bodl, Ald, August., CM, Arm; favent in alia lectione Hmm, d, Compl: omittit copulam H, sed Vulg addit *enim* cum omnibus fere testibus suis apud Vercellone, pro *enim* vero legunt *autem* nonnulli testes ibidem.

6. Marg. xxi (*Sectio minor*).

7. τον κορακα = ÷ ⸓ του ιδειν ει κεκοπακεν το υδωρ ↙, Hmm, I (sed in eo του ιδειν et το υδωρ, ut notat Hm, non Tischendorf, manu recentiori, licet forte super vestigiis literarum priorum), III, X, Ald, August. in nota ad versum sequentem apud Sab., CM, Aet; eademque sine του ante ιδειν (quod quidem etiam noster, CM et Aet potuerunt non legere, licet ex indole codicum Graecorum illa lectio supponenda), Hmm, Bodl, d, Compl; omnes tamen sine obelo praeter X, qui more suo initio linearum et sine metobelo apponit plurioribus, quam reapse recipere debeant, nempe quinque lineis ab απεστειλεν ad και απεστειλεν v. 8. H omittit quae noster sub obelo posuit.

ουκ = sub ⸓; nullus testis LXX omittit, sed pro obelo in X cf. not. praecedentem: omittit H cum omnibus suis testibus, HS, Sam, Abus, Onk, Jon, Pers, Ar, Ven,

! ܘܦܣܩܘ ܡ̈ܝܐ. ¹ܘܐܬܟܣܝܘ ܡܒ̈ܘܥܐ +
ܕܬܗܘܡܐ ܘܡܪ̈ܙܒܐ ܕܫܡܝܐ.
3 ܘܐܬܟܠܝ ܡܛܪܐ ܡܢ ܫܡܝܐ. ܘܢܣܝܢ +
ܗܘܘ ܡ̈ܝܐ ܡܢ ܐܪܥܐ. ܡܢ ܐܪܥܐ
ܢܣܝܢ ܗܘܘ ܘܒܨܪܝܢ ܗܘܘ ܡ̈ܝܐ
ܒܬܪ ܚܡܫܝܢ ܘܡܐܐ ܝܘ̈ܡܝܢ.

ܘܢܚܬܬ ܩܒܘܬܐ ܒܝܪܚܐ ܫܒܝܥܝܐ.
²ܒܫܒܥܐ ܘܥܣܪܝܢ ܒܝܪܚܐ. ܥܠ ⁘
4 ܛܘܪ̈ܐ ³ܕܐܪܪܛ. ܡ̈ܝܐ ܕܝܢ ܐܙܠܝܢ
ܗܘܘ ܡܢ ܒܨܪܝܢ ܥܕܡܐ ܠܝܪܚܐ
5 ܥܣܝܪܝܐ. ܒܝܪܚܐ ܕܝܢ ܚܕܥܣܪܝܐ
ܒܚܕ ܒܝܪܚܐ. ܐܬܚܙܝܘ ܪ̈ܫܝܗܘ

¹ ܐ.ܝ. ܘܐܬܟܠܝܘ.
ܬ. ܦܣܩܘ ⁘
¹ ܐ.ܝ. ܘܐܬܚܬܡܘ.

² ܗܘ ܠܡܢ ܕܝܪܚܐ
ܒܫܒܥܬܥܣܪ ⁘

³ ΑΡΑΡΑΤ

πορευομενον ενεδιδου, Hm 82, cui ex eodem conjicio addendum 135, legentem απο της γης πορευομενον; et lectioni ER addunt ενεδιδου Hmm, I, III, X, Bodl, Ald, CM, et ut videtur ex libera versione etiam Arm: H *desuper a terra eundo et recedendo*, seu, ut miro consensu idiotismum resolvunt Onk, Jon, P, Vulg.... *euntes et redeuntes;* sed HS cum Sam et Abus *desuper a terra, iverunt et redierunt*, similemque lectionem videretur secutus auctor additionis ενεδιδου, seu potius ipsi LXX, quibus ex frequenti cum HS consonantia, et magis ex tot testium eorumdem auctoritate hanc lectionem tribuo.

εβδομῃ και εικαδι = marg. Οι λοιποι. *septimadecima* cum H, excepta Vulg, in qua est lectio ER, etiam in omnibus codicibus apud Vercellone; eadem sine dubio lectio erat in Ap. Hm 64, ubi marg. post οι λοιποι deest numerus ex defectu membranae, collato Ap. Hm ad VII, 10.

4. ηλαττονουτο = (*aquae autem*) *ibant decrescentes; πορευομενον* ηλαττονουτο Hmm, I, III, X, Bodl, Ald, CM, AH, quod supponunt in liberiori versione Aet, Arm; nostrum autem putarem eandem Graecam lectionem legisse in suo archetypo ex indole codicum Graecorum eam exhibentium, sed liberius, sensu integro, vertisse et numero mutato ex subjecto diversi numeri in diversa lingua: H ista lectio magis ad literam vertit, quamquam bene et ER.

του δεκατου μηνος = του μηνος του δεκατ

και εκοπασε = marg. A. και εσταλησαν. Θ. *et* εκοπασεν: Aquilae lectionem dant Montf. et Ap. Hm, Theodotionis Ap. Hm 127, ubi tamen Symmacho tribuitur, sed recte Hm conjecit ibidem ex lectione Symmachi alia jam extante corrigendum Interpretis nomen: omnes cum H. Noster Interpres hic in textu, infra vv. 7, 8, 11, et Ruth, I, 18 videtur ductus quadam consonantia vocum κοπαζω et κοπτω in verbo Syriaco eligendo; sed eum quidem recte Graecum intellexisse patet ex lectione marg. Theodotionis hic, et Judic. XX, 28, Ps. CV, 30, Jon. I, 11, 12, et passim; intransitivam vero Syriaci verbi significationem tuetur tum usus nostri, boni sane Graecae linguae Interpretis, tum Ephraemi, Op. Syr., II, 495, F. Non video tamen, cur una eademque ac textus Theodotionis lectio in Graeco codice Interpreti nostro prostiterit: quia dubium, quod diversa in voce lectio Syriaca diversam arguat Graecam, satis infirmatur ex eo, quod noster eandem Graecam vocem similiter per ܢܣܝ verterit Job. III, 17 Sym., Theodot., Ose. VIII, 10, nec semper, quod omnium est Interpretum, una eademque voce vertit noster eandem vocem Graecam, ut passim videre est.

2. και επεκαλυφθησαν = marg. A. και ενεφραγησαν, literam H sectatus.

και οι καταρρακται = ܘܡܪ̈ܙܒܐ, cf. not. supra VII, 11.

3. πορευομενον απο της γης = απο της γης

ܕܦܪ̈ܚܬܐ ܘܕܒܥܝܪ̈ܐ ܘܕܚܝ̈ܘܬܐ
ܚܝܐ. ܘܟܠ ܐ̇ܢܫ ܕܡܬܬܚܝܠ
22 ܥܠ ܐܪܥܐ. ܘܟܠ ܒܪܢܫܐ: ܘܟܠܗܘܢ
ܐܝܠܝܢ ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ ܢܫܡܬܐ ܕܚ̈ܝܐ
ܒܢܚܝܪܐ ܕܝܠܗ: ܘܟܠ ܐܝܢܐ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܥܠ ܝܒܫܐ
23 ܡܝܬ. ܘܥܛܐ ܠܟܠܗ ܩܝܡܐ ܗܘ
ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܥܠ ܦܪܨܘܦܐ ܕܟܠܗ
ܐܪܥܐ. ܡܢ ܒܪܢܫܐ ܠܡܕܡ
ܠܒܥܝܪܐ ܘܪ̈ܚܫܐ. ܘܠܦܪ̈ܚܬܐ

ܕܫܡܝܐ. ܘܐܬܥܛܝܘ ܡܢ ܐܪܥܐ.
ܘܐܫܬܒܩ ܒܠܚܘܕܘܗܝ ܢܘܚ
ܘܐܝܠܝܢ ܕܥܡܗ ܒܩܒܘܬܐ ܀
24 ÷ ܘܐܬܥܫܢܘ[7] ܡ̈ܝܐ ܥܠ ܐܪܥܐ.
ܚܡܫܝܢ ܘܡܐܐ ܝܘ̈ܡܬܐ ܀ ܀ ܀
VIII, 1. ÷ ܘܐܬܕܟܪ ܐܠܗܐ ܠܢܘܚ. ܘܠܟܠܗܘܢ :15. v.
ܚ̈ܝܘܬܐ ܘܠܟܠܗܘܢ ܒܥܝܪ̈ܐ ܘܠܟܠܗ
ܦܪܚܬܐ ܘܠܟܠܗ ܪܚܫܐ ܐܝܠܝܢ
ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ ܥܡܗ ܒܩܒܘܬܐ.
[8] ܘܐܥܒܪ ܐܠܗܐ ܪܘܚܐ ܥܠ ܐܪܥܐ.

[7] ܐ. ܘܐܚܕܘ ܀
ܣ. ܘܐܬܚܝܠܘ ܀

[8] ܐ. ܣ..
ܘܐܥܒܪ ܀

ratione, qua radicem H vertere solent Aquila et Symmachus apud Montfaucon, Lexic. ad Hex. sub גבר, non satis tutas puto notas nominum Interpretum in nostro codice et in Augustino; praesertim quia pressius H redderet εδυναμωθη, quod Aquilae proprium, quamquam non semper sibi constant vel rigidiores literae Interpretes. Omnes, plus minus literaliter, bene reddunt H *invaluerunt;* diversitas vero numeri in variis textibus est ex diversitate syntaxis ratione subjecti pro diversis linguis.

ημερας εκατον πεντηκοντα = πεντηκοντα και εκατον ημερας, H, Hmm, I, X, Bodl.

VIII. 1. των ερποντων = —, Hmm, III, X, 58, d, Ald: H omittit και παντων των πετεινων, και παντων των ερπετων των ερποντων, eumque sequitur Aet, et ex parte, omittentes και παντων των ερπετων των ερποντων, P, Hm, I, Bodl, CM, Arm; AH in Hm, nescio an recte collatus fuerit ex ejusdem lectionum examine; recte demum, licet confuse et ex defectu metobeli non satis definite, obelus praefixus in X tribus lineis, quarum initium κτηνων, finis μετ' αυτου apud Griesbach, a quo differt paullisper coll. Hm.

και επηγαγεν = marg. Α. Σ. και παρηγαγεν, vim H reddentes.

22. ζωης = ÷ εν ρωθωσιν αυτου, Hm 135, Arm; AH addit post εχει; in Hm 64 post ζωης asteriscus scribitur, qui praemittitur in margine lectioni, cujus nonnisi partem dedit Hm, ex qua nihil expiscari potui: cum nostro H.

23. της γης = praemittit πασης cum Hmm, III, X, Bodl, d, Ald, August.: deest H.

και των πετεινων = ܘܠܦܪ̈ܚܬܐ: particula ܠ, si articulum ER non refert, videretur reddere, imperfecte tamen, voculam εως; Hmm 15 et 64, nec non Arm, in qua tamen ex ea ratione repeto, qua totum locum dedit: H praemittit *usque ad* omnibus nominibus, ideoque et huic.

24. και υψωθη = marg. Α. *obtinuerunt.* Σ. *praevaluerunt*, ut versione utar Augustini (Quaest. in Gen., Quaest. XI), qui tamen Aquilae dedit *obtinuit* ex Graeco επεκρατησεν, ut puto. Unde Montfaucon sua sumserit ad hunc locum, nescio, sed collatis Drusio, *Fragmenta, etc.* et ER, puto hos male excerpsisse. Ap. Hm 127 Α. εδυναμωθησαν, et Ap. Hm 130 Α. εδυναμωθη, in quibus varietas numeri ex subjecto υδατα repetenda. Et quidem horum codicum habita ratione, et collata eorundem Interpretum versione v. 20 in ER, unde sumsit Montfaucon, et attenta

ܠܬܒܘܬܐ. ܬܪܝܢ ܬܪܝܢ ܡܢ ܟܠ
ܒܣܪܐ ܗܘ ܕܐܝܬ ܒܗ ܪܘܚܐ
16 ܕܚܝܐ. ܘܗܠܝܢ ܕܥܠܘ ܕܟܪܐ ܘܢܩܒܬܐ.
ܡܢ ܟܠ ܒܣܪܐ ܥܠܘ. ܐܝܟܢܐ ܕܦܩܕ
ܠܗܘܢ ܐܠܗܐ. ܘܐܚܕ[6] ܡܪܝܐ
ܐܠܗܐ ܡܢ ܠܒܪ ܡܢܗ ܠܬܒܘܬܐ.
17 + ܘܗܘܐ ܛܘܦܢܐ ܐܪܒܥܝܢ ܐܝܡܡܝܢ
÷ ܘܐܪܒܥܝܢ ܠܠܝܘܬܐ ܥܠ ܐܪܥܐ ÷.
+ ܘܣܓܝܘ ܡ̈ܝܐ ܘܫܩܠܘܗ ܠܬܒܘܬܐ.
18 ܘܐܬܪܝܡܬ ܡܢ ܐܪܥܐ. ܘܐܬܥܫܢܘ

f. 13. r. ܗܘܘ ܡ̈ܝܐ ܘܣܓܝܘ ܗܘܘ ܛܒ ܥܠ
ܐܪܥܐ. ܘܡܬܛܥܢܐ ܗܘܬ
19 ܬܒܘܬܐ ܠܥܠ ܡܢ ܡ̈ܝܐ. ܡ̈ܝܐ ܕܝܢ
ܐܬܥܫܢܘ ܗܘܘ ܛܒ ܛܒ ܥܠ
ܐܪܥܐ. ܘܟܣܝܘ ܠܟܠܗܘܢ ܛܘܪ̈ܐ
ܪ̈ܡܐ ܕܬܚܝܬ ܫܡܝܐ ܗܘܘ
20 ܠܥܠ ܡܢ ܗܠܝܢ. ܚܡܫܬܥܣܪܐ
ܐܡ̈ܝܢ ܡܢ ܠܥܠ ܐܬܥܫܢܘ ܡ̈ܝܐ.
21 ܘܟܣܝܘ ܠܟܠܗܘܢ ÷ ܛܘܪ̈ܐ. ܘܡܝܬ
ܟܠ ܒܣܪܐ ܕܪܚܫ ܥܠ ܐܪܥܐ.

[6] ܒܟܬ. ܦܫܝܛ.

noster. Sed cum Syrus ille Barhebraei, equidem idem ac noster (cf. not. II ad VI, 7), sit ex arabica versione, ideoque parvae in hujusmodi auctoritatis, punctum autem nostri, valde quidem evanido in codice, etsi prima fronte index feminini generis, possit faciliter ut interpunctionis nota sumi, non ausim nostrum sic vertere contra tot Graecos testes, quibuscum saltem nonnullis in pluribus concordare solet; vel si notam feminini generis punctum volueris, repeterem non ab interprete Syro, sed ab amanuensi, sensus commoditate colludente.

17. και τεσσαρακοντα νυκτας = sub ÷; nullus testis LXX omittit, sed desunt H.

και επηρε = ܘܫܩܠܘܗ, ܘ postremum, primo omissum, in codice prima manu superscribitur charactere estranghelo minus procero, lineola quasi indice supplementi traducta in linea qua uniuntur in codice ܗ et ܫ pro literarum forma ex omissione literae mediae ܘ.

20. παντα = sub ÷; omittunt H, 58. In codice deest metobelus, ex H ponendus post παντα, membrana vero bene servata.

τα υψηλα = —, Hmm, 58, Bodl, d, Compl, CM, Arm: omittit H et ejus testes omnes, exceptis PP, PL, Pa, in quos serius ex Graeco, vel versu praecedenti invectum additamentum, cum desit PA.

lineae omnia ista reapse indicarentur suppleta juxta H ab Origene. Sed, his posthabitis, ex documentis extantibus, nempe nostro et AH uno, si recte collatus in Hm, error notae Origenianae videretur altius, quam e codice nostro repetendus.

15. εισηλθον = και εισηλθον, Hmm: item H; deest autem copula P, Per, et Vulg, sed habet hujus codex E in Vercellone, satis ille tamen veteris Latinae versionis interpolamentis ut Vulgatae testis debilitatus (cf. Vercellone, *Lection. Var. I*, *Appar. Bibl.* p. LXXXVI et pagg. 307, 310.

αρσεν και θηλυ = —, H, Hmm, I, X, 58, Bodl, Compl, AH unus, Augustinus, CM. Aet, Arm.

16. ο θεος τῳ νωε = τῳ νωε ο θεος, Hm 82: H *ei Deus*.

και εκλεισε = punctum in ܘܐܚܕ scriptum in rasura, forte etiam posterius.

κυριος = marg. ʽΕβ. ΠΙΠΙ: H tantum יהוה pro κυριος ο θεος nostri, ER, Hmm tantum non omnium, III, X, 58, d, Ald, Compl, Arm.

την κιβωτον εξωθεν αυτου = εξωθεν αυτου την κιβωτον, Hmm, X, 58, Bodl, d, Compl, Arm; Ambrosius *a foris arcam*, Lect. Gall. apud Vercellone *deforis in arcam:* H tantum *post eum;* in eo tamen facile subintelligitur *arcam*. Syrus Barhebraei et CM *arcam extra eam*, et prima fronte *extra eam arcam* et

e

ܐܪܥܐ. ܐܪܒܥܝܢ ܐܝܡܡܝܢ ܘܐܪܒܥܝܢ
13 ܠܠ̈ܘܬܐ. ܒܝܘܡܐ ܗܢܐ. ܥܠ
ܢܘܚ. ܫܡ ܚܡ ܝܦܬ ܒ̈ܢܝܐ ܕܢܘܚ.
ܘܐܢܬܬܗ ܕܢܘܚ ܘܬܠܬ ܢܫ̈ܘ
ܕܒ̈ܢܝܐ ܕܢܘܚ ܥܡܗ ܠܩܒܘܬܐ.
14 ※ܗܢܘܢ↙ ܘܟܠܗܘܢ ܚ̈ܝܘܬܐ ܚܝܬܐ ܐܝܟ
ܓ-ܢܣܐ ※ ܕܝܠܗܘܢ↙. ܘܟܠܗ̇ ܒܥܝܪܐ
ܐܝܟ ܓܢܣܐ ※ ܕܝܠܗ̇↙. ܘܟܠ ܪܚܫܐ
ܕܪܚܫ ܥܠ ܐܪܥܐ ܐܝܟ
ܓܢܣܐ ※ ܕܝܠܗ̇↙. ܘܟܠ ܦܪܚܬܐ
ܐܝܟ ܓܢܣܐ ※ ܕܝܠܗ̇↙. ܟܠ ܦܪܚܬܐ.
15 ※ܟܠ ܓܦܐ↙. ܘܥܠܘ ܠܘܬ ܢܘܚ

Montf. et Ap. Hm: H aeque reddunt LXX et Symmachus, sed ex contextu magis proprie LXX. Utrum autem noster legerit in archetypo Graeco καταρρακται ER, Ald, et plurium Hmm, ex silentio collationis satis infido, cum 58 editus a Mai sequentem lectionem habeat et ab Hm non indicetur; an καταρακται, ut ipse quoque exhibet, et offerunt Hmm, I, III, X, 58, Bodl, d, Compl, Vulg, Ambrosius, Vers. Lat. *Spec. S. August.* (apud Mai, l. c.), CM, probabiliter quidem legit cum uno ρ ex indole codicum sic legentium et nostro affinium saltem ullorum et ex parte, sed non certum, cum non semper duo ρρ vocis Graecae retineantur in Syra transcriptione; imo quo antiquiores codices Syri, eo magis literarum graecarum duplicationem evitare videntur tam in ρ quam in aliis literis; cf. Bernstein, *Evang. Johan. in Harkl. Uebers.*, *Kritis. Anmerk.*, ad I, 44, 45, 46, 47, 49, VII, 4, XII, 43, XIV, 8, 9 et alibi; Eusebius, *History of the Martyrs* etc. p. 2, l. 6, p. 35, l. 11, p. 43, l. 4, 10; S. Cyrilli Alex. *Comm. in Luc.*, p. X; etiam codex Syro-Hex. Ambrosianus παρρησια uno ρ referre solet; cf. etiam dialectum Syro-Hier. in Adler, *Ver. Syr.* p. 141.

14. και παντα 1.° = praemittit ※ *ipsi* ↙, quod et Arm sine asterisco; praemittit αυτος sine asterisco Hm 135: cum nostro H.

τα θηρια κατα γενος = ⟶ ※ αυτων ↙, sine asterisco Hmm: H ut noster, sed in singulari, quia nomini ejusdem numeri refertur. Ut noster adderet et Aet, sed quoad hunc hic et in similibus hujus versus, haud scio an potius indoli linguae sint dandae hae additiones, cum desint omnes vel fere in Hmm, qui eas habent, codices, quibuscum Aet teste Dillmann, t. I, *Appar. crit.*, p. 26, concordare solet; imo addit Aet pronomen post και παν πετεινον κατα γενος, ubi fere omnes testes, quibuscum concordare solet, omittunt, quum iisdem assentientibus in eodem membro omisisset ορνεον, quod tamen et ex ejus in vertendo libertate potest esse, de qua cf. Dillmann, ib. p. 16 seqq. In voce ܓ-ܢܣܐ litera ܢ deest ex defectu membranae.

τα κτηνη κατα γενος = ⟶ ※ αυτων ↙, sine asterisco Hmm, Arm; in nostro tamen ut et in H et Aet, qui pronomen aeque addunt, ipsum in singulari est, quia in omnibus praecedit nomen singularis numeri, licet pluralis sit sensus.

γης κατα γενος = ⟶ ※ αυτου ↙, sine asterisco Hmm; Arm addit *eorum*, tamquam collectiva sumens praecedentia: H ut noster.

ορνεον = —, H, Hmm, I, III, X, Bodl, Ald, August., Aet.

αυτου = sub asterisco; omittunt Hmm, I, III, X, 58, Bodl, d, Ald, Compl, August., CM: recte igitur in nostro sub asterisco, cum H habeat, et vetustiores LXX testes omittant. Nota ↙ in rasura videtur scripta, sed prima manu.

Item = ⟶ παν ορνεον ※ παν πτερωτον ↙ cum AH uno, et sine asterisco nonnulli Hmm: habet et H. Cum vero haec omnia desint ER, Hmm plurimis, I, III, X, 58, Bodl, d, Ald, Compl, August., CM, Aet, Arm, inter quos utique sunt antiquiores et digniores testes LXX, Origenianae operae expertes, omnia sub asterisco esse oporteret. Notandum autem metobelum post αυτου notae praecedentis videri in rasura scriptum, prima tamen manu; eo vero deleto, vis praecedentis asterisci ad finem lineae protraheretur, et ex altero praemisso sequenti

ܕܡܐ ܕܒܪܢܫܐ ܢܬܐܫܕ. ܡܛܠ
ܕܒܨܠܡܐ ܕܐܠܗܐ ܥܒܕܗ
ܠܒܪܢܫܐ. ܐܢܬܘܢ ܕܝܢ ܪܒܘ ܘܣܓܘ.
ܘܐܬܡܠܘ ܠܐܪܥܐ ܘܣܓܘ

ܒܗ̇ + ܥܠܝܗ̇. ܘܐܡܪ ܐܠܗܐ ܠܢܘܚ
8 ܘܠܒܢܘ̈ܗܝ ܕܥܡܗ ܟܕ ܐܡܪ.
9 ܗܐ ܐܢܐ ܗܐ ܡܩܝܡ ܐܢܐ
ܠܕܝܬܩܝ ܕܝܠܝ ܥܡܟܘܢ ܘܠܙܪܥܐ ܕܒܬܪܟܘܢ

ante ܕܡܛܠܗ αυτου supponit, ܕܕܡܐ αιμα scilicet, facillime omissum non ab Interprete, sed ab amanuensi, ut suadent interpunctio et lectio AH, ex praecedente ܕܕܡܐ et subsequente ܕܡܛܠܗ, ab eadem litera incipiente, corrigerem: ܗܘ ܕܐܫܕ ܕܡܐ ܕܒܪܢܫܐ. ※ ܒܒܪܢܫܐ ↙ ܚܠܦ ܕܡܐ ܕܕܡܐ ܕܝܠܗ ܢܬܐܫܕ. ο εχχεων αιμα ανθρωπου, ※ *in homine* ↙ αντι του αιματος αιμα αυτου εχχυθησεται. Libenter vero ponerem αντι του αιματος ܕܕܡܐ ܚܠܦ sub obelo, utpote, substituto ex Hebraeo *in homine*, jam reprobandum; nescio autem, an sub asterisco ponendum ܕܕܡܐ αιμα, cum potuerit tempore Origenis, si erat primitus in LXX, adhuc extare. Quod vero attinet ad metobelum perperam positum in AH et ejusdem liberiorem versionem, diversam etiam in utroque collatore, passim similia videmus, ne inde miremur. Lectio primigenia LXX potuit esse ο εχχεων αιμα ανθρωπου, αντι του αιματος αιμα αυτου εχχυθησεται, lecto, aut verso באדם ac si esset בדם, in qua lectione ex duplici αιμ.... initiali alterum fuerit omissum, quo nil facilius, nec rarum; vel etiam ο εχχεων αιμα ανθρωπου, αντι του ανθρωπου αιμα αυτου εχχυθησεται, quae lectio et a Cartwrigto proposita in *Critici sacri* ad h. l., cum το tamen ante αιμα. Haec postrema lectio, eo quod in litera aperta ac facili Hebraei fundatur, magis arrideret, nisi priori facilius explicaretur omissio vocis αιμα ex praecedenti αιματος.

7. και κατακυριευσατε αυτης = και πληθυνεσθε επ' αυτης, H, Hmm, I, X, Bodl, CM, Aet (sed in eo codex C omittit), Arm; και πληθυνεσθε επι της γης Hmm, III, Ald; 58 και κατακυριευσατε και πληθυνεσθε επ' αυτης.

8. Marg. xxv (*Sectio minor*).

9. ιδου εγω = εγω ιδου, Hmm, I, III, X, 58, Ald: item H, sed post *ecce* suffigit pronomen.

Pol. Lond. ad h. l. dat AH cum asterisco in altero: ο εχχεων αιμα ανθρωπου και εξ ανθρωπου αιμα αυτου αντι του αιματος εχχυθησεται: Alex. ο εκχεων αιμα ανθρωπου, αντι του αιματος αιμα αυτου εκχυθησεται, sed αιμα secundum char. minori: Compl. ο εκχεων αιμα ανθρωπου, αντι του αιματος ανθρωπου, το αυτου εκχυθησεται, eique consonat Ambr.: Chrysost. ο εκχεων αιμα ανθρωπου, αντι του αιματος αυτου το αυτου εκχυθησεται: Epiphanius adv. Haer. lib. III, t. I, § 3, πας ο εκχεων αιμα ανθρωπου επι της γης, αντι του αιματος αυτου εκχυθησεται το αιμα αυτου: Cedrenus p. 289 ed. Paris. ο εκχεων αιμα ανθρωπου, αντι του αιματος εκεινου εκχυθησεται το αιμα αυτου: Hieronymus ad Sophoniam, I, 17, *qui effuderit sanguinem hominis: pro sanguine ejus effundetur sanguis illius:* Hilarius, *qui effuderit sanguinem hominis, pro sanguine ejus effundetur anima ejus:* Speculum S. Augustini apud Mai, Spic. R., IX, ad calcem, *qui effunderit* (sic) *sanguinem hominis, pro sanguine illius fundetur anima hominis illius:* CM, *effundens sanguinem hominis effundetur sanguis ejus:* Aet, *qui effunderit sanguinem hominis pro sanguine illius effundetur sanguis ejus:* Arm, *qui effundit sanguinem hominis, pro sanguine illius effundetur sanguis ejus.* Haec omnia retuli, ut lector ipse judicet, quin discutiam singillatim; satis enim apparet Compl et Chrysostomum Graecismum ex correctione sapere; Epiphanium liberiorem esse, ut testetur, quod magis etiam ostendit collatio totius loci ejusdem; Cedrenum item paullo liberum esse, praeterquam quod recens est; omnes veteres versiones in ipsa varietate loci corrupti, sed ex contextu aperti, correctionem tentasse. In nostro autem ex recensione Origenis collatis H et AH, et ratione habita interpunctionis ad ܕܕܡܐ αιματος, quae nomen aliud

VII, 1 ܗܟܢܐ ܥܒܕ. ܘܐܡܪ ¹ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ
ܠܘܬ ܢܘܚ. ܥܘܠ ܐܢܬ ܘܟܠܗ ܒܝܬܐ
ܕܝܠܟ ܠܩܒܘܬܐ. ܡܛܠ ܕܠܟ ܚܙܝܬ + 4
2 ܙܕܝܩܐ ܩܕܡܝ ܒܕܪܐ ܗܢܐ. ܡܢ
ܕܝܢ ܟܠܗܘܢ ܒܥܝܪܐ ܕܕܟܝܬܐ ܐܥܠ
ܠܘܬܟ ܫܒܥܐ ܫܒܥܐ. ܕܟܪܐ ܘܢܩܒܬܐ.
ܡܢ ܕܝܢ ܒܥܝܪܐ ܗܠܝܢ ܕܠܐ ܐܝܬܝܗܘܢ
ܕܕܟܝܬܐ ܬܪܝܢ ܬܪܝܢ. ܕܟܪܐ ܘܢܩܒܬܐ.
3 ܘܡܢ ܦܪܚܬܐ ܕܫܡܝܐ ÷ ܗܠܝܢ ܕܕܟܝܬܐ↙. 5
ܫܒܥܐ ܫܒܥܐ. ܕܟܪܐ ܘܢܩܒܬܐ. ÷ܘܡܢ + 6

ܦܪܚܬܐ ܗܠܝܢ ܠܐ ܕܕܟܝܬܐ. ܬܪܝܢ
ܬܪܝܢ. ܕܟܪܐ ܘܢܩܒܬܐ. ܠܡܬܪܣܝܘ
14. r. ܙܪܥܐ ܥܠ ܟܠܗ ܐܪܥܐ. ܓܝܪ ²ܥܘܕ
ܝܘܡܝܢ ܫܒܥܐ ܡܚܬ. ÷ܐܢܐ↙
ܡܛܪܐ ܐܝܟ ܡܛܪܐ ܥܠ ܐܪܥܐ.
ܐܪܒܥܝܢ ܐܝܡܡܝܢ ܘܐܪܒܥܝܢ
ܠܠܝܘܬܐ. ܘܐܥܛܐ ܟܠܗ ܕܩܝܡ
ܕܒܪܝܬ ܡܢ ܦܪܨܘܦܐ ܕܐܪܥܐ.
ܘܥܒܕ ܢܘܚ ܟܠܗܘܢ ܐܝܟܢ ܕܦܩܕ ܠܗ
³ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܗܘ. ܢܘܚ ܕܝܢ ܐܝܬܘܗܝ

¹ ܥܒ. ܦܝܦܝ

² ΕΤΙΓΑΡ

³ ܥܒ. ܦܝܦܝ ܀

quam innui not. praeced. In codice Syro deest metobelus post ÷, quae nota non praemittitur duabus lineis sequentibus, nisi vestigium hujus notae velis ponere in puncto ante ܠ alterius lineae sequentis, quod tamen punctum mere casuale mihi visum est. Ceterum membrana male habita. Jure vero sub obelo essent quae H non habet.

4. ετι γαρ = hae voces scriptione continua in codice superscribuntur voci ܥܘܕ, indice parvae crucis superposito Syro et Graecis.

εγω = sub ÷ cum AH uno; omittunt Specul. S. August. apud Mai, *Spic. Rom.* IX, ad calc., CM, Aet, et Georg. apud Hm, quamquam in his rebus versionibus praesertim orientalibus non multum tribuam, cum ex indole linguae esse possint: H praeponit hanc vocem participio, omittit post illud cum omnibus Hmm. Quum subsequens ܐܢܐ *ego* in nostro conjunctum participio inserviat tempori Graeco praesenti, vel etiam futuro circumscribendo, quod H vel uno participio indicat, mutarem notam obeli in asteriscum, non ausim tamen definire cum nullus Hm omittat εγω.

πασης = —, H, Hmm, III, 58, d, Compl, Ambr, Spec. S. August. l. c., CM, Aet, Arm.

5. κυριος = marg. ʽΕβ. ΠΙΠΙ: H tantum יהוה pro κυριος ο θεος omnium testium LXX. *Lect. Var.;* quamquam pronum in vetustis codicibus errare in vocibus *Deus* et *Dominus*, scriptis de more *ds* et *dns* lineola superscripta. In ipso autem H, licet hic nulla varietas sit in Kennicott et De-Rossi, mutationes plures inter haec nomina occurrere testatur idem De-Rossi ad VII, 1, ubi reapse 2 codd. Kennicott (cf. De-Rossi) et HS, in omnibus codicibus mutant יהוה in אלהים, versa vice VII, 9 Kenn. unus et HS, et VIII, 15 noster Syrus in marg. cum uno De-Rossi primo habet יהוה.

VII, 1. κυριος = marg. ʽΕβ. ΠΙΠΙ: H tantum יהוה (sed cf. not. praec.), quem sequuntur 58, Aet in codd. CFH, et *alii in* notis ad Arm; contra κυριος ο θεος, ut noster, ER, Hmm omnes, excepto 58, de quo Hm male silet, I, III, X, Bodl, d, Ald, Compl, CM, Aet in cod. G, Arm in textu.

2. των κτηνων 1.° = praemittit παντων cum H, Hmm, Arm.

3. των καθαρων = sub ÷, deest H, sed habent HS, Sam, Abus, PP, PL, Pa, non PA; deest et Compl, quae forte omittit ex H, cum nullus LXX testis accedat.

και απο παντων = ÷ και απο: παντων omittunt Hmm, I, X, Bodl, d, CM, Aet, Arm: H omittit ab his ad και θηλυ incl., quem sequitur Compl, fortasse eadem de causa,

÷ ܟܠ ܚܝܘܬܐ ܘܡܢ ܟܠ ܒܣܪܐ. ܬܪ̈ܝܢ f. 13
ܬܪ̈ܝܢ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܬܥܠ ܠܩܒܘܬܐ.
ܐܝܟܢ ܕܬܬܪܣܐ ܐܢܝܢ ܥܡܟ.
21 ܕܟܪܐ ܘܢܩܒܬܐ ܢܗܘܘܢ. ܡܢ
ܦܪ̈ܚܬܐ ܐܝܟ ܓܢܣܗܘܢ. ܘܡܢ
ܒܥܝܪܐ ܐܝܟ ܓܢܣܗܘܢ. ܘܡܢ ܟܠܗܘܢ
ܪ̈ܚܫܐ ܕܥܠ ܐܪܥܐ ܐܝܟ ܓܢܣܗܘܢ

ܕܚܝܘܢ. ܬܪ̈ܝܢ ܬܪ̈ܝܢ ܡܢ ܟܠ ܢܥܠܘܢ
ܠܘܬܟ. ܠܡܬܬܪܣܘ ܥܡܟ. ܕܟܪܐ
ܘܢܩܒܬܐ ÷ ܐܢܬ ܕܝܢ ܣܒ ܠܟ [8]
22 ܡܢ ܟܠ ܡܐܟ̈ܘܠܬܐ ܗܠܝܢ ܕܡܬܐܟ̈ܠܢ ܘܬܟܢܫ ܠܘܬܟ.
ܘܬܗܘܐ ܠܟ. ܘܠܗܘܢ ܠܡܐܟܠ
23 ܘܠܗܘܢ ܠܡܐܟܠ ÷. ܘܥܒܕ ܢܘܚ
ܟܠܗܝܢ ܐܝܟܢ ܕܦܩܕܗ [9]ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ

[8] ∴ ܦܬ̈. ܬ ∴

[9] ܗܟܢ. ܥܒܕ

sitis tamen κτηνων et θηριων: cum aliis varietatibus idem nostri Hmm: H *et ex omni vivente;* LXX vero vocem H interpretati sunt θηρια ex usu feminini generis et etiam e contextu, nisi potius habuerint, ut HS, femininum ipsum, quod et Sam vertit. In voce ܚܝܘܬܐ super ܚܝܘ tractus et puncta male habita et confusa, ita ut nec index lectionis marg. nec *ribui* satis appareant.

θηριων = marg. Σ. . . ., vix vestigia lectionis quae una vox fuisse videtur; primus ductus forte est ܘ, vel ܕ, alii duo sequentes videntur ܚܝܘ, ceteros non divino ex vestigiis. ER in notis Α. Σ. ζωων, quod vertit noster ܕܚܝܘܬܐ Gen. IX, 5 Aq. et Sym., IX. 10, Ps. LXVII, 11, CIII, 25, Hab. III, 2; idemque hic lego praeposito ܕ, ita ut vocem ζωων solitarie positam in margine sui codicis noster ut genitivi casus verterit, ut conjeci supra V, 29. Ceterum et ER, et Montfaucon, qui plura, quam reapse dederit ER, ex ipsa retulit, male retrahunt ζωων ad κτηνων, quod H deest. H (*et ex omni*) *vivente*, et vox ipsa Graeca sine accentu hanc habet significationem, qui cum soleat deesse in vetustis codicibus Graecis, non potest definiri lectio Aquilae et Symmachi. Cf. not. praeced.

τρεφης = ÷ *ea* cum CM; sed in utroque ex usu linguae repeto: deest H.

21. απο παντων των ορνεων των πετεινων κατα γενος = απο ορνεων (vel πετεινων) κατα γενος *eorum*, cum H et AH uno: Graeca in alterutra lectione habent Hmm (58 dupli-cem lectionem, omisso παντων, et cum κατα γενος primo ex manu seriori, seorsim exhibet, quod Hm non dedit, cf. et tabulam correctionum ad calcem t. I edit. Mai); favent ex parte alii Hmm, X, Bodl, Ald, CM.

και απο παντων των κτηνων κατα γενος = και απο των κτηνων κατα γενος *eorum* cum H et AH uno; Graeca habent Hmm.

ερποντων = — Hmm, X, 58, Bodl, CM: H omittit una cum praecedenti των et sequenti επι, et sic etiam Arm, sed HS cum Sam et Abus fere cum LXX legunt *et ex omni quod repit super terram.*

22. Marg. *Stichi* cccc.

λημψη = ܣܒ ܠܟ, pars inferior literae ܠ et initium literae ܟ in rasura scripta, reliqua sunt certo prima manu.

παντων = ܟܠ in codice suppletur in margine charactere paullo minori, prima manu, arcte tamen adhaerens sequenti ܡܢ; utrique autem voci tria puncta imponuntur hac ratione ∴, ut transpositio indicetur; ipse ideo ordinem restitui. Cf. supra p. 7, not.

23. κυριος = marg. ʼΕβ. ΠΙΠΙ: H אלהים solum, quem sequuntur Hmm, 58, Bodl, Compl; contra κυριος ο θεος cum nostro ER, Hmm, III, X, d, Ald, CM, Aet, Arm. Cum interdum, ut VI, 13, 14 (quem tamen locum cf.) hic et IX, 12, illa lectio marginalis ponatur, ubi H solum אלהים legit, num forte substituta interdum haec vox alteri יהוה ex posterioribus curis in textum H? Equidem Vulg hic legit *Deus,* sed *Dominus* habet codex Amiatinus in Vercellone,

ܘܕܣܡܝܟ ܐܝܟ ܦܬܝܐ ܕܒܗ̇.
17 ܘܕܠܠܬܗ ܐܝܟ ܢܘܗܪܐ ܕܒܗ̇. [5]ܡܢ
ܡܟܢܫ ܐܝܬ ܠܗ ܠܡܕܢܚܗ̇ ܠܡܦܩܢܐ.
ܘܟܠ ܐܝܡܬܝ ܠܡܫܟܠܘ ܡܢ ܟܠܗ̇.
ܠܬܪܥܗ ܕܝܢ ܕܡܦܩܢܐ. ܡܢ ܓܒܝܗ
ܠܓܒ. ܐܪܡܬܐ ܘܬܪܝܢ ܡܫܘܚܬܐ
18 ܘܠܬܚܘܡܗ ܡܫܘܚܬܐ ܠܡܕܢܚܗ̇. ܐܝܟ
ܕܝܢ ܗܘ ܡܛܠ ܐܝܟ ܓܦܢܐ

ܩܕܡ ܟܠ ܐܢܫ. ܠܡܫܘܚܬܗ ܟܠ
ܒܝܬ ܗܘ ܕܐܝܬ ܒܗ ܢܘܗܪܐ
ܕܫܡܫܐ ܠܬܚܬ ܡܢ ܡܥܪܒܐ. ܘܠܡܬܡܪ
ܗܘ ܕܐܦ ⁜ܐܝܬܝ ܟܠ ܐܢܫ ܢܣܒ.
19 ܘܐܡܪ [6]ܠܕܝܬܩܐ ܕܠܗ ܠܡܐܬܝܢ
+ ܠܡܠܟ ܕܝܢ ܠܡܦܩܢܐ. ܐܝܬ ܘܩܢܐ
ܕܠܗ. ܘܐܬܐܬܝ ܘܩܕܡ ܕܩܢܐ ܕܠܗ
20 ܠܡܠܟ. ܘܡܢ ܡܠܟܘܬܗ [7]ܣܘܪܚܢܐ ⁜ ܘܡܢ

[5] ܐ. ܠܡܕܢܚܐ ܀
ܗ. ܢܘܗܪܐ ܀

[6] ܐ. ܗ. ܠܡܫܟܢܐ
[7] ܗ. - - - -

Interpreti, quam docto Symmacho sit danda ridicula ista interpretatio; vel, si mavis, reliquerit Theodotio, ut fecit interdum (cf. Montf. *Hexapl. Prael. VII*, III) vocem H, quam quis leviter in Hebraeo versatus vertere voluerit. Suadet idem literarum Σ et Θ initialium *Symmachi* et *Theodotionis* similitudo in antiquis codicibus, praesertim paullo evanidis.

πλατος = + *ejus*, H; sed cum desit omnibus testibus Graecis, ex quadam libertate repeterem, indole linguae favente, uti et in Aet, vel a P invectum.

17. επισυναγων = marg. A. μεσημβρινον. Σ. διαφανες: vocem H, semel in hoc sensu occurrentem, e radice bene reddit Symmachus, ex usu dualis satis frequentis, sed inepte, Aquila, LXX צָבַר, aut potius צרר legerunt, vel interpretati sunt; praesertim quod communissimum in Aramaeo צר, ܨܪ LXX fraudi esse potuit. Cf. et Orig., II, 62.

ποιησεις εκ πλαγιων = εκ πλαγιων *ejus* ποιησεις, pro Graecis cum Hm 135, Arm; addunt *ejus* CM, Aet, sed a linguarum indole, non a Graeco archetypo repeti potest, a qua vel a P fortasse est et in nostro: H *in latere ejus pones.*

διαφορα = praemittit *et*, reluctantibus H et Graecis, sed consentientibus Arm, P.

18. εν ῃ εστι = εν ῃ εστιν εν αυτῃ, H, III, CM, sed et idiotismus Syrus per se esse potest in nostro et CM, ut est in ipso H, qui eadem de causa omittit εστι: Aet in cod. C cum H, si vi nativae vocum attendas.

ῃ = sub ⁜, nullus LXX testis omittit, nisi Hm 134, in quo tamen, cum suppleatur prima manu, ex oscitantia tantum primo omissum: in H deest ex idiotismo, addit vero ex indole linguae ut LXX etiam Vulg. ⁜ retrahendum ex H ante ܐܦ post praemissum ܕ, sed vidi et alibi in hoc codice notas Origenianas non apponi inter literas vocis, ut fit in correctissimo codice Syro-Hexaplari Ambrosianae Bibliothecae.

19. την διαθηκην = marg. A. Σ. συνθηκην, Montf. ex Coisl. (Hm. X) uni Symmacho tribueret: H magis proprie reddunt. In codice literae ܡܢ incertae ex conditione membranae; nescio utrum legendum sit ܠܡܫܟܢܗ, an ܠܡܫܟܢ ܕ? ܠܡܫܟܢܐ συνθηκην μου pro uno ܠܡܫܟܢܐ, quod tamen probabilius ex vestigiis, ideoque dedi. In Coisliniano lectio Symmachi plena est συνθηκην μου μετα σου.

μετα σου 1°. = προς σε, Hmm, III, X, 58 marg., Bodl, Ald, Ambr.: H utrumque fert, sed vi vocis et usu propius ER.

20. και απο παντων των κτηνων, και απο παντων των ερπετων, και απο παντων των θηριων = και απο παντων των θηριων ⁜ και απο παντων των κτηνων ↙, Hm 55, Cyril. Alex., CM, AH unus, sed sine notis Hexaplaribus; idem Hmm, d, Compl, Arm, transpo-

+ ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ܆ ܘܚܒܠ ܕܐܝܟ ܗ̈ܘܝܐ 10
ܕܠܘܚܐ ܠܘܚ ܥܙ ܐܠܗܐ ܕܡܫܘ
ܕܡܫܟܚܐ ܐܬܚܘܝܘܗܝ ܥܡܪܐ
11 ܕܚܠܘ܆ ܠܐܠܗܐ ܡܥܙ ܠܘܚ܆ ܐܝܟܢ.
ܕܢ ܠܘܚ ܠܚܡܐ ܡ̈ܠܝܐ܆ ܠܡܥܡ
+ ܠܢܥܡ ܠܡܦܩ ܐܬܚܙܝܬ ܕܢ 12
ܐܢܐ ܡܢܡ ܠܐܠܗܐ܆ ܘܐܬܚܙܝܬ
13 ܐܢܐ ܠܒܠܐ܆ ܘܚܙܐ [8]ܡܪܝܐ
ܠܐܠܗܐ ܠܐܪܥܐ܆ ܘܐܬܚܙܝܗ
ܗܘܬ ܡܫܠܡܢܘܬܐ܆ ܡܢ ܦܠܐ ܕܢܚܠܐ ܠܠܐ
+ ܒܥܙܐ ܠܐܘܪܚܐ ܕܒܠܗ ܠܠܐ

ܡܒ. ܦܝ ܐܢܐ܆ ܘܐܡܪ [9]ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ
14 ܠܟܠ ܠܘܚ܆ [1]ܐܒܝܐ [2]ܕܟܠ ܒܙܠܡܐ ܠܠܐ f. 13. r.
ܡܢܡܚ܆ ܡܢܗܠ ܕܐܬܚܙܝܬ ܐܢܐ
ܒܠܐ ܡܚܝܘܗܝ܆ ܘܗܘܐ ܐܝܟ
ܡܫܠܠ ܐܝܟ ܒܗܘܢ ܘܠܐܪܥܐ.
15 ܒܥܝܢ ܘܚܠܠ ܐܝܬ ܠܟ ܡܐܟܘܠܬܐ
ܡܢ ܦ̈ܫܐ ܠܛ̈ܝܒܘܬܐ܆ ܦ̈ܠܐ
ܠܒܪܗ ܠܡܐܟܘܠܬܐ܆ ܘܬܡܡܗ
16 ܡܢ ܠܚܝܗ ܘܡܢ ܠܒܝ [3]ܒܬܘܦܪܐ܆ ܘܗܘܝܐ
ܠܒܪܗ [4]ܠܡܐܟܘܠܬܐ܆ ܕܠܬܚܬܝܐ
ܐܟ̈ܠܐ ܐܘܪܚܗ ܕܡܐܟܘܠܬܐ.

[8] .ܒܪ. ܡܠܟ.
[9] .-ܒܪ.- ܡܠܟ.
[1] KAIPOΣ
[2] .ܐ. ܡܘܠܟܢܐ ܀

.ܗ. ܡܝܐ ܀
[3] .ܐ. ܒܟܦܢܐ ܀
[4] .ܗ. ܒܡܠ
ܢܘܩܡܐ ܀

remittit ad marg. A. τελος. Σ. περας. Aquila et Symmachus cum H, nec male et ex usu suo LXX; cf. Schleussner sub καιρος.

15. τη ασφαλτῳ = marg. A. αλοιφη, etymon generica ratione sectatus; e contextu LXX, nec male, si respicias vulgarem vocis interpretationem, cf. Gesenius, *Lex. man.* ad v.; ceteri Interpretes orientales alii alia, ipso Aet reddente Graeca voce πισση unius Hm, si tamen e Graeco sumsit.

16. την κιβωτον = marg. Σ. ιλαστηριον, Ap. Hm; sed retrahenda ista lectio ex testibus in Montf. et Ap. Hm ad τη ασφαλτῳ versus 15, et ܒ, ut alibi aliae voculae, praeposito ex textu, vertendum ιλαστηριῳ. Vocem H, in significatione hujus loci semel occurrentem, Symmachus sumsisset ac si esset כפרת, male quidem et contextu aperte repugnante. Quod vero ad την κιβωτον retulerit noster codex, id factum levi crisi vel Syri Interpretis vel amanuensis, vel etiam amanuensis Graeci, ut suaderet Ap. Hm 127, in quo eadem collocatio occurrit, cum ridiculam suo loco lectionem judicaverint. Nescio tamen, an Theodotioni potius, minus felici

8. ο θεος = κυριος .ο θεος, Hmm, Aet in FH, Arm: H solum יהוה.

ενεθυμηθην = εθυμωθην, Hmm, I, III, Bodl, August., CM, Arm. Marg. vero: A. οτι μετεμελήθην, Montf., et receperunt in textum Hmm, Ald, Aet, sed haec fortasse aliunde. Aquila cum H, cui propius accedit etiam textus nostri Syri, quam ER; haec demum, Sam et Abus, uti versu 7.

13. κυριος = marg. ˙Εβ. ΠΙΠΙ: H pro κυριος ο θεος tantum אלהים. Sed cf. ad VI, 23.

14. Marg. *Capitulum V.* Codex PA ascribit *Cap. V* versui 6 hujus capitis, sed nostri divisio confirmatur ex Capitulis praemissis.

κυριος = marg. ˙Εβ. ΠΙΠΙ: H pro κυριος ο θεος tantum אלהים, eumque sequuntur Hmm, III, X, 58, Bodl, d, Compl. CM. Sed unus Kenn. יהאלהים. Literarum .ܒܪ. ˙Εβ. ex vitio membranae vix vestigia in cod.

τῳ νωε = προς νωε, Hmm, I, III, X, 58, Bodl, d, Compl: H utrumque refert, idemque reapse sunt et in Graeco.

καιρος = duplex index; prior, crux, remittit ad vocem ipsam Graecam, quae in codice superscribitur voci Syriacae; alter

ܢܠܕܢ ܗ̈ܘܘ ܠܗܘܢ܂ ܗܠܝܢ
ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ [5]ܓܢܒܪ̈ܐ ܗܠܝܢ
ܕܡܢ ܥܠܡ ܒܢ̈ܝܫܐ ܡܫܡܗ̈ܐ ܀
f. 12. v. ܚܙܐ܂ ܟܕ ܕܝܢ ܚܙܐ ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܣ̈ܓܝܢ
6 ܒܝܫܬܐ ܕܒ̈ܢܝܢܫܐ ܥܠ ܐܪܥܐ܃
ܘܟܠܗ ܡܚܫܒܬ ܒܠܒܗ ܚܫܝܒܐ
ܥܠ ܒܝܫܬܐ ܟܠܗܘܢ ܝܘܡܬܐ܂
7 ܘܐܬܬܘܝ[6] ܐܠܗܐ ܕܥܒܕ ܠܒܪܢܫܐ

ܥܠ ܐܪܥܐ܂ ※ܘܐܬܚܫܒ ܒܠܒܗ
8 ܕܥܒܕܗ ܀ ܘܐܡܪ ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ܂
ܐܚܐ ܠܒܪܢܫܐ ܗܘ ܕܥܒܕܬ
ܡܢ ܦܪܨܘܦܐ ܕܐܪܥܐ܂ ܡܢ ܒܪ
ܐܢܫܐ ܥܕܡܐ ܠܒܥܝܪܐ܂ ܘܡܢ
ܪ̈ܚܫܐ ܥܕܡܐ ܠܦܪܚܬܐ ܕܫܡܝܐ܂
ܡܛܠ ܕܐܬܬܘܝܬ[7] ܕܥܒܕܬ ܐܢܘܢ ܀
9 ܠܢܘܚ ܕܝܢ ܐܫܟܚ ܛܝܒܘܬܐ ܩܕܡ

5 ܐ. ܓܢܒܪ̈ܐ ܀
ܣܡ. ܕܥܫܝܢ
ܒܝܘܢ̈ܐ ܀

6 ܐ. ܘܐܬܬܘܝ ܀
7 ܐ. ܕܐܬܬܘܝܬ ܀

Hm; LXX sic reddere solent, nec male per se, cf. Gen. X, 9, Psal. XVIII, 6, et passim. In lectione Symmachi ܒܝ et ܢܐ non satis apparent in codice ex conditione membranae.

6 Marg. xix (*Sectio minor*).

7. και ενεθυμηθη = marg. Α. και μετεμεληθη, Montf, Ap. Hm, imo et 58 marg. anonyme, ac in textu Arm et Aet, sed hic ex alio quam ex Aquila fonte, ut puto (cf. notam quartam ad IV, 15). Aquila optime cum H, a quo paullo recedunt LXX, quibuscum tamen fere Sam et Abus; cf. et Uhlemann, *Inst. Sam.-Chrest.* ad h. l.

και διενοηθη = ※ και διενοηθη εν τη καρδια αυτου, Hm 78, AH, Syrus Barhebraei (nempe noster ab eo allatus in *Horr. Mysteriorum*, sed hic ex versione Ar., collata Praef. Hm, fol. k, p. 4), Origenes I, 677, Arm, sed hi omnes sine asterisco; addit εν τη καρδια αυτου cum asterisco marg. 127 Hm, et sine asterisco marg. 130 Hm. Ex his codicibus, et quod nullus Hm praeter Theodoretum omittat και διενοηθη, asteriscus in nostro retrahendus post has voces, metobelus vero, qui deest in codice, supplendus post αυτου. Habet H additamentum, verbum vero praecedens alii aliter emolliunt LXX, Onk, Jon, Jer, Sam, Abus, Ar etiam in VI Polygl. Aquila habet προς καρδιαν αυτου, unde apparet ab alio Interprete sumsisse Origenem.

dice ܢ̈ܦܠܝܢ, et recte ex antiquissima orthographia, quidquid statuant, nullam vel fere de antiquissimis formis rationem habentes in suis Grammaticis Hoffmann, § 71, 3), Uhlemann, ed. II, § 34, *Anmerk.* Nam sine ܐ inserto occurrit Eusebius, *History of the Martyrs in Pal.*, p. 43, l. 6, Cureton, *Remains of a very antient Recension of the four Gospels*, Matth. XII, 45, XXIII, 14, Luc. X, 5, 8, 10, XI, 52.

και εγεννωσαν = — και, sine teste; est omissio probabilis amanuensis.

οι γιγαντες = marg. Α. δυνατοι. Σ. βιαιοι, ex 127 Ap. Hm, ubi quidem Aquilae tribuitur δυσιατοι, verum, ut dedi, corrigendum ex Syro, ut jam emendabat Scharfenberg, *Animadvers. quibus Fragm. Vers. Graec.* etc. ad locum, male tamen tribuebat Symmacho. Huc pariter retrahendae confusae ex duplici γιγαντες hujus versus lectiones Interpretum in ER, et Ap. Hm 130 δυσιατοι βιαιοι, et adscriptae in illis ad prius γιγαντες cum aliis jam a me allatis ad illum locum. Confirmat haec omnia usus Aquilae in H voce reddenda Am. II, 16, ubi et noster Syrus pariter ut hic vertit, Es. III, 2, Prov. XXI, 22. Vim vocis reddit Aquila, sed Symmachus quoque nec a radicis vi, neque ab usu suo discedit, cf. Job, XXXVI, 9 in Montf., Gen. X, 9 Ap.

ܠܒܢ̈ܬܐ ܕܒܢ̈ܝܢܫܐ ܕܫܦܝܪ̈ܢ +
ܐܢܝܢ. ܢܣܒܘ ܠܗܘܢ ܢܫ̈ܐ
ܡܢ ܟܠܗܝܢ ܐܝܠܝܢ ܕܓ̈ܒܘ ܀ ܘܐܡܪ + 4
ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ. ܠܐ ܢܩܘܐ
ܪܘܚܝ ܕܒܒܢ̈ܝܢܫܐ ‒ܗܠܝܢ↙
ܠܥܠܡ. ܡܛܠ ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܒܣܪܐ ܀

+ ܢܗܘܘܢ ܕܝܢ ܝܘ̈ܡܬܐ ܕܝܠܗܘܢ
5 ܡܐܐ ܘܥܣܪܝܢ ܫ̈ܢܝܐ. [3]ܓܢܒܪ̈ܐ[4]
ܕܝܢ ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܘ ܥܠ ܐܪܥܐ
ܒܝܘ̈ܡܬܐ ܗܢܘܢ. ܘܒܬܪ ܗܢܐ
ܐܝܟܢ ܕܥܐܠܝܢ ܗܘܘ ܒ̈ܢܝ
ܐܠܗܐ ܠܘܬ ܒ̈ܢܬܐ ܕܐܢܫܐ.

[3] ܐ. ܗܢܘܢ
ܕܢܦܠܝܢ ܀

[4] ΓΙΓΑΝΤΕΣ

ܣ. ܗܢܘܢ
ܕܛܪ̈ܘܢ
ܒܛܠܡܐ ܀

Aquila reddit H in ipsa forma idiomatica; libere Symmachus quod formam, sed ab usu linguae non recedit, et secum habet Sam, Abus, Onk, Jon, Ar, *Sépher Haiyaschar*, in Migne, *Diction. des Apoc.*, II, 1097; literaliter LXX in lectione ER et Theodotio, cujus lectio in nostro non integra, cum inseri debeat ex Montf. ιδοντες post και, ideo omissum fortasse, quod compilator lectionum Hexaplarium solum nominum interpretationem sectaretur; lectio demum οι αγγελοι neque ipsa ab usu H abhorret. Easdem voces H, Job, XXXVIII, 7, reddunt υιοι θεου Aquila et Theodotio, αγγελοι (μου) LXX; Job I, 6, II, 1, lectioni textus αγγελοι additur lectio anonyma υιοι in Montf. et Hmm; demum, quod apprime notandum, quia allatae interpretationis aliorum locorum LXX, utpote alios ab iis Pentateuchi interpretes exhibentium, vim omnem infringit, infra v. 5, cum res ipsa hujus loci adeo vexati resumitur, LXX easdem voces H reddunt οι υιοι του θεου sine nominis utriusque varietate in Hmm omnibus, I, III, X, 58, Bodl, d, Ald, Compl, Hieronym., August., CM, Aet, licet hic non eadem voce in utraque recensione, sed CG habeant, ut v. 3 cod. C, Arm, ideoque omnes testes versionis LXX, uno Philone excepto I, 272. Vides jam omnes has lectiones vel litera textus, vel usu Interpretum fulciri veteribusque interpretamentis. Sed quaenam vera lectio LXX in nostro loco? Longiorem, quam ut textui supponatur, tractationem requirit discussio testium, qui pro utraque lectione afferuntur recte, vel secus, in Holmes, Sabatier, et Patrum annotatoribus, quibus alios apponendos reperi; fortasse ad calcem libri rem resumam. Ex eorum autem collatione in fonte opinor quidem, non posse tuto definiri primaevam LXX lectionem, eo tamen inclino, ut iis dem eam, quae fert υιοι του θεου.

4. τουτοις = sub ‒͘, deest H, Philoni, Ambrosio semel, sed habet alibi, Aet in CG.

εικοσιν = praemittit και, quod inter numeros alio ordine positos habet X: ut Syrus H, et Aet, verum in hoc ex indole linguae et usu esse potest; Vulg contra copulam omittit, sed animadvertendum passim siglis numericis uti codices Latinos et Graecos, ut hoc ipso loco 58 Hm in ed. Mai codicis Vaticani, CM, Aet, indeque in his varietates plures verisimiliter derivasse.

5. γιγαντες = duplex index superscribitur, posterior parva cruce constans remittit ad vocem ipsam Graecam ante cetera marginalia scriptam in ipso codice; prior remittit ad lectiones: Α. οι επιπιπτοντες. Σ. οι βιαιοι. Aquila insectatur etymon H, a quo forma, non sensu recedit Symmachus; LXX e contextu dederunt, ut etiam Onk, Sam, P, Vulg, Ar, Ven: Jon paraphrasim dat ex quadam traditione a voce juxta vim ordinariam derivata. Cf. *Liber Enoch*, in Migne, Op. all., t. I, cap. VII, et *Sépher Haiyaschar* l. c.

εισεπορευοντο = ܥܐܠܝܢ ܗܘܘ : sic in co-

28 + ܘܚܝܐ ܠܡܟ ܡܐܐ ܘܬܡܢܝܢ
※ܫܢܝܢ↙ ܘܬܪܬܝܢ ܫܢܝܢ. ܘܐܘܠܕ
29 ܒܪܐ. ܘܩܪܐ ܫܡܗ ܕܝܠܗ
ܢܘܚ. ܟܕ ܐܡܪ. ܗܢܐ ܢܢܝܚܢ
ܠܢ ܡܢ ܥܒܕܐ ܕܝܠܢ ܘܡܢ ᵃܠܥܣܐ
ܕܐܝܕܝܢ ܕܝܠܢ. ܘܡܢ ܐܪܥܐ ܗܕܐ
30 ܕܠܛܗ̇ ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ. ܘܚܝܐ
ܠܡܟ ܒܬܪ ܕܐܘܠܕܗ ܠܢܘܚ. ܚܡܫ
ܘܫܬܝܢ ܫܢܝܢ ܘܚܡܫܡܐܐ
31 ܫܢܝܢ. ܘܐܘܠܕ ܒܢܝܐ ܘܒܢܬܐ. ܘܗܘܘ

f. 12. r. ܟܠܗܘܢ ܝܘܡܬܗ ܕܠܡܟ. ܫܒܥ
ܘܫܒܥܝܢ ܫܢܝܢ ܘܫܒܥܡܐܐ
※ܫܢܝܢ↙. ܘܡܝܬ. ܘ̇ܗ ܘܐܠܘܗܝ
VI, 1 + ܘܗܘܐ ܢܘܚ ܒܪ ܫܢܝܢ
ܚܡܫܡܐܐ. ܘܐܘܠܕ ܢܘܚ ܬܠܬܐ
ܒܢܝܐ. ܠܫܝܡ. ܠܚܡ. ܠܝܦܬ. ܘ̇ܗ
ܘܗܘܐ ܟܕ ܫܪܝܘ ܒܢܝ̈ܢܫܐ
2 + ܣܓܝܐܐ ܠܡܗܘܐ ܥܠ
ܐܪܥܐ: ܘܒܢܬܐ ܐܬܝܠܕܝ
3 ܠܗܘܢ. ܟܕ ܚܙܘ ¹ܒܢܝ̈ܐ ²ܕܐܠܗܐ

ᵃ ܣ. ܕܐܘܠܨܢܐ.
¹ ܐ. ܒܢܝ̈ܐ ܕܐܠܗ̈ܐ.
ܣ. ܒܢܝ̈ܐ
ܕܫܠܝ̈ܛܢܐ.
ܬ. ܘܒܢܝ̈ܐ
ܕܐܠܗܐ.
² ܡܠܐ̈ܟܐ

※ετη↙, pro Graecis, sed sine asterisco Hmm, X, 55, Bodl; AH in uno codice apud White, l. c. *septingenti anni et tres et quinquaginta anni*, in altero, eodem ac allato not. praec.: *septingenti anni et septem et septuaginta*, de qua lectione idem dicendum ac de ea versus praecedentis: H *septem et septuaginta anni et septingenti anni*.

VI. 1. εγεννησε = ⸓ υιους, Hmm, III, X, 55, Bodl, d, Compl, CM, Aet (in codd. CG), Arm: H habet in omnibus fere testibus, sed omittunt duo codices Kennicott, HS, Sam, Abus, LXX in paucis Hmm, Ald, Vulg, Ar, Aet in FH.

2 Marg. xviii (*Sectio minor*).

3. υιοι = marg. Α. οι υιοι των θεων. Σ. υιοι των δυναστευοντων. Θ. και υιοι του θεου. Et alio indice iterum marg. οι αγγελοι cum Hmm tribus, III, Bodl, codicibus nonnullis apud S. Cyrillum Alex. in Montf. ad h. l., Eusebio, CM, Aet in codice G, Per, Versione Latina vetere in *Speculo S. Augustini*, apud Mai, *Spic. Rom.*, t. IX, ad calcem, Ambros., Augustin., qui tamen codices nonnullos Graecos et Latinos excitat legentes ut ER.

28. ογδοηκοντα = ⸓ ※ *annos* ↙ cum H; AH unus, si recte colligo ex White, l. c., p. 46, *centum annos et duos et octoginta annos*.

29. λυπων = marg. Σ. *afflictionis*, Hebraeo propius. Syrus Interpres videtur ut vocem genitivi casus, non vero ut rectam ab απο textus sumsisse vocem solitarie appositam margini sui archetypi juxta morem codicum Hexapl. ex magno Origenis opere derivatorum.

30. πεντακοσια και εξηκοντα και πεντε ετη = πεντε και εξηκοντα *annos* και πεντακοσια ετη, pro Graecis cum Hmm, X, 55, Bodl; AH in uno codice apud White, l. c., p. 46, *quingentos annos et quinque et sexaginta annos*, in altero ibidem: *quingentos annos et quinque et nonaginta annos*, quod vel a marginali lectione, quae nostro deest, vel ab alio textu concordanti H irrepsit: H *quinque et nonaginta annos et quingentos annos*. In Syro prius *annos* sub asterisco esse deberet, ut de more et ex textu H.

31. επτακοσια και πεντηκοντα τρια ετη = τρια και πεντηκοντα *anni* και επτακοσια

ܘܠܐ ܡܫܬܟܚ ܗܘܐ ܡܛܠ
ܕܫܢܝܗ ܐܠܗܐ܀ ܘܚܝܐ ܡܬܘܫܠܚ 25
[7]ܡܐܐ ܘܫܒܥ ※ܫܢܝܢ↙ ܘܬܡܢܝܢ
ܫܢܝܢ܀ ܘܐܘܠܕ ܠܠܡܟ܀ ܘܚܝܐ 26
ܡܬܘܫܠܚ ܒܬܪ ܕܐܘܠܕܗ ܠܠܡܟ܀
ܬܪܬܝܢ[8] ܘܬܡܢܝܢ ※ܫܢܝܢ↙
ܘܫܒܥܡܐܐ ܫܢܝܢ܀ ܘܐܘܠܕ ܒܢܝܐ
ܘܒܢܬܐ܀ 27 ܘܗܘܘ ܟܠܗܘܢ ܝܘܡܬܗ
ܕܡܬܘܫܠܚ܀ ܬܫܥ ܘܫܬܝܢ ※ܫܢܝܢ↙
ܘܬܫܥܡܐܐ ܫܢܝܢ ܘܡܝܬ܀ ܗܝ܀

7 ܀ ܗܠܝܢ ܕܫܪܟܐ
ܡܐܐ
ܘܬܡܢܝܢ
ܫܢܝܢ ܘܫܒܥ
ܫܢܝܢ܀

8 ܀ ܗܘܢܝ ܠܝ܀
ܗܘ ܕܒܗܕܐ܀
܀ ܗܠܝܢ ܫܒܥܝܢ܀
ܬܪܬܝܢ
ܘܬܡܢܡܐܐ
ܫܢܝܢ܀

cap. 2. HS cum Sam et Abus etiam in Eusebii Chron., ed. Mai, S. V. N. C., VIII, 59, habet *septem et sexaginta annos.*

επτα ετη και εξηκοντα και εκατον = επτα και εξηκοντα ※ *annos* ↙ και εκατον ετη: ετη in fine Hmm; AH unus apud White, l. c., p. 42, *centum annos et septem et sexaginta annos.* Cf. not. praeced.

26. δυο και οκτακοσια ετη = δυο και ογδοηκοντα ※ *annos* ↙ και επτακοσια ετη cum H, et pro Graecis Hmm, I (sed in eo ογδοηκοντα manu recentissima), X, 55, Bodl, Ald; Arm in variis testibus alterutram lectionem habet; AH unus in White l. c. *septingentos annos et duos et octoginta annos;* eosdem numeros ac noster, transpositos tamen, Hmm, III**, Aet, in quo tamen transpositio ex ratione numeros scribendi esse potest. Cf. et notam seq.

Ibid. marg.: οι Γ', *similiter*, scilicet ut textus noster et H; cf. notam praeced., et ad v. 3. Et iterum marg.: οι Ο'. δυο και οκτακοσια ετη cum ER, Hmm, III, Hieronymo, August. (sed cf. pro his notas in Sab.), CM, et hanc lectionem ut LXX affert Eusebius l. c. ad v. 25, p. 55, ubi affert et alia exemplaria, quae legunt DCCLXXXII (cf. not. ad v. 25) et supponit Jul. Hilarius.

27. ας εζησεν = —, H, Hmm, Aet.

και εννακοσια ετη = praemittit ※ *anni* ↙ cum H.

25. επτα = marg. οι λοιποι. *Septem et octoginta annos et centum annos*, H; AH (apud White, l. c., p. 42) marg.: *Interpretati sunt reliqui, centum et, septem et octoginta annos*, ubi solum leves in forma a nostro discrepantiae, ut alibi in hoc capite (cf. White, l. c.). Eosdem numeros cum varietatibus in aliis exhibent Hmm, I, III**, X, 55, Bodl, Ald, Africanus in Syncelli Chronog., p. 81 ed. Par., Chronicon Paschale, p. 21 ed. Par., Aet, Arm, et supponunt in nonnullis codd. Graecis et Latino saltem uno loci Augustini apud Sab., calculis subductis, et annis generationis Noe juxta LXX computatis, et loco *De Civitate Dei*, XV, xiii, 3 critica arte sanato ex ipso contextu. Cur ergo in nostro textu Origeniano relicta fuit altera lectio ab H dissidens, cum consonans illi lectio jam praecederet, teste Julio Africano, nisi tamen is alio quoque a LXXvirali textu usus fuerit? Equidem collata etiam lectione marginali LXX ad v. 26, putarem Origenem in suis codicibus LXX reapse legisse, ut exhibet noster textus, eamque veram esse LXX lectionem, correctionem vero ex Hebraeo, vel ex aliquo Interpretum antiquitus, forte ante ipsum Origenem, plures codices occupasse ob famosam illam quaestionem Mathusalae diluvio superstitis ex chronologia LXX, de qua cf. loca Veterum apud Sab. et Usserium in *Syntagm. de LXX Interp. edit.*,

\+ ܘܡܝܬ ܀ ܘܚܝܐ ܡܗܠܠܐܝܠ 15
ܚܡܫ ※ܫܢ̈ܝܐ↙ ܘܫܬܝܢ ܘܡܐܐ
16 ܫܢ̈ܝܢ. ܘܐܘܠܕ ܠܝܪܕ. ܘܚܝܐ
ܡܗܠܠܐܝܠ ܒܬܪ ܕܐܘܠܕܗ ܠܝܪܕ.
ܫܢ̈ܝܢ ܬܠܬܝܢ ܘܬܡܢܡܐܐ ※ܫܢ̈ܝܐ↙.
17 ܘܐܘܠܕ ܒܢ̈ܝܢ ܘܒܢ̈ܬܐ. ܘܗܘܘ
ܟܠܗܘܢ ܝܘܡ̈ܬܗ ܕܡܗܠܠܐܝܠ.
ܫܢ̈ܝܢ ܚܡܫ ܘܬܫܥܝܢ ※ܫܢ̈ܝܐ↙
ܘܬܡܢܡܐܐ ※ܫܢ̈ܝܐ↙ ܘܡܝܬ ܀
\+ 18 ܘܚܝܐ ܝܪܕ ܬܪܬܝܢ ܘܫܬܝܢ ※ܫܢ̈ܝܐ↙
ܘܡܐܐ ※ܫܢ̈ܝܐ↙. ܘܐܘܠܕ ܠܚܢܘܟ ܀
ܝܙ. + ܘܚܝܐ ܝܪܕ ܒܬܪ ܕܐܘܠܕ ܠܚܢܘܟ.

ܘܬܡܢܡܐܐ ܫܢ̈ܝܢ. ܘܐܘܠܕ
20 ܒܢ̈ܝܢ ܘܒܢ̈ܬܐ. ܘܗܘܘ ܟܠܗܘܢ
ܝܘܡ̈ܬܗ ܕܝܪܕ ܬܪܬܝܢ ܘܫܬܝܢ
ܫܢ̈ܝܢ ܘܬܫܥܡܐܐ ※ܫܢ̈ܝܐ↙
\+ 21 ܘܡܝܬ ܀ ܘܚܝܐ ܚܢܘܟ ܚܡܫ
ܘܫܬܝܢ ܘܡܐܐ ܫܢ̈ܝܢ. ܘܐܘܠܕ
22 ܠܡܬܘܫܠܚ. [5]ܫܦܪ ܕܝܢ ܚܢܘܟ
ܠܐܠܗܐ. ܒܬܪ ܕܐܘܠܕܗ ܠܡܬܘܫܠܚ
ܡܐܬܝܢ ܫܢ̈ܝܢ. ܘܐܘܠܕ ܒܢ̈ܝܢ ܘܒܢ̈ܬܐ. f. 11 r.
23 ܘܗܘܘ ܟܠܗܘܢ ܝܘܡ̈ܬܗ ܕܚܢܘܟ.
ܚܡܫ ܘܫܬܝܢ ܫܢ̈ܝܢ ܘܬܠܬܡܐܐ
24 ※ܫܢ̈ܝܐ↙. [6]ܘܫܦܪ ܚܢܘܟ ܠܐܠܗܐ.

[5] ܐ ܀ ܘܡܗܠܟ ܗܘܐ ܚܢܘܟ ܥܡ ܐܠܗܐ ܀
ܣ. ܡܬܗܦܟ ܗܘܐ ܀

[6] ܐ. ܘܡܗܠܟ ܗܘܐ ܚܢܘܟ ܥܡ ܐܠܗܐ ܀
ܣ ܀ ܡܬܗܦܟ ܗܘܐ ܀

runt ergo omnia tempora, omnibus testibus refragantibus, nam si fere eadem ratione reddit Aet in CG, id in eo passim est pro phrasi ER. Margine vero noster habet lectionem ER et H.

δεκα ετη και εννακοσια = **δεκα και εννακοσια ετη**, Hmm, X; H *decem anni et nongenti anni*. Cum noster in similibus locis duplex **ετη** habeat, quorum unum sub asterisco, hic mancus judicandus locus sive Syri Interpretis, codicisve amanuensis culpa, sive Graeci archetypi vitio. Cf. et meam not. ad v. 5.

15. **πεντε** = ÷ ※ *annos* ↙ cum H.

16. **επτακοσια** = ÷ ※ *annos* ↙: H *octingentos annos*.

17. **ετη πεντε και ενενηκοντα και οκτακοσια** = **ετη πεντε και ενενηκοντα** ※ *anni* ↙ **και οκτακοσια** ※ *anni* ↙: H *quinque et nonaginta anni et octingenti anni*. Primum **ετη** igitur in Syro obelo reprobandum erat; sed is potuit evanuisse in pessime habita membrana. In voce ܘܬܡܢܡܐܐ inter ܬ et ܡܐ parva rasura, videtur primo fuisse ..ܬܡܢܐ..

18. **ετη και εκατον** = ※ **ετη** ↙ **και εκατον** ※ *annos* ↙ cum H. Primus asteriscus ejusque metobelus in codice deleti fuerunt in ipso scriptionis actu, ut ex ipsa delendi ratione judico; et recte, cum omnes codices Graeci **ετη** habeant, licet alii alio loco, quo quidem carere non possunt.

19. Marg. XVII (*Sectio minor*).

20. **και εννακοσια ετη** = *anni* **και εννακοσια** ※ **ετη** ↙, H.

22. **ευηρεστησε** = marg. inferiori: Α. *et perambulabat Enoch cum Deo*. Σ. *conversabatur;* lectionem Aquilae Graecam paullo corruptam, habet Hm 38, **περιεπατει δε συν τω θεω**. Ceterum cf. notam ad v. 24.

διακοσια ετη κ. τ. λ. Priores tres lineae hujus paginae cum lectionibus Interpretum ad v. 24, in margine superiori scriptis, videntur exaratae in levi rasura, sed certe prima manu.

23. **και τριακοσια ετη** = *anni* **και τριακοσια** ※ **ετη** ↙, H.

24. **και ευηρεστησεν** = marg. superiori in una linea: Α. **και περιεπατει ενωχ συν τω θεω**. Σ. **ανεστρεφετο**, Ap. Hm: bene ad sensum LXX et Symmachus, ad literam Aquila.

7 ܠܐܢܘܫ. ܘܚܝܐ ܫܝܬ ܒܬܪ ܕܐܘܠܕܗ
ܠܐܢܘܫ ※ܫ̈ܢܝܢ↙ ܫܒܥ ܘܫܒܥܡܐܐ
8 ܫ̈ܢܝܢ. ܘܐܘܠܕ ܒ̈ܢܝܢ ܘܒ̈ܢܬܐ. ܘܗܘܘ
ܟܠܗܘܢ ܝܘ̈ܡܬܗ ܕܫܝܬ. ※ܫ̈ܢܝܢ↙
ܬܪܬܥܣܪ ܘܬܫܥܡܐܐ ܫ̈ܢܝܢ
ܘܡܝܬ. ܘܚܝܐ ܐܢܘܫ ܫ̈ܢܝܢ [3]
9 ܬܫܥܝܢ. ܘܐܘܠܕ ܠܩܝܢܢ.
10 ܘܚܝܐ ܐܢܘܫ ܒܬܪ ܕܐܘܠܕܗ
ܠܩܝܢܢ. ܚܡܫ ܘܥܣܪ ܫ̈ܢܝܢ.
ܘܫܒܥܡܐܐ ※ܫ̈ܢܝܢ↙. ܘܐܘܠܕ ܒ̈ܢܝܢ

11 ܘܒ̈ܢܬܐ. ܘܗܘܘ ܟܠܗܘܢ ܝܘ̈ܡܬܗ
ܕܐܢܘܫ. ※ܫ̈ܢܝܢ↙ ܚܡܫ ܘܬܫܥܡܐܐ.
12 ܫ̈ܢܝܢ ܘܡܝܬ. ܘܚܝܐ ܩܝܢܢ
ܫܒܥܝܢ ܘܡܐܐ ܫ̈ܢܝܢ. ܘܐܘܠܕ
13 ܠܡܗܠܠܐܝܠ. ܘܚܝܐ ܩܝܢܢ
ܒܬܪ ܕܐܘܠܕܗ ܠܡܗܠܠܐܝܠ. . ⁞ .
ܐܪܒܥܝܢ ܫ̈ܢܝܢ ܘܫܒܥܡܐܐ
※ܫ̈ܢܝܢ↙. ܘܐܘܠܕ ܒ̈ܢܝܢ ܘܒ̈ܢܬܐ. *f. 11. r.*
14 ܘܗܘܘ[4] ܗܟܝܠ ܟܠܗܘܢ ܝܘ̈ܡܬܗ
ܕܩܝܢܢ. ܥܣܪ ܘܬܫܥܡܐܐ ܫ̈ܢܝܢ

[3] ⁘ ܦܠ ✣ ܡܠ ✣
[4] ✣ ܘܗܘܘ ܟܠܗܘܢ ܝܘ̈ܡܬܗ
ܕܩܝܢܢ ✣

Stichorum codicum Syro-Hexaplarium in Exodo, Josue et Judicibus, nec conveniunt cum eorum numeris allatis in Nicephoro, *Critici sacri*, t. VIII, par. III, p. 5, in Tischendorf, *Cod. Claromont.*, p. 468, in PL, in cod. Syro Musei Britannici, *Add.* 12154, fol. 184 r., qui omnes imò invicem dissident, excepto in Josue PL et codex Mus. Brit.

9. εννενηκοντα = praemittit και, Hmm, Aet, in quo tamen ex ejus ratione scribendi numeros repeti potest: H, omisso εκατον, etiam *et* necessario non habet.

10. επτακοσια = ✣ ※ *annos* ↙ cum H, qui tamen alios numeros habet ex solita differentia.

11. πεντε ετη και ενακοσια = ※ ετη ↙ πεντε και ενακοσια *anni*: H *quinque anni et nongenti anni*.

12. και εζησε = εζησε δε, Hm 129: H cum ER, si literam respicias, reapse enim idem utrumque est.

13. Post τον μαλελεηλ puncta in codice ad implendam lineam.

τεσσαρακοντα και επτακοσια ετη = τεσσαρακοντα *annos* και επτακοσια ※ ετη ↙: H *quadraginta annos et octingentos annos*.

14. και εγενοντο πασαι αι ημεραι = *fuerunt*... repeterem vel ab aliquo revisore, vel ab eorum descriptione e codicibus, in quibus literis vice numerorum fungentibus, non voce anni indicabantur, nec juvat adnotare ubique.

6. πεντε και διακοσια = marg. οι λοιποι: *Centum et quinque;* Ap. Hm 127 οι λοιποι ρλε, ubi erronee inseritur λ; cf. et Euseb. Emis. in Montf. ad v. 5, et PP. apud Sabatier ad v. 3, 4 et 6: H *quinque annos et centum annos*. Cf. not. ad v. 3. In cod. non apparet index notae in textu et margine, sive quod omiserit amanuensis, ex eo quod nota marginalis adhaereat jam in codice vocibus textus, quibus refertur; sive quod ex pessime habita membrana non deprehenderim.

7. επτα ετη και επτακοσια = ✣ ※*annos* ↙ επτα και επτακοσια ετη; Graeca cum Hmm: H *septem annos et octingentos annos*.

8. δωδεκα και ενακοσια ετη = praemittit ※ *anni* ↙: H *duodecim anni et nongenti anni*.

Marg.: *Stichi CCC*. In pluribus codd. Syro-Hexaplaribus adnotantur Stichi, nec tamen semper ad finem libri prosequuntur, ut etiam in hoc nostro factum. Agam de Stichis in Prolegomenis; hic pauca. Num referat noster cola Origeniana, de quibus cf. Eusebium, Hist. Eccl. VI, xvi cum not. Valesii, nescio. Contuli autem numeros

4 ܘܩܪܐ ܫܡܗ ܕܝܠܗ ܫܝܬ. ܗܘܘ
ܕܝܢ ܝܘܡܬܗ ܕܐܕܡ ܒܬܪ ܕܐܘܠܕ
ܠܫܝܬ. ܬܡܢܡܐܐ ܫܢܝܢ. ܘܐܘܠܕ f. 10. v.
5 ܒܢܝܢ ܘܒܢܬܐ: ܘܗܘܘ ܟܠܗܘܢ

ܝܘܡܬܗ ܕܐܕܡ. ܗܠܝܢ ܕܚܝܐ
ܠܬܫܥܡܐܐ ܫܢܝܢ ܘܬܠܬܝܢ
6 ÷ ܫܢܝܢ ܘܡܝܬ܀ ܚܝܐ ܕܝܢ ܫܝܬ
[2] ܚܡܫ ܘܡܐܬܝܢ ܫܢܝܢ. ܘܐܘܠܕ
ܠܐܢܘܫ܀

[2] ܀ ܗܠܝܢ ܕܡܢܝܢܐ
ܡܠܐ

teste Epiphanio, *de Mens. et Pond.* § II, serviliter reddidit; quae quidem de H et Aquila sufficiat hic adnotasse pro toto capite. Versiones immediatae ex H vel HS, ex locis pluribus collatis, aliae idiotismos H dereliquerunt, aliae ex parte retinuerunt, ut Per, Ar, Ven, aliae presse sequuntur, ut Sam et Abus. Repetitio nominis *anni* in H pro toto capite occurrens non erat in LXX, ut arguitur ex Epiphanio, l. c.; Origenem vero supplevisse apparet ex Epiphanio l. c., et ex nostra versione, et quidem sub asterisco more suo, quem noster codex passim exhibet, licet hic desit sive alia de causa, sive quod evanuerit ex pessime habita membrana. Utrum vero Origenes ετη, an ετος ex Aquila invexerit, nescio cum pluralis numerus in nostro esse possit ab Interprete Syro, et desint omnino codices Graeci vere Hexaplares in hac libri nostri parte; nam Hm 135, qui passim, non hic tamen, duplex ετη exhibet, ea in aliis varietate a nostro est, ut ceu purus textus Hexaplaris sumi non possit; Grabe, illi saepe consentiens, non indicavit, quantum novi, suarum lectionum fontem pro hac Genesis parte; AH demum non sequitur passim nostrum in vocibus ordinandis, cf. vv. 8, 25, 26, 28, 30, 31 in nostro codice, et in AH apud White, *Letter to the Bishop of London*, p. 36, 42, 46; praeterquam quod ejus collatio in Hm satis manca est, ut apparet collatis Num. XXIV, cujus textum Arabicum exhibet Hm in Praef. foliis *l*, *m* cum ejus collatione ad Num. XXIV, et Gen. IV, 26 in Praef. l. c. cum collat. ad locum, et apud White, p. 33. Numerorum demum transpositionem Hmm et d habent de more, sed id Friderico-Augustanus, idemque Sinaiticus (Esth. IX, 6, I Mach. I, 7, imo I Paral. XII, 10, 13, I Mach. I, 20, pro ipsis numeris ordinalibus). Pro lectione marg. cf. etiam Euseb. Emis. in Montf. ad v. 5 hujus capitis, Hieronymum et Augustinum, et notam meam secundam ad v. 4 infra. In codice index lectionis marginalis in textu dubius tantum extat super ܘܡܐܬܝܢ, ubi apposui; itemque ad ܕܡܢܝܢܐ in marg. nullam interpunctionem deprehendi, membrana male habita.

4. ας εζησε = — H, Hmm, I, III[**], X, 55, Bodl, Hieronym., CM, Aet (sed codices CG veteri versioni hic propiores habent).

ετη επτακοσια = transponit cum Hmm, I, III, X, 55, Bodl, Hieronym; CM et Aet item transponerent, sed ex vertendi ratione id repeti potest hic et alibi in hoc capite, ita ut testes esse nequeant: H quoque transponit, sed ex illa, quae in numeris illi intercedit differentia cum LXX passim in hoc capite, et omnibus est nota, legit *octingentos*, quod et Usgan in Armeniaca sua editione habet, non Zohrab ejusque codices, eundemque numerum receperunt in Aet codd. FH, nec solum hic, sed et infra passim H referunt, quos ideo pro hujusmodi non amplius afferam (cf. notam meam IV ad IV, 15). De differentia ista genealogiarum inter Hebraeum, Samaritanum et LXX cf. etiam Eusebii Chronicon (Mai, S. V. N. C., t. VIII, p. 54, seqq., Syncelli Chronog. l. ibid. all.).

5. τριακοντα και εννακοσια ετη = εννακοσια *anni* και τριακοντα ετη, cum H, nisi quod noster *anni*, uti et infra *anni* et *annos*, in plurali reddat, cum H ex idiotismo hic, et saepe in singulari habeat, quod et Aquila,

ܫܡܗ ܕܡܪܝܐ ܐܠܗܐ. [8]ܗܢܘ
ܦܢܩܝܬܐ ܕܬܘܠܕܬܐ ܕܐܢܫܐ [9]ܕܒܝܘܡܐ
V, 1. ÷ ܐܠܗܐ܆ ܐܕܡ ܗܘ ܗܘ ܒܨܠܡܐ
ܡܣܒ. ܥ. ܕܗܘܐ ܕܒܢܝܢܫܐ. ܒܕܡܘܬܐ
÷ ܗܘ ܕܥܒܕ ܗܘ ܐܠܗܐ ܠܐܕܡ.
ܐܝܟ ܨܠܡܐ ܕܐܠܗܐ ܥܒܕܗ.

2 ܕܟܪܐ ܘܢܩܒܬܐ ܥܒܕ ܐܢܘܢ܀
÷ ܘܒܪܟ ܐܢܘܢ. ܘܩܪܐ ܠܫܡܗ
ܕܝܠܗܘܢ. ܐܕܡ ܒܝܘܡܐ ܕܒܪܐ
3 ÷ ܐܢܘܢ܀ ܚܝܐ ܕܝܢ ܐܕܡ ܬܠܬܝܢ
[1]ܘܡܐܬܝܢ ܫܢܝܢ. ܘܐܘܠܕ ܐܝܟ
ܚܙܘܐ ܕܝܠܗ ܘܐܝܟ ܨܘܪܬܐ ܕܝܠܗ

8 ܐ. ܗܝܕܝܢ
ܐܬܚܫܒ
ܠܡܩܪܐ
ܒܫܡܐ ÷
ܣ ܗܝܕܝܢ
ܫܘܪܝܐ

ܗܘܐ ÷
9 ܟܬܒ. ܦܢܩܝܬܐ.
1 ÷ ܗܠܝܢ ܕܡܢ ܫܪܟܐ
ܡܐܐ
ܘܬܠܬܝܢ ÷

κυριου = marg. ʼΕΒ. ΠΙΠΙ: H pro κυριου του θεου solum יהוה.

V. 1. Marg. *Capitulum IV.*

2. αυτου = αυτων, H, Hmm, III**, X, Bodl, August., Hieron., Euch., Aet in 2 codicibus (sed alii 2 antiquae versioni hic propiores ut ER), Arm.

3. τριακοντα και διακοσια = marg. οι λοιποι. *Centum et triginta* cum H, numeris tantum transpositis, quod fortasse repetendum ex una lectione graeca simul exhibente Interpretum non formas, sed sensum; nam Aquilae lectio hic et infra v. 6, 25, 26 H referre ad literam debebat, ut fecit v. 5, apud Epiphanium *De Mens. et Pond.* § II in secunda quae ibi occurrit lectione, cum paullo antea eadem ordine praepostero contra Aquilae morem occurrat, quae una refertur a Montf. Adde quod probabiliter numeros non per voces, sed per literas numerorum vice fungentes repererit noster in archetypo, et ideo eodem ac nostrae lectionis ordine, cujus rei et vestigium exhibet noster infra VII, 11 marg, et usus frequens occurrit in Sarraviano (Hm IV) nostro adeo cognato (cf. Tischendorf, *Mon. Sac.* T. III, p. xiv, 4, 5 et passim, occurrit imo et pro ordinalibus, Num. VII, passim), neque ab eo abhorrent vetustissimi codices, ut Vaticanus (Num. I, 21, II, 31), editio extet? Demum αυτῳ ante υιος Hm 14. et favet nostro ex parte Aet in utroque codd. genere.

εγενετο = εγεννηθη, H, Hmm, August. ; Aet item, sed in activo.

ουτος = marg. Α. τοτε ηρχθη του καλειν (vel καλεισθαι) εν ονοματι. Σ. τοτε αρχη εγενετο: Montf. et Ap. Hm, cujus lectio Symmachi anonyma ex nostro jam auctori certo vindicatur. In AH permixtae fuerunt lectiones LXX et illorum Interpretum in textu, iterumque horum lectiones in margine, collatis Hm ad h. l., et in Praef. ad Pentateuch. fol. *l.* p. 4, et White, *Letter to the Bishop of London*, p. 33. Aquila et Symmachus bene reddunt H; LXX אז vel liberius transtulerunt, vel confuderunt cum זה, uti Vulg, in qua ipse Hieronymus retinuit fortasse e veteri versione, cum nullus codex dissentiat apud Vercellone, licet idem Hieronymus recte verterit alibi apud eundem Vercellone et apud Montf. ad hunc l. in opere, quod ante Genesis versionem scripsisse videtur, coll. Hieronymi Opp. ed. Vallarsi, t. XI, col. 92-3, 108-109. Quoad הוחל a יחל videntur LXX derivasse, in quo quidem interpretando haeserunt etiam Onk, Ar in VI Polygl. ad h. l., cujus loci testes accuratius videntur referre Saadiam.

ܗܘ. ܠܡܚܘܬܐ ܠܝ. ܡܛܠ ܕܫܒܥܐܝܬ⁷
24 ܐܬܬܒܥ ܡܢ ܩܐܝܢ. ܡܢ ܕܝܢ ܠܡܟ
25 ܫܒܥܝܢ ܐܦ̈ܝܢ ܫܒܥܐ. ܝܕܥ ܕܝܢ
ܐܕܡ ܠܚܘܐ ܐܢܬܬܗ ܘܒܛܢܬ.
ܘܝܠܕܬ ܒܪܐ. ܘܩܪܬ ܫܡܗ

ܠܫܡܗ ܕܝܠܗ ܫܝܬ. ÷ܟܕ ܐܡܪܐ.
ܕܐܩܝܡ ܓܝܪ ܠܝ ܐܠܗܐ ܙܪܥܐ
ܐܚܪܢ. ܚܠܦ ܗܒܝܠ ܗܘ
26 ܕܩܛܠܗ ܩܐܝܢ. ܘܠܫܝܬ ܐܦ
ܠܗ ܐܬܝܠܕ ܒܪܐ. ܘܩܪܐ ܕܝܢ

⁷ ܗܝ.
ܫܒܥܐܝܬ

ܠܚܒܘܪܬܐ
ܕܝܠܝ ܀

machi textum dedit; ex nostro enim et Procopio Graeco apud Mai, *Class. Auct.*, t. VI, 240, patet hunc interpretari Symmachum, non ejus lectionem dare. In codice index notae marg. non apparet in textu.

εκδεδικηται = ܐܬܬܒܥ dedi, sed literae ܬܒܥ dubiae in pessime habita membrana.

25. λεγουσα = sub ÷, omittunt Philo, Clem. Alex., Epiph., Hieronym., sed scriptorum in hujusmodi exigua mihi videtur auctoritas, in Epiphanio immo ex vocibus interjectis textui potuit omitti vox nostra: omittit item H cum HS, Sam, Abus, P, Per, Ven, sed facili ex contextu supplemento habent Vulg (nisi in hac a veteri versione latina derives, licet nullus in Vercellone testis omittat), et, forma alia tamen utentes, Onk, Jon et Ar; Arm habet *dicit* praemisso asterisco sine metobelo, quem locis pluribus inspectis vidi nunquam apponi; sed hoc in loco erronee est asteriscus pro obelo, quem vidi errorem etiam XXXV, 4, ubi habet sub asterisco quae desunt Hebraeo, et Alex. et Sarrav. ed. a Tischendorf *Monum. Sacr.*, t. III, habent sub obelo, et Job, II, 9, ubi habet sub asterisco plura, quae Hebraeo desunt, et Syro-Hex habet sub ÷ et redundare dicit Origenes in Epist. ad Afric. n. 3.

26. και τῳ σηθ = ✝ *etiam ei*, H, a quo Sam, unus codex Abus, et codex Ar in VI Polygl. Lond. forma, non re recedunt ex verbo sumpto sine punctis vocalibus, prouti prostabat certo et Sam et Abus; lectionis vero Saadiae in VI Polygl. quaenam origo censenda, cum nondum ejus versionis critica definit. Demum ex spatio ipso, cujus ratio in mea editione servata, arguitur non adfuisse ο ante ܠܚܘܠܡܝ, quod exhibet AH.

εις τραυμα — ܠܚܘܠܡܢܘܬܐ, super ܢ pro spatio unius fere literae aliquid appositum, quod ex pessime habita membrana non deprehendi, quid sit: nullum exstat notae in margine superiori vestigium, ut Doctor W. Wright rescripsit mihi, margo autem lateralis ab ipsa prima linea alia nota occupatur.

εμοι 1° = *mei*, Aet in utroque codicum genere, *meum* vel *meo* Hieronym., Auct. Quaest. V. T.; sed hi similiter sequens εμοι reddunt: cum nostro H in omnibus testibus, etiam P, ex qua fortasse sumptum a nostro, cum testes omnes Graeci εμοι dent, longiore tamen genitivi forma usurpata; nisi mavis errorem amanuensis, cum proximum εμοι reddat et noster, invito H et ipsa P.

24. Marg. xvi (*Sectio minor*).

επτακις = minus exacte ܫܒܥܐܝܬ vertitur, quo redditur εβδομως Symmachi v. 15, et εβδομαιως ejusdem hic; quamquam collato usu vocum ܫܒܥܬܐ et ܫܒܥܬܐܝܬ Prov. XXII, 20, Ezech. XLI, 7, 16, XLII, 3, 6 LXX et Symm., et Bernstein, *Chrest. Kirs. Lex.*, non ausim damnare.

Ibid. marg. Σ. εβδομαιως εκδικησιν δωσει, Ap. Hm, in quo corrigo erroneum εβδομαιος ex nostro et ex sequentibus in eodem ο' και εβδομαιως: H *septuplum vindicabitur*, sed per se verbum H etiam *punietur*, ut v. 15, et sic P illic et hic; reliquae vero versiones immediatae, fere ut v. 15, aliae alia. Montfaucon locum Procopii, versione Latina in errorem inductus, male ceu Sym-

·ܫܘ· + ܘܢܣܒ ܠܗ ܠܡܟ ܬܪ̈ܬܝܢ ܢܫ̈ܐ.
ܫܡܗ ܕܚܕܐ ܥܕܐ. ܘܫܡܗ
20 ܕܬܢܝܬܐ ܨܠܐ. ܘܝܠܕܬ ܥܕܐ
ܠܝܘܒܠ. ܗܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ
ܐܒܐ ܕܥܡܪ̈ܝܢ ܒܡܫܟ̈ܢܐ ܕܩܢܝܢܗܘܢ
21 ܩܢܝܢ. ܘܫܡܗ ܠܐܚܘܗܝ ܕܝܠܗ
ܝܘܒܠ. ܗܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ
ܐܒܐ ܗܘ̇ ܕܟܠܗܘܢ ܕܩܝܬܪܐ ܘܟܢܪܐ܀

22 ܨ - ܐ ܕܝܢ ܐܦ ܗܝ ܝܠܕܬ ܠܬܘܒܠ.
ܘܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܩܦܘܠܐ ܒܐܪܙܦܬܐ
ܩܝܢܐ ܕܢܚܫܐ ܘܕܦܪܙܠܐ. ܚܬܗ
23 ܕܝܢ ܕܬܘܒܠ ܢܥܡܐ܀ ܐܡܪ ܕܝܢ
- - ܟ ܠܢܫ̈ܘܗܝ ܕܝܠܗ. ܥܕܐ ܘܨܠܐ
---ܢ ܫܡܥ ܩܠܝ ܕܝܠܝ. ܢܫ̈ܐ ܕܠܡܟ:
---ܢ ܡܠ̈ܝ ܕܝܠܝ. ܡܛܠ ܕܓܒܪܐ
ܩܛܠܬ ܠܡܚܘܬܐ ܕܝܠܝ. ܘܥܠܝܡܐ *f.* 10. *r.*

(cf. *Philonis Judaei Sermones tres* ed. Aucher, Venet. 1822, p. II-V), vel demum ab Hexaplari textu, quem hic illic usurpasse apparet, collatis cum nostro locis asterisco in eo notatis in Genesi VII, 11, IX, 10, XXXVII, 35, XL, 11, XLV, 23, sive codicem mere Hexaplarem una cum aliis habuerint Interpretes Armenii, sive textus Graecos ex Hexaplari identidem interpolatos; nam Hexaplarem omnino recensionem non exhibere Arm, quidquid dixerit Zohrab in sua Praefatione, cujus summa est etiam apud Mai, *De Philonis Judaei*, etc. p. LX, LXI, multis locis collatis deprehendi. Ambrosio demum Hexapla, vel Hexaplares curae non erant ignotae, cf. Montf. *Hexapla*, *Praeliminaria*, XI, III. H *pater omnis tractantis cit.*, quae Onk, Jon, Sam, Abus. Ar liberius, sed ex sensu optime vertunt alii aliter, ut in versu praecedenti, neque ER male totum locum reddidit: in nostro autem additum πατηρ asteriscum postulabat, nisi tamen non ex graeco Hexaplari, sed ex P fuerit invectum.

22. σελλα = ܨܠܐ hujus vocis abscissa membrana supersunt ܐ integrum et ductus inferior literae ܨ (ܨ).

23. Abscissa membrana desunt aliquot literae in tribus lineis extremis fol. 9 v.; supple ex graeco, ex spatio et residuis partibus in I l. ܠܡܟ, in II ܫܡܥܝܢ ακουσατε, in ultima ܐܨܬܢ ενωτισασθε; sic etiam verba haec Graeca conjuncta solet reddere noster, cf. Job, XXXII, 11, XXXIII, I, Ps. XLVIII, 2, Sap. VI, 1, 2, Os. V, 1. Num autem puncta ribui imponenda, usus, cum sit varius, non in instituta iisdem legibus recensione Harklensi, quae fere veterem P orthographiam retinuere, quam ad Graecam satis barbare revocare studuit Jacobus Edessenus, ex cujus curis criticis fortasse inductam etiam pluribi in Harklensem recensionem editam a White, cum vetustissimi ejusdem codices priscam melius tueantur. Interim ex ratione nostri in nominibus propriis scribendis fit, ut saepe quid in Graeco suo legerit, non appareat, vel incertum saltem sit, ideoque ipse eas tantum notem, quae certae ex Graeco varietates ab ER in nostro occurrunt. Hoc tamen non valet de nominibus illustrioribus, et passim occurrentibus, quae de more veterem P formam in nostra versione retinent.

τον μαλελεηλ = punctum superius in ܠܡܗܠܠܐܝܠ (.ܠ) erat quod fere totum deletum arte videtur, et recte, collatis commatibus anteriore et posteriore, ideoque omisi.

19. Marg. XV (*Sectio minor*).

21. ην = + πατηρ, Phil. I, 245, Ambr., Arm. Sed Philo satis est liber in locis sacris excitandis, ut solus sit testis idoneus, potuitque hic, ut fecit cap. VI, v. 5, ubi ex v. 3 sumsit lectionem (cf. not. meam ad VI, 3), ex loco praecedente mutuare πατηρ; Arm vero vel hanc solam vocem a P potuit sumsisse, ex qua nonnulla mutuavit, ut ostendam in Prolegomenis, cf. interim not. meas in *Threnos*, III, 1, 22, vel etiam a Philone, cujus saltem plura opera minimum eodem tempore, quo Biblia, in Armeniacam linguam versa fuere et multum usurpata

ܕܠܐ ܠܡܩܛܠܗ ܟܠ ܡܢ ܕܡܫܟ-
ܚ ܠܗ ܀
f. 9. r. 16 ܢܦܩ ܕܝܢ ܩܐܝܢ ܡܢ ܦܪܨܘܦܐ ܕܐܠܗܐ.
ܘܝܬܒ ܒܐܪܥܐ [5]ܕܢܘܕ ܠܘܩܒܠ ܥܕܝܢ.
ܘܝܕܥ ܩܐܝܢ ܠܐܢܬܬܗ ܕܝܠܗ. ܘܒܛܢ
17 ܘܝܠܕܬ ܠܚܢܘܟ. ܘܐܬܘܗܝ

ܗܘܐ ܒܢܐ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܩܪܐ
ܫܡܐ ܠܡܕܝܢܬܐ ܥܠ ܫܡܐ ܕܒܪܗ
ܚܢܘܟ. 18 ܐܬܝܠܕ ܕܝܢ ܠܚܢܘܟ
[6]ܓܝܕܕ. ܘܓܝܕܕ ܐܘܠܕ ܠܡܚܘܝܐܝܠ.
ܘܡܚܘܝܐܝܠ ܐܘܠܕ ܠܡܬܘܫܠܐ.
ܘܡܬܘܫܠܐ ܐܘܠܕ ܠܠܡܟ ܀ ܀ ܀

[5] . ܗ̈ . ܕܡܕܢܚܐ ܀
Z. ܕܡܬܙܝܥܢܐ ܀

[6] ΓΑΪΔΑΔ

εὑρίσκοντα = - ܕܡܫܟ membrana abscissa est spatio fere duarum literarum, cum desit etiam pars literae ܟ in codice; lego, etiam ex graeco, ܕܡܫܟܚܝܢ.

In calce paginae marg. interiori reliquiae notae Quinternionis ⁘ ܟܐ, ut jam indicavi.

16. ναῒδ = marg.· Σ. ἀναστατος. Θ. σαλευομενος: H sumserunt ut participium נוֹד, vel potius legerunt נד, quod non modo ex scripturae antiquae parsimonia habere ipsi potuerunt, sed exhibent etiam nunc plures codd. Kennicott et HS; quidquid vero sit, ut nostri H interpretati sunt Onk, Jon, Jerus, Vulg, cujus Auctor Symmacho valde delectabatur (cf. Vercellone, *Varr. Lectt.*, I, p. CX, et Montf. ad v. 12), Sam, Abus; LXX vero cum P aliisque supponunt textum H communem, sed ita ut pro *Vav* legerint *Jod*, facili literarum commutatione. Graecas Interpretum lectiones sumsi ex App. Hm, in quo tamen quoad textum et nomina interpretum satis confuse exhibentur, ego vero auctoritate Syri dispescui. Versio quidem Syriaca Symmachi esset ad literam *rebellis*, sed redditum puto serviliter ἀναστατος, sumpta significatione ex vi radicis, licet non recte: Quoad Sam demum, si non semper, de more saltem cum nomen loci subsequitur, praemittit nomen in statu constructo, quod non hic factum; Morini vero in Polyglottis Parisiensibus, indeque Editores Polygl. Lond., et Uhlemann, *Instit. Sam. Chrest.* ad h. l., ut nomen loci vocem sumentes non animadverterunt Samaritanum ex HS verfisse, in quo scriptio est defectiva, et ideo interpretatum fuisse ut v. 12 vocem ejusdem fere significationis נע ubi alteram vocem נד, quae hic occurrit eadem, voce simili nostrae in significatione reddidit. De ܢܘܕ pro ναῒδ textus cf. not. seq.

18. γαϊδαδ = marg. vox graeca, et in textu utroque loco ܓܝܕܕ, non ܓܝܪܕ; nam licet *Ee* et *Gomal* in char. estranghelo codicum, praesertim initio linearum, valde similia sint, satis distinguuntur tamen, et ex proposito animadverti: H עִירָד, P ܥܝܪܕ, sed Ephraem, I, 43 F, 45 B ܥܝܪܕ, quod orthographiae tantum discrimen est, etiam in uno H, et in uno HS Kennic. factum pro *Jod*. Confusionem literarum ד ר in H, indeque in LXX, et in P omnes norunt; adde facilem etiam in Syro harum literarum confusionem, praesertim, si quod in Syro-Hierosolymitano, ut ajunt, charactere occurrit, in Syro antiquissimo obtinebat, ut puncto ܪ tantum distingueretur; ex quo facilior etiam confusio. Noster demum more non infrequenti (cf. Cap. V, XXXVI, XLVI) ex Graeca et Syriaca P nominis scriptione tertiam concinnavit, ita ut videatur ex P in suam orthographiam inducere ea quae propria Semiticarum linguarum elementa attinent, quibus Graeca lingua caret, ideoque in Graeco LXX perierunt; quae vero non ex gutturalium literarum aliarumve Semitis propriarum indole discrimina extant inter LXX et P, sed ex communium utrique linguae elementorum diversitate, ex LXX retinuerit. Sed in Prolegomenis dicam de nominum propriorum ratione in nostra versione, et

ܦܪܨܘܦܐ ܕܐܪܥܐ: ܘܡܢ ܦܪܨܘܦܐ
ܕܝܠܟ ܐܬܛܫܐ: ܘܐܗܘܐ ܡܬܬܢ[1] - -
ܘܙܐܠ ܥܠ ܐܪܥܐ. ܘܢܗܘܐ ܕܟܠ
15 ܡܢ ܕܡܫܟܚ ܠܝ ܢܩܛܠܢܝ܀ ܘܐܡܪ

ܠܗ [2]ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ. ܠܐ ܗܘܐ
ܗܟܢܐ. ܟܠ ܡܢ ܕܩܛܠ ܠܩܐܝܢ
[3] ܫܒܥܐ ܡܫܬܒܩܢܘܬܐ ܢܫܪܐ. ܘ - -
[4] ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܠܩܐܝܢ ܐ - -

[1] - - - - - - - -

[2] ܀ ܦܝܦܝ ܀

[3] ܀ ܐ ܀ ܫܒ ܥܘܡܦܐ ܢܬܬܒܥ ܀ ܣ ܀
ܫܒܝܥܝܐܝܬ ܬܒܥܬܐ ܢܬܠ ܀

ܬ ܀ ܒܫܒ ܫܒܘܥܐ ܢܬܬܒܥ. ܗܘ ܕܐܘܠܕܗ
ܕܪܐ ܫܒܝܥܝܐ ܬܒܥܬܐ
ܢܬܠ ܀

[4] - - - -

rialiter possit defendi ex verbo. H assumpto sine vocalibus et in scriptione defectiva ut Kal; ejus vero additamentum, si tale est, antiquae fortasse traditioni alludit, cujus vestigia reperiuntur in Onk, Jon, Ephraemo, Opp. Syr. I, 44-46, 143-4, et in commentatione quorundam apud Procopium l. c. Liceat autem obiter animadvertere Mai in Praef. ad suum Procopium l. c. non totum legisse locum Fabricii, quem excitat, et proinde ignorasse versionem Latinam sui Procopii ad plures libros jam editam, qua usus est Montfaucon in Hexaplis, ac plura minus recta protulisse, non meminisse autem codicis Ambrosianae Bibl. *Q*, 96, complectentis cum aliis etiam Procopii opus in Genesim et Exodum.

και εθετο = - - ܘ pergamena abscissa est spatio duarum fere literarum; suppleo ex Graeco ܣܡܘ.

χυριος = in textu index remittens ad notam marginalem, quae deest, avulsa membrana; erat, ut conjiciendum ex more codicis, ܦܝܦܝ, ΠΙΠΙ: H, יהוה nihil addens pro ο θεος nostri, quod Graeci, CM, Arm habent, omittit vero Aet, de cujus codicum indole a IV, 15 ad VI, 11 cf. *Appar. crit.* Dillmanni, T. I, pag. 8, 28 seqq., T. II, p. 5, not.

σημειον τῳ καϊν = τῳ καϊν σημειον, Hm 135, Aet (de quo cf. not praeced.); H cum nostro, sed cum ER est cod. 109 Kennicott, P etiam apud Ephraem I, 44. Post ܐ membrana abscissa est spatio fere duarum literarum: ex graeco lego ܐܬܐ.

14. στενων = - - ܡܬܬܢ, desunt cetera, abscissa membrana ad dimidiam paginam; lege ܡܬܬܢܚ. Ex abscissa membrana deest etiam nota marginalis ab hanc vocem, cui index illius superscribitur.

15. χυριος — marg. ΠΙΠΙ, semper enim contra meum morem non exhibendi in notis Graece, nisi quae singulis locis e Graecis testibus habeam, servabo scriptionem Graecam hujus vocis a tot testibus indicata in genere: H solum יהוה pro χυριος ὁ θεος. Notam, quam huic loco scripseram satis diffusam, ad calcem libri remitto.

επτα = marg. inferiori Α. επταπλασιως εκδικηθησεται. Σ. εβδομως εκδικησιν δωσει. Θ. *per hebdomadem ulciscetur. Ille quem genuerit generatio septima, poenas dabit.* Graecos textus dat Procopius *in Genesim* ad h. l., ed. Mai, *Class. Auct.* t. VI, 229. Ultimum comma lectionis Theodotionis, *Ille-dabit*, scholion, non versio ejus est, et sic fortasse erat primitus vel in nostra versione, vel in archetypo Graeco, et ex indice omisso in textu Theodotionis, vel Symmachi ad scholion remittente, lectio Theodotionis et scholion conjuncta fuerunt; imo potuit esse in nostro codice talis index, licet nunc non appareat ex male habita membrana. Cf. et Montfaucon ad h. l. H, P, Vulg, Ven. *septuplum punietur*, ceterae immediatae versiones aliae aliter vertentes, vel dilatantes sententiam, H supponunt ut est. Dure, licet non male verterunt LXX, optime Aquila, non bene in prima voce Symmachus, male ad omnia Theodotio, licet *ulciscetur* mate-